

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

A C C U R A T E E X P R E S S A

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN SECUNDUM

B I P O N T I
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
C I C I O C C L X X X I X

Θ Ε Ω Ν Δ Ι Α Λ Ο Γ Ο Ι

I.

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΛΥΣΟΝ με, ὦ Ζεῦ· δεινὰ γὰρ ἤδη πέπονθα. I

ΖΕΥΣ. Λύσω σε Φῆς, ὃν ἔχρην βαρυτέρας πέδας ἔχοντα, καὶ τὸν Καύκασον ὅλον ὑπὲρ κέφαλῆς ἐπικείμενον, ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἦπαρ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεσθαι, ἀνθρώπων τοιαῦθ' ἡμῖν ζῶα ἀνθρώπους ἐπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἐκλείψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδημιούργησας; ἃ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ διανομῇ τῶν κρεῶν, ὅστ' αὖ τιμελῇ κεκαλυμμένα μοι παραθεῖς, καὶ τὴν ἀμείνω τῶν μοιρῶν σεαυτῷ φυλάττων, τί χρὴ λέγειν;

DE ORUM DIALOGI.

PROMETHEI ET IOVIS.

Prometheus.

SOLVE me, o Iuppiter: nam gravia iam passus sum.

Iup. Ten' ut solvam, ais, cuius oportebat graviore habentis compedes, Caucaso toto super caput iniecto, a sexdecim vulturibus non solum detonderi hepar, sed & oculos effodi pro eo, quod talia nobis animantia homines finxeris, ignem furripueris, & mulieres sis fabricatus: nam me quidem quod deceperis in distributione carniū, dum ossa adipe obrecta mihi apponis, & praestantiorem partem tibi met fervas, quid attinet dicere?

Lucian. Vol. II.

A

ΠΡΟΜ. Οὐκοῦν ἱκανὴν ἤδη τὴν δίκην ἐκτέτακτα τοσούτον χρόνον τῷ Καυκάσῳ προσηλωμένος, τὸν κακίστα ὀρνέων ἀπολούμενον αἰτὸν τρέφων τῷ ἥπατι;

ΖΕΥΣ. Οὐδὲ πολλοστημόριον τοῦτο, ὧν σε δεῖ παθεῖν.

ΠΡΟΜ. Καὶ μὴν οὐκ ἀμισθί με λύσεις, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ σοι μηνύσω πάνυ ἀναγκαῖον.

2 ΖΕΥΣ. Κατασοφίσθι με, ὦ Προμηθεῦ.

ΠΡΟΜ. Καὶ τί πλέον ἔξω; οὐ γὰρ ἀγνοήσεις αὐθις ἔνθα ὁ Καυκάσός ἐστιν, οὐδ' ἀπορήσεις δεσμῶν, ἣν τι τεχνάζων ἀλίσκωμαι.

ΖΕΥΣ. Εἰπέ πρότερον ὅν τινα μισθὸν ἀποτίσεις ἀναγκαῖον ἡμῖν ὄντα.

ΠΡΟΜ. Ἦν εἴπω ἐφ' ὅ, τι βαδίζεις νῦν, ἀξιοπίστος ἔσομαί σοι καὶ περὶ τῶν ὑπολαίπτων μαντευόμενος;

ΖΕΥΣ. Πῶς γὰρ οὐ;

Prom. Nonne ergo sat iam poenarum exfolvi tantum temporis Caucaso affixus, quae avium cunctarum pessime perire meretur, aquilam alens iecore?

Iup. Hoc ne multesimum quidem eorum, quae te decet pati.

Prom. At non sine mercede quidem me solves, Iuppiter: sed tibi indicabo quiddam valde magni momenti.

Iup. Tu me dolis circumvenire studes, Prometheus.

Prom. Ecquid ex eo lucri capiam? non enim ignoraturus es postea, ubi Caucasus sit, neque carebis vinculis, si quas technas struere deprehendar.

Iup. Ede prius, quam mercedem sis soluturus ita nobis necessariam.

Prom. Si dixero, quo nunc vadas, num tibi fide dignus habebor, si de reliquis etiam praedicam?

Iup. Quidni?

ΠΡΟΜ. Παρά τὴν Θέτιν, συνεσόμενος αὐτῇ.

ΖΕΥΣ. Τοῦτι μὲν ἔγνωσ' τί δ' ὄν τὸ ἐπὶ τούτῳ; δο-
κεῖς γάρ τι ἀληθὲς εἶναι.

ΠΡΟΜ. Μηδὲν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσης τῇ Νηρηίδι· ἦν
γὰρ αὐτὴ κυοφορήσῃ ἐκ σοῦ, τὸ τεχθεὶν ἴσα ἐργάσεται
σε, οἷα καὶ σὺ ἐδρασας τὸν Κρόνον.

ΖΕΥΣ. Τούτο Φῆς, ἐκπεσεῖσθαί με τῆς ἀρχῆς;

ΠΡΟΜ. Μὴ γένοιτο, ὦ Ζεῦ. πλὴν ταιούτῳ τι ἡ μί-
ξις αὐτῆς ἀπειλεῖ.

ΖΕΥΣ. Χαιρέτω τοιγαροῦν ἡ Θέτις· σὲ δὲ ὁ Ἥφαι-
στος ἐπὶ τούτοις λυσάτω.

Prom. Ad Thetidem properas, cum ea congressurus.

Iup. Id quidem pervidisti. Quid tum porro? videris enim
aliquid veri dicturus.

Prom. Tu ne, Iuppiter, rem habueris cum Nereide: ete-
nim, si uterum ferat ex te, quod erit natum pari te modo
tractabit, quo tu Saturnum.

Iup. Hoc scilicet significas, eiectum me iri imperio.

Prom. Absit omen, o Iuppiter: neque tamen non tale
quid concubitus eius minatur.

Iup. Valeat ergo Thetis: te autem Vulcanus huius mo-
niti gratia solvat.

II.

ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΕΡΩΣ. Ἀλλ' εἰ καὶ τι ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγγνωθί
μοί· παιδίον γάρ εἰμι, καὶ ἔτι ἄφρων.

CUPIDINIS ET IOVIS.

Cup. **A**T si quid etiam peccavi, Iuppiter, ignosce mihi:
puerulus enim sum, atque adhuc insipiens.

ΖΕΥΣ. Σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; ἢ διότι μὴ πώγωνα, μηδὲ πολὺς ἐφυσας, διὰ ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέρον καὶ πανοῦργος ὢν;

ΕΡΩΣ. Τί δέ σε ἠδίκησα ὁ γέρον, ὡς Φῆς, ἐγὼ, διότι με καὶ πεδῆσαι διανοῇ;

ΖΕΥΣ. Σκόπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρὰ, ὃς ἐμοὶ μὲν οὕτως ἐντροφᾶς, ὥστε μηδὲν ἐστὶν ὃ μὴ πεποίηκάς με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσόν, κύκνον, αἰτόν· ἐμοῦ δὲ ὅλως οὐδεμίαν ἦντινα ἐρασθῆναι πεποίηκας, οὐδὲ συνῆκα ἡδὺς γυναικὶ διὰ σέ γεγεννημένος· ἀλλὰ με δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτάς, καὶ κρύπτειν ἐμαυτόν· αἱ δὲ, τὸν μὲν ταῦρον, ἢ κύκνον φιλοῦσιν, ἐμὲ δὲ ἢ ἰδῶσι, τεθναῖσιν ὑπὸ τοῦ θεοῦς.

2 ΕΡΩΣ. Εἰκότως. οὐ γὰρ φέρουσιν, ὦ Ζεῦ, θνηταὶ οὔσαι τὴν πρόσοψιν.

11 Ἀλλὰ με δεῖ μαγγανεύειν) Μετὰ φανατισμοῦ μίγνυσθαι. V.

Iup. Tune puerulus, o Cupido, qui vetustior es multo Iapeto: an, quia nec barbam nec canos protulisti, propterea infans haberi vis, cum vetulus sis & vafer?

Cup. Quid autem in te commisi vetulus, ut ais, ego, cur me vincere quoque mediteris?

Iup. Vide, exsecrande, an parva; qui mihi quidem eum in modum insultas, ut nihil sit, quod non feceris me, satyrum, taurum, aurum, cycnum, aquilam: me autem omnino nullam, quae amaret, effecisti; neque intellexi amabilem mulieri opera tua me factum: quin necesse habeo praestigiis adversum illas uti, & celare memet: tum taurum cycnumve amant; me si videant, moriuntur prae timore.

Cup. Merito fane, neque enim ferre possunt, Iuppiter, mortales tuum conspectum.

ΖΕΥΣ. Πῶς οὖν τὸν Ἀπόλλω ὁ Βράγχος καὶ ὁ Ὑάκινθος Φιλοῦσιν;

ΕΡΩΣ. Ἄλλ' ἢ Δάφνη καὶ κείνον ἔφευγε, καίτοι κομήτην καὶ ἀγένειον ὄντα. εἰ δ' ἐθέλεις ἐπέραστος εἶναι, μὴ ἐπίσειε τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸν κεραυνὸν φέρε, ἀλλ' ὡς ἥδιστον ποιεῖ σεαυτὸν, ἐκατέρωθε καθεϊμένος βοστρύχους, τῇ μίτρᾳ τούτους ἀνειλημμένος, πορφυρίδα ἔχε, ὑποθεῖν χρυσίδας, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις εὐρυθμα βαίνει, καὶ ὅψι ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι τῶν Διονύσου Μαινάδων.

ΖΕΥΣ. Ἀπαγε, οὐκ ἂν δεξαίμην ἐπέραστος εἶναι τοιοῦτος γενόμενος.

ΕΡΩΣ. Οὐκοῦν, ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἔρᾶν θέλε' ῥαδίον γὰρ τοῦτό γε.

ΖΕΥΣ. Οὐκ. ἀλλ' ἔρᾶν μὲν, ἀπραγμονέστερον δ' αὐτοῦ ἐπιτυγχάνειν ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

8 Χρυσίδας) Χρυσὶς κύριον ἢ χρυσῇ φιάλῃ, ὥσπερ ἢ ἐξ ἀργύρου, ἐργυρίς. V.

Iup. Quî fit ergo, ut Apollinem Branchus & Hyacinthus ament?

Cup. At Daphne illum quoque fugit, tametsi comatûm & imberbem. Quod si amabilis esse velis, ne aegidem quate, neque fulmen fer, sed quam iucundissimum te redde, utrinque demissam caesariem mitra subnectens, purpuream habe vestem, indue calceos auratos, ad tibiam & tympana concinne ingredi: tum tu videbis, plures te secuturas esse, quam Bacchi Maenades.

Iup. Apage: multum absûm, ut amabilis esse velim tali ornatu.

Cup. Quin ergo, Iuppiter, amare noli: facile hoc quidem.

Iup. Nequaquam: equidem amare velim, sed faciliore via potiri: eaque ipsa te conditione dimitto.

III.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΖΕΥΣ. ΤΗΝ τοῦ Ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν αἴσθα,
ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ναί. τὴν Ἰὼ λέγεις.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἔστιν, ἀλλὰ δάμαλις.

ΕΡΜ. Τεράστιον τοῦτα. τῷ τράπω δ' ἐνηλλάγη;

ΖΕΥΣ. Ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν αὐτήν.
ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλό τι δεινὸν ἐπιμεμηχάνηται τῇ
κακοδαίμονι· βουκόλον τινὰ πολυόμματον Ἄργον τοῦ-
νομα ἐπέστησεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν, αὐπνος ὢν.

ΕΡΜ. Τί οὖν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν;

ΖΕΥΣ. Καταπτάρμενος ἐς τὴν Νέμεαν (ἐκεῖ δέ που
ὁ Ἄργος βουκολεῖ) ἐκεῖνον μὲν ἀπόκτεινον, τὴν δὲ Ἰὼ
διὰ τοῦ πελάγους ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν, Ἴσιν
ποιήσον. καὶ τοιοῦτ' ἔστω θεὸς τοῖς ἐκεῖ καὶ τὸν Νεῖ-

IOVIS ET MERCURII.

Iup. **I**NACH I filiam, formosam illam, nosti, o Mercuri?
Merc. Utique: nimirum Io.

Iup. Non amplius puella est ea, sed iuvenca.

Merc. Prodigiosum hoc: at quo tandem modo mutata est?

Iup. Aemulata Iuno mutavit eam: quin etiam novum
aliquod malum machinata est adversus miseram illam: bu-
bulcum aliquem multis oculis, Argum nomine, apposuit,
qui pascat iuvencam infomnis.

Merc. Quid igitur nos oportet facere?

Iup. Cum devolaris in Nemeam, (illic uspiam Argus pa-
scit) eum interfice: Io per pelagus in Aegyptum abdu-

DEORUM DIALOGI.

7

λον ἀναγέτω, καὶ τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω, καὶ σώ-
ζέτω τοὺς πλείοντας.

Itam Iſin fac. In poſterum ſit Dea ibi incolentibus, Nilum
exundare faciat, ventos immittat, & ſervet navigantes.

IV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΝΥΜΗΔΟΥΣ.

ΖΕΥΣ. **Α**ΓΕ, ὦ Γανύμηδες (ἤκομεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν) 1
Φίλησόν· με ἤδη, ὅπως εἰδῆς οὐκέτι ράμφος ἀγκύλον με
ἔχοντα, οὐδ' ὄνυχας ὀξεῖς, οὐ πτερὰ, οἷος ἐφαινόμην
σοι πτηνὸς εἶναι δοκῶν.

ΓΑΝ. Ἄνθρωπε, οὐκ αἰτὸς ἄρτι ἦσθα, καὶ κατα-
σπάμενος ἤρπασάς με ἀπὸ μέσου τοῦ ποιμνίου; πῶς
οὖν τὰ μὲν πτερὰ ἐκεῖνά σοι ἐξερρύηκε, σὺ δ' ἄλλος ἤδη
ἀναπέφηνας;

ΖΕΥΣ. Ἄλλ' οὔτε ἄνθρωπος, ὃν ὄρας, ὦ μευράκιον,
οὔτε αἰτὸς, ὃ δὲ πάντων βασιλεὺς τῶν θεῶν οὗτός εἰμι,
πρὸς τὸν καιρὸν ἀλλάζας ἐμαυτόν.

IOVIS ET GANYMEDIS.

Iup. **A**GE, Ganymedes, venimus enim, quō oportebat,
osculare me iam, ut ſcias, non amplius roſtrum aduncum
habere me, neque ungues acutos, neque alas, qualis vi-
debar tibi volucris ſpecie.

Gan. Tu, homo, non aquila modo eras, cumque de-
volaffes, rapuiſti me a medio grege? quomodo igitur alae
iſtae tibi defluerunt, tuque iam alius evaſiſti?

Iup. At neque homo ſum ego, quem vides, adoleſcen-
tule, neque aquila; ſed omnium rex Deorum hūce ſum,
commode mutata forma.

ΓΑΝ. Τί Φῆς; σὺ γὰρ ὁ Πᾶν ἐκεῖνος; εἶτα πῶς σύριγγα οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, οὐδὲ λάσιος εἶ τὰ σκέλη;

ΖΕΥΣ. Μόνον γὰρ ἐκεῖνον ἡγῇ Θεόν;

ΓΑΝ. Ναί· καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἑνορχιν τράγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες, ἔνθα ἔστηκε· σὺ δὲ ἀνδραποδιστής τις εἶναι μοι δοκεῖς.

2 ΖΕΥΣ. Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα, οὐδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ τοῦ ὕοντος, καὶ βροντῶντος, καὶ ἀστραπάς ποιῶντος;

ΓΑΝ. Σὺ, ὦ βέλτιστε, Φῆς εἶναι, ὃς πρώην κατέχεας ἡμῶν τὴν πολλὴν χάλαζαν, ὃ οἰκεῖν ὑπεράνω λεγόμενος, ὃ ποιῶν τὸν ψόφον, ὃ τὸν κριὸν ὃ πατὴρ ἔθυσεν; εἶτα τί ἀδικήσαντά με ἀνῆρπασας, ὦ βασιλεῦ τῶν Θεῶν; τὰ δὲ πρόβατα ἴσως οἱ λύκοι διηρπάσαντο ἤδη, ἐρήμοις ἐπιπεσόντες.

1 Ὁ Πᾶν) Ὡς ποιμὴν ὁ Γα- Πᾶνα· οἱ γὰρ ποιμένες τοῦτον τι-
τυμῆδης μόνον ἡγήσατό Θεὸν τὸν μάσιν. V.

Gan. Ain, tu enim es Pan iste? at quomodo fistulam non habes, nec cornua, neque hirta crura?

Iup. Eumne tu solum putas Deum?

Gan. Sane; atque adeo sacrificamus ipsi integrum hircum ad spelæncam adductum, ubi stat dedicatus: tu autem plagiarius aliquis esse mihi videris.

Iup. Dic mihi, Iovifne non audivisti nomen, neque aram vidisti in Gargaro pluentis, tonantis, & fulgura mittentis?

Gan. Eum, o optime, te ais esse, qui nuper defudisti in nos multam grandinem, qui habitare superne diceris, qui excitas sonitum, cui arietem pater mastravit? Et cuius admitti reum me furripuisti, rex Deorum? oves quidem lupi forte iam discerpserunt, in desertas impetu facto.

ΖΕΥΣ. Ἐτι γὰρ μέλει σοι τῶν προβάτων ἀθανάτων γεγενημένῳ, καὶ ἐνταῦθα συνεσομένῳ μεθ' ἡμῶν;

ΓΑΝ. Τί λέγεις; οὐ γὰρ κατὰξεις με ἤδη ἐς τὴν Ἰδὴν τήμερον;

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς· ἐπεὶ μάτην αἰτὸς εἶην ἀντὶ Θεοῦ γεγενημένος.

ΓΑΝ. Οὐκοῦν ἐπιζητήσει με ὁ πατήρ, καὶ ἀγανακτήσει μὴ εὐρίσκων, καὶ πληγὰς ὕστερον λήψομαι, καταλιπὼν τὸ ποίμνιον.

ΖΕΥΣ. Ποῦ γὰρ ἐκεῖνος ὄψεται σε;

ΓΑΝ. Μηδαμῶς· ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀπαξίς με, ὑπισχνούμαι σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κριὸν τεθύσεσθαι λήτρά· ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔχομεν δὲ τὸν τριετῆ, τὸν μέγαν, ὃς ἡγείται πρὸς τὴν νόμην.

ΖΕΥΣ.. Ὡς ἀφελὲς ὁ παῖς ἐστὶ, καὶ ἀπλοῖκός, 3 καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἐστὶ. ἀλλ', ὦ Γανύμηδες, ἐκεῖνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ἐπιλάβου αὐτῶν, τοῦ ποι-

Iup. Etiamne tibi cura est ovium, qui immortalis factus hic nobiscum futurus es?

Gan. Quid ais? tu non devehes me iam in Idam hodie?

Iup. Neutiquam: alioqui frustra formam aquilae pro Deo subiissem.

Gan. At requireret me pater, & indignabitur non invento, plagasque postmodum accipiam, qui gregem reliquerim.

Iup. Ubi autem ille te videbit?

Gan. Nequaquam [hic manere velim;] desidero enim iam patrem: quod si deduxeris me, polliceor tibi & alium ab eo hircum iri immolatum, pretium scilicet mei recepti: habemus autem trimum istum grandem, qui dux est gregi ad pastionem.

Iup. Quam apertus puer est & simplex, ipsumque illud plane puer adhuc! At, Ganymedes, ista quidem omnia va-

μνίου, καὶ τῆς Ἰδης. σὺ δὲ, ἥδη γὰρ ἐπουράνιος εἶ, πολλὰ εὖ ποιήσεις ἐντεῦθεν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν πατρίδα· καὶ ἀντὶ μὲν τυροῦ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν ἔδῃ, καὶ νέκταρ πῖν. τοῦτο μὲν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγχείων. τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ ἀστέρα σου φαίνεσθαι ποιήσω κάλλιστον, καὶ ὅλως, εὐδαίμων ἔσῃ.

ΓΑΝ. Ἦν δὲ παίζειν ἐπιθυμήσω, τίς συμπαίξεταί μοι; ἐν γὰρ τῇ Ἰδῇ πολλοὶ ἡλικιωῦνται ἤμεν.

ΖΕΥΣ. Ἐχεις κἀνταῦθα τὸν συμπαίξόμερόν σοι τοῦτον Ἑρῶτα, καὶ ἀστραγάλους μάλα πολλούς. θάρρει μόνον, καὶ Φαιδρὸς ἴσθι, καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τῶν κάτω.

4 ΓΑΝ. Τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; ἢ ποιμαίνειν δεήσει κἀνταῦθα;

ΖΕΥΣ. Οὐκ· ἀλλ' οἰνοχόσεις, καὶ ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξῃ, καὶ ἐπιμελήσῃ τοῦ συμποσίου.

Ilere iube, atque obliviscere gregis & Idae: tu quippe, etenim iam coelestis es, multum hinc bene facies patri patriaeque: pro caseo & lacte ambrosiam edes & nectar bibes; hoc quidem aliis etiam nobis praebebis infusum: quodque maximum, non homo amplius, sed immortalis eris, fidusque tuum apparere faciam pulcherrimum; denique beatus eris.

Gan. Si ludere cupiam, quis mecum ludet? in Ida enim multi aequales eramus.

Iup. Habes & hic, qui tecum ludet, Cupidinem istum; talosque bene multos: bono animo solum esto, & hilaris, nullamque te rerum terrestrium capiat desiderium.

Gan. Quo autem vobis utilis sim? hiccine etiam pastorem agere oportebit?

Iup. Minime, sed vinum temperabis, nectari praeficies, curamque geres convivii.

ΓΑΝ. Τούτο μὲν οὐ χαλεπόν. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγχεῖαι τὸ γάλα, καὶ ἀναδοῦναι τὸ κισσύβιον.

ΖΕΥΣ. Ἴδου, πάλιν οὗτος γάλακτος μνημονεύει, καὶ ἀνθρώποις διακονήσεσθαι οἶεται· ταυτὶ δ' οὐρανός ἐστι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔφην, τὸ νέκταρ.

ΓΑΝ. Ἥδιον, ὦ Ζεῦ, τοῦ γάλακτος;

ΖΕΥΣ. Εἴση μετ' ὀλίγον, καὶ γευσάμενος οὐκ ἔτι ποθήσεις τὸ γάλα.

ΓΑΝ. Κοιμήσομαι δὲ ποῦ τῆς νυκτός; ἢ μετὰ τοῦ ἡλικιώτου Ἑρωτος;

ΖΕΥΣ. Οὐκ· ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε ἀνήρπασα, ὥς ἅμα καθεύδοιμεν.

ΓΑΝ. Μόνος γὰρ οὐκ ἂν δύναιο, ἀλλ' ἡδιόν σοι καθεύδειν μετ' ἐμοῦ;

ΖΕΥΣ. Ναὶ, μετὰ γε ταιούτου, οἷός ἐῖ συ, Γανῦμηδες, σὺ τω καλός.

Gan. Id quidem haud arduum: etenim fatis scio, quemadmodum deceat infundere lac, & scite porrigere cymbium.

Iup. Ecce iterum ille lactis reminiscitur, & hominibus se ministraturum putat: atqui coelum hoc est, bibimusque, ut dixi, nectar.

Gan. Suaviusne, Iuppiter, lacte?

Iup. Scies paulo post, & eo gustato porro non desiderabis lac.

Gan. Ubi autem cubitum ibo nocte? an cum aequali Cupidine?

Iup. Non: sed eapropter te surripui, ut una dormiamus.

Gan. Tu quippe solus non possis, sed iucundius tibi dormire mecum?

Iup. Utique cum tali quidem, qualis tu es, Ganymedes, tam pulcher.

5 ΓΑΝ. Τί γάρ σε πρὸς τὸν ὕπνον ὀήσει τὸ κάλλος;
 ΖΕΥΣ. Ἐχει τὸ θελκτρὸν ἡδὺ, καὶ μαλακώτερον
 ἐπάγει αὐτόν.

ΓΑΝ. Καὶ μὴν ὅγε πατὴρ ἤχθετό μοι συγκαθεύδον-
 τι, καὶ διηγείτο ἔωθεν, ὡς ἀφεῖλον αὐτοῦ τὸν ὕπνον
 στρεφόμενος, καὶ λακτίζων, καὶ τι φεγγόμενος μετα-
 ξυ ὁπότε καθεύδοιμι· ὥστε παρὰ τὴν μητέρα ἔπεμπε με
 κοιμηθῆσόμενον τὰ πολλά. ὥρα δὴ σοι, εἰ διὰ τοῦτο, ὡς
 Φῆς, ἀνῆρπασάς με, καταθεῖναι αὐθις ἐς τὴν γῆν, ἣ
 πράγματα ἔξεις ἀγρυπνῶν· ἐνοχλήσω γάρ σε συνεχῶς
 στρεφόμενος.

ΖΕΥΣ. Τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἥδιστον ποιήσεις, εἰ ἀγρυ-
 πνήσαιμι μετὰ σοῦ. Φιλῶν γὰρ διατελέσω πολλάκις,
 καὶ περιπτύσσων.

ΓΑΝ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης· ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι, σοῦ
 καταφιλοῦντος.

ΖΕΥΣ. Εἰσόμεθα τότε τί πρακτέον. νῦν δὲ ἅπαγε αὐ-

Gan. Quid tandem ad fomnum te iuvabit forma?

Iup. Habet aliquod delinimentum suave, fomnumque
 molliorem inducit.

Gan. At pater sane mihi succensebat una dormienti, at-
 que enarrabat mane, quemadmodum eius intervertissem
 fomnum volutando, calcitrando, & voce, interea dum dor-
 miebam, missa: quare ad matrem ablegabat me plerum-
 que dormitum. Curandum enimvero tibi, si idcirco, ut
 ais, surripuisti me, ut deponas iterum in terram: cetero-
 quin negotium habebis vigilando: incommodabo enim tibi
 continuo corpus versans.

Iup. Hoc ipsum a te mihi suavissimum accidet, si vigi-
 lavero tecum: usque enim deosculabor te & amplexabor.

Gan. Tu videris: ego fomnum capiam vel te dissuaviente.

Iup. Sciemus tum, quid factu opus sit. Nunc autem ab-

τὸν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ πίνοντα τῆς ἀθανασίας, ἄγε οἶνοχοή-
σοντα ἡμῖν, διδάξας πρότερον ὡς χρὴ ὀρέγειν τὸν σκύφον.

duc ipsum, Mercuri, & ubi hauserit immortalitatis potum,
reduc vinum nobis ministraturum, postquam docueris
prius, quomodo porrigere deceat scyphum.

V.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ. **Ε**Ξ οὗ τὸ μεράκιον τοῦτο, ὦ Ζεῦ, τὸ Φρύγιον, 1
ἀπὸ τῆς Ἰδῆς ἀρπάσας δεῦρο ἀνήγαγες, ἑλαττόν μοι
προσέχεις τὸν νοῦν.

ΖΕΥΣ. Καὶ τοῦτο γὰρ, ὦ Ἥρα, ζηλοτυπεῖς ἤδη,
ἀφελὲς οὕτω καὶ ἀλυπότατον; ἐγὼ δὲ ὥμην ταῖς γυ-
ναιξὶ μόναίς χαλεπὴν σε εἶναι, ὁπόσαι ἂν ὀμιλήσω-
σιν ἐμοί.

ΗΡΑ. **Θ**οῦδ' ἐκεῖνα μὲν εὖ ποιεῖς, οὐδὲ πρόποντα σε 2
αὐτῶ, ὃς ἀπάντων θεῶν δεσπότης ὢν, ἀπολιπὼν ἐμὲ
τὴν πόμῳ γαμετὴν, ἐπὶ τὴν γῆν κάτει μοιχεύσων, χρυ-
σίῳ, ἢ σάτυρος, ἢ ταῦρος γενόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐκεῖναι

IUNONIS ET IOVIS.

Iun. **E**x quo adolescentulum illum, Iuppiter, Phrygium
ab Ida raptum huc subduxisti, minus me curas.

Iup. Illumne etiam, o Iuno, aemularis, tam simplicem
& nulli plane molestum? equidem opinabar in mulieres so-
las difficilem esse te, quaecunque consueverint tecum.

Iun. Ne ista quidem recte facis, nec digna tua persona,
qui omnium Deorum cum dominus sis, relicta me legiti-
ma uxore in terram descendis moechaturus, in aurum, vel
Satyrum taurumve mutatus: attamen illae tibi saltem in

μέν σοι καὶ ἐν γῇ μένουσι· τὸ δ' Ἰδαῖον τοῦτ' παιδίον
 ἀρπάσας ἀνέπτης, ὧ γενναϊότατε θεῶν, καὶ συνοικεῖ
 ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλὴν μοι ἐπαχθὲν, οἰνοχοοῦν δὴ τῷ λό-
 γῳ· οὕτως ἠπόρεις οἰνοχόων, καὶ ἀπηγορεύεσσι ἄρα
 ἥτε Ἥβη, καὶ ὁ Ἥφαιστος διακονούμενοι; σὺ δὲ καὶ
 τὴν κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτοῦ, ἢ Φιλή-
 σας πρότερον αὐτὸν, ἀπάντων ὀρώντων, καὶ τὸ Φίλημά
 σοι ἥδιον τοῦ νέκταρος. καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ διψῶν πολλὰ-
 κισ αἰτεῖς πιεῖν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπογευσάμενος μόνον,
 ἔδωκας ἐκείνῳ καὶ πίνοντος ἀπολαβὼν τὴν κύλικα,
 ὅσον ὑπόλοιπον ἐν αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν καὶ αὐτὸς ἔπιε,
 καὶ ἔνθα προσήρμοσε τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνης ἅμα καὶ
 Φιλῆς. πρῶτον δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπάντων πατὴρ,
 ἀποθέμενος τὴν αἰγίδα καὶ τὸν κεραυνὸν ἐκάθητο ἀστρα-
 γαλίζων μετ' αὐτοῦ, πῶγωνα τηλικούτον καθεύμενος.
 πάντα οὖν ὁρῶ ταῦτα, ὥστε μὴ οἶου λανθάνειν.

terra manent: verum Idaeum istum puerum rapuisti & huc
 evolasti, generosissime Deorum: & nobiscum nunc habi-
 tat, supra caput mihi inductus, at pincerna verbo. Tama-
 ne tibi erat pincernarum penuria: defecerunt scilicet de-
 lassati Hebe & Vulcanus ministrando: & tu fane calicem
 non aliter accipere soles ab eo, quam osculo prius dato
 in omnium conspectu: ac suavium tibi suavius est necta-
 re: ideo ne sitiens quidem saepe poscis bibere: interdum
 etiam degustato solum poculo, praeberere soles ipsi: cum-
 que biberit, receptum calicem, quantum in eo reliquum est,
 educis, unde & ipse bibit, quaque parte applicuit labia,
 ut & bibas simul & osculeris. Nuper enim vero rex &
 omnium pater, positus aegide ac fulmine, sedebas talis cum
 eo ludens, qui tantam barbam promittis. Ista video equi-
 dem cuncta, ut nihil sit, cur putes te latere.

ΖΕΥΣ. Καὶ τί δεινὸν, ὦ Ἥρα, μεράκιον οὕτω καλὸν 3
μεταξὺ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἡδεσθαι ἀμφοῖν, καὶ
τῷ Φιλήματι, καὶ τῷ νέκταρι; ἤν γοῦν ἐπιτρέψω αὐτῷ
καὶ ἅπαζ Φιλήσαί σε, οὐκέτι μέμψῃ μοι, προτιμότε-
ρον τοῦ νέκταρος διομένῳ τὸ Φίλημα εἶναι.

ΗΡΑ. Παιδεραστῶν οὗτοι λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ οὕτω
μανεῖν, ὥς τὰ χεῖλη προσενεγκεῖν τῷ μαλθακῷ τούτῳ
Φρυγί, οὕτως ἐκτεθηλυμένῳ.

ΖΕΥΣ. Μὴ μού λοιδοροῦ, ὦ γενναιοτάτῃ, τοῖς παι-
δικοῖς. οὐτάρ γάρ ὁ Θηλυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ μαλθα-
κός, ἡδίων καὶ ποθεινότερος. οὐ βούλομαι δὲ εἰπεῖν, μὴ
σε παροξύνω ἐπιπλέον.

ΗΡΑ. Εἴθε καὶ γαμήσειας αὐτὸν ἐμοῦ ἕνεκα. μέμνησο 4
γοῦν αἶά μοι διὰ τὸν οἶνοχόον τούτον ἐμπαροινεῖς.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἄλλὰ τὸν Ἥφαιστον ἔδει τὸν σὸν υἱὸν

8 Ἐκτεθηλυμένη) Ἐκλύτῃ καὶ Ἀπαλλῇ, ἢ μαλθακῇ, ἀσπυγί. V.

Iup. Et quid tantum in eo criminis est, Iuno, si ado-
lescentulum ea forma inter bibendum perbassem, & dele-
cter utrisque, osculo ac nectare? immo si permisero ipsi
vel semel osculari te, iam non amplius vitio mihi vertes,
quod anteferendum nectari arbitrer suavium.

Iun. Hi sunt eorum, qui pueros sectantur, sermones:
at mihi ne contigerit usque eo insanire, ut admoveam la-
bia molli huic Phrygi tamque effeminato.

Iup. Ne tu conviciis incesse, optima, meos amores: hic-
ce enim muliebris, hic barbarus, hicce mollis: sed tem-
pero verbis, ne te magis irriterem.

Iun. Utinam & uxorem illum ducas mea quidem gratia:
memento tamen, quam indigna propter istum pincernam
in me admittas.

Iup. Non hunc scilicet, at Vulcanum potius oportebat
tuum filium vina nobis ministrare claudicantem, a fornace

οἶνοχοεῖν ἡμῖν χωλεύοντα, ἐκ τῆς καμίνου ἦκοντα, ἔτι τῶν σπινθήρων ἀνάπλεων, ἄρτι τὴν πυράγραν ἀποτιθέμενον, καὶ ἀπ' ἐκείνων αὐτῶν τῶν δακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τὴν κύλικα, καὶ ἐπισπασαμένους Φιλῆσαι μεταξὺ, ὃν οὐδ' ἂν ἡ μήτηρ σὺ ἠδέως Φιλῆσειας ὑπὸ τῆς ἀσβόλου κατηβαλωμένον τὸ πρόσωπον; ἠδέως ταῦτα· οὐ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἶνοχόος ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν· ὁ Γανυμήδης δὲ καταπεμπτέος αὐθις ἐς τὴν Ἰδὴν· καθαρὸς γὰρ, καὶ ῥοδοδάκτυλος, καὶ ἐπισταμένως ὀρέγει τὸ ἔκπομα, καὶ ὃ σε λυπεῖ μάλιστα, καὶ Φιλεῖ ἥδιον τοῦ νέκταρος.

- 5 ΗΡΑ. Νῦν καὶ χῶλος, ὦ Ζεῦ, ὁ Ἥφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος, καὶ ἀσβόλου μεστός ἐστι, καὶ ναυτιᾶς ὀρῶν αὐτὸν, ἐξοῦτο τὸν καλὸν κομήτην τοῦτον ἡ Ἰδὴ ἀνέβρειψε· πάλαι δὲ οὐχ ἐώρας ταῦτα, οὐδ' οἱ σπινθήρες, οὐδ' ἡ κάμιнос ἀπέτρεπόν σε μὴ οὐχὶ πίνειν παρ' αὐτοῦ.

venientem, stricturis adhuc opertum, forcipe iam modo deposito; ab istisque ipsis nos digitis accipere calicem, & eum amplexu attractum osculari interea, cui ne tu quidem mater libenter osculum feras fuligine nigra infecto faciem: haec iucundiora; nonne? multumque interest, ut hic a poculis minister magis deceat symposium Deorum: Ganymedes autem demittendus iterum in Idam: mundus enim est, & roseo digitorum nitore, & scite porrigit poculum, quodque te maxime urit, osculatur nectare suavius.

Iun. Nunc & claudus, o Iuppiter, est Vulcanus, & digiti eius indigni, qui tuum calicem contingant, & fuliginis plenus, illoque tu conspecto nauseas, ex quo tempore pulchrum comatulium istum Ida enutrivit: dudum ista non videbas, nec scintillae, neque caminus avertabant te, quin biberes ab eo.

ΖΕΥΣ. Λυπεῖς, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο, καὶ μοὶ ἐπιτείνεις τὸν ἔρωτα ζηλοτυπούσα. εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ παιδὸς ὠραίου δεχομένη τὸ ἔκπομα, σοὶ μὲν ὁ υἱὸς οἰνοχοεῖται· σὺ δὲ, ὦ Γανύμηδες, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδου τὴν κύλικα· καὶ ἐφ' ἐκάστη δις Φίλει με, καὶ ὅτε πλήρῃ ὀρέγοις, καὶ αὖθις ὁπότε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνοις. τί τοῦτο δακρύεις; μὴ δέδιδ' οἰμώζεται γὰρ, ἢν τις σε λυπεῖν ἐθέλῃ.

Iur. Angis, Iuno, temet ipsam, nihil aliud; meumque amorem intendis aemulando. Quod si graveris a puero formoso accipere poculum, tibi filius vinum ministret: at tu, Ganymedes, foli mihi praebe calicem, & ad singulos bis suaviare me, cum plenum porrigis, cumque iterum a me recipis. Quid ideo lacrimare? ne time: plorabit enim, si quis tibi molestiam afferre voluerit.

VI.

ἭΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ἭΡΑ. Τὸν Ἰξίωνα τοῦτον ὁρᾷς, ὦ Ζεῦ; ποῖόν τινα ἰτὸν τρόπον ἡγῶ;

Ἰ Τὸν Ἰξίωνα) Ἰξίων Λαπίθης τὸ γένος ἂν ἡγάγετο Δῖαν τὴν Οἰονίαν. Τὸν δὲ πενθερὸν αὐτοῦ ἐλθόντα ἐπὶ τὰ ἴδια συνισκαύσατο· ὄρυγμα γὰρ ποιήσας, καὶ γυμνάσας πυρρὸς, ἔμβα αὐτὸν ἐνίβαλιν· ἐφ' ᾧ οἱ θεοὶ ἀγανακτήσαντες ἐμέλλον αὐτὸν τιμωρεῖν. Ὁ δὲ Ζεὺς μόνος ἠλέησεν αὐτόν· καὶ λαβὼν ἰδίῳ ἱερῷ ἀφῆκε μεταδιδούς αὐτῷ τῆς ἀθανασίας. Οὗτος δὲ ἀκόλαστος ἂν ἡράσθη

Ἥρας, ἡ ἀνῆγγελε τῷ Διὶ. ὁ δὲ δοκιμάζων αὐτὸν ἀπέκασε νεφέλην τῇ Ἥρᾳ, ἣ μίγνυται Ἰξίων, καὶ ποιεῖ παῖδα τὰ μὲν ἀνθρώπου ἔχοντα, τὰ δὲ ἵππου, ἀφ' οὗ Ἰπποκίνταυροι. Ὁ δὲ Ζεὺς ὀργισθεὶς καὶ ὑποπτέρῳ τροχῷ ᾗσας τὸν Ἰξίωνα, ἀφῆκε φέρεσθαι διὰ αἰέρος μαστιζόμενον καὶ λέγοντα, Χρὴ τιμᾶν τοὺς εὐεργέτας. V.

IUNONIS ET IOVIS.

Iun. I XIONEM istum vides, o Iuppiter: qualem moribus esse putas?

Lucian. Vol. II.

B

ΖΕΥΣ. Ἀνθρώπον εἶναι χρηστὸν, ὧ Ἡρα, καὶ συμποτικόν. οὐ γὰρ ἂν συνῆν ἡμῖν ἀνάξιος τοῦ συμποσίου ὢν.

ΗΡΑ. Ἀλλ' ἀνάξιος ἐστὶ, ὑβριστὴς γε ὢν ὥστε μηκέτι συνέστω.

ΖΕΥΣ. Τί δὲ ὑβρισε; χρεὶ γὰρ, οἶμαι, καὶ μὲ εἰδέναι.

ΗΡΑ. Τί δ' ἄλλο; καὶ γὰρ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό τοιοῦτόν ἐστιν ὃ ἐτόλμησε.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο καὶ μάλλον εἴποις ἂν, ὅσον καὶ αἰσχροῖς ἐπεχειρήσε' μῶν οὖν ἐπεῖρα τίνα; συνήμη γὰρ ὁποῖόν τι τὸ αἰσχρὸν, ὅπερ ἂν ὀκνήσειας εἰπεῖν.

2 ΗΡΑ. Αὐτὴν ἐμέ, σὺκ ἄλλην τίνα, ὦ Ζεῦ, πολὺν ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἡγνόουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφείρα ἐς ἐμέ· ὃ δὲ καὶ ἔστενε, καὶ ὑπεδάκρυε· καὶ εἶποτε πιούσα παραδοίην τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπομα, ὃ δὲ ἤτει ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν· καὶ λαβὼν,

Iup. Commodum hominem, atque ad hilaritatem convivii factum: non enim nobiscum versaretur, si quidem indignus esset symposio.

Iun. Indignus fane; quippe iniuriae gravis auctor: quare nobiscum amplius ne sit.

Iup. Quam tandem iniuriam fecit? oportet enim, ut arbitror, me quoque certiores fieri.

Iun. Quid autem aliud? at pudor impedit, ne dicam; tale facinus est . . . fus.

Iup. Et eam quidem ob rem magis etiam dixeris, quod turpia fuerit conatus. An igitur aliquam tentavit? etenim intelligo, cuiusmodi sit flagitiosum illud, quod eloqui refugias.

Iun. Immo me ipsam, non aliam quandam, Iuppiter, iam dudum. Primum equidem ignorabam rem, cur intentis oculis adspiceret in me: hic autem & gemebat, & sublacrimabatur: si quando, ut biberam, traderem Ganymedi poculum, tum hic poscebat in eodem bibere; acceptum-

ἐφίλει μεταξύ, καὶ πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσῆγε, καὶ αὖθις ἀφεώρα ἐς ἐμέ. ταῦτα ἤδη συνίην ἐρωτικά ὄντα. καὶ ἐπιπολὺ μὲν ἠδούμην λέγειν πρὸς σέ, καὶ ὥμην παύσασθαι τῆς μανίας τὸν ἄνθρωπον. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγους ἐτόλμησέ μοι προσενεγκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφείσα αὐτὸν ἐτι δακρύοντα, καὶ προκυλινδούμενον, ἐπιφράξαμένη τὰ ὦτα, ὡς μὴδε ἀκούσαιμι αὐτοῦ ὑβριστικά ἰκετεύοντος, ἀπῆλθόν σοι φράσουσα. σὺ δὲ αὐτὸς ὅρα ὅπως μέτει τὸν ἄνδρα.

ΖΕΥΣ. Εὐγε ὁ κατάρατος ἐπ' ἐμέ αὐτὸν, καὶ μέ- 3
χρι τῶν Ἥρας γάμων; τοσούτον ἐμεθύσθη τοῦ νέκταρος; ἀλλ' ἡμεῖς τούτων αἰτίοι, καὶ πέρα τοῦ μετρίου Φιλάνθρωποι, οἳ γε καὶ συμπότας αὐτοὺς ἐποίησάμεθα. συγγνωστοὶ οὖν, εἰ πίνοντες ὅμοια ἡμῖν, καὶ ἰδόντες οὐράνια κάλλη, καὶ οἶα οὐποτε εἶδον ἐπὶ γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, ἔρωτι ἀλόντες· ὁ δὲ ἔρωσι, βίαῖόν

que poculum osculabatur interea, oculis admovebat, atque iterum intuebatur in me. Illa iam intelligebam amatoria esse: & diu quidem me pudebat haec apud te dicere, putabamque cessaturum hominem ab infania. At postquam blandis sermonibus ausus est me sollicitare, ego destituens illum adhuc in lacrimis & pedibus advolutum, obturatis auribus, ne audirem contumeliosa suppliciter petentem, abii tibi indicatura: tu autem vide, quomodo virum ulciscaris.

Iup. Siccine infandus ille in memet ipsum, & ad Iunonis usque concubitus? adeone inebriatus fuit nectare? verum nosmet eorum causa fumus, & ultra modum amantes hominum, qui convivas etiam eos adscivimus. Ignoscendum igitur ipsis, si hausto pari atque nos potu, visisque coelestibus formis, quales nunquam spectarunt in terra, desiderarunt frui illis amore capti: amor autem vio-

τί ἐστι, καὶ οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε.

HPA. Σοῦ μὲν καὶ πάνυ οὗτός γε δεσπότης ἐστί· καὶ ἄγει σε, καὶ ῥέρει, τῆς ρινός, Φασιν, ἔλκων, καὶ ἔπη αὐτῷ ἔνθα ἂν ἡγήται σοι· καὶ ἀλλάττη ραδίως ἐς ὅ, τι ἂν κελεύσῃ· καὶ ὅλως κτῆμα καὶ παιδιά τοῦ ἔρωτος σύ γε. καὶ νῦν τῷ Ἰξίονι οἶδα καθότι συγγνώμην ἀπονέμεις, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, ἣ σοι τὸν Πειρίβουν ἔτεκεν.

- 4 ZETΣ. Ἐτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴ τι ἐγὼ ἔπαιξα ἐς γῆν κατελθών; ἀτὰρ οἶσθα ὅ μοι δοκεῖ περὶ τοῦ Ἰξίονος; κολάζειν μὲν μηδαμῶς αὐτὸν, μηδ' ἀπωθεῖν τοῦ συμποσίου· σκαῖον γάρ· ἐπεὶ δ' ἔρα, καὶ ὡς Φῆς δακρύει, καὶ ἀφόρητα πάσχει.

HPA. Τί, ὦ Ζεῦ; δέδια γὰρ μήτι ὑβριστικὸν καὶ σὺ εἶπης.

lentum quiddam est, neque hominibus solum imperat, sed & nobismet ipsis aliquando.

Iun. In te quidem valde dominium hicce exercet, teque agit ac fert, naso, ut aiunt, trahens: & tu sequeris ipsum, quocunque ducat, mutariſque facile in quamcunque iufferit formam: atque omnino possessio ludusque amoris es profecto: etiam nunc Ixioni scio cur veniam tribuas, quippe qui eius uxorem ipse aliquando adulteraris, quae tibi Pirithoum peperit.

Iup. Tunc etiamnum recordaris eorum, si quid ego lusi in terram descendens? at scinne, quid mihi de Ixione videatur? punire quidem nequaquam ipsum, neque extrudere symposio; inurbanum enim: quandoquidem vero amat, &, ut ais, plorat, & intolerabilia suffert.

Iun. Quid porro, Iuppiter? nam metuo, ne quid flagitiosum tu quoque dicas.

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' εἰδῶλον ἐκ νεφέλης πλα-
σάμενοι αὐτῇ σοι ὅμοιον, ἐπειδὴν λυθῇ τὸ συμπόσιον,
καὶ κείνος ἀγρυπνεῖ, ὡς τὸ εἶκος, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, παρα-
κατακλίνωμεν αὐτῷ φέροντες· οὕτω γὰρ παύσαιοι ἀνιῶ-
μενος, οἷσθεις τετύχηκεναι τῆς ἐπιθυμίας.

ΗΡΑ. Ἀπαγε, μὴ ὥραιοις ἴκοιτο τῶν ὑπὲρ αὐτὸν
ἐπιθυμῶν.

ΖΕΥΣ. Ὅμως ὑπόμεινον, ὦ Ἥρα. τί γὰρ ἂν καὶ
πάθοις δένον ἀπὸ τοῦ πλάσματος, εἰ νεφέλῃ ὁ Ἰξίων
συνέσται;

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἡ νεφέλῃ ἐγὼ εἶναι δοῶμαι, καὶ τὸ αἰ- 5
σχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει διὰ τὴν ὁμοιότητα.

ΖΕΥΣ. Οὐδέν τοῦτο φῆς· οὔτε γὰρ ἡ νεφέλῃ ποτὲ
Ἥρα γένοιτ' ἂν, οὔτε σὺ νεφέλῃ· ὁ δ' Ἰξίων μόνον ἐξ-
απατηθήσεται.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ, οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπεροκάλοί εἰ-

6 Ἀπαγε, μὴ ὥραιοις) Σισυροί- τῇ συνθείᾳ, Μὴ καλὰ αὐτῷ τὰ ἔτη,
χισται μὲν Ἀττικῶς. ὅφειλε γὰρ, Μὴ εἰς καιρὸν φθάνοι. V.
μὴ ὥρας ἴκοιτο· ἔστι δὲ τοῦτο τὸ ἐν

Iup. Neutiquam: sed simulacrum ex nebula ubi finxeri-
mus ipsi tibi simile, postquam solutum fuerit convivium
(vigilat autem, ut credi par est, prae amore) acclinemus
iuxta ipsum: sic enim sedatus fuerit eius dolor, si putarit,
se, quod concupierat, adeptum esse.

Iun. Apage: pessime pereat, ut qui rem supra suam for-
tem affectet.

Iup. Sustine tamen, o Iuno: quid enim ad te mali redun-
dabit ab isto figmento, si cum nebula fuerit Ixion congressus?

Iun. At nebula ista ego esse videbor, & turpe illud in
me patrabit ob similitudinem.

Iup. Nihil dicis: neque enim nebula unquam Iuno fiat,
nec tu nebula: Ixion tantum decipietur.

Iun. At, quales cuncti homines decori rudes sunt, glo-

σιν, αὐχῆσει κατελθὼν ἴσως, καὶ διηγῆσεται ἅπασιν, λέγων συγγεγενῆσθαι τῇ Ἥρᾳ, καὶ σύλλεκτρος εἶναι τῷ Διί. καὶ που τάχα ἔρᾳν με φήσειεν αὐτοῦ, οἱ δὲ πιστεύσουσιν, οὐκ εἰδότες ὡς νεφέλῃ συνῆν.

ΖΕΥΣ. Οὐκ οὖν, ἣν τι τοιοῦτον εἶπη, ἐς τὸν Ἄδην ἐμπεσὼν τροχῷ ἄβλιος προσδεθείς, συμπεριενεχθήσεται μετ' αὐτοῦ αἰεὶ, καὶ πόνον ἄπαυστον ἔξει, δίκην διδοὺς τοῦ ἔρωτος.

ΗΡΑ. Οὐ γὰρ δεινὸν τοῦτό γε ἀπὸ τῆς μεγαλαυχίας.

riabitur forte, ubi in terram venerit, & narrabit omnibus, se Iunonem iniisse, in eodemque, quo Iovem, lecto cubuisse: quin porro non abhorret, ut me dicat amare se: credent homines, ignari scilicet cum nebula ipsum fuisse.

Iur. Ergo, si quid eiusmodi dixerit, in orcum detrusus, rotaeque miser alligatus circumagetur cum ea semper, laboremque perpetuum habebit poenas dans amoris.

Iun. Non enim grave hoc quidem ob iactantiam.

VII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΗΦΑΙΣΤΟΥ.

Ι ΗΦΑΙ. ΕΩΡΑΚΑΣ, ὦ Ἀπολλον, τὸ τῆς Μαίας βρέφος τὸ ἄρτι τεχθὲν, ὡς καλόν τέ ἐστι, καὶ προσγελαῖ πᾶσι, καὶ δηλοῖ τι ἤδη ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον;

ΑΠ. Ἐκεῖνό γε φῶ βρέφος, ὦ Ἥφαιστε, ἢ μέγα

APOLLINIS ET VULCANI

Vulc. **V**IDISTIN', Apollo, Maiæ filiolum modo editum? quam pulcher est, arridetque omnibus, & iam patet aliquid, quod magni boni spem facit.

Ap. Illum ego dixero infantem, Vulcanē, aut infi-

ἀγαθόν, ὃ τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ;

ΗΦΑΙ. Καὶ τίνα ἀν ἀδίκησαι δύναίτο ἀρτίτακον ὄν;

ΑΠ. Ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, οὗ τὴν τρίαιναν ἔκλεψεν ἢ τὸν Ἄρη· καὶ τούτου γὰρ ἐξείλκυσε λαβὼν τοῦ κουλεοῦ τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἐμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε τοῦ τόξου, καὶ τῶν βελῶν.

ΗΦΑΙ. Τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὃ μόγις ἐκινεῖτο ἐν τοῖς 2 σπαργάνοις;

ΑΠ. Εἴση, ὦ Ἥφαιστε, εἴ σοι προσέλθῃ ράον.

ΗΦΑΙ. Καὶ μὴν προσῆλθεν ἤδη.

ΑΠ. Τί οὖν, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ἀπόλωλεν αὐτῶν;

ΗΦΑΙ. Πάντα, ὦ Ἀπολλων.

ΑΠ. Ὅμως ἐπίσκειψαι ἀκριβῶς.

ΗΦΑΙ. Νῆ Δία, τὴν πυράγραν οὐχ ὀρῶ.

ΑΠ. Ἀλλ' ὅψει αὐτὴν που ἐν σπαργάνοις τοῦ βρέφους.

gne bonum, qui Iapeto sit senior, quantum ad astutiam?

Vulc. Eccui male facere possit recens natus?

Ap. Roga Neptunum, cuius tridentem furatus est; aut Martem; illius enim eduxit clam vaginā gladium: ne me ipsum dicam, quem exarmavit arcu & sagittis.

Vulc. Haec iste recens natus, qui vix movere se poterat in fasciis?

Ap. Experiere, Vulcane, mox atque ad te accesserit.

Vulc. Atqui iam accessit.

Ap. Quid ergo, cunctane habes instrumenta, nullumque eorum tibi periit?

Vulc. Cuncta, Apollo.

Ap. Tamen inspicie diligenter.

Vulc. Ira me Iuppiter amet, forcipem non video.

Ap. At videbis eum alicubi in cunabulis infantis.

ΗΦΑΙ. Οὕτως ὁζύχειρ ἐστὶ, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελετήσας τὴν κλεπτικὴν.

- 3 ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος ἤδη στωμύλα, καὶ ἐπίτροχα. ὁ δὲ καὶ διακονεῖσθαι ἡμῖν ἐβέλει. χθές δὲ προκαλεσάμενος τὸν Ἑρωτα κατεπάλαισεν εὐθύς, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλων τὰ πόδε' εἴτα μεταξὺ ἐπακούμενος, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἐκλείψε, προσπτύξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νικῇ τοῦ Διὸς δὲ γελῶντος, τὸ σκῆπτρον εἰ δὲ μὴ βαρύτερος ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ εἶχε, καί κεῖνον ἂν ὑφείλετο.

ΗΦΑΙ. Γόργόν τινα τὸν παῖδα Φῆς.

ΑΠ. Οὐ μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσικόν.

ΗΦΑΙ. Τῷ τούτῳ τεκμαίρεσθαι ἔχεις;

- 4 ΑΠ. Χελώνην που νεκρὰν εὐρών, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς

1 Ἐν τῇ γαστρὶ) Εὐστάθιος Ὀδυσσ. Γ. λόγος ἐστὶ, φησὶ, τὸν Ἑρμῆν, ἐκ γενετῆς συγχληρᾶσθαι τὴν κλεπτικὴν, ὡς τῆς μητρὸς Μαίας συλλουμένης, αἷς ἤθελεν ἐκείνη, ὑφολόμενος τὰ ἐκδυθέντα ἐκρυψε. G.

3 Ἦδη στομύλα καὶ ἐπίτροχα) Πελοκρυψα, πιθανά, εὐτράπελα, ἀπατητικά. τὸ ἐπίτροχα, κτεινόμενα ταχέως. V.

14 Χελάνην) Τούτου μέμνηται καὶ Νικανόρος ἐν τοῖς Ἀλεξίφαρμακοῖς. G.

Vulc. Tamne acutis est manibus, ac si in utero medietatus fuerit artem furandi?

Ap. Non tu illum audivisti iam loquentem argutula quaedam & volubilia: quin & ministrare nobis vult: heri vero provocatum Cupidinem luctando deiecit statim, nescio quomodo subducens pedes: tum interea dum laudabatur, Veneris cestum furrripuit, illum amplexae ob victoriam; Iovis autem ridētis sceptrum, &, nisi gravius esset fulmen, multumque ignem haberet, illum quoque furrripuisset.

Vulc. Agilem quendam & alacrem puerum narras.

Ap. Non hoc tantum, sed & iam musicum.

Vulc. Id quo indicio colligere potes?

Ap. Testudinem alicubi mortuam cum invenisset, instru-

συνεπήξατο· πήχεις γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας,
ἔπειτα κολλάβους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς,
καὶ ἐντεϊνάμενος ἑπτὰ χορδὰς, μελωδεῖ πάνυ γλαφυ-
ρόν, ὧ' Ἡφαιστε, καὶ ἐναρμόνιον, ὡς καὶ με αὐτῷ Φθο-
νεῖν τὸν πάλαι κιθαρίζειν ἀσκούντα. ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα,
ὡς οὐδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περι-
εργίας ἄχρι τοῦ ἄδου κατίοι, κλέψων τὶ καὶ κεῖθεν δη-
λαδῇ. ὑπόπτερος δ' ἐστὶ καὶ ῥάβδον τινὰ πεποιήται
θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ἣ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατὰγει
τοὺς νεκρούς.

ΗΦΑΙ. Ἐγὼ ἐκείνην ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι.

ΑΠ. Τοιγαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὸν μισθὸν τὴν πυράγραν.

ΗΦΑΙ. Εὖγε ὑπέμνησας ὥστε βαδιῶμαι ἀποληψό-
μενος αὐτήν, εἴ που ὡς Φῆς εὔρεθείη ἐν τοῖς σπαργάνοις.

² Κολάβους) Τὰ τῶν χειρῶν τῇ τὰς τῆς κιθάρας νευράς. V.
ἱπιτόνια. V.

³ Καὶ μαγάδα) Σανὶς τετράγωνος, ὑπόκυφος, δεχομένη ἐφ' ἑαυ-
ἑμπειρον, ἀκριβὲς, λαμπρόν· ταῦτα
σημαίνει τὸ γλαφυρόν. V.

mentum ex ea musicum compegit: manubriis enim adapta-
tis, iugo addito, tum claviculis infixis, & asserculo suppo-
sito, fidesque intendens septem, canit valde tenerum quid-
dam, o Vulcane, & concinnum, ut egomet ipsi invideam,
qui dudum arte pulsandae citharae exerceor. Praeterea di-
cebat Maia, illum ne noctu quidem manere in coelo, sed
curiositatis ergo usque ad inferos descendere, nempe fura-
turum aliquid inde etiam: alis autem est instructus: & vir-
gam quandam sibi confecit mirabili virtute praeditam, qua
animas ducit, deducitque mortuos.

Vulc. Hanc ipsi donavi, ludicrum ut esset.

Ap. Proinde reddidit tibi mercedem forcipem [furto sub-
latum.]

Vulc. Recte fane admonuisti: quare ibo ad eum recu-
perandum, sicubi, ut ais, reperiatur in fasciis.

VIII.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΦΑΙ. **Τ**Ι με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἤκω γὰρ, ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὸν πέλεκυν ὀξύτατον, εἰ καὶ λίθους θεοὶ μιᾷ πληγῇ διατεμεῖν.

ΖΕΥΣ. Εὖγε, ὦ Ἥφαιστε· ἀλλὰ διέλέ μου τὴν κεφαλὴν εἰς δύο κατενεγκών.

ΗΦΑΙ. Πειρᾷ μου, εἰ μέμνη; πρόσταττε δ' σὺν τάλῃθες, ὅπερ θέλεις σοι γενέσθαι.

ΖΕΥΣ. Διαιρεθῆναί μοι τὸ κρανίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις, οὐ νῦν πρῶτον ὀργιζομένου πειράσῃ μου· ἀλλὰ χρὴ καδικνεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν ἀπολλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ὠδίνων, αἱ μου τὸν ἐγκέφαλον ἀναστρέφουσιν.

ΗΦΑΙ. Ὅρα, ὦ Ζεῦ, μὴ κακόν τι ποιήσωμεν· ὅξυνς

VULCANI ET IOVIS.

Vulc. **Q**UID me, Iuppiter, oportet facere? venio enim, ut iussisti, securim habens acutissimam, etiam si lapides opus sit uno ictu dissecare.

Iup. Recte sane, o Vulcane. At tu divide meum caput in duas partes deiecta securi.

Vulc. Tentasne me, an insaniam? Quin impera vere, quod vis tibi fieri.

Iup. Divide mihi calvariam: quod si morem non gesseris, non nunc primum iratum experiere me. Sed vide, ut ferias omni animi contentione, neque cuncteris: pereo enim prae doloribus, qui meum cerebrum convellunt.

Vulc. Vide, Iuppiter, ne mali quid faciamus: acuta enim

γὰρ ὁ πέλεκυς ἐστὶ, καὶ οὐκ ἀναιμωτὶ, οὐδὲ κατὰ τὴν
Εἰλείθυιαν μαίωσεται σε.

ΖΕΥΣ. Κατένεγκε μόνον, ὦ Ἥφαιστε, θάρρῳ. αἶ-
δα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον.

ΗΦΑΙ. Ἄκων μὲν, κατοίσω δέ τί γὰρ χρὴ ποιεῖν,
σοῦ κελεύοντος; τί τοῦτο; κόρη ἔνοπλος; μέγα, ὦ Ζεῦ,
κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ· εἰκότως γοῦν ὀξύθυμος ἦσθα,
τηλικαύτην ὑπὸ τὴν μήνιγγα παρθένον ζωογονῶν, καὶ
ταῦτα ἔνοπλον ἤπου στρατόπεδον, οὐ κεφαλὴν ἐλελή-
θεις ἔχων ἢ δὲ πηδᾷ, καὶ πυρρίχίζει, καὶ τὴν ἀσπίδα
τινάσσει, καὶ τὸ δόρυ πάλλει, καὶ ἐνθουσιᾷ· καὶ τὸ μέ-
γιστον, καλὴ πάνυ καὶ ἀκμαία γεγένηται ἤδη ἐν βρα-
χεῖ· γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο ἡ κόρυς.
ὥστε, ὦ Ζεῦ, μαίωτρά μοι ἀπόδος ἐγγυήσας μοι αὐτήν.

1 Τὴν Εἰλείθυιαν) Ἡ τᾶν τιχτου-
σῶν θία. V.

8 Ὑπὸ τῇ μήνιγγι) Τοῦ ἐγκε-
φάλου ὑμῖνι. V.

10 Πυρρίχizei) Ἐνοπλος ἀρχί-
ζει. V.

14 Ἐγγυήσας ἥδη αὐτήν) Ἡδὴ
κατὰ γάμου κοινωνίαν συνάψας μοι
αὐτήν. V.

securis est, & non sine sanguine, neque ad Lucinae mo-
rem tibi obstetricabitur.

Iup. Incute modo, Vulcane, audacter: ego enim novi,
quid conducat.

Vulc. Invitus quidem, sed tamen feriam: quid enim ali-
quis faciat, te iubente? Quid hoc? puella armata? Ma-
gnum, o Iuppiter, malum habuisti in capite: merito igi-
tur iracundus eras, qui tantam sub cerebri membrana vir-
ginem vivam nutries, idque armatam: profecto castra,
non caput clam nobis habuisti. Haec vero saltat, inque ar-
mis tripudiat, clypeum concutit, ac hastam vibrat, & fu-
rore concitatur: quodque maximum est, formosa admo-
dum ac matura exstitit brevi: caesia quidem, sed ornat hoc
etiam ipsum galea. Quare, o Iuppiter, obstetriciam mer-
cedem redde illa virgine mihi desponsa.

ΖΕΥΣ. Ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε· παρθένος γὰρ αἰεὶ θέλει μένειν. ἐγὼ γοῦν τό γε ἐπ' ἐμοὶ οὐδὲν ἀντιλέγω.

ΗΦΑΙ. Τοῦτ' ἐβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά· καὶ ἤδη συναρπάσω αὐτήν.

ΖΕΥΣ. Εἰ σοι ῥάδιον, οὕτω ποίει. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾶς.

Iup. Quae fieri nequeant petis, Vulcane: perpetuo enim virgo manere vult. Attamen, quantum in me est, nihil obloquor.

Vulc. Hoc volebam: reliqua mihi curae erunt: iamque ipsam corripiam.

Iup. Si tibi hoc facile, ita fac: novi tamen, quae fieri nefas sit, te appetere.

IX.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΠΟΣ. ΕΣΤΙΝ, ὦ Ἑρμῇ, νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διί;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ.

ΕΡΜ. Μὴ ἐνόχλει, Φημί. ἄκαιρον γὰρ, ὥστε οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι.

ΠΟΣ. Μῶν τῇ Ἡρᾷ σύνεστιν;

NEPTUNI ET MERCURII.

Nept. ΕΣΤΙΝΕ, Mercuri, nunc convenire Iovem?

Merc. Nequaquam, Neptune.

Nept. Attamen, adesse me, renuntia ipse.

Merc. Ne molestus sis, inquam: non opportunum enim; atque adeo visere non licet eum in praesentia.

Nept. Num Iunoni dat operam?

ΕΡΜ. Οὐκ' ἀλλ' ἑτεροῖόν τι ἐστί.

ΠΟΣ. Συνίημι. ὁ Γανυμήδης ἔνδον.

ΕΡΜ. Οὐδὲ τοῦτο· ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός.

ΠΟΣ. Πόθεν, ὦ Ἑρμῆ; δεινὸν γὰρ τοῦτο Φῆς.

ΕΡΜ. Αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστι.

ΠΟΣ. Ἄλλ' οὐ χρὴ πρὸς ἐμὲ θεῖόν γε ὄντα.

ΕΡΜ. Τέτοκεν ἀρτίως, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ἄπαγε, τέτοκεν ἐκεῖνος; ἐκ τίνος; οὐκοῦν ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὢν; ἀλλ' οὐδὲ ἐπεσήμαινεν αὐτῷ ἢ γαστῆρ ὄγκον τινά.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· οὐ γὰρ ἐκεῖνη εἶχε τὸ ἔμβρυον.

ΠΟΣ. Οἶδα· ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτεκεν αὐτίς, ὥσπερ τὴν Ἀθηνᾶν· τοκάδα γὰρ τὴν κεφαλὴν ἔχει.

ΕΡΜ. Οὐκ' ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκύει τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης βρέφος.

Merc. Minime: sed longe aliud quiddam est.

Nept. Intelligo: Ganymedes intus.

Merc. Neque hoc: at ipse sane non optime valet.

Nept. Unde vero, Mercuri? nam mirificum hoc est, quod narras.

Merc. Pudet eloqui, tale est.

Nept. At non decet apud me quippe patrum.

Merc. Peperit iam modo, Neptune.

Nept. Apage: illene peperit? ex quo? ergo nobis nec opinantibus fuit ambiguo sexu: sed nec indicium fecit eius uterus tumoris ullius.

Merc. Recte ais: neque enim ille habebat foetum.

Nept. Teneo: ex capite peperit iterum, ut Minervam: puerperum enim habet caput.

Merc. Neutiquam: sed in femore ferebat ex Semele infantem,

ΠΟΣ. Εὖγε ὁ γενναῖος, ὡς ὅλος ἡμῖν κυφορεῖ καὶ πανταχόθι τοῦ σώματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστίν;

2 ΕΡΜ. Θηβαία, τῶν Κάδμου θυγατέρων μία. ταύτη συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν.

ΠΟΣ. Εἴτα ἔτεκεν, ὦ Ἑρμῆ, ἀντ' ἐκείνης;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα, εἰ καὶ παράδοξον εἶναί σοι δοκεῖ. τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθοῦσα ἡ Ἥρα, οἶσθα δὲ ὡς ζηλότυπός ἐστι, πείθει αἰτῆσαι παρὰ τοῦ Διὸς, μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν ἤκειν παρ' αὐτὴν ὡς δ' ἐπέισθη, καὶ ἤκει ἔχων καὶ τὸν κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος· καὶ ἡ Σεμέλη μὲν διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός. ἐμὲ δὲ κελεύει ἀνατεμόντα τὴν γαστέρα τῆς γυναικὸς, ἀνακομίσαι ἀτελὲς ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἑπταμηνιαῖον. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτοῦ μηρὸν, ἐντίθῃσιν, ὡς ἀποτελεσθεῖν ἐνταῦθα, καὶ νῦν τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτὸ, καὶ μαλακῶς ἀπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει.

Nept. Euge, ut bonus ille totus nobis uterum gestat, & in omni parte corporis! at quaenam est Semele?

Merc. Thebana, Cadmi filiarum una: illam congressus gravidam fecit.

Nept. Tum peperit, Mercuri, eius vice?

Merc. Ita plane, tametsi fidem mereri res tibi non videatur: Semelen enim dolis aggressa Iuno (nostri gravem eius accumulationem) inducit ad petendum a Iove, cum tonitribus ac fulminibus ut veniat ad se. Cum morigeratus accessit fulmen habens, succensus est testum, ipsaque Semele perit ab igne: tum me iubet, exsecto utero mulieris, deferre nondum maturum ad se foetum septimestrem: postquam feci, percisso femori suo indit, ut maturaretur ibi. Nunc tertio iam mense partum edidit, atque imbecillius ex laboribus habet.

ΠΟΣ. Νῦν οὖν ποῦ τὸ βρέφος ἐστίν;

ΕΡΜ. Ἐς τὴν Νύσσαν ἀποκομίσας, παρέδωκα ταῖς Νύμφαις ἀνατρέφειν, Διόνυσον ἐπονομασθέντα.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ἀμφότερα, τοῦ Διονύσου τούτου καὶ μητὴρ καὶ πατὴρ ὁδὲ ἐστίν;

ΕΡΜ. Ἐοικεν. ἄπειμι δ' οὖν ὕδαρ αὐτῶ πρὸς τὸ τραῦμα οἶσων, καὶ τᾶλλα ποιήσω, ὅσ' ἂν νομίζεται, ὥσπερ λεχοῖ.

Nept. Ubinam nunc infans est?

Merc. In Nyssam ablatum tradidi Nymphis educandum; imposito Dionysi nomine.

Nept. Ergo utrumque Dionysi istius & mater & pater est hicce?

Merc. Ita quidem videtur. At abeo, aquam ipsi ad vulnus laturus, ceteraque curaturus, quae solent, tanquam puerperae.

X.

ΕΡΜΟΤ ΚΑΙ ΗΛΙΟΤ.

ΕΡΜ. Ω ἭΛΙΕ, μὴ ἐλάσης τήμερον, ὃ Ζεὺς Φησι, ἢ μὴδὲ αὐρίον, μὴδ' ἐς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' ἔνδον μένε· καὶ τὸ μεταξὺ μία τις ἔστω νύξ μακρὰ, ὥστε λυέτωσαν μὲν αἱ Ὠραι αὖθις τοὺς ἵππους, σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπνευε διὰ μακροῦ σεαυτόν.

MERCURII ET SOLIS.

Merc. SOL, ne currum egeris hodie, Iuppiter ait, nec cras, neque perendie; sed intus mane: idque temporis intervallum una esto nox longa. Quare solvunto Horae iterum equos: tu restingue ignem, teque recrea quiete post longum tempus.

ΗΛ. Καινὰ ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀλλόκοτα ἤκεις παραγγέλλων. ἀλλὰ μὴ παραβαίνειν τι ἔδοξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλάσαι τῶν ὁρῶν, κατὰ μοι ἄχθεται, καὶ τὴν νύκτα τριπλασίαν τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέγνωκεν;

ΕΡΜ. Οὐδέν τοιοῦτον· οὐδ' ἐς αἰὲ τοῦτο ἔσται. δεῖται δέ τι νῦν αὐτὸς ἐπιμηκεστέραν γενέσθαι οἱ τὴν νύκτα.

ΗΛ. Ποῦ δὲ καὶ ἔστιν, ἢ πόθεν ἐξεπέμψθης ἀγγε-
λῶν ταῦτά μοι;

ΕΡΜ. Ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τῆς Ἀμφι-
τρύωνος γυναικὸς, ἣ σύνεστιν.

ΗΛ. Ἐρῶν αὐτῆς; εἴτα οὐχ ἱκανὴ νύξ μία;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς. τεχνῆναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμι-
λίας ταύτης μέγαν, καὶ πολύαθλον θεόν. τοῦτον οὖν ἐν
μιά νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον.

2 ΗΛ. Ἀλλὰ τελεσιουργεῖτω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ. Ταῦ-
τα δ' οὖν, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἐγίνετο ἐπὶ τοῦ Κρόνου, (αὐτοῖ

16 Αὐτοὶ γὰρ) Γράφεται, μόνον γάρ. V.

Sol. Infolita haec, o Mercuri, atque inusitata nuntians ades: sed numquid de via aberrare visus sum in cursu, & extra limites equos agere, idque mihi succenset, & propterea noctem triplo maiorem die facere constituit?

Merc. Nihil quidem tale: neque semper illud erit: sed ita nimirum usus est, ut noctem sibi fieri productiorem velit.

Sol. Ille autem ubi est, aut unde missus tu, ut haec mihi nuntiares?

Merc. Ex Boeotia, Sol, ab Amphitryonis uxore, cum qua una est.

Sol. Scilicet illam amans: tum porro non satis est una nox?

Merc. Neutiquam: creari enim aliquem oportet ex illo congressu magnum & multis certaminibus insignem Deum: is talis ut una nocte absolvatur, fieri non potest.

Sol. Quin ergo, quod bene vortat, consummato. At illa certe, Mercuri, non fiebant aetate Saturni, (sumus au-

γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν) οὐδ' ἀπόκοιτος ἐκείνος παρὰ τῆς Ρέας ἦν, οὐδ' ἀπολιπὼν ἂν τὸν οὐρανὸν ἐν Θήβαις ἐκοιμάτο· ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἦν ἡ ἡμέρα, νύξ δὲ κατὰ μέτρον τὸ αὐτῆς ἀνάλογον ταῖς ὥραις· ξένον δὲ, ἢ παρηλλαγμένον οὐδέν. οὐδ' ἂν ἐκοινώνησέ ποτε ἐκείνος θνητῇ γυναικί. νῦν δὲ δυστήνου γυναιίου ἐνεκα χρὴ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπεστέρους μὲν γενέσθαι τοὺς ἵππους ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπορον δὲ τὴν ὁδὸν, ἀτριβῇ μένουσαν ἐξῆς τριῶν ἡμερῶν, τοὺς δ' ἀνθρώπους ἀθλίως ἐν σκοτεινῷ διαβιῶν. τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Διὸς ἐρώτων, καὶ καθεδοῦνται περιμένοντες, ἐστ' ἂν ἐκείνος ἀποτελέσῃ τὸν ἀθλητὴν, ὃν λέγεις, ὑπὸ μακρῷ τῷ ζῳφῷ.

ΕΡΜ. Σιώπα, ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν ἀπολαύσης τῶν λόγων· ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Σελήνην ἀπελθὼν καὶ τὸν Ὑπνον, ἀπαγγελῶ καὶ κείνοις, ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε, τὴν μὲν σχολῇ προβαίνειν, τὸν δὲ ὕπνον μὴ ἀνιέναι

16 Μὴ ἀνιέναι) Γράφεται, μὴ ἀνειῖναι. V.

tem foli sine arbitris) neque fecubabat ille a Rhea, nec relicto coelo Thebis in lectum ibat: sed dies erat dies, & nox itidem pro mensura sua exacta ad anni tempestates; insolens vero, aut praeter ordinem mutatum nihil; nec unquam ille rem habuisset cum mortali femina. Nunc contra miserae mulieris ergo cuncta sunt fursum deorsum vertenda: minus agiles fiunt equi quiescendo; via difficilior, non terenda quippe per continuos tres dies; homines interea misere in caligine degent: hos scilicet fructus capient ex Iovis amoribus, sedebuntque expectantes usque dum ille perficiat athletam, quem dicis, inter longas istas tenebras.

Merc. Tace, Sol, ne infortunium tibi afferant isti sermones. Ego vero ad Lunam properans & Somnum, renuntiabo iis etiam, quae Iuppiter mandavit; illa quidem ut

Lucian. Vol. II.

C

τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἀγνοήσωσι μακρὰν οὕτω τὴν νύκτα γεγενημένην.

lente progrediatur, Somnus autem ne remittat homines, ignoraturos nempe tam longam exstitisse noctem.

XI.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ.

ΑΦΡ. **Τ**Ι ταῦτα, ὦ Σελήνη, φασὶ ποιεῖν σε; ἐπὶ ἂν κατὰ τὴν Καρίαν γένῃ, ἰστάναι μὲν σε τὸ ζεῦγος Ἀφροῦσαν ἐς τὸν Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα ὑπαίθριον, ἅτε κυνηγέτην ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ' αὐτὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ;

ΣΕΛ. Ἐρώτα, ὦ Ἀφροδίτη, τὸν σὸν υἱὸν, ὅς μοι τούτων αἴτιος.

ΑΦΡ. Ἐὰ ἐκεῖνος ὑβριστὴς ἐστίν· ἐμὲ γοῦν αὐτοῦ τὴν μητέρα οἷα δέδορακεν, ἄρτι μὲν ἐς τὴν Ἰδὴν κατάγων, Ἀγχίσου ἕνεκα τοῦ Ἰλιέως, ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάττῃ

VENERIS ET LUNAE.

Ven. **Q**UID ista, Luna, dicunt facere te? cum adversus Cariam veneris, sistere te bigas, & despectare in Endymionem dormientem sub divo, quippe venatorem; aliquando etiam descendere ad ipsum ex media via?

Lun. Sciscitare, Venus, ex filio tuo, qui mihi horum causa.

Ven. Hem, ille insolenter iniuriosus est: en, in me matrem qualia designavit, nunc in Idam deducens Anchisae Iliensis gratia; alias in Libanum, ad Assyrium illum adolescentulum, quem cum & Proserpinae amabilem fecit, ex

ἐπέραστον ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώ-
μενον ὥστε πολλάκις ἠπειλήσα, εἰ μὴ παύσεται τοι-
αῦτα ποιῶν, κλάσειν μὲν αὐτοῦ τὰ τῶσα, καὶ τὴν Φά-
ρετραν, περιαιρήσειν δὲ καὶ τὰ πτερὰ ἥδη δὲ καὶ πλη-
γὰς αὐτῷ ἐνέτεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σανδαλῷ ὁ δὲ οὐκ
οἶδ' ὅπως τοπαραντίκα δεδιώς, καὶ ἰκετεύων, μετ' ὀλί-
γον ἐπιλέλυσται ἀπάντων. Ἀτὰρ εἶπέ μοι, καλὸς ὁ 2
Ἐνδυμίων ἐστίν; εὐπαράμυθον γὰρ οὕτω τὸ δεινόν.

ΣΕΛ. Ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλὸς, ὦ Ἀφροδίτη, δο-
κεῖ, καὶ μάλιστα ὅταν ὑποβαλλόμενος ἐπὶ τῆς πέτρας
τὴν χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαίᾳ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια,
ἥδη ἐκ τῆς χειρὸς ὑπορρέοντα ἡ δεξιὰ δὲ, περὶ τὴν κεφα-
λὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη, ἐπιπρέπει τῷ προσώπῳ
περικειμένη ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ ὕπνου λελυμένος, ἀναπνέει
τὸ ἀμβρόσιον ἐκεῖνο ἄσθμα. τότε τοίνυν ἐγὼ ἀψοφητὶ
κατιοῦσα, ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων βεβηκυῖα, ὡς ἂν
μὴ ἀνεγρόμενος ἐκταραχβεῖν οἶπτα τί ἂν οὖν σοι λέ-

dimidia parte mihi surripuit meos amores. Atque adeo saepe comminata fui, nisi desisteret talia facere, me contracturam esse eius arcus & pharetram, immo etiam circumcisuram alas: quin iam plagas ipsi intentavi in nates sandalio: is autem nescio quo pacto, in praesentia quidem timefactus & supplex, post paulo oblitus est omnium. At dic mihi, pulcherne Endymion est? malum enim hoc maxime solatio mitigetur.

Lun. Mihi quidem fane pulcher, o Venus, videtur: tumque maxime, quando subiecta super rupem chlamyde dormit, sinistra tenens iacula ex manu paene defluentia; dextra vero circa caput sursum reflexa admodum decet faciem ambiens: ipse vero somno solutus efflatum reciprocatur ambrosium illum halitum. Tunc ergo sine ullo strepitu delapsa, summisque pedum digitis innixa, ne experge-

γοιμι τὰ μετὰ ταῦτα· πλὴν ἀπόλλυμαί γε ὑπὸ τοῦ ἔρωτος·

factus subito conturbetur; rem nosti: quid ergo tibi porro dicam, quae consequuntur: hoc tantum, dispero amore.

XII.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

Ι ΑΦΡ. **Ω** ΤΕΚΝΟΝ Ἐρωτος, ὅρα οἷα ποιεῖς. οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὅποσα τοὺς ἀνθρώπους ἀναπείθεις καθ' αὐτῶν ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ· ὃς τὸν μὲν Δία πολύμορφον ἐπιδεικνύεις, ἀλλάττων ἐς ὃ, τι ἂν σοι ἐπὶ τοῦ καιροῦ δοκῇ· τὴν Σελήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, τὸν Ἥλιον δὲ παρὰ τῇ Κλυμένη βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις, ἐπιλεησμένον τῆς ἱππασίας. ἃ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις, Φαίρων ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ, ὦ τολμηρότατε, καὶ τὴν Ῥέαν αὐτὴν γραῦν ἤδη, καὶ μητέρα τοσούτων θεῶν, ἀνέπεισας παιδεραστεῖν, καὶ τὸ Φρύγιον μενιράκιον ἐκείνο πο-

VENERIS ET CUPIDINIS.

Ven. **Ο** FILI Cupido, vide, qualia facis: non ea, quae in terra contingunt, dico, quaecunque homines inducis, ut in se quisque aut alii in alios admittant; sed etiam quae in coelis: qui Iovem quidem multas in formas conversum identidem exhibes, eum mutans in quodcunque tibi commodum videtur, Lunam deducis ex coelo, Solem apud Clymenen commorari nonnunquam cogis oblitum cursus ordiendi: nam quae in me genitricem committis, confidenter quasi iure tuo facis. Sed tu, audacissime, Rheam etiam ipsam iam vetulam & matrem tot Deorum impulisti, ut puerum amet, Phrygiumque istum adolescentulum appe-

θεῖν· καὶ νῦν ἐκείνη μέμνηεν ὑπὸ σοῦ, καὶ ζευξαμένη τοὺς λέοντας, παραλαβοῦσα καὶ τοὺς Κορύβαντας, ἄτε μανικούς καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἄνω καὶ κάτω τὴν Ἰδὴν περιπολοῦσιν· ἡ μὲν, ὀλολύζουσα ἐπὶ τῷ Ἀττῇ· οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν, τέμνεται ξίφει τὸν πῆχυν, ὁ δὲ, ἀνείς τὴν κόμην, ἔεται μεμηνῶς διὰ τῶν ὀρῶν· ὁ δὲ, αὐλεῖ τῷ κέρατι· ὁ δὲ, ἐπιβομβεῖ τῷ τυμπάνῳ, ἢ ἐπικτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ· καὶ ὅλως, Θόρυβος καὶ μανία τὰ ἐν τῇ Ἰδῇ ἅπαντά ἐστι. δέδια τοίνυν ἅπαντα, δέδια τὸ τοιοῦτο ἢ τὸ μέγα σὲ κακὸν τεκοῦσα, μὴ ἀπομανεῖσά ποτε ἢ Ῥέα, ἢ καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὔσα, κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας συλλαβόντας σε διασπᾶσθαι, ἢ τοῖς λέουσι παραβαλεῖν ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὀρῶσα.

ΕΡΩΣ. Θάρρει μῆτερ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέουσιν αὐτοῖς 2
ἤδη ξυνήθης εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπαναβάς ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ τῆς κόμης λαβόμενος, ἠνιοχῶ αὐτούς· οἱ δὲ, σαίνουσίν

tat. Nunc illa furit opera tua; iunctisque leonibus & assumtis in comitatum Corybantibus, qui scilicet fanatici sunt & ipsi, sursum deorsum Idam circumvagantur, haec ululatus edens ob Attin, Corybantes autem, hic conscindit sibi ense cubitum, ille effusa coma fertur furivatus per montes, alius tibiam inflat adunco cornu, alius bombum excitat pulso tympano, aut increpat cymbalo: & in summa, tumultus furorisque in Ida omnia sunt plena. Pertimesco igitur cuncta: metuo tale quiddam ego, quae te magnum malum peperit, ne quando plane in furorem acta Rhea, vel dixero potius mentis suae compos iubeat Corybantas comprehensum te discerpere, aut leonibus obiicere: ista timeo, in periculo te versantem videns.

Cup. Bono esto animo, mater, quandoquidem & leonibus ipsis iam familiaris sum, & saepe conscensus eorum tergis, prehensaque iuba tanquam habenis eos rego: illi

με, καὶ τὴν χεῖρα δεχόμενοι εἰς τὸ στόμα, περιλιχμή-
 σάμενοι ἀποδιδόασί μοι· αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ῥέα, πότε ἂν
 ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὐσα ἐν τῷ Ἄττι;
 καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνὺς τὰ καλὰ οἷά ἐστιν; ὑμεῖς
 δὲ μὴ ἐΦέσθε τῶν καλῶν· μὴ ταῦν ἐμὲ αἰτιάσθε τού-
 των. ἢ θέλεις σὺ, ὦ μήτηρ, αὐτὴ μηκέτι ἔρᾶν, μήτε σὲ
 τοῦ Ἄρεως, μήτ' ἐκείνον σοῦ;

ΑΦΡ. Ὡς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς ἀπάντων. ἀλλὰ
 μεμνήσῃ μου ποτὲ τῶν λόγων.

vero adulantur mihi, & manum acceptam in os delamben-
 tes restituunt: de ipsa vero Rhea, quando tandem illa
 otium agat, adversum me ut quidquam conetur tota in
 Attide occupata. At porro quid ego delinquo, si osten-
 dam pulchra, qualia sunt? vosmet autem ipsae desiderio
 tenemini pulchrorum: eorum ergo ne me infimuletis: hoc-
 cine vis, mater, ut non amplius ames neque ipsa Martem,
 nec ille te?

Ven. Quam mirificus es & superior omnibus! sed erit,
 cum recordabere dicta mea.

XIII.

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

† ΖΕΥΣ. ΠΑΥΣΑΣΘΕ, ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλεις,
 ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. ἀπρεπὴ γὰρ
 ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τοῦ συμποσίου τῶν Θεῶν.

IOVIS, AESCULAPII ET HERCULIS.

Iur. **C**ESSATE, Aesculapi & Hercules, rixantes inter
 vos quasi homines: indecora enim haec, & aliena convi-
 vio Deorum.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τουτοῖν τὸν Φαρμακία προκατακλίνεσθαι μου.

ΑΣΚ. Νῆ Δία, καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι.

ΗΡΑ. Κατὰ τί, ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν, ἢ μὴ Θέμις ποιοῦντα, νῦν δὲ κατ' ἔλεον αὐτῷ ἀθανασίας μετείληφας;

ΑΣΚ. Ἐπιλέλῃσαι γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡρακλῆς, ἐν τῇ Οἴτῃ καταΦλεγείς, ὅτι μοι ὀνειδίζεις τὸ πῦρ;

ΗΡΑ. Οὐκ οὐκ ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν ὃς Διὸς μὲν υἱὸς εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα, ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρούμενος. σὺ δὲ ριζοτόμος εἶ, καὶ ἀγύρτης, νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ἐπιθήσειν τῶν Φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ οὐδὲν ἐπιδεδειγμένος.

ΑΣΚ. Εὖ λέγεις, ὅτι σου τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην, 2

12 Καὶ ἀγύρτης). Ἐπαίτης, φιλοκερδής. V.

Herc. Et tu velis, o Iuppiter, istum veneficum supra me accumbere?

Aesc. Sic sane decet: etenim melior sum.

Herc. Quo in genere, attonite? ideone, quod te Iuppiter fulmine percussit, quae fas non erat, facientem? nunc autem per misericordiam iterum immortalitatem participasti.

Aesc. Scilicet oblitus es, Hercules, in Oeta te conflagrasse, qui mihi exprobres ignem.

Herc. Nequaquam pari similique ratione vita nobis est exacta, ut qui Iovis sum filius, tantosque labores suscepi expurgando hominum aetatem, feris debellandis, & in homines iniuriosos animadvertendo: tu vero praefectas herbarum radices colligis, & circulator es, aegrotis ut maxime hominibus utilis ad imponenda medicamenta, qui vile tamen nihil praestiteris.

Aesc. Recte narras: nam iniusta tibi flammae vestigia fa-

ὅτε πρῶν ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος ὑπ' ἀμφοῖν διεφθαρμένος τῷ σώματι, τοῦ χιτῶνος, καὶ μετὰ τοῦτο, τοῦ πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὔτε ἐδούλευσα ὥσπερ σὺ, οὔτε ἔξαινον ἔρια ἐν Λυδία, πορφυρίδα ἐνδεδυκώς, καὶ παιόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ, ἀλλ' οὐδὲ μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα.

ΗΡΑ. Εἰ μὴ παύσῃ λαιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὥς οὐ πολὺ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμενός σε, ρίψω ἐπὶ κεφαλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε μηδὲ τὸν Παιήονα ἰάσασθαι σε, τὸ κρανίον συντριβέντα.

ΖΕΥΣ. Παύσασθέ, Φημι, καὶ μὴ ἐπιταράττετε ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τοῦ συμποσίου· καίτοι εὐγνώμον, ὦ Ἡρακλῆς, προκατακλίνεσθαι σου τὸν Ἀσκληπιόν, ἅτε καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

6 Τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα) καὶ Κρεοντιάδης. V.
Μεγάρων τέκνα τοῦ Ἡρακλίου, 12 Τὴν ξυνουσίαν) Τὴν σύνα-
'Ουτύης, Θηρίμαχος, Δημοκρίτων χίαν. V.

navi, quando nuper huc ascendisti semustus, ab utrisque corrupto corpore, tum tunica, tum deinde igne. Ego vero si nihil aliud, neque servivi, quemadmodum tu, neque carminavi lanam in Lydia purpuream vestem indutus, istiusque ab Omphale aureo sandalio: sed neque atra bile percitus interfeci liberos & uxorem.

Herc. Nisi desieris conviciari mihi, confestim scies, quam tibi non multum profutura sit immortalitas: etenim sublatum te proiciam praecipitem in caput e coelo, ut ne Paean quidem ipse mederi tibi possit, cranio contrito.

Iup. Finem, inquam, altercandi facite, & non conturbate nobis consuetudinis iucunditatem: sin, ambos ego ablegabo vos foras a convivio. Enimvero aequum est, Hercules, priorem decumbere Aesculapium, ut qui prior etiam obierit.

XIV.

ΕΡΜΟΤ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

ERM. ΤΙ σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἀπολλον; I

ΑΠ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς.

ERM. Ἀξίον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον· σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ κατὰ τὴν Δάφνην σε λυπεῖ ἔτι;

ΑΠ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἐρώμενον πενθῶ τὸν Λάκωνα τὸν Οἰβάλου.

ERM. Τέθνηκε γὰρ, εἰπέ μοι, ὁ Ὑάκινθος;

ΑΠ. Καὶ μάλα.

ERM. Πρὸς τίνος, ὦ Ἀπολλον; ἢ τίς οὕτως ἀνέραστος ἦν, ὥς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκεῖνο μενράκιον;

ΑΠ. Αὐτοῦ ἐμοῦ τὸ ἔργον.

ERM. Οὐκοῦν ἐμάνης, ὦ Ἀπολλον;

ΑΠ. Οὐκ, ἀλλὰ δυστύχημά τι ἀκούσιον ἐγένετο.

MERCURII ET APOLLINIS.

Merc. QUID contracto vultu es, Apollo?

Ap. Quia enim, Mercuri, parum ex sententia mihi procedunt res amatoriae.

Merc. Dignum certe moerore tale negotium! tu vero qua parte infortunatus es? num casus Daphnes te pungit adhuc?

Ap. Nequaquam; sed delicias lugeo Laconem illum Oebali filium.

Merc. Interiitne, dic, quaeso, mihi, Hyacinthus?

Ap. Maxime.

Merc. A quo, Apollo? & quis adeo amoris expers erat, ut occiderit formosulum illum iuvenem?

Ap. Meum ipse hoc est facinus.

Merc. Num ergo te furor agitavit, Apollo?

Ap. Haud sane: sed infortunium quoddam involuntarium accidit.

ΕΡΜ. Πῶς; ἐβέλω γὰρ ἀκούσαι τὸν λόγον.

2. ΑΠ. Δισκεύειν ἐμάνθανε, καὶ γὰρ συνεδίσκευον αὐτῷ ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος Ζέφυρος, ἥρα μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ αὐτὸς, ἀμελούμενος δὲ, καὶ μὴ Φέρων τὴν ὑπερφίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέρριψα, ὥσπερ εἰάβαμεν, τὸν δίσκον ἐς τὸ ἄνω· ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδί ἐνέσεισε Φέρων αὐτὸν, ὥστε ἀπὸ τῆς πληγῆς αἷμά τε ρυῖναι πολὺ, καὶ τὸν παῖδα εὐθύς ἀποθανεῖν· ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν Ζέφυρον αὐτίκα ἡμυνάμην κατατοξεύσας, Φεύγοντι ἐπισπόμενος ἄχρι τοῦ ὄρους· τῷ παιδί δὲ καὶ τάφον ἐχυσάμην ἐν Ἀμυκλαῖς, ὅπου ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε. καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἄνθος

1 Τὸν λόγον) Τὸν τρόπον. G.

4 Ἀμελούμενος δὲ ... ἐγὼ ...) Οὐχ οὕτως ἐποίησεν· προτιθεῖς γὰρ εὐθείαν τὴν γενικὴν ἐπέφερε· οὕτως Ὀμηρος B. σκόπευε· ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει. Ἡ ἐν ὑπερβατῷ οὕτω νοητέον τὴν συνταξιν· ἀμελούμενος δὲ ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου καταπνεύσας. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο πάλιν ζητεῖται, διὰ τί οὐκ εἶπεν, ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου καταπνεύσας, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ καὶ φασίν, ὅτι Ἀττικὴ συνήθεια τοῦτο, ἀντὶ γενικῆς εἰς εὐθείαν παραλαμβάνειν. G.

6 Ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου) Ἀντὶ, ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου. Ἀττικὴ γὰρ συνήθεια τοῦτο, ἀντὶ γενικῆς εἰς εὐθείαν περιλαμβάνειν. V.

7 Ἐνέσεισε) Ἐνείσας ἐφόρευσε αὐτόν. G.

10 Ἐπισπόμενος) Ἐπισπόμενος ἀντὶ τοῦ ἐλκόμενος α ὡς μέγα, ἀπὸ τοῦ ἐπισπάσμαι· ἐπισπόμενον δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπακολουθῆσαντα, ὥσπερ ἐνταῦθα, μικρὸν ἀπὸ τοῦ ἔσμαι· ἔστι δὲ ποιητικόν· ἐντάσσεται δὲ γενικῇ. V.

Merc. Quo tandem pacto? nam volo rem audire.

Ap. Discum tractare discebat, egoque una cum eo disco exercebar: tum, qui pessime ventorum pereat, Zephyrus amabat iamdudum & ipse, sed neglectus, neque ferens istud fastidium, dum proiicio, ut solebamus, discum in altum; Zephyrus, inquam, a Taygeto deorsum spirans in caput puero impegit, quam poterat vehementissime, discum illum, sic ut ex vulnere sanguis manaret multus, & puer statim emoreretur. At ego Zephyrum e vestigio ultus sum sagittis immissis, fugientem persecutus usque ad montem; puero vero sepulcrum exaggeravi Amyclis, ubi discus illum deiecit; atque a sanguine florem submittere ter-

ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐποίῃσα, ἡδιστον, ὦ Ἑρμῇ, καὶ εὐ-
ανθέστατον ἀνθέων ἀπάντων, ἔτι καὶ γράμματα ἔχον,
ἐπαιάζοντα τοῦ νεκρῷ. ἄρά σοι ἀλόγως λελυτῆσθαι
δοκῶ;

ΕΡΜ. Ναὶ, ὦ Ἀπολλών· ἡδεῖς γὰρ θνητὸν πεπειθ-
μένος τὸν ἐράμενον· ὥστε μὴ ἄχθου ἀποθανόντας.

3 Ἐπαιαίζοντα) Ἐπιθρήναντα, ἐπικραγαλοῦντα. G.

ram feci suavissimum, Mercuri, & floridissimum omnium
florum, qui praeterea literas habet luctum super mortuo
testantes. Num tibi sine ratione tristitia videor affectus?

Merc. Utique, Apollo: noras enim, qui mortalis esset,
te tibi nactum fuisse amatum: quare ne graviter feras eo
mortuo.

XV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

ΕΡΜ. ΤΟ δὲ καὶ χῶλὸν αὐτὸν ὄντα Ἡφαιστον, καὶ ἰ
τέχνην ἔχοντα βάναισον, ὦ Ἀπολλών, τὰς καλλίστας
γεγαμηκέαι, τὴν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὴν Χάριν;

ΑΠ. Εὐποτμία τις, ὦ Ἑρμῇ· πλὴν ἐκεῖνό γε ἐγὼ
θαυμάζω, τὸ ἀνέχεσθαι συνούσας αὐτῷ, καὶ μάλι-
στα ὅταν ὀρῶσιν ἰδρῶτι ρέόμενον, εἰς τὴν κάμινον ἐπικε-
5 Εὐποτμία) Εὐτυχία. V.

MERCURII ET APOLLINIS.

Merc. ΕΤ quale tandem, claudum istum Vulcanum, & ar-
tis opificem illiberalis, Apollo, pulcherrimas in matrimo-
nio habere Venerem & Gratiam!

Ap. Fati quaedam felicitas, o Mercuri: neque tamen id
non demiror, qui pati possint consuetudinem eius, maxi-
me quando vident sudore manantem, in fornacem prouum

κυφῶτα, πολλὴν αἰθάλην ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔχοντα. καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσίν τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι.

ERM. Τοῦτο καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Ἡφαίστῳ φθονῶ· σὺ δὲ κῆμα, ὦ Ἀπολλον, καὶ κιθάριζε, καὶ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρόνει, καὶ γὰρ ἐπὶ τῇ εὐεξίᾳ, καὶ τῇ λύρᾳ· εἴτα, ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι δεοί, μόνοι καθευδήσομεν.

- 2 ΑΠ. Ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφροδίτος εἰμι εἰς τὰ ἐρωτικά, καὶ δύο γούν, οὓς μάλιστα ὑπερηγάπησα, τὴν Δάφνην, καὶ τὸν Ὑάκινθον, ἡ μὲν ἀποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ, ὥστε εἴλετο ξύλον γενέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐμοὶ συνεῖναι· ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ δίσκου ἀπώλετο, καὶ νῦν αὐτ' ἐκείνων στεφάνους ἔχω.

ERM. Ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην ἄλλ' οὐ χρὴ αὐχεῖν.

9 Ἀναφρόδιτος) Ἀνδρὲς καὶ ἀνεπίχαρις. V.

atque intentum, multam fuliginem in facie habentem: at tamen talem amplectuntur, osculantur & una cubant.

Merc. Illud & ipse indignor, Vulcanoque invideo. Iam tu capillos come, Apollo, & citharam pulsa, & superbius ob pulchritudinem effer te, atque ego ob palaestricum corporis habitum, & artem lyrae temperandae; tum ubi cubitum erit eundum, soli scilicet dormiemus.

Ap. Ego quidem & alias invenustus sum in rebus amatoriis: duorum ergo, quos maxime supra ceteros dilexi Daphnen & Hyacinthum, haec aufugit me & odio habet usque eo, ut praeoptarit arbor fieri, quam mecum esse; ille autem disci iactu interiit: & nunc illorum vicem coronas habeo.

Merc. At ego iam aliquando Venerem: sed non oportet gloriari.

ΑΠ. Οἶδα, καὶ τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σοῦ λέγεται τετοκέσθαι· πλὴν ἐκεῖνό μοι εἰπὲ, εἴ τι οἶσθα, πῶς οὐ ζηλοτυπεῖ ἡ Ἀφροδίτη τὴν Χάριν, ἢ Χάρις ταύτην;

ΕΡΜ. Ὅτι, ὦ Ἀπολλον, ἐκείνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ 3
Λήμνῳ σύνεστιν, ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐν τῷ οὐρανῷ ἄλλως τε, περὶ τὸν Ἄρη ἔχει ταπολλὰ, κακείνου ἑρᾶ, ὥστε ὀλίγον αὐτῇ τοῦ χαλκῆως τούτου μέλει.

ΑΠ. Καὶ ταῦτα οἶε τὸν Ἥφαιστον εἰδέναι;

ΕΡΜ. Οἶδεν· ἀλλὰ τί ἂν δράσαι δύναίτο, γενναῖον ὁρῶν νεανίαν, καὶ στρατιώτην αὐτόν· ὥστε τὴν ἡσυχίαν ἄγει· πλὴν ἀπειλεῖ γε δεσμὰ τινα ἐπιμηχανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλλήψεσθαι, σαγηνεύσας ἐπὶ τῆς εὐνῆς.

ΑΠ. Οὐκ οἶδα, εὐξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ ξυλληφθῆ-
σόμενος εἶναι.

Ap. Scio: Hermaphroditum etiam ex te dicitur peperisse: Verum illud mihi, si forte scis, expone, quo pacto non aemulatur Venus Charitem, aut Charis illam?

Merc. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso degit; Venus in coelo: quae praeterea circa Martem est occupata plurimum, eumque amat; ideoque parum ipsam fabri ferrarii cura tangit.

Ap. Haec tu putas Vulcanum scire?

Merc. Sane: sed quid efficere possit, cum strenuum videt iuvenem, eumque militem: quare quiescit, sibi que temperat; nisi quod minatur, vincula se quaedam machinaturum adversus illos, & oppressurum irretitos in lecto.

Ap. Nescio: at equidem optaverim is esse, qui sit capiendus.

XVI.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΛΗΤΟΥΣ.

Ι ΗΡΑ. **Κ**ΑΛΑ μὲν γὰρ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διί.

ΛΗΤ. Οὐ πάσαι, ὦ Ἥρα, τοιούτους τίκτειν δυνάμεθα, οἷος ὁ Ἥφαιστός ἐστιν.

ΗΡΑ. Ἄλλ' οὗτος μὲν ὁ χωλὸς, ὅμως χρήσιμός γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ κατακεκόσμηκεν ἡμῖν τὸν οὐρανόν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἔγχευε, καὶ σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς· οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρενικὴ πέρα τοῦ μέτρου, καὶ ὄρειος, καὶ τὸ τελευταῖον, ἐς τὴν Σκυθίαν ἀπελθοῦσα, πάντες ἴσασιν οἷα ἐσθίει ξενοκτονοῦσα, καὶ μιμουμένη τοὺς Σκύθας αὐτοὺς, ἀνθρωποφάγους ὄντας· ὁ δ' Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ κιθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι, καὶ καταστησάμενος ἐργαστήρια τῆς

I U N O N I S E T L A T O N A E.

Iun. **P**ULCHROS enimvero, Latona, & tu liberos peperisti Iovi.

Lat. Non omnes, Iuno, tales parere possumus, qualis est Vulcanus.

Iun. Sed hic claudus tamen utilis est, quippe artifex optimus, & adornavit nobis coelum, & Venerem duxit, ab eaque observatur. De tuis autem liberis, illorum hæc virilis ultra modum & montana; ac denique in Scythiam profecta nemo nescit quales cibos capiat hospitibus interfectis, atque imitata Scythas ipsos, qui hominibus vescuntur: Apollo autem prae se fert, cuncta se scire, & iaculari, & cithara ludere, & medicum agere, & vaticinari: tum

μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τόδ' ἐν Κλάρῳ, καὶ ἐν Διόυμοις, ἐξαπατᾷ τοὺς χρωμένους αὐτῷ, λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἐκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὥς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα. καὶ πλουτεῖ μὲν ἀπὸ τοῦ τοιοῦτου πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτοὺς καταγοητεύεσθαι· πλὴν οὐκ ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τῶν συνετωτέρων, τὰ πολλὰ τερατεύμενος· αὐτὸς γοῦν ὁ μάντις ἡγνέει, ὅτι φονεύσει μὲν τὸν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ, οὐ προεμαντεύσατο δὲ, ὥς Φεύζεται αὐτὸν ἡ Δάφνη, καὶ ταῦτα, οὕτω καλὸν καὶ κομήτην ὄντα. ὥστε οὐχ ὀρῶ καθότι καλλιτεκνότερα τῆς Νιόβης ἔδοξας.

ΛΗΤ. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἡ ξενοκτόνος, καὶ ὁ 2
ψευδόμαντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε, ὀρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῆται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κιβαρίζῃ ἐν τῷ συμπόσιῳ θαυμαζόμενος ὑφ' αἰπάντων.

6 Καταγοητεύεσθαι) Ἀπατᾶσθαι. V. 7 Τερατεύμενος) Ψευδολογούμενος, ἢ θαυμάστὰ καὶ παράδοξα μυθεύμενος. V.

constitutis officinis artis divinandi Delphis, Clari & Didymis, frustratur consulentes, obliqua & ambigua in utramque interrogationis partem respondens, ne periculum sit, ut arguatur error. Inde quidem discit; plures enim sunt stulti, quique se praebent fascinandos: nec tamen praeterit prudentiores, plerumque praestigias ipsum offundere. Ergo vates ignorabat, se occisurum esse delicias suas disco; nec praedivinavit fore, ut fugeret ipsum Daphne, idque tam pulchrum & bellule comatum. Itaque non video, qua parte prolis laude Nioben praestare videaris.

Lat. Isti quidem liberi, hospitum interfecitrix & mendax vates, non me fugit, quem tibi dolorem afferant conspecti inter Deos; tum maxime, quando haec laudatur ob formam, ille, dum cithara ludit in convivio, admirationi est omnibus.

ΗΡΑ. Ἐγέλασα, ὦ Λητοῖ' ἐκεῖνος θαυμαστός, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ Μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν ἂν, αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κατασοφισθεὶς ἄθλιος ἀπόλωλεν, ἀδίκως ἀλούς· ἡ δὲ καλλή σου παρβένος οὕτω καλή ἐστιν, ὥστε ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀκταίωνος, φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τοὺς κύνας· ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅτι οὐδὲ τὰς τεκούσας ἐμαιούτο, παρβένος γε καὶ αὐτὴ οὔσα.

ΛΗΤ. Μέγα, ὦ Ἥρα, φρονεῖς, ὅτι ξύνει τῷ Διὶ, καὶ συμβασιλεύεις αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο ὑβρίζεις ἀδελῶς· πλὴν ἄλλ' ὄψομαί σε μετ' ὀλίγον αὖθις δακρύουσαν, ὅπότεν σε καταλιπὼν ἐς τὴν γῆν κατή, ταῦρος ἢ κύκνος γενόμενος.

Iun. Ridere libet, Latona: illene dignus admiratione, cui Marfyas, si quidem iustum Musae iudicium ferre voluissent, pellem detraxisset ipse victor arte musica? nunc dolo captus miser interiit iniqua sententia damnatus: illa autem pulchra tua virgo tam est pulchra, ut, postquam comperit, se visam esse ab Actaeone, verita, ne iuvenis evulgaret turpitudinem suam, immiserit in eum canes: mitto dicere, neque parturientibus obstetricaturam fuisse, virgo si modo foret.

Lat. Arroganter, o Iuno, te effers, quia coniux es Iovis, cumque eo regnum tenes; propterea contumeliam facis perlicenter: at videbo te post paulo iterum lacrimantem, cum te Iuppiter relicta in terram descenderit, tauri cygnive sumpta specie.

XVII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΤ.

ΑΠ. ΤΙ γελάς, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ὅτι γελοιότατα, ὦ Ἀπολλων, εἶδον.

ΑΠ. Εἰπὲ οὖν, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκούσας ἔχω ξυγγελάαν.

ΕΡΜ. Ἡ Ἀφροδίτη ξυνοῦσα τῷ Ἄρει κατείληπται, καὶ ὁ Ἡφαιστος ἔδῃσεν αὐτοὺς ξυλλαβάν.

ΑΠ. Πῶς; ἡδὺ γάρ τι ἔρεῖν ἔοικας.

ΕΡΜ. Ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς ἐθήρηνεν αὐτούς· καὶ περὶ τὴν εὐνὴν ἀφανῆ δεσμὰ περιβείς, εἰργάζετο ἀπελθὼν ἐπὶ τὴν κάμινον. εἶτα ὁ μὲν Ἄρης εἰσέρχεται λαθὼν, ὡς ὤτεο καθορᾶ δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἡφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν τοῦ λέχους, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐντὸς ἐγεγέννητο τῶν ἀρκύων, περιπλεκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐφίσταται δὲ αὐ-

9 Παρὰ) Γρ. περὶ τὴν εὐνὴν. G.

APOLLINIS ET MERCURI.

Ap. QUID rides, Mercuri?

Merc. Quia scilicet maxime ridicula, Apollo, vidi.

Ap. Quin narra, ut & ipse re audita una tecum possim ridere.

Merc. Venus concumbens cum Marte constricta est, & Vulcanus vinxit eos captos.

Ap. Quo tandem modo? nam facerum quiddam dicturus videris.

Merc. Iampridem, opinor, ista cum sciret, venabatur eos; circaque lectum vinculis, quae oculos fugerent, circumpositis, postquam abierat ad caminum, operi scilicet erat intentus. Tum Mars intrat clam, ut arbitrabatur: verum conspicit eum Sol, & indicium desert ad Vulcanum. Ubi autem ascenderunt lectum, intraque casses recepti in opere erant, ibi circumquaque implicantur ipsis vincula, &

Lucian. Vol. II.

D

τοῖς ὁ Ἥφαιστος. ἐκείνη μὲν οὖν, καὶ γὰρ ἔτυχε γυμνὴ οὔσα, οὐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδουμένη· ὁ δὲ Ἄρης τὰ μὲν πρῶτα διαΦυγεῖν ἐπειράτο, καὶ ἤλπιζε ρῆξιν τὰ δεσμά· ἔπειτα δὲ συνεῖς ἐν ἀΦύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἰκέτευσεν.

2 ΑΠ. Τί οὖν; ἀπέλυσεν αὐτοὺς ὁ Ἥφαιστος;

ΕΡΜ. Οὐδέπω, ἀλλὰ ζυγαλέσας τοὺς θεοὺς, ἐπιδείκνυται τὴν μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμφοτέροισι κάτω νενευκότες, ξυνδεδεμένοι ἐρυθρίῳσι, καὶ τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον.

ΑΠ. Ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκεῖνος οὐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην τοῦ γάμου;

ΕΡΜ. Μὰ Δί', ὅς γε καὶ ἐπιγελαῖ αὐτοῖς ἑορταίως. ἐγὼ μὲν τοι, εἰ χρὴ τάληθές εἰπεῖν, ἐξόβουν τῷ Ἄρει, μὴ μόνον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεόν, ἀλλὰ καὶ δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς.

supervenit repente Vulcanus. Illa vero, etenim erat nuda, non habebat quemadmodum obtegeret sese pudibunda: Mars primum effugere conabatur, sperabatque se rupturum vincula; dein, ut sensit, tam arcte se teneri, ut inde spes evadendi sit nulla, supplicabat.

Ap. Quid ergo? absolvit eos Vulcanus?

Merc. Nondum; sed convocatis Diis spectandum praeber adulterium. Hi autem nudi ambo, colligatique demisso vultu rubore suffunduntur; spectaculumque sane iucundissimum mihi fuit visum tantum non patrum opus ipsum.

Ap. Fabrum autem istum non pudet ipsum oculis exponere dedecus matrimonii?

Merc. Nequaquam; ut qui etiam iuxta adstans irrideat eos. Equidem, si verum est dicendum, invidebam Marti non solum adulteranti formosissimam Deam, sed & alligato cum ea.

ΑΠ. Οὐκοῦν καὶ δεόσθαι ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ;

ΕΡΜ. Σὺ δ' οὐκ ἂν, ὦ Ἀπολλόν; ἰδεῖ μόνον ἐπελ-
θῶν, ἐπαινέσομαι γάρ σε, ἢν μὴ τὰ ὅμοια καὶ αὐτὸς
εὖξῃ ἰδὼν.

Ap. Tune ergo vinciri te patereris ea mercede?

Merc. Tu nolle, Apollo? propius accede tantum & vide:
magnus eris mihi Apollo, nisi, cum videris, idem optabis.

XVIII.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ. ΕΓΩ μὲν ἡσχυρόμην ἂν, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι τοιοῦτος ἦν υἱός, Θῆλυς οὕτω καὶ διεσθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης·
μίτρα μὲν ἀναδεδεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαινο-
μέναις γυναιξὶ συνῶν, ἀβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ
τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων· καὶ
ἄλως παντὶ μᾶλλον εἰκῶς, ἢ σοὶ τῷ πατρί.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν οὗτός γε ὁ Θηλυμίτης, ὁ ἀβρότερος
τῶν γυναικῶν, οὐ μόνον, ὦ Ἥρα, τὴν Λυδίαν ἐχειρώ-
σατο, καὶ τοὺς κατοικούντας τὸν Τρωῶν ἔλαβε, καὶ
γ Πάνυ μᾶλλον) Παρί. V. Γρ. παντὶ G.

IUNONIS ET IOVIS.

Iun. **M**E quidem puderet, Iuppiter, talis filii, tam fe-
minei & corrupti ebrietate; qui mitra revinctam gerat co-
mam, plurimum cum furibundis mulieribus versetur, mol-
lior iis ipsis, ad tympana tibiaeque & cymbala choreas
agens, atque omnino cuivis similior, quam tibi patri.

Iup. Atqui hicce mitra feminea redimitus, mollior mu-
lieribus, non solum, Iuno, Lydiam subegit, incolentesque
Tmolium cepit, & Thracas sibi subiecit; sed & adversus

τοὺς Θράκας ὑπηγάγετο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας τῷ γυναικείῳ τούτῳ στρατιωτικῷ, τοὺς τε ἐλέφαντας εἴλε, καὶ τῆς χώρας ἐκράτησε, καὶ τὸν βασιλέα πρὸς ὀλίγον ἀντιστῆναι τολμήσαντα αἰχμάλωτον ἀπήγαγε· καὶ ταῦτα ἅπαντα ἔπραξεν, ὀρχούμενος ἅμα, καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις, μεθύων, ὡς Φῆς, καὶ ἐνθεάζων. εἰ δέ τις ἐπεχείρησε λοιδορήσασθαι αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὴν τελετὴν, καὶ τοῦτον ἐτιμωρήσατο, ἢ καταδήσας τοῖς κλήμασιν, ἢ διασπασθῆναι ποιήσας ὑπὸ τῆς μητρὸς ὥσπερ νεβρόν. ὅρᾳς ὡς ἀνδρεῖα ταῦτα, καὶ οὐκ ἀνάξια τοῦ πατρός; εἰ δὲ παιδιὰ καὶ τρυφὴ πρόσ-εστιν αὐτοῖς, οὐδεὶς Φθόνος· καὶ μάλιστα εἰ λογίσαίτο τις οἷος ἂν νήφων οὗτος ἦν, ὅπου ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

- 2 ΗΡΑ. Σὺ μοι δοκεῖς ἐπαινέσεσθαι καὶ τὸ εὖρεμα αὐτοῦ, τὴν ἄμπελον καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα, ὅρᾳν οἶα οἱ μεθύσθέντες ποιοῦσι σφαλλόμενοι, καὶ πρὸς ὕβριν

2 Στρατηγικῷ) Γράφεται στρατῷ. V. 7 Ἐνθεάζων) Ἐνθουσιῶν. G.

Indos rapto muliebri isto exercitu elephantos in potestatem redegit, & regione tota potitus est, regemque paululum resistere ausum captivum abduxit: & ista quidem omnia perfecit saltans simul & choreas ducens, thyrsis usus hederaceis, ebrius, ut ais, & furore concitus. Tum si quis in animum induxit maledicere ipsi, contumeliis in sacrorum initia iactis, ab eo quoque poenas expetiit, vel ligatum obstringens palmitibus, vel ut discerperetur efficiens a matre tanquam hinnulus. Viden' ut virilia sint ista, atque haud indigna patre? Si vero lusus & lascivia simul adsint, nihil est ea in re, quod invidiam faciat; inprimis si quis reputet, qualis sobrius hicce foret, ubi isthaec facit ebrius.

Iun. Tu mihi videris laudaturus etiam inventum eius vitem & vinum; idque tamen videas, qualia perpetrent inebriati titubantes atque ad iniuriam versi, & plane furentes

τραπόμενοι, καὶ ὅλως μεμνηνότες ὑπὸ τοῦ πότου τὸν γοῦν Ἰκάριον, ὃ πρῶτῳ ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ συμπόται αὐτοὶ διέφθειραν, παίοντες ταῖς δικέλλαις.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν ταῦτο Φῆς· οὐ γὰρ οἶνος ταῦτα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἄμετρον τῆς πόσεως, καὶ τὸ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου. ὃς δ' ἂν ἔμμετρα πίνη, ἱλαρώτερος μὲν, καὶ ἡδίων γένοιτ' ἂν· οἷον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, οὐδὲν ἂν ἐργάσαιτο οὐδένα τῶν συμποτῶν· ἀλλὰ σὺ ἐπιζηλοτυπεῖν ἔοικας, ὃ Ἥρα, καὶ τῆς Σεμέλης μνημονεύειν, εἴ γε διαβάλλεις τοῦ Διονύσου τὰ κάλλιστα.

Ι Τὸν γοῦν Ἰκάριον) Ἐκτείναν σθέντες ὅτι ἐφαρμακεύθησαν ὑπ' ὡς φαρμακεία· ἐνόμισαν γὰρ μεθυ- ἐκείνου. V.

a potu. Icarium ergo, cui primo donavit palmitem, ipsi compotatores interemerunt concisum ligonibus.

Iur. Nihil hoc ad rem, quod dicis: non enim vinum ista, neque Bacchus facit; sed potus immoderate sumtus, & ultra quam deceat ingurgitari mero: qui vero bibendi modum servat, hilarior & suavior existit; neque eiusmodi, quale Icario contigit, quidquam designaverit in ullum compotatorem. At tu adhuc aemulari videris, Iuno, & Semeles meminisse, ut quae crimineris Bacchi pulcherrimas dotes.

XIX.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

ΑΦΡ. ΤΙ δήποτε, ὃ Ἔρως, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς ἱ κατηγωνίσω ἅπαντας, τὸν Δία, τὸν Ποσειδῶν, τὸν Ἀ-

VENERIS ET CUPIDINIS.

Ven. QUID est enimvero, Cupido, quod alios quidem Deos debellaris omnes, Iovem, Neptunum, Apollinem,

πόλλω, τὴν Ῥέαν, ἐμὲ τὴν μητέρα· μόνῃς δὲ ἀπέχῃ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοὶ ἡ δὰς, κενὴ δ' οἰστῶν ἡ Φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ, καὶ ἄστοχος;

ΕΡ. Δέδια, ὦ μήτερ, αὐτὴν Φοβερά γάρ ἐστι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρική. ὅποτε οὖν ἐντεινόμενος τὸ τοξεῖν ἰὼ ἐπ' αὐτὴν, ἐπισείουσα τὸν λόφον ἐκπλήττει με, καὶ ὑπότρομος γίνομαι, καὶ ἀπορρεῖ μου τὰ τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν.

ΑΦΡ. Ὁ Ἄρης γὰρ οὐ Φοβερώτερος ἦν; καὶ ὅμως ἀφώπλισας αὐτὸν, καὶ νενίκηκας.

ΕΡ. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐκὼν προσίεται με, καὶ προσκαλεῖται· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ὑφορᾶται αἰεὶ, καὶ ποτε ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτῃν, πλησίον ἔχων τὴν λαμπάδα· ἡ δὲ, εἴ μοι πρόσσει, Φησὶ, νῆ τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα, ἢ τοῦ ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον

14 Τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα) Προσπαχουστὸν τὸ διαφθερῶ ἠθικῶς ἅμα καὶ ἀφελᾶς. V.

Rheam, me quoque matrem; a sola vero abstineas Minerva, & in illa igne careat tibi fax, vacua sit sagittis pharetra, tuque ipse quasi tractandi arcus, & collineandi sis imperitus.

Cup. Metuo, mater, eam: nam formidabilis est & torva, atque admodum virilis: quando igitur intento arcu aggredior ad eam, quassata crista perterrefacit me, & contremisco, defluuntque tela meis de manibus.

Ven. At Mars nonne terribilior erat? & tamen exarmasti ipsum, ac vicisti.

Cup. At iste ultro admittit me, atque invitat: Minerva contra semper suspiciosa torve me intuetur; factumque iam adeo, ut ego sic praetervolarem, propius admota face; illa confestim, si ad me accedis, inquit, per patrem iuro, hasta te transfixum, aut pede correptum in Tarta-

ἐμβαλοῦσα, ἢ αὐτὴ διασπασαμένη, διασθερῶ. πολλὰ τοιαῦτα ἠπειλήσε· καὶ ὁρᾷ δὲ ὄριμν, καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους ἔχει πρόσωπόν τι φοβερόν, ἐχίδναις κατάκομον, ὅπερ ἐγὼ μάλιστα δέδια· μορμολύττεται γὰρ με, καὶ Φεύγω ὅταν ἴδω αὐτό.

ΑΦΡ. Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀθηναίαν δέδιας, ὡς Φῆς, καὶ 2 τὴν Γοργόνα· καὶ ταῦτα, μὴ φοβηθεῖς τὸν κεραυνὸν τοῦ Διός. αἱ δὲ Μοῦσαι διὰ τί σοι ἄτρωτοι, καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν; ἢ καὶ κτείνειν λόφους ἐπιστείουσι, καὶ Γοργόνας προφαίνουσιν;

ΕΡ. Αἰδοῦμαι αὐτάς, ὧ μῆτερ· σερμαὶ γὰρ εἰσι, καὶ αἰεὶ τι φροντίζουσι, καὶ περὶ ὧδὴν ἔχουσι, καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέλους.

ΑΦΡ. Ἐὰ καὶ ταύτας, ὅτι σερμαὶ τὴν δὲ Ἀρτεμιν τίνος ἕνεκα οὐ τιτρώσκεις;

ΕΡ. Τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ καταλαβεῖν αὐτὴν οἶόντε,

rum iniiciam, aut ipsa dilaceratum pessumdabo. Multa eiusmodi est interminata: tum porro acerbum videt, habetque ad pectus faciem quandam formidolosam, serpentibus comatam, quam ego maxime metuo: territat enim me, & cum eo oculos converto, in fugam propellor.

Ven. At expavescis Minervam, ut ais, & Gorgonem; idque tu, qui non formidaris fulmen Iovis. Musæ vero cur tibi sunt invulneratae, & extra teli iactum positæ? an & illae cristas concutunt, & Gorgonas ostendunt?

Cup. Revereor illas, mater: nam venerandae sunt, & semper quiddam commeditantur, & cantu distinentur; atque ipse adsto saepius illis delinitus carmine.

Ven. Age, mitte & istas, quia verendae: at Dianam quid est, cur non vulneres?

Cup. In summa, ne consequi quidem illam licet fugien-

Φεύγουσαν αἰεὶ διὰ τῶν ὀρέων· εἴτα καὶ ἰδίον τινα ἔρωτα ἤδη ἔρα.

ΑΦΡ. Τίνος, ὦ τέκνον;

ΕΡ. Θήρας, καὶ ἐλάφων, καὶ νεβρῶν, αἰρεῖν τε διώκουσα, καὶ κατατοξεύειν, καὶ ὅλως πρὸς τῷ τοιούτῳ ἐστίν. ἐπεὶ τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τοξότην καὶ αὐτὸν ὄντα, καὶ ἐκηβόλον.

ΑΦΡ. Οἶδα, ὦ τέκνον, πολλὰ ἐκεῖνον ἐτόξευσας.

tem semper per montes: tum etiam sibi proprium quendam amorem iam amat.

Ven. Cuius, fili?

Cyp. Venationis & cervorum, hinnulorumque, ut capiat persecuta, & sagittis configat; tota denique huic rei est intenta: ceteroquin fratrem eius arcitenentem & ipsum, ac longe iaculantem.

Ven. Scio, nate, quid velis: frequenter ipsum arcu fixisti.

XX.

Θ Ε Ω Ν Κ Ρ Ι Σ Ι Σ.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΗΡΑ, ΑΘΗΝΑ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ,
ΠΑΡΙΣ ἢ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Ι ΖΕΥΣ. ΕΡΜΗ, λαβὼν τοῦτ' ἡνῖκεν, ἀπιθὶ ἐς τὴν Φρυγίαν παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα τὸν βουκόλον, (νέμει

4 Λαβὼν τοῦτ' ἡνῖκεν) Καλὸν τὸ ἡνῖκεν τῶν Διὸς χειρῶν δέχου.

Ἀπιθὶ τοίνυν σὺν Θεαῖς πρὸς τὸν Πάριν. G.

DEARUM IUDICIUM.

IUPPITER, MERCURIUS, IUNO, MINERVA, VENUS,
PARIS aut ALEXANDER.

Iup. **A**CCERTO, Mercuri, isto pomo, abi in Phrygiam ad Priami filium boum pastorem, (pascit autem Idæe mon-

δὲ τῆς Ἰδῆς ἐν τῷ Γαργάρῳ,) καὶ λέγε πρὸς αὐτὸν, ὅτι σε, ὦ Πάρι, κελεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, δικάσαι ταῖς θεαῖς, ἥ τις αὐτῶν ἢ καλλίστη ἐστί· τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ ἄθλον ἢ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. ὥρα δὲ ἤδη καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τὸν δικαστὴν· ἐγὼ δὲ ἀπωθοῦμαι τὴν δίκαιαν, ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ εἴ γε οἶόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἀπάσας νενικηκυίας εἶδον· ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη, μῖα τὸ καλλιστεῖον ἀποδόντα, πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς πλείοσι. διὰ ταῦτα μὲν αὐτὸς οὐκ ἐπιτήδειος ὑμῖν δικαστής. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ Φρύξ, ἐφ' ὃν ἅπτε, βασιλικὸς μὲν ἐστί, καὶ Γανυμήδους τούτου συγγενὴς, τᾶλλα δὲ ἀφελὴς, καὶ ὄρειος, οὐκ ἂν τις αὐτὸν ἀπαξιώσειε ταιαύτης θεᾶς.

ΑΦΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν Μῶμον αὐτὸν 2 ἐπιστήσεις ἡμῖν δικαστὴν, θάρροῦσα βαδιοῦμαι πρὸς

tis in Gargaro) ipsique dic: Te, Pari, iubet Iuppiter, quandoquidem formosus ipse es, & sapiens in rebus amatoriis, sententia Deabus lata pronuntiare, quae illarum pulcherrima sit: certaminis autem praemium victrix recipiat pomum. Iamque commodum est, ut ipsaemet abeat ad iudicem: equidem plane repudio munus arbitri, ut qui ex aequo vos amem, &, si fieri posset, libenter cunctas vicisse videam: hoc porro, ut alia ne dicam, necesse, uni si formae praemium tribuas, pluribus esse in odio. Propterea ipse quidem haud idoneus vobis sim iudex: iuvenis autem hicce Phryx, ad quem adibitis, regiae stirpis est, & Ganymedis istius cognatus; ceterum simplex & montanus: neque illum quis indignum censuerit eiusmodi spectaculo.

Ven. Equidem, o Iuppiter, etiamsi vel Momum ipsum imponas nobis iudicem, confidenter accedam ad formae

τὴν ἐπίδειξιν. τί γὰρ ἂν καὶ μαμήσαιτό μου; χρὴ δὲ καὶ ταύταις ἀρέσκειν τὸν ἄνθρωπον.

ΗΡΑ. Οὐδ' ἡμεῖς, ὦ Ἀφροδίτη, δεδίαμεν, οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς ἐπιτραπῇ τὴν διάιταν, ἀλλὰ δεχόμεθα καὶ τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, τὸν Πάριν.

ΖΕΥΣ. Ἡ καὶ σοὶ ταῦτα, ὦ θύγατερ, συνδοκεῖ; τί Φῆς; ἀποστρέφῃ, καὶ ἐρυθριάς; ἔστι μὲν ἴδιον, τὸ αἰδεῖσθαι γε τὰ τοιαῦτα, ὑμῶν τῶν παρβένων· ἐπινεύεις δὲ ὅμως· ἄπιτε οὖν, καὶ ὅπως μὴ χαλεπήνῃτε τῷ δικαστῇ αἱ νενικημένοι, μηδὲ κακὸν ἐντρίψῃσθε τῷ νεανίσκῳ. οὐ γὰρ οἷόν τε ἐπίσης εἶναι καλὰς πάσας.

3 ΕΡΜ. Προΐωμεν εὐθὺ τῆς Φρυγίας, ἐγὼ μὲν ἡγούμενος, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι· καὶ θάρρεῖτε, οἶδα ἐγὼ τὸν Πάριν, νεανίας ἔστι καλὸς, καὶ τὰλλα ἐρωτικός, καὶ τὰ τοιαῦτα κρίνειν ἱκανώτατος· οὐκ ἂν ἐκεῖνος δικάσειε κακῶς.

9 Καὶ ὅπως) Σχοπῆτι. V.

ostentationem: quid enim ille mei reprehenderit? attamen oportet illis quoque placere hominem.

Iun. Nec nos, Venus, reformidamus, ne Marti quidem tuo si permissum fuerit arbitrium; sed accipimus istum, quicumque sit, Parin.

Iup. Tibine, nata, eadem placent? quid ais? faciemne avertis & erubescis? est hoc quidem proprium, ut verecundiores sitis in talibus, vobis virginibus: attamen annuis: abite ergo: at ne quid acerbius indignemini iudici, quæ victæ eritis, nec malum inferatis iuveni: fieri quippe non potest, ut aequè sitis pulchrae omnes.

Merc. Proficiscamur recta in Phrygiam, ego viae dux, vos autem non lente sequimini me: bonoque estote animo; novi Parin, iuvenis est formosus, praeterea amoris deditus, & ad talia diiudicanda inprimis idoneus; is sane non male ius dixerit.

ΑΦΡ. Τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμῷ λέγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὸν δικαστὴν· πότερα δὲ ἄγαμός ἐστιν οὗτος, ἢ καὶ γυνή τις αὐτῷ σύνεστιν;

ΕΡΜ. Οὐ παντελῶς ἄγαμός ἐστιν, ὧ Ἀφροδίτη.

ΑΦΡ. Πῶς λέγεις;

ΕΡΜ. Δοκεῖ τις αὐτῷ συνοικεῖν Ἰδαία γυνή, ἱκανὴ μὲν, ἀγροικὸς δὲ, καὶ δεινῶς ὀρεῖς· ἀλλ' οὐ σφόδρα προσέχειν αὐτῇ ἔοικε. τίνος δ' οὖν ἕνεκα ταῦτα ἐρωτᾷς;

ΑΦΡ. Ἄλλως ἡρόμην.

ΑΘ. Παραπρεσβεύεις, ὧ οὗτος, ἰδίᾳ ταύτῃ κοινο- 4
λογούμενος.

ΕΡΜ. Οὐδέν, ὧ Ἀθηνᾶ, δεινόν, οὐδὲ καθ' ὑμῶν· ἀλλ' εἶρετό με, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ἐστίν;

ΑΘ. Ὡς δὴ τί τοῦτο πολυπραγμονοῦσα;

ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα. Φησὶ δ' οὖν ὅτι ἄλλως ἐπελθόν, οὐκ ἐξεπίτηδες, ἤρετό με.

Ven. Hoc quidem omne bonum atque e re mea narras, nimirum iustum nobis esse iudicem: utrum vero innuptus est, an uxor aliqua cum eo vivit?

Merc. Haud omnino innuptus est, o Venus.

Ven. Quid ais?

Merc. Est cum eo, ut arbitror, Idaea quaedam mulier, comoda quidem facie, at rustica, & valde montana: sed non admodum curare illam videtur: quid est autem, cur ista roges?

Ven. Nullo consilio certe rogabam.

Min. Heus tu, iniquum agis legatum, privatim cum ea sermones communicans.

Merc. Nihil, o Minerva, quod metuas, nec quod vobis obsit: scilicet rogabat me, innuptusne esset Paris?

Min. Quid ita tandem hoc curiose sciscitata?

Merc. Nescio: ait autem, se, quod casu in mentem venerat, non de industria rogasse me.

ΑΘ. Τί οὖν ἄγαμός ἐστιν;

ΕΡΜ. Οὐ δοκεῖ.

ΑΘ. Τί δὲ τῶν πολεμικῶν ἐστὶν αὐτῷ ἐπιθυμία, καὶ Φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος;

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ἀληθές οὐκ ἔχω λέγειν, εικάζειν δὲ χρή νέον ὄντα καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν, καὶ βούλεσθαι ἂν πρῶτον αὐτὸν εἶναι κατὰ τὰς μάχας.

ΑΦΡ. Ὅρας; οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσεγκαλῶ σοι τὸ πρὸς ταύτην ἰδίᾳ λαλεῖν. μεμψιμοίρων γάρ, καὶ οὐκ Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα.

ΕΡΜ. Καὶ αὕτη σχεδὸν τὰ αὐτά με ἤρετο· διὸ μὴ χαλεπῶς ἔχε, μηδ' οἷου μειονεκτεῖν, εἴ τι καὶ ταύτη
5 κατὰ τὸ ἀπλοῦν ἀπεκρινάμην. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, καὶ σχεδόν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἐσμέν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἰοὴν ὁρῶ, καὶ τὸ Γάργαρον ὅλον ἀκριβῶς, εἰ δὲ μὴ

Min. Quid ergo? caelebs est?

Merc. Haud putem.

Min. Quid porro? bellicarumne rerum studio tenetur, & gloriae cupidus est, an totus bubulcus?

Merc. Ea de re quid verum sit, haud facile dixerim: nisi quod conicere licet iuvenem expetere, horum ut sibi facultas fiat, & velle sane se primum esse in proeliis.

Ven. Viden'? nihil ego criminor, neque infimulo te, quod cum ea privatim loquaris: earum enim, quae ad querelas sunt proclives, non Veneris hoc est.

Merc. Haec Minerva eadem fere me rogavit: quare nihil est, quod aegre feras, aut putes deteriore te esse loco, si quid etiam ipsi ita simpliciter respondi. Sed interea, dum sermones caedimus, iam multum progressi longius discessimus a stellis, & circiter ex adverso Phrygiae sumus: quin

ἐξαπατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν δικαστὴν τὸν Πάριν.

HPA. Ποῦ δέ ἐστιν; οὐ γὰρ καί μοι Φαίνεται.

ERM. Ταύτη, ᾧ Ἦρα, πρὸς τὰ λαϊὰ σκόπει, μὴ πρὸς ἄκρῳ τῷ ὄρει, παρὰ δὲ τὴν πλευράν, οὗ τὸ ἀντρον καὶ τὴν ἀγέλην ὄρας.

HPA. Ἄλλ' οὐχ ὄρῳ τὴν ἀγέλην.

ERM. Τί Φῆς; οὐχ ὄρας βοῖδια κατὰ τὸν ἐμὸν οὐ-
τωσὶ δάκτυλον ἐκ μέσων τῶν πετρῶν προερχόμενα, καί
τινα ἐκ τοῦ σκοπέλου καταβέοντα, καλαύροπα ἔχοντα,
καὶ ἀνείργοντα μὴ πρόσω διασκιδνασθαι τὴν ἀγέλην;

HPA. Ὅρῳ νῦν, εἴ γε ἐκεῖνός ἐστιν.

ERM. Ἄλλ' ἐκεῖνος. ἐπειδὴ δὲ πλησίον ἐσμέν ἐπὶ
τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ, καταστάντες βαδίζωμεν, ἵνα μὴ δια-
ταράξωμεν αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφανοῦς κασιπτάμενοι.

HPA. Εὖ λέγεις, καὶ οὕτω ποιῶμεν. ἐπεὶ δὲ κατα-

9 Καλαύροπα) Καλάβροψ ἴσθι ὑπόκαμβος, ἣν ἀφίᾳσι ἐπὶ τὰ τῆς
ποιμενικῇ ράβδος, μικρὸν ἐκατέρωθεν ἀγέλης ἀποσκιρτῶντα. V.

etiam Idam video, Gargarumque totum accurate; & nī fallor, ipsum vestrum iudicem Paridem.

Iun. Ubi vero est? necdum enim mihi apparet.

Merc. Illac, Iuno, ad sinistrum respice; non ad summum montem, sed iuxta latus, ubi antrum & gregem vides.

Iun. Atqui non video gregem.

Merc. Quid ais? non tu vides vacculas ad hocce fere digiti mei indicium ex mediis rupibus prodeuntes, & quen-
dam ex scopulo decurrentem, qui pedum habeat, & re-
pellat, ne protenus dissipetur armentum?

Iun. Video nunc, siquidem is est.

Merc. Is adeo ipse. Quoniam vero prope sumus, in ter-
ra, si videtur, positis vestigiis incedamus, ne conturbemus
eum desuper ex improvviso devolantes.

Iun. Commode dicis; atque ira faciamus. Quandoqui-

βεβήκαμεν, ὥρα σοι, ὦ Ἀφροδίτη, προΐεναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ὁδοῦ· σὺ γὰρ ὡς τὸ εἶκος, ἔμπειρος εἶ τοῦ χωρίου, πολλάκις, ὡς λόγος, κατελθεῖσα πρὸς Ἀγχίσην.

ΑΦΡ. Οὐ σφόδρα, ὦ Ἥρα, τούτοις ἄχθομαι τοῖς σκώμμασιν.

- 6 ΕΡΜ. Ἄλλ' οὖν ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἰδῇ, ὁπότε ὁ Ζεὺς ἥρα τοῦ μεираκίου τοῦ Φρυγὸς, καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον ὑπ' ἐκείνου καταπεμφθεὶς εἰς ἐπισκοπὴν τοῦ παιδός. καὶ ὁπότε ᾗδ' ἐν τῷ αἰτῷ ἦν, συμπαριπτάμην αὐτῷ, καὶ συνεκούφισον τὸν καλόν. καὶ εἰ γε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας αὐτὸν ἀνήρπασεν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυχε συρίζων πρὸς τὸ ποίμνιον· καταπτάμενος δὲ ἔπισθεν αὐτοῦ ὁ Ζεὺς, κούφως μάλα τῷς ὀνυξί περιβαλὼν, καὶ τῷ στόματι τὴν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τιάραν δακῶν, ἀνέφερε τὸν παῖδα τε-

dem autem degreffi fumus, tui iam muneris, Venus, praeire teque ducem praebere nobis viae: etenim te par est peritam esse loci, quae saepe, ut fama fert, descenderis ad Anchisen.

Ven. Non admodum, Iuno, istis commoveor cavillationibus tuis.

Merc. Atque ego adeo vobis viam monstrabo: etenim ipse non raro commoratus sum in Ida, quando Iuppiter amabat adolescentulum Phrygem: tum saepiuscule huc veni, ab eo demissus ad invifendum puerum: cumque iam ab aquila veheretur, iuxta simul volabam, allevabamque pulchellum: quin, si quidem memini, ab ista rupe illum furripuit: hic tum forte fistula ludebat ad gregem; devolans autem pone eum Iuppiter valde leviter unguibus amplexus, & oris, quam in capite gerebat, riam morsu prehensens tollebat puerum turbatum, cerviceque reflexa

ταραγμένον, καὶ τῷ τραχήλῳ ἀπεστραμμένῳ εἰς αὐτὸν ἀποβλέποντα. τότε οὖν ἐγὼ τὴν σύριγγα ἔλαβον· ἀποβελήκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ δέους. ἀλλὰ γὰρ ὁ διαιτητὴς οὕτωσὶ πλησίον, ὥστε προσεῖπώμεν αὐτόν. Χαῖ- 7
ρε, ὦ βουκόλε.

ΠΑΡ. Νῆ καὶ σύ γε, ὦ νεανίσκε· τίς δὲ ἂν δεῦρο ἀφῖξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; οὐ γὰρ ἐπιτήδεια ὀρεοπολεῖν, οὕτω γε οὔσαι καλάί.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐ γυναῖκες εἰσὶν. Ἦσαν δέ, ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηναῖν, καὶ Ἀφροδίτην ὄρας, καί μὲν τὸν Ἑρμῆν ἀπέστειλεν ὁ Ζεὺς. ἀλλὰ τί τρέμεις, καὶ ὠχρεῖας; καὶ μὴ δέδιθ'· χαλεπὸν γὰρ οὐδέν· κελεύει δέ σε δικαστὴν γενέσθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν· ἐπεὶ γάρ, Φησι, καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, σοὶ τὴν γνῶσιν ἐπιτρέπω· τοῦ δ' ἀγῶνος τὸ αἶλον εἴσῃ ἀναγνούς τὸ μῆλον.

ΠΑΡ. Φέρ', ἴδω· τί καὶ βούλεται· Ἡ ΚΑΛΗ, Φησί.

3 Ὁ Διαιτητὴς) Χαρὶς Δικαστηρίου κριτῆς. G.

in ipsum respicientem: tunc ego fistulam tuli; abiecerat eam prae timore. At enim arbiter hicce prope adest: quare alloquamur eum. Salve, boum pastor.

Par. Et tu fane, iuvenis: quis autem huc advenisti ad nos? aut quas istas ducis mulieres? haud enim ita factae, ut montes frequentent, quae tam egregia sint forma.

Merc. Multum abest, ut sint mulieres. Iunonem, Pari, Minervam & Venerem intueris, meque Mercurium misit Iuppiter. At quid trepidas & palles? quin tu omnem metum pone: incommodi nihil est. Iubet autem te Iuppiter, iudicem fieri harum pulchritudinis: quandoquidem enim, inquit, & ipse formosus es, & doctus rebus amatoris, tibi notionem permitto: certaminis autem praemium scies, ubi legeris hoc pomum.

Par. Cedo, videam, quid tandem velit: FORMA PRAE-

ΛΑΒΕΤΩ. πῶς ἂν οὖν, ὦ δέσποτα Ἑρμῆ, δυνηθείην ἐγὼ
 θνητὸς αὐτὸς, καὶ ἄγροικος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι
 παραδόξου θέας, καὶ μείζονος, ἢ κατὰ βουκόλον; τὰ
 γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἀβοῶν μᾶλλον, καὶ ἀστικῶν
 τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲν αἰγὸς ὅποτέρᾳ ἢ καλλίων, καὶ
 δάμαλιν ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν δικάσαιμι κατὰ
 8 τὴν τέχνην. Αὗται δὲ πᾶσαι τε ὁμοίως καλαί, καὶ οὐκ
 οἶδ' ὅπως ἂν τις ἀπὸ τῆς ἐτέρας ἐπὶ τὴν ἐτέραν μεταγά-
 γοι τὴν ὄψιν ἀποσπάσας· οὐ γὰρ ἐθέλει ἀφίστασθαι
 ῥαδίως, ἀλλ' ἐνθα ἂν ἀπερέισῃ τοπρῶτον, τούτου ἔχεται,
 καὶ τὸ παρὸν ἐπαινεῖ· καὶ ἐπ' ἄλλο μεταβῇ, καὶ κείνο
 καλὸν ὀρᾷ, καὶ παραμένει, καὶ ὑπὸ τῶν πλησίον παρα-
 λαμβάνεται· καὶ ὅλως περικέχυται μοι τὸ κάλλος αὐ-
 τῶν, καὶ ὅλον περιείληφέ με, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ
 αὐτὸς, ὥσπερ ὁ Ἄργος, ὅλω βλέπειν δύναμαι τῷ σώ-
 ματι. δοκῶ δ' ἂν μοι καλῶς δικάσαι, πᾶσαις ἀποδοῦς

STANS, ait, ACCIPIAT. At quomodo, domine Mercuri, pos-
 sim ego mortalis omnino, & rusticus, iudicem agere ad-
 mirandi spectaculi, maiorisque, quam ut bubulco conve-
 niat? haec enim talia diiudicare delicatulorum potius & ur-
 banorum hominum: de me autem, quae capella capellam
 forma praestet, item iuvenca iuvencam aliam, id quidem
 forte iudicaverim ex arte. Hae vero omnes perinde pul-
 chrae, & sane nescio, quo pacto ab una quis ad alteram
 traducat visum abstractum: non enim vult abfistere facile;
 sed ubi se defixerit primum, in eo haeret, illudque praesens
 probat: quod si ad aliud transierit, id aequè pulchrum vi-
 det, atque immoratur, & a proximis abripitur: atque ad-
 eo, ne longum faciam, circumfusa mihi est forma earum,
 totumque me occupavit: indignor equidem, quod, quem-
 admodum Argus, toto videre nequeam corpore. Videar
 ergo mihi recte iudicaturus, omnibus si tribuam pomum.

τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε, ταύτην μὲν εἶναι συμβέβηκε τοῦ Διὸς ἀδελφὴν, καὶ γυναῖκα ταύτας δέ, θυγατέρας· πῶς οὖν οὐ χαλεπὴ καὶ οὕτως ἡ κρίσις;

ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα· πλὴν οὐχ οἷόν τε ἀναδύναι πρὸς τοῦ Διὸς κεκελευσμένον.

ΠΑΡ. Ἐν τούτῳ, ὦ Ἑρμῇ, πείσαι αὐτάς, μὴ χαλεπῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς νενικημένας, ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι τὴν διαμαρτίαν.

ΕΡΜ. Οὕτω φασὶ ποιήσκειν· ὦρα δέ σοι ἤδη περαίνειν τὴν κρίσιν.

ΠΑΡ. Πειρασόμεθα· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; ἐκεῖνο δὲ πρῶτον εἰδέναι βούλομαι, πότερα ἐξαρκέσει σκοπεῖν αὐτάς ὥς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δεήσει πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς ἐξετάσεως;

ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν σὸν ἂν εἴη τοῦ δικαστοῦ· καὶ πρόσταττε ὅπη καὶ θέλεις.

Huc porro accedit, haec ut sit Iovis soror & coniux, illae filiae: qui ergo non ardua sit hoc etiam nomine pronuntiatio?

Merc. Haud scio: attamen fieri non potest, ut subterfugas a Iove iussus.

Par. Unicum illud, Mercuri, fac sibi persuadeant, ut ne infensae sint in me, quae inferiores discesserint ambae, sed solum oculorum hunc esse putent errorem.

Merc. Ita aiunt se facturae: curandum tibi nunc, ut peragas iudicium.

Par. Conabimur quidem: quid enim quis faciat? Illud autem primum scire volo, utrum satis erit spectare illas, sicut sunt, an insuper exuere oportebit, ut explore examine habeatur?

Merc. Id quidem erit tua iudicis in manu: impera, qua fieri velis.

ΠΑΡ. Ὅπη καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βούλομαι.

ΕΡΜ. Ἀποδύτε, ὦ αὐταί· σὺδ' ἐπισκόπει· ἐγὼ δ' ἄπεστράζην.

10 ΑΦΡ. Καλῶς, ὦ Πάρι· καὶ πρώτη γε ἀποδύσομαι, ὅπως μάθῃς ὅτι μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκάς, μηδὲ τῷ βεῶπις εἶναι μέγα φρονῶ, ἐπίσης δέ εἰμι πᾶσα καὶ ὁμοίως καλῇ.

ΑΘ. Μὴ πρότερον αὐτὴν ἀποδύσης, ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κεστὸν ἀπόβῃται, (Φαρμακὺς γάρ ἐστι) μή σε καταγοητεύσῃ δι' αὐτοῦ· καίτοι γε ἐχρῆν μὴδ' οὕτω κεκαλλωπισμένην παρῆναι, μηδὲ τὸσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἐταῖράν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ἐπιδεικνύειν.

ΠΑΡ. Εὖ λέγουσι τὸ περὶ τοῦ κεστοῦ· καὶ ἀπόβου.

ΑΦΡ. Τί οὖν οὐχὶ καὶ σὺ Ἀθήνᾳ τὴν κόρυν ἀφελούσα, Ψιλὴν τὴν κεφαλὴν ἐπιδεικνύεις, ἀλλ' ἐπισείεις τὸν λόφον, καὶ τὸν δικαστὴν φοβεῖς; ἢ δέδιας μή σοι

Par. Qua velim? nudas intueri volo.

Merc. Vos, exuite vestes: tu inspice: ecce me aversum.

Ven. Optime, Pari: equidem prima vestes ponam, ut discas, me non solas habere ulnas candidas, neque eo, quod grandes mihi sint oculi, efferri: namque aequaliter sum tota, & similem in modum pulchra.

Min. Ne prius illa se exuerit, o Pari, quam cestum deposuerit, (est enim venefica) ne te fascinet eius ope: quin etiam haud oportebat ita exornatam adesse, neque rot fucatam pigmentis, quasi revera meretricem quandam, sed nudam formam exhibere.

Par. Recte monent de cestis: atque ergo depone.

Ven. Quid igitur nec tu, Minerva, galea detracta nudum caput ostendis, sed quatis cristas, ac iudicem territas? num metus est, ne tibi arguatur nihilque ad formam con-

ἐλέγχεται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνευ τοῦ φοβε-
ροῦ βλέπομενον;

ΑΘ. Ἰδού σοι ἡ κόρυς αὕτη ἀΦήρηται.

ΑΦΡ. Ἰδού σοι καὶ ὁ κεστός.

ΗΡΑ. Ἄλλ' ἀποδυσώμεθα.

ΠΑΡ. ὦ Ζεῦ τεράστιε τῆς θέας, τοῦ κάλλους, 11
τῆς ἡδονῆς; οἳ μὲν ἡ παρβένος; ὡς δὲ βασιλικὸν αὕτη
καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ Διός;
ὡς δὲ ὄρα ἡδὲ ἡδέως; καὶ γλαυκὸν τι καὶ προσαγω-
γὸν ἐμειδίασεν' ἀλλ' ἤδη μὲν ἄλις ἔχω τῆς εὐδαιμονίας
εἰ δοκεῖ δέ, καὶ ἰδίᾳ κατ' ἐκάστην ἐπιδεῖν βούλομαι,
ὡς νῦν γε ἀμφίβολός εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα πρὸς ὅ, τι
καὶ ἀποβλέψω, πάντη τὰς ὀφείεις περισπώμενος.

ΑΦΡ. Οὕτω ποιῶμεν.

ΠΑΡ. Ἄπιτε οὖν αἱ δύο. σὺ δέ, ὦ Ἥρα, περίμενε.

ΗΡΑ. Περιμένω. καί περ ἰδὼν με ἀκριβῶς ἴδης, ὥρα

ferat caesium illud oculorum, si absque illo galeae terro-
re spectetur?

Min. Ecce tibi, cassis haec est demta.

Ven. Ecce tibi, cestus quoque.

Iun. At exuamur.

Par. Iuppiter prodigialis! quod spectaculum, quae for-
ma, quanta voluptas! qualis haec virgo! quam regium
ista & verendum resplendet, vereque dignum Iove! haec
autem ut suaviter intuetur! immo etiam festivum quiddam,
atque illecebrosū subrisit. Iamque ego quod satis est ha-
beo felicitatis. At, si placet, seorsum singulas etiam inspicere
volo: nam nunc quidem ambiguus haereo, nec scio, quo
potissimum oculos convertam quaquaversum visu distracto.

Ven. Ita faciamus.

Par. Recedite ergo vos ambae: tu, Iuno; resta.

Iun. Resto: verum postquam me diligenter inspexeris,

σοι καὶ τ' ἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι καὶ τὰ δῶρα
τῆς Ψήφου τῆς ἐμῆς. ἦν γὰρ με, ὦ Πάρι, δικάσης εἶναι
καλὴν, ἀπάσης ἔση τῆς Ἀσίας δεσπότης.

ΠΑΡ. Οὐκ ἐπὶ δώροις μὲν τὰ ἡμέτερα' πλὴν ἀλλ'
12 ἀπίθι, πεπράζεται γὰρ ἄπερ ἂν δεκῇ. Σὺ δὲ πρόσθι,
'Αθηνᾶ.

ΑΘ. Παρέστηκά σοι. κατὰ ἦν με, ὦ Πάρι, δικάσης
καλὴν, οὐποτε ἦττων ἄπει ἐκ μάχης, ἀλλ' αἰὲ κρα-
τῶν' πολεμιστὴν γὰρ σε, καὶ νικηφόρον ἀπεργάσομαι.

ΠΑΡ. Οὐδέν, Ἀθηνᾶ, δεῖ μοι πολέμου καὶ μάχης
εἰρήνη γὰρ, ὡς ὄρῳς, ταυῶν ἐπέχει τὴν Φρυγίαν τε καὶ
Λυδίαν, καὶ ἀπολέμητος ἡμῖν ἡ τοῦ πατρὸς ἀρχή· θάρ-
ρει δέ, οὐ μειονεκτῆσεις γὰρ, καὶ μὴ ἐπὶ δώροις δικά-
ζωμεν· ἀλλ' ἐνδύθι ἤδη, καὶ ἐπίθου τὴν κόρυν, ἱκανῶς
γὰρ εἶδον· τὴν Ἀφροδίτην παρεῖναι καιρὸς.

hoc aliud etiam tibi atque etiam est considerandum, an
placeant tibi dona, quae praemium tribuam calculi pro me
lati. Siquidem me, Pari, iudicaveris esse forma praestan-
tem, universae eris Asiae dominus.

Par. Non donorum spe nostra constant: iamque recede: fi-
ent in hac lite finienda, quae videbuntur. Accede tu, Minerva.

Min. Adsum tibi: at hoc, quaeso; si me, Pari, pro-
nuntiaris formosam, nunquam inferior abibis ex pugna,
sed perpetuo victor: bellatorem enim te, & victorias re-
portantem reddam.

Par. Nihil, Minerva, opus mihi est bello ac pugna;
nam pax, uti vides, nunc quidem obtinet Phrygiam &
Lydiam, belloque nullo infestatur patris imperium. At
bono esto animo: nequaquam ius tuum imminuetur, etiam-
si donorum spes nos iudices minime commoveat. Sed in-
due iam vestes, atque impone galeam; fatis enim vidi. Ve-
nerem adesse tempus.

ΑΦΡ. Αὐτή σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκόπει καθ' ἐν 13
 ἀκριβῶς, μηδὲν παρατρέχων· ἀλλ' ἐνδιατρίβων ἐκάστῳ
 τῶν μελῶν. εἰ δὲ θέλεις, ὦ καλὲ, καὶ τάδε μου ἄκου-
 σον· ἐγὼ γὰρ πάλαι ὀρῶσά σε νέον ὄντα, καὶ καλόν,
 ὁποῖον οὐκ οἶδα εἴ τινα ἕτερον ἢ Φρυγία τρέφει, μακα-
 ρίζω μὲν τοῦ κάλλους, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα
 τοὺς σκοπέλους, καὶ ταυτασὶ τὰς πέτρας, κατ' ἄστν
 ζῆν, ἀλλὰ διαφθεῖρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ· τί μὲν γὰρ
 σὺ ἀπολαύσεις τῶν ὀρῶν; τί δ' ἂν ἀπόναιντο τοῦ σοῦ
 κάλλους αἱ βόες; ἔπρεπε δὲ ἤδη σοι γεγαμηκεῖναι, μὴ
 μέντοι ἄγροικόν τινα καὶ χωρίτιν, οἷαι κατὰ τὴν Ἰδὴν
 αἱ γυναῖκες, ἀλλὰ τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ Ἀργόθεν,
 ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λάκαιναν, οἷα περ ἢ Ἑλένη ἐστὶ, νέα,
 καὶ καλὴ, καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάττων ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέ-
 γιστον, ἐρωτικὴ. ἐκείνη γὰρ εἰ καὶ μόνον θεάσαιτό σε,
 εὖ οἶδ' ἐγὼ, πάντα ἀπολιποῦσα, καὶ παρασχοῦσα

Ven. En adsum.prope: quin tu specta singulas partes cu-
 rate, nihil praetercurrentes, verum immoratus unicuique
 membrorum. Si lubet autem, formose, & isthaec ex me
 audi. Ego sane iam dudum, cum te viderem iuvenem &
 pulchrum, qualem haud scio an alium Phrygia nutriat,
 beatum te praedico ob formae decus; id autem incuso,
 quod non, relictis scopulis istisque rupibus, in urbe vivas,
 sed corumpas formam in solitudine: quem enim tu fru-
 ctum capias ex montibus? quidve iuvet honesta species tua
 boves? par fuerat iam te nuptias iniisse, non quidem agre-
 stis alicuius ac rusticae, quales per Idam sunt mulieres,
 sed cuiusdam ex Graecia, aut Argis, aut Corintho, vel La-
 caenae, qualis Helene, aetate integra, pulchra, nullaque
 parte inferior me, quodque maximum est, amatoriae ne-
 quitiae perita. Haec, si te tantummodo adspexerit, omni-
 bus relictis, seque in tuam potestatem dedita, sequetur, &

ἑαυτὴν ἔκδοτον, εἴπεται, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀκήκοάς τι περὶ αὐτῆς.

ΠΑΡ. Οὐδέν, ὦ Ἀφροδίτῃ νῦν δὲ ἡδέως ἀν ἀκούσαιμί σου, τὰ πάντα διηγούμενης.

14 ΑΦΡ. Αὕτῃ θυγάτηρ μὲν ἐστὶ Λήδας, ἐκείνης τῆς καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπτη κύκνος γενόμενος.

ΠΑΡ. Ποία δέ τις τὴν ὄψιν;

ΑΦΡ. Λευκὴ μὲν, οἷαν εἰκὸς ἐκ κύκνου γεγεννημένην· ἀπαλὴ δὲ, ὥς ἐν ὧν τραφεῖσα, γυμνάς τὰ πολλὰ, καὶ παλαιστικὴ καὶ οὕτω δὴ τι περισπούδαστος, ὥστε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, τοῦ Θησέως ἄωρον ἔτι ἀρπάσαντος. οὐ μὲν ἀλλ' ἐπειδὴ περ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπήντησαν, προεκρίθη δὲ Μενέλαος τοῦ Πελοπιδῶν γένους· εἰ δὲ θέλεις, ἐγὼ σοι καταπράξομαι τὸν γάμον.

ΠΑΡ. Πῶς Φῆς; τὸν τῆς γεγαμημένης;

una tecum habitabit. Omnino autem fieri non potest, quin inaudiveris aliquid de ea.

Par. Nihil quidquam, o Venus: at nunc perlibenter audiverim ex te cuncta denarrante.

Ven. Est filia Ladae, illius formosae, ad quam Iuppiter devolavit in cycnum mutatus.

Par. Qualinam facie?

Ven. Candida, qualem decet esse, ex cycno natam: tum mollis, ut in ovo nutrita: nuda plerumque luctae & palaestrae dedita: quin tanto studio expetita, ut bellum etiam propter eam exstiterit, Theseo immaturam adhuc rapiente. Enimvero postquam ad florem aetatis pervenit, omnes Achivorum principes ad illam sibi despondendam conveniunt: praelatus est Menelaus ex Pelopidarum gente. Si tu velis, ego tibi perficiam has nuptias.

Par. Quid ais? nuptias iam nuptae?

ΑΦΡ. Νέος εἶ συ, καὶ ἄγροικος· ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα δρᾶν.

ΠΑΡ. Πῶς; ἐθέλω γὰρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι.

ΑΦΡ. Σὺ μὲν ἀποδημήσεις ὡς ἐπὶ Θέαν δὴ τῆς Ἑλ- 15
λάδος, κάπειδαν ἀΐκη ἐς τὴν Λακεδαίμονα, ὅψεται
σε ἡ Ἑλένη· τούντεῦθεν δὲ ἐμὸν ἂν εἴῃ τὸ ἔργον, ὅπως
ἐρασθήσεται σου, καὶ ἀκολουθήσει.

ΠΑΡ. Τούτ' αὐτὸ καὶ ἄπιστον εἶναι μοι δοκεῖ, τὸ,
ἀπολιποῦσαν τὸν ἄνδρα, ἐβελῆσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ
συνεκπλεῦσαι.

ΑΦΡ. Θάρρει τούτου γε ἕνεκα· παῖδε γάρ μοι ἐστὼν
δύω καλῶ, Ἴμερος καὶ Ἔρως· τούτω σοι παραδώσω
ἡγεμόνε τῆς ὁδοῦ γενησομένῳ. καὶ ὁ μὲν Ἔρως, ὅλως
παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐραῖν· ὁ δ'
Ἴμερος αὐτῷ σοι περιχυθεὶς, τοῦθ' ὅπερ ἐστὶν, ἡμερτόν
τε θήσει, καὶ ἐράσμιον· καὶ αὐτὴ δὲ συμπαροῦσα δεή-

Ven. Scilicet iuvenis es rudis & rusticus : ego quippe novi, ut conveniat ista facere.

Par. At quomodo? etenim velim & ipse scire.

Ven. Tu quidem peregrinaberis ad lustrandam nimirum Graeciam: tum ubi perveneris Lacedaemonem, videbit te Helena: exinde iam mearum fuerit partium curare, ut amore capta te fectetur.

Par. Id ipsum incredibile esse mihi videtur, ut, deserto marito, animum inducat, cum homine barbaro & peregrino navigationi se dare.

Ven. Bonum animum habe istius quidem rei causa: nati mihi sunt duo, pulcherrima forma, Himerus & Eros: utrosque tibi tradam duces viae futuros. Et Cupido quidem se totum insinuabit in eam, cogetque mulierem amare: Himerus autem tibi met ipsi circumfusus, quod scilicet ipse est, desiderabilem te faciet atque amabilem. Egomet

σμαι καὶ τῶν Χαρίτων ἀκολουθεῖν· καὶ οὕτως ἅπαν-
τες αὐτὴν ἀναπείσομεν.

ΠΑΡ. Ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει, ἄδηλον, ὦ Ἀφρο-
δίτη· πλὴν ἐρῶ γε ἤδη τῆς Ἑλένης, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως
καὶ ὅρᾶν αὐτὴν οἶομαι, καὶ πλέω εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος,
καὶ τῇ Σπάρτῃ ἐπιδημῶ, καὶ ἐπ' ἀνέμι ἔχων τὴν γυ-
ναῖκα, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη ποιῶ.

16 ΑΦΡ. Μὴ πρότερον ἐρασθῆς, ὦ Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὴν
προμνήστριαν, καὶ νυμφαγωγὸν, ἀμείψασθαι τῇ κρί-
σει. πρέπει γὰρ καὶ μενικηζόρον ὑμῖν συμπαρεῖναι, καὶ
ἐορτάζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰ ἐπινίκια. πάν-
τα γὰρ εἵεστί σοι, τὸν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὸν γάμον
τούτου τοῦ μήλου πρίασθαι.

ΠΑΡ. Δέδοικα μὴ μου ἀμελήσεις μετὰ τὴν κρίσιν.

ΑΦΡ. Βούλει ἐπομόσσωμαι;

10 Καὶ μενικηζόρον) Φιλόχορος
ἐν Β' Ἀθήδος φασίν, ὡς, Ἐριχθο-
νίου βασιλεύοντος, πρῶτον κατέστη-
σαν αἱ ἐν ἀξιώματι παρθέναι φέρειν

τὰ κατὰ τῇ Θείᾳ, ἐφ' οἷς ἐπέκειτο
τὰ πρὸς τὴν θυσιάν τοῖς τε Πανα-
θηναίοις καὶ ταῖς ἄλλαις πομ-
παῖς. V.

etiam una adero, ac rogabo Gratias, ut nos comitentur:
atque ita omnes certe Helenam permovebimus.

Par. Quorsum ista evadent, non liquet, Venus: attamen amo iam Helenam, & nescio quo pacto videre illam mihi videor, & navigo recta in Graeciam, redeoque compos mulieris, idque me male habet, quod nondum haec omnia facio.

Ven. At tu ne prius ames, Pari, quam mihi conciliatrici & pronubae gratiam retuleris sententia secundum me data: decet enim me victricem vobis una adesse, ac festum agere simul nuptiarum & victoriae meae: omnia quippe licet tibi, amorem, formam & nuptias pro isto pomo comparare.

Par. Metuo, ne me negligas post iudicium.

Ven. Vin' iusiurandum interponam?

ΠΑΡ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπόσχου πάλιν.

ΑΦΡ. Ὑπισχνούμαι δὴ σοι τὴν Ἑλέην παραδώσειν γυναῖκα, καὶ ἀκολουθήσειν γε ἐπ' αὐτήν, καὶ ἀφίξεσθαι παρ' ὑμᾶς εἰς τὴν Ἴλιον· καὶ αὐτὴ παρέσομαι, καὶ συμπράξω τὰ πάντα.

ΠΑΡ. Καὶ τὸν Ἑρωτα, καὶ τὸν Ἴμερον, καὶ τὰς Χάριτας ἄξεις;

ΑΦΡ. Θάρρει, καὶ τὸν Πόβον καὶ τὸν Ὑμέναιον πρὸς τούτοις παραλήψομαι.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ἐπὶ τούτοις λάμβανε.

Par. Neutiquam: sed promitte denuo.

Ven. Recipio enimvero tibi Helenam me tradituram esse uxorem, eamque porro te secuturam esse, atque Ilium ad vos profecturam: ipsa ego adero, & adiutrix ero ad haec omnia.

Par. Etiam Amorem & Himerum & Gratias adduces?

Ven. Ne dubita: Pothum & Hymenaeum insuper assumam.

Par. Quin ergo ea conditione ut trado tibi pomum, sic tu accipe.

XXI.

ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΑΡ. ἮΚΟΥΣΑΣ, ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἠπεύλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτικὰ καὶ ἀπίθανα; ἣν ἐβελήσω, Φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δ'

MARTIS ET MERCURII.

Mars. AUDISTIN', ο Mercuri, qualia minitatus sit nobis Iuppiter, quam superba & absurda? Si voluero, inquit, ego ex coelo catenam demittam: vos inde suspensi

ἦν ἀποκρεμασθέντες κατασπᾶν βιάζοσθ' ἐ με, μάτην πονήσετε· οὐ γὰρ δὴ καβελκύσετε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα, καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας μετεωριῶ. καὶ τᾶλλα ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν καθ' ἓν ἅπαντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, οὐκ ἂν ἀρνηθεῖν· ὁμοῦ δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέρειν ὥς μὴ καταβαρῆσεν αὐτόν, καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν προσλάβωμεν, οὐκ ἂν πεισθεῖν.

- 2 EPM. Εὐφήμει, ὦ Ἄρες. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς Φουαρίας.

AP. Οἶε γὰρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἐχεμυθεῖν ἠπιστάμην; ὁ γοῦν μάλιστα γελοῖον ἔδοξέ μοι ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, οὐκ ἂν δυνάμην σιωπῆσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γὰρ αὐτὸν πρὸ πολλοῦ, ὅποτε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ

si detrahere me magna vi contenderitis, frustra laborabitis; non enim profecto detraxeritis. Ego contra si voluerō sursum attrahere, non vos solum, sed & terram simul ac mare adducta in sublimē tollam: & cetera, quaecunque ipsemet audivisti. Ego autem, si singulos compares, omnibus fortiorem esse & validiorem, infitias non iverim: sed una iunctis tot Diis superiorem esse, ut pondere nostro ne deducere quidem eum valeamus, etsi terram & pontum assumferimus, haud sane mihi persuaferim.

Merc. Bona verba, Mars: non enim tutum eloqui talia, ne quid etiam mali redundet ad nos ab ista garrulitate.

Mars. Num tu putas ad omnes me promiscue haec dicturum, non tibi soli, quem linguae temperare posse noveram? Quod igitur ridiculum maxime visum fuit mihi audienti inter illas minas, non possim reticere ad te: meminī equidem non ita diu, quando Neptunus, & Iuno,

ἡ Ἀθηναῖα ἐπαναστάντες, ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοῖος ἦν δεδιώς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας· καὶ εἰ μὴ γε ἡ Θέτις κατελεήσασα ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεων ἐκατόγχειρα ὄντα, καὶ ἐδέδετο αὐτῷ κεραυνῷ, καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένων ἐπῆει μοι γελαῖν ἐπὶ τῇ καλλιρημοσύνῃ αὐτοῦ.

ERM. Σιώπα· εὐφῆμαι. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς οὔτε σὰ λέγειν, οὔτε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

& Minerva seditione mota structisque insidiis voluerunt eum vincere comprehensum, quam varios in colores fuerit mutatus prae metu, idque trium tantummodo: quod ni Thetis miserata vocasset ipsi auxiliatorem Briareum centimanum, vinculis constrictus foret cum ipso fulmine ac tonitru. Ista mecum perpendens teneri non poteram, quin riderem magniloquentiam eius.

Merc. Tace: fave linguae: nam tutum haud est nec tibi loqui, nec mihi audire talia.

XXII.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΠΑΝ. ΧΑΙΡΕ, ὦ πάτερ Ἑρμῆ.

ERM. Νῆ καὶ σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ;

ΠΑΝ. Οὐχ ὁ Κυλλήνιος Ἑρμῆς ὢν τυγχάνεις;

ERM. Καὶ μάλα. πῶς οὖν υἱὸς ἐμὸς εἶ;

PANIS ET MERCURII.

Pan. SALVE, pater Mercuri.

Merc. Immo & tu quoque: sed quomodo sim ego tuus pater?

Pan. Non tu Cyllenius es Mercurius?

Merc. Ita sane: at quo pacto filius meus es?

ΠΑΝ. Μοιχίδιός εἰμι, ἐξ ἔρωτός σοι γενόμενος.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, τράγου ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἵγα. ἐμὸς γὰρ πῶς, κέρατα ἔχων, καὶ ῥίνα τοιαύτην, καὶ πώγωννα λάσιον, καὶ σκέλη δίχληλα, καὶ τραγικά, καὶ οὐρὰν ὑπὲρ τὰς πυγὰς;

ΠΑΝ. "Ὅσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμὲ, τὸν σεαυτοῦ υἱὸν, ὦ πάτερ, ἐπονείδιστον ἀποφαίνει· μᾶλλον δὲ σεαυτὸν, ὃς τοιαῦτα γενῶς, καὶ παιδοποιεῖς· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος.

ΕΡΜ. Τίνα δὲ καὶ φῆς σου μητέρα; ἤπου ἔλαθον αἵγα μοιχεύσας ἔγωγε;

ΠΑΝ. Οὐκ αἵγα ἐμοίχευσας, ἀλλ' ἀνάμνησον σεαυτὸν, εἴποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιάσω. τί δακῶν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ἐπιπολὺ ἀπορεῖς; τὴν Ἰκαρίου λέγω Πηνελόπην.

ΕΡΜ. Εἶτα τί παθούσα ἐκείνη ἀντ' ἐμοῦ τράγω σε ὅμοιον ἔτεκεν;

Pan. Per adulterium sum ex amore tibi natus.

Merc. Profecto hirco prius aliquo adulterante capram: meus enim qui fieri potest, ut sis cum cornibus, & naso tali, & barba hirsuta, cruribusque bifidis ac hircinis, & cauda super nates?

Pan. Quidquid in me ridiculi dixeris, tuum ipsius filium, o pater, probris ac dedecore afficis: quin potius temet ipsum, qui tales gignis & procreas; ego vero culpa vaco.

Merc. At quam tu tandem dicis matrem tuam? numquid imprudens in capra stuprum commisi?

Pan. Non capram quidem stupraſti; sed fac, ut in memoriam redeas, si forte in Arcadia puellae ingenuae vim intulisti: quid commorso digito quaeris, multumque haefitas? Icarii filiam inquam, Penelopen.

Merc. Et quid tandem est rei, quod, cum illa mihi deberet, hirco te similem peperit?

ΠΑΝ. Αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ· ὅτε γάρ με ἐξε- 2
πεμπεν ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ μὲν σου,
ἔφη, ἐγὼ εἰμι, Πηνελόπη ἡ Σπαρτιάτις· τὸν πατέρα
δὲ γίνωσκε θεὸν ἔχων Ἑρμῆν τὸν Μαΐας καὶ Διός. εἰ
δὲ κερασφόρος καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυπεῖται σε·
ὅποτε γάρ μοι συνῆν ὁ πατὴρ ὁ σὸς, τράγω· ἑαυτὸν
ἀπείκασεν, ὡς λάβοι· καὶ διὰ τοῦτο ὅμοιος ἀπέβης
τῷ τράγω.

ΕΡΜ. Νὴ Δία, μέμνημαι ποιήσας τι τοιοῦτον. ἐγὼ
οὖν ὁ ἐπὶ κάλλει μέγα Φρονῶν, ἔτι ἀγένειος αὐτὸς
ὢν, σὸς πατὴρ, κεκλήσομαι, καὶ γέλωτα ὀφλήσω
παρὰ πᾶσιν ἐπὶ τῇ εὐπαιδία;

ΠΑΝ. Καὶ μὴν οὐ καταισχυνῶ σε, ὦ πάτερ· μου- 3
σικός τε γάρ εἰμι, καὶ συρίζω πάνυ καπυρόν· καὶ ὁ
Διόνυσος οὐδὲν ἐμοῦ ἄνευ ποιεῖν δύναται, ἀλλὰ ἐταῖ-
ρον καὶ διασώτην πεποιήκέ με· καὶ ἡγοῦμαι αὐτῷ τοῦ
χοροῦ. καὶ τὰ ποιμένα δὲ εἰ θεάσαιό μου, ὅποσα περὶ

Pan. Ea ipsa quae dixit, enarrabo tibi. Quando me ablegabat in Arcadiam, Fili, mater quidem tua, inquit, ego sum Penelope Spartana: at patrem scito Deum habere te Mercurium Maiæ & Iovis filium: quod autem cornutus, hircinisque pedibus es, id tibi ne dolori sit: quando enim mecum congregiebatur pater tuus, hircum se affimulavit, ut lateret: ea est causa, cur similis evaseris hirco.

Merc. Sane commemini fecisse me tale quiddam. Ergo ego, cui forma spiritus facit, adhuc imberbis ipse, tuus pater dicar, & ludibrium debebo omnibus ob elegantiam prolis?

Pan. Atqui pudori nec probro ero tibi, pater: musces enim peritus sum, & fistula ludo valde argutum quiddam; Bacchusque nihil me sine facere potest: immo fodalem & thiasii socium constituit me, duxque ipsi sum chori. Quod

Τέγεαν καὶ ἀνὰ τὸ Παρθένιον ἔχω, πάνυ ἡσθήση. ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἀπάσης. πρώην δὲ καὶ Ἀθηναίους συμμαχήσας, οὕτως ἡρίστευσα ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀριστεῖον ἡρέθη μοι, τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. ἦν γοῦν ἐς Ἀθήνας ἔλθης, εἴσῃ ὅσον ἐκεῖ τοῦ Πανὸς ὄνομα.

4 ΕΡΜ. Εἶπε δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Πάν, ἤδη; τοῦτο γὰρ, οἶμαι, καλοῦσί σε.

ΠΑΝ. Οὐδαμῶς, ὦ πάτερ· ἐρωτικὸς γάρ εἰμι, καὶ οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνὼν μιᾷ.

ΕΡΜ. Ταῖς αἰξὶ δηλαδὴ ἐπιβαίνεις.

ΠΑΝ. Σὺ μὲν σκάπτεις· ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἥχοϊ καὶ τῇ Πίτυϊ σύνειμι, καὶ ἀπάσαις ταῖς τοῦ Διονύσου Μαινάσι, καὶ πάνυ σπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Οἶσθα οὖν ὅ, τι χαρίσῃ, ὦ τέκνον, ταπρῶτα αἰτοῦντί μοι;

si greges meos spectes, quotcunque circa Tegeam & per Parthenium habeo, multum laetabere. Nuper etiam auxilio Atheniensibus lato tam strenue rem gessi Marathone, ut virtutis praemium attributa sit mihi, quae sub arce est, spelunca: si ergo Athenas veneris, intelliges, quantum ibi Panis sit nomen.

Merc. At, quaeſo, dic mihi, duxiſtin' iam uxorem, o Pan? hoc enim, opinor, nomine te compellant.

Pan. Neutiquam, pater: ſum enim laſcivior aliquantulum; nec contentus ſim una, quacum rem habeam.

Merc. Capras videlicet inis.

Pan. Tu quidem irrides: ego vero & Echo & Pityn in eo, & cunctas Bacchi Maenadas, ac valde color ab ipsis atque obſervor. /

Merc. Scin' igitur, quid mihi gratificabere, fili, iam primum petenti a te?

ΠΑΝ. Πρόσταττε, ὦ πάτερ, ἡμεῖς δὲ ἰδῶμεν ταῦτα.

ΕΡΜ. Καὶ πρόσθι μοι, καὶ ΦιλοΦρονοῦ πατέρα δὲ ὄρα μὴ καλέσης με, ἀκούοντός γε τινός.

Pan. Impera, pater: nos autem viderimus ista.

Merc. Et accede ad me, & comitate blanda complectere: patrem vero vide ne appellaris me, audiente faltem aliquo.

X X I I I.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΝΤΣΟΥ.

ΑΠ. **Τ**Ι ἄν; λέγοιμεν ὁμομητρίους, ὦ Διόνυσε, ἀδελ-
Φούς εἶναι Ἑρώτα, καὶ Ἑρμαφρόδιτον, καὶ Πρίαπον,
ἁνομοίους ὄντας τὰς μορφάς, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα;
ὁ μὲν γὰρ πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν οὐ
μικράν περιβεβλημένος, ἀπάντων ἄρχων· ὁ δὲ θῆλυς,
καὶ ἡμιάνδρως, καὶ ἀμφίβολος τὴν ὄψιν. οὐκ ἂν δια-

3 Καὶ Πρίαπον) Ὁ Πρίαπος ὑπερμέγεθες εἶχεν αἰδοῖον ὑπὲρ ἡμιολίου τοῦ λοιποῦ σώματος ὄν. Τινες φασὶ τὸν Πρίαπον εἶναι τὸν Διόνυσον, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τούτου εἶναι Πρίαπον καλουμένου. Ἄλλοι μὲν Διονύσου μὲν υἱὸν, μητὸς δὲ ἢ Ἀφροδίτης ἢ Διόνης. Μισσέας δὲ ὁ Παταρεὺς Ἑρμαφρόδιτον τὸν Πρίαπον λέγει. Ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱὸν, ἢ ἔρριψεν αὐτὸν εἰς λειμῶνας

ἐπὶ τῇ ἀπορφία τῶν μηδεῶν αἰδοῦ ἔχομένη. εἶχε γὰρ, φασὶ, γλῶσσαν μεγάλην, καὶ γαστέρα καὶ αἰδοῖον· λεχθῆναι δὲ ἐπὶ αὐτῷ, ὅτι σημαίνει τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατῶν γλώσσης καὶ γαστρὸς καὶ μίξεως ἀμεμπτον ἔξει τὴν βίον. V.

Τὸ δὲ αἰδοῖον αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμιολίου τοῦ λοιποῦ σώματος γενέσθαι φασί. C. M.

APOLLINIS ET BACCHI.

Ap. **Q**UID autem dicamus? eademne matre natos, Bacche, fratres. sive Cupidinem, Hermaphroditum & Priapum, dissimiles plane forma, & vitae instituto? etenim hic quidem undiquaque pulcher arcum tractat, & potentia non mediocri circumdatus omnibus imperat: iste muliebris, semivir, & ambigua facie; haud plane dignoscas, ephebus sit an vir-

κρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος· ὁ δὲ καὶ πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικός ὁ Πρίαπος.

ΔΙΟ. Μῆδεν θαυμάσης, ὦ Ἀπολλον' οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτῃ αἰτία τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες διάφοροι γεγενημένοι· ὅπου γε καὶ ὁμοπάτριοι πολλάκις ἐκ μίᾳς γαστρὸς, ὁ μὲν ἄρσῃ, ἡ δὲ θήλειᾳ, ὥσπερ ὑμεῖς, γίνονται.

ΑΠ. Ναί· ἀλλ' ἡμεῖς ὅμοιοι ἐσμέν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύομεν· τοξόται γὰρ ἄμφω.

ΔΙΟ. Μέχρι μὲν τόξου τὰ αὐτὰ, ὦ Ἀπολλον' ἐκείνα δὲ οὐχ ὅμοια, ὅτι ἡ μὲν Ἀρτεμις ξενοκτονεῖ ἐν Σκύθαις· σὺ δὲ μαντεύῃ, καὶ ἰᾷ τοὺς κάμνοντας.

ΑΠ. Οἶε γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις, ἢ γε καὶ παρεσκευάσται, ἢν τις Ἑλλήνι ἀΐκηται ποτε ἐς τὴν Ταυρικὴν, συνεκπλεῦσαι μετ' αὐτοῦ, μυσатτομένη τὰς σφαγὰς;

2 ΔΙΟ. Εὖγε ἐκείνη ποιοῦσα. Ὁ μὲν γάρ τοι Πρίαπος, γελοῖον γάρ τι σοι διηγῆσομαι, πρῶν ἔν Λαμ-

go: ille vero etiam ultra decorum virilis, Priapus inquam.

Bac. Nihil est, quod mireris, Apollo: neque enim Venus huius discriminis causa, sed patres inter se dispares: ubi fane eodem geniti patre saepius ex uno utero hic masculus, illa femina, quemadmodum vos, nascuntur.

Ap. Profecto: sed nos tamen similes, & eadem studia tractamus, quippe ambo arcus usu periti.

Bac. Usque ad arcum, eadem utique, Apollo: sed ista iam dissident, quod Diana hospites mactet apud Scythas; tu autem vaticineris, & fanes aegrotos.

Ap. Putanne fororem delectari Scythis, quae ita se iam compararit, ut, si quis Graecus pervenerit aliquando in Tauricam, abitura sit simul cum eo navi, averfata caedes.

Bac. Iure quidem illa merito. Verum ad Priapum ut redeam, ridiculum enim quiddam tibi narrabo, qui nuper

ψάκῳ γενόμενος, ἐγὼ μὲν παρήειν τὴν πόλιν, ὃ δὲ ὑποδεξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι, κατ' αὐτάς που μέσας νύκτας ἐπαναστὰς ὁ γενναῖος αἰδοῦμαι δὲ λέγειν.

ΑΠ. Ἐπεῖρα σέ;

ΔΙΟ. Τοιοῦτόν ἐστι.

ΑΠ. Σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα;

ΔΙΟ. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα;

ΑΠ. Εὖγε, τὸ μὴ χαλεπῶς, μηδὲ ἀγρίως συγκινωστός γάρ, εἰ καλόν σε οὕτως ὄντα ἐπεῖρα.

ΔΙΟ. Τούτου μὲν οὖν ἕνεκα καὶ ἐπὶ σέ ἂν, ὦ Ἀπολλων, ἀγάγοι τὸν πεῖραν· καλὸς γὰρ σὺ, καὶ κομήτης, ὥς καὶ νήφοντα ἂν σοι τὸν Πρίαπον ἐπιχειρήσαι.

ΑΠ. Ἄλλ' οὐκ ἐπιχειρήσει γε, ὦ Διόνυσε· ἔχω γὰρ μετὰ τῆς κόμης καὶ τόξα.

Lampfasci fuerim: igitur praeteribam urbem; hic autem cum hospitio me excepisset, postquam requievimus, in convivio satis vino rigati, tum nocte admodum media infurgens bonus ille: sed pudor vetat dicere.

Ap. Tentabat te.

Bac. Rem tenes.

Ap. Tu autem quid ad haec?

Bac. Quid aliud quam risi.

Ap. Laudo, quod nihil iracunde tu, nec ferociter: nam venia dignus est, si te tam pulchrum tentavit.

Bac. Istius quidem rei causa vel tui tentandi, Apollo, faciat periculum: tu enim formosus & comatus; ut vel sobrius te Priapus adoriatur.

Ap. At cavebit, Bacche, ne sollicitet: habeo enim cum coma etiam arcum.

XXIV.

ΕΡΜΟΤ ΚΑΙ ΜΑΙΑΣ.

ΕΡΜ. ^ΥΕΣΤΙ γάρ τις, ὦ μήτερ, ἐν οὐρανῷ θεὸς ἀβλιώτερος ἐμοῦ;

ΜΑΙ. Μὴ λέγε, ὦ Ἑρμῆ, τοιοῦτον μὲν.

ΕΡΜ. Τί μὴ λέγω, ὅς τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος; ἔωθεν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ καὶ διαστρώσαντα τὴν ἐκκλησίαν, εἶτα εὐβήτησαντα ἕκαστα, παρεστάναι τῷ Διὶ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομεῦντα καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεκοιμημένον παρατιθεναὶ τὴν ἀμβροσίαν. πρὶν δὲ τὸν νεάνητον τοῦτον οἶνοχόον ἤκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον. τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μὴδὲ νυκτὸς καθεύδω μόνος τῶν ἄλλων, ἀλ-

MERCURII ET MAIAE.

Merc. ^ΕSTNE enim aliquis, mater, in coelo Deus miserior me?

Mai. Ne dixeris, Mercuri, tale quidquam.

Merc. Ne dixerim, qui tot negotia sustineo solus, lassitudine confectus, inque tot ministeria distractus? mane quidem mox atque surrexi, everrere symposium oportet, & postquam instravi concionem, tum ordine disposui singula, apparere Iovi, & perferre quoquo versus nuntios ab eo sursum deorsum indies ingens spatium emetientem: cumque redierō adhuc pulverulentus, apponenda est ambrosia: prius vero quam recens emtus ille pincerna veniret, ego etiam ~~nectar~~ infundebam. Quod autem omnium est molestissimum, ne nocte quidem dormio solus Deorum;

λὰ δὲ με καὶ τότε τῷ Πλούτωνι ψυχαγωγεῖν, καὶ
 νεκροπομπὸν εἶναι, καὶ παρεστάναι τῷ δικαστηρίῳ. οὐ
 γὰρ ἱκανά μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα, ἐν παλαιόστραις
 εἶναι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκ-
 διδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμε-
 ρισμένον. Καίτοι τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν 2
 ἑκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ἅδου εἰσίν. ἐμοὶ δὲ καθ' ἑκά-
 στην ἡμέραν καὶ ταῦτα κακῆϊνα ποιεῖν ἀναγκαῖον. καὶ
 οἱ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱοὶ, ἐκ γυναικῶν δυ-
 στήνων γενόμενοι, εὐωχῶνται ἀφρόντιδες· ὁ δὲ Μαίας
 τῆς Ἀτλαντος διακονοῦμαι αὐτοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἦκον-
 τά με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς, ἐφ'
 ἣν πέπομφέ με ὀψόμενον ὅ, τι πράττει ἡ παῖς, μηδὲ
 ἀναπνεύσαντα, πέπομφεν αὖθις ἐς τὸ Ἄργος ἐπισκε-
 ψόμενον τὴν Δανάην· εἴτ' ἐκεῖθεν ἐς Βοιωτίαν, Φησίαν,
 ἑλθὼν, ἐν παρόδῳ τὴν Ἀντιόπην ἰδέ. καὶ ὅλως ἀπηγό-

fed oportet me tunc quoque Plutoni umbras deducere,
 defunctosque prosequi, & adesse ad tribunal. Mihi scilicet
 non satis sunt, quae de die facio, cum in palaestris ver-
 sor, in concionibus praeconem ago, rhetoras edoceo, sed
 praeterea quae ad mortuos spectant administranda sunt mi-
 hi in tot partes obeundas diviso. Atqui Ladae liberi alter-
 nis uterque in coelo & apud inferos degunt: mihi autem
 singulis diebus & haec & ista sunt facienda. Alcmenae &
 Semelae filii, ex mulieribus misellis procreati, epulantur
 curarum expertes: ego Maia Atlantis filia natus ministro
 illis. Quin immo iam modo venientem me Sidone a Cadmi
 filia, ad quam me miserat visurum, quid agat puella, an-
 tequam respirassem, legavit iterum Argos, ut visitarem Da-
 naën: tum inde in Boeotiam, inquit, profectus in transitu
 Antiopam vise. Iamque plane confectus animum despondi:
 atque adeo, si mihi facultas foret, perlibenter equidem

ρευκα ἤδη. εἰ γοῦν μοι δυνατὸν ἦν, ἠδέως ἂν ἠξιώσθαι πεπρᾶσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς δουλεύοντες.

ΜΑΙ. Ἐὰ ταῦτα, ὦ τέκνον. χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρετεῖν τῷ πατρὶ, νεανίαν ὄντα. καὶ νῦν ὥσπερ ἐπέμφοθης, σόβει ἐς Ἄργος, εἴτα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνων λάβοις· ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

postulaverim vendi, ut in terris solent, qui malam servitutem serviunt.

Mai. Mitte ista, fili: oportet enim cuncta morigerari patri te iuvenem. Nunc igitur, ut missus es, propera, quantum potes, Argos: deinde in Boeotiam, ne plagas etiam tardior accipias: nam in iram & bilem proclives sunt, qui amant.

XXV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

Ι ΖΕΥΣ. **Ο**ΙΑ πεποίηκας, ὦ Τιτάνων κάκιστε; ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα, μεираκίῳ ἀνοήτῳ πιστεύσας τὸ ἄρμα, ὃς τὰ μὲν κατέφλεξε, πρόσγειος ἐνεχθεῖς, τὰ δὲ ὑπὸ κρύους διαφθαρῆναι ἐποίησε, πολὺ αὐτῶν ἀποσπάσας τὸ πῦρ· καὶ ὅλως οὐδὲν ὅ, τι οὐ ξυνετάραξε, καὶ ξυνέχεε. καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεῖς τὸ γιγνόμενον, κατέβαλον αὐτὸν τῷ κέραυνῳ, οὐδὲ λείψα-

IOVIS ET SOLIS.

Iur. **Q**UALIA patraſti, Titane pefſime! perdidisti quae in terris sunt omnia, adolescentulo insipienti concredito curru; qui haec exuffit, prope terram latus, illa frigore corrumpi fecit, multum inde abducto igne: utque paucis dicam, nihil est, quod non conturbarit, & confuderit: ac nisi animadversa re deiecissem illum fulmine, ne reliquiae

νον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἂν, τοιοῦτον ἡμῖν τὸν καλὸν
ἡνίοχον καὶ διΦρηλάτην ἐκπέπομφας.

ΗΛ. Ἡμαρτον, ὦ Ζεῦ· ἀλλὰ μὴ χαλέπαινε, εἰ
ἐπέσθην υἱῷ πολλὰ ἱκετεύοντι· πόθεν γὰρ ἂν καὶ ἤλ-
πισα τηλικούτον γενήσεσθαι κακόν;

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἦδεις, ὅσης ἐδεῖτο ἀκριβείας τὸ πρᾶγ-
μα, καὶ ὥς, εἰ βραχύ τις ἐκβαίῃ τῆς ὁδοῦ, οἴχεται
πάντα; ἡγνόεις δὲ καὶ τῶν ἵππων τὸν θυμὸν, ὥς δεῖ
συνέχειν ἀνάγκη τὸν χαλινόν; εἰ γὰρ ἐνδοίῃ τις, ἀΦη-
νιάζουσιν εὐθύς· ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοῦτον ἐξήνεγκαν,
ἄρτι μὲν ἐπὶ τὰ λαῖα, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δεξιά,
καὶ ἐς τὸ ἐναντίον τοῦ δρόμου ἐνίοτε, καὶ ἄνω καὶ κάτω
ὅλως ἐνθα ἐβούλοντο αὐτοί· ὁ δὲ οὐκ εἶχεν ὅ, τι χρή-
σαιτο αὐτοῖς.

ΗΛ. Ταῦτα μὲν πάντα ἡπιστάμην, καὶ διὰ τοῦτο 2
ἀντεῖχον ἐπιπολὺ, καὶ οὐκ ἐπίστευον αὐτῷ τὴν ἑλα-
9 Ἀφνιάζουσιν εὐθύς) Τοὺς χαλινοὺς ἀπορρίπτουσι. V.

quidem hominum restarent: talem nobis optimum illum
aurigam, & currus agitatore[m] emisisti.

Sol. Peccavi, Iuppiter: sed ne acerbius feras, si morem
geffi filio multum supplicanti: unde enim sperare potui tan-
tum fore mali?

Iup. Non tu sciebas, quanta indigeret accuratione haec
res, &c, si quis tantillum evagetur a via, actum esse de
omnibus? ignorabasne porro equorum animos, utque de-
ceat continere summa vi fraena? si quis enim relaxet, ha-
benas aspernantur statim: quemadmodum videlicet istum
quoque distulerunt nunc ad sinistra, post paulo ad dextra,
interdum etiam in contrariam, quam quo cursus ferebat,
partem; tum sursum & deorsum, ac plane quo vellent
ipsi: hic interea nihil habebat, quod equis faceret.

Sol. Ista haec equidem omnia noram, ac propterea reni-
tebar diu, nec committebam ipsi mei currus agitationem.

σιν· ἐπεὶ δὲ κατελιπάρησε δακρύων, καὶ ἡ μήτηρ Κλυμένη μετ' αὐτοῦ, ἀναβιβασάμενος ἐπὶ τὸ ἄρμα ὑπέβημην, ὅπως μὲν χρὴ βεβηκέναι αὐτὸν, ἐφ' ὅποσον δὲ ἐς τὸ ἄνω ἀφέντα ὑπερενεχθῆναι, εἴτα ἐς τὸ κάτω αὖθις ἐπινεύειν, καὶ ὡς ἐγκρατῇ εἶναι τῶν ἡνίων, καὶ μὴ ἐφίεναι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων· εἶπον δὲ καὶ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθὴν ἐλαύνοι· ὁ δὲ (παῖς γὰρ ἦν) ἐπιβὰς τοσούτου πυρὸς, καὶ ἐπικύψας ἐς βάθος ἀχανές, ἐξεπλάγῃ, ὡς τὸ εἰκός. οἱ δὲ ἵπποι, ὡς ἤσθοντο οὐκ ὄντα ἐμὲ τὸν ἐπιβεβηκότα, καταφρονήσαντες τοῦ μεираκίου, ἐξετράποντα τῆς ὁδοῦ, καὶ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίησαν. ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀφείς, οἶμαι θεδιῶς μὴ ἐκπέσῃ, αὐτὸς εἵχετο τῆς ἀντυγος. ἀλλὰ ἐκεῖνός τε ἤδη ἔχει τὴν δίκην, καί μοι, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ πένθος.

3 ΖΕΥΣ. Ἰκανὸν λέγεις, τοιαῦτα τολμήσας; νῦν μὲν

Postquam tandem instando expugnavit & lacrimis, & mater Clymene una cum eo, permisi currum ut conscenderet, & monendo docui, quomodo oporteret firmo gradu consistere, quousque sursum immixtis habenis in sublimem ferri, tum deorsum rursus vergere, quoque pacto compotem esse habenarum, ac minimum concedere animis equorum. Addidi porro, quantum esset discrimen, nisi per rectam viam ageret. Hic vero, quippe puer, cum conscenderat tantum ignem, & prospexerat in profundum immense patens, stupore perculsus fuit, ut par est: equi autem, ubi senserunt non adesse me, qui currum insistens regerem, contempto adolescentulo, praecipites extra viam ruunt, & gravia ista fecerunt: at Phaethon, habenis e manu dimissis, opinor metuens, ne excuteretur, ipse arreptam tenebat antygem. Sed & ille iam, quam meruit, habet poenam, & mihi, Iuppiter, fatis est supplicii luctus.

Iup. Satis esse ais, talia qui fueris ausus? nunc tamen

οὖν συγγνώμην ἀπονέμω σοι· ἐς δὲ τὸ λοιπὸν, ἣν τι ὅμοιον παρανομίης, ἢ τινὰ τοιοῦτον σεαυτοῦ διάδοχον ἐκπέμψης, αὐτίκα εἶση, ὅπόσον τοῦ σοῦ πυρὸς ὁ κεραυνὸς πυρωδέστερος. ὥστ' ἐκείνον μὲν αἱ ἀδελφαὶ θάπτεταισαν ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ, ἵνα περ' ἔπεσεν ἐκδιφρευθεὶς, ἤλεκτρον ἐπ' αὐτῷ θακρύουσαι, καὶ αἵχειροι γιγνέσθωσαν ἐπὶ τῷ πάθει· σὺ δὲ συμπηζάμενος τὸ ἄρμα (κατέαγε γὰρ καὶ ὁ ῥυμὸς αὐτοῦ, καὶ ἄτερος τῶν τροχῶν συντέτριπται) ἔλαυνε, ὑπαγαγὼν τοὺς ἵππους· ἀλλὰ μέμνησο τούτων ἀπάντων.

ignosco tibi: in posterum vero si quid simile deliqueris, aut talem aliquem successorem tibi emiseris, confestim experire, quantum igne tuo fulmen sit magis ignitum. Illum ergo sorores sepeliant ad Eridanum, ubi cecidit quadrigis excussus, electri super eo lacrimas effundentes, & populi fiant ob huncce casum. At tu refecto curru (infractus enim est temo eius, alteraque rotarum contrita) cursum redordire subiunctis equis. Ut tamen memor sis horum omnium.

XXVI.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΑΠ. **Ε**ΧΕΙΣ μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ, πότερος ὁ Κάστωρ ἐστὶ τούτων, ἢ πότερος ὁ Πολυδεύκης; ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν διακρίναιμι αὐτούς.

ΕΡΜ. Ὁ μὲν χθές ἡμῖν συγγενόμενος, ἐκείνος Κάστωρ ἦν, οὗτος δὲ Πολυδεύκης.

APOLLINIS ET MERCURII.

Απ. **Ρ**ΟΤΙΝ ut mihi dicas, Mercuri, uter Castor sit horum, aut Pollux? nam equidem, ut discernam eos, non est.

Merc. Heri qui nobiscum fuit versatus, is Castor erat: hic, Pollux.

ΑΠ. Πῶς διαγιγνώσκεις; ὅμοιοι γάρ.

ΕΡΜ. Ὅτι οὗτος μὲν, ὦ Ἀπολλον, ἔχει ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἵχνη τῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀταγωνιστῶν πυκτεύων, καὶ μάλιστα, ὅποσα ὑπὸ τοῦ Βέβρυκος Ἀμύκου ἐτρώθη, τῷ Ἰάσονι συμπλέων· ἄτερος δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθαρός ἐστι, καὶ ἀπαθὴς τὸ πρόσωπον.

ΑΠ. Ὦνησας, διδάξας τὰ γνωρίσματα· ἐπεὶ τάγε ἄλλα πάντα ἴσα, τοῦ ὠοῦ τὸ ἡμίτομον, καὶ ἀστὴρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόντιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἵππος ἐκατέρω λευκός· ὥστε πολλάκις ἐγὼ τὸν μὲν προσεῖπον Καστορα, Πολυδεύκην ὄντα· τὸν δὲ τῷ τοῦ Πολυδεύκου ὀνόματι· ἀτὰρ εἶπέ μοι καὶ τόδε, τί δήποτε οὐκ ἄμφω ζύνεισιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας ἄρτι μὲν νεκρός, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἄτερος αὐτῶν.

2 ΕΡΜ. Ὑπὸ Φιλαδελφίας τοῦτο ποιοῦσιν· ἐπεὶ γὰρ

Ap. Quo pacto dignoscis? similes enim.

Merc. Eo quod hic, Apollo, habet in facie vestigia vulnorum, quae accepit ab adversariis pugilatu certans; ea maxime, quibus est a Bebryce Amyco vulneratus, quando Iasoni focius navigabat: alter autem nihil tale praefert, sed purus est atque integra facie.

Ap. Gratum inprimis fecisti, qui me docueris haec indicia: ceteroquin alia cuncta sunt paria, ovi dimidium segmentum, eique addita superne stella, iaculum in manu, & equus utrique albus: quo factum est, ut saepe hunc appellarim Castora, qui Pollux erat; illum, Pollucis nomine. Verum dic mihi etiam illud, quid tandem sit causae, cur ambo simul nobiscum non sint, sed partitis vicibus nunc mortuus, nunc Deus est alter eorum.

Merc. Fraternalis amor suavit, ut hoc facerent: quoniam enim oportebat unum oppetere mortem Ladae filiorum,

ἔδει ἓνα μὲν τεθνάναι τῶν Λήδας υἱέων, ἓνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐνείμαντο οὕτως αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν.

ΑΠ. Οὐ ξυνέτην, ὦ Ἑρμῆ, τὴν νομὴν, εἴγε οὐδ' ὄψονται οὕτως ἀλλήλους, ὅπερ ἐπόθουν, οἶμαι, μάलिστα· πῶς γὰρ ὁ μὲν παρὰ θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς Φθιτοῖς ὢν; πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς ἰᾶται, σὺ δὲ παλαίειν διδάσκεις, παιδοτρίβης ἄριστος ὢν, ἡ δὲ Ἀρτεμις μαιεύεται, καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστος ἔχει τινὰ τέχνην, ἡ θεοῖς ἢ ἀνθρώποις χρησίμην, οὗτοι δὲ τί ποιήσουσιν ἡμῖν; ἢ ἀργοὶ εὐωχῶνται, τηλικούτοι ὄντες;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ προστέακται αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Περσεϊδῶνι, καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος, καὶ ἂν που ναύτας χειμαζομένους ἴδωσιν, ἐπικαθίσαντας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τοὺς ἐμπλέοντας.

ΑΠ. Ἀγαθὴν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σωτήριον λέγεις τὴν τέχνην.

alterum immortalem esse, inter se diviserunt eo pacto ipsi immortalitatem.

Ap. Haud prudenti, Mercuri, partitione; siquidem ne videbunt quidem sese, quod desiderabant, ut puto, maxime: quî enim hoc fieri possit, cum hic apud Deos, iste apud defunctos per vices sit? Attamen, sicuti ego vaticinor, Aesculapius medetur, tu luctari doces exercitator in hoc genere optimus, Diana obstetricatur, ceterorumque Deorum singuli habent artem quandam, aut Diis, aut hominibus utilem, quid hi nobis operis facient? an inertes epulabuntur tam grandi natu?

Merc. Neutiquam, illis haec est mandata provincia, ut ministrent Neptuno; & obequitare decet pelagus, & sicubi nautas hieme vexatos viderint, considerare in ea navi, illaque vectos fervare.

Ap. Bonam, Mercuri, & salutarem narras artem.

ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ.

ΔΩΡ. **Κ**ΑΛΟΝ ἔραστήν, ὦ Γαλάτεια, φασὶ τὸν Σικελὸν τοῦτον ποιμένα ἐπιμεμεγνέναι σοί.

ΓΑΛ. Μὴ σκῶπτε, Δωρί· Ποσειδῶνος γὰρ υἱὸς ἐστίν, ὁποῖός αὖν ἦ.

ΔΩΡ. Τί οὖν, εἰ καὶ τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ὢν ἄγριος οὕτω καὶ λάσιος ἐφαίνετο, καὶ, τὸ πάντων ἀμορφώτατον, μονόφθαλμος, οἷε τὸ γένος ὀνῆσαι ἂν τι αὐτὸν πρὸς τὴν μορφήν;

ΓΑΛ. Οὐδὲ τὸ λάσιον αὐτοῦ, καὶ, ὡς Φῆς, ἄγριον ἀμορφόν ἐστιν· ἀνδρῶδες γάρ ὅ, τε ἀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ, οὐδὲν ἐνδεέστερον ὀρῶν, ἢ εἰ δύο ἦσαν.

κ' Ἐνάλιον διάλογοι ἰε, ἐν οἷς τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ μυθεύμενα διαπαίξει. Γ.

DIALOGI MARINI.

DORIDIS ET GALATEAE.

Dor. **P**ULCHRUM amatorem, o Galatea, aiunt, Siculum istum pastorem, insanire in te.

Gal. Ne cavillare, Dori: Neptuni enim filius est, qualiscunque sit.

Dor. Quid ergo? si vel Iovis ipsius filius ferus adeo & hirtus videretur, quodque omnium est maxime deforme, unoculus, censenne genus ipsi profuturum esse ad formam?

Gal. Neque hirtum illud eius, &, ut ais, ferum omni plane pulchritudine destituitur, est enim virile: & oculus decorat frontem, nihil deterius cernens, quam si duo essent.

ΔΩΡ. Ἐοικας, ὦ Γαλάτεια, οὐκ ἔραστὴν, ἀλλ' ἐρώμενον ἔχειν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν.

ΓΑΛ. Οὐκ ἐρώμενον· ἀλλὰ τὸ πάνυ ὀνειδιστικὸν 2
τοῦτο οὐ Φέρω ὑμῶν· καί μοι δοκεῖτε ὑπὸ Φθόρου αὐτὸ
ποιεῖν, ὅτι ποιμαίνων ποτὲ, ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς παιζού-
σας ἡμᾶς ἰδὼν ἐπὶ τῆς ἡϊόνος ἐν τοῖς πρόποσι τῆς Αἰτ-
της, καθὼ μεταξὺ τοῦ ὄρους καὶ τῆς θαλάττης αἰγια-
λὸς ἀπομηκύνεται, ὑμᾶς μὲν οὐδὲ προσέβλεψεν· ἐγὼ
δ' ἐξ ἀπασῶν ἡ καλλίστη ἔδοξα· ἥ καὶ μόνῃ ἐμοὶ ἐπέι-
χε τὸν ὀφθαλμόν· ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾶ· δεῖγμα γὰρ ὡς
ἀμείνων εἰμί, καὶ ἀξιεράστος· ὑμεῖς δὲ παρώφθητε.

ΔΩΡ. Εἰ ποιμένι, καὶ ἐνδεεῖ τὴν ὄψιν καλὴ ἔδοξας,
ἐπιφθονος οἶεi γεγονέναι; καίτοι τί ἄλλο ἐν σοὶ ἐπαι-
νέσαι εἶχεν, ἢ τὸ λευκὸν μόνον; καὶ τοῦτο, οἶμαι, ὅτι
ξυνήθης ἐστὶ τυρῶ καὶ γάλακτι. πάντα οὖν τὰ ὅμοια
τούτοις ἡγεῖται καλά. Ἐπεὶ τάγε ἄλλα ὅπότ' ἂν ἐβε- 3

Dor. Videre, Galatea, non amatorem, sed amatum ha-
bere Polyphenum, prout quidem laudas eum.

Gal. Haud certe amatum: verum illam nimiam oppro-
brandi libidinem vestram non fero: quin mihi videmini ex
invidia illud facere, quia pascens aliquando, cum a spe-
cula ludentes nos videret in litore, ad imos pedes Aetnae,
qua parte inter montem & mare longe litus protenditur,
vos ne adspexit quidem; ego contra ex omnibus ipsi pul-
cherrima sum visa: ideoque soli etiam mihi adiecit ocu-
lum: illa vos pungunt; indicio enim sunt, me forma me-
liorem esse, & amore dignam: at vos despectae fuistis.

Dor. Tu si pastori & lumine defecto pulchra fuisti visa,
ideo te talem putas, cui invidemus? atqui quid aliud in
te laudare potuit, quam candorem tantummodo? hanc,
opinor, ob causam, quod assueverit caseo & lacti: cuncta
igitur his similia ducit pulchra. Ceterum ubi volueris disce-

λήσης μαθεῖν, οἷα τυγχάνεις οὔσα τὴν ὄψιν, ἀπὸ πέ-
τρας τιῶς, εἶποτε γαλήνη εἴη, ἐπικύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἴδε
σεαυτὴν οὐδὲν ἄλλο ἢ χροῖαν λευκὴν ἀκριβῶς· οὐκ ἐπαι-
νεῖται δὲ τοῦτο, ἦν μὴ ἐπιπρέπη αὐτῷ καὶ τὸ ἐρύθημα.

ΓΑΛ. Καὶ μὴν ἐγὼ μὲν ἡ ἀκράτως λευκὴ ὅμως ἐρα-
στὴν καὶ τοῦτον ἔχω· ὑμῶν δὲ οὐκ ἔστιν ἥν τινα ἡ ποιμήν,
ἡ ναύτης, ἡ πορθμεὺς ἐπαινεῖ· ὁ δὲ Πολύφημος τάτε
ἄλλα καὶ μουσικός ἐστι.

- 4 ΔΩΡ. Σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠκούσαμεν αὐτοῦ ἄδον-
τος, ὅποτε ἐκώμασε πρῶν ἑπὶ σέ· Ἀφροδίτη Φίλη,
ὄνον ἂν τις ὀγκᾶσθαι ἔδοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ πηκτὶς, οἷα;
κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν· καὶ τὰ μὲν κέρα-
τα, πῆχεις ὥσπερ ἦσαν· ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνά-
ψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κέλλοπι περιστρέψας, ἐμελῶδει
ἄμουσόν τι, καὶ ἀπῶδον, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλα

14 Κέλλοπι) "Ἠλφ τῆς κιθάρας. V.

re, qualis tibi sit facies, a rupe quadam, si quando tran-
quillum fuerit mare, prona in aquam despectans, contem-
plare temet ipsam, nihil aliud, quam colore candidam ex-
quisite: illud autem non laudatur, nisi enitescat candori
immixtus rubor.

Gal. Atqui illa ego mere candida tamen amatorem vel
istum habeo; at vestrum nulla est, quam seu pastor, five
nauta, seu portitor laudet. Polyphemus autem & aliis re-
bus excellit, & musicus est.

Der. Tace, Galatea; audivimus illum canentem, quan-
do comessatum ibat nuper ad te: ita mihi Venus sit pro-
pitia, ut asinus aliquis rudere fuit visus: tum ipsa lyra
qualis! cranium cervi nudum carnibus; cornua quidem
quasi manubria erant, quibus cum iugum addidisset, at-
que alligasset nervos, quos nulla clavicula tetenderat, mo-
dulabatur agreste quiddam & absonum, dum aliud ipse vo-

δὲ ἡ λύρα ὑπήχει· ὥστε οὐδὲ κατέχειν τὸν γέλωτα ἐδυνάμεθα ἐπὶ τῷ ἐρωτικῷ ἐκείνῳ ἄσματι. ἡ μὲν γὰρ Ἥχῃ οὐδ' ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ ἤθελεν, οὕτω λάλος οὖσα, βρυχωμένῳ· ἀλλ' ἡσχύνετο, εἰ Φανείῃ μιμουμένη τραχεῖαν ὤδην, καὶ καταγέλαστον. ἘΦερε δὲ ὁ ἐπέρα- 5
στος ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀδυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα, καὶ τὸ λάσιον αὐτῷ προσεικότα. τίς οὐκ ἂν Φθονήσειέ σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιούτου ἐραστοῦ;

ΓΑΛ. Οὐκοῦν σὺ, Δωρὶ, δεῖξον ἡμῖν τὸν σεαυτῆς, καλλίῳ δηλονότι ὄντα, καὶ ᾧδικώτερον, καὶ κιθαρίζειν ἄμεινον ἐπιστάμενον.

ΔΩΡ. Ἄλλ' ἐραστὴς μὲν οὐδεὶς ἔστι μοι, οὐδὲ σεμνύνομαι ἐπέραστος εἶναι. τοιοῦτος δὲ, οἷος ὁ Κύκλωψ ἔστι, κινάβρας ἀπόζων ὥσπερ ὁ τράγος, ὠμοφάγος, ὡς Φασι, καὶ σιτούμενος τοὺς ἐπιδημοῦντας τῶν ξένων, σοὶ γένοιτο, καὶ σὺ ἀντερῶῃς αὐτοῦ.

ciferaretur, aliud lyra subsonaret. Itaque ne continere quidem risum poteramus in amatorio isto cantico: nam Echo multum aberat, ut respondere ipsi vellet, tam garrula, rugienti; sed pudebat eam, si visa fuisset imitari asperum cantum & ridiculum. Immo ferebat etiam amabilis iste in ulnis ludicrum, urfae catulum, hirsutia sibi plane similem. Quis non invideat tibi, Galatea, talem amatorem?

Gal. Quin ergo, Dori, monstra nobis tuum, formosiorum scilicet, ac doctius canentem, quique cithara ludere melius sciat.

Dor. At amator quidem nullus est mihi; neque me amabilem esse arroganter prae me fero: talis autem, qualis est Cyclops, foetidum alarum odorem spargens, tanquam hircus, crudivorus, ut aiunt, & cibum capiens, qui eo deferuntur, hospites, tibi eveniat, tuque mutuum ames illum.

II.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

1 ΚΥΚ. Ω ΠΑΤΕΡ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τοῦ καταρά-
του ξένου· ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, κοιμωμένον
ἐπιχειρήσας.

ΠΟΣ. Τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας, ὦ Πολύφημε;

ΚΥΚ. Τὸ μὲν πρῶτον Οὔτιν ἑαυτὸν ἀπεκάλει· ἐπεὶ
δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζε-
σθαι ἔφη.

ΠΟΣ. Οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον· ἐξ Ἰλίου
δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, αὐδὲ πάνυ εὖ-
θαρσῆς ὢν;

2 ΚΥΚ. Κατέλαβον ἐν τῷ ἄντρῳ, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀνα-
στρέψας, πολλοὺς τινας, ἐπιβουλεύοντας δηλονότι τοῖς
ποιμνίοις· ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πᾶμα (πέ-
τρα δὲ ἔστι μοι παμμεγέθης) καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα.

CYCLOPIS ET NEPTUNI.

Cyc. **P**ATER, qualia sum passus ab illo scelerato ho-
spite, qui, cum inebriasset, excaecavit me dormientem
aggressus.

Nep. Quis ista, Polypheme, est ausus?

Cyc. Initio semet Utin appellitabat: at postquam effugit,
extraque teli iactum erat, Ulysssem sibi nomen esse dixit.

Nep. Novi, quem dicas, Ithacensem illum: ex Illo do-
mum revehebatur. Quomodo tamen ista patravit, qui haud
valde forti sit animo?

Cyc. Deprehendi in antro a pastu reversus aliquam mul-
tos, insidiantes nimirum gregibus: ubi autem opposui ia-
nuae operculum, (hoc saxum mihi est ingens) ignemque

ἐγκαυσάμενος ὃ ἔφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐτοὺς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινὰς, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον ληστὰς ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανουργότατος ἐκείνος, εἴτε Οὔτις, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πιεῖν Φάρμακόν τι ἐγχείας, ἥδ' ἔμην, καὶ εὖσμον, ἐπιβουλότατον δὲ, καὶ ταραχῶδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὐθύς ἐδόκει μοι περιφέρεισθαι πτόντι, καὶ τὸ σπήλαιον αὐτὸ ἀνεστρέφετο, καὶ οὐκ ἔτι ὅλως ἐν ἑμαυτῷ ἤμην· τέλος δὲ ἐς ὕπνον κατεσπάσθην. ὁ δὲ, ἀποξύσας τὸν μοχλὸν, καὶ πυρώσας γε προσέτι, ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα· καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς οὐκ ἐξέβα- 3
ρες μεταξὺ τυφλούμενος. ὁδ' οὖν Ὀδυσσεὺς πῶς διέ-
φυγεν; οὐ γὰρ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινήσαι τὴν
πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας.

13 Ἐξέθορες) Ἐξέπῃδηςας. G.

feci, succensa, quam ferebam arbore a monte, id agere videbantur, ut absconderent sese. Tum ego correptos eorum quosdam, ut aequum erat, commandavi, quippe latrones: ibi vaferrimus ille sive Utis, sive Ulysses, dat mihi bibere medicamentum infusum, suave quidem, & odoris boni, sed idem insidiosissimum ac turbulentissimum: etenim cuncta statim videbantur mihi circumagi, hoc potu hausto, ipsaque spelunca sursum deorsum vertebatur, nec amplius omnino apud me eram; denique in somnum devolutus sum. Ibi ille, raso ad acuendum veste, & ambusto insuper, lumine me privavit dormientem: ex eoque tempore caecus sum tibi, Neptune.

Nep. Quam tu altum obdormivisti, fili, qui non exsilueris, dum oculus effodiebatur. Ulysses autem quo pacto effugit? nam, ut mihi quidem certo persuadeo, non potuit amovere petram a ianua,

ΚΥΚ. Ἄλλ' ἐγὼ ἀφείλον, ὥς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα· καὶ καθίσας παρὰ τὴν θύραν ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνα παρῆς τὰ πρόβατα ἐς τὴν νομὴν, ἐντειλάμενος τῷ κριῶ, ὅποσα ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

- 4 ΠΟΣ. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαβεν ὑπεξελεθῶν σε· ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε Κύκλωπας ἔδει ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν.

ΚΥΚ. Συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, καὶ ἦκον. ἐπεὶ δὲ ἤροντο τοῦ ἐπιβουλεύοντος τὸ ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφην ὅτι Οὐτίς ἐστὶ, μελαγχολᾶν οἰηθέντες με, ὥχοντο ἀπίοντες. οὕτω κατεσοφίσάτο με ὁ κατάρατος τῷ ὀνόματι. καὶ ὁ μάλιστα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, οὐδ' ὁ πατήρ, Φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται σε.

ΠΟΣ. Θάρσει, ὦ τέκνον, ἀμυνοῦμαι γὰρ αὐτόν, ὥς μάθῃ ὅτι, εἰ καὶ πῆρυσίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι

Cyc. Immo ipse abstuli, ut magis eum caperem exeuntem: nam cum confedissem iuxta ianuam, venabar manibus expansis, solas praetermittens oves ad pastum, praecipiensque arieti, quaecunque par erat illum facere pro me.

Nep. Intelligere mihi videor, sub isto latentem eum clam egressum fuisse. Quin tu ceteros Cyclopas quanto poteras clamore advocasses adversum eum.

Cyc. Convocavi, pater, & venerunt: sciscitanti autem infidiatoris nomen, ubi ego dicebam Utin esse, atra me bile percitum ducentes confestim abierunt: sic me circumventum detestabilis ille decepit nomine: quodque maximo mihi fuit dolori, etiam exprobrato mihi oculi damno, ne pater quidem, inquit, Neptunus fanabit te.

Nep. Bonum animum habe, fili; ulciscar ipsum, ut discat, quamvis caecitati oculorum mederi non possim, fortunam

ἀδύνατον, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων, τὸ σῶζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, ἐπ' ἐμοὶ πρόσσεστι· πλεῖ δὲ ἔτι.

tamen navigantium, ut servem eos aut perdam, in mea esse potestate: navigat autem adhuc.

III.

ΑΛΦΕΙΟΤ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΠΟΣ. **Τ**Ι τοῦτο, ὦ Ἀλφειεῖ, μόνος τῶν ἄλλων ἐμ-
 πεσὼν εἰς τὸ πέλαγος οὔτε ἀναμίγνυσαι τῇ ἄλμῃ, ὥς
 ἔθος ποταμοῖς ἅπασιν, οὔτε ἀναπαύεις σεαυτὸν δια-
 χυθεῖς, ἀλλὰ διὰ τῆς θαλάττης ξυνεστῶς, καὶ γλυκὺ
 φυλάττων τὸ ρεῖθρον, ἀμιγῆς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπέιγῃ,
 οὐκ οἶδ' ὅπου βύθιος ὑποδύς, καθάπερ οἱ λάροι καὶ ἔρω-
 διοί; καὶ ἔοικας ἀνακύψειν πού, καὶ αὖθις ἀναφάνειν
 σεαυτόν.

ΑΛΦ. Ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμα ἔστιν, ὦ Πόσειδον,
 ὥστε μὴ ἔλεγχε. ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις.

ALPHEI ET NEPTUNI.

Nep. **Q**UID hoc est rei, Alphee? solus aliorum illapsus
 in pelagus nec commisceris salo, ut quidem mos est flu-
 viis omnibus, nec requiescis te diffusus; sed per mare con-
 cretus, ac dulci servato liquore, non permixtus praeterea
 purusque properas, nescio quo pacto in profundum te de-
 mergens, ut gaviae solent & ardeae: & videris emerfu-
 rus alicubi, teque denuo in lucem prolaturus.

Alph. Amatorium hoc quiddam est, o Neptune: quare
 ne arguas: amore captus enim & tu fuisti saepius.

Lucian. Vol. II.

G

ΠΟΣ. Γυναικὸς, ὧ Ἀλφειέ, ἡ νύμφης ἑρᾶς, ἡ καὶ τῶν Νηρηίδων αὐτῶν μιᾶς;

ΑΛΦ. Οὐκ' ἀλλὰ πηγῆς, ὧ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ἡ δέ, ποῦ σοι γῆς αὕτη ρεῖ;

ΑΛΦ. Νησιῳτίς ἐστὶ Σικελικὴ Ἀρέθουσαν αὐτὴν καλοῦσιν.

- 2 ΠΟΣ. Οἶδα οὐκ ἄμορφον, ὧ Ἀλφειέ, τὴν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ διαυγῆς τέ ἐστὶ, καὶ διὰ καθαροῦ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ἐπιπρέπει ταῖς ψηφίσιν, ὅλον ὑπὲρ αὐτῶν φαινόμενον ἀργυροειδές.

ΑΛΦ. Ὡς ἀληθῶς οἶσθα τὴν πηγὴν, ὧ Πόσειδον παρ' ἐκείνην οὖν ἀπέρχομαι.

ΠΟΣ. Ἀλλ' ἀπιθὶ μὲν, καὶ εὐτύχει ἐν τῷ ἔρωτι. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, ποῦ τὴν Ἀρέθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν Ἀρκὰς ὢν, ἡ δὲ ἐν Συρακούσαις ἐστίν;

ΑΛΦ. Ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὧ Πόσειδον, περὶ ἐργα ἐρωτῶν.

Nep. Mulierem, Alphee, an nympham amas? anne magis Nereidum ipsarum unam?

Alph. Nequaquam; sed fontem, Neptune.

Nep. Hic tamen ubi terrarum tibi fluit?

Alph. Insularis est Siculus: Arethusam vocitant.

- *Nep.* Novi sane non invenustam, Alphee, Arethusam: immo enim est pellucida, puroque solo scaturit, & aqua lapillis illudens nitet, totaque super eos apparet argentea.

Alph. Ut tu vere nosti fontem Arethusam, Neptune: ad illam ipsam ergo me confero.

Nep. At abi, & esto felix in amore. Immo istud etiam mihi expone; ubi Arethusam vidisti tu, qui Arcas es, cum illa sit Syracusis?

Alph. Festinantem me detines, o Neptune, quae nihil ad rem faciunt sciscitando.

ΠΟΣ. Εὖ λέγεις· χώρει παρὰ τὴν ἀγαπωμένην· καὶ ἀναδύς ἀπὸ τῆς θαλάττης ξυναυλία μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ ἐν ὕδωρ γίνεσθε.

Nep. Bene mones : quin tu perge ad dilectam ; cumque emerſeris a mari, mutua conſpiratione miſcetur fonti, & unam in aquam coite.

IV.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΩΣ.

MEN. **Α**ΛΛΑ ὕδωρ μὲν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, οὐκ ἀπίθανον, ἐνάλιον γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι Κορητόν· καὶ ἐςλέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατόν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ.

ΠΡΩΤ. Μὴ θαυμάσης, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ.

MEN. Εἶδον καὶ αὐτός· ἀλλὰ μοι δοκεῖς, εἰρήσεται γὰρ πρὸς σέ, γοήτειαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο γιγνώμενος.

ΜΕΝΕΛΑΙ ΕΤ ΠΡΟΤΕΙ.

Men. **A**T aquam te fieri, o Proteu, haud improbabile ; quippe marinum ; & arborem, id quoque ferri potest : quin in leonem quando mutaris, ne id quidem plane extra fidem est : verum, si & ignis fieri possit, qui in mari habitat, id valde admiror, ac minime credo.

Pro. Ne mireris, Menelaë : nam ita res est, fio.

Men. Vidi ipse equidem : sed videre mihi, quod pace tua dictum velim, praeſtigias quasdam admovere huic rei, oculosque fallere spectantium, dum ipse nihil tale fis.

- 2 ΠΡΩΤ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῶν οὕτως ἐναργῶν γένοιτο; οὐκ ἀνεωγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μετεποίησα ἑμαυτὸν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, Φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἰσταμένη, ἐπειδὴν πῦρ γένωμαι, προσέεγκέ μοι, ᾧ γενναιότατε, τὴν χεῖρα· εἴση γὰρ, εἰ ὀρᾶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ κάειν τότε μοι πρόσσεστιν.

MEN. Οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πείρα, ᾧ Πρωτεύ.

ΠΡΩΤ. Σὺ δέ μοι, Μενελάε, δοκεῖς οὐδὲ πολὺ-
πουν ἑωρακέσαι πώποτε, οὐδ' ὃ πάσχει ὁ ἰχθὺς οὗτος εἰδέναι.

MEN. Ἀλλὰ τὸν μὲν πολὺπουν εἶδον. ἃ πάσχει δέ,
ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ.

- 3 ΠΡΩΤ. Ὅποία ἂν πέτρα προσελθὼν ἀρμόσῃ τὰς
κοτύλας, καὶ προσφύς ἔχηται κατὰ τὰς πλεκτάνας,
ἐκεῖν ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτὸν, καὶ μεταβάλλει τὴν
χρῶαν, μιμούμενος τὴν πέτραν, ὥς ἂν λάβῃ τοὺς ἀλιεῖας,

Pro. Et quae tandem fallacia in rebus tam manifestis re-
fideat? non tu apertis oculis es contuitus, quas in formas
memet ipse conversum fecerim? sin fidem non habes, id-
que negotium falsum esse videtur, inanis scilicet quaedam
species ante oculos consistens, tum tu, ubi ignis factus fue-
ro, admove mihi, vir fortissime, manum: probe scies, vi-
dearne solum talis, an facultas etiam urendi tunc mihi adsit.

Men. Non tutum est hoc experimentum, o Proteu.

Pro. Tu quidem mihi, Menelaë, videris polypum vi-
disse nunquam, quaeque huius piscis sit natura, ignorare.

Men. Immo polypum vidi: at naturam eius libenter di-
dicerim a te.

Pro. Ad quamcunque petram accesserit, aptaveritque
acerabula, & agglutinatis haeferit cirris, illi similem se red-
dit, mutatoque colore scopulum imitatur, ut fallat pisca-

μὴ διαλλάττων, μηδὲ Φανερός ὢν διὰ τοῦτο, ἀλλ' ἐοικώς τῷ λίθῳ.

MEN. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὸν πολλῶ παραδοξότερον, ὦ Πρωτεύ.

ΠΡΩΤ. Οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῳ πιστεύσεις, τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν;

MEN. Ἰδὼν εἶδόν' ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράστιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίγνεσθαι.

tores nihil diversus, proptereaque nec conspicuus, sed plane similis isti lapidi.

Men. Ista narrant: tuum autem illud multo est incredibilius, Proteu.

Pro. Nescio profecto, Menelaë, cui sis alteri fidem habiturus, quam tuis ipsius oculis denegas.

Men. Videndo sane vidi: sed res est portentosa, idem ut ignis & aqua fiat.

V.

ΠΑΝΟΠΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗΣ.

ΠΑΝ. Εἶδες, ὦ Γαλήνη, χθές, οἷα ἐποίησεν ἡ Ἐρίς ἱ παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θετταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήβη ἐς τὸ συμπόσιον;

ΓΑΛ. Οὐ ξυνειστιώμην ὑμῶν ἔγωγε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάτ-

PANOPES ET GALENES.

Pan. VIDISTIN', Galene, heri, qualia designarit Eris inter coenam in Thessalia, quod non & ipsa fuerit vocata ad convivium?

Gal. Equidem haud una vobiscum fui: Neptunus enim iussit me, Panope, nullis fluctibus agitatum ac tranquillum

τειν τὸ πέλαγος. τί δ' οὖν ἐποίησεν ἡ Ἐρίς μὴ παροῦσα;

ΠΑΝ. Ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθεισαν ἐς τὸν θαλαμον, ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης καὶ τοῦ Ποσειδῶνος παρατεμνέμεντες. ἡ Ἐρίς δ' ἐν τούτῳ λαβοῦσα πάντας, ἐδυνήθη δὲ ραδίως, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίων δὲ κροτούντων, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι κιθαρίζοντι, ἢ ταῖς Μούσαις ἀδούσαις προσεχόντων τὸν νοῦν, ἐνέβαλεν ἐς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι πάγκαλον, χρυσοῦν ὄλον, ᾧ Γαλήνῃ ἐπεγέγραπτο δέ, Ἡ ΚΑΛΗ ΛΑΒΕΤΩ. Κυλινδούμενον δὲ τοῦτο, ὥσπερ ἐξεπίτηδες, ἦκε ἔνθα Ἥρα τε, καὶ Ἀφρο-
 2 δίτη, καὶ Ἀθηναῖα κατεκλίοντο. Καίπειθ' ὁ Ἑρμῆς ἀνε-
 λόμενος ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν· τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων πα-
 ρουσῶν; αἱ δὲ ἀντεποιεῦντο ἕκαστη, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἡξίου. καὶ εἰ μὴ γε ὁ Ζεὺς διέστησεν αὐτὸς, καὶ ἀχρι χειρῶν προὔχωρῃσε τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκεῖνος, αὐ-

interea servare pelagus. Quid ergo fecit Eris, quae non aderat?

Pan. Theris & Peleus abierant in thalamum ab Amphitrite & Neptuno deducti. Eris interim clam omnibus (poterat autem facillime, dum hi quidem biberent, illi saltarent, alii vel Apollini citharam pulsanti, vel Musis canentibus adhiberent animum) impulit in convivium malum quam pulcherrimum, aureum totum, Galene: erat inscriptum, PULCHRA ACCIPIAT: id autem provolutum quasi de industria pervenit, ubi Iuno, Venus & Minerva decumbebant. Tum eo Mercurius sublato postquam perlegit inscripta, nos quidem Nereides conticuimus: quid enim oportebat facere, Deabus praesentibus? at hae sibi quaeque vindicabant, suumque esse malum contendebant: quin etiam, nisi Iuppiter diremisset eas, ad manus res pervenisset. Ille tamen, Ipse quidem, inquit, iudicium non interponam ea

τὸς μὲν οὐ κρίνω, Φησι, περὶ τούτου, (καίτοι ἐκείναι αὐ-
τὸν δικάσαι ἤξιουν) ἄπιτε δὲ εἰς τὴν Ἰδὴν παρὰ τὸν Πριά-
μου παῖδα· ὃς οἶδέ τε διαγνῶναι τὴν καλλίονα, Φιλό-
καλος ὢν, καὶ οὐκ ἂν ἐκείνος κρίναι κακῶς.

ΓΑΛ. Τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη;

ΠΑΝ. Τήμερον, οἶμαι, ἀπιάσι πρὸς τὴν Ἰδὴν.

ΓΑΛ. Καί τις ἔξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν
τὴν κρατοῦσαν;

ΠΑΝ. Ἦδη σοι Φημί, οὐκ ἄλλη κρατήσῃ, τῆς
Ἀφροδίτης ἀγωνιζομένης, ἣν μή τι πάνυ ὁ δαιτητὴς
ἀμβλυώτῃ.

de re; (quamquam hoc ut faceret, istae magno opere la-
borarent) abite vero in Idam ad Priami filium, qui certe
noverit dignoscere pulchriorem formarum elegans specta-
tor; neque is profecto iudicaverit male.

Gal. Quid ergo Deae, Panope?

Pan. Hodie, puto, petunt Idam; & aliquis affuturus
erit mox, qui nuntiet nobis victricem.

Gal. Iam nunc tibi dico, non alia vincet, Venere qui-
dem certante, nisi valde fit arbiter hebeti oculorum acie.

VI.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΑΜΥΜΩΝΗΣ,
ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΤΡΙΤ. **Ε**ΠΙ τὴν Λέρνην, ὦ Πόσειδον, παραγίγνεται
καθ' ἐκάστην ἡμέραν ὑδρευσαμένη παρθένος, πάγκαλόν
τι χρῆμα· οὐκ οἶδα ἔγωγε καλλίῳ παῖδα ἰδῶν.

TRITONIS, AMYMONES ET NEPTUNI.

Τρι. **Α**D Lernam, Neptune, accedit quotidie aquatum
virgo, res plane pulcherrima: haud equidem scio formo-
siozem me puellam vidisse.

ΠΟΣ. Ἐλευθέραν τινὰ, ὦ Τρίτων, λέγεις, ἢ Θεράπαινά τις ὕδροφόρος ἐστίν;

ΤΡΙΤ. Οὔμενον· ἀλλὰ τοῦ Δαναοῦ ἐκείνου θυγάτηρ, μία τῶν πενήκοντα καὶ αὐτὴ, Ἀμυμώνη τοῦνομα· ἐπύθεμην γὰρ, ἥ τις καλοῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ τε ἀρυσομένας, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα παιδεύει ἀόκνους εἶναι αὐτάς.

2 ΠΟΣ. Μόνη δὲ παραγίνεται μακρὰν οὕτω τὴν ὁδὸν ἐξ Ἄργους εἰς Λέρναν;

ΤΡΙΤ. Μόη· πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος, ὥς οἶσθα· ὥστε ἀνάγκη αἰεὶ ὕδροφορεῖν.

ΠΟΣ. ὦ Τρίτων, οὐ μετρίως με διετάραξας εἰπὼν τὰ περὶ τῆς παιδός· ὥστε ἴωμεν ἐπ' αὐτήν.

ΤΡΙΤ. Ἰωμεν· ἥδη γὰρ καιρὸς τῆς ὕδροφορίας, καὶ σχεδὸν που κατὰ μέσσην τὴν ὁδὸν ἐστὶν ἰῦσα εἰς τὴν Λέρναν.

5 (Ὁ Δαναὸς δὲ) Τούτων τῶν πενήκοντα πατήρ. V.

Nep. Ingenuamne dicis, Triton, an famula quaedam est ad aquam ferendam?

Tri. Nequaquam; sed Danaï istius filia, una quinquagenarum & ipsa, Amymone nomine: sciscitatus enim sum & quomodo vocetur, & genus. Danaus autem durius habet filias, & ad opus suis manibus faciundum instituit, atque etiam mittit aquam hausturas: ad cetera porro ministeria condocescit, ut impigrae sint.

Nep. Solane conficit tam longum iter Argis ad Lernam?

Tri. Sola: valde autem siticulosum est Argos, ut nosti: atque adeo necesse est semper aquam eo ferre.

Nep. Non tu, Triton, mediocriter me conturbasti, cum persecutus es, quae spectant ad puellam: quare adeamus ad eam.

Tri. Eamus: iam enim tempus est aquationis; & fere, ni fallor, in media versatur via petens Lernam.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ζεύξον τὸ ἄρμα· ἢ τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τὴν διατριβὴν, ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγῃ, καὶ τὸ ἄρμα ἐπισκευάζειν· σὺ δὲ ἀλλὰ δελφινά μοι τινὰ τῶν ὠκέων παράστησον· ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα.

ΤΡΙΤ. Ἰδοῦ σοι οὕτως ὁ δελφίνων ὠκύτατος.

ΠΟΣ. Εὖγε· ἀπελαύνωμεν· σὺ δὲ παρανήχου, ὦ Τρίτων. καί περ οἱ πάρεσμεν ἐς τὴν Λέρναν, ἐγὼ μὲν λοχήσω ἐνταῦθά που, σὺ δ' ἀποσκόπει ὅπότε ἂν αἰσθῇ προσιοῦσαν αὐτήν.

ΤΡΙΤ. Αὕτη σοι πλησίον.

ΠΟΣ. Καλὴ, ὦ Τρίτων, καὶ ὠραία παρθένος· ἀλλὰ 3 συλληπτεὰ ἡμῖν ἐστίν.

ΑΜ. Ἄνθρωπε, ποῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς εἶ, καὶ ἔοικας ἡμῖν ἀπ' Αἰγύπτου τοῦ θείου ἐπιπεμφθῆναι· ὥστε βοήσομαι τὸν πατέρα.

ΤΡΙΤ. Σιώπησον, ὦ Ἀμυμώνη, Ποσειδῶν ἐστίν.

Nep. Ita que iunge currum: aut illud quidem longam habet moram, subdere equos iugo, & currum apparare: quin tu potius delphinum mihi aliquem ex velocioribus adducito: equitans enim in eo provehar celerrime.

Tri. Ecce tibi istum delphinorum ocissimum.

Nep. Bene: avehamur; tu vero iuxta adnata, Triton. Postquam pervenerimus ad Lernam, ego insidiabor isto fere loco: tu prospecta; cumque senseris adventantem illam.

Tri. Haec ipsa tibi prope adest.

Nep. Pulchra, Triton, & florens virgo: omnino comprehendenda nobis est.

Amy. Mi homo, quo me correptam ducis? plagarius es, & videris in nos ab Aegypto patruo immissus esse: quare invocabo patrem.

Tri. Tace, Amymone: Neptunus hic est.

ΑΜ. Τί Ποσειδῶν λέγεις; τί βιάζῃ με, ὦ ἄνθρωπε, καὶ ἐς τὴν θάλατταν καβέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγήσομαι ἢ ἀβλία καταδύσα.

ΠΟΣ. Θάρρει, οὐδὲν δεινὸν πάθῃς· ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπάνυμόν σοι ἀναδοθῆναι ἐάσω ἐνταῦθα, πατάξας τῇ τριαίνῃ τὴν πέτραν πλησίον τοῦ κλύσματος· καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ, καὶ μόνῃ τῶν ἀδελφῶν οὐχ ὑδροφορήσεις ἀποθανοῦσα.

7 Οὐχ ὑδροφορήσεις) Κατεκρίθησαν γὰρ αἱ Δαναοῦ θυγατέρες, ὡς ἔ μύθος φησὶ, ἐν ἄδου ὑδροφορεῖν

εἰς τετρημένον πῖθον, ἀνθ' ὃν τοὺς Αἰγύπτου παῖδας ὁμολεκτροὺς ὄντας διεκρίσαντο οὐκ ἐν δίκῃ. V.

Amy. Quid mihi Neptunum dicis? quid vim affers mihi, homo, inque mare detrahis? misera suffocabor demersa.

Nep. Bonum animum habe: nullum incommodum patieris: immo etiam fontem tui nominis emicare faciam ibi, percussa tridente hac petra, prope maris aestum: tu vero felix eris, fororumque sola non feres aquam mortua.

VII.

ΝΟΤΟΤ ΚΑΙ ΖΕΦΥΡΟΤ.

Ι ΝΟΤ. ΤΑΥΤΗΝ, ὦ Ζέφυρε, τὴν δάμαλιν, ἣν διὰ τοῦ πελάγους ἐς Αἴγυπτον ὁ Ἑρμῆς ἄγει, ὁ Ζεὺς διεκώρησεν ἀλοὺς ἔρωτι;

ΖΕΦ. Ναὶ, ὦ Νότε· οὐ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς

3 Διεκώρησεν) Ἐξεπαρθένευσεν, εἰσὸν δέ τίτεται. G.

ΝΟΤΙ ΕΤ ΖΕΡΗΥΡΙ.

Not. ILLAM ergo, Zephyre, iuencam, quam per pelagus in Aegyptum Mercurius ducit, Iuppiter vitiauit amore captus?

Zeph. Ita est, Nore: neque tunc tamen erat iuvenca,

ἦν τοῦ ποταμοῦ Ἰνάχου· νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτην ἐποίησεν αὐτὴν ζήλοτυπήσασα, ὅτι καὶ πάνυ ἐώρα ἐρώντα τὸν Δία.

NOT. Νῦν οὖν ἐτι ἐρᾷ τῆς βοός;

ΖΕΦ. Καὶ μάλα· καὶ διὰ τοῦτο ἐς Αἴγυπτον αὐτὴν ἐπεμψε· καὶ ἡμῖν προσέταξε μὴ κυμαίνειν τὴν θάλασσαν ἐστ' ἂν διανήξηται, ὥς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένοιτο καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ τεχθέν.

NOT. Ἡ δάμαλις θεός;

2

ΖΕΦ. Καὶ μάλα, ὦ Νότε· ἄρξει τε, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἔσται δέσποινα, ὃν τινα ἂν ἡμῶν ἐβέλη ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι ἐπιπνεῖν.

NOT. Θεραπευτέα τοιγαροῦν, ὦ Ζέφυρε, ἤδη δέσποινα γε οὔσα· νῆ Δία εὐνουστέρα γὰρ οὕτω γένοιτο.

ΖΕΦ. Ἄλλ' ἤδη γὰρ διεπέρασε, καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν. ὅρᾳς ὅπως οὐκέτι μὲν τετραποδιστὶ βαδίζει, ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς γυναῖκα παγκάλην αὐτῆς ἐποίησε;

fed filia fluvii Inachi: nunc Iuno talem fecit eam, aemulatione fervida, quod vehementer videret amare Iovem.

Not. Igitur etiam nunc amat illam vaccam?

Zeph. Plane: ideoque in Aegyptum eam misit, ac nobis praecepit, ne fluctibus agitaremus mare, donec transierit, ut partum ibi enixa (uterus enim iam tumet) Dea fiat tum ipsa, tum quod natum erit.

Not. Haec iuvenca ut Dea fiat?

Zeph. Omnino, Note: & praeerit, ut Mercurius narravit, navigantibus, nosque erimus in eius potestate, ut quemcunque nostrum voluerit, emittat, aut prohibeat flare.

Not. Colenda igitur, o Zephyre, iam quippe domina.

Zeph. Profecto: magis enim benevola nobis ita reddatur. At ecce iam traiecit, atque evasit in terram: viden', ut non amplius quadrupedis more incedat, sed eam erectam Mercurius mulierem pulcherrimam iterum effecerit?

NOT. Παράδοξα γοῦν ταῦτα, ὧ Ζέφυρε· οὐκ ἔτι τὰ κέρατα, οὐδὲ οὐρά, καὶ διχῆλὰ τὰ σκέλη, ἀλλ' ἐπέραστος κόρη. ὁ μὲν τοι Ἑρμῆς τί παθὼν μεταβέβληκεν ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ νεανίου κυνοπρόσωπος γεγένηται;

ΖΕΦ. Μὴ πολὺ πρᾶγμονῶμεν, ὅτε ἄμεινον ἐκείνος εἶδε τὰ πρακτέα.

Not. Mirabilia fane sunt ista, Zephyre: abierunt cornua, cauda, bifidi pedes: contra amabilis est virgo. Atqui Mercurius quid est, quod semet mutarit, & pro iuvene caninam faciem sumserit?

Zeph. Ne curiosius inquiramus; quandoquidem melius ille sciverit, quid sit faciendum.

VIII.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

Ι ΠΟΣ. Εἶπε, ὧ Δελφῖνες, ὅτι αἰεὶ Φιλάνθρωποι ἐστέ· καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνούς παιδίον ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν ἐκομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπεσόν· καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρωδὸν τοῦτον τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ, καὶ κιθάρα· οὐδὲ περιεῖδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον.

NEPTUNI ET DELPHINUM.

Nep. RECTE vero, Delphines, quod semper amantes fitis hominum; etenim olim Inûs filium ad Isthmum detulistis exceptum, cum a Scironiis saxi cum matre incidere in mare; tuque nunc citharoedum illum ex Methymna postquam dorso sublevasses cum ipso habitu citharoedico & cithara, enatasti ad Taenarum, neque neglexisti male nautarum scelere pereuntem.

ΔΕΛΦ. Μὴ θαυμάσης, ὦ Πόσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώ-
πους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες
γενόμενοι.

ΠΟΣ. Καὶ μέφομαι γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς
καταναυμαχήσας μετέβαλε, δεόν χειρώσασθαι μόνον,
ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηγάγετο. πῶς δ' οὖν τὰ κατὰ
τὸν Ἀρίονα τοῦτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν;

ΔΕΛΦ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ 2
πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλου-
τήσας παρὰ τοῦ τυράννου ἐπεθύμησε, πλεύσας οἰκαδὲ
εἰς τὴν Μήθυμναν, ἐπιδείξασθαι τὸν πλοῦτον· καὶ ἐπι-
βὰς πορθμείου τινὸς κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πο-
λὺν ἄγων χρυσὸν, καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ
Αἰγαῖον ἐγένοντο, ἐπιβουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ
(ἡκροώμην γὰρ ἅπαντα παρανέων τῷ σκάφει) ἐπεὶ
ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν ἀναλα-
βόντά με, καὶ ἅπαντα θρήνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόν-

Del. Ne mireris, Neptune, si hominibus benefacimus;
ex hominibus quippe ipsi in pisces verfi.

Nep. Immo equidem accuso Bacchum, qui vobis proe-
lio navali victis formam mutavit, cum decuisset in potesta-
tem redigere tantum, quo pacto alios sibi subiecit. At quo-
modo, quae ad Arionem istum spectant, sunt facta, Delphin?

Del. Periander, opinor, delectabatur eo, & saepius ar-
cessibat ob artis excellentiam: hunc autem nactum a ty-
ranno divitias desiderium cepit domum redeundi Methy-
mnam ad ostentandas opes. Quare conscensa vectoria na-
vicula maleficorum hominum, ut prae se tulit multum fer-
re se auri & argenti, ubi medium Aegaeum tetigerunt,
insidiantur ipsi nautae. Tum ille, (auscultabam enim omnia
adnatans navigio) quandoquidem id vobis constitutum est,
inquit, at ornatu sumto, decantatoque lesso sponte finite

τα ἑάσατε ῥίψαι ἑμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται, καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ ἦσε πάνυ λιγυρῶς· καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμενος αὐτὸν, ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον.

ΠΟΣ. Ἐπαινῶ τῆς Φιλομουσίας· ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀποδεδώκας αὐτῷ τῆς ἀκροάσεως.

me proiicere memet ipsum: mox citharoedi habitum indutus cecinit admodum argute, ceciditque in mare, quasi statim plane periturus. Ego autem susceptum impositumque dorso ferens enatavi ad Taenarum.

Nep. Equidem laudo te ob studium illud musices: dignam enim mercedem reddidisti ipsi auditae cantionis.

I X.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

ΠΟΣ. ΤΟ μὲν στενὸν τοῦτο, εἰς ὃ ἡ παῖς κατηνέχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς καλείσθω. τὸν δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρηίδες, παραλαβοῦσαι τῇ Τρωάδι προσενέγκατε, ὡς ταφείη ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων.

ΝΗΡ. Μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ

N E P T U N I E T N E R E I D U M.

Nep. FRETUM illud angustum, quo puella delapsa est; Hellefpontus ab ea vocetur: cadaver autem vos, Nereides, acceptum ad Troadem deferre, ut sepeliatur a regionis incolis.

Ner. Neutiquam, Neptune; verum hoc ipso in pelago,

ἐπ' αὐτῷ πελάγει τεβάσθω· ἐλεοῦμεν γὰρ αὐτὴν οἰκτιστα ὑπὸ τῆς μητρικῆς πεπονθυῖαν.

ΠΟΣ. Τοῦτο μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐ θέμις. οὐδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά που κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτὴν, ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χερρόνῃσιν τεβαίφεται. ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον οὐ μικρὸν ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνώ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος διασκορμὴν εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρῶνος, καθόπερ καθήκει ἐς τὴν Θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλῃς.

ΝΗΡ. Ἀλλὰ καὶ κείνην σῶσαι δεήσει, χαρισαμένους τῷ Διονύσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτοῦ καὶ τίθη ἡ Ἰνώ.

ΠΟΣ. Οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν οὔσαν· ἀλλὰ τῷ Διὶ 2
νύσῳ ἀχαριστεῖν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐκ ἄξιον.

ΝΗΡ. Αὕτη δὲ ἄρα τί παθοῦσα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται;

cui nomen dedit, sepeliatur: miseret enim nos eius, quae miseranda fuit a noverca passa.

Nep. Id quidem, Amphitrite, fas non est; neque porro decorum isthic alicubi iacere eam sub arena: sed, quod dixi, in Troade aut Chersoneso mox sepulturae mandabitur: id autem solatium erit ipsi non mediocre, quod post paulo eadem & Ino patietur, praecepsque cadet ab Athamante fugata in pelagus ex summo Cithaerone, qua parte protenditur ad mare, gerens praeterea filium in ulnis.

Ner. Sed illam quoque servare nos oportebit, gratificantes Baccho: nam nutrix praebeuit illi mammas Ino.

Nep. Haud oportebat tam malam: sed Baccho gratiam illam negare, Amphitrite, non aequum est.

Ner. Helle vero, qui factum est, ut deciderit ab arietē, cum frater eius Phryxus absque periculo vehatur?

ΠΟΣ. Εἰκότως· νεανίας γὰρ, καὶ δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν Φορὰν· ἡ δὲ ὑπὸ ἀηθείας ἐπιβάσα ὀχήματος παραδοῶ, καὶ ἀπιδούσα ἐς βάθος ἀχανές, ἐκπλαγείσα, καὶ τῷ θάμβει ἅμα σχεθεῖσα, καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, ὧν τέως ἐπέληπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος.

NHP. Οὐκοῦν ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν Νεφέλην βοηθεῖν πιπτούσῃ;

ΠΟΣ. Ἐχρῆν· ἀλλ' ἡ Μοῖρα πολλῶ τῆς Νεφέλης δυνατωτέρα.

Nep. Et merito quidem: nam iuvenis est, ac potest sustinere se adversus motus celeritatem; illa autem prae insolentia, cum inscendisset vehiculum prorsus inusitatum, & prospectasset in profundum immense patens, obstupefacta, aestuque simul aëris correpta, & vertigine ex violentia volatus, e manibus amisit arietis cornua, quae hac tenus prehensa tenuerat, & defluxit in mare.

Ner. Non oportebat matrem Nephelen auxilium ferre cadenti?

Nep. Oportebat: sed fatum multo Nephelle potentius.

X.

ΙΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΙΡΙΣ. ΤΗΝ νῆσον τὴν πλανωμένην, ᾧ Ποσειδὼν, ἀποσπασθεῖσαν τῆς Σικελίας, ὕφαλον ἐπινήχασθαι συμβέβηκε. ταύτην, φησὶν ὁ Ζεὺς, στῆσον ἤδη, καὶ ἀνά-

IRIDIS ET NEPTUNI.

Ir. INSULA ista errans, Neptune, avulsa a Sicilia, testa fluctu adhuc natat: eam ipsam, ait Iuppiter, e vestigio

Φηνον, καὶ ποιήσον ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βε-
βαίως μένειν, στηρίξας πάνυ ἀσφαλῶς· δείται γὰρ τι
αὐτῆς.

ΠΟΣ. Πεπράζεται τοῦτο, ὦ Ἴρι. τίνα δὲ ὅμως παρ-
έξει αὐτῷ τὴν χρεῖαν ἀναφανείσα, καὶ μηκέτι πλέουσα;

ΙΡΙΣ. Τὴν Λητὴν ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀποκυῖσθαι· ἤδη γὰρ
πονήρως ὑπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει.

ΠΟΣ. Τί οὖν; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς ἐντεκεῖν; εἰ δὲ
μὴ οὗτος, ἀλλὰ γε πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν ὑποδέξασθαι
δύναίτο τὰς αὐτῆς γονάς;

ΙΡΙΣ. Οὐκ, ὦ Πόσειδον· ἡ Ἥρα γὰρ ὅρκῳ μεγά-
λῳ κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λητοίᾳ τῶν
ὠδίνων ὑποδοχὴν. ἡ τοίνυν νῆσος αὐτῇ ἀνώμοτός ἐστιν·
ἀφανὴς γὰρ ἦν.

ΠΟΣ. Συνήμι. στήθι, ὦ νῆσε, καὶ ἀνάδυθι αὖθις ἐκ
τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρου, ἀλλὰ βεβαίως μένε,

constitue, inque lucem profer, & fac iam ut conspicua
in Aegaeo medio stabilisque maneat, firmata immotis ra-
dicibus: non enim nullus erit eius usus.

Nep. Iamiam factum erit, Iri: verumtamen quem prae-
bebit ipsi usum in lucem educta, neque amplius innatans?

Ir. Latonam in ea insula oportet partum deponere: iam
nunc enim male a doloribus habet.

Nep. Quid ergo? non idoneum est coelum, in quo pa-
riat? hoc si minus, at tota saltem terra nonne excipere
possit Latonae partus?

Ir. Minime, Neptune: nam Iuno iureiurando gravi ob-
strinxit terram, ne praeberet Latonae commodam parien-
do sedem: iam isthaec insula iurata non est, quippe non-
dum conspicua.

Nep. Rem teneo. Consiste, insula, atque emerge iterum
ex profundo, nec porro sub undis ferare; sed fixa mane,

Lucian. Vol. II.

H

καὶ ὑπόδεξαι, ὦ εὐδαίμονεστάτη, τοῦ ἀδελφοῦ τὰ τέκνα
 δύο, τοὺς καλλίστους τῶν θεῶν. καὶ ὑμεῖς, ὦ Τρίτωνες,
 διαπορβμεύσατε τὴν Λητὴν εἰς αὐτήν· καὶ γαλήνᾳ ἅπαν-
 τα ἔστω. τὸν δράκοντα δὲ, ὃς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτὴν φοβῶν,
 τὰ νεογνὰ, ἐπειδὴν τεχθῇ, αὐτίκα μέτεισι, καὶ τιμω-
 ρήσει τῇ μητρί. σὺ δὲ ἀπάγγελε τῷ Διὶ πάντα εἶναι
 εὐτρεπῆ. ἔστηκεν ἡ Δῆλος· ἡκέτω ἡ Λητὴ καὶ τικτέτω.

ac suscipe, fortunatissima, fratris liberos binos, pulcherri-
 mos Deorum. Vos, Tritones, transvehite Latonam eo;
 cunctaque stent tranquilla. Draconem vero, qui nunc vel-
 ut oestro exagitat illam territans, infantes, mox atque
 nati fuerint, ulciscuntur, ac poenas expetent pro matre.
 Tu renuntia Iovi, omnia esse parata: constitit Delus; ve-
 niat Latona & pariat.

XI.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

ΞΑΝΘ. ΔΕΞΑΙ με, ὦ θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα,
 κατὰ σβεσόν μου τὰ τραύματα.

ΘΑΛ. Τί τοῦτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν;

ΞΑΝΘ. Ἡφαιστος. ἀλλ' ἀπὸν θράκωμαι ὅλως ὡς
 κακοδαίμων, καὶ ζέω.

ΘΑΛ. Διατί δέ σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ;

XANTHI ET MARIS.

Xanth. **R**ECIPE me, Mare, gravia passum; restingue
 mea vulnera.

Mar. Quid hoc est rei, Xanthe? quis te exussit?

Xanth. Vulcanus: immo torrefactus sum plane ego mi-
 ser, & ferveo.

Mar. Quam vero ob causam tibi iniecit ignem?

ΞΑΝΘ. Διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτιδος· ἐπεὶ γὰρ Φονεύον-
τα τοὺς Φρύγας ἰκέτευσα, ὁδ' οὐκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς,
ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττε μοι τὸν ροῦν, ἐλεήσας
τοὺς ἀθλίους ἐπῆλθον, ἐπικλύσαι θέλων, ὡς Φοβηθεὶς
ἀπόσχοιτο τῶν ἀνδρῶν. Ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος, ἔτυχε 2.
γὰρ πλησίον που ἂν, πᾶν ὅσον, οἶμαι, πῦρ εἶχε, καὶ
ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ εἶποθι ἄλλοθι, Φέρων ἐπῆλθέ μοι·
καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας, καὶ μυρίκας· ὥπτησε δὲ
καὶ τοὺς κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ τὰς ἐγχείλυν· αὐ-
τὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας μικροῦ δεῖν ὅλον
ξήρὸν εἰργασται. ὁρᾷς δ' οὖν, ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῶν
ἐκκαυμάτων.

ΘΑΛ. Θολερὸς, ὦ Ξάνθε, καὶ Φερμὸς, ὡς εἰκός· τὸ
αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν· ἡ Φέρμη δὲ, ὡς Φῆς, ἀπὸ
τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως, ὦ Ξάνθε, ὅς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν
ᾤρμησας, οὐκ αἰδέσθεις ὅτι Νηρηίδος υἱὸς ᾔν.

Xanth. Ob filium Thetidis: cum enim occidentem Phry-
gas supplex adirem, atque ille tamen iram non remitte-
ret, quin etiam cadaveribus obstrueret mihi flumen, mise-
ratus infelices irruī tanquam undis merfurus, quo territus
abstineret se a virorum caede. Ibi tum Vulcanus, (forte
enim propius aderat) quantum, credo, habebat ignis, &
quodcunque in Aetna, & sicubi uspiam collecto, imperum
in me fecit, incenditque ulmos ac myricas; tum quoque
affavit infelicissimos pisces & anguillas: ipsum vero me
cum efferverecisset, parum abest, quin totum aridum red-
diderit. Vides igitur, quomodo sim affectus ab istis incen-
dii notis.

Mar. Turbidus, o Xanthe, atque aestuans, ut par erat:
fanguis a cadaveribus; aestus, ut ais, ab igne. Neque id
immerito, Xanthe, qui in meum nepotem irruisti, non ve-
ritus nec cogitans Nereidis esse filium.

ΞΑΝΘ. Οὐκ ἔδει οὖν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺς Φρύγας;

ΘΑΛ. Τὸν Ἥφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα;

Xanth. Non decebat ergo misericordia tangi vicinorum meorum Phrygum?

Mar. Et Vulcanum non decebat misericordia tangi Achillis, qui Thetidis esset filius?

XII.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕΤΙΔΟΣ.

ΔΩΡ. ΤΙ δακρύεις, ὦ Θέτι;

ΘΕΤ. Καλλίστην, ὦ Δωρὶ, κόρην εἶδον ἐς κιβωτὴν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτὴν τε, καὶ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγεννητὸν ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς ναύτας, ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάρσωσιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλασσαν, ὡς ἀπόλοιτο ἡ ἀθλία, καὶ αὐτὴ καὶ τὸ βρέφος.

ΔΩΡ. Τίνος δ' ἐνεκα, ὦ ἀδελφὴ, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα;

DORIDIS ET THETIDIS.

Dor. QUID lacrimare, Theti?

Thei. Formosissimam, Dori, vidi puellam in cistam a patre coniectam, tum ipsam, tum infantem eius modo natum: iussit autem pater nautas sublatam arcam, ubi longe a terra processerint, demittere in mare, ut intereat misera & ipsa & infans.

Dor. Quam ob causam, foror, quandoquidem didicisse accurate videris omnia?

ΘΕΤ. Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ αὐτῆς καλλίστην οὔσαν ἐπαρθένευεν, εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον ἐμβαλὼν. εἶτα τὸ μὲν ἀληθές οὐκ ἔχω εἰπεῖν· Φασὶ δ' οὖν τὸν Δία, χρυσοῦν γενόμενον, ῥῆναι διὰ τοῦ ὀρόφου ἐπ' αὐτήν· δεξαμένην δ' ἐκείνην ἐς τὸν κόλπον καταρρέοντα τὸν θεόν, ἐγκύμονα γενέσθαι. τοῦτο αἰσθόμενος ὁ πατὴρ, ἄγριός τις καὶ ζηλότυπος γέρων, ἠγανάκτησε· καὶ ὑπό τινος μεμοιχεῦσθαι οἰηθεὶς αὐτὴν ἐμβάλλει ἐς τὴν κιβωτὸν ἄρτι τετοκυῖαν.

ΔΩΡ. Ἡ δὲ τί ἔπραττεν, ὦ Θέτι, ὁπότε καθίετο; 2

ΘΕΤ. Ὑπὲρ αὐτῆς μὲν ἐσίγα, ὦ Δωρὶ, καὶ ἔφερε τὴν καταδίκην· τὸ βρέφος δὲ παρητῆτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύουσα καὶ τῷ πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιστον ὄν· τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας τῶν κακῶν καὶ ἐμειδία πρὸς τὴν θάλασσαν. ὑποπίμπλαμαι αὖθις τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων, μνημονεύουσα αὐτῶν.

2 Ἐπαρθένευεν εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον) Ἐν παρθενῶνι ἐφύλαττεν. V.

Thet. Acrisius pater eius forma praestantem fervabat virginem, ideoque in aereum thalamum incluserat. Tum porro quid revera sit factum, dicere non habeo: aiunt tamen, Iovem in aurum mutatum fluxisse per tectum ad eam; quae, recepto in sinum defluente Deo, gravida sit facta. Hoc cum sensisset pater, ferus aliquis & aemulatione fervidus senex, aegerrime tulit; & ab aliquo adulteratam suspicatus immittit in arcam partu modo edito.

Dor. Illa vero quid faciebat, Theti, quando demittebatur?

Thet. Pro se quidem tacebat, Dori, aequo animo ferens sententiam: at infantem deprecabatur, ne interiret, multis cum lacrimis avo ostendens illum pulcherrima specie: is autem ignarus malorum etiam arridebat ad mare. Complentur iterum oculi lacrimis ista repetenti.

ΔΩΡ. Καμὲ δακρύσαι ἐποίησας. ἀλλ' ἤδη τεθνῶσιν;

ΘΕΤ. Οὐδαμῶς· νήχεται γὰρ ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ τὴν Σέριφον, ζῶντας αὐτοὺς φυλάττουσα.

ΔΩΡ. Τί οὖν οὐχὶ σώζομεν αὐτὴν, τοῖς ἀλιεῦσι τούτοις ἐμβαλοῦσαι ἐς τὰ δίκτυα τοῖς Σερίφιοις; οἱ δὲ ἀνασπᾶσαντες σώσουσι δηλονότι.

ΘΕΤ. Εὖ λέγεις, οὕτω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ἀπολέσθαι μῆτε αὐτὴ, μῆτε τὸ παιδίον οὕτως ὄν καλόν.

Dor. Et me ad lacrimas provocasti. Verum num mortui iam sunt?

Thet. Neutiquam: natat enim haecenus arca circa Seriphum, vivosque eos custodit.

Dor. Quid itaque non servamus eam, & piscatoribus iniicimus in retia Seriphiis istis? hi nimirum extractam servabunt.

Thet. Recte mones: ita faciamus: ne enim intereat nec ipsa, nec infans tam formosus.

XIII.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΝΙΠΕΩΣ.

1 ΕΝΙΠ. ΟΥ καλὰ ταῦτα, ὦ Πόσειδον· εἰρήσεται γὰρ τὰ ληθές· ὑπελθὼν μου τὴν ἐρωμένην, εἰκασθεῖς ἐμοὶ, διεκόρησας τὴν παῖδα· ἡ δὲ ᾤετο ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα πεπονθέναι, καὶ διὰ τοῦτο παρεῖχεν ἑαυτήν.

ΠΟΣ. Σὺ γὰρ, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπεροπτικὸς ἦσθα, καὶ

NEPTUNI ET ENIPEI.

En. **N**ON bella sunt ista, Neptune: dicetur enim veritas. Per fraudem obrepens amicae meae, meam formam mentitus, vitiaisti puellam: at illa putabat, a me haec se fuisse passam; ideoque praebebat sese.

Nep. Etenim, Enipeu, fastosus eras & tardus, qui puel-

Βραδύς, ὃς κόρης οὕτω καλῆς Φοιτώσης ὁσημέραι παρὰ σέ, ἀπολλυμένης ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑπερέωρας, καὶ ἔχαιρες λυπῶν αὐτήν· ἡ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη ἐνίοτε, εὐχετό σοι ἐντυχεῖν· σὺ δ' ἐθρύπτου πρὸς αὐτήν.

ΕΝΙΠ. Τί οὖν; διὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προαρπάσαι τὸν ἔρω- 2
τα, καὶ καθυποκρίνεσθαι Ἐνιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος εἶναι, καὶ κατασοοῖσασθαι τὴν Τυρῶν, ἀΦελῇ κόρην οὔσαν.

ΠΟΣ. Ὅψ' ἐζηλοτυπεῖς, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπτης πρότερον ὢν. ἡ Τυρῶν δὲ οὐδὲν δεινὸν πέπονθεν, οἰομένη ὑπὸ σοῦ διακεκορῆσθαι.

ΕΝΙΠ. Οὐ μένουν· ἔΦης γὰρ ἀπ' αὐτῶν ὅτι Ποσειδῶν ᾔσθα· ὃ καὶ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτήν· καὶ ἐγὼ τοῦτο ἠδίκημαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε, καὶ περιστήσας πορφύρεόν τι κῦμα, ὅπερ ὑμᾶς συνέκρυπτε ἅμα, συνησθαι τῇ παιδί ἀντ' ἐμοῦ.

Iam tam pulchram ventitantem quotidie ad te, pereuntem amore despiceres, atque etiam laetareris aegre faciendo. Illa interim ad ripas tuas moesta oberrabat, atque ingressa imo, & se lavans aliquando, optabat te potiri: tu vero fastidiosum te gerebas erga illam.

Επ. Quid ergo? propterea ne oportebat te praeripere meum amorem, & simulare Enipei personam pro Neptuno, doloque circumvenire Tyro simplicem puellam?

Νεπ. Sero nunc aemulatione tangeris, Enipeu, qui prius superbe sprevisi: nihil autem Tyro mali contigit, cum putabat virginitatem suam a te imminui.

Επ. Haud ita sane: dixisti enim, cum abires, te Neptunum esse; quod & maximum in modum illam pupugit: ea quoque in me iniuria redundavit, quod tu vicem meam gaudia tunc ferres; & circumiecto purpureo fluctu, qui vos contegebat una, rem haberes cum puella pro me.

ΠΟΣ. Σὺ γὰρ οὐκ ἔβηλες, ᾧ Ἐνικπεῦ.

Ner. Quippe tu nolebas, Enipeu.

XIV.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

1 ΤΡΙΤ. ΤΟ κῆτος ὑμῶν, ᾧ Νηρηίδες, ὃ ἐπὶ τὴν τοῦ Κη-
Φέως θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπέμψατε, οὔτε τὴν
παῖδα ἠδίκησεν, ὥς οἴεσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε.

ΝΗΡ. Ὑπὸ τίνος, ᾧ Τρίτων; ἢ ὁ Κηφεὺς, καθάπερ
δέλεαρ προβεῖς τὴν κόρην, ἀπέκτεινεν ἐπιῶν, λοχίσας
μετὰ πολλῆς δυνάμεως;

ΤΡΙΤ. Οὐκ' ἀλλ' ἴστε, οἶμαι, ᾧ Ἰφιάνασσα, τὸν
Περσεά, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς ἐν
τῇ κιβωτῷ ἐμβληθέν ἐς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ μητρο-
πάτορος ἐσώσατε, οἰκτείρασαι αὐτούς.

ΙΦ. Οἶδα ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ
μάλα γενναῖον τε καὶ καλὸν ἰδεῖν.

ΤΡΙΤ. Οὗτος ἀπέκτεινε τὸ κῆτος.

TRITONIS ET NEREIDUM.

Tri. C ETVS ille vester, Nereides, quem in Cephei filiam
Andromedam immisistis, nec puellam laesit, ut arbitrami-
ni, & ipse iam interiit.

Ner. A quo, Triton? an Cepheus, tanquam esca pro-
posita virgine, interemit adortus, inque insidiis locatus cum
multa manu?

Tri. Non: at novistis, opinor, Iphianassa, Perseum Da-
naës filium, quem cum matre in cista proiectum in mare
ab avo materno servastis, eorum miserrae.

Iph. Novi, quem dicas: credibile est eum iam iuvenem
esse, ac valde strenuum, pulchrumque aspectu.

Tri. Hic interfecit cetum.

ΙΦ. Διατί, ὦ Τρίτων; οὐ γὰρ δὴ σῶστρα ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν ἐχρῆν.

ΤΡΙΤ. Ἐγὼ ὑμῖν Φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο. ἐστάλη 2 μὲν οὗτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἄθλόν τινα τούτων τῶ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, ἐνθά ἦσαν.

ΙΦ. Πῶς, ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ ἄλλους συμμάχους ἦγεν; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἡ ὁδός.

ΤΡΙΤ. Διὰ τοῦ αἵρος· ὑπόπτερον γὰρ αὐτὸν ἢ Ἀθηναῖα ἔθηκεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἦκεν, ὅπου διητῶντο, αἱ μὲν ἐκάθευδον, οἶμαι, ὁ δὲ ἀποτεμὼν τῆς Μεδούσης τὴν κεφαλὴν ὥχετ' ἀποπτάμενος.

ΙΦ. Πῶς ἰδών; ἀθέατοι γάρ εἰσιν· ἢ ὅς ἂν ἴδῃ, οὐκ ἔτ' ἄλλο μετὰ ταῦτα ἴδοι.

ΤΡΙΤ. Ἡ Ἀθηναῖα τὴν ἀσπίδα προφαίνουσα· τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα διηγουμένου αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὸν Κηφέα ὕστερον· ἢ Ἀθηναῖα δὴ ἐπὶ τῆς ἀσπί-

Iph. Quam ob causam, Triton? haud enim fane salutis praemia nobis talia exsolvere ipsum decebat.

Tri. Ego vobis indicabo rem omnem, ut facta fuit. Iter hic ingressus est adversus Gorgonas, certamen istud regi peracturus: postquam autem pervenit in Libyam, ubi erant.

Iph. Quomodo, Triton, solus? an & alios secum socios duxit? ceteroquin enim difficilis est via.

Tri. Per aërem: nam alis eum Minerva instruxit. Postquam ergo venit, ubi degebant, illae dormiebant, ut puto; hic, abscisso Medusae capite, volando aufugit.

Iph. Quo tandem pacto conspiciens? eas enim intueri nefas est: sin, quicumque viderit, nihil aliud amplius postea videat.

Tri. Minerva clypeum praetendens, nam talia enarrantem eum audiivi Andromedae, & Cepheo postmodum, Minerva, inquam, in clypeo resplendente, velut in spe-

δος ὑποστιλβούσης, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρῳ, παρέσχευ
 αὐτῷ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδούσης· εἶτα λαβόμενος τῇ
 λαίᾳ τῆς κόμης, ἐνορῶν δὲ τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρ-
 πην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἀνέ-
 3 γρεσθαι τὰς ἀδελφὰς ἀνέπτατο. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν
 παράλιον ταύτην Αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἤδη πρόσγειος πε-
 τόμενος, ὁρᾷ τὴν Ἀνδρομέδαν προκειμένην ἐπὶ τινος πέ-
 τρας προβλήτος, προσπεπατταλευμένην, καλλίστην,
 ᾧ θεοὶ, καθειμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πολὺ ἐνερθε
 τῶν μαστῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, οἰκτείρας τὴν τύχην
 αὐτῆς, ἀνηρώτα τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης· κατὰ μικρὸν
 δὲ ἀλούς ἔρωτι, ἐχρῆν γὰρ σεσῶσθαι τὴν παῖδα, βοη-
 θεῖν διέγων. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπῆει μάλα φοβερόν,
 ὡς καταπιούμενον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑπεράνωρθείς ὁ νεα-
 νίσκος, πρόκωπον ἔχων τὴν ἄρπην, τῇ μὲν καθικνεῖται·
 τῇ δὲ προδεικνὺς τὴν Γοργόνα λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ

15 Πρόκωπον ἔχων τὴν ἄρπην) Κόπτειν προκειμένην, ἰτοίμην. V.

culo, exhibuit ipsi videndam imaginem Medusae: tum Per-
 feus, correpta laeva manu coma, inspectans in imaginem,
 dextraque harpen tenens defecuit eius caput, & ante quam
 expergesierent sorores evolavit. Ubi vero ad hanc mari
 praetensam Aethiopiam accessit, iam prope terram volans
 Andromedam conspicatur-expositam in petra quadam pro-
 minente clavis affixam, pulcherrimam Dii! demissis capil-
 lis, feminudam multum infra mammas: ille primum mise-
 ratus fortunam eius, sciscitabatur causam supplicii; tum
 sensim amore captus (oportebat enim servari puellam)
 opem ferre constituit. Ubi vero cetus irruebat valde ter-
 ribilis, quasi devoraturus Andromedam, superne pendens
 iuvenis, capuloque promptam habens harpen, hac manu
 ictus demittit, illa, Gorgone monstrata, in lapidem verte-

τέθνηκε γοῦν, καὶ πέπηγεν αὐτοῦ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε
τὴν Μέδουσαν. ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τῆς παρθένου, ὑπο-
σχῶν τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο ἀκροποδῇ κατιοῦσαν ἐκ τῆς
πέτρας, ὀλισθηρᾶς οὖσης. καὶ νῦν γαμῇ ἐν τοῦ Κηφέως.
καὶ ἀπάξει αὐτὴν ἐς Ἄργος ὥστε ἀντὶ θανάτου γάμον
οὐ τὸν τυχόντα εὗρετο.

NHP. Ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ τῷ γεγονότι ἄχθομαι· τί 4
γὰρ ἡ παῖς ἡδίκηκε ἡμᾶς, εἴ τι ἡ μήτηρ ἐμεγαλαύχει
τότε, καὶ ἡξίου καλλίων εἶναι;

ΔΩΡ. Ὅτ' οὕτως ἀν' ἡλγησεν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ μή-
τηρ γε οὔσα.

NHP. Μηκέτι μεμνήμεθα, ὦ Δωρὶ, ἐκείνων, εἴ τι
βάρβαρος γυνὴ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν ἐλάλησεν· ἱκανὴν γὰρ
ἡμῶν τιμωρίαν ἔδωκε, Φοβηθεῖσα ἐπὶ τῇ παιδί. χαίρω-
μεν οὖν τῷ γάμῳ.

bat: inde cetus igitur interiit, & obriguerunt eius plerae-
que partes, quae quidem viderant Medusam. Perseus au-
tem, solutis vinculis virginis, porrecta manu sustentavit
suspensio pede degredientem ex rupe lubrica; & nunc nu-
ptias celebrat in Cephei aedibus, abducetque illam Argos:
adeo ut pro morte Andromeda connubium non vulgare
invenerit.

Ner. Equidem non admodum, quod factum est, gravi-
ter fero: nam quid puella nocebat nobis, si quid mater su-
perbius aliquando loquebatur, viderique volebat forma
nos anteire?

Dor. Immo sic doluisset ob filiam amissam, quippe mater.

Ner. Ne ultra meminerimus, o Dori, istorum, si quid
barbara mulier supra sortem suam effutierit: satis enim
nobis poenarum dedit filiae periculo consternata. Laetemur
ergo nuptiis.

XV.

ΖΕΦΥΡΟΤ ΚΑΙ ΝΟΤΟΤ.

1 ΖΕΦ. ΟΥ πάποτε πομπήν ἐγὼ μεγαλοπρεπεστέραν
εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἂφ' οὗ εἰμι, καὶ πνέω. σὺ δὲ οὐκ
εἶδες, ὦ Νότε;

ΝΟΤ. Τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζέφυρε, τὴν πομπήν;
ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν;

ΖΕΦ. Ἡδίστου θεάματος ἀπελείφθης, οἷον οὐκ ἄλ-
λο ἴδοις ἔτι.

ΝΟΤ. Παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν γὰρ θάλασσαν εἰργαζό-
μην' ἐπέπνευσα δέ τι καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς, ὅσα πα-
ράλια τῆς χώρας· οὐδὲν οὖν οἶδα, ὦν λέγεις.

ΖΕΦ. Ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήνορα εἶδες;

ΝΟΤ. Ναί· τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μὴν;

5 Ὡς Ζέφυρε τὴν πομπὴν) Πομπὴ ἡ πρόπεμψις, καὶ ἡ πέμψις παρὰ
Θουκυδίδη. V.

Z E P H Y R I E T N O T I.

Zeph. **N**UNQUAM equidem pompam magnificentiorem
vidi in mari, ex quo sum & flo: tu autem nonne vidisti,
Note?

Not. Quam tu istam dicis, Zephyre, pompam? aut qui-
nam erant, qui ducerent?

Zeph. Iucundissimo spectaculo caruisti, quale nullum vi-
deas in posterum.

Not. Scilicet ad Rubrum mare operam navabam: immo
etiam flando percurri partem Indiae, quanta mari contin-
gitur eius regionis: nihil ergo eorum novi, quae dicis.

Zeph. At tu Sidonium Agenorem vidisti?

Not. Sane; Europae patrem: quid tum postea?

ΖΕΦ. Περὶ αὐτῆς ἐκεῖνης διηγέσομαί σοι.

ΝΟΤ. Μὼν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐραστὴς ἐκ πολλοῦ τῆς παιδός; τοῦτο γὰρ καὶ πάλαι ἠπιστάμην.

ΖΕΦ. Οὐκ οὖν τὸν μὲν ἔρωτα οἶσθαι τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἤδη ἄκουσον. Ἡ μὲν Εὐρώπη κατεληλύθει ἐπὶ τὴν ἡῖονα παίζουσα, τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβοῦσα· ὁ Ζεὺς δὲ, ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν, συνέπαιζεν αὐταῖς, κάλλιστος Φαινόμενος· λευκός τε γὰρ ἦν ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπής, καὶ τὸ βλέμμα ἡμερος. ἐσκίρτα οὖν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς ἡῖονος, καὶ ἐμυκάτο ἡδιστον, ὥστε τὴν Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὥς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, δρομαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὥρμησεν ἐπὶ τὴν θάλατταν φέρων αὐτήν, καὶ ἐνήχετο ἐμπεσών· ἡ δὲ πάνυ ἐκπλαγεῖσα τῷ πράγματι, τῇ λαϊᾷ μὲν εἶχετο τοῦ κέρατος, ὥς μὴ ἀπολισθάνοι· τῇ ἑτέρᾳ δὲ ἠνεμωμένον τὸν πέπλον ξυνεῖχε.

15 Ἡνεμωμένον) Ἀνέμῳ πεπληρωμένον. G.

Zeph. De illa ipsa narrabo tibi.

Not. Num hoc, Iovem esse amatorem iamdudum puellae? istuc equidem olim compertum habebam.

Zeph. Igitur amorem nosti: quae vero sunt consecuta, iam nunc audi. Europa descenderat ad litus ludibunda, aequalibus assumtis comitibus: ibi Iuppiter, tauro cum se affimilasset, una ludebat, pulcherrimusque videbatur: etenim albus erat perfecte, cornibusque scite intortis, & vultu placido: lascivius ergo subsultabat in litore, mugiebatque suavissime, sic ut Europa auderet etiam incendere taurum. Quod ubi factum est, tum cursu citatissimo Iuppiter ad mare festinavit ferens illam; iamque natabat illapsus. Europa vero mirifice perculsa eo negotio, laeva apprehenderat cornu, ne deflueret; altera vento agitatam peplum continebat.

3 NOT. Ἦδὺ τοῦτο θέαμα, ὧ Ζέφυρε, εἶδες καὶ ἔρα-
τικόν, νηχόμενον τὸν Δία, φέροντα τὴν ἀγαπωμένην.

ΖΕΦ. Καὶ μὴν τὰ μετὰ ταῦτα ἡδὺν παραπολὺ, ὧ
Νότε· ἢ τε γὰρ θάλαττα εὐθύς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ
τὴν γαλήνην ἐπισπασαμένη λείαν παρείχεν ἑαυτήν. ἡ-
μεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, οὐδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ
μόνον τῶν γιγνομένων, παρηκολουθοῦμεν· ἔρωτες δὲ πα-
ραπετώμενοι μικρὸν ὑπὲρ τὴν θάλατταν, ὥς ἐνίοτε ἄκροις
τοῖς ποσὶν ἐπιψαύειν τοῦ ὕδατος, ἡμμένας τὰς δαδάς
φέροντες, ἦδον ἅμα τὸν ὑμέναιον. αἱ Νηρηίδες δὲ ἀναδύ-
σαι παράπτευνον ἐπὶ τῶν δελφίνων, ἐπικροτοῦσαι, ἡμί-
γυμνοὶ αἱ πολλαί. τό, τε τῶν Τριτώνων γένος, καὶ εἴ τι
ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν τῶν θαλαττίων, ἅπαντα περι-
εχόρευε τὴν παῖδα· ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἄρ-
ματος, παροχοῦμένην τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων,
πρῶτ' γε γεγνηώς, προοδοιπορῶν νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ.

Not. Iucundum illud spectaculum, Zephyre, vidisti, &
amatorium, nantem Iovem, portantemque dilectam.

Zeph. Immo quae postea consequuntur iucundiora mul-
to, Note: nam pelagus statim fluctibus vacavit, flustro-
que ad se attracto laeve sedatumque se praebuit: nos au-
tem omnes quietem agentes, nihil aliud quam spectatores
solum eorum, quae fiebant, affectabamur. Amores porro
iuxta volantes patululum supra mare, sic ut nonnunquam
summis pedibus delibarent aquam, accensas faces ferentes
canebant simul hymenaeum: Nereides vero emeritae ade-
quitabant in delphinis applaudentes, seminudae pleraeque:
tum etiam Tritonum genus, & si quod aliud non terrificum
visu marinorum, cuncta choreas ducebant circa puellam.
Neptunus quidem conscenso curru, assidentem lateri Am-
phitriten habens praecedebat hilaris, viamque faciebat na-

ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐπὶ κόγχῃς κατακειμένην, ἄνθη παντοῖα ἐπιπάττουσαν τῇ νύμφῃ. Ταῦτα ἐκ Φοινίκης ἄχρι τῆς Κρήτης ἐγένετο. 4
ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφαίνετο· ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς ἀπῆγε τὴν Εὐρώπην ἐς τὸ Δίκταιον ἄντρον, ἐρυθρίωσαν, καὶ κάτω ὁρῶσαν ἠπίστατο γὰρ ἤδη, ἐφ' ὃ, τι ἄγοιτο. ἡμεῖς δ' ἐμπεσόντες, ἄλλος ἄλλο τοῦ πελάγους μέρος διεκυμαίνομεν.

NOT. Ὡ μακάριε Ζέφυρε τῆς Θεάς. ἐγὼ δὲ γρύπας, καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέλανας ἀνθρώπους ἐώρων.

6 Δικταῖον) Σπύλαιον ἐν Κρήτῃ οὕτω καλούμενον. V.

10 Μέλανας ἀνθρώπους) Ὁ γὰρ

νότος ἀπὸ τῆς Λιβύης πνέει, ἔνθα οἰκοῦσιν οἱ Αἰθίοπες. V.

tanti fratri. Denique Venerem duo Tritones ferebant in concha decumbentem, flores omnigenos inspargentem sponfae. Haec a Phoenicia usque ad Cretam sunt facta. Postquam vero pedem in insula posuit, taurus non amplius exstabat, sed prehensa manu Iuppiter abduxit Europam in Dictaeum antrum rubore suffusam deiectionisque oculis, iam enim haud ignorabat, cuius rei gratia duceretur: tum nos impetu facto alius aliam pelagi partem concitabamus.

Not. Te beatum, Zephyre, spectaculo: at ego gryphas interea, & elephantos & nigros homines videbam.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

I.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ.

Ι ΔΙΟΓ. Ω ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΣ, ἐντέλλομαί σοι, ἐπειδὴν τάχιστα ἀνέλθῃς (σὸν γάρ ἐστιν, οἶμαι, τὸ ἀναβιῶναι αὐριον) ἢν που ἰδῇς Μένιππον τὸν κύνα (εὐροις δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους Φιλοσόφων καταγελῶντα) εἰπέῃ πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασται, ἥκειν

Ι Νεκρικοὶ Διάλογοι) Ἐν τοῖς τοῖς διαλόγοις διαπαῖξαι βούλεται τὰ παρὰ τῶν Ἑλλήνων περὶ τοῦ ἄδου λεγόμενα· καὶ διὰ τοῦτο Νεκροὺς εἰσάγει πρὸς ἀλλήλους διαλεγόμενους, ὅθεν καὶ Νεκρικοὺς αὐτοὺς ὠνόμασε. *** Πολυδεύκη) συνέβη τὸν μὲν Κάστορα, ὡς ὑπὸ ἀνθρώπου ὄντα, εἶναι θνητὸν· τὸν δὲ Πολυδεύκην, ὡς ἐκ Διὸς, ἀθάνατον. Ὅτε οὖν ἐτελεύτησεν ὁ Κάστωρ, ἐλυπήθη ὁ Πολυδεύκης· καὶ ὁ Ζεὺς ἐλάσας αὐτὸν, ὡς λέγουσιν, ἐποίησεν ὥστε τοὺς δύο εἶναι μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν. Πολυδεύκης) Ἀμφω μὲν ἦσαν υἱοὶ Διὸς δίδυμοι ἐκ Λή-

δας τῆς Λακκαίνης, θνητότητα καὶ ἀθανασίαν τῇ κεκληρημένοι· ὑπερβολὴ δὲ φιλοστοργίας μὴ ἂν ἐκτὸς ἀλλήλων διάγειν προηρημένοι· μὴ δὲ εἴσι, τὸν δὲ τοῖς ἀθανάτοις συμπαραδρέμειν, ἀνεμερίσαντο σφίσιν αὐτοῖς τὸ τοῦ γένους ὑπερήμεροι, ὁ μὲν τὰ θνητῶν, ὁ δὲ τὰ τῶν ζώντων περιπολεῖσι. ἄλλως τε καὶ συ ἀνθρώποις, ὡς ὁ μῦθος φησὶ, καταχωρισμένοι. Ἐπεὶ δὲ ταῦτά ἐστι, διὰ τοῦτο ἐνταῦθα πρὸς Πολυδεύκην λο ὡς ὤφθην αὐτοῦ τὸ τνηκᾶν λαχόντος τὸν ὑπὲρ γῆς τόπον περιπολεῖν. V.

MORTUORUM DIALOGI.

DIOGENIS ET POLLUCIS.

Diog. O Pollux, mando tibi, simulatque ad superos escenderis, (tuum enim est, opinor, in vitam redire cras) sicubi videris Menippum canem, (inveneris autem illum Corinthi ad Craneum, aut in Lyceo, altercantes inter se philosophos deridentem) ut dicas ad eum, Te, Menippe, iubet Diogenes, si tibi satis, quae super terram geruntur,

ἐνθάδε πολλῶ πλείω ἐπιγελασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ οὐ παύσῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ὁρᾷς τοὺς πλουσίους, καὶ σατράπας, καὶ τυράννους οὕτω ταπεινοὺς καὶ ἀσήμεους, ἐκ μόνῃς οἰμωγῆς διαγινωσκομένους· καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγενεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῷ καὶ προσέτι, ἐμπλησάμενον τὴν πῆραν ἤκειν Θέρμαν τε πολλῶν, καὶ εἴ που εὔροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον κείμενον, ἢ ὧν ἐκ καθαροῦ, ἢ τι τοιοῦτο.

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενης· ὅπως 2
δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὅποιος τίς ἐστι τὴν ὄψιν;

ΔΙΟΓ. Γέρον, Φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυ-

10 Ἑκάτης δεῖπνον) Τῇ Ἑκάτῃ δεῖπνα ἐτίθετο ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἐπὶ πᾶν τριόδῳ, καθάρσια τυχὸν τῶν ζώντων. τινὲς δὲ ἀμὰ καὶ ἀκατασχεύαστα. Τῷ μὲν οὖν λόγῳ τῇ δαίμονι ταῦτα ἀνέιτο, ἔργῳ δὲ τῶν

ἀπορούντων εἰς εὐπορίαν. τί γὰρ ἂν καὶ δαίμων ἐκ τούτων σιτίσαιντο; Ἐπεὶ τοίνυν ἀπὸ τῶν δεῖπνων τούτων Μένιππος ἀμὰ φαγὼν ἀὰ τίθησκεν ἀπεπτήσας τούτῳ, διακαμφθεὶς αὐτόν. V.

suñt derisa, venire huc multo plura irrisurum: illic etenim in ambiguo tibi risus erat, illudque in ore multum, Quis enim omnino novit, quae post vitam sint consecutura? hic vero non defines bona fide ridere, veluti ego nunc: & maxime quidem, ubi videris divites istos, & satrapas, & tyrannos, tam humiles, nulloque insigni distinctos, ex solo eiulatu dignoscendos, eosque esse molles & ignavos, quando recordantur rerum superarum. Ista dic ipsi, atque insuper, ut impleta lupinis multis pera veniat, & si quam repererit in trivio Hecates coenam iacentem, aut ovum lustrale, aut tale quiddam.

Pol. At ista renuntiabo, Diogenes: ut autem noverim accuratissime, qualis est facie?

Diog. Senex, calvus, pallium habens multifore, omni
Lucian. Vol. II.

ρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπτου-
χαῖς τῶν ρακίων παικίλον· γελαῖ δ' αἰεὶ, καὶ ταπολλὰ
τεὺς ἀλαζόνας τούτους Φιλοσόφους ἐπισκώπτει.

ΠΟΛ. Ῥάδιον εὐρεῖν ἀπὸ γε τούτων.

ΔΙΟΓ. Βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλωμαί
τι τοὺς Φιλοσόφους;

ΠΟΛ. Λέγε· οὐ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο.

ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα
ληροῦσι, καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φύου-
σιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα
ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκουσι τὸν νοῦν.

ΠΟΛ. Ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι φήσου-
σι, κατηγοροῦντα τῆς σοφίας αὐτῶν.

ΔΙΟΓ. Σὺ δὲ οἰμώζειν αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε.

ΠΟΛ. Καὶ ταῦτα, ὦ Διόγεες, ἀπαγγελαῶ.

3 ΔΙΟΓ. Τοῖς πλουσίοις δὲ, ὦ Φίλτατον Πολυδεύκην,

vento apertum, & applicatis pannorum affluentis varium:
ridet autem semper, & ut plurimum illos arroganter men-
daces philosophos illudit.

Pol. Facile est eum invenire ab istis quidem indiciis.

Diog. Vinne vero, ad ipsos illos mandem quiddam phi-
losophos?

Pol. Licet: neque hoc quidem grave mihi fuerit.

Diog. Ergo in summa serio ipsis denuntia, ut desinant nu-
gari, de rebus universis rixari, cornua generare sibi mutuo,
& eiusmodi perplexas interrogatiunculas docere iuvenes.

Pol. Sed me indoctum & disciplinae expertem esse di-
cent, qui audeam inculcare sapientiam eorum.

Diog. Tum tu plorare illos a me iube.

Pol. Et haec ipsa, Diogenes, referam.

Diog. Divitibus autem, suavissime Pollucule, nuntia ist-

ἀπαγγέλε ταῦτα παρ' ἡμῶν τί, ὦ μάταιοι, τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ἐπὶ τάλαντοις συντιθέντες, εὖς χρὴ ἓνα ὀβολὸν ἔχοντας ἤκειν μετ' ὀλίγον;

ΠΟΛ. Εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλω τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ, ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου ἐτι ἐστίν, ἢ νῦνρα εὐτονα, ἢ αἶμοι καρτεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, Φασί, κρανία γυμνά τοῦ κάλλους.

ΠΟΛ. Οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυροὺς.

ΔΙΟΓ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων, (πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτείνοντες τὴν

4 Ἐνα ὀβολὸν ἔχοντας ἤκειν) ματι τῶν τεθνηκότων ὀβολὸν, τὸ ναῦ-
ἔτιθεσαν γὰρ Ἕλληνες ἐν τῷ στό- λον δῖθεν τοῦ Χαράνος. V.

haec a nobis: Quid, o vani, aurum custoditis? quid autem vosmet ipsi cruciatis, tationem ineuntes usurarum, & talenta super talentis componentes, quos oportet uno obolo instructos huc venire paulo post?

Pol. Et illa dicentur ad eos.

Diog. Immo etiam formosulis illis ac robustis dicito, Megillo Corinthio & Damoxeno luctatori, apud nos nec flavam comam, nec grate torvos & nigricantes oculos, nec florem in facie amplius adesse, aut nervos intentos, humerosve validos; sed omnia, quod aiunt, una Myconus, crania nuda pulchritudine.

Pol. Ne ista quidem molestum erit exponere apud pulchros & robustos.

Diog. Porro pauperibus, o Lacon, nam sunt sane multi, & graviter ferentes illam rem, misereque deplorantes

ἀπορίαν) λέγε μήτε δακρύειν, μήτ' οἰμῶζειν, διηγησάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰστορίαν καὶ ὅτι ὄψονται τοὺς ἐκεῖ πλουσίους οὐδὲν ἀμείνους αὐτῶν. καὶ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ἐπιτίμησον, λέγων ἐκκελεύσθαι αὐτούς.

ΠΟΛ. Μῆδ' ἐν, ὦ Διόγενες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· οὐ γὰρ ἀνέξομαι γε· ἃ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφησθα, ἀπαγγελά.

ΔΙΟΓ. Ἐάσωμεν τούτους, ἐπεὶ σοι δοκεῖ· σὺ δὲ οἷς προεῖπον ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους.

inopiam, dic, ne lacrimas neque eiulatum edant, enarrata, quae hic obtinet, conditionum aequalitate; idque etiam eos esse visuros, qui istuc in vita sunt divites, nihilo meliores se. Et Lacedaemoniis tuis ista, si videtur, meo nomine exprobra, dicitoque, moribus solutis eos a pristina severitate descivisse.

Pol. Cave, Diogenes, de Lacedaemoniis quidquam dixeris; equidem non patiar: quae vero ad alios mandasti, renuntiabo.

Diog. Mittamus istos, quoniam ita tibi videtur: at tu, quibus ante dixi, perfer mandata mea.

II.

ΠΛΟΥΤΩΝ, ἢ ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

Ι ΚΡΟΙΣ. ΟΥ Φέρομεν, ὦ Πλούτων, Μένιππον τούτῳ τὸν κύνα παροικούντα· ὥστε ἢ ἐκεῖνόν ποι κατὰσθησον, ἢ ἡμεῖς μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον.

PLUTO, SEU CONTRA MENIPPUM.

Croes. **N**ON ferimus, o Pluto, Menippum istum canem iuxta nos habitantem: quare aut illum aliquo abire coge; aut nos migrabimus in alium locum.

ΠΛΟΥΤ. Τίδ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται ὁμόνεκρος ὢν;

ΚΡΟΙΣ. Ἐπειδὴν ἡμεῖς οἰμῶμεν, καὶ στενόμεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν οὐτοσὶ, τοῦ χρυσοῦ, Σαρδανάπαλος δὲ, τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ, τῶν θησαυρῶν, ἐπιγελᾷ, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς· καὶ ὅλως, λυπηρὸς ἔστι.

ΠΛΟΥΤ. Τί ταῦτα φασιν, ὦ Μένιππε;

ΜΕΝ. Ἀληθῆ, ὦ Πλούτων. μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγενεῖς, καὶ ὀλεθρίους ὄντας· οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνηνται, καὶ περιέχονται τῶν ἄνω. χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς.

ΠΛΟΥΤ. Ἄλλ' οὐ χρὴ λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στερούμενοι.

4 Ἐγὼ δὲ Κροῖσος) Λυδὸς ὁ ὁ Σαρδανάπαλος. V.
Κροῖσος· Φρύξ ὁ Μίδας· Ἀσσύριος 12 Περιέχονται) Ἀντίχονται. G.

Plut. Quid autem vobis mali facit, qui perinde ac vos sit mortuus?

Croes. Quando nos ploramus & gemimus, istorum reminiscentes, quae supra affuerunt, Midas hicce auri, Sardapalus iste multae luxuriae, ego vero thesaurorum, iridet, & conviciatur, mancipia nos & purgamenta piacularia vocitans: interdum etiam cantando obturbat nostros gemitus: in summa, molestus est.

Plut. Quid ista dicunt, Menippe?

Men. Vera, Pluto: odi enim eos, quippe ignavos & perditissimos, quibus non satis fuit vivere male, sed & mortui recordantur, ac mordicus retinere cupiunt res superas: gaudeo propterea, dum dolore eos afficio.

Plut. At non oportet: dolent enim non parvis rebus privati.

MEN. Καὶ σὺ μαραινέεις, ὦ Πλούτων, ὁμόψηφος ἂν τοῖς τούτων στεναγμοῖς;

ΠΛΟΥΤ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐβελήσαιμι στασιάζειν ὑμᾶς.

2 MEN. Καὶ μὴν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκετε, ὥς οὐδὲ παυσομένου μου ἔνθα γὰρ ἂν ἦτε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καὶ κατὰδων, καὶ καταγελῶν.

ΚΡΟΙΣ. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;

MEN. Οὐκ· ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευβέροις ἀνδράσιν ἐντροφῶντες, καὶ τοῦ θανάτου τὸ παράπαν οὐ μνημονεύοντες: τοιγαροῦν οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων ἀφηρημένοι.

ΚΡΟΙΣ. Πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων.

ΜΙΔ. Ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ.

Men. Tune etiam deliras, Pluto, qui calculum adīcias eorum suspiriis?

Plut. Neutiquam: sed nolim equidem feditionem vos movere.

Men. Atqui, pessimi Lydorum & Phrygum & Assyriorum, ita vobiscum statuite, me nullo pacto esse destitutum: quocunque enim iveritis, persequar aegre vobis faciens, occinens ac deridens.

Croes. Istaec nonne contumelia est?

Men. Non est: sed ista, quae vos faciebatis, dignos, qui adoraremini, vos gerentes, liberis hominibus insultantes, mortisque omnino immemores. Ideo ergo plorate, omnibus istis spoliati.

Croes. Multis, Dii, magnisque possessionibus.

Mid. Quanto quidem ego auro!

ΣΑΡΔ. Ὅσῃς δ' ἐγὼ τρυφῆς.

MEN. Εὖγε οὕτω ποιεῖτε ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς. ἐγὼ δὲ, τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ πολλάκις συνείρων, ἐπάσομαι ὑμῶν. πρέπον γὰρ ἂν ταῖς ταιαύταις οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον.

Sard. Et ego quanta luxuria!

Men. Euge, ita instituite: lamentamini quidem vos: ego vero illud NOSCE TE IPSUM, saepius ingeminans occinam vobis; belle enim deceat istiusmodi gemitibus adcantatum.

III.

MENIPPOT, AMPHILOCHOT KAI TPOΦΩNIOT.

MEN. ΣΦΩ μέντοι, ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, ἱ κεκροὶ ἄντες, αὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντις δοκεῖτε καὶ εἰ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεοὺς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι.

2^{ος} (Ὁ Τροφώνιος) Τροφώνιος οὗτος, ἦρατι τοῦ παρ' Ἑλλήσι νομισθῆναι θεός, σπύλαιόν τι ζοφῶδες ὑπελθὼν λιμῶ ἐκέισε διαφθάραι, καὶ τὴν ζωὴν ἀθλίως κατέστρεψεν. Οἱ δὲ ἐν τῷ τοιοῦτῳ σπηλαίῳ μαντείας χάριν ἐσιόντες ἐξήρχοντο ἀπηνυριωμένοι τὰς ὀφείας, καὶ ἀμειδίως διετέλουν καὶ ἄχροι καὶ δυσκλοὶ τὸν ἅπαντα τῆς ζωῆς χρόνον ἀφ' οὗ ἐπεκράτησεν ἡ παροιμία κατὰ τῶν τραχὺ τὸ ἦθος ἐχόντων καὶ δυσεντεύκτων καὶ δυσπροσιτῶν, ἐς Τροφωνίου μιν μάντευται. V. Τροφώνιος ἦν πάνυ φιλό-

δοξος· ποιήσας οὖν ἐν Λεβαυείᾳ τῆς Βοιωτίας ὑπόγειον οἶκημα, εἰσελθὼν ἐμάντευετο καὶ λιμαγχονθεὶς ἀπέθανεν· ἐγκατοικῆσαν δὲ δαιμόνιόν τι τῆς μαντείας ἐτέλει. Εἰσέρχοντο οὖν ἐντος οἱ χρησόμενοι, ἔχοντες ἐν ταῖν χερσίν πόπανα, ἵνα τοῖς ἐκεῖ ἐμφίλως χαρούσιν ὅφρασι διδόντες, μηδὲν ὑπ' αὐτῶν δυσχερὲς πάσχουσιν. G. Τροφώνιος καὶ Ἀμφίλοχος ἥρωες ὄντες ἐμάντευοντο· λέγουσι δὲ ὅτι οἱ τόποι, ἐν οἷς ἐτάφησαν, ἐπέμειναν μαντεύμενοι. G.

MENIPPI, AMPHILOCHI ET TROPHONII.

Men. V. O. s. autem, Trophoni & Amphiloche, mortui cum sitis, nescio quo pacto templis effis honorari, vatesque videmini, & vani mortales Deos esse vos arbitrantur.

ΤΡΟΦ. Τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν;

ΜΕΝ. Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐδοξάζεν, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἑτερατεύεσθε, ὥς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις.

ΤΡΟΦ. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἰδείη, ὅ, τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτοῦ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ἣν τις κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ' εἰκας οὐκ ἐπιδημηκέναι Λεβαδεία τοπαράπαν· οὐ γὰρ ἠπίστευς σὺ τούτοις.

2 ΜΕΝ. Τί σῆς; εἰ μὴ ἐς Λεβαδείαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσταλμένος ταῖς θόνοις γελοίως, μάζω ἐν ταῖν χερσὶν ἔχων ἐσερπύσω διὰ τοῦ στομίου, ταπεινοῦ ὄντος, ἐς τὸ σπήλαιον, οὐκ ἂν ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητεία διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ.

9 Λεβαδεία) Τόπος, ἐν ᾧ ἔμεινετο Τροφάνιος. G.

Τροφάνιου. G.

12 Ταῖς θόνοις) Τοιοῦτα γὰρ ἔχοντο τρία οἱ μαντεύμενοι εἰς

14 Νεκρὸς εἶ) Παρὰ ὑπόνοιαν. Ὁφείλον γὰρ λῆξιν, ὅτι μαντεύει, εἶπεν, νεκρὸς εἶ. G.

Amph. Quid ergo? nosne in causa fumus, si prae dementia isti talia de mortuis opinentur?

Men. At non opinarentur, nisi & vivi vos tales praestigias prae vobis tulissetis, quasi futura praesciretis, & praedicere possetis rogantibus.

Troph. Menippe, Amphilocho hicce sciverit, quid sibi respondendum sit pro se. Ego vero heros sum, & oracula reddo, si quis descenderit ad me: haud sane videris unquam invisisse Lebadiam: non enim fidem negares isti.

Men. Quid ais? ergo, nisi Lebadiam adiero, ornatusque linteis ridicule, offam manibus tenens irrepsero, per os depressum, in specum, nequeam scire te mortuum esse, quem admodum nos, sola praestigiarum fraude diversum? Verum, per artem divinandi, quid autem heros est? ignoro enim.

ΤΡΟΦ. Ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ Θεοῦ σύνθετον.

MEN. Ὁ μήτε ἀνθρωπός ἐστιν, ὡς Φῆς, μήτε Θεός· καὶ συναμφοτέρον ἐστὶ. νῦν οὖν ποῦ σου τὸ Θεοῦ ἐκείνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε;

ΤΡΟΦ. Χρᾶ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ.

MEN. Οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτε μέντοι ὅλος εἶ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὁρῶ.

Troph. Ex homine quiddam & Deo compositum.

Men. Quod neque homo sit, ut ais, neque Deus; sed simul utrumque. Nunc igitur quo tua ista Dei dimidia pars abiit?

Troph. Oracula edit, Menippe, in Boeotia.

Men. Non capio, Trophoni, quid tandem dicas: at te quidem totum esse mortuum, accurate video.

IV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

ΕΡΜ. ΛΟΓΙΣΩΜΕΘΑ, ὦ πορθμέϋ, εἰ δοκεῖ, ὅπόσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὖθις ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν.

ΧΑΡ. Λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῇ· ἄμεινον γὰρ ὠρίσθαι περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονεστέρον.

ΕΡΜ. Ἀγκυραν ἐντειλαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν.

MERCURII ET CHARONTIS.

Merc. **R**ATIONES ineamus, Portitor, si videtur, quantum mihi iam debeas, ne quid denuo litigemus super istis.

Char. Ineamus sane, Mercuri: melius enim, certi quid esse definitum ea de re, minusque habet molestiae.

Merc. Ancoram tibi mandanti attuli comparatam quinque drachmis.

XAP. Πολλοῦ λέγεις.

ERM. Νῆ τὸν Αἰδωνέα, τῶν πέντε ὠνησάμην, καὶ τροπωτῆρα δύο ὀβολῶν.

XAP. Τίθει πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολοὺς δύο.

ERM. Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου· πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον.

XAP. Καὶ τούτους προστίθει.

ERM. Καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι τοῦ σκασιδίου τὰ ἀνεωγᾶτα, καὶ ἡλους δέ, καὶ καλαώδιον, ἅφ' οὗ τὴν ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα.

XAP. Εὖγε, ἄξια ταῦτα ὠνήσω.

ERM. Ταῦτά ἐστιν, εἰ μὴ τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' οὖν ταῦτ' ἀποδώσειν Φῆς;

3 Τροπωτῆρα) Τροπωτῆρ ὁ κατέχων τὴν κόπην ὀσμῆς. V.

5 Καὶ ἀκέστραν) Ἀκέστρα ἡ βελὸν ἢ μεῖζων, ἣν νῦν σακχαράφιον καλοῦσι, παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι ἥτοι συρράπτειν τὰ διεσπασμένα τῆς ὀβύνης· τοῦτο γὰρ ἀκέστραν φασίν, ἐπεὶ καὶ ὑπέρτρα καὶ κηπτός, καὶ ἀκέστρια καὶ ἀκεστρίς οὗς νῦν ράπτας

καλοῦσι. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶν ἐχρᾶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας. V.

9 Τὴν ὑπέραν) Ὑπέρα τὸ τοῦ κέρως τοῦ ἰστού σχοινίον, ὃ ἀρίστεως καὶ διατείνεται· γέγονε δὲ καὶ ἀπὸ τούτου παροιμία ἐπὶ τῶν ἁδὲι ἔχειν ἀφέντων, ἃ δὲ μὴ δέει κρατῆσθαι. V.

Char. Magno dicis.

Merc. Per Plutonium, ipsis quinque drachmis emi; & strophum alligando remi binis obolis.

Char. Pone quinque drachmas & binos obolos.

Merc. Et acum ad velum farciendum: quinque obolos omnino persolvi.

Char. Et hos adscribe.

Merc. Tum ceram, qua oblinantur navigii patentes rimae, & clavos itidem, & funem, unde hyperam conficisti; duabus drachmis haec cuncta.

Char. Euge, vili ista quidem pretio sumfisti.

Merc. Haec sunt; nisi quid aliud nos praeteriit in computatione: quando igitur ista te redditurum ais?

XAR. Νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον. ἦν δὲ λοιμός τις, ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόους τινὰς, ἐνέσται τότε ἀπακερδάναι ἐν ταῖς πληθεὶ παραλογιζόμενον τὰ πορβμία.

ERM. Νῦν οὖν ἐγὼ καθεδοῦμαι τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, ὥς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι.

XAR. Οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ. νῦν δ' ὀλίγοι, ὥς ὁρᾶς, ἀφικνούνται ἡμῖν εἰρήνη γάρ.

ERM. Ἀμεινων οὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρατείνοιτο ὑπὸ σοῦ τὸ ὄφλημα. πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ, ὦ Χάρων, εἶσθα οἷοι παρεγίνοντο, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀνάπλευ, καὶ τραυματίαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἡ Φαρμάκω τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανὼν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδηκῶς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη· ὠχροὶ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγενεῖς, οὐδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἤκουσιν ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις, ὥς εἰκάσι.

2 Ἀθρόους) Ἀθρόων τινῶν κατελθόντων. V.

Char. Nunc quidem id, Mercuri, fieri non potest: quod si pestis aliqua, aut bellum huc demiserit confertos, licebit tunc lucri quiddam inde capere in maiore turba fraudantem portoria.

Merc. Ergo nunc ego confidebo, pessima quaeque precatus evenire, ut fructum ex iis percipiam.

Char. Aliter non datur, Mercuri: nunc autem pauci, ut vides, adveniunt nobis: est enim pax.

Merc. Praestat ita se rem habere, etiam si nobis protendatur a te debitum. Veteres tamen illi, o Charon, nostri quales advenirent, stremit omnes, sanguinis pleni & faucii plerique: nunc autem vel veneno quis a filio sublatum, aut ab uxore, aut ex luxu tumefactus ventre & cruribus: pallidi quippe omnes & ignavi, neque similes istis: eorum autem plurimi propter opes veniunt insidiae sibi invicem, ut quidem videntur.

ΧΑΡ. Πάνυ γὰρ περιπόθητά ἐστι ταῦτα.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν οὐδ' ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἀμαρτάνειν πικρῶς ἀπαίτων τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

Char. Valde scilicet expetendae sunt.

Merc. Proinde neque ego videri possum peccare, qui paulo acerbius flagitem debita a te.

V.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΠΛΟΥΤ. ΤΟΝ γέροντά οἶσθα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ὃ παῖδες μὲν οὐκ εἰσὶν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ θηρῶντες, πεντακισμύριοι;

ΕΡΜ. Ναί, τὸν Σικυώνιον Φῆς. τί οὖν;

ΠΛΟΥΤ. Ἐκεῖνον μὲν, ὃ Ἑρμῇ, ζῆν ἕασον ἐπὶ τοῖς ἐννεμήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἶγε οἶόντε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τοὺς δέ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαρίνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους, κατὰσπασον ἐξέξῃς ἅπαντας.

ΕΡΜ. Ἀτοπον ἂν δόξειε τὸ τοιοῦτον.

PLUTONIS ET MERCURII.

Plut. SENEM nosti, illum, inquam, valde provectum aetate, divitem Eucratem, cui liberi quidem non sunt, hereditatem vero qui venentur quinquaginta mille.

Merc. Sane: Sicyonium illum nempe dicis: quid autem?

Plut. Eum, Mercuri, vivere sine, ad nonaginta annos, quos vixit, admensus totidem alios, siquidem fieri possit, & plures etiam. Verum adulatorum eius, Charinum iuvenem, Damonem & ceteros detrahe per ordinem omnes.

Merc. Alienum plane videri queat hoc tale.

ΠΛΟΥΤ. Οὐ μένουν, ἀλλὰ δικαιοτάτον. τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ τῶν χρημάτων ἀντιποιοῦνται οὐδὲν προσήκοντες; ὃ δὲ πάντων ἐστὶ μισαρώτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι ὅμως θεραπεύουσιν, ἔνγε τῷ Φανερώ· καὶ νοσοῦντος, ἃ μὲν βουλεύονται, πᾶσι πρόδηλα· θύσειν δὲ ὅμως ὑπισχνοῦνται, ἣν ῥαίσις· καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἡ κολακεία τῶν ἀνδρῶν. διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἀθάνατος· οἱ δὲ προαπίτωσαν αὐτοῦ μάτην ἐπιχανόντες.

ΕΡΜ. Γελοῖα πείσονται, πανοῦργοι ὄντες· πολλὰ καὶ κεῖνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς, καὶ ἐπελπίζει· καὶ ὅλως, αἰεὶ θανόντι εἰκῶς ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων. οἱ δὲ ἤδη τὸν κλῆρον ἐν σφίσι διηρημένοι βόσκονται, ζωὴν μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥς-

8 Προαπίτωσαι) Προαπέρχωνται. V.

11 Ἐπελπίζει) Ἀπατᾷ καὶ εἰς ἐλπίδας ἄγει ἢ ἐμβάλλει. G.

Plut. Neutiquam; sed iustissimum: quam enim illi tandem ob causam optant obire eum, aut bonis eius sibi vindicandis inhiant, nulla generis propinquitate coniuncti? Quod autem omnium est flagitiosissimum, talia cum optent, tamen eum observant in propatulo quidem; & quando aegrotat, quae consilia agitent, omnibus sunt manifesta: neque tamen eo minus se hostia facturos esse pollicentur, si melius habuerit: & plane varia quaedam est & versuta hominum istorum adulatio. Propterea hic quidem esto immortalis, illi vero ante eum abeant frustrata inhiatione decepti.

Merc. Ridicula patientur, male subdoli qui sunt: multum & ille perbelle deludit eos, & spe vana laetatur: immo etiam semper moribundo similis valetudine est multo quam iuvenes firmiore; hi vero iam sorte inter se divisa securi pascuntur, vitam beatam sibi adscribentes.

Plut. Ergo igitur hic exuto senio, tanquam Iolaus, re-

περ' Ἰόλεως, ἀνηβησάτω· αἱ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων, τὸν ὄνειροποληθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντες, ἡκέτωσαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες.

ΕΡΜ. Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων· μετελεύσομαι γάρ σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἓνα ἐξῆς· ἑπτὰ δὲ, οἶμαί, εἰσι.

ΠΛΟΥΤ. Κατάσπα· ὁ δὲ παραπέμψει ἕκαστον, ἀντὶ γέροντος αὐθις πρωθήβης γενόμενος.

Ἰ' Ἰόλεως) Ὁ τοῦ Αἰάντος πατὴρ τοῦ Λοκροῦ, ὃς ἰστορεῖται ὑπὲρ γήρας τελευτῆσαι. G.

4 Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων) Τὸ ἐν τῇ συνθείᾳ, ὑπάρμεινον. V.

pubescat: illi autem a media spe, somnians opibus relictis, detrufi iam veniant mali male mortui.

Merc. At tu securo sis animo, Pluto: arcessam enim iam tibi eos singulos ordine: septem, opinor, sunt.

Plut. Detrahe: ille autem singulos prosequetur, pro senne denuo primae pubertatis iuvenis factus.

VI.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

Ι ΤΕΡΨ. ΤΟΤΤΟ, ὦ Πλούτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθνάναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννεήκοντα γέροντα Θούκριτον ζῆν ἔτι;

ΠΛΟΥΤ. Δικαιότατον μὲν οὖν, ὦ Τερψίων, εἶγε ὁ μὲν ζῇ μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων· σὺ δὲ

TERPSIONIS ET PLUTONIS.

Terps. **I**STANE res, o Pluto, iusta, ut ego vita discedam triginta natus annos, ubi, qui nonaginta superavit, senex Thucritus vivit adhuc?

Plut. Iustissima quippe, Terpsion, siquidem hic vivat

παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ, περιμένων τὸν κλῆρον.

ΤΕΡΨ. Οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρῆσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, παραχωρήσαντα τοῖς νέοις;

ΠΛΟΥΤ. Καινὰ, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρῆσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποβήσκειν τὸ δὲ ἄλλως ἢ Μοῖρα καὶ ἡ Σύσις διάταξεν.

ΤΕΡΨ. Οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι τῆς διατάξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πως γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον πρότερον, καὶ μετὰ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτὸν ἀναστρέφεσθαι δὲ μηδ' αὖτως, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέρ-γηρων, ὀδόντας τρεῖς ἐτι λοιπούς ἐχοντα, μόγις ὄρωντα, οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα, κορύζης μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα, οὐδὲν ἐτι ἡδὺ εἰδότα, ἐμψυχόν τινα τάφον, ὑπὸ τῶν νέων καταγελά-

neminem optans emori amicorum; tu contra per omne tempus infidiabaris ipsi, avide expectans hereditatem.

Terps. Non enim oportebat, qui senex esset, neque amplius uti divitiis ipse posset, abire vita, locumque cedere iunioribus?

Plut. Tu quidem, o Terpsion, novae legis es auctor; ut is, qui amplius divitiis uti nequeat ad voluptatem, moriatur: hoc autem secus a Fato & Natura constitutum est.

Terps. Quin illam igitur incuso iniquae constitutionis: nam conveniebat hanc rem ordine quodammodo fieri, senior ut prius abiret, & deinceps qui aetate proximus esset, nullo autem pacto rationem in contrarium verti, neque in vita remanere decrepitum, cui dentes tres admodum sint residui, vix videntem, servulis quatuor corpore curvato innixum, qui pituita nasum, gramiis oculos habeat oppletos, nihil amplius suave sentiat, animatum quod-

μενον, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστους, καὶ ἑρρωμενεστάτους
νεανίσκους· ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε. ἢ τὸ τελευταῖον
εἰδέναι ἐχρῆν, πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος,
ἵνα μὴ μάτην αὖ ἐνίους ἐβεράπευσον. νῦν δὲ τὸ τῆς παροι-
μίας, Ἡ ἄμαξα τὸν βούν πολλάκις ἐκφέρει.

- 3 ΠΛΟΥΤ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ συνετώτερα
γίνεται, ἢ περ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες ἄλλο-
τρίοις ἐπιχαίνετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποι-
εῖτε φέροντες αὐτούς; τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνετε,
πρὸς ἐκείνων κατορυπτόμενοι· καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολ-
λοῖς ἡδιστον γίνεται. ὅσω γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀποθανεῖν
εὐχέσθε, τοσούτῳ ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐ-
τῶν. καινὴν γάρ τινα ταύτην τέχνην ἐπινενοήκατε, γραῶν
καὶ γερόντων ἐρῶντες· καὶ μάλιστα εἰ ἀτεκνοὶ εἴεν. οἱ δὲ
ἐντεκνοὶ ὑμῖν ἀνέραστοι. καίτοι πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρωμένων

2 Ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε) ποταμῶν χωροῦσι πηγαί· ἐκ γὰρ
Παροιμία ἐστὶ λεγομένη, ὅτε τὰ ἐν- τῶν πηγῶν οὐδέποτε ἄνω, κάτω δὲ
αὐτὰ τῶν ὀφειλόντων γίνεται, Ἄνω μᾶλλον χωροῦσι. V.

dam sepulcrum, ab adolescentibus derisum, dum interea
moriuntur formosissimi robustissimique iuvenes: hoc uti-
que perinde est, quasi in caput flumina recurrant. Saltem
denique sciendum erat, quando quisque senum esset obitu-
rus, ne frustra quosdam observarent: nunc autem quod
proverbio vulgatur, Currus bovem saepe effert.

Plut. Illa quidem, Terpsion, multo sapientius gubernan-
tur, quam tu putas. Quae, malum, causa vos impellit, ut
alienis inhiatis, & orbis senibus vosmet adoptandos omni-
bus obsequiis ingeratis? propterea merito risum debetis ab
iis defossi; resque illa plerisque iucundissima accidit: nam
quantum illos obire optatis, tantum omnibus est gratum,
si vos ante moriamini. Novam profecto illam artem excogi-
tastis, vetularum & senum amorem, tum maxime, si prole
careant: nam quibus liberi sunt, illi amore vestro vacant.

συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν τοῦ ἔρωτος, ἣν καὶ τύχῳσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτοὺς πλάττονται, ὥς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχωσιν. εἴτα ἐν ταῖς διαθήκαις ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι δορυφορήσαντες· ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἔστι δίκαιον, κρατοῦσι πάντων· οἱ δὲ ὑποπρίουσιν τοὺς ὀδόντας ἀποσφυγέντες.

ΤΕΡΨ. Ἀληθῆ ταῦτα Φῆς. ἐμοῦ γοῦν Θούκριτος πόσα κατέφαγεν, αἰεὶ τεθνήξασθαι δοκῶν; καὶ ὁπότε ἐσίοιμι, ὑποστένων, καὶ μύχιόν τι, καθάπερ ἐξ ὠοῦ νεοτῶς ἀτελῆς, ὑποκρῶζων, ὥστ' ἔγωγε, ὅσον αὐτίκα οἰόμενος ἐπιβῆσειν αὐτὸν τῆς σοροῦ, ἔπεμπόν τε πολλὰ, ὥς μὴ ὑπερβάλλοιτό με οἱ ἀντερασταὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ· καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ Φροντίδων ἀγρυπνος ἐκείμην, ἐριθμῶν ἕκαστα, καὶ διατάττων. ταῦτα γοῦν μοι καὶ τοῦ ἀποθανεῖν αἷτια γεγένηται, ἀγρυπνία, καὶ Φροντίς.

6 Ἀποσφυγέντες.) Καταγελασθέντες. V.

Quamquam multi iam eorum, qui non amantur, intellecta vestri amoris calliditate, etsi liberos habeant, illos odiffe se fingunt, ut & ipsi amatores nanciscantur: verumtamen in testamentis excludi solent, qui iam olim satellitum more fuerant sedati; liberi autem & natura, sicut iustum est, potantur omnibus: isti vero infrendunt dentibus emuncti.

Τερψ. Vera sunt, quae dicis: ecce enim Thucritus a me profecta quot dona consumsit, semper mox morituro similis, &, quando intrarem, altum gemens, ex imoque pectore, quasi ex ovo pullus imperfectus, crocitando suspirans. Ego autem, qui non dubitarem, quia iamiam inscensurus esset sandapilam, mittebam multa, ne me superarent aemuli amatores magnitudine munerum; ac plerumque ex curis infomnis iacebam dinumerans singula, disponensque: immo haec ipsa mihi mortis existit causa, infomnia, in-

δες· ὁ δὲ, τοσοῦτόν μοι δέλαρ καταπιῶν, ἐφειστήκεε
 θαπτομένῳ πρώην ἐπιγελαῶν.

5 ΠΛΟΥΤ. Εὖγε, ὦ Θούκριτε, ζῶης ἐπιμήκιστον,
 πλουτῶν ἅμα, καὶ τῶν τοιούτων καταγελαῶν· μηδὲ πρό-
 τερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κό-
 λακας.

ΤΕΡΨ. Τοῦτο μὲν, ὦ Πλούτων, καὶ ἐμοὶ ἥδιστον
 ἦδη, εἰ καὶ Χαριάδης προτεθνήξεται Θουκρίτου.

ΠΛΟΥΤ. Θάρρει, ὦ Τερψίων· καὶ Φείδων γὰρ, καὶ
 Μέλαντος, καὶ ὅλως ἅπαντες προελεύσονται αὐτοῦ ὑπὸ
 ταῖς αὐταῖς Φροντίσιν.

ΤΕΡΨ. Ἐπαινῶ ταῦτα. Ζῶης ἐπιμήκιστον, ὦ Θού-
 κριτε.

quam, & curae: hic vero, tanta mihi esca deglutita, ad-
 stabat, cum terrae mandarer pridie, multo cum risu.

Plut. Euge, Thucrite, vitam producas quam longissime,
 divitiis simul abundans, & tales deridens; neque ante tu
 quidem moriaris, quam fueris profecurus omnes istos adu-
 latores.

Terps. Id quidem, o Pluto, & mihi iam gratissimum erit;
 si etiam Chariades ante Thucritum sit moriturus.

Plut. Bono sis animo, Terpsion; etenim & Phidon, &
 Melantus, & plane cuncti eum praevertent sub iisdem cu-
 ris huc deducti.

Terps. Ista laudo: vitam producas quam longissime, Thu-
 crite.

VII.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

ΖΗΝ. Σὺ δέ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι παράσιτος ὢν Δεινίου, πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγών, ἀπεπνίγην, οἶσθα· παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι.

ΚΑΛ. Παρῆν, ὦ Ζηνόφαντες. τὸ δ' ἐμὸν παράδοξόν τι ἐγένετο· οἶσθα γὰρ καὶ σύ που Πτοιόδωρον τὸν γέροντα.

ΖΗΝ. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ὃ σε τὰ πολλὰ ἤδειν συνόντα;

ΚΑΛ. Ἐκεῖνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον, ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξασθαι. ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μήκιστον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρον ἐξῆ, ἐπίτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐξεῦρον· πριάμενος γὰρ Φάρμακον ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιόδω-

ZENOPHANTAE ET CALLIDEMIDAE.

Tu autem, o Callidemide, quomodo mortem optetiisti? me quidem, cum parasitus essem Diniae, & plus quam satis erat ingurgitasset, fuisse suffocatum nosti: ade-ras enim mihi morienti.

Cal. Aderam, Zenophantes: de me vero, prorsus quid-dam praeter opinionem evenit. Nec tu, credo, non nosti Ptoeodorum senem.

Zen. Orbem illum, ac divitem, quocum te plerumque noveram una esse?

Cal. Illum ipsum semper observabam, promittentem, me relicto herede, se morituum. Cum autem illa res in lon-gissimum protraheretur, Tithonumque senex annis exce-deret, compendiosam quandam viam ad hereditatem ex-cogitavi: emto nimirum veneno induxi servum a poculis;

ρος αἰτήσῃ πιεῖν (πίνει δ' ἐπεικῶς) ζωρότερον ἐμβαλόντα
 ἐς κύλικα, ἑτοίμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ἐπιδύναμι αὐτῷ· εἰ δὲ
 τοῦτο ποιήσῃ, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφῆσειν αὐτόν.

ΖΗΝ. Τί σὺν ἐγένετο; πάνυ γάρ τι παράδοξον ἑρεῖν
 εἰκας.

2 ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λουσάμενοι ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ με-
 ρακίσκος κύλικας ἑτοίμους ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιοδώ-
 ρῳ, τὴν ἔχουσαν τὸ Φάρμακον, τὴν δ' ἑτέραν ἐμοὶ, σφα-
 λεῖς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ Φάρμακον, Πτοιοδώρῳ
 δὲ τὸ ἀΦάρμακτον ἐπέδωκεν· εἴτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ
 αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκεί-
 νου νεκρός· τί τοῦτο; γελαῖς, ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὴν οὐκ
 ἔδει γε ἐταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελαῖν.

ΖΗΝ. Ἀστῆια γάρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας. ὁ
 γέγων δὲ τί πρὸς ταῦτα;

ΚΑΛ. Πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον εἶ-

1 Ἐπεικῶς) Πάνυ. G.

simulatque Ptoeodorus petiisset bibere, (bibit autem copio-
 se) largius infusum in calicem paratum ut illud haberet,
 porrigeretque ipsum: hoc si fecerit, adiuravi me ipsum ma-
 numissurum.

Zen. Quid ergo factum? aliquid enim valde inopinatum
 narraturus videris.

Cal. Postquam ergo loti adsumus, duos iam puer calices
 in promptu habens, alterum pro Ptoeodoro veneno infe-
 ctum, pro me alterum, errore deceptus nescio quo pacto
 mihi venenatam, Ptoeodoro veneni puram potionem tra-
 didit. Tum hic quidem hausit; ego e vestigio porrectus iace-
 bam supposititium illius vice cadaver. Quid autem? riden',
 ο Zenophantes? atqui non decebat sodalem virum irridere.

Zen. Quippe festivum hoc, Callidemide, tibi contigit.
 Senex vero quid ad ista?

Cal. Primum quidem nonnihil est conturbatus ad casum

καὶ συνεῖς, οἶμαι, τὸ γεγενημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς, οἷά γε ὁ οἶνοχόος εἵργασται.

ΖΗΝ. Πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σὲ τὴν ἐπίτομον ἐχρῆν τραπέσθαι. ἤκε γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος ἦν.

repentinum: tum, re, ut puto, cognita, & ipse ridebat ob ea, quae servus a poculis patraffet.

Zen. Enimvero neque tu ad compendiarium istam debueras te convertere: venisset enim tibi hereditas via regia tutius, etsi paulo tardius.

VIII.

ΚΝΗΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.

ΚΝΗΜ. ΤΟΤΤΟ ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα.

ΔΑΜ. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων;

ΚΝΗΜ. Πυνθάνη ὅ, τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκούσιος καταλέλοιπα κατασοφισθεῖς ὁ ἄθλιος, οὓς ἐβουλόμην ἂν μάλιστα σχεῖν τὰ μὲν παραλιπών.

ΔΑΜ. Πῶς τοῦτ' ἐγένετο;

ΚΝΗΜ. Ἑρμόλαον τὰν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα

C N E M O N I S. E T D A M N I P P I.

Cnem. HOC illud est, quod proverbio dicitur, Hinnulus leonem.

Dam. Quid indignaris, o Cnemon?

Cnem. Tu, quid indigner, rogas? heredem invitatus reliqui, arte circumventus miser, iis, quos volebam maxime mea possidere, praeteritis.

Dam. Quinam illud accidit?

Cnem. Hermolaum illum valde divitem colebam spe mor-

ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ· καὶ κεῖνος οὐκ ἀηδῶς τὴν θερα-
πείαν προσίετο. ἔδοξε δὲ μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θέ-
σθαι διαθήκας ἐς τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἐκεῖναι καταλέλοι-
πα τὰ μὰ πάντα, ὡς καὶ κεῖνος ζηλώσειε, καὶ τὰ αὐτὰ
πράξειε.

ΔΑΜ. Τί οὖν δὴ ἐκεῖνος;

ΚΝΗΜ. Ὅ, τι μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ
διαθήκαις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, τοῦ τέ-
λους μοι ἐπιπεσόντος. καὶ νῦν Ἑρμόλαος ἔχει τὰ μὰ,
ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγ-
κατασπάσας.

ΔΑΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἀλιέα·
ὥστε σόφισμα κατὰ σαυτοῦ συντέθεικας.

ΚΝΗΜ. Ἐοικα· οἰμῶζω· ταιγαροῦν.

tis: neque ille illibenter obsequium admittebat. Illud infu-
per videbatur mihi callidum esse, si proferrem testamentum
in publicum, quo illum scripseram heredem bonorum meo-
rum omnium, ut ille vicissim me aemularetur, idemque
faceret.

Dam. Quid igitur ille?

Cnem. Quid suis quidem in testamenti tabulis scripserit,
ignoro. Ego sane repente sum mortuus, testis mihi in ca-
put incidente. Et nunc Hermolaus habet mea, quasi lupus
quidam marinus hamo simul cum esca deorsum abrepto.

Dam. Neque hoc tantum, sed & ipso te piscatore. Ita-
que dolos adversum te instruxisti.

Cnem. Ita quidem videor, proptereaue gemo.

IX.

ΣΙΜΤΛΟΤ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΤ.

ΣΙΜ. **Η**ΚΕΙΣ ποτὲ, ὦ Πολύστρατε, καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι οὐ πολὺ ἀποδέοντα τῶν ἑκατὸν βεβιωκώς.

ΠΟΛ. Ὅκτῳ ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοντα, ὦ Σίμυλε.

ΣΙΜ. Πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐβίως τριάκοντα; ἐγὼ γὰρ, ἀμφὶ τὰ ἐβδομήκοντά σου ὄντος, ἀπέθανον.

ΠΟΛ. Ὑπερήδιστα, εἰ καὶ σοι παράδοξον τοῦτο δοῖται.

ΣΙΜ. Παράδοξον, εἰ γέρων τε, καὶ ἀσθενής, ἄτεκνός τε προσέτι, ἡδесθαι τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἐδύνασο.

ΠΟΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ἅπαντα ἐδυνάμην· ἔτι καὶ παῖδες ὠραῖοι ἦσαν πολλοὶ, καὶ γυναῖκες ἀβρόταται, καὶ μῦρα, καὶ οἶνος ἀνθοσμίας, καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ.

SIMYLI ET POLYSTRATI.

Sim. **A**DVENIS aliquando tandem, Polystrate, tu quoque ad nos, cuius aetas, opinor, prope ab annis centum abfuit.

Pol. Octo annos supra nonaginta vixi, Simyle.

Sim. Quemadmodum autem istos post me triginta annos traduxisti? nam ego, cum tu admodum septuagenarius esses, obii.

Pol. Supra quam dici potest suavissime, quamquam hoc tibi plane mirum videbitur.

Sim. Mirum enimvero, si tu vetulus & imbecillus, & praeterea liberis carens, delectari fructu vitae potuisti.

Pol. Primum omnia poteram: deinde aderant etiam praeteri formosuli sane multi, & mulieres tenerrimae, & unguenta, & vinum fragrans, & mensae vel Siculis deliciores.

ΣΙΜ. Καινὰ ταῦτα· ἐγὼ γάρ σε πάνι Φειδόμενον
ἠπιστάμην.

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἐπέρρει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων
τάγαθά· καὶ ἔωθεν μὲν εὐθύς ἐπὶ θύρας ἐφοίτων μάλα
πολλοί· μετὰ δέ, παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἀπαντα-
χόθεν τῆς γῆς κάλλιστα.

ΣΙΜ. Ἐτυράνησας, ὦ Πολύστρατε, μετ' ἐμέ;

ΠΟΛ. Οὐκ' ἄλλ' ἐραστὰς εἶχον μυρίους.

ΣΙΜ. Ἐγέλασα· ἐραστὰς σὺ τηλικούτος ὢν, ἀδόν-
τας τέτταρας ἔχων;

ΠΟΛ. Νῆ Δία τοὺς ἀρίστους γε τῶν ἐν τῇ πόλει καὶ
γέροντά με, καὶ Φαλακρόν, ὡς ὄρας, ὄντα, καὶ λημῶν-
τα προσέτι, καὶ κορυζῶντα ὑπερήδοντο θεραπεύοντες,
καὶ μακάριος ἦν αὐτῶν ὅν τινα ἀν καὶ μόνον προσέβλεψα.

ΣΙΜ. Μῶν καὶ σὺ· τίνα ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδί-

15 Ὡσπερ ὁ Φάων) Ὁ Φάων, ἐρασθεῖσα αὐτοῦ, ἐπὶ γέρον ἦν,
ὡς λέγουσι, γέρον ἀν διεβίβασε μετέβαλεν αὐτὸν εἰς νεώτερον. V.
τὴν Ἀφροδίτην· καὶ ἡ Ἀφροδίτη

Sim. Nova narras: equidem te valde parcum cognoveram.

Pol. At affluebant mihi, vir optime, ab aliis haec com-
moda. Summo mane statim ad ianuas salutarum ventitabant
frequentes: tum postea omnis generis dona afferebantur,
ex quocunque terrarum angulo praestantissima.

Sim. An regnasti, Polystrate, post meum obitum?

Pol. Neutiquam: verum amatores habebam ingenti nu-
mero.

Sim. Ridere libet: amatores tu ea aetate, dentes quatuor
habens?

Pol. Ita me Iuppiter amet, primarios quidem civitatis:
illi me vetulum, & uti vides, calvum, lippum praeterea,
& senili muco fluentem, mirifica voluptate colebant; isque
eorum erat beatus, quemcunque solum adspicerem.

Sim. Num & tu, ut Phaonem ferunt, Venerem ex Chio

την ἐκ Χίου διεπόρθημευτας, εἰτά σοι εὐξαμένῳ ἔδωκε νέον εἶναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξίεραστος;

ΠΟΛ. Οὐκ' ἀλλὰ ταιούτος ὢν, περικτόβητος ἦν.

ΣΙΜ. Αἰνίγματα λέγεις.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔρως οὕτοσι πολὺς ὢν, 3
ὁ περὶ τοὺς ἀτέκνους καὶ πλουσίους γέροντας.

ΣΙΜ. Νῦν μανθάνω σου τὸ κάλλος, ὦ Θαυμάσιε, ὅτι παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης ἦν.

ΠΟΛ. Ἀτὰρ, ὦ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα τῶν ἐραστῶν ἀποτέλαυκα, μονονουχὶ προσκυνούμενος ὑπ' αὐτῶν καὶ ἐθρυπτόμην δὲ πολλάκις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν τινὰς ἐνίοτε· αἱ δὲ ἡμιλλῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμὲ Φιλοτιμίᾳ.

ΣΙΜ. Τέλος δ' οὐκ πῶς ἐβουλεύσω περὶ τῶν κτη-
μάτων;

ΠΟΛ. Ἐς τὰ Φανερόν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρονόμῳ

transvexisti, quae tum tibi optanti dederit esse iuvenem
& pulchrum denuo, atque amabilem?

Pol. Haudquaquam; sed vel talis summe desiderabar.

Sim. Aenigmata loqueris.

Pol. Atqui manifestus est amor hicce tam frequens, qui
orbis senibus & locupletibus insidiatur.

Sim. Nunc intelligo tuam illam, vir admirande, pulchri-
tudinem, ab aurea scilicet Venere profectam.

Pol. Verum, o Simyle, non paucos ab amatoribus fru-
ctus cepi, tantum non adoratus ab iis. Quin saepe super-
buis aspernabar, & excludebam eorum nonnullos aliquan-
do: hi vero contendebant inter se, & alius alium praece-
dere conabantur studio & obsequiis erga me.

Sim. Ergo tandem quod consilium de tuis possessionibus
iniisti?

Pol. Palam singulos illorum heredes me relicturum esse

ἀπολιπεῖν ἔφασκον· ὁ δ' ἐπίστευέ τε, καὶ κολακευτικώ-
τερον παρεσκεύαζεν ἑαυτόν· ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαβή-
κας ἐκεῖνας ἔχων κατέλιπον, οἰμῶζειν ἅπασι φράσας.

4 ΣΙΜ. Τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τὸν κληρονόμον ἔσχον;
ἥπου τίνα τῶν ἀπὸ τοῦ γένους;

ΠΟΛ. Οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεώνητόν τινα τῶν μεира-
κίων τῶν ὠραίων Φρύγα.

ΣΙΜ. Ἀμφὶ πόσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε;

ΠΟΛ. Σχεδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι.

ΣΙΜ. Ἦδη μανθάνω ἅτινά σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο.

ΠΟΛ. Πλὴν ἀλλὰ πολὺ ἐκεῖνων ἀξιώτερος κληρονο-
μεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ὄλεβρος, ὃν ἤδη καὶ αὐ-
τοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύουσιν. ἐκεῖνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ
μου· καὶ νῦν ἐν ταῖς εὐπατρίδαίς ἀριθμεῖται, ὑπεξυρη-
μένος μὲν τὸ γένειον, καὶ βαρβαρίζων· Κόδρου δὲ εὐγε-

15 Κόδρου) Κλέανθος Πύλιος ὢν
ἀπὸ Πύλου (νῆσος δὲ αὕτη τῆς Πε-
λοποννήσου) εἰς Ἀθήνας ἔλθων πο-
λέμου καταλαβόντος, καὶ μονομά-

χησε Ξάνθῳ τῷ Βοιωτῷ ὑπὲρ Ἀθη-
νῶν ἐπὶ μισθῷ τῇ βασιλείᾳ τῶν Ἀ-
θηναίων· καὶ νικήσας ἐβασίλευσε.
Τούτου δὲ υἱὸς ὁ Κόδρος. G.

ditabam: credebant scilicet, eoque magis ad adulationem
se comparabant: at alias istas veras testamenti tabulas me-
cum fervans reliqui, plorare iussis omnibus.

Sim. Quem ultimae scriptum heredem habuerunt? num-
quid aliquem genere propinquum?

Pol. Nullo modo; sed recens emtum quendam adolescentu-
lorum forma commendabilium Phrygem.

Sim. Quid aetatis circiter, Polystrate?

Pol. Annos admodum viginti natum.

Sim. Iam teneo, quae tibi ille gratificaretur.

Pol. Vel sic tamen multum illis dignior, qui heredita-
tem cerneret, quantumvis barbarus, & nequam; quem ipsi
iam optimates affectantur. Is igitur heres meus fuit, &
nunc summo loco natis annumeratur ille mento. rafo deli-

νέστερος, καὶ Νιρέως καλλίων, καὶ Ὀδυσσεύς συνετώ-
τερος λεγόμενος εἶναι.

ΣΙΜ. Οὐ μοι μέλει, καὶ στρατηγήσάτω τῆς Ἑλλά-
δος, εἰ δοκεῖ· ἐκεῖνοι δὲ, μὴ κληρονομεῖτωσαν μόνον.

catulus, & barbare loquens, qui tamen Codro nobilior,
Nireo formosior, Ulyxe prudentior esse perhibetur.

Sim. Nihil hoc ad me: vel imperator fit Graeciae, dum-
modo ne isti hereditatem capiant.

X.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ, ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ
ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

ΧΑΡ. **Α**ΚΟΥΣΑΤΕ, ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πράγματα. μι-
κρόν μὲν ὑμῖν, ὡς ὁράτε, τὸ σκαφίδιον καὶ ὑπόσαβρόν
ἐστὶ, καὶ διαρρεῖ τὰ πολλὰ, καὶ ἦν τραπῇ ἐπὶ θάτερα,
οἰχήσεται περιτραπέν· ὑμεῖς δὲ τοσούτοι ἅμα ἤκετε,
πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος. ἦν οὖν μετὰ τούτων ἐμ-
βῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μετανοήσετε· καὶ μάλιστα ὁπό-
σοι νεῖν οὐκ ἐπίστασθε.

CHARONTIS ET MERCURII, ET MORTUORUM
DIVERSORUM.

Interlocutores

CHARON, MERCURIUS, MORTUI, MENIPPUS, CHARMOLEUS,
LAMPICHUS, DAMASIAS, PHILOSOPHUS, RHETOR.

Char. **A**USCULTATE, quo statu nostrae sint res: par-
vula vobis, ut videris, est scaphula, & nonnihil vetustate
labefacta, rimisque crebris perfluit: si inclinaverit in alteru-
tram partem, pessum ibit everfa: vos autem tot simul ad-
venitis multis onusti sarcinis singuli. Cum istis itaque re-
bus si ingressi fueritis, metuo, ne postmodum poeniteat,
vos maxime, qui nare non novistis.

NEK. Πῶς οὖν ποιήσαντες εὐπλοήσομεν;

XAP. Ἐγὼ ὑμῖν Φράσω. γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρή, τὰ περιττὰ τὰντα πάντα ἐπὶ τῆς ἡμόνος καταλιπόντας. μόλις γὰρ ἂν καὶ οὕτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. σὰι δέ, ὦ Ἑρμῇ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδένα παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ φίλος ᾖ, καὶ τὰ ἐπιπλά, ὥσπερ ἔφην, ἀποβαλὼν. παρὰ δὲ τὴν ἀποβάθραν ἐστὼς διαγίνωσκε αὐτοὺς, καὶ ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων.

2 EPM. Εὖ λέγεις· καὶ οὕτω ποιήσωμεν. Οὐτοσί τις ὁ πρῶτός ἐστι;

MEN. Μένιππος ἔγωγε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πῆρα μοι, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τὸ βάκτρον ἐς τὴν λίμνην ἀπερρίφθων. τὸν τρίβωνα δὲ οὐδ' ἐκόμισα, εὖ ποιῶν.

EPM. Ἐμβαίνει, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἀριστε, καὶ τὴν

6 Ἐπιπλά) Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς ἕγγειος. V. Τὰ εὐαφρότατα τῶν
σχεύη, εἶον ἐπιπόλαιος κτησίς, καὶ κτημάτων παρὰ τὸ ἐπιπολάζειν.
ἐσσι οὐνατὰ πλεῖζοσθαι, ἀλλ' οὐκ G.

Mort. Quid ergo facto opus est, ut prospera navigatione utamur?

Char. Equidem dicam: nudos ingredi oportet, supervacuis istis omnibus in litore relictis: vix enim vel sic ceperrit vos navicula haec vectoria. Tibi autem, Mercuri, curae erit, exinde neminem eorum ut admittas, qui non fuerit onere vacuus, & supellectilem, ut dixi, deposuerit. Ad scalam itaque navalem aditans dispice eos, ac recipe, nudosque scapham conscendere cogito.

Merc. Recte mones; eoque modo faciamus. Hicce primus quis est?

Men. Menippus ego: ecce vero pera mihi, Mercuri, baculusque in paludem sunto abiecta: pallium autem recte feci, qui mecum ne tulerim quidem.

Merc. Inscende, Menippe, virorum optime, primamque

προεδρίαν ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐΦ' ὑψηλοῦ, ὡς ἐπισκοπῆς ἅπαντας. Ὁ καλὸς δ' οὗτος, τίς ἐστι; 3

ΧΑΡΜ. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέραστος οὐ τὸ Φίλημα διτάλαντον ἦν.

ΕΡΜ. Ἀπόδοθι τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χεῖλη αὐτοῖς Φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν παρεῖων ἐρύθηρα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον. ἔχει καλῶς, εὐζωνος εἴ' ἐπίβαινε ἤδη. Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὐ- 4 τασί, καὶ τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις;

ΛΑΜΠ. Λάμπιχος, Γελῶν τύραννος.

ΕΡΜ. Τί οὖν, ὦ Λάμπιχε, τσαῦτα ἔχων πάρει;

ΛΑΜΠ. Τί οὖν; ἐχρὴν, ὦ Ἑρμῇ, γυμνὸν ἦκειν τύραννον ἄνδρα;

ΕΡΜ. Τύραννον μὲν οὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα· ὥστε ἀπόθου ταῦτα.

ΛΑΜΠ. Ἰδού σοι ὁ πλοῦτος ἀπερρίπτει.

9 Ὁ βλοσυρὸς) Καταπληκτικίς. G.

sedem habe iuxta gubernatorem in alto, ut inspicias omnes: Pulcher hicce quis est?

Charm. Charmolaus Megaris, amabilis ille, cuius osculum binis talentis aestimabatur.

Merc. At enim exue formam, & labia cum ipsis osculis, & comam promissam, ruborisque florem genis insidentem, cutemque totam. Recte habet: accinctus es: iam ingredere. Tu vero cum purpurea veste & diademate, vultu truculentus, quis tandem es?

Lamp. Lampichus Geloorum tyrannus.

Merc. Quid ergo, Lampiche, tot rebus instructus ades?

Lamp. Quid autem? decebatne, Mercuri, nudum venire virum tyrannum?

Merc. Haud quidem tyrannum; sed mortuum omnino: quare depone ista.

Lamp. En tibi divitiae sunt abiectae.

ΕΡΜ. Καὶ τὸν τύφον ἀπόρριψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροψίαν· βαρήσει γὰρ τὸ πορθμείον συνεμπεσόντα.

ΛΑΜΠ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἑασόν με ἔχειν, καὶ τὴν ἐφεστρίδα.

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες.

ΛΑΜΠ. Εἶεν. τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὀράς.

ΕΡΜ. Καὶ τὴν ὁμότητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες.

ΛΑΜΠ. Ἴδού σοι φίλος εἰμι.

5 ΕΡΜ. Ἐμβάινε ἤδη. Σὺ δὲ ὁ παχύς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ;

ΔΑΜ. Δαμασίας ὁ ἀθλητής.

ΕΡΜ. Ναὶ ἔοικας, οἶδα γὰρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδών.

5 Ἐφεστρίδα) Τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἥτοι μανδύς· καὶ χλαμύδα καὶ πέρση καλούμενον. G.

Merc. Praeterea fastum abiice, Lampiche, & despectio-nem aliorum: onerabunt enim naviculam, si tecum simul inciderint.

Lamp. At saltem diadema sine me retinere, amiculumque purpureum.

Merc. Neutiquam: verum & ista mitte.

Lamp. Fiat: quid porro? nam, uti vides, cuncta dimisi.

Merc. Etiam crudelitatem, & amentiam, & contumeliam, & iram, ista, inquam, omnia dimitte.

Lamp. Ecce me tibi plane nudum.

Merc. Ingredere nunc scapham. Tu autem obesus, car-nium mole gravis, quis es?

Dam. Damafias athleta.

Merc. Ita sane videris: novi enim, ut qui te saepe vide-rim in palaestris.

ΔΑΜ. Ναί, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλὰ παράδεξαί με γυμνὸν ὄντα.

ΕΡΜ. Οὐ γυμνὸν, ὦ βέλτιστε, τσαύτας σάρκας περιβεβλημένον ὥστε ἀποδοῦναι αὐτάς, ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον πόδα ὑπερβείς μόνον· ἀλλὰ καὶ τοὺς στεφάνους τούτους ἀπόρριψον, καὶ τὰ κηρύγματα.

ΔΑΜ. Ἰδού σοι γυμνός, ὡς ὀράς, ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς.

ΕΡΜ. Οὕτως ἄμεινον ἀβαρῆ εἶναι, ὥστε ἔμβαινε. Καὶ σὺ δὲ τὸν πλούτον ἀποθέμενος, ὦ Κράτων, καὶ τὴν 6 μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυφήν, μηδὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε, μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα· κατάλιπε δὲ καὶ γένος, καὶ δόξαν, καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφάς, μηδὲ, ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχωσαν, λέγε· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονεύόμενα.

13 Πόλις ἀνεκήρυξεν) Ὡς εὐεργέτην δηλονότι. G.

Dam. Sic est, Mercuri: at tu me recipe nudum.

Merc. Haudquaquam nudum, vir optime, qui tot car-nibus obtegaris: quamobrem istas exue, ceteroqui de-merfurus scapham vel altero tantum pede imposito. Immo etiam coronas istas abiice, & praeconia.

Dam. Ecce me tibi vere nudum, ut vides, ceterisque mortuis aequalem pondere.

Merc. Sic praestat esse levem: itaque naviculam conscende. Tu quoque divitiis positus, o Crato, & mollitie insuper, ac luxuria, nec tecum porta tegumenta funebria, nec maiorum dignitates: relinque vero & genus & gloriam, & si quando civitas publico te praeconio decoravit bene meritum, & statuarum inscriptiones: nec quod magnum monumentum tui honoris causa exaggerarint dicito; gra-vant enim ista vel commemorata.

ΚΡΑΤ. Οὐχ ἑκὼν μὲν, ἀπορρίψω δέ· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι;

7 ΕΡΜ. Βαβαί. σὺ δὲ ὁ ἑνοπλος, τί βούλεις; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις;

ΣΤΡΑΤ. Ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἠρίστευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με.

ΕΡΜ. Ἀφες ἐν γῇ τὸ τρόπαιον· ἐν αἶδου γὰρ εἰρήνη,
8 καὶ οὐδὲν ὅπλων δεήσει. Ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπὸ γε τοῦ σχήματος, καὶ βρενθύμενος, ὁ τὰς ὀφρὺς ἐπηρκῶς, ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων, τίς ἐστίν, ὁ τὸν βαθὺν πῶγωνα καθειμένος;

ΜΕΝ. Φιλόσοφος τις, ὦ Ἑρμῆ· μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείαις μεστός· ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον. ὅψει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα.

ΕΡΜ. Κατάβου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον· εἶτα καὶ ταυ-
τὶ πάντα. ὦ Ζεῦ, ὅσῃ μὲν τὴν ἀλαζονείαν κομίζει,
ὅσῃ δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτή-
3 ὁ ἑνοπλος) Ὅτι στρατηγός. G.

Crat. Invitus equidem, abiiciam tamen: nam quid faciam?

Merc. Papae: tu autem in armis totus quid tibi vis? aut quo tropaeum illud geris?

Strat. Quia vici, Mercuri, belloque res praeclaras gessi, & praemiis me civitas honoravit.

Merc. Mitte humi tropaeum: in orco pax, nihilque armis opus erit. Ille vero severus, de habitu quidem, fastumque praeferens, superciliis arrectis, in meditando defixus quis est, iste qui prolixam barbam demisit?

Men. Philosophus aliquis, Mercuri: quin potius incantator, & prodigiorum plenus: idcirco istum quoque exuere se iube: videbis enim multa & ridicula sub pallio abscondita.

Merc. Depone tu habitum primum; tum ista omnia. Iupiter! quantam inanem ostentationem gerit, quantam inscitiam, & rixandi libidinem, & vanam gloriam, quae stio-

σεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ ραταιοπονίαν μάλα πολλήν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕβλους, καὶ μικρολογίαν· ἢ Δία καὶ χρυσίον γε τοῦτ', καὶ ἡδυπάθειαν δέ, καὶ ἀναίσχυντίαν, καὶ ὀργήν, καὶ τρυφήν, καὶ μαλακίαν· οὐ λέλθῃς γάρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δέ ἀπόθου, καὶ τὸν τύφον, καὶ τὸ οἶσθαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων. ὥς εἶγε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαίνοις, ποία πεντηκόντορος δέξαιτο ἂν σε;

ΦΙΛ. Ἀποτίθεται τοίνυν αὐτὰ, ἐπεὶ περ οὕτω κελεύεις.

MEN. Ἀλλὰ καὶ τὸν πώγωνά τοῦτον ἀποθέσθω, 9
ὦ Ἑρμῇ, βαρύν τε ὄντα, καὶ λάσιον, ὥς ὁρᾷς· πέντε μῶν τρίχες εἰσὶ τοῦλάχιστον.

ERM. Εὖ λέγεις· ἀπόθου καὶ τοῦτον.

ΦΙΛ. Καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται;

9 Πεντηκόντορος) Ναῦς ὑπὸ πεντήκοντα ἀνδρῶν κηπυλατομένη. V.

nes impeditas, disputationes spinosas, & sententias perplexe involutas: immo etiam inutilem laborem valde multum, nugaeque non paucas, & quisquilias, ac minutas disceptationunculas: quin & per Iovem nummulos istos aureos, & praeterea suaviter vivendi voluptatem, impudentiam, iram, luxum & mollitiem; neque enim me fallunt, quantumcunque studiose praetegas ea. Tum porro mendacium deponere, atque inflatam arrogantiam, eamque de te opinionem quasi melior sis aliis: etenim si cum istis omnibus conscendas, quae te quinquaginta remorum navis accipiat?

Phil. Depono igitur ista, quandoquidem ita iubes.

Men. At barbam istam quoque deponat, Mercuri, gravem fane & hirtam, ut vides: quinque minas pili minimum pendunt.

Merc. Recte mones; & istam remove.

Phil. Quis autem erit, qui detondeat?

Lucian. Vol. II.

L

ΕΡΜ. Μένιππος ούτοσὶ, λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, ἀποκόψει αὐτὸν, ἐπικόπῃ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος.

ΜΕΝ. Οὐκ, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ πρίονά μοι ἀνάδος· γελοιότερον γὰρ τοῦτο.

ΕΡΜ. Ὁ πέλεκυς ἱκανός.

ΜΕΝ. Εὖγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηνας, ἀποθέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀφρύων;

ΕΡΜ. Μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ ἀνατείνων ἑαυτόν. τί τοῦτο; καὶ δακρύεις, ὦ κάβαρμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀποδειλιάς; ἐμβηθὶ δ' οὖν.

ΜΕΝ. Ἐν ἔτι τὸ βαρύτατον ὑπὸ μάλης ἔχει.

ΕΡΜ. Τί, ὦ Μένιππε;

§ Τὴν κινάβραν) Κινάβρα, ἡ τῶν τῶ πάντας σιαίνειν· ἴσως δὲ καὶ κινάβρων δυσωδία· λέγει δυσωδίαν τῶ πάντας λέγει τὴν πύραν. V.

Merc. Menippus ille, capta securi nautica, praecidet eam pro codice ufus scala navali.

Men. Minime, Mercuri: verum ferram mihi porrige: nam hoc quidem magis ridiculum.

Merc. Securis est fatis idonea. Euge; homini nunc quidem similibus evasisti, deiectis ibi fordibus hircinis.

Men. Vinne paulum etiam demam de superciliis?

Merc. Omnino: super ipsam enim frontem ea sustulit; nescio cuius rei gratia sese tam superbe erigens. Quid hoc? etiam lacrimaris, scelerate, & ad mortem expavescis? quia oculus incende.

Men. Unum adhuc gravissimum sub ala tenet.

Merc. Quidnam, Menippe?

MEN. Κολακείαν, ὦ Ἑρμῆ, πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ.

ΦΙΛ. Οὐκοῦν καὶ σὺ, ὦ Μένιππε, ἀπόθου τὴν ἐλευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὸν γέλωτα. μόνος γοῦν τῶν ἄλλων γελάς.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, κοῦΦά γε καὶ πάνυ εὐΦορά ὄντα, καὶ πρὸς τὸν κατάπλουι χρησίμα. Καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ, ἀπόθου τῶν ῥημάτων τὴν τοσαύτην ἀπεραντολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρισώσεις, καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρισμοὺς, καὶ τᾶλλα βάρη τῶν λόγων.

ΡΗΤ. Ἦν ἰδοῦ, ἀποτίθεται.

ΕΡΜ. Εὖ ἔχει. ὥστε λύε τὰ ἀπόγεια, τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνεσπᾶσθω· πέτασον τὸ ἰστίον, εὐθύνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πάθωμεν.

10 Καὶ βαρβαρισμοὺς) Ἐν σχήματι προφερομένων τῶν λόγων χάριτος ἔνεκον· ὡς τὸ, οἱ δὲ δύο σκαπελοί, καὶ τὰ παραπλήσια. V.

Men. Adulationem, Mercuri, quae multum in vita utilitatis ipsi attulit.

Phil. Quin tu igitur, Menippe, depone mentis & linguae libertatem, illudque doloris expers & generosum, ac risum: tu nimirum solus reliquorum rides.

Merc. Neutiquam: quin potius ista retine, quippe levia, portatuque facilia, & ad hancce navigationem percommoda. Tu vero, Rhetor, pone verborum futilem illam & infinitam affluentiam, opposita, paria paribus aequata, comprehensiones sententiarum, barbarissimos, ceteraque orationum pondera.

Rhet. Ecce enimvero, pono.

Merc. Bene habet, solve itaque retinacula: scalam nauticam attollamus: ancora subducatur: expande velum: dirige, portitor, clavum. Bene nobis sit. Quid ploratis,

- 11 Τί οἰμώζετε, ὦ μάταιοι, καὶ μάλιστα ὁ Φιλόσοφος
σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν πώγονα δεδωμένος;

ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῇ, ἀθάνατον ὤμην τὴν ψυχὴν
ὑπάρχειν.

MEN. Ψεύδεται· ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν.

ERM. Τὰ ποῖα;

MEN. Ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελεῖ δειπνα, μηδὲ
νύκτωρ ἐξιών, ἅπαντας λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κε-
φαλήν κατειλῆσας, περίεισιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυ-
πεῖα· καὶ ἔωθεν ἐξαπατῶν τοὺς νέους ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ἀρ-
γύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν.

ΦΙΛ. Σὺ δέ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθῃ ἀποθανών;

- MEN. Πῶς, ὅς ἔσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον, καλέ-
12 σαντος μηδενός. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, οὐ κραυγὴ τις
ἀκούεται, ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βοώντων;

ERM. Ναὶ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἀφ' ενός γε χώρου·

2 Δεδωμένος) Πεπορθημένος. V. 9 Χαμαιτυπεῖα) Πορτεῖα. V.

inepti, tuque maxime, philosophe, cuius iam modo barba
fuit evastata?

Phil. Hoc scilicet, Mercuri, quod immortalem opina-
bar animam esse.

Men. Mentitur: nam alia sunt, quae credas eum pungere.

Merc. Qualia?

Men. Quod non amplius coenabit apparatus coenas, ne-
que de nocte egressus, clam omnibus, palliolo caput ob-
volutus, circumibit in orbem lupanaria; nec fummo ma-
ne decipiens iuvenes sapientiae praetextu argentum acci-
piet: haec urunt eum.

Phil. Tu autem, Menippe, non doles te mortuum esse?

Men. Egone, qui festinavi ad mortem citante nemine.
Verum interea dum caedimus sermones, nonne clamor ali-
quis auditur tanquam a terra vociferantium?

Merc. Sane, Menippe, neque ab una tantum regione:

ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἄσμενοι γε-
λῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχου θανάτῳ, καὶ ἡ γυνή
αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παῖδια
νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως καὶ κείνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλε-
ται ἀφθόνοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα
ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιταφίους λόγους διεξιόντα ἐπὶ
Κράτωνι τούτῳ, καὶ νῆ Δία γε, ἡ Δαμασίου μήτηρ κω-
κύουσα ἐξάρχει τοῦ θρήνου σὺν γυναιξίν ἐπὶ τῷ Δαμα-
σίᾳ· σὲ δὲ οὐδεὶς, ὦ Μένιππε, δακρύει, καθ' ἡσυχίαν
δὲ κεῖσθαι μόνος.

MEN. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλί- 13
γον ὠρυομένων οἰκτιστον ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τῶν κοράκων τυ-
πτομένων τοῖς πτεροῖς, ὅπότε ἂν συνελθόντες θάπτωσί με.

ERM. Γεννάδας εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπε-
πλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον,
εὐθεῖαν ἐκείνην προϊόντες· ἐγὼ δὲ καὶ ὁ πορθμεὺς ἄλλους
μετελευσόμεθα.

etenim hi in concionem coëuntes laeti rident cuncti ob Lam-
pichi mortem: eiusque uxor comprehensa tenetur a mulie-
ribus, & infantes teneri pariter & ipsi a pueris impetuntur
largis lapidibus: alii Diophantum rhetorem laudant Sicyo-
ne, qui funebri oratione cohonestat exsequias huius Crato-
nis. Atque etiam profecto Damasiae mater gemitus ciens
praeit lessum cum feminis in funere Damasiae: te vero
nullus, o Menippe, lacrimis prosequitur, quieteque ia-
ces solus.

Men. Nequaquam; sed audies canes iam iam miserabiliter
ululantes mei causa, corvosque flebilem in modum alis con-
crepantes, quando frequentes sepelient me.

Merc. Fortem te praeestas, Menippe. Sed quoniam in por-
tum appulimus, vos abite ad tribunal, recta illac progressi:
ego vero & portitor alios arcessemus.

MEN. Εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῇ· προΐωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί οὖν ἔτι καὶ μέλλετε; πάντως δικασθῆναι δεήσει· καὶ τὰς καταδίκας Φασὶν εἶναι βαρείας, τροχούς, καὶ γύπας, καὶ λίθους. δειχθήσεται δὲ ὁ ἐκάστου βίος.

Men. Prospera sit vobis navigatio, Mercuri. Nos autem pedem promoveamus: quid ergo vos amplius cunctamini? omnino iudicium subire oportebit: & poenas aiunt esse graves, rotas, vultures, saxa. Exponetur autem palam uniuscuiusque vita.

XI.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

Ι ΚΡΑΤ. ΜΟΙΡΙΧΟΝ τὸν πλούσιον ἐγίνωσκες, ὦ Διόγενης, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὀλκάδας ἔχοντα; οὐ ἀνείψιος Ἀριστέας, πλούσιος καὶ αὐτὸς ὢν, τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο εἰώθει ἐπιλέγειν, Ἡ μὲν ἀνάειρ, ἡ ἐγὼ σε.

ΔΙΟΓ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Κράτης, ἐθεράπευον ἀλλήλους;

ς Τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο) Ὅμηρος εἰσάγει παλαιότας Ὀδυσσεῖα καὶ Αἴαντα· φησὶν οὖν Αἴας πρὸς Ὀδυσσεῖα, ἡ κούφισόν με, ἡ κουφίζω σε. Αἰνιττεται οὖν ὁ Λουκιανὸς διὰ τοῦ

στίχου, ὡς τοῦ Ἀρισταίου λόγοντος, ἡ κούφισόν με, ἡ κουφίζω σε· ταυτὶ ἐστίν, ἡ προκόμισόν με, ἡ προκομίζω σε. V.

CRATETIS ET DIOGENIS.

Crat. MOERICHUM opulentum illum noras, Diogenes, illum divitiis affluentem, domo Corinthium, cui multae erant onerariae naves, cuius consobrinus Aristaeus, & ipse dives, Homericum illud solebat dictitare, Aut tu tolle me, aut ego te.

Diog. Quid ita, Crates?

ΚΡΑΤ. Τοῦ κλήρου ἕνεκα ἐκάτερος, ἡλικιωῶνται ὄντες· καὶ τὰς διαθήκας εἰς τὸ Φανερόν ἐτίθεντο, Ἀριστεάν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότην ἀφίεις τῶν ἑαυτοῦ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστεάς, εἰ προαπέλθοι αὐτοῦ. ταῦτα μὲν ἐγγέγραπτο. οἱ δὲ ἐθεράπευον ἀλλήλους ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ. καὶ οἱ μάντις, εἴτε ἀπὸ τῶν ἀστρῶν τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶν ὄνειράτων, ὥσγε Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτός, ἄρτι μὲν Ἀριστεῖ παρέιχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοίριχῳ. καὶ τὰ τάλαντα ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦτον, νῦν δ' ἐπ' ἐκεῖνον ἔρρεπε.

ΔΙΟΓ. Τί οὖν πέρας ἐγένετο, ᾧ Κράτης; ἀκούσαι 2 γὰρ ἄξιον.

ΚΡΑΤ. Ἀμφω τεθῆασιν ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας· οἱ δὲ κληροὶ εἰς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περιήλθον, ἄμφω συγγεγεῖς ὄντας, οὐδὲ πώποτε προμαντευομένους οὕτω γενέ-

Crat. Mutuis obsequiis captabant alter alterius hereditatem aetate aequales: & testamenti quidem tabulas in propatulo proponebant, Aristeia Moerichus, si prius decederet, domino relicto suorum omnium; Moericho vicissim Aristeas, si ante eum abiret: haec quidem in testamento erant scripta: illi vero observabant sese invicem, antecedere alter alterum adulatione conantes. Vates etiam, five ab astris coniectarent futura, five ex somniis, five Chaldaeorum imbuti disciplina, quin & ipse Pythius modo Aristeae tribuebat victoriam, modo Moericho; lancesque nunc ad istum, mox ad illum vergebant.

Diog. Quem ergo exitum res habuit, Crates? est enim audire operae pretium.

Crat. Ambo mortem obierunt eodem die; hereditates autem ad Eunomium & Thrasyclem inopinato pervenerunt, utrosque cognatos, nullo unquam mentis praesagio divi-

σθαι ταῦτα. διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ περιπεσόντες τῷ Ἰάπυγι, ἀνετράπησαν.

- 3 ΔΙΟΓ. Εὖ ἐποίησαν. Ἡμεῖς δὲ, ὅποτε ἐν τῷ βίῳ ἤμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων· οὔτε πώποτε εὐξάμεν Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὥς κληρονομήσαιμι τῆς βακτηρίας αὐτοῦ (εἶχεν δὲ πάνυ καρτερὰν ἐκ κοτίνου ποιησάμενος) οὔτε, οἶμαι, σὺ, ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα, καὶ τὸν πῖθον, καὶ τὴν πῆραν χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσιν.

ΚΡΑΤ. Οὐδὲν γάρ μοι τούτων ἔδει· ἀλλ' οὐδὲ σοὶ, ὦ Διόγενες. ἃ γὰρ ἐχρῆν, σύ τε Ἀντισθένους ἐκληρονόμησας, καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῶ μείζω καὶ σεμνότερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς.

1 Εἰς Κίρραν) Κατ' ἀντικρὺ Κίρρας ἐν τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ ἢ Σικυῶν. Ἡ δὲ Κίρρα ὄρος ὄξυ κατὰ τὴν Φωκίδα. V. ὅπου νῦν τὸν χρυσὸν φασὶ C. addunt.

2 Τῷ Ἰάπυγι) Ἀνίμω. G.
4 Εὖ ἐποίησαν) Ἀντὶ τοῦ ἱπαθοῦ, Ἀττικῶς. G.
7 Ἐκ κοτίνου) Ἐξ ἀγριελαιίου. V.

nantes haec ita fore. Moerichus enim & Aristeas cum Sicyone traicerent Cirrham, medioque cursu in obliquum Iapygem incidissent, eversa navi perierunt.

Diog. Bonum factum. Verum nos, quando in vita eramus, nihil tale cogitabamus de nobis invicem: neque unquam optavi Antisthenem emori, ut hereditatem nancisceretur eius baculi: habebat autem admodum robustum, quem ex oleastro ipse confecerat. Neque tu, puto, Crates, cupiebas heres esse, mortuo me, bonorum, dolii, peraeque choenices lupinorum duos habentis.

Crat. Quippe nihil mihi istis erat opus: at nec tibi, Diogenes: quam enim decebat, tu ab Antisthene adeptus es hereditatem, ego a te, multo maiorem graviorisque momenti, quam Persarum imperium.

ΔΙΟΓ. Τίνα ταῦτα Φῆς;

ΚΡΑΤ. Σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, ἐλευθερίαν.

ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, μέμνημαι τοῦτον διαδεξάμενος τὸν πλοῦτον παρ' Ἀντισθέους, καὶ σοὶ ἐτι πλείω καταλιπών. 4

ΚΡΑΤ. Ἄλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλουν τῶν τοιούτων κτημάτων, καὶ οὐδὲς ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομῆσιν προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἐβλεπον.

ΔΙΟΓ. Εἰκότως· οὐ γὰρ εἶχον, ἔνθα δέξαιτο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διερρύηκότες ὑπὸ τρυφῆς, κατὰπερ τὰ σαβρὰ τῶν βαλαντίων. ὥστε εἴ ποτε καὶ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παρρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθύς, καὶ διέρρει, τοῦ πυθμένος στέγειν οὐ δυναμένου· οἷόν τι πᾶσχεουσιν αἱ τοῦ Δαναοῦ αὐταὶ παρβENOI, ἐς τὸν τετρυπημένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. τὸ δὲ χρυσίον ὁδοῦσι, καὶ ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον.

13 Στίγειν οὐ δυναμένου) Δίχισθαι, βαστάζειν. V.

Diog. Quae tu bona dicis?

Crat. Sapientiam, frugalitatem parvo contentam, veritatem, loquendi fiduciam, animi libertatem.

Diog. Memini profecto eas me opes accepisse ab Antisthene, tibi quoque etiam ampliores reliquisse.

Crat. At ceteri non curabant eiusmodi possessiones, neque nos affectabatur talis hereditatis spe; siquidem aurum omnes inhiarent.

Diog. Quippe: neque enim habebant, ubi recondere accepta a nobis talia bona, diffuentes prae luxu, veluti rupta vetustate marsupia. Proinde si quis vel immitteret in eos sive sapientiam, sive libertatem loquendi, sive veritatem, excidebat protinus & diffuebat, cum fundus ingesta continere nequiret; quale quiddam accidit Danaï filiabus istis, quae in perforatum dolum haustam aquam infundunt: aurum vero dentibus unguibusque & omni machina custodiebant.

ΚΡΑΤ. Οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἔχομεν κἀνταῦθα τὸν πλοῦτον· οἱ δὲ ὀβολὸν ἔξουσιν κομίζοντες· καὶ τοῦτον ἄχρι τοῦ πορθμέως.

Crat. Propterea nos quidem habebimus hic quoque nostras divitias: hi autem obolum scilicet apportabunt, eumque ad portitorem usque tantum.

XII.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ,
ΚΑΙ ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ.

ΑΛΕΞ. ΕΜΕ δεῖ προκεκρίσθαι σου, ὦ Λίβυ· ἀμείνων γάρ εἰμι.

ΑΝ. Οὔμενον, ἀλλ' ἐμέ.

ΑΛΕΞ. Οὐκοῦν ὁ Μίνως δικασάτω.

ΜΙΝ. Τίνες δ' ἐστέ;

ΑΛΕΞ. Οὗτος μὲν Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος· ἐγὼ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου.

ΜΙΝ. Νῆ Δία ἐνδοξοί γε ἀμφοτέροι· ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῶν ἡ ἔρις;

L U C I A N I S C I P I O .

ALEXANDER, HANNIBAL, MINOS, SCIPIO.

Alex. ME par est praeponi tibi, Afer: melior enim sum.

Han. Neutiquam; verum me.

Alex. Ergo Minos causam disceptet.

Min. Quinam estis?

Alex. Hic Hannibal Carthaginiensis: ego Alexander Philippi filius.

Min. Profecto clari utrique: sed qua de re orta vobis est?

ΑΛΕΞ. Περὶ προεδρίας· Φησὶ γὰρ οὗτος ἀμείνων γε-
γενῆσθαι στρατηγὸς ἐμοῦ. ἐγὼ δέ, ὥσπερ ἅπαντες
ἴσασιν, οὐχὶ τούτου μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ
ἐμοῦ Φημί διενεγκεῖν τὰ πολέμια.

MIN. Οὐκοῦν ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶ-
τος ὁ Λίβυς λέγε.

AN. Ἐν μὲν τοῦτο, ὦ Μίνως, ἀνάμην, ὅτι ἐνταῦθα 2
καὶ τὴν Ἑλλάδα Φωνὴν ἐξέμαθον ὥστε οὐδὲ ταύτῃ πλέον
οὗτος ἐνέγκαιτό μου. Φημί δὲ τούτους μάλιστα ἐπαίνου
ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες ὁμῶς ἐπὶ μέ-
γα προεχώρησαν, δι' αὐτῶν δυνάμιν τε περιβαλλόμενοι,
καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς· ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμή-
σας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχὸς ὢν τῷ ἀδελφῷ,
μεγίστων ἡξιώθην, ἄριστος κριθεῖς· καὶ τοὺς γε Κελτί-
βηρας εἶλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῶν Ἑσπερίων,
καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβάς, τὰ περὶ τὸν Ἡριδανὸν ἄ-

Alex. De primae sedis iure: fert enim hicce se praestan-
torem exstitisse imperatorem me. Ego vero, quemadmo-
dum omnes norunt, non illi solum, sed cunctis fere, qui
ante me fuerunt, aio me praestitisse belli peritia.

Min. Ergo per vices uterque dicat: tu prior, Afer, cau-
sam tuam age.

Han. Id quidem unum, Minos, me iuvat, quod hic loci
Graecum etiam sermonem edidicerim, ut ne hac quidem
parte prae me quidquam habeat praecipui. Eos autem po-
no maxime laude dignos esse, quotcumque cum initio ni-
hil essent, tamen ad magnum potentiae fastigium proceffe-
runt, per se opibus comparatis, aptique imperio habiti.
Ego itaque cum paucis transgressus in Hispaniam, cum pri-
mum sub fratris auspiciis militassem, summae rerum prae-
fui, belli peritissimus iudicatus. Exinde Celtriberos in pote-
statem redegi, Gallos occidentales devici, superatisque ma-

παντα κατέδραμον, καὶ ἀναστάτους ἐποίησα τσαύτας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην, καὶ μέχοι τῶν προαστείων τῆς πρὸυχούσης πόλεως ἤλθον· καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μίας ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις ἀπομετρήσαι, καὶ τοὺς ποταμοὺς γεφυρῶσαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, οὔτε Ἀρμῶνος υἱὸς ὀνομαζόμενος, οὔτε Θεὸς εἶναι προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιὼν, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς συνετωτάτοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος· οὐ Μήδους καὶ Ἀρμενίου καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώκειν τινὰ, καὶ τῷ τολμήσαντι παρα-
 3 διδόντας εὐθὺ τὴν νίκην. Ἀλέξανδρος δὲ πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν ἠύξησε, καὶ παραπολὺ ἐξέτεινέ, χρησάμενος τῇ τῆς τύχης ὀρμῇ. ἐπεὶ οὖν ἐνίκησέ τε, καὶ τὸν ὀλεθρον ἐκείνον Δαρεῖον ἐν Ἰσσοῖ τε καὶ Ἀρβήλοισι ἐκρά-

13 Πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν) τοῦ πολέμου λαβὼν, ἢ κατεργάσας,
 Ἀλλὰ καὶ σὺ, Λίβυ, Ἀμίλχα τοῦ εἰργάσας. V.
 καὶ Βάρκα πατρὸς τὴν παρσκευὴν

gnis montibus, quae circa Padum sunt, omnia sum depulatus, & sedibus emovi tot urbes; campestem Italiam subieci; ad suburbia usque primariae urbis perveni; tot interfeci uno die, ut annulos eorum modiis sum mensus, inque fluviis cadaverum pontes struxerim. Haec omnia gessi, qui neque Ammonis filius dicebar, neque Deus esse videri volebam, nec somnia matris fabulabar; sed me hominem esse fassus, cumque ducibus prudentissimis comparatus, & cum militibus pugnacissimis congressus: non Medos Armeniosque debellans prius aufugientes, quam aliquis insequatur, & audenti statim cedentes victoriam. Alexander autem, cum paternum imperium suscepisset, id auxit & multis partibus ampliavit usus secundo fortunae impetu: at postquam vicit illum nullius pretii Darium, atque ad Iffum &

τησεν, ἀποστὰς τῶν πατρώων προσκυνεῖσθαι ἡξίου, καὶ ἐς δάιταν τὴν Μηδικὴν μετεδίδητησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαυφόνει ἐν τοῖς συμποσίοις τοὺς Φίλους, καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ. ἐγὼ δὲ ἡρξα ἐπίσης τῆς πατρίδος, καὶ ἐπειδὴ μετεπέμπετο, τῶν πολεμίων μεγάλῳ στόλῳ ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης, ταχέως ὑπήκουσα, καὶ ιδίωτην ἑμαυτὸν παρέσχον, καὶ καταδικασθεὶς ἤνεγκα εὐγνωμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἔπραξα βάρβαρος ὢν, καὶ ἀπαιδέυτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς καὶ οὔτε Ὀμηρον, ὥσπερ οὔτε, ῥαψῳδῶν, οὔτε ὑπ' Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνῃ δὲ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος. ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμείνων φημὶ εἶναι. εἰ δ' ἔστι καλλίων οὔτος, διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά· οὐ μὴν διὰ τοῦτ' ἀμείνων δοξεῖεν ἂν γενναίου καὶ στρατηγι-

8 βάρβαρος ὢν ... καὶ οὔτε Ὀμηρον ...) Ἐφρόνει γὰρ Ἀλέξανδρος μέγα ἐπὶ τῷ ἀπὸ στόματος αἰετοῦ προφέρειν τὴν Ἰλιάδα Ὀμήρου. V.

Arbelis superior fuit, pertaefus patrii moris adorari volebat, atque in Medicam illam & effeminatam vivendi rationem degeneravit: tum impie trucidabat inter convivia amicos, comprehendebatque ad mortem ducendos. Ego contra praefui aequo iure patriae, atque ubi me domum arceffebat, hostibus magna classe adortis Africam, e vestigio parui, meque privatum praebui: condemnatus tuli animo moderato casum. Haec feci barbarus & expers disciplinae Graecae, neque Homeri, prout hicce, carmina recitando decantans, nec sub Aristotele sophista doctrinis imbutus, at sola usus natura bona. Haec sunt, quibus ego Alexandro praestare me fero: ille autem si pulchrior est, quia diademate caput habet revinctum, apud Macedonas ista forte maiestatem habent; attamen idcirco praeferendus non existimetur viro strenuo, atque artibus imperatoris in-

κοῦ ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλεον ἥπερ τῇ τύχῃ κεχρημένου.
 MIN. Ὁ μὲν εἰρηκεν οὐκ ἀγεννῇ τὸν λόγον, οὐδ' ὡς
 Λιβὺν εἰκὸς ἦν, ὑπὲρ αὐτοῦ. σὺ δὲ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί
 πρὸς ταῦτα Φῆς;

- 4 ΑΛΕΞ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἀνδρα οὕτω
 θρασύν' ἱκανὴ γὰρ ἡ Φήμη διδάξαι σε, οἷος μὲν ἐγὼ
 βασιλεὺς, οἷος δὲ οὗτος ληστής ἐγένετο· ὅμως δὲ ὅρα, εἰ
 κατ' ὀλίγον αὐτοῦ διήνευκα· ὅς νέος ὢν ἔτι παρελθὼν ἐπὶ
 τὰ πράγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον,
 καὶ τοὺς Φονέας τοῦ πατρὸς μετῆλθον, καταφοβήσας
 τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, στρατηγὸς ὑπ'
 αὐτῶν χειροτονηθεὶς, οὐκ ἤξιῶσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν
 περιέπων ἀγαπᾶν ἄρχειν ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέλειπεν,
 ἀλλὰ πᾶσαν ἐπινοήσας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἡγησάμενος,
 εἰ μὴ ἀπάντων κρατήσαιμι, ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον ἐς
 τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπὶ τε Γρανικῷ ἐκράτησα μεγάλη μά-

13 Ἀγαπᾶν ἄρχειν) Κατέχειν ἀρκίωςδαι. V.

Afructo, qui follerti prudentia plus, quam fortuna fuerit usus:

Min. Hic certe dixit masculam orationem, nec qualem
 ab Afro exspectasses, pro se: tu, Alexander, quid ad illa
 respondes?

Alex. Nihil oportebat, Minos, homini tam audaci: fa-
 tis enim te fama docuerit, qualis ego rex, hic contra qua-
 lis fuerit latro: vide tamen, an parvo intervallo illum su-
 perarim, qui iuvenis adhuc ad rerum administrationem ag-
 gressus imperium turbatum continui, & percussores paren-
 tis supplicio sum ultus: tum percussis Thebanorum exci-
 dio Graecis, dux eorum suffragiis lectus indignum existi-
 mavi, si soli Macedonum regno incubans contentus essem
 imperio a patre mihi relicto: sed universum mente terrarum
 orbem complexus, intolerandumque putans, nisi omnium
 forem dominus, paucis mecum ductis militibus invasi Asiam;
 ad Granicum magno proelio fui superior; Lydiaque capta,

χῇ καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν,
 καὶ ὅλως τὰ ἐν ποσὶν αἰεὶ χειρούμενος ἦλθον ἐπὶ Ἰσσὸν,
 ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμενε μυριάδας πολλὰς στρατοῦ ἄγων.
 Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νε- 5
 κρούς ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας κατέπεμψα. Φησὶ γοῦν ὁ πορβ-
 μεὺς μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχε-
 δίας διαπηξαμένους τοὺς πολλοὺς αὐτῶν διαπλεῦσαι.
 καὶ ταῦτα δὲ ἔπραττον αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ τιτρώ-
 σκεσθαι ἄξιόν. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν
 Ἀρβήλοις διηγήσομαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον,
 καὶ τὸν Ὠκεανὸν ὅρον ἐποίησάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ τοὺς
 ἐλέφαντας αὐτῶν εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχειρῶσάμην· καὶ
 Σκύθας δὲ, οὐκ εὐκαταφρονήτους ἀνδρας, ὑπερβάς τὸν
 Τάναϊν, ἐνίκησα μεγάλην ἵππομαχίαν· καὶ τοὺς Φίλους
 εὖ ἐποίησα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἡμυνάμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς
 ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ ἐκείνοι, παρὰ τὸ
 μέγεθος τῶν πραγμάτων καὶ τοιοῦτόν τι πιστεύσαντες

Ionia & Phrygia, in summa proxima quaeque subiiciens
 perveni ad Iffum, ubi Darius exspectabat cum immensa co-
 piarum multitudine. Exinde, Minos, vos non praeterit,
 quot vobis mortuos uno die huc demiserim: portitor qui-
 dem affirmat, non suffecisse ipsis tunc cymbam, sed ratibus
 iunctis multos eorum traiecisse. Equidem ista agebam ipse
 me ante alios periculis offerens, vulnerarique pulchrum
 ducens. Et ne tibi, quae Tyri sunt gesta, quaeque Arbelis,
 enarrem, ad Indos usque penetravi, Oceanumque limitem
 feci imperii, elephantos eorum cepi, Porum subegi: Scy-
 thas etiam, minime contemnendos viros, transgressus Ta-
 naïm magna devici equestri pugna: amicis benefeci, inimi-
 cos ultus sum. Quod si Deus etiam videbar hominibus, ve-
 niam illi merentur, ob magnitudinem rerum gestarum tale

6 περὶ ἐμοῦ. Τὸ δ' οὖν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον, οὗτος δὲ ἐν Φυγῇ ὢν παρὰ Προυσίᾳ τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν πανσυργότατον, καὶ ὠμότατον ὄντα ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἔω λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχύϊ, ἀλλὰ πονηρίᾳ, καὶ ἀπιστίᾳ, καὶ δόλοισι νόμιμον δέ, ἢ προφανές οὐδέν. ἐπεὶ δέ μοι ὠνείδισε τὴν τρυφὴν, ἐκλελῆσθαι μοι δεκεῖ, οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ, ἐταίραις συνῶν, καὶ τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς ὁ Φαυμάσιος καθηδυπαθῶν. ἐγὼ δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ Ἑσπέρια δόξας, ἐπὶ τὴν ἔω μᾶλλον ὥρμησα, τί ἂν μέγα ἔπραξα, Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ Διβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαθεύρων ὑπαγόμενος; ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξε μοι ἐκεῖνα, ὑποπτήσσοντα ἤδη, καὶ δεσπότην ὁμολογῶντα. εἰρήκα. σὺ δέ, ὦ Μίνως, δίκασζε. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.

7 ΣΚΗΠ. Μὴ πρότερον, ἢ μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσης.

9 Καθηδυπαθῶν) Εἰς ἡδονὰς καταναλίσκων. V.

quiddam de me sibi persuadentes. Denique ego regnans diem obii: hicce patria extorris apud Prusiam Bithynum, ut dignum erat fraudulentissimum crudelissimumque hominem. Nam quomodo superarit Italos, mitto dicere; non fortitudine fane, sed malitia, perfidia & dolis; nihil autem in proeliis iustum atque apertum. Quandoquidem vero mihi exprobravit luxuriam, oblitus mihi videtur, qualia fecerit Capuae, meretriculis affixus, & belli opportunitates in deliciis disperdens. Ego autem nisi, parvifactis orbis occidui rebus, in Orientem irruissem, quid grande praestitissem Italia incruente capta, Libyaeque, & cunctis ad Gades usque subactis? at illae partes bello mihi dignae non videbantur, ut quae ultro iam metu iugum subirent, ac dominum faterentur. Dixi: tu, Minos, iudica: haec enim ipsa de multis sufficiunt.

Scip. Ne prius tamen, nisi de me quoque audiveris.

MIN. Τίς γὰρ εἶ, ὃ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὦν ἐρεῖς;

ΣΚΗΠ. Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατηγὸς, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις.

MIN. Τί οὖν καὶ σὺ ἐρεῖς;

ΣΚΗΠ. Ἀλεξάνδρου μὲν ἦττων εἶναι, τοῦ δ' Ἀννίβου ἀμείνων· ὃς ἐδίωξα νικήσας αὐτὸν, καὶ συγεῖν καταναγκάσας ἀτίμως. πῶς οὖν οὐκ ἀναίσχυντος οὗτος, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλλᾶται, ὃ οὐδὲ Σκηπίων ἐγὼ, ὁ νενικηκὼς αὐτὸν, παραβάλλεσθαι ἀξιώ;

MIN. Νῆ Δί' εὐγνώμονα Φῆς, ὃ Σκηπίων ὥστε πρῶτος μὲν κεκρίσθω Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτὸν δὲ, σὺ· εἶτα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβας, οὐδὲ οὗτος εὐκαταφρόνητος ὢν.

Min. At quis tu, virorum optime, aut unde domo dicturus eris?

Scip. Italus Scipio, imperator, qui fregi Carthaginem, Afroque devici magnis proeliis.

Min. Quid igitur porro tu dices?

Scip. Alexandro quidem me concedere, verum Hannibalem anteire, ut qui victum illum pepuli, fugamque turpem capeffere coëgi. Quomodo non impudens igitur hicce, qui cum Alexandro contendat, cui ne ego quidem Scipio, qui eum superavi, comparari sustineo.

Min. Ita me Iuppiter amet, aequum loquere, Scipio: quare primo quidem loco ponatur Alexander; tu illi secundus esto: postea, si videtur, Hannibal, ne ipse quidem facile contemnendus.

XIII.

ΔΙΟΓΕΝΟΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

ΔΙΟΓ. **Τ**Ι τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε; καὶ σὺ τέθνηκας;
ὥσπερ καὶ ἡμεῖς ἅπαντες;

ΑΛΕΞ. Ὅραϊς, ὦ Διόγενες· οὐ παράδοξον δὲ, εἰ ἄν-
θρωπος ὢν ἀπέθανον.

ΔΙΟΓ. Οὐκοῦν ὁ Ἀμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτοῦ
σε εἶναι υἱόν· σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα ἦσθαι;

ΑΛΕΞ. Φιλίππου δηλαδὴ· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν
Ἀμμωνος ὢν.

ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὅμοια
ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεσθαι ἐν
τῇ εὐνῇ· εἴτα οὕτω σε τεχθῆναι· τὸν δὲ Φίλιππον ἐξηπα-
τήσθαι, οἰόμενον πατέρα σου εἶναι.

ΑΛΕΞ. Καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον, ὥσπερ σύ· νῦν δὲ ὁρῶ,

DIOGENIS ET ALEXANDRI.

Diog. **Q**UID hoc, Alexander? & tu mortuus es perinde
atque nos omnes?

Alex. Res apparet, Diogenes: nec valde mirandum, si
homo natus mortem obii.

Diog. Igitur Ammon mentiebatur, te praedicans suum esse
filium, cum tu interea Philippi fores.

Alex. Quippe Philippi: neque enim Ammone genitus
decessissem.

Diog. Atqui etiam de Olympiade familia quaedam fere-
bantur, draconem cum ea rem habere & conspici in lecto;
tum ita te fuisse prognatum, Philippum vero deceptum,
qui opinaretur se tibi patrem esse.

Alex. Et ego non secus ista, quam tu, audiebam: nunc

ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ἔλεγον.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν οὐκ ἄχρηστόν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ γὰρ ὑπέπτησσαν θεὸν εἶναί σε νομίζοντες. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, 2
τίνι τὴν τοσαύτην ἀρχὴν καταλέλοιπας;

ΑΛΕΞ. Οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενης· οὐ γὰρ ἔφθασα ἐπισκῆψαί τι περὶ αὐτῆς· ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων Περδίκκα τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τί γε-
λαῖς, ὦ Διόγενης;

ΔΙΟΓ. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλάς, ἄρτι σε παρειληφότα τὴν ἀρχὴν κολακεύον-
τες, καὶ προστάτην αἰρούμενοι, καὶ στρατηγὸν ἐπὶ τοῖς βαρβάροις· ἐνιοὶ δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προστιθέντες, καὶ νεῶς οἰκοδομούμενοι, καὶ θύοντες ὡς δράκοντος υἱῶ.
Ἄλλ' εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν; 3

video, nihil veri nec matrem, neque Ammoniorum vates dixisse.

Diog. Verum mendacium eorum non inutile tibi, Alexander, ad res gerendas fuit: multi enim metu succumbebant, Deum esse te rati. At cedo mihi, cui illud tantum imperium reliquisti?

Alex. Nescio sane, Diogenes: nam nihil, antequam morerer, mandavi quidquam de eo, nisi hoc solum, quod animam agens Perdiccae annulum tradidi. Interea tu quid rides, Diogenes?

Diog. Quid scilicet aliud, quam in memoriam revocavi, qualia faceret Graecia, te suscepto iam modo imperio adu-
lati, praefectumque capientes & imperatorem adversum barbaros: nonnulli etiam duodecim Diis adiungebant, tem-
plaque & sacra faciebant tanquam serpentis filio. At quae-
so, ubi te Macedones sepeliverunt?

ΑΛΕΞ. Ἐτι ἐν Βαβυλῶνι κείμεαι τρίτην ταύτην ἡμέραν ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστής, ἣν ποτε ἀγάγῃ σχολὴν ἀπὸ τῶν Θουρύβων τῶν ἐν ποσίν, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν με θαΐειν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἰς τῶν Αἰγυπτίων Θεῶν.

ΔΙΟΓ. Μὴ γελάσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν καὶ ἐν ἄδου ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἄνουβιν, ἢ Ὅσιριν γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὦ Θειότατε, μὴ ἐλπίσης· οὐ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἀπαξ διαπλευσάντων τὴν λίμνην, καὶ ἐς τὸ εἶσω τοῦ στομίου παρελθόντων· οὐ γὰρ ἀμελής ὁ Αἰακός, οὐδ' ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος. Ἐκεῖνα δὲ ἡδέως ἂν μάθωμι παρὰ σοῦ, πῶς φέρεις, ὅπῃ ἂν ἐννοήσης ὅσῃ εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφίξαι, σωματοφύλακας, καὶ ὑπασπιστάς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν τοσούτον, καὶ ἔθνη προσκυνούντα· καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ

16 Καὶ τὰ μεγάλα θηρία) τοὺς ἐλέφαντας λέγει. V.

Alex. Etiamnum Babylone iaceo tertium istum diem: promittit autem Ptolemaeus satelles, si quando otium agat a turbis, quae nunc urgent, se in Aegyptum me delatum humaturum ibi, ut unus fiam Aegyptiorum Deorum.

Diog. Non ego rideam, Alexander, cum te video in Orco quoque desipientem, sperantemque fore, ut Anubis aut Osiris evadas: at tu tamen ista, divinissime, ne speres: fas enim non est, sursum redire quemquam eorum, qui semel traiecerunt hanc paludem, & citra ostium illud sese penetrarunt; neque enim Aeacus est negligens, nec talis Cerberus, quem facile contemnas. Istud autem perlibenter didicerim a te, quo animo feras, cum cogitando percensens, quanta felicitate in terra relicta huc adveneris; corporis custodes inquam, satellites, satrapas, auri tantum numerum, populos adorantes, Babylonem, Brastra, imma-

μεγάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν· καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον· οὐ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε; οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε μὴ οἴεσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης;

ΑΛΕΞ. Σοφὸς ἀπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιτριπτό- 5
 τος ὢν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα μὲν ἤτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέστελλεν, ὡς δὲ κατεχρήτο μου τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμίᾳ θωπεύων, καὶ ἐπαινῶν ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τοῦτο μέρος ὃν τὰ γαθοῦ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλοῦτον. καὶ γὰρ αὐ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων. γόης, ὦ Διόγετες, ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης. πλὴν ἄλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλαυκα αὐτοῦ τῆς σοφίας,

nes belluas, honorem, & gloriam; idque practerea, insignem esse curru vectum, religatum taenia candida caput; purpuream vestem fibula substrictam gerentem: non illa te pungunt mentem subeuntia? Quid lacrimaris, inepte? nonne ista te docuit sapiens Aristoteles non putare certa, quippe fortunae dona?

Alex. Sapiens omnium iste adulatorum perditissimus? me solum sine ad Aristotelem quae spectant scire, quam multa petierit a me, quales literas miserit, quam fuerit abusus meo doctrinarum ambitioso studio, dum blande assentatur, laudatque nunc ob pulchritudinem, quasi & illa pars sit boni; nunc ob res gestas & divitias: etenim illud etiam esse bonum ducebat, ut nullo pudore deterritus oblatas a me opes acciperet: praestigiator, Diogenes, plane, & mirus artifex. Illum adeo percepi fructum ex eius sapientia, ut

τὸ λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς ἐκείνοις, ἀκατηριθήσω μικρῶ γε ἔμπροσθεν.

- 6 ΔΙΟΓ. Ἀλλ' οἶσθαι ὃ δράσεις; ἄκος γάρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι· ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἐλλέβορος οὐ φύεται, σὺ δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ἐπισπασάμενος πίε· καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλάκις. οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιῶμενος. καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκεῖνον ὀρώ, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπὶ σὲ ὀρμῶντας, ὡς διασπάσαιντο, καὶ ἀμύναιντό σε, ὧν ἔδρασας αὐτούς. ὥστε τὴν ἑτέραν σὺ ταύτην βιάδιζε, καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφη.

7 Καὶ γὰρ Κλεῖτον) Τὸν σωματοφύλακα, ὃν μεταξὺ εὐεχόμενον τῷ δέσπῃ διέπειρε. Καλλισθένην δὲ

τὸν φιλόσοφον, ὃς λόντι συγκρατοῦν εἰρχθεῖς ὑπ' Ἀλεξάνδρου διεφθάρη. V.

doleam amissis, quasi maximis bonis, rebus illis, quas denumerasti paulo ante.

Diog. At scin' tu, quid facias? remedium enim tibi doloris suggeram, quandoquidem hicce loci helleborus non nascitur. Tu ergo Lethes aquam ore patulo ductam bibe, iterumque bibe & saepius: sic enim defines propter Aristotelis bonorum amissionem dolore cruciari. Verum & Clitum illum video, & Callisthenem aliosque multos in te irruentes, ut discerpant, atque ulciscantur iniurias a te illatas. Quare tu alteram illam viam ingredere, & bibe saepius, ut dixi.

XIV.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

1 ΦΙΛ. ΝΥΝ μὲν, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρνος γέ-

ALEXANDRI ET PHILIPPI.

Phil. NUNC fane, Alexander, infitias haud iveris, te fi-

νοιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἄμμωνος γε ὢν.

ΑΛΕΞ. Οὐδ' αὐτὸς ἠγνόουν, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου υἱὸς εἰμι· ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι.

ΦΙΛ. Πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρέχειν σεαυτὸν ἐξαπατήθησόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν;

ΑΛΕΞ. Οὐ τοῦτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάγησάν με, καὶ οὐδεὶς ἐτι ἀνθίστατο, οἰόμενοι θεῷ μάχεσθαι· ὥστε ῥᾶον ἐκράτουν αὐτῶν.

ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν, ὃς 2
δειλοῖς αἰεὶ συννέχθης, τοξάρια, καὶ πελτάρια, καὶ γέρρα οἰσύνια προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φωκέων καὶ Ἀθηναίων· καὶ τὸ Ἀρκά-

12 Συννέχθης) Συνανειστράφης. V.

ibid. Τοξάρια) Ἀκόντια. V.

ibid. Καὶ πελτίδια) Μικρὰ ἀσπί-
δίσκια. V. τετράγωνα. G.

ibid. Καὶ γέρρα) Περσικὰ μὲν

ἔστιν ὕψλα κυρίως τὰ γέρρα· κατα-
χρηστικῶς δὲ καὶ ἅπαν τὸ σκέπα-
σμα, εἴτε δερμάτινον, εἴτε καὶ ἄλλης
τινὸς ὕλης γέρον ἐλέγτο. V. μι-
κρὰ ἀκόντια. G.

13 Οἰσύνια) Εἶδος ἱτέας. G.

lium esse meum: nequaquam enim mortuus fores, siquidem Ammonis esses.

Alex. Nec ipse ignorabam, pater, me Philippi Amynta nati filium esse: sed interpretabar in meam partem oraculum, conducibile ratus ad res gerendas.

Phil. Quid ita? conducibile tibi videbatur praebere temet decipiendum a prophetis?

Alex. Non illud dico: sed barbari stupore perculsi me formidabant, nullusque amplius resistebat, arbitrati cum Deo se pugnare.

Phil. At quos tu devicisti bello vinci dignos viros, qui cum ignavis semper manum conseruisti, qui arcus, peltas minutas, scuta denique viminea prae se proiciunt? Graecos superare labor erat, Boeotos, Phocenses, & Athenien-

δων ὀπλιτικὸν, καὶ τὴν Θετταλὴν ἵππον, καὶ τοὺς Ἡ-
 λείων ἀκοντιστάς, καὶ τὸ Μαντινέων πελταστικὸν, ἢ
 Θραῆκας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ καὶ Παίονας χειρώσασθαι,
 ταῦτα μεγάλα. Μήδων δέ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλ-
 δαίων, καὶ χρυσοφόρων ἀνθρώπων καὶ ἀβρῶν, οὐκ οἶ-
 σθα, ὡς πρὸ σοῦ μύριοι μετὰ Κλεάρχου ἀνελθόντες
 ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων,
 ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι Φυγόντων.

- 3 ΑΛΕΞ. Ἄλλ' οἱ Σκύθαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν
 ἐλέφαντες οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως οὐ
 διαστήσας αὐτοὺς, οὐδὲ προδοσίαις ὠνούμενος τὰς νίκας,
 ἐκράτουν αὐτῶν· οὐδ' ἐπιώρκησα πώποτε, ἢ ὑποσχό-
 μενος εἰψεύσάμην, ἢ ἄπιστον ἔπραξά τι τοῦ νικᾶν ἕνεκα.
 καὶ τοὺς Ἑλλήνας δέ, τοὺς μὲν ἀναιματὶ παρέλαβον·
 Θεβαίους δὲ ἴσως ἀκούεις ὅπως μετῆλθον.

10 Οὐ διασπᾶσας) Οὐ διασχί- στάσεις ἐπέβαλεν ἐν ταῖς πόλεσιν.
 σας· ὁ Φίλιππος χρημᾶτα παρέχων V.

ses: tum Arcades gravis armaturae, Theffalum equitatum,
 Eleorum iaculatores, Mantinensium cetratos milites, aut
 Thracas, Illyrios, quin etiam Paeonas subiicere, hoc prae-
 clarum: Medos autem, Persas & Chaldaeos, auro nitentes
 homines ac molles, non meministi ante te a decem illis mil-
 libus, qui cum Clearcho in Persidem sunt profecti, esse su-
 peratos, cum ne manus quidem gradumque conferre susti-
 nerent, sed antequam telum ad eos perveniret, in fugam
 se darent.

Alex. Attamen Scythae, pater, & Indorum elephanti
 haud fane contemnendi; quos equidem non factione mota
 divisos, nec emta proditione victoria, superavi tamen: ne-
 que peieravi unquam, promissamve fidem fefelli, aut perfu-
 dum aliquid designavi vincendi causa. Graecos porro, hos
 sine sanguine mihi adiunxi; Thebanos autem forte inaudi-
 visti quibus suppliciis sim persecutus.

ΦΙΛ. Οἶδα ταῦτα πάντα. Κλείτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μεταξύ δειπνοῦντα ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε. Σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβαλὼν, κἀνδυν, ὡς Φασί, μετενέδυσ, καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐπέθου, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἡξίους· καὶ, τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμὲ μού τὰ τῶν νενικημένων. ἐγὼ γὰρ λέγειν ἅσα ἄλλα ἔπραξας, λέουσι συγκατακλείων πεπαιδευμένους ἀνδρας, καὶ γάμους τοιούτους γαμῶν, καὶ Ἡφαιστίωνα ὑπεραγαπῶν. ἐν ἐπήνεσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέσχου τῆς τοῦ Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὐσῆς, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης· βασιλικά γὰρ ταῦτα.

ΑΛΕΞ. Τὸ Φιλοκίνδυνον δὲ, ὦ πάτερ, αὐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκαις πρῶτον καθάλασθαι εἰς

5 Κἀνδυν) Ἰμάτιον. V.

9 Ἀνδρας) Καλλισθένην καὶ

Δύσανδρον. V.

16 Ὀξυδράκαις) Ἐθνος. V.

Phil. Novi isthaec omnia: Clitus enim renuntiavit mihi; quem tu spiculo traiectum inter coenam trucidasti, quia me ad tuas res gestas comparatum laudare instituerit. Tu praeterea Macedonica chlamyde proiecta, mutato, ut aiunt, in candyn Petficam habitu; & tiaram rectam capiti imposuisti, & adorari a Macedonibus, ab hominibus liberis volebas, quodque omnium erat maxime ridiculum, accumulare mores devictorum: nam omitto dicere, quae alia perpetraris, dum in eandem caveam cum leonibus includis eruditos viros, nuptiasque tales celebras, & Hephaestionem ultra modum diligis: id unicum laudavi tantummodo relatum, abstinuisse te a Darii uxore formosa, eiusque matre, & natarum curam habuisse: haec enim regia sunt.

Alex. Ad pericula vero subeunda promptum animum, pa-

τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα;

ΦΙΛ. Οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε· οὐχ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ τιτρώσκεσθαι ποτὲ τὸν βασιλέα, καὶ προκινδυνεύειν τοῦ στρατοῦ· ἀλλ' ὅτι σοι τοιοῦτο ἥκιστα συνέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴ ποτε τραυθεῖς, καὶ βλέποίεν σε φοράδην τοῦ πελέμου ἐκκοιμίζομενον, αἵματι ρέομενον, οἰμῶζοντα ἐπὶ τῷ τραύματι, ταῦτα γέλως ἦν τοῖς ὁρῶσι· καὶ ὁ Ἀμμων γόης καὶ ψευδόμαντις ἠλέγχετο, καὶ οἱ προφῆται κόλακες. ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλασεν ὁρῶν τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυχοῦντα, θεόμενον τῶν ἱατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ, ὅποτε ἤδη τέθυκας, οὐκ οἶε πολλοὺς εἶναι τοὺς τὴν προσποίησιν ἐκείνην ἐπικερτομοῦντας, ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐκτάδην κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξωδηκότα κατὰ νόμον σω-

8 Ἀμμων) Οὗτω Ζεὺς παρὰ Λί-
λιν· πρὸς τοῦτον Ἀλέξανδρος χρη-
σμὸν ἀπακούμενος ἔλαβε, καὶ ἤκουσε,

Υἱὸς μὲν εἰ. G.

14 Μυδῶντα) Ἐκρίοντα, σισση-
μίνον. V.

ter, non laudas, nec quod in Oxydracis primus defiluerim intra murum, totque acceperim vulnera?

Phil. Non laudo, Alexander: non quod pulchrum esse non putem etiam vulnerari aliquando regem, & pro exercitu pericula suscipere; sed quod tibi tale inceptum minime conducebat: Deus enim cum videbare, si quando vulnerareris, viderentque te portatum proelio efferri, cruore manantem, ingemiscentem vulnere, haec utique ridendi materies erat futura spectantibus, & Ammon impostor, falsusque vates arguebatur; prophetæ vero adulatōres. Et quis non risisset, si videret Iovis filium animo deficientem, implorantem medicorum operam? Nunc vero, cum iam mortuus es, non tu censeres multos esse, qui simulationem divinitatis istam acerbioribus iocis profcindant, cum vident cadaver Dei porrectum, putrescens iam ac tumidum ex lege corporum omnium? Praeterquam quod illa, quam di-

μάτων ἀπάντων; ἄλλως τε καὶ τὸ χρήσιμον, ὃ ἔφης, Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν ῥαδίως, πολὺ σε τῆς δόξης ἀφηρεῖτο τῶν κατορθουμένων· πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδὲς ὑπὸ Θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν.

ΑΛΕΞ. Οὐ ταῦτα Φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, 6
ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον τίβασί με. καί-
τοι τὴν Ἀορνον ἐκείνην, οὐδ' ἑτέρου ἐκείνων λαβόντος,
ἐγὼ μόνος ἐχειρωσάμην.

ΦΙΛ. Ὅρας ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἀμμωνος λέγεις, ὃς
Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν; καὶ οὐκ
αἰσχύνῃ, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐδὲ τὸν τύφον ἀπομαθήσῃ, καὶ
γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ συνῆς ἤδη νεκρὸς ὢν.

cebas, Alexander, utilitas, quasi eam ob causam facili vi-
ctoria potireris, multum tibi detraxit gloriae rerum egre-
gie gestarum: nihil enim non videbatur minus & infra di-
gnitatem, quod a Deo fieri videretur.

Alex. Non ista de me sentiunt homines, sed cum Her-
cule & Baccho comparant: quin immo Aornum, illam in-
accessam avibus rupem, cum neuter illorum ceperit, ego
solus subegi.

Phil. Viden', ista te tanquam Ammonis filium dicere, qui
Herculi & Baccho equiparas te ipsum? nonne te pudet,
Alexander, nec fastum dediscas, teque ipse cognosces, &
iam intelliges te mortuum esse?

XV.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ.

ANT. ΟΙΑ πρώην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀδυσσεά 1

ACHILLIS ET ANTILOCHI.

Ant. QUAIA pridie, Achilles, ad Ulysssem a te sunt di-

σοι εἴρηται περὶ τοῦ θανάτου· ὡς ἀγεννῇ καὶ ἀνάξια τοῖν διδασκάλοις ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοῖνικος; ἡκρωμένη γὰρ, ὁπότε ἔφης βούλεσθαι ἐπάρουρος ὦν θητεύειν παρὰ τινι τῶν ἀκλήρων, ὧ μὴ βίος πολὺς εἴη, μᾶλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. ταῦτα μὲν οὖν ἀγεννῇ τινα Φρύγα δειλὸν, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος Φιλόζων ἴσως ἔχρην λέγειν· τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν, τὸν Φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἀπάντων, ταπεινὰ οὕτω περὶ αὐτοῦ διανοεῖσθαι πολλὴ αἰσχύνη, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ· ὅς, ἔξον ἀκλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἐκὼν προεῖλου τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον.

2 AX. ὦ παῖ Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔτι τῶν ἐνταῦθα ὦν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δύστηνον ἐκεῖνο δοξάριον προετίμων τοῦ βίου· νῦν δὲ συνίημι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελής, εἰ καὶ ὅτι μά-

ista de morte, quam humilis animi minimeque digna utrifque praeceptoribus Chirone & Phoenice! auscultabam enim, quando dictitabas, malle te in terra vitam degentem mercenariam operam praestare cuiquam inopum, cui victus copia non abundet, quam omnibus imperare mortuis: ista abiectum aliquem ignavumque Phrygem, ultra quam decorum sit, vitae cupidum forte fas erat proloqui; at Pelei filium, heroum omnium promptissime se periculis offerentem tam demissa de se cogitare pudendum plane, & multimodis discrepans a rebus in vita gestis; ut qui, cum liceret inglorium in Phthioride diuturnumque regnum possidere, ultro praetulisti coniunctam cum pulchra laude mortem.

Ach. Nestoris fili, tunc equidem inexpertus rerum inferarum, ignarusque, utrum ex duobus praestaret, miseram istam gloriolam anteponebam vitae: nunc vero iam tandem intelligo, illam esse infructuosam, quidquid etiam su-

λιστα οἱ ἄνω φαΐσθῇσουσι· μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοτιμία· καὶ οὔτε τὸ κάλλος ἐκεῖνο, ὦ Ἀντίλοχε, οὔτε ἡ ἰσχὺς πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῶ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατ' οὔδεν ἀλλήλων διαφέροντες· καὶ οὔτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δεδίασί με, οὔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν· ἰσηγορία δὲ ἀκριβής, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἤμιν κακὸς, ἢ δὲ καὶ ἐσθλός. ταῦτά με ἀνιά, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν.

ANT. Ὅμως τί οὖν ἄν τις πάθοι, ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας. ὥστε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιάσθαι τοῖς διατεταγμένοις. ἄλλως τε ὁρᾷς, τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σὲ ἐσμὲν οὔδε μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. Φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμαστοὺς ἄνδρας, οἱ οὐκ ἂν, οἶμαι, δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς

peri garriant, inter mortuos autem aequalia honoris iura: neque forma illa, Antiloche, nec robur adest; sed iacemus omnes sub eadem caligine similes, & nulla parte alter ab altero diversi: neque Troianorum umbrae pertimescunt me, neque Achivorum observant; verum aequalitas iuris exacta, mortuique similes, ignavi fuerint an fortes. Ista me torquent, & graviter fero, qui mercenariam vitam non agam.

Ant. Attamen quid facias, Achilles? hoc enim ita visum fuit naturae, ut omnino moriantur omnes. Quamobrem legi obtemperandum est, neque oportet gravari iussa: atque etiam vides, sodalium quot circa te simus; Ulysses autem iam iam aderit omnino: affert quippe solarium societas rei malae, & quod eam non ipse solus perpetiaris. Vides Herculem & Meleagrum, aliosque viros admirandos, qui, puto, non cupiant sursum in vitam redire, si quis eos emi-

ἀναπέμφειε θητεύοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν.
 4 AX. Ἐταιρικὴ μὲν ἡ παραίνεσις· ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως
 ἡ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιᾶ· οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκα-
 στον· εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χεῖρους ἐστὲ, καὶ ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες.

ANT. Οὐκ, ἀλλ' ἀμείνους, ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ
 ἀνωφελὲς τοῦ λέγειν ὀρώμεν. σιωπᾶν γὰρ, καὶ φέρειν,
 καὶ ἀνέχεσθαι δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλω-
 μεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι.

ferit mercedem merituros apud inopes pauperculosque ho-
 mines.

Ach. Qualis sodalem decet, est haec admonitio: me ta-
 men nescio quomodo memoria rerum per vitam actarum
 angit; ni fallor, & vestrum unumquemque: quod si mi-
 nus fatemini, tanto peiores estis, qui taciti eodem dolore
 afficiamini.

Ant. Minime, sed meliores, Achilles: nullum enim esse
 proloquendi fructum videmus: filere igitur, & ferre acto-
 lerare casum constitutum est nobis, ne risum insuper de-
 beamus, quemadmodum tu, talia optantes.

XVI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

1 ΔΙΟΓ. ΟΥΧ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν; οὔμενον ἄλλος,
 μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ρόπαλον, ἡ λεοντῆ, τὸ
 μέγεθος, ὅλος Ἡρακλῆς ἐστιν. εἴτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς

DIOGENIS ET HERCULIS.

Diog. **N**ON Hercules est hicce? haud sane alius, me Her-
 cule: arcus, clava, leonina pellis, statura; plane ipse Her-
 cules est. Et diem obiit supremum, Iovis filius qui sit?

ῶν; Εἰπέ μοι, ὦ Καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γάρ σοι ἔθυον ὑπὲρ γῆς ὡς Θεῶ.

ΗΡΑ. Καὶ ὀρθῶς ἔθυες. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν οὐρανῷ τοῖς Θεοῖς σύνεστι, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἡβην· ἐγὼ δ' εἰδῶλον εἰμὶ αὐτοῦ.

ΔΙΟΓ. Πῶς λέγεις εἰδῶλον τοῦ Θεοῦ; καὶ δυνατόν ἐστι ἡμισείας μὲν τινα Θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίσει;

ΗΡΑ. Ναί· οὐ γὰρ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἢ εἰκὼν αὐτοῦ.

ΔΙΟΓ. Μανθάνω. ἄντανδρόν σε τῷ Πλούτωνι παρ- 2
έδωκεν ἀνθ' ἑαυτοῦ· καὶ σὺ νῦν ἀντ' ἐκείνου νεκρὸς εἶ.

ΗΡΑ. Τοιοῦτό τι.

ΔΙΟΓ. Πῶς οὖν ἀκριβὲς ᾧν ὁ Αἰακὸς οὐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκεῖνον, ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποβολιμαῖον Ἡρακλέα παρόντα;

ΗΡΑ. Ὅτι ἐώκειν ἀκριβῶς.

Quaeso te, pulcherrimis victoriis inclite, mortuusne es?
at ego tibi in terris sacra faciebam, tanquam Deo.

Herc. Merito quidem: etenim ipse verus Hercules in coelo cum Diis versatur, & habet formosam pedibus Heben: ego autem eius sum simulacrum.

Diog. Quomodo ais? simulacrum Dei? fierine potest, ut aliquis dimidia parte sit Deus, mortuus altero dimidio?

Herc. Plane: non enim ille mortuus est; sed ego eius effigies.

Diog. Rem teneo: te vicarium Plutoni tradidit pro se; tuque nunc eius vice mortuus es.

Herc. Sic fere se res habet.

Diog. Quis ergo factum, ut, quantumvis diligentissimam curam adhibeat, Aeacus non animadverterit te non esse istum, & receperit suppositum Herculem huc advenientem?

Herc. Exacte scilicet similis eram.

ΔΙΟΓ. Ἀληθῇ λέγεις ἀκριβῶς γὰρ, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί· σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἰδῶλον γεγάμηκε τὴν Ἥβην παρὰ τοῖς θεοῖς.

3 ΗΡΑ. Θρασύς εἶ, καὶ λάλος· καὶ εἰ μὴ παύσῃ σκώπτων ἐς ἐμὲ, εἴσῃ αὐτίκα, οἷου θεοῦ εἰδῶλόν εἰμι.

ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν τόξον γυμνὸν, καὶ πρόχειρον· ἐγὼ δὲ τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε, ἅπαξ τεθνεώς; ἀτὰρ εἰπέ μοι, πρὸς τοῦ σοῦ Ἡρακλέους, ὅποτε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ καὶ τότε εἰδῶλον ἦν; ἢ εἰς μὲν ἦτε παρὰ τὸν βίον· ἐπεὶ δ' ἀπεβάνετε, διαιρεθέντες, ὁ μὲν ἐς θεοὺς ἀπέπτατο, σὺ δὲ τὸ εἰδῶλον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, εἰς ἄδου πάρει;

ΗΡΑ. Ἐχρῆν μὲν μὴδ' ἀποκρίνασθαι πρὸς ἄνδρα ἐπίτηδες ἐρεσχελῶντα· ὅμως δ' οὖν καὶ τοῦτ' ἀκούσον· ὅπόσον μὲν Ἀμφιτρύωνος ἐν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τοῦτο τέβνηκε, καὶ εἰμὶ ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν· ὁ δὲ ἦν τοῦ Διὸς, ἐν οὐρανῷ σύνεστι τοῖς θεοῖς.

Diog. Vera loqueris: exacte quidem, ut ille ipse esses: cave ergo, ne res contra cadat, tuque sis Hercules, illud autem simulacrum duxerit Heben apud Deos.

Herc. Audaculus es, & loquax: quod si non destiteris cavillari me, iam senties, qualis Dei sis simulacrum.

Diog. Arcus quidem exproptus, & ad manum: sed ego quid te metuum semel mortuus? Verum dic mihi per tuum illum Herculem, cum is vivebat, aderasne ipsi tunc etiam eius effigies? an potius unus eratis in vita; postquam vero mortem obliſtis, segregati, ille ad Deos evolavit, tu simulacrum, ut par erat, huc ad inferos advenisti?

Herc. Ne respondere quidem oportebat homini de industria ludos facienti: hoc tamen accipe: quidquid Amphitryonis in Hercule erat, mortuum est, idque omne sum ego: quod autem Iovis erat, in coelo inter Deos agit.

ΔΙΟΓ. Σαφῶς νῦν μανθάνω· δύο γὰρ, Φῆς, ἔτεκεν 4
ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμ-
φιτρυῶνι, τὸν δὲ παρὰ τοῦ Διός· ὥστε ἐλελήθετε διδυ-
μοι ὄντες ὁμομήτριοι.

ΗΡΑ. Οὐκ, ὦ μάταιε· ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν.

ΔΙΟΓ. Οὐκ ἔστι μαθεῖν τοῦτο ῥάδιον, συνθέτους δὲ
ὄντας Ἡρακλέας, ἐκτὸς εἰ μὴ ὥσπερ ἵπποκένταυρός τις
ἦτε, εἰς ἐν συμπεφυκότες, ἄνθρωπος καὶ θεός.

ΗΡΑ. Οὐ γὰρ καὶ πάντες οὕτω σοι δοκοῦσι συγκει-
σθαι ἐκ δυῶν, ψυχῆς καὶ σώματος; ὥστε τί τὸ κωλύον
ἐστὶ, τὴν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ἥπερ ἦν ἐκ Διός, τὸ
δὲ θνήσκον ἐμὲ παρὰ τοῖς νεκροῖς;

ΔΙΟΓ. Ἄλλ', ὦ βέλτιστε Ἀμφιτρυωνιάδη, καλῶς 5
ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα· νῦν δὲ ἀσώματον εἶ-
δωλον εἶ· ὥστε κινδυνεύεις τριπλοῦν ἤδη ποιῆσαι τὸν
Ἡρακλέα.

Diog. Plane nunc intelligo: duos, inquis, peperit Alcme-
na sub idem tempus Hercules, hunc ex Amphitryone con-
ceptum, illum ex Iove: quippe nobis latuerat, geminos
esse vos eadem matre prognatos.

Herc. Neutiquam, inepte: is ipse ambo eramus.

Diog. Haudquaquam est ad intelligendum facile, duos
esse Hercules, eosque in unum conflatos: nisi forte quasi
Hippocentaurus aliquis eratis, in unum coaliti homo &
Deus.

Herc. Non ergo omnes sic tibi videntur componi ex bi-
nis, anima & corpore? quid igitur impedit, quo minus
anima sit in coelis, quae erat ex Iove, ego autem mortalis
illa pars apud mortuos?

Diog. Sed optime Amphitryoniades, per ista commode
dixisses, si corpus fores: nunc incorporeum es simulacrum;
adeo ut periculum sit, ne triplicem iam conficias Herculem.

ΗΡΑ. Πῶς τριπλοῦν;

ΔΙΟΓ. Ὡς πῶς· εἰ γὰρ ὁ μὲν τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῶν σὺ τὸ εἶδωλον, τὸ δὲ σῶμα ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γεγόμενον, τρία δὴ τὰῦτα γίνεται. καὶ σκόπει, ὅν τινα δὴ πατέρα τρίτον ἐπινοήσεις τῷ σώματι.

ΗΡΑ. Θρασύς τις εἶ, καὶ σοφιστής· τίς δὲ καὶ ὧν τυγχάνεις;

ΔΙΟΓ. Διογέους τοῦ Σινωπέως εἶδωλον. αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὅμηρου, καὶ τῆς τοσαύτης ψυχρολογίας καταγελῶν.

10 Ψυχρολογίας) Ἦτοι ψευδολογίας. G.

Herc. Quid ita triplicem?

Diog. Hunc fere in modum: si unus aliquis in coelo sit, alter tu scilicet, qui nobiscum versaris, illius simulacrum, tum corpus in Oeta iam in cineres solutum, tria nimirum ista habentur: atque adeo vide, quem tertium patrem inventurus sis corpori.

Herc. Te hominem audacem & sophistam! quis tandem es?

Diog. Diogenis Sinopensis umbra: ipse autem non profecto inter Deos immortales, sed cum manium praestantissimis versor, Homerum tamque frigidus eius fabulationes deridens.

XVII.

MENIPΠΟΤ ΚΑΙ ΤΑΝΤΑΛΟΤ.

1 MEN. ΤΙ κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὁδύρη; ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐστώς;

MENIPPI ET TANTALI.

Men. Quid ploras, Tantale? quidve temet ipse commiseraris ad lacum aditans?

TAN. Ὅτι, ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ διψοῦς.

MEN. Οὕτως ἀργὸς εἶ, ὥς μὴ ἐπικύψας πιεῖν, ἢ καὶ κῆ Δι' ἀρυσάμενος κόβη τῇ χειρὶ;

TAN. Οὐδὲν ὄφελος, εἰ ἐπικύψαιμι· Θεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὴν προσιόντα αἰσθεταιί με· ἦν δέ ποτε καὶ ἀρυσάμαι, καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, οὐ θάνατο βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαρρύνει οὐκ οἶδ' ὅπως αὐθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου.

MEN. Τεράστιόν τι πάσχεις, ὦ Τανταλε. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί γὰρ καὶ δέη τοῦ πιεῖν; οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδία που τέβαπται, ὅπερ καὶ πεινῶν καὶ διψῶν ἐδύνατο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ πῶς ἂν ἐτι ἡ διψῆς, ἢ πίνοις;

TAN. Τοῦτ' αὐτὸ ἡ κόλασις ἐστὶ, τὸ διψῆν μου τὴν ψυχὴν ὡς σῶμα οὔσαν.

MEN. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω πιστεύσομεν, ἐπεὶ Φῆς 2

Tant. Quia, Menippe, enecor siti.

Men. Itane piger es, ut ne corpore quidem inclinato bibas, sive magis etiam hauriendò cava manu?

Tant. Nihil iuvat, si pronus procumbam: fugit enim aqua, ubi accedentem me senserit: quod si quandoque hausero, orique admovero, simul ac rigavi extrema labia, statim per digitos dilapsa nescio quomodo iterum destituit siccam manum meam.

Men. Portentosum quiddam tibi contingit, Tantale. Verum dic mihi, quid tantopere indiges potu? etenim corpus non habes: quin illud in Lydia alicubi humatum est, cui & esuriendi & sitiendi facultas inerat: tu vero iam anima quo tandem pacto amplius aut sitias aut bibas?

Tant. Ea ipsa re constat supplicium meum, ut siti afficiatur anima mea velut corpus.

Men. Sed id quidem ita esse credemus, quandoquidem ais

τῷ δίψει κολάζεσθαι. τί δ' οὖν σοι τὸ δεινὸν ἔσται; ἡ δέ-
διας, μὴ ἐνδεΐα τοῦ ποτοῦ ἀποβάνης; οὐχ ὁρῶ γὰρ ἄλλον
μετὰ τοῦτον αἶδην, ἢ Θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον.

TAN. Ὅρθῶς μὲν λέγεις. καὶ τοῦτο δ' οὖν μέρος τῆς
καταδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν μηδὲν δεόμενον.

MEN. Ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ
δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτου γε ἐλλεβόρου νῆ Δία, ὅστις
τοῦναντίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυττῶντων κυνῶν δεδηγμένοις
πέπονθας, οὐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφοβημένος.

TAN. Οὐδὲ τὸν ἐλλεβόρον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι
πιεῖν, γένοιτό μοι μόνον.

MEN. Θάρρει, ὦ Τάνταλε, ὡς οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος
πίεται τῶν νεκρῶν ἀδύνατον γάρ· καίτοι οὐ πάντες, ὥς-
περ σὺ, ἐκ καταδίκης διψῶσι, τοῦ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ
ὑπομένοντος.

9 Οὐ τὸ ὕδωρ) Ἀπὸ γὰρ λυττῶντος κυνὸς δεηθεὶς δειλιᾷ τὸ ὕδωρ. G.
fitim tibi poenam esse impositam: quid tamen hinc tibi mo-
lesti accidet? an metuis, ne inopia potus moriari? equidem
non video alium post huncce orcum, aut mortem, qua fun-
cti hinc alterum in locum migremus.

Tant. Recte tu quidem loquere: at illud ipsum est pars
poenae, ut desiderem bibere nullius potus indigus.

Men. Ineptis, Tantale, & revera potu indigere videris,
mero scilicet, ita me Iuppiter amet, helleboro, qui con-
traria ratione atque illi, quos rabiosi canes momorderint,
affectus sis, non aquam sed sitim abhorrens.

Tant. Ne helleborum quidem, Menippe, renuo bibere:
hoc mihi modo contingat.

Men. Bono esto animo, Tantale: nam nec tu, neque
alius quisquam bibit mortuorum: hoc enim fieri nequit.
Haud omnes sane, quemadmodum tu, ex inflicta poena
sitiunt, aqua eos fugiente.

XVIII.

MENIPPOT KAI EPMOT.

MEN. ΠΟΥ δὲ οἱ καλοὶ εἰσιν, ἢ αἱ καλαὶ, ὦ Ἑρμῆ; 1
• ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα.

ERM. Οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε· πλὴν κατ' ἐκεῖνο
αὐτὸ ἀπόβλεψον, ὡς ἐπὶ τὰ δεξιὰ, ἔνθα Ὑάκινθος τέ
ἐστι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρεὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς,
καὶ Τυρῶ, καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα, καὶ ὅλως, τὰ ἀρ-
χαῖα κάλλη πάντα.

MEN. Ὅστ' ἄ μόνον ὄρῳ, καὶ κρανία, τῶν σαρκῶν
γυμνά, ὅμοια τὰ πολλά.

ERM. Καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ ποιηταὶ
θαυμάζουσι, τὰ ὅστ' ἄ, ὧν σὺ εἰκας καταφρονεῖν.

MEN. Ὅμως τὴν Ἑλένην μοι δεῖξον· οὐ γὰρ ἂν δια-
γνοίην ἔγωγε.

3 Νέηλυν ὄντα) Νέηλως, ὁ νεωστὶ ἐλθών. V.

MENIPPI ET MERCURII.

Men. **U**BI autem pulchri sunt & pulchrae, Mercuri? viae
ducem te mihi praebe, quippe hospiti & novo advenae.

Merc. Otium mihi non est, Menippe: attamen eo respi-
ce, quasi ad dextram: ibi Hyacinthus est, & Narcissus, &
Nireus, & Achilles, & Tyro, & Helena, & Leda; sum-
matim, vetustae formae omnes.

Men. Ego ossa tantum video & crania carnibus nudata,
similia pleraque.

Merc. Atqui illa sunt, quae omnes poetae admirantur,
ossa, quorum tu contemptum prae te ferre videris.

Men. Attamen Helenam mihi monstra: etenim ego qui-
dem non dignoverim.

ΕΡΜ. Τοῦτ' ἐκ τοῦ κρανίου ἡ Ἑλένη ἐστίν.

2 ΜΕΝ. Εἴτα αἱ χίλιαι ἡμέραι διὰ τοῦτο ἐπληρώθησαν ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ἑλληγές τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πάλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν;

ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυναῖκα ἔφης γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσῃστον εἶναι. Τοιᾷδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν ἐπεὶ καὶ τὰ ἄνθη ξηρὰ ὄντα εἴ τις βλέποι ἀποβεβληκότα τὴν βαφὴν, ἀμορφοῦσα δηλονότι αὐτῷ δοῖται ὅτε μέντοι ἀνθεῖ, καὶ ἔχει τὴν χροῖαν, κάλλιστά ἐστιν.

ΜΕΝ. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος οὕτως ὀλιγοχρόνιου, καὶ ραδίως ἀπανθῶντος ποιοῦντες.

ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφεῖν

7 Καὶ σὺ ἀνεμέσῃστον εἶναι } Ὅμηρος,
Οὐ νέμισις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Τοιᾷ δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. V.

Merc. Istud cranium est Helena.

Men. Et mille navium classis propter illud instructa fuit ex tota Graecia, totque ceciderunt Graeci & barbari, urbiumque tantus numerus internecione periit?

Merc. At non vidisti, Menippe, mulierem vivam: scilicet ipse dixisses non indignum fuisse nec vitio vertendum, talem ob feminam multum tempus aerumnas pati: enimvero flores arefactos si quis intueatur amisso colore, forma nimirum ipsi carere videbuntur; at quando florent, coloremque nativum habent, pulcherrimi sunt.

Men. Atqui illud, Mercuri, demiror, non intellexisse Achivos de re tam brevis aetatis tamque facile deflorescente se laborare.

Merc. Otium mihi non est, Menippe, philosophari te-

σοι. ὥστε ἐπιλεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐβέλῃς, κεῖσο καταβαλὼν σεαυτόν. ἐγὼ δὲ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἤδη μετελεύσομαι.

cum : quare delecto loco, ubicunque velis, iace prostrato corpore : ego vero alios mortuos iam arcessam.

XIX.

ΑΙΑΚΟΥ, ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ, ΜΕΝΕΛΑΟΥ
ΚΑΙ ΠΑΡΙΔΟΣ.

ΑΙΑΚ. ΤΙ ἄγχις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλένην προσ-
πесών;

ΠΡΩΤ. Ὅτι διὰ ταύτην, ὦ Αἰακὲ, ἀπέθανον, ἡμι-
τελῇ μὲν τὸν δόμον καταλιπὼν, χήραν τε τὴν νεόγα-
μον γυναῖκα.

ΑΙΑΚ. Αἰτιῶ τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅστις ὑμᾶς ὑπὲρ
τοιαύτης γυναικὸς ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν.

ΠΡΩΤ. Εὖ λέγεις· ἐκεῖνόν μοι αἰτιατέον.

ΜΕΝ. Οὐκ ἐμὲ, ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν
Πάριν, ὃς ἐμοῦ τοῦ ξένου τὴν γυναῖκα παρὰ πάντα τὰ

ΑΕΑCΙ, ΠΡΟΤΕCΙΛΑΙ, ΜΕΝΕΛΑΙ,
ΑC ΡΑΡΙΔΙC.

Αεαc. QUID strangulas, o Protesilaë, Helenam, impetu
in eam facto?

Prot. Quod propter eam, Aeace, interii, imperfecta do-
mo relicta, & vidua, quae modo fuerat nupta, uxore.

Aeac. Incusa igitur Menelaum, qui vos talis mulieris
causa in Troiam duxit.

Prot. Bene mones : is ergo mihi reus est agendus.

Men. Non ego, vir optime, sed iustius Paris, qui mei
Hospitis uxore praeter omne ius ac fas rapta se proripuit :

δίκαια ὥχετο ἀρπάσας. οὗτος γὰρ οὐχ ὑπὸ σοῦ μόνου· ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξιος ἀγχεσθαι, τοσούτοις θανάτου αἰτίος γεγεννημένος.

ΠΡΩΤ. Ἀμεινον οὕτω. σὲ τοιγαροῦν, ὦ Δύσπαρι, οὐκ ἀφήσω ποτὲ ἀπὸ τῶν χειρῶν.

ΠΑΡ. Ἀδिका ποιῶν, ὦ Πρωτεσίλαε, καὶ ταῦτα ὁμοτεχνον ὄντα σοι· ἐρωτικὸς γὰρ καὶ αὐτός εἰμι, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι· οἶσθα δέ, ὡς ἀκούσιόν τί ἐστι, καὶ τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἂν ἐβέλῃ καὶ ἀδύνατόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ.

2 ΠΡΩΤ. Εὖ λέγεις. εἴθε οὖν μοι τὸν Ἑρωτα ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατόν ἦν.

ΑΙΑΚ. Ἐγὼ σοι καὶ περὶ τοῦ Ἑρωτος ἀποκρινοῦμαι τὰ δίκαια. Φήσει γὰρ αὐτὸς μὲν τοῦ ἐραῖν τῷ Παρίδι ἴσως γεγενῆσθαι αἰτίος, τοῦ θανάτου δέ σοι οὐδένᾳ ἄλλῳ, ὦ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτόν· ὃς ἐκλαβόμενος τῆς νεογά-

hic enim non a te solo, verum ab omnibus Graecis ac barbaris dignus est strangulari, ut qui tot hominibus mortis exstiterit causa.

Prot. Ita quidem praestat; atque adeo te, inominate Pari, non dimittam unquam e manibus.

Par. Iniusta feceris, Protefilaë, idque in eum, qui artem eandem ac tu colit; nam & ipse sum deditus amori, ab eodemque Deo occupatus: scis autem involuntarium esse quiddam, Deumque aliquem nos agere, quocunque velit, cui non possit resisti.

Prot. Vera dicis. Utinam ergo mihi Amorem hic comprehendere datur!

Aeac. At ego apud te causam Amoris etiam agam: dixerit enim, amandi se Paridi fortasse exstiterisse causam; mortis vero tibi neminem alium, Protefilaë. quam temet ipsum, qui oblitus novae nuptae uxoris, ubi appellebatis ad Troā-

μου γυναικὸς, ἐπεὶ προσεφέρεσθε τῇ Τρώαδι, οὕτω Φιλοκινδύνως καὶ ἀπονενοημένως προεπήδησας τῶν ἄλλων, δόξης ἐρασθεῖς, δι' ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανες.

ΠΡΩΤ. Οὐκοῦν καὶ ὑπὲρ ἐμαντοῦ σοι, ὦ Αἰακὲ, ἀποκρινοῦμαι δικαιότερα. οὐ γὰρ ἐγὼ τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἡ Μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς οὕτως ἐπικεκλῶσθαι.

ΑΙΑΚ. Ὁρθῶς. τί οὖν τούτους αἰτιά;

dem, tam audacter & desperate ante alios exsiluisti gloriae cupiditate ductus, ob quam primus in escensu occubuisti.

Prot. Enimvero pro me tibi, Aeace, respondebo aequiora: non enim ego istorum causa, sed fatum, fatalisque staminis ab initio vitam hominum temperantis necessitas.

Aeac. Recte. Quid igitur istos accusas?

XX.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ.

MEN. ΠΡΟΣ τοῦ Πλούτωνος, ὦ Αἰακὲ, περιήγησαί μοι τὰ ἐν ᾧδου πάντα.

ΑΙΑΚ. Οὐ ράδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα. ὅσα μὲν τοι κεφαλαιώδη, μάθανε· οὕτως μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθαι, καὶ τὸν πορθμέα ταῦτον, ὅς σε διεπέρασε· καὶ τὴν

2 Πρὸς τοῦ Διονύσου) Ἐν ἄλλῃ, *ibid.* Περιήγησαι) Εἰς λεπτὸν Πρὸς Πλούτωνος. G. *διήγησαι.* V.

MENIPPI ET AEACI.

MEN. PER Plutonem, Aeace, quaeso comes mihi monstra, quae in Orco sunt, omnia.

Aeac. Haud pronum est, Menippe, omnia: quaecunque tamen praecipua summatim percurri possunt, discere: hunc esse Cerberum nosse, portitoremque illum, qui te trans-

λίμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη ἑώρακας ἐσίων.

MEN. Οὐδα ταῦτα, καὶ σέ, ὅτι πυλωρεῖς· καὶ τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἑρινῦς· τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς πάλαι δειξόν, καὶ μάλιστα τοὺς ἐπισήμους αὐτῶν.

ΑΙΑΚ. Οὗτος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος δ' Ἀχιλλεὺς, οὗτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον, ἔπειτα Ὀδυσσεύς. εἴτα Λίας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.

2. MEN. Βαβαί, Ὅμηρε, οἷά σοι τῶν ραψωδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἀγνώστα, καὶ ἄμορφα, κό-
νις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρη-
να. οὗτος δὲ, ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστι;

ΑΙΑΚ. Κυρὸς ἐστίν. οὗτος δὲ Κροῖσος, καὶ παρ' αὐτῷ Σαρδανάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας· ἐκεῖνος δὲ Ξέρξης.

MEN. Εἴτα σέ, ὦ κάθαρμα, ἡ Ἑλλὰς ἔφριττε ζευ-

2 Καὶ τὸν βασιλέα εἶδον) Τὸν Πλούτωνα. V.

4 Ἐνδόξους) Ἐπισήμους. G.

13 Σαρδανάπαλος) Λέγεται Σαρ-
δανάπαλος κατὰ τινες μὲν Ἑρμα-
φρόδιτος, κατὰ τινες δὲ τρυφερά-
τατος. V.

vexit: & lacum & Pyriphlegethontem iam vidisti, quando haec loca intrabas.

Men. Scio ista, & te custodem esse portae infernalis: regem porro vidi & Erinnyas. Verum homines mihi veteres illos ostende; atque inprimis eorum insignes.

Aeac. Hic Agamemnon; ille Achilles; iste propius aliquanto Idomeneus: tum Ulysses, deinde Ajax, & Diomedes, & praestantissimi Graecorum.

Men. Papae, Homere, qualia tibi eximia carminum tuorum decora humi iacent abiecta, ignota, informia, pulvis cuncta, nugaeque magnae, imbecilla vere capita! Hicce autem, Aeace, quis est?

Aeac. Cyrus est: hic autem Croesus; atque apud eum Sardanapalus; qui super istos, Midas: ille vero Xerxes.

Men. Et te, purgamentum hominis, horrescebat Graec

γνῶντα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὁρῶν πλεῖν ἐπιθυμῶντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι τὸν Σαρδανάπαλον δὲ, ὦ Αἰαλὲ, πατάξαι μοι κατὰ κόρρης ἐπιτρέψον.

ΑΙΑΚ. Μηδαμῶς· διαθρύψεις γὰρ αὐτῷ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὄν.

MEN. Οὐκοῦν ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι.

ΑΙΑΚ. Βούλεις σοὶ ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς; 3

MEN. Νῆ Δία γε.

ΑΙΑΚ. Πρῶτος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστί.

MEN. Χαῖρε, ὦ Εὐφορβε, ἡ Ἀπαλλον, ἡ ὅ, τι ἀνέθελγες.

ΠΥΘ. Νῆ καὶ σύ γε, ὦ Μένιππε.

MEN. Οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μηρός ἐστί σοι;

ΠΥΘ. Οὐ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἰδῶ εἴτι σοι ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχει.

cia iungentem Hellespontum, perque montes navigare desiderantem? Qualis autem & Croesus est! at Sardanapalo, Aeace, ut alapam in caput impingam, permitte mihi.

Aeac. Neutiquam: diffringes enim cranium ipsius molle ac muliebre.

Men. Enimvero conspuam omnino effeminatum istum.

Aeac. Vin' tibi demonstrem etiam sapientes?

Men. Ita per Iovem.

Aeac. Primus hicce tibi Pythagoras est.

Men. Salve, Euphorbe, αὐτὸς Ἀπόλλων, αὐτὸς ὅς ποτε ποιοῦντι nomine velis appellari.

Pyth. Sane tu quoque, Menippe.

Men. Non tibi aureum femur amplius est?

Pyth. Non quidem: verum age videam, si quid tibi ad edendum paratum pera habet.

MEN. Κυάμους, ὦ γαβέ· ὥστε οὐ τοῦτό σοι ἐδώδιμον.

ΠΥΘ. Δὸς μόνον· ἄλλα παρὰ νεκρῶς δόγματα.
ἔμαθον γὰρ, ὥς οὐδὲν ἴσων κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ το-
κῆων ἐνθάδε.

4 ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου, καὶ Θαλῆς
ἐκεῖνος· καὶ παρ' αὐτοῦς, Πιττακὸς καὶ οἱ ἄλλοι· ἑπτὰ
δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὁρᾶς.

MEN. Ἄλυποι οὗτοι, ὦ Αἰακέ, μόνοι καὶ Φαιδροὶ
τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδοῦ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρ-
τος, ὁ ταῖς Φλυκταίναις ὅλος ἐξηνηκῶς, τίς ἐστιν;

ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίεστος ἀπὸ
τῆς Αἵτης παρών.

MEN. ὦ χαλκόπου βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς
τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες;

ΕΜΠ. Μελαγχολία τίς, ὦ Μένιππε.

MEN. Οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος,

³ Ὡς οὐδὲν ἴσων κύαμοι) Κυάμους, ^{βουλευταὶ βουλῆς κατεσκευάζον. V.}
ψήφους, αἱς χρώμενοι οἱ παλαιοὶ ^{10 Ἐξηνηκῶς) Ἐκβράσας. G.}

Men. Fabas, optime, quae quidem edules tibi non sunt.

Pyth. Praebe tantum: alia sunt apud mortuos decreta:
etenim didici nihil hic esse simile fabis & capitibus parentum.

Aeac. Hicce autem Solon Execestidae filius, & Thales
ille, iuxtaque eos Pittacus ceterique: septem vero sunt cun-
cti, uti vides.

Men. Hi tristitiae immunes, Aeace, soli ceterorum, at-
que hilares. Iste vero cinere plenus velut subcinericus pa-
nis, qui pustulis totus effloruit, quis est?

Aeac. Empedocles, Menippe, qui semicoctus huc advenit.

Men. O optime tu, aereis indute calceis, quid causae
fuit, cur ipse te in Aetnae crateras immitteres?

Emp. Atra quaedam bilis, Menippe.

Men. Nullo pacto; sed vana gloria, & superbiae tumor,

καὶ πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς κρη-
πίσιν οὐκ ἀνάξιον ὄντα. πλὴν ἀλλ' οὐδέν σε τὸ σόφισμα
ῶνησεν· ἐΦωράβης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δὲ, ὦ Αἰακὲ,
ποῦ ποτε ἄρα ἔστιν;

ΑΙΑΚ. Μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμῆδους ἐκεῖνος λη-
ρεῖ τὰ πολλά.

MEN. Ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἴπου ἐνθάδε
ἔστιν.

ΑΙΑΚ. Ὅρᾳς τὸν Φαλακρόν;

MEN. Ἀπαντες Φαλακροὶ εἰσιν· ὥστε πάντων ἂν εἴη
τοῦτο τὸ γινώρισμα.

ΑΙΑΚ. Τὸν σιμὸν λέγω.

MEN. Καὶ τοῦθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες.

ΣΩΚ. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε;

MEN. Καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες.

ΣΩΚ. Τί τὰ ἐν Ἀθήναις;

MEN. Πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι. καὶ τά-

1 Κόρυζα) Μαρία· τῶν γὰρ ἀνδρῶν ἐκ τῶν γένων μύξαι τρέχουσι. G.

& multa stultitia: haec te scilicet exustularunt cum ipsis
crepidis haud indignum: attamen nihil te callidum commen-
tum iuvit; patuit enim, esse te mortuum. Socrates vero,
Aeace, ubi tandem est?

Aeac. Cum Nestore & Palamede ille nugatur plerumque.

Men. Vellem tamen eum videre, sicubi hic esset.

Aeac. Viden' istum calvum?

Men. Omnes utique sunt calvi: idque adeo omnium fue-
rit indicium.

Aeac. At simum istum dico.

Men. Hoc etiam perinde simile: cuncti enim simi.

Socr. Mene quaeris, Menippe?

Men. Maxime, Socrates.

Socr. Quid agitur Athenis?

Men. Multi iuvenum philosophari se praedicant: & ha-

γε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσασαί
τις, ἄκροι φιλόσοφοι.

ΣΩΚ. Μάλα πολλοὺς εἶώρακα.

MEN. Ἀλλὰ εἶώρακας, οἶμαι, οἷος ἦκε παρὰ σοὶ Ἀ-
ρίστιππος, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀποπνέων μύρου
ὁ δὲ τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους θεραπεύειν ἐκμαθὼν.

ΣΩΚ. Περὶ ἐμοῦ δὲ τί φρονεῖς;

MEN. Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἴ τά γε
ταῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἶονταί ἄνδρα γεγε-
νησθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι, καὶ ταῦτα (δεῖ γὰρ,
οἶμαι, τὰληθές λέγειν) οὐδὲν εἰδότες.

ΣΩΚ. Καὶ αὐτὸς ἔφασκεν ταῦτα πρὸς αὐτούς· οἱ δὲ
εἰρωνεῖαν ὥντο τὸ πρᾶγμα εἶναι.

6 MEN. Τίνες δὲ οὗτοί εἰσιν οἱ περὶ σέ;

ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ
τοῦ Κλεινίου.

6 Τὸς ἐν Σικελίᾳ τυράννους) 15 Ὁ τοῦ Κλεινίου) Ἀλκιβιά-
Διονυσίους λέγει, πρὸς οὓς Πλάτων δης. V.
ἐπορεύετο. G.

bitus quidem atque incessus si spectaverit aliquis, summi
philosophi.

Socr. Valde multos vidi.

Men. At vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus,
atque ipse Plato: ille unguentum spirans; hic colere Sicu-
los tyrannos edoctus.

Socr. De me vero quid sentiunt?

Men. Felix, Socrates, es homo ista quidem parte: omnes
adeo te admirabilem existimant virum fuisse, & cuncta sci-
visse, idque (est enim, ut puto, veritas dicenda) nihil
scientem.

Socr. Equidem affirmabam hoc ipsum apud eos: illi me-
ram ironiam interpretabantur factum meum.

Men. Quinam hi circa te sunt?

Socr. Charmides, Menippe, & Phaedrus, Cliniaeque filius.

MEN. Εὖγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶ νῦν μέτεῖ τὴν σαυτοῦ τέχνην, καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν.

ΣΩΚ. Τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατὰκεισο, εἰ δοκεῖ.

MEN. Μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ, καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλησίον οἰκήσων αὐτῶν. ἔσκα γοῦν οὐκ ὀλίγα γελάσεσθαι, οἰμωζόντων ἀκούων.

ΑΙΑΚ. Καὶ γὰρ ἤδη ἄπειμι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν λάβῃ διαφυγῶν. τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦτις ὄψει, ὦ Μένιππε.

MEN. Ἀπιθί· καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανὰ, ὦ Αἰακέ.

Men. Bene factum, Socrates, ut qui & hicce colas artem tuam, neque despicias pulchros.

Socr. Nam quid aliud iucundius agam? Verum prope nos recumbe, si videtur.

Men. Nequaquam: ad Croesum enim & Sardanapalum abeo proxime illos habitaturus: videor equidem non parum risurus plorantes eos audiens.

Aeac. Iamque ego abeo, ne quis mortuorum clam nobis effugiat: plura in posterum vives, Menippe.

Men. Abi modo: haec enim ipsa sunt satis, Aeace.

XXI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΚΕΡΒΕΡΟΥ.

MEN. Ω ΚΕΡΒΕΡΕ, συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι, κύων ἔστι καὶ αὐτὸς ὢν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷός ἦν ὁ Σωκράτης, ὁπότε κατῆι πρὸς ὑμᾶς· εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα.

MENIPPI ET CERBERI.

Men. CERBERE, nam cognatus sum tibi, quippe canis & ipse, dic mihi per Stygem, qualis esset Socrates, quan-

μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς Θέγγεσθαι, ὅπότε ἑβέλοις.

ΚΕΡΒ. Πόρρωθεν μὲν, ᾧ Μένιππε, παντάπασιν ἐδόκει ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ προσίεναι, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν· καὶ τοῦτ' ἐμῶναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἐστῶσιν ἐβέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκνυψεν εἰς τὸ χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, καὶ γὰρ ἔτι διαμέλλοντα αὐτὸν δακῶν τῷ κωνεῖῳ κατέσπασα τοῦ ποδός, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδία ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγένετο.

2 ΜΕΝ. Οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τοῦ πράγματος;

ΚΕΡΒ. Οὐκ· ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶρα, κατεβρασύνετο, ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσωνται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως,

3 Ὡς Μένιππε . . .) Γρ. ᾧ Μένιππε, ἐδόκει ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ προσίεναι, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον. Ὅπως τὸ κείμενον. G.

do descendebat ad vos: par est, te Deum scilicet non latrare solum, sed & humano more loqui, cum velis.

Cerb. E longinquo, Menippe, omnimodis videbatur constanti & imperterritito vultu accedere, neque valde reformidare mortem, idque ipsum significare iis, qui extra ostium stabant, velle. Verum postquam se demisit intra hiatus infernae domus, & vidit caliginem, atque ego cunctantem adhuc cicutaе morfu correptum detraxi pede, sicut infantes eiulabat, suos liberos deflebat, in omnesque formas mutabatur.

Men. Ergo subdolos erat hic homo sophista, nec revera contemnebat mortem?

Cerb. Minime: sed ubi necessariam animadvertit, audacter sese offerebat, quasi scilicet non invitus subiturus, quod omnino oportebat pati, ut eum admirarentur spectatores.

περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τοῦ στομίου τολμηροὶ, καὶ ἀνδρεῖοι· τὰ δ' ἐνδοθεν, ἑλεγχος ἀκριβής.

MEN. Ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθῆναι ἔδοξα;

KERB. Μόνος, ὦ Μένιππε, ἀξίως τοῦ γένους, καὶ Διογένης πρὸ σοῦ· ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσῆιτε, μηδ' ὠθούμενοι, ἀλλ' ἐβελούσιοι, γελῶντες, οἰμῶζειν παραγγείλαντες ἅπασιν.

In summa de omnibus quidem eiusmodi dicere possim, Usque ad ostium audaces ac fortes: ubi intus penetratum est, documentum timoris manifestum.

Men. Ego vero quomodo tibi descendisse visus sum?

Cerb. Solus, Menippe, ut dignum erat genere, ac Diogenes ante te; quia non coacti intrabatis, neque impulsī, sed voluntarii, ridentes, plorare iubentes cunctos.

XXII.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΧΑΡ. ΑΠΟΔΟΣ, ὦ κατάρατε, τὰ πορθηρία. I

MEN. Βόα, εἰ τοῦτό σοι ἥδιον, ὦ Χάρων.

ΧΑΡ. Ἀπόδος Φημί, ἀνθ' ὧν σε διεπορθημευσάμη.

MEN. Οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος.

z Ἀπόδος) Ἀπόλυε, solva G.

CHARONTIS, MENIPPI,
ET MERCURII.

Char. REDDE, scelerate, portorium.

Men. Vociferare, si id tibi adlubescit, Charon.

Char. Redde, inquam, pro eo, quod te transvexi.

Men. Haud acceperis ab eo, qui non habet.

Lucian. Vol. II.

○

XAP. Ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων;

MEN. Εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ οὐκ ἔχω.

XAP. Καὶ μὴν ἄγξω σε νῆ τὸν Πλούτωνα, ὃ μισαρεῖ, ἣν μὴ ἀποδῶς.

MEN. Καὶ γὰρ τῷ ξύλῳ σου πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον.

XAP. Μάτην οὖν ἔση πεπλευκῶς τοσοῦτον πλοῦν.

MEN. Ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὅς με παρέδωκέ σοι.

2 EPM. Νῆ Δία ὀναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτί-
νειν τῶν νεκρῶν.

XAP. Οὐκ ἀποστήσομαί σου.

MEN. Τούτου γε ἔνεκα νεωλκήσας τὸ πορθρεῖόν πα-
ράμενε· πλὴν ἄλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πᾶς ἂν λάβοις;

XAP. Σὺ δ' οὐκ ἤδεις ὡς κομίζειν δέον;

10 Ὑπερεκτίτειν τῶν γ.) Ὑπὲρ τῶν νεκρῶν δίδοναι. G.

Char. Estne aliquis, qui obolum non habeat?

Men. An alius aliquis, haud scio: de me vero, non habeo.

Char. Enimvero fauces tibi praecludam, detestande, nisi dederis.

Men. Ego contra baculo tibi percussum dissolvam cra-
nium.

Char. Frustra igitur navigaveris tam longam naviga-
tionem.

Men. Mercurius pro me tibi solvat, qui me tradidit tibi.

Merc. Per Iovem, belle mecum agatur, si mortuorum
etiam vice solvendum mihi sit.

Char. Missum te non faciam.

Men. Quod ad istam quidem rem attinet, vel subducto
navigio assiduus esto flagitator: attamen quod non habeo,
qui tandem accipias?

Char. Tu nesciebas, obolum esse tibi apportandum?

MEN. Ἦδειν μὲν, οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν; ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν;

XAP. Μόνος οὖν αὐχῆσεις προῖκα πεπλευκέναι;

MEN. Οὐ προῖκα, ὦ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἦντλησα, καὶ τῆς κώπης ἐπελαβόμην, καὶ οὐκ ἔκλαιον μόνος τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν.

XAP. Οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ πορθμῖα· τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ· οὐ γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

MEN. Οὐκοῦν ἀπάγαγέ με αὖθις ἐς τὸν βίον. 3

XAP. Χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ παρὰ τοῦ Αἰακοῦ προσλάβω.

MEN. Μὴ ἐνόχλει οὖν.

XAP. Δεῖξον τί ἐν τῇ πῆρᾳ ἔχεις.

MEN. Θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον.

XAP. Πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῇ, τὸν κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ καὶ ἐλάλει παρὰ τὸν πλοῦν, τῶν ἐπιβατῶν ἀ-

Men. Sciebam equidem, nec tamen habebam: quid ergo? propterea ne oportebat non mori?

Char. Solus igitur gloriabere gratis te navigasse?

Men. Non gratis, vir optime: etenim antliam duxi, & remum, & unus omnium vectorum non plorabam.

Char. Nihil ista faciunt ad portorium: obolum persolvere te decet: neque enim fas est aliter fieri.

Men. Quin ergo me rursus abduc in vitam.

Char. Pulchre fane; ut plagas insuper eapropter ab Aea-co accipiam.

Men. Ergo desiste negotiū facessere.

Char. Ostende, quid in pera geras.

Men. Lupinos, si lubet, & Hecatae coenam.

Char. Unde istum nobis, Mercuri, canem adduxisti? & qualia fabulabatur inter navigandum, vectores omnes

πάντων καταγελῶν, καὶ ἐπισκώπτων, καὶ μόνος ἄδων,
οἰμωζόντων ἐκείνων.

ΕΡΜ. Ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὅποιον ἄνδρα διεπόρθμευ-
σας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κούδενός αὐτῷ μέλει. οὗτός
ἐστὶν ὁ Μένιππος.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἂν σε λάβω ποτέ.

ΜΕΝ. Ἄν λάβῃς, ὦ βέλτιστε· δῖς δὲ οὐκ ἂν λάβῃς.

deridens, & iocis incessens, solus cantans iis gementibus.

Merc. Nescis, Charon, qualem virum transvexeris? li-
berum exacte, quique neminem curret. Hicce est Menippus.

Char. At si te unquam prehendero.

Men. Si prehenderis, vir optime: bis quidem me non capias.

XXIII.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ.

ΠΡΩΤ. **Ω** ΔΕΣΠΟΤΑ, καὶ βασιλεῦ, καὶ ἡμέτερε
Ζεῦ, καὶ σὺ, Δῆμητρος θυγάτερ, μὴ ὑπερίδῃτε δέησιν
ἐρωτικὴν.

ΠΛΟΥΤ. Σὺ δὲ τίος δέῃ παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὢν τυγ-
χάνεις;

ΠΡΩΤ. Εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλου, Φυλά-
κιος, συστρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν, καὶ πρῶτος ἀποθα-

PLUTONIS ET PROTESILAI.

Prot. **O** domine, & rex, nosterque Iuppiter, & tu Ce-
reris nata, ne spreveritis petitionem amatoriam.

Plut. Quid tibi vis a nobis fieri? aut quis tandem homo es?

Prot. Sum Protesilaus Iphicli filius, Phylacius, commi-
lito Achivorum, quique primus eorum, qui ad Ilium ve-

νῶν τῶν ἐπ' Ἰλίου. δέομαι δὲ ἀφ' ἐθείς πρὸς ὀλίγον ἀναβιῶναι πάλιν.

ΠΛΟΥΤ. Τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε, πάντες νεκροὶ ἐρώσι· πλὴν οὐδεὶς ἀν' αὐτῶν τύχη.

ΠΡΩΤ. Ἀλλ' αὐ τοῦ ζῆν, Αἰδωνεῦ, ἐρῶ ἐγωγε, τῆς γυναικὸς δέ, ἣν νεόγαμον ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλιπὼν, ὠχρόμην ἀποπλέων· εἴτα ὁ κακοδαίμων ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος. ὁ οὖν ἔρως τῆς γυναικὸς οὐ μετρίως ἀποκναίει με, ὦ δέσποτα, καὶ βούλομαι καὶ πρὸς ὀλίγον ὀφθεῖς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ ἔπιες, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης ὕδωρ;

ΠΡΩΤ. Καὶ μάλα, ὦ δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκοῦν περίμεινον· ἀφίξεται γὰρ ἐκείνη ποτὲ, καὶ οὐδὲν σε ἀνελθεῖν δεήσει.

nerunt, interii: oro autem, ut, accepto in breve tempus commeatu, in vitam redire mihi liceat.

Plut. Istum amorem, Protefilaë, omnes mortui amant: quo tamen eorum nemo potatur.

Prot. Equidem non vivendi, Pluto, amore teneor, sed uxoris, quam novam nuptam adhuc in thalamo dereliqui, consensaque navi me proripui: deinde miser, dum in litus exponimur, Hectoris manu cecidi. Exinde amor uxoris non mediocriter me contabefacit, domine: velimque vel paululo tempore conspectus ab ea descendere denuo.

Plut. Non tu bibisti, Protefilaë, Lethes aquam?

Prot. Maxime, domine: sed amor meus vim Lethaei liquoris vehementiae magnitudine vincebat.

Plut. Quin ergo mane atque expecta: aderit illa aliquando; neque tu, ut ad superos evadas, necesse habebis.

ΠΡΩΤ. Ἄλλ' οὐ Φέρω τὴν διατριβὴν, ὦ Πλούτων' ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη, καὶ οἶσθα οἷον τὸ ἐρᾶν ἔστιν.

ΠΛΟΥΤ. Εἴτα τί σε ὀνήσει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρούμενον;

ΠΡΩΤ. Οἶμαι πείσειν καὶ κείνην ἀκολουθεῖν παρ' ὑμᾶς ὥστε ἀνθ' ἑνὸς δύο νεκροὺς λήψῃ μετ' ὀλίγον.

ΠΛΟΥΤ. Οὐ θέμις γενέσθαι ταῦτα, οὐδὲ ἐγένετο πώποτε.

3 ΠΡΩΤ. Ἀναμνήσω σε, ὦ Πλούτων' Ὀρφεὶ γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίκην παρέδοτε, καὶ τὴν ὁμογενῇ μου Ἀλκηστίῳ παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι.

ΠΛΟΥΤ. Θελήσεις δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ὦν καὶ ἄμορφον τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ Φανῆναι; πᾶς δὲ καὶ κείνη προσήσεται σε, οὐδὲ διαγνῶναι δυναμένη; Φοβήσεται γάρ, εὖ οἶδα, καὶ Φεύξεται σε καὶ μάτην ἔση τοςαύτην ὁδὸν ἀνεληλυθώς.

Prot. At non fero moram, Pluto: amore nimirum & tu ipse iam captus fuisti, & novisti, quale sit amare.

Plut. Et quid te iuvabit unum diem reviviscere, cum post paulo sis eadem lamentaturus.

Prot. Puto me persuasurum ipsi, ut comes me sequatur ad inferos: arque adeo pro uno duos mortuos recipies brevi.

Plut. Ista fieri fas non est; neque facta fuerunt unquam.

Prot. At faciam, ut reminiscare, Pluto: nam Orpheo eandem istam ob causam Eurydicen tradidistis, & consanguineae meae Alcesti commeatum dedistis Herculi gratificati.

Plut. Tunc voles cranium ita nudum & forma destitutum in conspectum formosae tuae sponsae venire? quomodo autem admittet te, quem dignoscere nequeat? immo perterrefiet, sat scio, teque fugiet; & frustra tam longam ad superos viam relegeris.

ΠΕΡΣ. Οὐκοῦν, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴασαι, καὶ τὸν Ἑρμῆν κέλευσον, ἐπειδὴν ἐν τῷ Φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτεσίλαος ἦ, καθικόμενον ἐν τῇ ράβδῳ, νεανίαν εὐθὺς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷος ἦν ἐκ τοῦ παστοῦ.

ΠΛΟΥΤ. Ἐπεὶ Περσεφόνῃ συνδοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὐτῇ ποιήσον νυμφίον. σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβῶν ἡμέραν.

1 Οὐκοῦν) Τῆς Περσεφόνης ὁ λόγος δευτέρας ὑπὲρ Πρωτεσίλαου. G.
4 Παστοῦ) Θαλάμου. G.

Prof. Quin tu, marite, huic etiam incommodo medere, Mercurioque manda, ut, postquam luci redditus erit Protefilaus, eum potenti virga contactum iuvenem statim efficiat pulchrum, qualis erat ex thalamo nuptiali.

Plut. Quoniam hoc Proserpinae quoque placet, duc illum ad superos iterum, Mercuri, & redde sponsum. Tu, Protefilæ, memineris, unius diei accepisse te comiteum.

XXIV.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

ΔΙΟΓ. Ω ΚΑΡ, ἐπὶ τίνι μέγα Φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς;

ΜΑΥΣ. Καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὦ Σινωπεῦ, ὅς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἥρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων, καὶ νήσους δὲ τινὰς ὑπηγαγόμεν, καὶ ἄχρι Μι-

DIOGENIS ET MAUSOLI.

Diog. **T**u Car, ob quam rem magnum spiras, omnibusque nobis praeferri postulas?

Maus. Primum ob regnum, Sinopenfis, ut qui rex fuerim Cariae universae, imperaverim etiam Lydorum nonnullis, insulas quasdam subegerim, & Miletum usque pro-

λήτου ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ μνημα παρμέγεθες ἔχω ἐπικείμενον, ἡλίκον οὐκ ἄλλος νεκρός, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἔππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθου τοῦ καλλίστου, οἷον οὐδὲ νεῶν εὖρη τις ἀν' ῥαδίως. οὐ δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν;

2 ΔΙΟΓ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ Φῆς, καὶ τῷ κάλλει, καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου;

ΜΑΥΣ. Νὴ Δί' ἐπὶ τούτοις.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφή παρῆστιν. εἰ γοῦν τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας πέρι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προτιμηθεῖν ἀν' τοῦ ἐμοῦ. Φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνά· καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφάνομεν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφηρήμεθα, καὶ τὰς ῥίνας ἀποσε-

gressus pleraque Ioniae debellarim. Deinde, quia pulcher eram & magnus, belloque strenuus. Tum, quod maximum est, quia Halicarnassi monumentum ingens habeo mihi impositum, quantum mortuus alius nemo; sed neque ita in speciem elegantissimam expolitum, equis virisque exactissime assimilatis ex lapide pulcherrimo, quale ne templum quidem facile quis invenerit. Non tibi videor iure ob ista superbius efferri?

Diog. Ob regnum, inquis, & formam, & pondus sepulcri?

Maus. Omnino ob ista.

Diog. Sed, formosē Mausole, neque robur illud amplius, nec forma tibi adest. Quare si capiamus iudicem de pulchritudine, dicere nequeas, cur tuum cranium anteponendum sit meo: utraque calva & nuda: dentes perinde nobis prominent, oculis sumus spoliati, naresque fimas gerimus. De

σιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἀλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως εἶεν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ Φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἔστι· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, οὐχ ὁρᾷς, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφερεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.

ΜΑΥΣ. Ἀνόητα σὺν μοι ἐκεῖνα πάντα, καὶ ἰσότη- 3
μος ἔσται Μαύσωλος, καὶ Διογένης;

ΔΙΟΓ. Οὐκ ἰσότημος, ὦ γενναίωτάτε· οὐ γάρ. Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμώζεται, μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾤετο· Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρνασσῷ ἐρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ, τοῦ μὲν σώματος εἰ καὶ τίνα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτοῦ καταλέλειπεν, ἀνδρὸς

sepulcro autem, pretiosisque istis lapidibus, Halicarnassensibus forte conducant ad ostentandum, & ambitiosius ad peregrinos iactandum, ingens aliquod aedificium esse scilicet penes se. Tu autem, vir optime, non video, quo tibi monumentum profit; nisi hoc dixeris, te maius quam nos gestare pondus tantis lapidibus oppressum.

Μαύσ. Infructuosa igitur ista mihi fuerint omnia, & pari honore aequabitur Mausolus ac Diogenes?

Διογ. Non pari, vir praestantissime: haudquaquam. Mausolus etenim lamentabitur, recordatus eorum, quae in terra praesto fuerunt, in quibus felicitatem esse sitam ducebat: Diogenes contra deridebit ipsum. Et ille monumentum quidem suum Halicarnassi memorabit ab Artemisia uxore simul & sorore constructum. Diogenes autem corpusculi sepulcrum aliquod an habeat, est nescius, siquidem nihil eam rem curarit: verum perpetuam sapientissimis viris sui com-

βίον βεβιωκῶς ὑψηλότερον, ὃ Καρῶν ἀνδραποδωδέστα-
τε, τοῦ σοῦ μνήματος, καὶ ἐν βεβαιτέρῳ χώρῳ κατ-
εσκευασμένον.

memorationem reliquit, quippe qui viri vitam vixerit publi-
miorem tuo, Carum abiectissimum mancipium, monumen-
to, inque tutiore loco conditam.

X X V.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

Ι NIP. ἸΔΟΥ δὴ Μένιππος οὕτως δικάσει, πότερος εὐμορ-
φότερός ἐστιν. εἰπὲ, ὦ Μένιππε, οὐ καλλίων σοι δοκῶ;
MEN. Τίνες δὲ καὶ ἐστέ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ
τοῦτο εἰδέναι.

NIP. Νιρεὺς, καὶ Θερσίτης.

MEN. Πότερος οὖν ὁ Νιρεὺς, καὶ πότερος ὁ Θερσί-
της; οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον.

ΘΕΡΣ. Ἐν μὲν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὁμοίός εἰμί σοι,
καὶ οὐδὲν τηλικούτον διαφέρεις, ἤλικον σε Ὀμηρος ἐκεῖ-

το Ὀμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλός) Ὁ- ὕμνησε διαφερόντως εἰς κάλλος μετὰ
μυρος γὰρ τὸν ἐκ Σκύμνης Νιρέα γε Ἀχιλλεία. V.

NIREI, THERSITAE, ET MENIPPI.

Nir. ECCE enim, Menippus hicce iudicabit, uter sit for-
mosior. Dic, Menippe, non pulchrior tibi videor?

Men. Quinam estis? nam prius, opinor, illud scire com-
modum est.

Nir. Nireus & Therfites.

Men. Uter ergo Nireus, uter Therfites? nondum enim
hoc manifestum.

Therf. Iam unum hoc in rem meam teneo, quod similis
sim tibi, & nihil tantopere praeceulas, quantum te Ho-

νος ὁ τυφλὸς ἐπήνεσεν, ἀπάντων εὐμορφότατον προσει-
πὼν· ἀλλ' ὁ Φοξὸς ἐγὼ, καὶ ψεδνός, οὐδὲν χείρων ἐφά-
νην τῷ δικαστῇ. ὅρα σὺ δέ, ὦ Μένιππε, ὅν τινα καὶ εὐ-
μορφότερον ἡγῇ.

NIP. Ἐμέ γε τὸν Ἀγλαΐας, καὶ Χάροπος, ὃς κάλ-
λιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.

MEN. Ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος 2
ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὅσ' αὖ ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον ταύτη
μόνον ἄρα διακρίνοιτο ἀπὸ τοῦ Θερσίτου κρανίου, ὅτι
εὐθρυπτον τὸ σὸν· ἀλαπαδνὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ οὐκ ἀν-
δρώδες ἔχεις.

NIP. Καὶ μὴν ἔρου' Ὀμηρον, ὁποῖος ἦν, ὁπότε συνε-
στράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς.

MEN. Ὀνειράτά μοι λέγεις· ἐγὼ δὲ ἀ βλέπω, καὶ
νῦν ἔχεις· ἐκεῖνα δὲ οἱ τότε ἴσασιν.

NIP. Οὐκοῦν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι, ὦ
Μένιππε;

2 Ψεδνός) Μαδάρς, ἀραιόθριξ. V. 10 Ἀλαπαδνόν) Ἀσθενής. V.
merus iste caecus laudavit, omnium formosissimum appel-
lans: sed ille ego, cui caput in acutum desinens, & rari
crines, nihilo inferior visus sum iudici. Expende vero, Me-
nippe, quemnam formosior ducas?

Nir. Me certe filium Aglaiae & Charopis, qui pulcher-
rimus homo sub Ilium veni.

Men. Non quidem sub terram, ut puto, pulcherrimus
venisti; sed ossa similia; cranium autem ea re sola nimi-
rum discernatur a Therisitae cranio, quod fractu facile sit
tuum: molle enim illud & minime virile geris.

Nir. Verumtamen sciscitare Homerum, qualis essem,
cum inter Achivos militabam.

Men. Somnia mihi narras: ego quippe, quae conspicer,
& nunc habes; ista, qui tunc vixerunt, noverint.

Nir. Non ego hicce solum formosior aliis, Menippe?

MEN. Οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος εὐμορφος ἰσοτιμία γὰρ ἐκ ἄδου, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες.

ΘΕΡ. Ἐμοὶ μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

Men. Nec tu, neque alius est formosus: nam aequo iure in Orco versantur, & similes omnes.

Therf. Mihi quidem hoc suffecerit.

XXVI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ.

1 MEN. **Η**ΚΟΥΣΑ, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπιθυμῆσαις ἀποθανεῖν.

ΧΕΙΡ. Ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας, ὦ Μένιππε· καὶ τέθνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος.

MEN. Τίς δὲ σὲ ἔρωσ τοῦ θανάτου ἔσχεν, ἀνεράσται τοῖς πολλοῖς χρήματος;

ΧΕΙΡ. Ἐρῶ πρὸς σὲ οὐκ ἀσύνετον ὄντα. οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας.

MEN. Οὐχ ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὁρᾷν τὸ Φῶς;

ΧΕΙΡ. Οὐκ, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ ἡδὺ ἐγώ γε παικί-

MENIPPI ET CHIRONIS.

Men. **A**UDIVI, Chiron, te, quamvis Deus fores, cupivisse mori.

Chir. Audivisti vera, Menippe: & mortem, ut vides, obii, cum immortalis esse potuissem.

Men. Quid est, cur te cupido mortis tenuerit, rei plerisque non amabilis?

Chir. Dicam ad te hominem haud insipientem: non erat amplius iucundum frui immortalitate.

Men. Non iucundum erat vivum videre lucem?

Chir. Non, Menippe: etenim iucundi naturam ego qui-

λόν τι καὶ οὐχ ἀπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν αἰεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, Φωτὸς, τροφῆς· αἱ ὥραι δὲ αἱ αὐταί, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἑκάστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα πατέρα πατέρω· ἐνεπλήσθην γοῦν αὐτῶν. οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μετασχεῖν ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν.

MEN. Εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ ἐν ἄθου δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' οὗ προελόμενος αὐτὰ ἤκεις;

XEIP. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσοτιμία πάνυ 2
δημοτικὸν, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον, ἐν Φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ· ἄλλως τε οὐδὲ διψῆν, ὥσπερ ἄνω, οὔτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων ἀπάντων εἰσμέν.

MEN.. Ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, καὶ ἔς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περιστῇ.

XEIP. Πῶς τοῦτο Φῆς;

dem varium esse quiddam & non simplex duco: cum autem semper viverem, fruererque rebus iisdem, sole, luce, alimentis; tum & tempestates anni eadem, &, quae fierent cuncta, per seriem singula velut alterum alteri adhaerens sequerentur, exfatiatus sum iis: non enim in eo, quod semper idem est, sed in perpetua rerum mutatione posita est voluptas.

Men. Vere, Chiron. At quo animo huic rerum statum, qui est in Orco, fers, ex quo iis praelatis huc advenisti?

Chir. Non illibenter, Menippe: est enim aequus & par inter omnes honoris gradus res valde popularis, nihilque tantopere differt, in luce verferis, an in tenebris: porro nec sitire, quemadmodum supra, nec esurire necesse est; sed istorum omnium haud indigemus.

Men. Vide tamen, Chiron, ne tecummet ipse pugnes, & in orbem tibi sermo redeat.

Chir. Quid ita?

MEN. Ὅτι εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταῦ-
τὸν ἐγένετό σοι προσκορὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα προσ-
κορῇ ὁμοίως ἀν γένοιτο, καὶ δεήσει μεταβολὴν γε ζητεῖν
τινα καὶ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον.

ΧΕΙΡ. Τί οὖν ἀν πάθοι τις, ὦ Μένιππε;

MEN. Ὅπερ οἶμαι καὶ Φασί, συνετὸν ὄντα ἀρέσκε-
σθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφό-
ρητον οἶεσθαι.

Men. Nimirum si eorum, quae in vita sunt, par semper
& idem status satietatem tibi pepererit, hic etiam, cum
sit similis rerum conditio, perinde tibi pariat, oportebit-
que migrationem quaerere aliquam etiam hinc in aliam vi-
tam, quod opinor fieri nequit.

Chir. Quid ergo faciat aliquis, Menippe?

Men. Scilicet quod, puto, vulgo dicunt, ut is, qui sit
prudens, acceptis fruatur, contentusque sit praesentibus, ni-
hilque eorum tale existimet, quod tolerari nequeat.

XXVII.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

Ι ΔΙΟΓ. ΑΝΤΙΣΘΕΝΕΣ, καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγο-
μεν ὥστε τί οὐκ ῥάπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου περιπατήσον-
τες, ὁψόμενοι τοὺς κατιόντας, οἳοί τινές εἰσι, καὶ τί ἑκα-
στος αὐτῶν ποιεῖ;

DIOGENIS, ANTISTHENIS, ET CRATETIS.

Diog. ANTISTHENES & Crates, otium agimus: quare
quid vetat, quo minus abeamus recta ad descensum Aver-
ni ambulaturi, visurique eos, qui deorsum veniunt, qua-
les tandem sint, & quid eorum unusquisque faciat?

ANT. Ἀπώμεν, ὦ Διόγετες. καὶ γὰρ ἂν τὸ θάνατον ἡδὺ γένοιτο, τοὺς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὁρᾶν, τοὺς δὲ ἱκετεύοντας ἀφεθῆναι· ἐνίοις δὲ μόλις κατιόντας, καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦντος τοῦ Ἑρμοῦ ὅμως ἀντιβαίνοντας, καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας, οὐδὲν δέον.

ΚΡΑΤ. Ἐγὼ γοῦν καὶ διηγῆσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὅπό-
τε κατήειν, κατὰ τὴν ὁδόν.

ΔΙΟΓ. Διήγησαι, ὦ Κράτης· εἰκας γάρ τινα παγ-
γέλοια ἐρεῖν.

ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν· 2
ἐν αὐτοῖς δ' ἐπίσημοι, Ἰσμενόδαρος τε ὁ πλούσιος ὁ ἡμέ-
τερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὑπαρχος, καὶ Ὀροίτης
ὁ Ἀρμένιος. ὁ μὲν οὖν Ἰσμενόδαρος, ἐπεφόνευτο γὰρ ὑπὸ
ληστῶν παρὰ τὸν Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσίνα, οἶμαι, βα-
δίζων, ἔσθενέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χερσὶν εἶχε· καὶ
τὰ παιδία τὰ νεογνά, ἃ κατελελοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ

16 Ἀνεκαλεῖτο τῆς τόλμης) Καὶ αὐτὸν ἠτιάτο τῆς τόλμης. G.

Ant. Eamus eo, Diogenes: etenim spectaculum fuerit
iucundum, hos eorum lacrimantes videre, illos supplican-
tes, ut dimittantur, quosdam aegre descendentes, & quam-
vis in caput proturbet Mercurius, tamen resistentes, & su-
pino corpore renitentes sine ulla proficiendi spe.

Crat. Ego enimvero persequar vobis, quae vidi, cum
descenderem, per viam.

Diog. Narra, quaeso, Crates: nam videre quaedam per-
ridicula dicturus.

Crat. Et alii quidem multi una nobiscum descendebant;
& in iis insignes Ismenodorus ille dives noster, & Arfaces
Mediae praefectus, & Oroetes Armenius. Ismenodorus er-
go (nam trucidatus erat a latronibus iuxta Cithaeronem,
Eleusinem; ut puto, iter faciens) gemebat, vulnusque in
manibus habebat: tum infantes parvulos, quos reliquerat,
voce ciebat, suamque ipsius incusabat audaciam, qui, ubi

ἑαυτῷ ἐπεμέμεφετο τῆς τόλμης, ὃς Κίθαιρῶνα ὑπερβάλ-
λων, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐλευθεράς χωρία πανέρημα ὄντα
ὑπὸ τῶν πολέμων, διοδεύων, δύο μόνους οἰκέτας ἐπήγε-
το· καὶ ταῦτα, Φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία
3 τέτταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων. Ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς
γὰρ ἦδη, καὶ νῆ Δί' οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν, ἐς τὸ βαρ-
βαρικὸν ἤχθετο, καὶ ἠγανάκτει πεζὸς βαδίζων, καὶ
ἡξίου τὸν ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι· καὶ γὰρ ὁ ἵππος
αὐτῷ συνετεβήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφοτέροι διαπαρέντες
ὑπὸ Θρακίᾳ τινος πελταστοῦ, ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς
τὸν Καππαδόκην συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπὶ-
λαυνεν, ὡς διηγείτο, πολὺ τῶν ἄλλων προὔπεξορμήσας·
ἵπποστας δὲ ὁ Θραξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς, ἀποσειέται
τὸν Ἀρσάκου κοντόν· αὐτὸς δὲ ὑποβείς τὴν σάρισσαν αὐ-
τόν τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον.

4 ANT. Πῶς οἶόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τοῦτο
γενέσθαι;

9 Ἀμφοτέροι διαπαρέντες) Ἀπὸ τοῦ, ἀμφοτέρων διαπαρέντων. G.

Cithaeron erat superandus, Eleutherisque loca proxima bel-
lis prorsus evastata transeunda, binos tantum servos secum
duxerit; idque cum phialas quinque aureas & cymbia qua-
tuor secum haberet. Arfaces autem iam aetate provecta,
& sane non illiberali facie, barbaricum in morem indigna-
batur, aegreque ferebat se pedibus ire, ac postulabat equum
sibi adduci: simul enim cum eo equus obierat, dum uno
ictu uterque caderent perfossi a Thrace quodam peltaista in
congressu cum Cappadoce ad fluvium Araxem. Etenim Ar-
faces in hostem ferebatur, ut narrabat, longe ante alios
provectus: Thrax autem impetum excipiens pelta, submis-
so corpore, amolitur Arfacae contum: tum ipse e vestigio
obiecta sarissa eum simul & equum transfigit.

Ant. Qui potest, Crates, uno ictu hoc confici?

ΚΡΑΤ. Ῥᾶστα, ὦ Ἀντίσθενες· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυ-
 νεν εἰκοσάπηχύν τινα κοντόν προβεβλημένους· ὁ Θραξ δὲ,
 ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὴν προσβολὴν, καὶ παρ-
 ῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σα-
 ρίσσῃ τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ
 στέρνον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν διαπείραν-
 τα· διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βουβῶνα διαμ-
 παξ ἄχρις ὑπὸ τὴν πυγὴν. ὁρᾷς οἷόν τι ἐγένετο; οὐ τοῦ
 ἀνδρός, ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον. ἡγανάκτει
 δὲ ὅμως, ὁμότηας ὦν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἡξίου ἵππευς
 κατιέναι. Ὁ δὲ γε Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπα- 5
 λὸς τῷ πόδε, καὶ οὐδ' ἐστάναι χαμαὶ, οὐχ' ὅπως βαδί-
 ζειν ἐδύνατο. πᾶσχοусι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες,
 ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν
 ἐπιβαίνοντες ἀκροποδῇ μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ
 καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐκεῖτο, καὶ οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀνίστα-

4 Τῇ σαρίσσῃ) Λόγῃ Μακεδο-
 νικᾷ. G.

7 Ἐς τὸν βουβῶνα) Βουβῶν περὶ
 τὴν γαστέρα τοῦ ποσ. V.

Crat. Facillime, Antisthenes: hic enim irruebat, viginti cubitorum conto proiecso; Thrax vero, postquam pelta demovit ictum, sic ut cuspis eum praeteriret, tum genu nixus excipit sarissa praelata impetum, & vulnerat equum sub pectus, qui prae ardore, cursusque vehementia semetipse in telum induebat: eadem Arfaces opera transfoditur per inguen penitus usque sub ipsas nates. Vides, quid, quoque modo acciderit, non viri, sed equi potius facinus. Attamen moleste ferebat, pari se cum aliis esse loco, volebatque eques descendere. Oroetes autem privatae fortunae homo, pedibusque debilis admodum, ne stare quidem humi, nedum ingredi poterat: accidit autem hoc ipsum plane Medis omnibus, cum descenderint ab equis; ut qui per spinas incedunt suspensis pedibus, vix progrediuntur. Quare cum prostratus iaceret, nullaue machina surgere vellet,

σθαι ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων.

6 ANT. Καὶ γὰρ δέ, ὅτε κατήειν, οὐδ' ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἄφεις οἰμῶζοντας αὐτοὺς, προσδραμῶν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον χώραν, ὥς ἂν ἐπιτηδεύωσ πλεύσαιμι. παρὰ τὸν πλοῦν δέ, οἱ μὲν ἐδάκρυν τε καὶ ἐναυτίων· ἐγὼ δὲ μάλα ἑτερόπομπην ἐν αὐτοῖς.

7 ΔΙΟΓ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντίσθενες, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων· ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστής, ὁ ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀκαρναν, ξεναγὸς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου, συγκατήεσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ Φαρμάκων ἀποθανών· ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἐταίρας ἀποσφάξας ἑαυτὸν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῶ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδήλου ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λε-

9 Βλεψίας τε ὁ δανειστής) Γρ. τὸν πόλεμον. V. "Ὁς μισθῶ τοὺς Βλεψίας δὲ ὁ δανειστικός. G.

10 Ξεναγός) Ὁ ξένους στρατιώ- τας ξυνάγων καὶ μισθῶν αὐτοὺς εἰς

στρατιώτας συναγει. G.

14 Ἀπεσκληκέναι) Κατήχηρᾷ σθαι. V.

optimus Mercurius in humeros sublatum portavit usque ad Charontis cymbam: ego vero ridebam.

Ant. At ego, cum descenderem, ne immiscui quidem me ceteris, sed relictis plorantibus illis, ubi accurrerem ad cymbam, ante alios occupavi locum, quo commode navigarem: in traiectu vero hi quidem lacrimabantur & nau-seabant, ego contra valde oblectabar iis.

Diog. Tu Crates, tuque Antisthenes istiusmodi nacti fuistis itineris socios: mecum Blepsias danista ex Piraeo, Lampis Acarnan mercenarii militis praefectus, & Damis ille dives Corintho una descenderunt: Damis scilicet per filium veneno sublatus; Lampis ob amorem Myrtii meretricis vi sibi illata: Blepsias autem fame miser dicebatur ex-tabuisse; idque satis indicabat, ut qui pallidus mirum in

πτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον Φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰ-
δὼς, ἀνέκρινον ὃν τρόπον ἀποθάνοι· εἴτα τῷ μὲν Δάμιδι
αἰτιωμένῳ τὸν υἱὸν, οὐκ ἄδिका μέντοι ἔπαθες, ἔφη, ὑπ'
αὐτοῦ, ὃς τάλαντα ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐ-
τὸς, ἐννενηκονταέτης ὢν, ὀκτωκαιδεκαἑτεὶ νεανίσκῳ τέ-
ταρας ὀβολοὺς παρείχες. σὺ δὲ, ὦ Ἀκαρνᾶν, (ἔστνε
γὰρ κακείνος, καὶ κατηράτο τῇ Μυρτίῳ) τί αἰτίᾳ τὸν
ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὐ; ὃς τοὺς μὲν πολεμίους οὐδὲ πώποτε
ἔτρεσας, ἀλλὰ Φιλοκινδύνως ἡγωνίζου πρὸ τῶν ἄλλων.
ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου, καὶ δακρύων ἐπι-
πλάστων, καὶ στεναγμῶν ἐάλως ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ
Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτοῦ κατηγορεῖ φθάσας πολλὴν τὴν
ἄνοιαν, ὅτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκουσι
κληρονόμοις, εἰς αἰεὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων. πλὴν
ἔμοιγε οὐ τὴν τυχούσαν τερπώλην παρέσχον τότε στέ-
νοντες. Ἄλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ στομίῳ ἐσμέν' ἀποβλέ-

8

modum, atque attenuatus exactissime conspiceretur: ego
vero, quamquam scirem, exquirebam, quo pacto obiisset.
Tum Damidi accusanti filium, Atqui non iniusta passus es,
inquam, ab eo tu, qui talenta cum possideres admodum
mille, inque luxu ipse viveres nonaginta natus annos, octo-
decim annorum iuveni quatuor obolos praebebas. Tu ve-
ro, Acarnan, (gemit enim & iste, dirisque Myrtium
prosequatur) quid infimulas amorem, non temet ipsum?
qui hostes nunquam exhorruisti, sed periculi securus proe-
lium inibas ante alios, a vulgari meretricula, lacrimisque
fictis & suspiriis captus es vir tam fortis. Nam quod ad
Blepsiam attinet, se ipsum accusabat primus multae demen-
tiae, quod opes custodiret nulla sibi necessitudine iunctis
heredibus, sempiternum se victurum ineptissimus ille pu-
tans. Mihi enimvero non vulgarem delectationem praebe-
runt tunc gementes. Sed iam ad Orci ostium fumus: con-

πειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους.
βαβαί· πολλοί γε, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύον-
τες πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων, καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ
πάνυ γεγηρακότες ὀδύρονται. τί τοῦτο; ἄρα τὸ Φίλτρον
9 αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου; Ταῦτον οὖν τὸν ὑπέργῃρων ἐρεῖσθαι
βούλομαι. τί δακρύεις τηλικούτος ἀποθανών; τί ἀγα-
νακτεῖς, ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρων ἀφιγμένος;
ἦπου βασιλεὺς ἦσθα;

ΠΤΩ. Οὐδαμῶς.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ σατράπης;

ΠΤΩ. Οὐδὲ τοῦτο.

ΔΙΟΓ. Ἄρα οὖν ἐπλούτεις, εἴτα ἀνιά σε τὸ πολλὴν
τρύφην ἀπολιπόντα τεθνάναι.

ΠΤΩ. Οὐδὲν τοιοῦτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ
τὰ ἐννεήκοντα· βίαν δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμου καὶ ὀρμιάς

13 Ἀπολιπόντα) Γρ. τον. ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγγύονει ἀμφὶ
Ἀπολείποντα ἵναί. οὐδὲν τοιοῦ- τὰ ἐννεήκοντα. G.

tueri oportet & prospicere e longinquo venientes. Papae:
multi fane diversique, & omnes lacrimarum pleni praeter
istos recens natos & infantes: quin & valde senes lamen-
tantur. Quid hoc? num quis incantatis veneficiis inductus
eos tenet vitae amor? Illum equidem aetatis provectissimae
hominem interrogare volo. Quid lacrimare id aetatis mor-
tuus? quid indignaris, optime: idque senex cum huc ad-
veneris? an forte rex eras?

Mend. Haudquaquam.

Diog. At certe satrapa?

Mend. Neque istud.

Diog. Num ergo divitiis affluebas? idque adeo dolorem
tibi creat, quod, multo luxu relicto, mortem obieris.

Mend. Nihil tale: sed annos quidem attrigi propemodum
nonaginta: vitam vero inopem calamo piscatorio ac linea

εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν, ἄτεκνός τε, καὶ προσ-
ἔτι χωλὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων.

ΔΙΟΓ. Εἴτα τοιοῦτος ὢν ζῆν ἤθελες;

ΠΤΩ. Ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ Φῶς· καὶ τὸ τεθνάναι δει-
νόν, καὶ Φευκτέον.

ΔΙΟΓ. Παραπαίεις, ὦ γέρον, καὶ μειρακιεὺς πρὸς
τὸ χρεών· καὶ ταῦτα ἡλικιώτης ὢν τοῦ πορθιμῆως. τί οὖν
ἂν τις ἔτι λέγοι περὶ τῶν νέων, ὅπότε οἱ τηλικούτοι Φι-
λόζωοι εἰσὶν; οὐς ἐχρῆν διώκειν τὸν Θάνατον, ὥς τῶν ἐν
τῷ γῆρα κακῶν Φάρμακον. ἀλλ' ἀπώμεν, μὴ καὶ τις
ἡμᾶς ὑπὶδῇται ὥς ἀπόδρασιν βουλευόντας, ὁρῶν περὶ
τὸ στόμιον εἰλουμένους.

7 Τὸ χρεὼν) Εἰμαρμένον. V.

sustentabam insigniter egenus, prole carens, praeterea clau-
dus, hebetique visu.

Diog. Tum tu talis vivere sustinuisti?

Mend. Sanequam: iucunda quippe erat lux; mori contra
grave ac fugiendum.

Diog. Deliras, senex, & iuveniliter atque inepte fato ad-
verfaris, cum tamen annis ipsum Charontem aequas. Quid
tam dicat aliquis de iuvenibus, ubi id aetatis homines vi-
tam amplexantur, quos oportebat confectari mortem, tan-
quam senilium malorum remedium? Verum abeamus, ne
quis nos suspectos habeat fugae cogitatae, dum videt circa
hoc ostium obverfantes.

XXVIII.

MENIPPOT KAI TEIRESIOT.

MEN. Ω ΤΕΙΡΕΣΙΑ, εἰ μὲν καὶ τυφλὸς εἶ, οὐκέτι γ

T MENIPPI ET TIREZIAE.

Men. TIREZIA, caecusne sis, non amplius dignoscere fa-

διαγνῶναι ῥαδίον· ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὄμματα
κενά· μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐτῶν· τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν
εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεύς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι μέν-
τοι μάντις ἦσθα, καὶ ὅτι ἀμφοτέρω ἐγένου μόνος, ἀνὴρ
καὶ γυνή, τῶν ποιητῶν ἀκούσας οἶδα. πρὸς τῶν θεῶν τοι-
γαροῦν εἶπέ μοι, ὁποτέρου ἐπειράβης ἡδίονος τῶν βίων,
ὅποτε ἀνὴρ ἦσθα, ἢ ὁ γυναικεῖος;

ΤΕΙΡ. Ἀμείνων ἦν παραπολὺ, ὦ Μένιππε, ὁ γυναι-
κεῖος· ἀπραγμονέστερος γάρ. καὶ δεσπόζουσι τῶν ἀν-
δρῶν αἱ γυναῖκες· καὶ οὔτε πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς,
αὔτε παρ' ἑπαλξιν ἐστάναι, οὔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρε-
σθαι, οὔτ' ἐν δικαστηρίοις ἐξετάζεσθαι.

- 2 ΜΕΝ. Οὐ γὰρ ἀκήκοας, ὦ Τειρεσία, τῆς Εὐριπί-
δου Μηδείας, οἷα εἶπεν οἰκτείρουσα τὸ γυναικεῖον, ὡς
ἀβλίας οὔσας, καὶ ἀφόρητόν τινα τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων πόνον
ὑφισταμένης; ἀτὰρ εἶπέ μοι (ὑπέμνησε γὰρ με τὰ τῆς

cile: cunctis enim nobis perinde oculi sunt vacui: solum
restant oculorum cava loca. Ceterum dicere nequeas, uter
Phineus sit, an Lynceus. Iam vatem fuisse, & utrumque
te solum, marem ac feminam, ex poëtis audivisse memi-
ni. Per Deos itaque te obtestor, expone mihi, utrum ex-
pertus fueris suavius vitae genus, cum mas fores, an
femina?

Tir. Porior erat magno intervallo, Menippe, vita femi-
nini sexus, quippe magis negotiorum experts: tum domi-
nantur in viros mulieres, neque eas bello vacare necesse
est, neque ad murorum pinnas stantes excubare, neque in
concionibus altercari, neque in iudiciis versari.

Men. Non tu audivisti, Tirefia, Euripidae Medeam, qua-
lia dixerit deplorans muliebrem secus, tanquam miseram, at-
que intolerandum ex puerperiis dolorem sustinentes. Ve-
rum dic mihi, (nam admonuerunt me isti Medae iambi)

Μηδείας ἰαμβεῖα) καὶ ἔτεκες ποτὲ, ὁπότε γυνὴ ἦσθα,
ἢ στέραι καὶ ἄγονος διετέλεσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ;

ΤΕΙΡ. Τί τοῦτο, ὦ Μένιππε, ἐρωτᾷς;

MEN. Οὐδὲν χαλεπὸν, ὦ Τειρεσία. πλὴν ἀπόκρι-
ναι, εἴ σοι ῥάδιον.

ΤΕΙΡ. Οὐ στέραι μὲν ἤμην, οὐκ ἔτεκον δ' ὅμως.

MEN. Ἰκανὸν τοῦτο· εἰ γὰρ καὶ μήτραν εἶχες, ἐβου-
λόμην εἰδέναι.

ΤΕΙΡ. Εἶχον δηλαδὴ.

MEN. Χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ τὸ μό-
ριον τὸ γυναικεῖον ἀπεφράγη, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάκη-
σαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνεφύη, καὶ πάγωνα ἐξήνεγκας;
ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης;

ΤΕΙΡ. Οὐχ ὥρῳ, τί σοι βούλεται τὸ ἐρώτημα· δοκεῖς
δ' οὖν μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως ἐγένετο.

4 Ἀπόκρισις) Ἀντὶ τοῦ διαχωρίζε. V.

peperistine aliquando, cum mulier eras, an sterilis & par-
tus expers degisti in illo vitae statu?

Tir. Quid illud, Menippe, rogitas?

Men. Nihil explicatu difficile, Tiresia: quin responde, si
tibi promptum.

Tir. Haud sterilis eram, neque tamen peperi.

Men. Satis est: nimirum an matricem habuisses, vole-
bam scire.

Tir. Habebam scilicet.

Men. Temporis autem tractu tibi matrix evanuit, pars
muliebri obstructa fuit, mammae emarcuerunt, & virile
membrum succrevit, barbamque protulisti, an statim ex fe-
mina masculus evasisti?

Tir. Non video, quid tibi velit quaesitum illud: nisi quod
videre mihi non credere haec ita fuisse facta.

MEN. Οὐ γὰρ ἀπιστεῖν, ὦ Τειρεσία, τοῖς τοιούτοις· ἀλλὰ καθάπερ τινα βλάκα μὴ ἐξετάζοντα, εἴτε δυνατόν ἐστιν, εἴτε καὶ μὴ, παραδέχεσθαι;

3 ΤΕΙΡ. Σὺ οὖν οὐδὲ τάλλα πιστεύεις οὕτω γενέσθαι, ὅπότ' ἂν ἀκούσης ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ὅτι ἐγένοντό τινες, ἢ δένδρα, ἢ θηρία, τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δάφνην, ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα;

MEN. Ἦν ποὺ κακείναις ἐντύχῳ, εἰσομαι ὅ, τι καὶ λέγουσι. σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, ὅποτε γυνὴ ἦσθα, καὶ ἐμαντεύου τότε, ὥσπερ καὶ ὕστερον; ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μάντις ἑμαυτοῦ εἶναι;

ΤΕΙΡ. Ὅρῳ; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὥς καὶ διέλυσά τινα ἔριν τῶν θεῶν, καὶ ἡ μὲν Ἥρα ἐπήρωσέ με· ὁ δὲ Ζεὺς παρεμβήσατο τῇ μαντικῇ τὴν συμφορὰν.

MEN. Ἐτι ἔχῃ, ὦ Τειρεσία, τῶν ψευσμάτων; ἀλ-

2 Βλάκα) Εὐθήη, ἀνόντων· εἰρη- ἀχρήστου δὲ οὕτως, ὥς μηδὲ κινε-
ται ἀπὸ ἰχθύος ὁμοίου σιλούρη, αὐτῇ χρῆσθαι. V.

Men. Videlicet, Tiresia, non decet diffidere talibus, sed velut infulsus, re non explorata, fierine possint, necne, probare.

Tir. Tu ergo nec cetera credis ita fuisse facta, quando audis aves ex mulieribus exstitisse, aut arbores aut feras; sicuti Aëdona, Daphnen, aut Lycaonis filiam?

Men. Illis si quando forte obviam venero, cognoscam, quid dicant: tu autem, vir optime, cum mulier eras, tunc etiam vaticinabare, quemadmodum postea, an simul vir & vates esse didicisti?

Tir. Ecce enim ignoras, quae ad me spectant, omnia; me scilicet litem Deorum quandam diremisse; tum ut Iuno me visu privaverit, Iuppiter autem mitigaverit, arte vaticinandi donata, calamitatem illam.

Men. Adhuc tu, Tiresia, affixus haeres mendaciis? Ve-

λά κατὰ τοὺς μάντις τούτῳ παιεῖς· ἔθος γὰρ ὑμῶν μὴδὲν ὑγιὲς λέγειν.

rum hoc quidem folemni vatum more facis: soletis enim vates nihil fani & veri proloqui.

XXIX.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

ΑΓΑΜ. Εἰ σὺ μανείς, ὦ Αἴαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, ἢ ἐμέλλησας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτία τὸν Ὀδυσσεά; καὶ πρῶν οὔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὅποτε ἦκε μαντευσόμενος, οὔτε προσειπεῖν ἠξίωσας ἄνδρα συστρατιώτην καὶ ἐταῖρον, ἀλλ' ὑπεραπτικῶς μεγάλα βαίμων παρῆλθες.

ΑΙΑΣ. Εἰκότως, ὦ Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γάρ μοι τῆς μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος ἀντεξετασθεὶς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις.

ΑΓΑΜ. Ἡξίους δὲ ἀνανταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκονιστὶ κρατεῖν ἁπάντων;

ΑΙΑΣ. Ναί, τάγε τοιαῦτα· οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ

AIACIS ET AGAMEMNONIS.

Agam. Si tu furore actus, Ajax, temet ipse interemisti, nosque omnes destinaras, quid incusas Ulyxen? & nuper ne adspexisti quidem eum, quando Tiresiam interrogatum veniebat, neque alloqui dignum habuisti commilitonem & sodalem, sed superbe grandi passu incedens praeteriisti.

Ajax. Et merito, Agamemnon: is enim mihi furoris causa fuit solus, mecum qui se composuerit in armorum iudicio.

Agam. Volebasne adversarium habere nullum, & sine pulvere ac certamine vincere omnes?

Ajax. Sane, hac quidem in parte: nam generis iure ad

πανοπλία, τοῦ ἀνεψιοῦ γε οὖσα. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι, πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείπασθε τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχώρησατέ μοι τῶν ἀθλῶν. ὁ δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα κατακεκόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἡξίου εἶναι, καὶ ἐπιτηδειότερος ἔχειν τὰ ὅπλα.

2. ΑΓΑΜ. Αἰτιῶ τοιγαροῦν, ὦ γενναῖε, τὴν Θέτιν, ἥ, δέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὀπλῶν παραδιδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, Φέρουσα ἐς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά.

ΑΙΑΣ. Οὐκ' ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεά, ὃς ἀντεποικίθη μόνος.

ΑΓΑΜ. Συγγνώμη, ὦ Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ὠρέχθη δόξης, ἡδίστου πράγματος, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει· ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικασταῖς.

ΑΙΑΣ. Οἶδα ἐγὼ, ἥτις μου κατεδίκασεν· ἀλλ' οὐ

me pertinebat tota haec armatura, quippe patrielis. Et vos ceteri multo praestantiores detrectastis certamen, & controversiam mihi praemiorum nullam movistis. Verum Laërtiae filius, quem ego saepe servavi in periculo versantem, ne concideretur a Phrygibus, meliorem se ferebat & magis idoneum, qui possideret arma.

Agam. Accusa itaque, vir fortissime, Thetin, quae, cum oporteret hereditatem armorum tibi tradere, quippe cognato, in medium allata proposuit.

Aiax. Minime; sed Ulyxen, qui contra me solus illa sibi vindicavit.

Agam. Venia dignum, o Aiax, si homo cupiditate tactus fuerit gloriae, gratissimae rei, cuius causa quisque nostrum pericula subire non refugit: quin vero superavit te, idque Troianis iudiciis.

Aiax. Equidem scio, quatenam me condemnaverit: sed

θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν. τὸν γοῦν Ὀδυσσεά μὴ οὐχὶ μισεῖν οὐκ ἂν δυναίμην, ὧ Ἀγάμεμνον· οὐδ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθηναῖ τοῦτο ἐπιτάττοι.

fas non est dicere quidquam de Diis. Ulyxen enimvero ut non oderim, impetrare a me nequeo, Agamemnon, etsi hoc vel ipsa Minerva praecipiat.

XXX.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ.

MIN. Ο ΜΕΝ ληστής οὗτος Σώστρατος ἐς τὸν Πυρι-
φλεγέοντα ἐμβεβλήσθω· ὁ δ' ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χι-
μαίρας διασπασθήτω· ὁ δὲ τύραννος, ὧ Ἑρμῇ, παρὰ
τὸν Τιτυὸν ἀποταθείς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω καὶ
αὐτὸς τὸ ἦπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἅπιτε κατὰ τάχος
ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδῖον, καὶ τὰς μακάρων νήσους κατοι-
κεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τὸν βίον.

ΣΩΣΤ. Ἀκουσον, ὧ Μίνως, εἴ σοι δίκαια δόξω
λέγειν.

MIN. Νῦν ἀκούσω αὐτίς; οὐ γὰρ ἐξελέλεγξαι, ὧ
Σώστρατε, πονηρὸς ὢν, καὶ τοσούτους ἀπεκτονῶς;

MINOIS ET SOSTRATI.

Min. HIC quidem latro Sostratus in Pyriphlegethontem
iniiciatur: ille sacrilegus a Chimaera dilaceretur: iste ty-
rannus, Mercuri, iuxta Tityum porrectus a vulturibus
praecordia tondeatur. At vos probi abite quantocius ad
Elysium campum, Beatorumque insulas incolite, pro eo,
quod iusta feceritis per vitam.

Soft. Audi, Minos, si tibi iusta videar dicere.

Min. Nunc audiam iterum? nonne enim tu convictus es,
Sostrate, maleficii, torque homicidiorum?

ΣΩΣΤ. Ἐλήλεγμαι μὲν' ἀλλ' ὅρα, εἰ δικαίως πο-
λασθήσομαι.

ΜΙΝ. Καὶ πάνυ, εἴγε ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν δίκαιον.

ΣΩΣΤ. Ὅμως ἀπόκριναί μοι, ὦ Μίνως βραχὺ
γάρ τι ἐρήσομαί σε.

ΜΙΝ. Λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ τοὺς ἄλ-
λους διακρίνωμεν ἥδη.

2 ΣΩΣΤ. Ὅποσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἐκὼν
ἔπραττον, ἢ ἐπεκέκλωστό μοι ὑπὸ τῆς Μοίρας;

ΜΙΝ. Ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδή.

ΣΩΣΤ. Οὐκοῦν καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ
πονηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς, ἐκεῖνῃ ὑπηρετοῦντες, ταῦτα
δρῶμεν.

ΜΙΝ. Ναὶ, τῇ Κλωθοῖ, ἢ ἐκάστῳ ἐπέταξε γεννη-
θέντι τὰ πρακτέα.

ΣΩΣΤ. Εἰ οὖν τις ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλου φονεύ-

Soft. Sum sane convictus: considera tamen, an iuste sup-
plicio sim afficiendus.

Min. Omnino; siquidem dare meritas poenas iustum est.

Soft. Quin ergo responde mihi, Minos: nonnihil enim
rogare te volo.

Min. Loquere, dum ne prolixa, ut & de aliis iudicium
iam reddamus.

Soft. Quaecunque egi in vita, utrum sponte mea egi,
an fatali stamine destinata mihi fuerant a Parca?

Min. A Parca videlicet.

Soft. Nempe igitur probi omnes, malique qui videmur
nos, illi ministrantes haec facimus.

Min. Prorsus, Clothoni quippe, quae unicuique nato in-
iunxit, quae facienda forent.

Soft. Si quis ergo occiderit aliquem necessitate adactus

σειέν τινα, οὐ δυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμενος, οἷον δῆμιος, ἢ δερυφόρος, ὁ μὲν δικαστῇ πεισθεὶς, ὁ δὲ τυράννῳ, τίνα αἰτιάσῃ τοῦ Φόνου;

MIN. Δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τυράννον· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦτο, ὄργανον ἐν πρὸς τὸν θυμὸν, τῷ πρώτῳ παρασχόντι τὴν αἰτίαν.

ΣΩΣΤ. Εὖγε, ὦ Μίνως, ὅτι καὶ ἐπιδαψιλεύῃ τῷ παραδείγματι. ἦν δέ τις, ἀποστείλαντος τοῦ δεσπότης, ἤκη αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τίνι τὴν χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργέτην ἀναγραφτέον;

MIN. Τὸν πέμψαντα, ὦ Σώστρατε· διάκονος γὰρ ὁ κομίσας ἦν.

ΣΩΣΤ. Οὐκοῦν ὁρᾷς, πῶς ἄδिका ποιεῖς κολάζων 3 ἡμᾶς ὑπηρετάς γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὴ προσέταττε, καὶ τούτους τιμῶν τοὺς διακονησαμένους ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἶπεῖν ἔχει τις ἂν, ὡς ἀντιλέγειν

ab alio, cui contradicere non potuerit vi compulsus, velut carnifex aut satelles, ille iudici morem gerens, hic tyranno, quem reum ages caedis?

Min. Nimirum iudicem aut tyrannum: nihil certe minus, quam ipsum enssem; is enim administer est, utpote instrumentum libidinis, illi, qui primum intulit caedis causam.

Soft. Perbene, Minos, qui uberius illustres & cumulatius exemplum meum. Si quis porro, mittente domino, ipse veniat aurum argentumve apportans, utri gratiae habendae, beneficiumque acceptum erit ferendum?

Min. Mittenti, Sofstrate; quippe minister tantum erat, qui portavit.

Soft. Non tu iam vides, quam iniusta facias, qui nos ad supplicium condemnes ministros eorum, quae Clotho imperabat; illos contra praemiis & honore afficias, qui administralunt aliena bona? illud enimvero dicere quis ne-

δυνατὸν ἦν τοῖς μετὰ πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις.

MIN. ὦ Σώστρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα οὐ κατὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις τῆς ἐπερωτήσεως, διότι οὐ ληστής μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστής τις εἶναι δοκεῖς. ἀπόλυσον αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολάζεσθω. ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾶν τὰ ὅμοια διδάξης.

queat, refisti potuisse rebus, quae summa cum necessitate imperabantur.

Min. Sofstrate, multa videas alia non ex ratione fieri, si rem accurate explores. Verum tu quidem eum propositae quaestionis fructum feres, ut non latro solum, sed & sophista videare. Solve illum, Mercuri; poenaeque liber esto. At cave, ne alios quoque mortuos similes interrogatunculas proponere doceas.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN DIALOGOS DEORUM.

Pag. 5. l. 16. αὐτοῦ) αὐτῷ *I.* *Pag. 7. l. 8.* οὐ πτερὰ) οὐδὲ πτερὰ *I.* *Pag. 8. l. 12.* ἡμῶν) ἡμῖν sola *F.* ἡμῶν ex *P.* quoque notatur. Porro *I.* ὁ πρῶν καταχέας ἡμῶν non male. *ead.* Ὑπεράνω) Ita *S. A.* Reliquae ὑπὲρ ἀνω. *Pag. 10. l. 3.* Ἐδῆ) ἐδῆ & πῆ notatur ex *P.* *l. 6.* Ἀθάνατος) ἀλλὰ θεὸς ἀθ. *I.* *Pag. 11. l. 3.* Γάλακτος) καὶ γάλ. *I.* quod restitui volebat Solanus. *l. 15.* Γανύμηδες) ὦ Γαν. *I.* *Pag. 12. l. 8.* τὰ πολλὰ) ὡς τὰ π. *I.* *Pag. 13. l. 17.* Ἡ σάτυρος) Deest in edd. prioribus: habet sola *I.* *Pag. 14. l. 1.* Ἰδαίον) εἰκαῖον *P. L.* *l. 3.* ἡμῖν) Defuit in prioribus edd. συνοικεῖ ἡμῖν ἐπὶ κ. *P.* συνοικεῖ ἡμῖν νῦν. marg. *A. i W.* νῦν ἡμῖν *G.* συνοικεῖν ἡμῖν *I.* *l. 11.* Ὑπλόισπον) ἐπίλοισπον *I.* *ead.* αὐτὸς) ὁ παῖς *I.* *Pag. 16. l. 6.* Ἠδέως ταῦτα) Ἠρα. ἡδῶ ταῦτα. *Z. G.* marg. *A. i W.* sed personis non mutatis. *l. 7.* Ἐμπρέπει) ἔπρεπε *G.* *Pag. 17. l. 7.* Δέιδιθι) δεῖδιθι marg. *A. i W.* *Pag. 18. l. 8.* Ὅσον καὶ αἰσχροῖς) ὅσων καὶ αἰσχυρῶν. *L.* *Pag. 21. l. 14.* Ἐξαπατηθήσεται) ἐξαπατήσεται *B. i. B. 2.* *Pag. 22. l. 6.* Συμπερινεχθήσεται) Ita recte utraque *B.* In ceteris vitiose συμπερινεχθήσεται. *l. 20.* Προσυελά) προσμειδιά *L.* *Pag. 23. l. 5.* τοῦ) ἐκ τοῦ *L.* *l. 8.* Ἐκινεῖτο) ἔστηκε τὸ *P.* ἔστηκε τὸ *I.* *Pag. 24. l. 6.* Ὑφέλων) ὑφελών *G. L. l. 8.* τὸ σκῆπτρον) ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον *F. I.* In *P.* ἦλθεν ἐπὶ non existit. *Pag. 25. l. 2.* Κολάβους) καλάμους priores edd. καλάβους *P.* κολάβους Schol. κολάβους *G. L.* margo *A. i W.* ubi & μαγάδα pro μαγάδιον. *Pag. 26. l. 4.* Μιᾷ πλ. διατεμ.) Haec notantur in *Exc. P.* μιᾷ πληγῇ διατεμεῖν) γρ. διακόβεται. | λίθον | διαταμεῖν. *l. 7.* Εἰ μέμνη) ἢ μέμνηας *L.* *Pag. 27. l. 1.* Ἀναιμωτὶ) ἀναιμωτὶ *F.* & veteriores edd. in margine *A. i W.* notatur ἀνεμωτὶ. *Aldus. l. 5.* τί γὰρ χρὴ π.) τί γὰρ οὐ χρὴ marg. *A. i W.* *l. 8.* Τπὸ τὴν μήνιγγα) Scholiast. *V.* τῇ μήνιγγι. *Pag. 29. l. 9.* Ἐπασήμαινεν) ἐπασήμηνεν *P. I.* marg. *A. i W.* *Pag. 31. l. 7.* Ὅσ' ἂν) ἂν *A. P.* margo *A. i W.* *Pag. 32. l. 2.*

Lucian. Vol. II.

Q

Παραγγέλλον) Priores edd. παραγγεῶν. Sola *F.* παραγγέ-
λων. *l.* 16. Αὐτοὶ) Schol. *V.* notat variam lectionem μύνοι.
Ea est in *L. I.* Pro ἐσμέν margo *A. i IV.* ἰσμέν. *Pag.* 33. *l.* 1.
Παρά) Ita *F. I. V.* 2. *S. A.* Reliquae περί. *H. Steph. Thef. T.*
II, p. 293, etiam παρά. *l.* 8. Μένουσαν) Sic scribitur in *A.*
P. L. I. V. 2. marg. *A. i IV.* Ceterae μὲν οὖσαν. *l.* 10. Τοιαῦ-
τα) τοιούτων *P. L.* *l.* 15. Ἐπέστειλε) Ita *G. L. I. V.* 2. marg.
A. i IV. In reliquis edd. ἀπέστειλε. *l.* 16. Ἀνέναι) In aliis
scribi ἀνεῖναι notatur a Schol. *V.* *Pag.* 35. *l.* 10. Ὑποβαλλό-
μενος) Hunc in modum *P. L.* margo *A. i IV.* Priores edd. ἐπι-
βαλλ. *l.* 14. Περικειμένη) ἐπικειμένη *L.* *Pag.* 38. *l.* 6. Ἡ) ἢ *L.*
Pag. 40. *l.* 1. Διεσθαρμένους τῷ σώματι) *Th. Mag.* Διεσθαρῶς τὸ
σῶμα. Posterius etiam *L.* *Pag.* 41. *l.* 7. Οἰβάλου) Sic recte *L. P.*
S. A. marg. *A. i IV.* Reliquae edd. Οἰβάδου. *Pag.* 42. *l.* 1. Τὸν
λόγον) τὸν τρόπον *I. l.* 5. Ὑπεροψίαν) Post ὑπεροψίαν inserit *G.*
ἐβούλευσε. *l.* 6. Τοῦ Ταῦγέτου) Sic invenitur in *L. I. B. I.* 2. *S.*
A. marg. *A. i IV.* Ceterae edd. τὸ Ταῦγέτον. *Pag.* 43. *l.* 3.
Ἐπαιάζοντα) ἐπαιανίζοντα *C. l.* 15. Αὐτὸν ὄντα) ὄντα τὸν *I.*
Pag. 44. *l.* 6. Εὐξίᾳ) εὐχλωττία *L.* *Pag.* 45. *l.* 6. Ἀρη) Ita sola
P. Reliquae omnes Ἀρην, quod prave mutatum a Bourdelotio.
Quam varie flectatur Ἀρης, monet Sylburgius ex Lascari
Not. ad Clenard. p. 572. *Pag.* 47. *l.* 8. Φονεύσει) χονεύσει marg.
A. i IV. quod ego, quale sit, non intelligo. *Pag.* 49. *l.* 13.
Ἐγγεγνήντο) ἐγγένηντο *F.* In sequentibus edd. recte emenda-
tum. *Pag.* 51. *l.* 1. Δεδείσθαι) δεδέισθαι omnes edd. excep-
tis *I. & V.* 2. *l.* 14. Παντὶ) πάνυ *C.* quod vitiose scriptum
pro ea lectione, quam reperit Schol. *V.* Πανί. *Pag.* 52. *l.* 2.
Στρατιωτικῶ) στρατῶ *C. & Schol. V.* *l.* 7. Ἐπεχειρήσε) *F.*
ceteraeque edd. excepta sola *P.* ἐπεχειρίσε. *l.* 14. Ἐπαινέσε-
σθαι) Ita *F.* quod merito reduxit *S.* cum priores vel vitiose
ἐπαινέσθαι vel male ἐπαινείσθαι exhiberent. Mox εὐρημα so-
la *P.* Ceterae omnes damnatum a Thoma scribendi modum
tuentur. *Pag.* 53. *l.* 1. Τραπόμενοι) τρεπόμενοι al. marg.
A. i IV. *l.* 10. Εἰ γε) ἢ γε *L.* marg. *A. i IV.* ἢ τε *P.* *Pag.* 54.
l. 1. Ῥεαν) Ῥραν pleraeque edd. Ῥεαν *P. L. I. V.* 2. marg. *A. i*
IV. *l.* 16. Διαπεῖρω) *F.* διασθερῶ. sic & *V.* *Pag.* 55. *l.* 1. Αὐ-
τῇ) αὐτῇ *C.* *Pag.* 56. *l.* 2. Ἡδῆ) Deest in *I. V.* 2. *l.* 6. Καί)
Omnia vocula in *B. 2. P.* *l.* 17. Θεῶν Κρίσις) Ἡ κρίσις τῶν
τριῶν θεαινῶν, Ἡρας, Ἀθηνᾶς καὶ Ἀφροδίτης *O.* *Pag.* 57. *l.* 1.
Τῆς Ἰδης ἐν τῷ Γαργάρω) Deficit in *O.* *l.* 8. Νενικηκίας) Ita
O. V. 2. *S. A.* In ceteris edd. prave νενικυίας. *l.* 12. Τούτου)
τουτου *L.* *Pag.* 58. *l.* 3. ΗΡΑ) καὶ Ἀθ. *O.* *l.* 8. Ἐπινεύεις)

ἐπινεύσεις *I. l. 10. Κακὸν*) κακὸν ἔργον ἐντρ. *I. Pag. 59. l. 1. Πρὸς ἐμοῦ*) πρὸ *O. P. l. l. 2. Πότερα*) πότερον *O. l. 9. Ἡρώμην*) ἠρώμην *H. l. l. 10. Κοινολογούμενος*) κοινῶλ. *edd. primae: in B. 2. & posterioribus bene correctum. l. 13. Εἴρετο*) ἤρετο *O. Poëticam formam omnes edd. servant. Pag. 60. l. 3. Τί δέ*) τί δα *O. satis commode. l. 10. Καί*) Abest ab *O. Pag. 61. l. 2. Ποῦ*) Sic in *O. L. Edd. omnes habuerunt οὔπου. l. 7. Οὐτωσί*) οὐτοσί *O. l. 9. Καλαύροπα*) καλάβρ. *O. P. l. 12. Ἄλλ' ἐκεῖνος*) Ἐκεῖνος ἄλλ' ἐπ. πλ. γῆς ἐσμέν *G. L. l. 15. Καταβεβήκαμεν*) Priores edd. κατεβεβ. *Pag. 62. l. 7. Ἄλλ' οὖν*) Omittunt *O. P. l. Ego cum ceteris edd. retineo. l. 14. Αὐτοῦ*) αὐτὸς *O. P. L. marg. A. 1 W. Placet vulgata. l. 16. Δακὼν*) ἔχων *O. P. L. marg. A. 1 W. Pag. 63. l. 2. Ἀποβεβλήκει*) ἀπεβεβλ. *P. l. 8. Ἐπιτίθειαι*) ἐπιτίθειαι *F. in ceteris emendatum. ead. Ὀρεοπολεῖν*) ὄρεωπ. *O. l. 15. Τὸ ἄθλον*) τὸν ἄθλον omnes edd. priores: τὸ *O. L. l. Pag. 64. l. 6. Δάμαλιν*) Priores edd. δάμαλις. Δάμαλιν *O. & marg. A. 1 W. l. 11. Ἐπ' ἄλλο*) Priores edd. ἐπ' ἄλλῳ. *Pag. 65. l. 6. Πείσαι*) πείσον *O. L. l. 9. Οὕτω*) οὐ *O. l. Pag. 66. l. 3. Ἀπεστράφην*) ἀποστράφειν *O. P. l. marg. A. 1 W. l. 6. Τῷ*) τὸ *F. l. 7. Καλῇ*) Post hanc vocem interstitit ed. *I. sola: Πα. ἀπόδυσθι καὶ σὺ ᾧ Ἀφροδίτῃ. l. 8. Ἀποδύσθι*) ἀποδύσης *P. l. l. 14. ΠΑΡ.*) Ἐρ. marg. *A. 1 W. Pag. 67. l. 5. Ἀποδυσάμεθα*) ἀπεδυσάμεθα marg. *A. 1 W. l. 7. Αὐτῇ*) αὐτῇ marg. *A. 1 W. l. 9. Ὡς δὲ ὄρᾳ ἥδε ἡδέως*) ὥς δὲ ὄρας ἥδε ἡδέως *I. sed in V. 2. plane scriptum est ὄρᾳ. l. 16. Περιμένω*) περιμενῶ marg. *A. 1 W. Pag. 68. l. 1. Σοὶ καὶ τὰ δῶρα τῆς ψήφου τῆς ἐμῆς*) Priores edd. σοὶ τὰ δῶρα τῆς νίκης τῆς ἐμῆς. Quod reposui, est totum in *O. & G. nisi quod hic aberat τὰ ante δῶρα. l. 10. Ἀθηνᾶ*) ᾧ Ἀθηνᾶ *O. l. 14. Ἐπίθου*) ἐπίθες *O. Pag. 69. l. 3. Μελῶν*) μερῶν *O. Nihil est frequentius in Codd. horum vocabulorum confusione. l. 12. Ἀργῶθεν*) Cunctae priores edd. Ἀργῶθεν. Ἀργῶθεν in *O. l. 16. Εὐ*) Addidi, quod in omnibus edd. defuit, ex *O. Pag. 70. l. 9. Γυμνὰς*) γυμνῇ *O. l. 15. Δέ*) δὴ *P. Pag. 71. l. 4. Ὡς*) Nullae edd. habuerunt: sequendam putavi auctoritatem *O. l. 12. Δύω*) δύο *H. l. l. 13. Ὀλως*) ὅλος *O. Pag. 72. l. 1. Ἀκολουθεῖν*) συνακολουθεῖν *O. l. 2. Ἀναπέισομεν*) ἵνα πείσωμεν. *P. marg. A. 1 W. l. 3. Ταῦτα*) Priores edd. τάχα. Ταῦτα itidem in marg. *A. 1 W. l. 10. Πρέπει γὰρ*) πρέπει γὰρ ἂν *P. πρέπει γὰρ ἂν I. V. 2. ead. Νικηφόρον*) κανηφόρον εἶναι ὑμῖν π—. *G. P. νικητιφόρον vitiōse I. l. 13. Τούτου*) τουτουῖ *O. l. 14. Ἀμελήσεις*) ἀμελήσης *O. quod magis usitatum. l. 15. Βούλει*) βούλει οὖν *I. V. 2. βού-*

λει τέ σοι. O. Pag. 73. l. 7. Ἀξεις) ἔξεις O. L 8. Πόθον) Πεί-
 θῶ A. 1 W. ead. πρὸς) ἔτι πρὸς O. l. 10. Δίδωμι τὸ μῆλον) δι-
 δامي σοι τὸ μ. l. V. 2. Quod sequitur ἐπὶ τούτοις λαμβ. deest
 in O. Pag. 74. l. 1. Βιάζησθε) Ita I. & V. 2. Reliquae βιάζε-
 σθε. minus recte. l. 7. Καταβαρῆσαι) καταπονήσιν I. Pag. 75.
 l. 1. Ἐπεβούλευσαν) ἐπεβούλευον I. Pag. 76. l. 1. Ἐξ ἔρωτος)
 ἑξαίρετος l. notaturque in margine A. 1 W. l. 6. Ὅσα) ἐπόσα
 P. l. V. 2. A. 1 W. l. 7. Ἀποφαίνη) ἀποφαίνεις P. l. V. 2. A. 1
 W. l. 9. Ἡπου) μήπου C. Pag. 77. l. 6. Συνῆν) συνεῖν I. l. 12.
 Παρὰ) Ita Fl. B. 1. & 2. P. S. περὶ male l. Ald. Fr. H. Wech.
 Pag. 78. l. 4. Ἡρέθη) ἡρέθη F. ἡρέθη A. 1. l. V. 2. l. 11. Ταῖς)
 ταῖς οὖν I. V. 2. ead. Ἐπιβαίνεις) ἐπιχειρεῖς A. P. l. marg.
 A. 1 W. l. 13. Πίτυι) Πυθοῖ A. P. L. l. Pag. 79. l. 1. Ἡμεῖς)
 Hic praefigebatur in margine A. 1 W. Ἐρ. ea persona mox
 delata: tum ἰδῶμεν. In P. εἶδ. l. 13. Διακρίναις) διακρίνειας
 C. Atticorum more: διακρίνας F. Pag. 80. l. 10. Ξενοκτο-
 νεῖ) Ita recte V. 2. S. A. In F. A. l. P. fuit ξενοκτενεῖ. Pag. 81.
 l. 4. Μέσας νύκτας) μέσας τὰς νύκτας I. V. 2. l. 14. Καὶ νή-
 φοντα ἂν σοι) νήφοντά σοι ἔτι τὸν Πρ. l. νήφ. σοι ἂν τὸν Πρ. V. 2.
 Pag. 82. l. 4. Μηδὲν) μηδὲ ἐν τι l. peius ἐν τι V. 2. Pag. 83.
 l. 9. Οἱ μὲν . . . υἱοὶ) Ita B. 2. reliquae omnes ὁ μὲν Ἀ. καὶ Σ.
 υἱός. Ferri poterat, καὶ ὁ μὲν Ἀλλ. υἱὸς καὶ Σ. Pag. 87. l. 8.
 Γὰρ καὶ) δὲ F. Pag. 88. l. 8. Διδάξας) δειξας F. quod nisi
 Mss. auctoribus mutandum non fuerat.

IN DIALOGOS MARINOS.

Pag. 91. l. 5. Ἀπὸ τῆς σκοπιάς) σκοπῆς O. L. l. 1. 6. Πρό-
 ποσι) ποσὶ O. l. 12. Ἐνδεεὶ τὴν ὄψιν, καλὴν) Ita P. Post ὄψιν F.
 καὶ ἑδ. Priores edd. ἐνδεεὶ καλὴν τὴν ὄψιν. Pag. 92. l. 4. Ἐπι-
 πρέπη) ἐπιπρέπει O. l. 6. Κἄν τοῦτον ἔχω) ἔχω τοῦτον. O. Pro
 κἄν I. & marg. A. 1 W. καί. l. 7. Ὁ δὲ) ὁ δὲ γε O. Pag. 93.
 l. 4. Βρυχομένῳ) Cynetae edd. βρυχομένῳ male: est enim α
 βρυχάομαι. Pag. 94. l. 14. Ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ δύρα τὸ πῶ-
 μα) ἐπεὶ δὲ ἐθήκα τῇ δύρα τὸ πῶμα. Sic priores edd. Pag. 95.
 l. 6. Ἐπιβουλότατον) Ita G. P. l. V. 2. ἐπιβουλευτότατον prio-
 res edd. l. 10. Γε) Deest in P. Pag. 96. l. 2. Καθίσας) καθήσας
 F. cuiusmodi typorum peccata in ea ed. occurrunt plura, ut
 in initio huius dialogi μεθήσας pro μεθύσας, non digna sane,
 quae commemorentur. l. 13. Οὐδ' ὁ πατήρ) Od. I, 525: Ὡς
 οὐκ ὀφθαλμὸν γ' ἴησεται οὐδ' ἔγροσίχθων. Pag. 97. l. 11. Ὅπου)

ἔποι I. V. 2. Pag. 98. l. 9. Αὐτῶν) αὐτὰς I. V. 2. marg. A. 1 W. quod praetulero. l. 12. Παρ' ἐκείνην) ἐκείνην I. V. 2. A. 1 W. Reliquae edd. vitiose ἐκείνης. Pag. 99. l. 2. Εὐναυλιὰ μίγνυσο) ξυναυμίσσσο. C. P. Pag. 100. l. 5. Προσένεγκέ μοι) προσένεγκά μοι A. 1. I. V. 2. S. l. 7. Κάειν) Ita vetustae edd. eaque reperitur in Xenophonte scribendi ratio: vid. H. Stephan. Thes. T. II, p. 174. P. male καεῖν. S. καίειν. Pag. 106. l. 4. Πάθης) μὴ πάθης F. Pag. 107. l. 3. NOT.) In F. A. 1. l. Ζεφ. ea persona mox omissa: errorem manifestum sequentes edd. correxerunt. Pag. 108. l. 1. Ταῦτα) ὁρῶ ταῦτα P. Pag. 109. l. 4. ΠΟΣ. καὶ μέφομ.) Haec, omisso Neptuni nomine, praecedentibus annectuntur in P. ideoque mox in eodem: ὅτι ἡμᾶς καταν. l. 6. Πῶς δ' οὖν) Ποσ. πῶς δ' οὖν P. L. Pariter C. sed neglecto Ποσ. quod secuti sumus: priores edd. ὅπως γοῦν. l. 14. Ἐγένοντο) Ἐγένοντο F. I. V. 2. In ceteris edd. ἐγένετο illud praefendum duxi. Pag. 110. l. 6. Φιλομουσίας) φιλοτιμίας F. notatumque in margine A. 1 W. l. 14. ΝΗΡΗΙΔΩΝ) Νηρηίδων omnes edd. excepta I. ubi Ἀμφιτρύτης. repositum hoc etiam in A. 1 W. Pag. 111. l. 5. Ἐφῆ) Ita G. P. I. V. 2. S. A. marg. A. 1 W. In ceteris edd. ἔφης. ead. Τρωάδι ἐν τῇ Χέρ.) Ita priores edd. verum Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χ. G. P. l. 6. Παραμυθιον ἔσται) παρ. οὐ μικρὸν ἔσται G. P. fuggerunt: quod non negligendum videbatur. l. 11. Χαρισαμένους) χαρισάμενους G. P. L. marg. A. 1 W. quod reddidi pro χαρισάμενος priorum edd. Pag. 112. l. 1. Δύναται) δυνατός G. P. L. l. 4. Θάμβει ἅμα σχεθεῖσα) Θάλπει G. tum συσχεθεῖσα G. P. A. 1 W. l. 6. Ἐπειληπτο) Priores edd. ἀπειληπτο. ἐπείλ. P. notaturque in marg. A. 1 W. l. 23. Ἀποσπασθεῖσαν) τὴν ἀποσπ. G. Pag. 113. l. 15. Ἀνάδυθι) ἀνθι P. Pag. 114. l. 5. Αὐτίκα μέτεισι) εὐθέως μετελευσεται B. l. 7. Εὐτρεπῆ) εὐπραπῆ priores edd. praeter B. 2. quae recte εὐτρεπῆ, quemadmodum in G. L. ead. Ἡ Λητὼ) ἡ Λήτω ἥδη καὶ P. Pag. 115. l. 13. Θολερὸς) θολερῶς P. L. I. V. 2. A. 1 W. in qua mox pro δέρμη notatur δέρη, quod quid sibi velit ignoro: δέρη tamen itidem in L. l. 14. Φῆς) ἔφης P. Pag. 116. l. 17. Ἐπεὶ) εἶπε, ἐπεὶ B. Pag. 117. l. 10. Καθίετο) Priores edd. καθίκετο. l. 14. Ἐμειδία) ὑπεμειδία G. P. ἐπεμ. L. Pag. 119. l. 6. Προκρῦσαι) Ita G. Priores edd. προσαρπάσαι. Pag. 120. l. 1. Σὺ γὰρ) ναὶ, σὺ γὰρ C. Pag. 121. l. 4. Τοῦτον τῷ βασιλεῖ) τοῦτον deest in P. l. 5. Ἐνθα ἦσαν) Ex G. P. Defunt in prioribus edd. lidem Codd. mox ἢ καὶ τινὰς ἄλλους. Pag. 122. l. 2. Ἰδεῖν) ἰδεῖν ἐς P. Pro ἰδεῖν I. eis sed verbum ἰδεῖν incuria credo praetermissum.

l. 6. Ταύτην Αἰθιοπίαν) τῆς Αἰθιοπίας P. Pag. 123. l. 7. NHP.)
 IΦI. L. l. 10. ΔΩΡ.) Ante fuit in edd. TP. sed P. habuit, omi-
 fa persona, πλὴν ὅτι οὕτως quod ferri posset. Pag. 124.
 l. 10. Τὶ καὶ μέρος) δὲ καὶ μέρος τι P. l. 12. Εἶδες) οἶδας A. l.
 IV. Pag. 126. l. 12. Αἱ πολλὰι) τὰ πολλὰ P. L. l. 15. Παρ-
 οχουμένην) Ita P. L. quod probavi. Priores edd. παροχούμε-
 νός τε. Pag. 127. l. 7. Ἐφ' ὃ, τι) ἐφ' ὅτῳ L. Schol. V.

IN DIALOGOS MORTUORUM.

Pag. 128. l. 6. Ἡ ἐν Λυκείῳ) εἰληθεροῦντα P. γρ. quam accef-
 sionem, si plures Codd. confirmant, non adsperner. Pag. 129.
 l. 2. Τὸ) P. obf. in quibusdam Codd. deesse. l. 12. Ἀπαγγε-
 λῶ) ἐπ. B. 2. vitiose. Pag. 131. l. 9. Ἡ μελ.) εἰσι μελ. P. In
 enotando erratum suspicor, & hoc pertinere ad φασί, quod
 paulo post sequitur. l. 11. Φασί) εἰσι L. Pag. 132. l. 10. Ἀπ-
 ένεγκαι) άπένεγκε O. Nihil interest, utrum probes. Similis
 variatio p. 100 l. 5. l. 22. ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ) καὶ Μένιππος
 C. Πλούτῳ καὶ Κροίσῳ O. l. 25. Μετοικήσωμεν) Ita O.
 B. 2. IV. St. Edd. reliquae μετοικήσωμεν. Pag. 133. l. 4. Ἐγὼ
 δὲ) Κροίσσος addit O. & Schol. l. 7. Οἰμωγὰς) συμφορὰς O.
 Male. vide Necyom. § 18. Pag. 135. l. 10. ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ)
 Deest in O. F. Pag. 136. l. 8. Κατέλθοι) κατέλθῃ O. Pag. 137.
 l. 3. Σοῦ τὸ θεοῦ) Σοὶ τὸ θεῶν O. Tolerari potest, si resingas,
 σοὶ τὸ θεῖον ἐκείνο ἡμ. l. 7. Ὅλος) ὅλως O. Haec saepe numero
 in Codd. confunduntur, ut diiudicari fere nequeat, utrum
 auctor dederit. l. 18. Ὁρίσθαι) In hoc reponendo secutus sum
 consensum O. P. L. idemque notatum reperi in margine A. l.
 IV. Accedit priscarum edd. una litera deficiens ὀρίσαι, quod
 S. mutaverat in ὀρίσαι. Pag. 138. l. 4. Πέντε) ε. F. hic tan-
 tummodo. l. 9. Ἡλους) Vitiose F. ἥλος. l. 11. Ὠνήσω) Ita O.
 B. 2. IV. P. S. Veteres edd. depravate ὀνήσω. Pag. 139. l. 9.
 Ὀφλημα) ὀφείλημα O. l. 10. Ἀνάπλεω) ἀνάπλεοι P. V. 2. l.
 margo A. l. IV. quod minus Atticum. Ἀνάπλεω F. A. H. ut
 saepe scribitur in Codd. Pag. 141. l. 1. Οὔμενον) οὔμενον F.
 Pag. 142. l. 7. Πρωθήνης) προθύβης post F. aliae quaedam edd.
 Recte I. V. 2. IV. S. A. Pag. 144. l. 8. Ἐπιχαίρετε) Ita G.
 P. L. & I. Reliquae edd. ἐπιχαίρετε. Pag. 145. l. 1. Συνιέντες)
 Ita G. C. P. άνέντες F. Reliquae edd. συνέντες. l. 4. Δορυφορή-
 σαντες) δωροφορήσαντες P. S. A. l. 6. Ἀποστυγέτες) κατα-
 γελασθέντες G. P. L. Pag. 147. l. 8. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλοῦ-

σιον) τὸν γέροντα, τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον. Ζην. ᾧ σε &c. P. l. 10. Ὑπισχνούμενος) Ὑπισχνούμενον P. l. 11. Ἐπ' ἐμοὶ) ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ I. Pag. 149. l. 5. Εἰ καὶ) καὶ deest in G. l. 15. Ἀκούσιος) ἀκουσίως L. ἀκούσιον F. & P. Ceterae ἀκούσιος, quas secutus sum. l. 16. Ὁ ἀθλιός) ἀθλίως G. L. quod non spernendum. Pag. 150. l. 10. Ἀγκιστρον) ἀγκυστρον veteres edd. prout saepe in membranis haec vox exaratur. Pag. 152. l. 3. Ἐπέρρει) Ex G. L. Cunctae edd. ὑπέρρει. Pag. 154. l. 12. Αὐτοὶ) αὐτῶν P. Pag. 155. l. 9. ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦ.) Hae voces, ut res postulabat, ex G. sunt desumptae. l. 11. ΧΑΡ.) Ἐρμῆς O. ead. Ἡμῖν) Exstat in O. omnes edd. ὑμῖν. Pag. 156. l. 1. ΝΕΚ.) Ἐρμ. O. ead. Εὐπλοήσομεν) εὐπλοήσωμεν O. l. 4. Δέξαιτο) δέξοιτο O. l. 7. Ἀποβάθραν) ἐπιβάθραν C. L. l. 13. Ἀπερρίφθων) Ex O. C. P. & W. Idem notatum in A. 1 W. Priores ἀπορρίφθων. l. 18. col. 1. Ὅσα) ὅση Ex G. C. & V. Pag. 157. l. 9. Ὁ βλοσυρὸς) ἀλοουργός G. L. Βλοσυρὸς pleraeque edd. recte S. alterum σ detrahit. Pag. 158. l. 1. Τυφον) πλούτον O. male. Pag. 159. l. 7. Ἀληθῶς) Deest in O. l. 14. Εὐεργέτην διηλονότι) Scholii loco habent C. Pag. 160. l. 3. Βαβαί) Defuit in O. l. 5. ΣΤΡΑΤ.) Ita l. V. 2. Νεκρὸς G. P. l. 7. Ἐν γῇ) ὑπὲρ γῆς P. l. 16. Ἀλαζονείαν) Sic W. P. S. vetustae edd. ἀλαζονίαν. l. 17. Κενοδοξίαν) καίνοδ. O. Pag. 161. l. 4. Γς) Abest in O. l. 6. Λέληθε) λέληθας O. quod minime reiiciendum. l. 9. Ἐμβαίνοις) ἐμβαίνης O. idque verum puto. Prope accedit F. ἐμβείνης, cuius vice reliquae omnes ἐμβαίνοις. l. 13. Μνῶν τρίχες εἰσι) μναῖ εἰσι τρίχες C. P. L. μνῶν τριχῶν εἰσι O. F. Forte fuerit a Luciano, πέντε μναῖ εἰσι τριχῶν et si nec repudiandum sit τρίχες. Pag. 162. l. 2. Ἀποκόλει) ἐπικόλει L. ead. Ἐπικόπῳ) ἐπικόπτῳ G. P. A. 1 W. ubi praeterea notatum, Ἐπικόπῳ forsan legendum. l. 8. Βούλει) Με. βούλει. P. l. 11. Ἐπῆρκεν) ὑπῆρκεν O. ead. Ἀπατεῖνον) ἀπατεῖνιν O. prave. Pag. 163. l. 1. Κολακείαν) Ex O. Edd. omnes κολακίαν. l. 6. Γς) Sic O. Cunctae edd. γάρ. quod si retineretur, deleri omnino debebat ὄντα. l. 12. Ἦν ἰδού) ἦν ἰδε P. εἶεν, ἰδού B. 2. quod sine dubio editioris. l. 14. Ἀνελόμεθα) ἐλώμεθα O. Ortum ex simili praecedentis vocabuli terminatione vitium. Pag. 165. l. 8. Γυναιξίν) ταῖς γυναιξίν margo A. 1 W. l. 12. Ὀρυσμένον) ὀρυσμένον O. F. quasi ab ὀρᾶσθαι. Pag. 166. l. 2. Πάντως) Defuit in edd. Addidimus ex G. C. P. sententiae plenius instruendae causa. Pag. 167. l. 7. Εἶτε) οὔτε L. οἶτε margo A. 1 W. l. 9. Ἀριστέϊ) Ἀριστέα G. L. ed. Steph. Pag. 170. l. 8. ΣΚΗΠΙΩ

ΝΟΣ) Sola *P.* Σκιπ. Pro Μίρωος *F.* Μίρωος, ut supra ἐμβαινης pro ἐμβαινης. *Pag.* 171. *l.* 6. Ὁ Λίβυς) Sic omnes edd. excepta *P.* quae ὁ Λίβυς praefert. *l.* 9. Ἐνέγκαιτο) *I.* typorum vitio ἐνέγκατο. *l.* 12. Ολίγων) Depravate *H.* & *P.* ὀλίγων. *l.* 16. Ἀπαντα) Priores edd. ἀπαντας, excepta *W.* In margine *A.* 1 *W.* τοὺς π. τὸν Ἡ. ἀπαντας notatum reperi. *Pag.* 172. *l.* 15. Καί) Per errorem in *I.* & *V.* 2. expresserunt eam figuram, quae ἐς designat. *Pag.* 174. *l.* 12. Οὐκ ἤξιωσα) καὶ οὐκ ἤξ. *I.* *Pag.* 175. *l.* 12. Εἶλον) εἶχον Schol. *l.* 16. Παρὰ) πρὸς *L.* *Pag.* 176. *l.* 2. Ὡν) Defuit in *B.* 2. *P.* *l.* 8. Ἐταίραις) ἑτέρας solemnī labe *I.* *V.* 2. *H.* *S.* *A.* *Pag.* 177. *l.* 8. Σκηπίων) Hoc solo loco Σκηπίων *I.* *V.* 2. *l.* 9. Αὐτὸν) ἐμμαντὸν *P.* vitiose. *Pag.* 178. *l.* 3. Καί) Ex *O.* In ceteris Codd. atque edd. deest. *l.* 11. Βλέπεσθαι) κλέπτεσθαι *O.* *l.* 12. Ἐξυπατῆσθαι) Ita recte *O.* Emendandum erat cunctorum edd. vitium, ut Grammaticae legibus fatisfieret. *l.* 13. Πατέρα σου) παρ' ἐαυτοῦ σε εἶναι *O.* *Pag.* 179. *l.* 4. Γὰρ) δ' ὑπεπτ. *O.* *l.* 8. Τί) τι *O.* quod placet. *l.* 15. Καὶ νεὼς οἰκοδομούμενοι) οἰκοδομούντες σοι νεὼς *O.* *Pag.* 180. *l.* 6. Καί) Adiungendum videbatur ex *O.* *l.* 7. Ἀνουβιν) Hunc in modum *O.* Edd. omnes Ἀνουβιν. *l.* 8. Γενέσθαι) γενήσεσθαι *O.* Utrumque probum. *Dial.* XI, οὐδὲ πώποτε προμαντευομένους οὕτω γενέσθαι ταῦτα. *l.* 10. Ἐς τὸ εἶσω) Ita recte *O.* *P.* *I.* *V.* 2. margo *A.* 1 *W.* Reliquae edd. εἰς τὸν εἶσω. *Pag.* 181. *l.* 1. Ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα) Bene *F.* & *V.* 2. sine distinctionis nota, quam ceterae edd. assumserunt. *l.* 5. Βέβαια) *F.* solemnī errore βαίβαια. *l.* 11. Ἐς) *O.* πρὸς, & μοχ ἐπὶ τὰς πράξεις utrumque male, & contra Graeci sermonis scriptorisque nostri usum. *l.* 15. Πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε) *O.* ἀλλὰ καὶ τοῦτό γε quod probō. *Pag.* 182. *l.* 1. Ἐκείνοις) Ea voce, quam *O.* praebuit, Lucianum auxi. *l.* 9. Ὁρμῶντας) *I.* ὀρῶντας quod, nisi typographarum errori sit adscribendum, Francini παραδιόρθωσις est. *l.* 14. col. 1. Καλλισθένην) *C.* interponunt hic Κλωτοσθένην, mendose; nam ibidem & Καλλισθένην comparet. *l.* 26. *A.* *K.* *Φ.*) Verso ordine *O.* *Φ.* καὶ *A.* *Pag.* 183. *l.* 12. Πελτάρια) Scholiast. πελτίδια. *Etymol.* p. 712, v. 18, ἀσπιδίσκια μικρὰ πελτάρια λεγόμενα. *Pag.* 184. *l.* 1. Θετταλὴν) *G.* *P.* *L.* Θετταλικήν. Alterum amat Noster: Θεσσαλὰς τινὰς ᾤδ' αὖς, *Δ.* *E.* *I.* *l.* 3. Παίονας) Sic pleraeque verustae: perperam *H.* *P.* Παίονας. *l.* 11. Διασπῆσας) *G.* *P.* & Scholiast. διασπάσας utrumque aequè commodum, ut quid Lucianum auctorem habeat diiudicare sit difficile. *Pag.* 185. *l.* 10. Τσιούτους) *P.* τοσοῦτους. *Pag.* 186.

l. 3. Εἶναι οἶμαι) *O. οἶμαι εἶναι. l. 4. Τοιοῦτο*) *O. τὸ τοιοῦτο* recte. *l. 6. Βλέπειν*) Sic *O. V. 2. S. A.* vitiose in ceteris βλέπειν. *Pag. 187. l. 1. Τὸ χρήσιμον δ*) *O. τοῦτο ὃ χρήσιμον ἔφης* unde Solanus fingeat, *τοῦτο δ χρ. ἔφης. l. 7. Ἄορρον*) *G. P. L. Ἄορριν. Pag. 188. l. 16. Ὅτι μάλιστα*) Ita *W. ὁτὶ μάλιστα* *F.* quomodo solent eiusmodi voculae in vetustis Codd. & antiquis edd. scribi. Reliquae edd. ὅ, *τι μάλιστα. Pag. 190. l. 8. Δέδοκται*) *Ex G. W.* neque aliter *H. Stephan.* edi iussit. Edd. reliquae perperam *δέδοται. l. 9. Τοιαῦτα*) *Sola l. ταῦτα. l. 23. Λεοντή*) Sic *F.* eo tantum peccans, quod i subscribat, & *H. Stephan.* Accentum reliquae corruperunt *λεοντή. Pag. 192. l. 3. Παρὰ*) *A. 1. H. 1. περὶ* vitiose. *l. 7. ΔΙΟΓ.*) Bourdelotius in *P.* personam Diogenis transfulerat ad *ἐγὼ δέ.* Nos ordinem reliquarum edd. omnium sumus secuti. *ead. Τέξον*) *G. O. Ξύλον. l. 8. Τέθνης*) *O. τεθνηκώς. l. 10. Παρὰ*) Sic *O. F. l. V. 2. H. St.* Ceterae *περί. l. 14. Ἐπίτηδες*) *O. P. οὕτως.* Iungi possent, *οὕτως ἐπίτηδες. Pag. 193. l. 2. Ἐπ'*) *O. ἐπ'. l. 5. Ὁ γὰρ αὐτός*) *O. οὐ γὰρ αὐτοί. F. οὐ γὰρ αὐτός. l. 10. Ψυχῆς καὶ*) *O. ψυχῆς τε καὶ. Pag. 194. l. 3. Ἐν Οἴτῃ*) *O. P. ἐλύθη. l. 6. Καὶ ὦν*) *O. ὦν καὶ. l. 10. Σύνειμι*) *O. Σύνων, & mox καταγελῶ. ead. Ψυχρολογίας*) Hoc pro *ψευδολογίας*, quod in plerisque edd. est, reddidi ex *G. O. C. P. l. & V. 2. Pag. 195. l. 1. Ἀπὸλλωλα*) *Ἀπὸλλωλα F. l. 6. Ἀρύσσομαι*) *Ἀρύσαιμι P. l.* minus commode. *l. 8. Αὐθίς*) Deest in *O. l. 10. Τί γὰρ*) *τί δὲ O. Pag. 196. l. 3. Εἰς*) ἢ *O. P. l. Pag. 197. l. 4. Μοι*) Priorae edd. *μέν. O. μοι*, quod probavi repetitum in huius dialogi fine, atque alibi saepe. *l. 5. Αὐτὸ*) Abest ab *O. 2. & F. ead. Τέ ἐστι*) *κεῖται O. 3. Pag. 200. l. 15. Ἄλλον*) Deficit in *O. Pag. 201. l. 4. ΠΡΩΤ.*) Omissa fuerat haec personae notatio in *F. & A.* verum in ceteris & *A. i W.* margine recte restituta. *l. 14. ΜΕΝ. ΚΑΙ ΑΙΑΚ.*) Additur *Πυθαγόρου καὶ Σωκράτους* in *B. 2. l. 15. Πλούτωνος*) *Διονύσου C.* absurde. *ead. Περιήγησαι*) *διήγησαι O.* perperam. *Pag. 202. l. 4. Ἐπισήμους*) *ἐνδόξους O. C. P.* Prioris interpretatio. *l. 12. Καὶ παρ' αὐτῶ*) *δ' ὑπὲρ αὐτὸν I. O. (αὐτῶν)* Ita notavit Solanus, & mox pro *αὐτούς* ex *P. αὐτόν.* Apparet in his aliquid esse turbatum. *Pag. 203. l. 12. Ἐβέλῃς*) *ἐβέλεις O. Pag. 204. l. 3. Ἴσον*) *εἰσι O.* vitiose. *l. 10. Ταῖς φλ.) τὰς φλυκταίνας O. P. margo A. i W.* quod ferri posset a Codd. probatum: malo tamen vulgarum propter *ἄλος. Pag. 205. l. 2. Ἀνάξιον*) *P. L. l. margo A. i W.* In *F.* ceterisque edd. *ἄξιον* reclamante sensu. *l. 17. Τάγε*) *τά τε I. Pag. 206. l. 3. ΣΩΚ. μάλα πολλοὺς ἐώρακα. ΜΕΝ. ἄλλὰ*

ἑώρακας &c.) In prioribus edd. excepta *I.* ordine continuo : ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας οἶμαι. Re-
stitutam lectionem plane praeferunt *O. I. & P.* nisi quod ἑω-
ρας in eo sit pro ἑώρακας. Plenius etiam *G.* ἄκροι φιλόσοφοι
μάλα πολλοί. Σωκ. μ. π. ἑώρακα. Μεν. ἀλλὰ ἑώρακας. *L. 10.*
καὶ ταῦτα) Prioribus edd. πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα. *Pag. 207.*
l. 1. Μέτει) μεγίστην ἀσκεῖς *O. margo A. i W. Pag. 208. l. 3.*
Παντάπασιν Deest in *O. C. l. 4. Ἀτρέπτω) ἀτρέστῳ* *P. ead.*
τῷ πρ.) Voculam τῷ habent *O. C. & F. P.* in ceteris edd. de-
ficit. *ead. Προσίεναι) προσιέναι* *O. L.* omiffis, si recte capio
Solani annotationem, καὶ οὐ πᾶν δεδιέναι quod uti sper-
nendum non est, modo nostram emendationem sequaris, sic
iamdudum nonnihil a librariis hoc in loco fuisse turbatum
non obscure demonstrat. *Pag. 209. l. 16. ΚΑΙ Μ.) Χ. Μ. καὶ*
Ἑρμοῦ *P. l. 17. Πορθμία) πορθμεῖα* *O. 3. F. Pag. 210. l. 5.*
Σου) σε *G. L. l. 10. Ὀναίμην) ὠναίμην* *O. 3. ἑοναίμην* *P. L. ὠναί-*
μην *margo A. i W. Pag. 211. l. 5. Ἐπελαβόμεν) συνεπελ.*
O. 2. non male. *l. 6. Ἐπιβιτάν) ὀδυρομένων* *addit O. 2.* Non
probo onus orationis inutile. *l. 7. Πορθμία) πορθμέα* *O. 3. P.*
Ostendunt vel πορθμεῖα, vel πρὸς τὸν πορθμέα. *l. 11. Προσλά-*
βω) παραλάβω *O. 2.* prave. *l. 12. Μὴ ἐνόχλει οὖν) τὸν μὴδ' ἐ-*
τιοῦν κεκτημένον μάτην *O. 2.* Non absurde videatur accedere,
praesertim ob ea, quae Charon subiicit. *Pag. 212. l. 19.*
Φυλάκιος) Φινάκιος *O. Φυλακήσιος* *margo A. i W. Pag. 213.*
l. 4. Τύχη) τύχοι *O.* Hoc genus saepissime variant librarii.
l. 15. Περίμεινον) παράμεινον *O. & mox κἀκείνη.* *Pag. 214.*
l. 6. Λήψη) λήψει *O.* quae est Attica forma raro scriptoribus
inferioris aetatis, nisi librariis fidem derogemus, usitata pro
λήψη. *l. 15. Προσῆσεται* Ita *O. P. L.* In edd. fuit προσέψεται.
Pag. 218. l. 8. Εὐμορφότερος) Ita *O.* Prioribus edd. excepta *W.*
εὐμορφώτερος. Idem ter in sequentibus huius dialogi emenda-
tum est vitium. *l. 13. Πότερος οὖν)* Secutus sum *O.* In omni-
bus edd. οὖν secundo πότερος erat subiectum. *Pag. 219. l. 3.*
Ὅρα σὺ δὲ) Sic *G. P. L.* Ante in cunctis edd. fuit, ἄρα δέ σοι.
Pag. 220. l. 3. Μὲν καὶ) *O.* interponit, ἐμοὶ μὲν οὖν καὶ, quod
non sperno. *Pag. 221. l. 8. Ἀφ' οὗ)* In margine *A. i W.* no-
tatur: *Legendum forte ἐφ' οὗ* quod nullius pretii. *l. 14. Περι-*
στῇ) περιπέση *P. L. margo A. i W.* Multo praestat vulgata.
Pag. 223. l. 9. Ἐρεῖν) ἑωρακέναι *C. P.* quod precepta lectione
non commutaverim. Evanuerant in aliquo Codice literae τῷ
ἐρεῖν restituit librarius verbum, quod convenire loco puta-
ret. *l. 12. Ὅροίτης)* *A. P. L. margo A. i W. Ἡρώδης.* *l. 13.*

Ἰσμινώδωρος) Μινώδωρος P. male: alterum hominem Thebanum decet, quippe Boeotorum proprium ab Ἰσμενο flumine. Pag. 424. l. 3. Ἐπήγετο) ὑπήγετο prave Mf. Bourdel. l. 14. Αὐτός) Adscivi, quod Graevius ex Mf. notavit. Priores edd. οὗτος. Pag. 225. l. 11. Ὀροίτης) Ἡρώδης A. L. Pag. 226. l. 10. Πειραιῶς) Πίσης A. P. L. margo A. i W. absurde. Pag. 227. l. 2. Ἀποθάνοι) ἀποθάνοιεν L. l. 15. Παρέσχον τότε) Ita F. & W. Reliquae peius παρέσχοντό τε. Pag. 228 l. 13. Τεθνάναι) ἰέναι C. l. 17. col. 1. Ἀπολείπαντα ἰέναι) Corrupti Codicis varia lectio. Pag. 229. l. 8. Λέγοι) Omnes edd. λέγει excepta B. 2. quam secuti sumus. Pag. 230. l. 1. Ὁμοίως) Ita G. P. L. I. & margo A. i W. Ceterae edd. ὁμοία. Porro vereor, ut recte notaverit Bourdelotius scripti Codicis lectionem, κενὰ μόναι χῶραι forte, κενά μόναι δὲ αἱ χ. l. 8. ΤΕΙΡ. ἀμείνων ἦν) O. F. ὁ γυναικεῖος. ἀμείνων ἦν. T. παραπολὺ &c. quam lectionem, demta distinctione, non mirabor, si quis praeferendam putet. Pag. 231. l. 6. Ὅμως) ὅλως O. P. L. Causa non est, cur placeat. l. 11. Ἀπετάκησαν) Edd. priores ἀπετάθησαν. Pag. 232. l. 5. Ὅτι) Ex C. P. Defuit in prioribus edd. Pag. 233. l. 7. Ἐμέλλησας) ἐμέλησας F. P. S. Vitiosius ἐμέλισας P. A. i. V. I. H. Fr. W. Reposui ex Cod. Gr. ἐμέλλησας. neque aliter margo A. i W. l. 15. Δέ) δὲ B. 2. Pag. 234. l. 2. Ἀπείπασθε) O. ἀπείπατε. Pag. 236. l. 6. Ὅπως) ὥς P. Pag. 237. l. 6. Τῷ πρώτῳ) Ante haec inserit P. τὸν θυμόν· δαί οὖν τὸ πᾶν ἀναθεῖναι τῷ πρώτῳ παρ. l. 13: Ποιεῖς) ποιῶν φανῇ, εἰ κολάσεις μὲν ἡμᾶς ὕ. γ. ὧν ἡ K. π. τιμήσεις δὲ τοὺτους τοὺς δ. B. Quae talia sunt, ut Lucianum auctorem habuisse non difficulter credas.

ANNOTATIONES

IN DIALOGOS DEORUM.

Pag. 1. l. 7. Κείρεσθαι τὸ ἦπαρ) Eleganter adhibetur hic verbum *κείρεσθαι*, *tonderi*, quia fingitur iecur Promethei deglutitum a sexdecim vulturibus interdiu, crevisse noctu in pristinam molem: quemadmodum attonsi crines iterum crescunt. Vid. Prometh. in Verb. § 5. CLER. Locutio in hac re consensu scriptorum quasi propria. Vid. If. Voss. ad Catull. p. 126, qui huius loci meminit. Dion Chryf. p. 92 B. *κείρεσθαι τὸ ἦπαρ ὑπὸ τοῦ ἀετοῦ*. Gregor. Nazianz. Stelit. II, pag. 110, & Schol. Eleganter Phot. Ep. 82, *Κείρουσιν οἱ παλαιοὶ λόγοι Προμηθεῖ τὸ ἦπαρ ἀετὸν ἐφιστῶντες τὸν κείροντα*. Nost. in Iov. Conf. § 17. Virginem Trapeiam apud inferos hoc supplicio affecit Sil. Ital. XIII, 839: — *tondetur praecordia rostro Alitis* —. HEMST.

eod. l. 9. Τὸ πῦρ ἔκλ.) Ἐν κοίλῃ νάρθηκι apud Hesiod. Theog. v. 567. Ἐ. καὶ Ἡ. v. 52. Servius in Virg. Ecl. VI, facula adhibita ad rotam solis. LEED.

eod. l. 10. Ἄ μὲν γὰρ ἐμὲ ἔξηπ.) Brevis repetitio capitum accusationis Promethei. Vid. Hygin. in Astr. Poët. II, 15; ex cuius verbis facile intelligas, quod scribit hic Lucian. COGN.

Pag. 2. l. 1. Τοσοῦτον χρόνον) Aeschylus dicit in Prometheo, Prometheum aliquot annorum millia Caucaso affixum fuisse. COGN. Annos triginta Hyginus tradit, Fab. LIV & CXLIV. SOLAN.

eod. l. 7. Μηνύσω πάνυ ἀναγκ.) Interpone τι μηνύσω τὸ πᾶν ἀναγκαῖον. HEMST.

Pag. 3. l. 1. Παρὰ τὴν Θέτιν) Ovid. Metam. I hoc vaticinium attribuit Proteo; sed Lucianus hic videtur Aeschyli poetæ & aliorum sequi sententiam. COGN.

eod. l. 4. Μηδ' ἐν, ὃ Ζεῦ, κοινωρήσης) Proteum apud Ovidium praedicere, prolem Thetidis patre fore potentiorē; apud Lucianum Prometheum ista Iovi mantinari, (sic enim loqui maluit summus antiquariae dictionis affectator) Themī-

dem apud Lactantium, observat Dausq. Annot. ad Q. Calabrum p. 70. Vide porro, si tanti est, Barth. Adv. LII, c. 13. Apollodor. III, p. 233 ed. Salm. *Ἐνιοὶ δὲ φασιν Δίδος ὀρμῶντος ἐπὶ τὴν ταύτης συνουσίαν εἰρηκέναι Προμηθεῖα, τὸν ἐκ ταύτης αὐτῷ γεννηθέντα οὐρανοῦ δυναστεύσειν.* HEMST.

ibid. Τῇ Νηρηίδι) Id est, Θέτιδι. GUYET.

ead. l. 10. Σὲ δὲ ὁ Ἥφαιστος) Aquila ab Hercule iam pridem occisa, vincetus tamen manebat Prometheus. SOLAN.

Pag. 4. l. 1. Ἀρχαιότερος τοῦ Ἰαπετοῦ) Sic D. D. VII, τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον. proverbialiter, BOURD. Respicit ad id, quod habet Hesiod. Theog. v. 120, ubi Amorem antiquissimum Deorum facit: vide, quae ibi notavimus. CLER. Ἰαπετοῦ) Quippe qui ex Chao cum Tellure natus, quae mater Coeli, a quo Iapetus. Hesiod. Theog. 116. Alibi tamen Noster Veneris filium facit Θ. Δ. XXIII, & passim. Idem nascentem Mercurium exhibens, quem τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον dicit, addit Θ. Δ. VII, ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ. SOLAN. Elegantissimum est Cupidinis apud Longum II, p. 34, de se sua aetate testimonium, quod conferri meretur. Hesych. Ἰαπετὸς, ἐπὶ διασυρμῷ πρεσβύτερος ἀρχηγός: legendum paene credo, Ἰαπετοῦ πρεσβύτερος, ἐπὶ διασυρμῷ, ἀρχαῖος: nisi reliquiae sint istae confusae luculentioris explicationis, quales superesse solas saepe contingit in hoc Lexicographo. De senibus & iam delirantibus per contumeliam ponitur. Aristophan. Nub. v. 994, & Suid. in Ἰαπετός. Eustath. ad Od. Ep. 1528, οἱ λίαν πρεσβύται Τιθωνοὶ ἐσκώπτοντο, ὡς καὶ ἀπὸ Ἰαπετοῦ καὶ Κρόνου οἱ αὐτοὶ Κρόνοι τε καὶ Ἰαπετοί. Synes. Ep. IV, p. 181 A. ὁ Ἰαπετὸς Ἀμάραντος. Vid. Moer. Attic. in Ἰαπετὸς ἀντὶ γέρον. Ad astutiam & calliditatem, quae multis annorum experimentis colligitur, Noster retulit: simul autem ad ea respicit, quae veterum Theologia de Amoris origine, Deorum vetustissimi, tradidit. Antagoras apud Diogen. L. IV, 26, Ἡ σὲ θεῶν τὸν πρῶτον ἀειγενέων Ἔρος εἶπα. Vid. Excerpta praestantissimi Wolfii ex Damascio de Princ. p. 256, 257. HEMST.

ead. l. 9. Σάτυρον, ταῦρον, χρυσόν) Sic D. D. XVI. Inde Iuppiter πολύμορφος, Dial. Ven. & Cup. XII, & Dicaeter. & locis innumeris huius operis. BOURD.

ibid. Κύκνον) Isocr. Ἐλ. p. m. 327, κύκνος δὲ γενόμενος εἰς τοὺς Νεμέσεως κόλπους κατέφυγε. De Leda notius est, quam ut addam. Addit idem, ἀεὶ δὲ μετὰ τέχνης ἀλλ' οὐ μετὰ βίας διπρώμενος. V. Anthol. I, 38: Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσὸς, δὲ ἔρωτα Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης. SOLAN.

ibid. Ἀστὲρ) Bis, primo ut Ganymedem in coclos porteret; secundo ut Asterien in coturnicem versam secum abiret. Vide Ovid. Met. X, f. 4, & VI, f. 2. LEED.

ead. l. 11. Μαγγανεύειν) Μαγγανεία, γοντεία. Suid. μάγανα, γοντεύματα. Hesych. μαγγανεύειν, γοντεύειν. Schol. Aristoph. ad Plut. p. 35. SOLAN.

Pag. 5. l. 1. Πῶς εὖν &c.) De Branchio notat Iungerm. ad Long. pag. 236, ex hoc loco, praeterea monens in ed. Basil. male hic impressum esse πῶς εἶναι pro πῶς εὖν, quomodo, inquit, non hercle semel tantum ibi peccatum est. HEMST.

ibid. Ὁ Βράγχος) Quem hic Apollinis amasium Lucianus, a Stratio filium dici audio. Interfectum templo & divinitate donavit: Alex. ab Alex. VI, 2. SOLAN.

ead. l. 3. Κομήτην) Iul. Poll. lib. 2, cap. de Tonforib. Philostr. Heroic. & lib. 1 Anthol. Apoll. Rhod. lib. 2. *Intonsus Deus* pro Apolline. Propert. Ecl. II, lib. 3. Stat. de Coma Earini. Horat. atque illi χρυσοὶ βόστρυχοι. Aelian. ποικ. cap. 21 l. 1. Id. D. D. XVI, & Pseudom. haec notissima. BOURD.

ead. l. 6. Καθειμένος βοστρύχους) Sic post, βαδὺν πῶγονα καθειμένον. Piscat. § 11. vide Brod. BOURD.

ead. l. 7. Τῇ μίτρᾳ) Sic Dial. Iun. & Iovis. Virg. 4 Aen. Senec. Herc. fur. μίτρα κοσμοῦς γυναικῶν. leg. D. D. XVIII. Σηλυμίτρης. Long. lib. I. BOURD. Tegmen hoc capitis parum virile habitum, vel inde constat, quod a Iunone inter ea recensetur, quae indicio erant, Bacchum luxu perditum & effeminatissimum esse, Θ. Δ. XVIII. SOLAN.

ead. l. 8. Χρυσίδας) V. Const. Lex. v. & Pollucem. SOLAN.

ibid. Εὐρυθμα βαίνει) Ut antea. dixi alibi. BOURD.

ead. l. 16. Αὐτοῦ) Lege αὐτῶν, & refer ad mulieres, de quibus antea, & quas questus est Iuppiter a se non nisi multis artibus falli posse. Alioqui nihil est, quo referatur αὐτοῦ nam non antecessit ἔρως. CLER. Si αὐτοῦ abesset, sensus nihil damni pateretur: nunc facile fero, & positum intelligo pro τοῦ ἔρως ἐπιτυγχάνειν τοῦ ἔρως, votis atque amoris fructu potiri. Ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς, sub hac ipsa conditione. Antonin. Liber. c. 23, Ἐρμῆς δὲ δώσειν ἐπὶ τοῖς ὑπέσχετο. paulo aliter in fine praecedentis dialogi. HEMST.

in Schol. l. 1. Φινάλη) Φιάλη in V. Pro κύριον lege κυρίως. vid. Poll. VI, 98. HEMST.

Pag. 6. l. 6. Τῷ τρόπῳ) Id est, τίνι an τίνι scribendum? GUYET. Fefellit Guyetum accentus, quem si demas, ipsum est illud τίνι, quod scribi volebat. HEMST.

ead. l. 7. Ἡ Ἥρα) Iunoni id iterum adscribit Lucianus *ἐν. Δ. VII.* Ovidius aliter, apud quem Iuppiter ipse Iunonis metu Io in vaccam mutat. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐστὼ θεός) Sic Dial. Noti & Zeph. BOURD.

ibid. Τὸν Νεῖλον ἀναγέτω) Vide Men. cap. 9. *περὶ ἀναγωγὴν ἐγγυρόμεθα.* & Baif. 50, 1. Noster etiam Ἀλεξ. c. 44 *πλοίου ἀναγομένου* usurpat. Sed vox ἀνάγειν apud nullum, quod quidem sciam, de hac re usurpata invenitur. Certe non apud Plutarchum de Plac. Phil. IV, 1, aut Herodotum, de Nili incremento scribentes. Virg. Aen. IX, 31, *Cum refluit campis & iam se condidit alveo.* SOLAN. Nihil est quaerendum, praeterquam quod interpretes dederunt, *attollere Nilum: efficere, ut Nilus exundet:* rarior quidem usus, sed qui cum ingenio linguae Graecae prorsus congruit. Nili ἀναβάσει vel ἀναχύσει Isin praeesse voluerunt Aegyptii; immo lacrimis eius, quando Osiridem plorat, auctum fluvium exundare. Pausan. X, p. 881: *καὶ τῶν ἐπιχωρίων πολλοῖς ἐστὶν εἰρημένα, ὥς τὰ αὐξοῦντα τὸν ποταμὸν καὶ ἄρδεν τὰς ἀρούρας ποιοῦντα δάκρυά ἐστι τῆς Ἰσίδος.* HEMST.

Pag. 7. l. 1. Ἀναγέτω) Id est, *regat.* GUYET.

ibid. Τοὺς ἀνέμους ἐπιπέμπέτω) Memini, cum placeret ἀποπεμπέτω, ventos sive procellas & tempestates avertat: ἀνέμους ita fumi notum est. Nunc vulgatam lectionem probō: *ventos secundos ac ferentes immittat.* Ἐπιπέμπειν de Diis in utramque partem usurpatur; velut apud Xenoph. Symp. p. 522, v. 13. *Ἥρα ἐπιπέμπει ἀνέμους* Schol. Apoll. Rh. in Arg. lib. IV. *δρῦμας ἀγαθὰς ἐπιπέμπειν* Dion Chrys. p. 13 C. *θεοὶ &c. ἐνείρους μοὶ ἐπιπέμπουσιν* Long. Pastor. IV, pag. 145. *Contra δὲ πολλὰ καὶ κινδύνους ὁ θεὸς ἐπιπέμπει τοῖς ἀδικοῦσι* Lyf. pag. 105, v. 9. *θεῶν δίκας ἐπιπεμπόντων τοῖς ἀδικοῖς* Zaleuc. Prooem. LL. apud Stob. p. 279. Demosth. in Timocr. p. 792 A. Sic Hecate vel Empusa φάσματα dicitur ἐπιπέμπειν, Dion Chrys. p. 73. Hesych. in Ἐμπουσα. Schol. Apoll. Rh. ad III, 860. hinc quemadmodum ἀποπομπὰ, sic & ἐπιπομπὰ, malorum morborumve immisiones, quorum causas genii maleficis hominumque inimicis adscribebant; eo pacto intelligendum in Dioscor. Noth. pag. 476 G. 478 E. quae utraque verbis iisdem leguntur in eo poeta de Vir. Herb. quem post Aldum recentavit I. A. Fabric. B. G. III, c. 26, v. 22, 165. ibi, quid sibi velint interpretis *potpae*, nemo, credo, facile capiet. Iam non obscurum est, quemadmodum Isis ἀνέμους ἐπιπέμπειν dici possit: nam ad illius quoque curam & tute-

Iam, qui in mari periclitabantur, pertinere sunt existimati: hinc tot votivae tabellae in Isidis templis. Schol. Iuven. ad Sat. XII, 17: *Antiquitus enim solebant, qui naufragio liberati essent, pro voto pingere tabellas, & in templo Isidis ponere.* HEMST.

ibid. Σωζέτω τοὺς πλείοντας) Sic D. D. XXVI. BOURD.

ead. l. 8. Οὐδὲ πτερὰ) Ex l. est. Reliquae οὐ. SOLAN.

ead. l. 16. Πρὸς τὸν καιρὸν) *Ad tempus* interpretes. Intelligi voluit Lucianus, opportune, utilitatique meae serviens, ut hac aquilae figura celatus te raperem in coelum delicias meas. Ita πρὸς καιρὸν vel πρὸς τὸν καιρὸν λέγειν, *commode dicere atque ut temporis ratio postulat*: paulo diversum πρὸς τοὺς καιροὺς πολιτεύεσθαι, ἀρμόττεσθαι, *tempori servire.* HEMST.

Pag. 8. l. 1. Ὁ Πᾶν ἐκεῖνος) Panem arripuit Lucianus ut pastorum tutelarem Deum, quem propterea Ganymedes ipse pastor pro Deorum principe & rege habet, alios scilicet ad se suaeque vitae conditionem parum pertinere existimans. At Pan an unquam & quam religiose sit cultus in Phrygia, praefertim eo tempore, cui haec fabula rapti Ganymedis debet illigari, nescire me profiteor: neque tamen contendo, necessarium fuisse, ut in hisce ludicris omnes verisimilitudinis rationes Lucianus observaret. Hirco sibi fieri ab Atheniensibus testatur Pan in Bis Accus. § 10: ἐπιλέξαμενοι τράγον ἐνόρχην δούουσι. Μοχ' ἔθα' ἔστηκεν, *ubi statua eius est collocata.* SOLAN.

ead. l. 2. Σύργγα οὐκ ἔχεις) In Dial. Pan. & Mercur. in Bacch. in Bis accus. Cetera ex Orpheo Hymno Panis. Longus lib. 2. Achill. Tat. lib. 7. BOURD.

ead. l. 5. Ἐνόρχην) Ex Theocrit. qui ἐνόρχαν dixit: ex eo multa sunt huius Dialogi. BOURD.

ead. l. 6. Τὸ σπήλαιον) De hoc antro Dial. Pan. & Merc. & Bis Acc. tangit Long. l. 2. Aristoph. Achill. Tat. l. c. BOURD.

ibid. Ἀνδραποδιστὴς) Qui liberum hominem pro servo vendit, vel servum alienum tanquam suum. Xenoph. ἀνδραποδιστὰς ἑαυτῶν ἐπικαλεῖ τοὺς λαμβάνοντας τῆς ὁμιλίας μισθόν, διὰ τὸ ἀναγκαῖον αὐτοῖς εἶναι διαλέγεσθαι, παρ' ὧν ἂν λάβοιεν τὸν μισθόν, id est, *suae libertatis venditores vocat* &c. COGN.

ead. l. 9. Βώμην εἶδες) Graeci Iovem Ὁμβριον venerati sunt; ut testatur Strabo & Pausanias; & Τέτιον, ut Arrianus & Phurnutus. Latini Pluvium verterunt. Tibullus: *Arida nec pluvio supplicat herba Iovi.* Seneca lib. Nat. Qu. IV hoc carmen Ovidio tribuit. COGN. Huius arae meminit Homer. Iliad. 9: Γάργαραν, ἔνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις. BOURD.

ibid. Ἐν τῷ Γάργαρῳ) Ab Homero mutuatur, qui saepe Iovem in Gargaro Idae montis vertice collocat. II. Θ, 47: Ἰδὴν δ' ἵκανεν πολυτίδακα, μητέρα θνητῶν, Γάργαρον, ἐνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις· adde Ξ, 292, 352, O, 152. Indidem hausit Epicharmus in fabula Troibus, Ζεὺς ἀναξ ναίων Γάργαρ' ἀγάννιφα· locus est apud Macrobi. Saturn. V, c. 20, ubi multa de Gargaris. Aram Iovis autem in Gargaro fuisse, praeter Homerum testatur etiam Plutarch. de Flum. p. 44: Παράκειται δ' αὐτῷ (Scamandro) ὄρος Ἰδὴ, τὸ πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Γάργαρον, ὅπου Διὸς καὶ Μητρὸς θεῶν βωμοὶ τυγχάνουσι. Familiare poëtis cognomen Iovis ab Ida ductum: Ἰδαίῳ Κρονίῳ II. Ω, 291. Porro Iuppiter ἀπάντων τῶν γιγνομένων κατὰ οὐρανὸν κύριος, ὁμβρῶν τε καὶ βροντῶν καὶ κεραυνῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων, ut Diodor. ait V, p. 234 C. quas sui muneris partes non infimas cum ad Ganymedem commemorat hominum pater & rex, iterum eius personae rationem habet: illas enim coeli mutationes agricolae solent & pastores maxime curare. Nota Iovis epitheta Ἰέτιος, Βρονταῖος, Ἀστεροπαῖος vel Ἀστεροπητής· de primo dixerunt, hoc Luciani loco adducto, Brod. Miscell. II, c. 21, Gataker. ad Marc. Antonin. V, § 7, Bergler. ad Alciphron. III, Ep. 35. HEMST.

ead. l. 12. Ὑπεράνω) Ita S. & A. At reliquae ὑπὲρ ἄνω, ut & Ἐρμ. c. 61. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνὴρπασας, ὃ βασιλεὺς τῶν θεῶν) Ita recentiores plerique: aliter Homer. Iliad. γ, v. 234, Τὸν καὶ ἀννῆρείσαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχόουειν ut observavit Schol. Apoll. Rh. ad III, 115. nec multum discrepat auctor Hymn. in Vener. v. 209, Ὅππῃ οἱ φίλον υἱὸν ἀνὴρπασε Δέσπης ἄελλα. Echemenes in Creticis non a Iove Ganymedem, sed a Minoë fuisse raptum tradidit, Athenaeo teste XIII, p. 601 F. auctorem ergo Cretenses honestiorem facinori videri possunt inscripsisse; nam Plato sane fabulam ab iis manasse aperte fatetur de LL. I, p. 776 E. πάντες δὲ δὴ Κρητῶν τὸν περὶ τὸν Γανυμήδην μῦθον κατηγοροῦμεν, ὥς λογοποιήσαντων τούτων verum intercedunt Chalcidenses, nec tanti decoris privilegium eripi sibi patiuntur, disitantes παρ' αὐτοῖς ἀρπασθῆναι τὸν Γανυμήδην ὑπὸ τοῦ Διὸς, καὶ τόπον δεικνύντες Ἀρπάγιον καλοῦσι, ἐν ᾧ καὶ μυσθίνας διάφοροι πεφύκασιν, ut scribit Athenaeus, & Eustath. ad II. Ξ, p. 986, v. 40. Longum foret enarrare, quid quantumque veteres in hac fabula varient: de ipso Iove in aquilam mutato, quod accommodatissimum instituto suo Lucianus est amplexus, multum abest, ut res liquido constet: sunt e-

Lucian. Vol. II.

R

nim, qui veram aquilam, sed tamen iussu Iovis, hoc facinus perpetrassē ferant, Eratosthenes, Hyginus, alii. HEMST.

Pag. 10. l. 6. Ἀστέρα σου) Aquarium notat, quem Ganymedem esse perhibent: licet ἄστρον κυρίως sit, non ἀστὴρ Aquarius. COGN. Brodaeī verba descripsit Cognatus e Miscell. II, c. 21. videndus idem ad Anth. I, c. 83, Ep. 4. De Aquario figuram Ganymedis in coelo gerente omnes fere consentiunt. Eratosth. Catast. c. 26. ex eo Schol. Arati ad Phaen. v. 282. Serv. ad Aen. I, 32, inter sidera collocatus, Aquarii nomen accepit. Hygin. Poët. Astron. II, c. 29. quamquam is aliis auctoribus Deucalionem & Cecropem insuper obducit insignibus Aquarii nobilitatos. Clement. Hom. V, § 17: Ζεὺς τὸν ἄετον συνεργήσαντα ἐπὶ τῇ Γανυμήδους ἀρπαγῇ, καὶ αὐτὸν τὸν Γανυμήδην ἐν Ἑδρεχίου τιμῇ ἔταξεν. Perbelle Iovem imitatus est Adrianus, tantumque sibi in sidera vindicavit iuris, ut mortuum Antinoum, suum Ganymedem, iis infereret, saltem videri vellet illius apparuisse novum sidus. Vid. Suid. in Παιδικὰ & Kuster. HEMST.

ead. l. 11. Ἀστραγάλους) Hoc quidem oppido festive Lucianus, ne scilicet fugam meditaretur e coelo Ganymedes, si puero delicato nihil in promptu sit, quo tempus iucunde terat. Sed Apollonius Rhodius temperare sibi non potuit, quin hoc nobile puerorum par, Ganymedem inquam & Cupidinem, in heroico carmine talis ludentes induceret, eo eventu, ut hic Iapeto prior astutissima vafritie istum, quippe Phrygem, facile circumveniat, instrumentoque omni ludicro nudatum exspoliet, Arg. III, 114. Imaginem illam, quam scitissimis sane versibus pinxerat Apollonius, coloribus expressit pictor ille nescio quis, cuius artificem tabulam enarrat Philostr. in Icon. p. 872. Neque hoc Olearium fugit: sed, quam ille non vidit, maculam ex Apollonii v. 119 eluamus: Καὶ ῥ' ὁ μὲν ἦδη πᾶμπαν ἐνίπλεον ὃ ὑπὸ μαζῷ Μάργος ἔρωος λαίης ὑπόσχανε χεὶρὸς ἀγροστῶ· istud πᾶμπαν, quod suis in edd. ostendunt H. Stephanus & Hoelzlinus ne verbulo quidquam monentes, dari mihi velim, qui expediat: ὑπόσχανε suo nomine, quod sustentet, destituitur: reddideris κόλπον, iam nihil aliud ad integritatem loci requires. In sinum sane collegerat talos victoria partos Cupido, quo pertinet v. 146, Μείλια δ' ἐκβαλε πάντα: e sinu nimirum, ubi congesti erant: mox etiam v. 155 recollectos in sinum matris dicitur condidisse: ne locus dubitationi relinquatur ullus, Philostratus accedat, πλήρη τῆς νίκης τὸν κόλπον ἀνασείων. HEMST.

ead. l. 15. Ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξῃ) Sic apud Heliodor. lib. 7. sic fine huius Dialogi, ὡς χρὴ ὀρέγῃν τὸν σκύφον. BOURD. *Eris a cyathis* Budaem vertisse, testatur H. Steph. Th. T. I, p. 1209. Euripid. Troad. v. 820: Μάταν ἄρ, ᾧ χρυσέαις εἰς οἶνοχόαις ἄβρα βαίων Λαομεδόντιε παῖ Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων Πλήρωμα, καλλίσταν λατρείαν. argutum est illud ἄβρα βαίων nam honeste caramitum & teste simul indicat: verum hoc de loco alias plura. Ἐπιδούναι & ἀναδούναι ποτήριον utrumque in usu est, sed illud frequentius. HEMST.

Pag. 11. l. 2. Κισσύβιον) Ποιμενικὸν ἔκπομα ἀπὸ τοῦ κισσοῦ. Schol. Theocr. Hesych. legit κισσίβιον, & interpretatur ποτήριον καὶ σκύφον. BOURD.

ead. l. 3. Μνημονεύει) Corruerunt posteriores editores, dato μνημονεύειν, cum recte priores μνημονεύει. Ecce iterum lastis ille reminiscitur, putatque se hominibus ministraturum. IENS.

Pag. 12. l. 13. Φιλῶν γὰρ διατελέσω) Iam ab initio dialogi delicatissimum Ganymedis osculum Iuppiter petiverat. Quasi facultatem explorandorum osculorum tribueret, invocatur Ganymedes in Aïta cuiuscunque ποῖται venustissimo v. 35: Ἡ που τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωστρεῖ Λυδίῃ ἴσον ἔχειν πέτρῃ στόμα &c. Lucianum interpretatur Ovidius Luf. in Priap. p. 66: Quodque Iovi dederat, qui raptus ab alite sacra Misceat amatori pocula grata suo. HEMST.

Pag. 13. l. 1. Πίνοντα τῆς ἀθανασίας) Immortalitatem donare credebatur degustatum nectar aut ambrosia. De Ixione Schol. Homer. ad Od. Φ, 304, γευσάμενον γὰρ αὐτὸν τῆς ἀμβροσίας οὐκ ἦν αὐτὸν ἀποθανεῖν. Apul. Metam. VI, pag. 183: Porrecto ambrosiae poculo, fume, inquit, Psyche, & immortalis esto: vide Elmenhorst. Pricaeus ibi hunc Luciani locum attulit. Ex eo nobilis apud Pythagoreos figura: τῶν κατὰ φιλοσοφίαν θεωρημάτων ἀπολαυστέον ἐφ' ὅσον οἶον τε καθάπερ ἀμβροσίας καὶ νέκταρος· ἀκήρατόν τε γὰρ τὸ ἀπ' αὐτῶν ἡδὺ, καὶ θεῖον τὸ μεγαλόψυχον, δύναται τε ποιεῖν καὶ εἰ μὴ αἰδίους, αἰδίων γε ἐπιστήμονας· ita legenda sunt haec in Iamblichi Protr. pag. 4. HEMST.

ead. l. 8. Μοὶ προσέχεις τὸν νοῦν) Inter alia poni solet haec locutio in re amatoria, quando quis alteri morem gerit & obsequitur, blanditiis officiosis prolestat amoremque demereri studet: sic maritus uxori, uxor marito προσέχειν τὸν νοῦν dicitur: verum & meretrices pari ratione atque amatores. Aristoph. Pl. v. 151; Pac. v. 983, Κἄν τις προσέχῃ τὸν νοῦν αὐταῖς. Alciph. I Ep. 32: ἔοικας κνίσαι τὸν ὕπερίδην βε-

βουλῆσθαι ὡς ἔλαττον σοι νῦν προσέχοντα· ibi Berglerus hunc locum notat, saepeque omitti τὸν νῦν observat. HEMST.

ead. l. 16. Τὴν νόμῳ γαμετὴν) Attica formula: ex alia enim nulla legitimi liberi procreabantur, nisi quae lege convenisset in manus: in Tim. § 17 locutio plena, ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίαν. Δις Κατ. § 29. Δ. Ἐτ. VII, νόμῳ σε γαμετὴν ποιήσεται. Apud Athenienses autem maxime debebant observari in contrahendis nuptiis οἱ νόμοι οἱ περὶ τοὺς γάμους, ut Plato ait. Utitur hoc loco Burmannus ad Calpurn. Flacc. p. 820. HEMST.

ead. l. 17. Ἡ σάτυρος) Deerat Satyrus in vulgatis: ex I. restituiamus. Alibi saepius eodem alludit; ut supra in Prom. & in Dial. Iov. & Cup. & Z. τρ. c. 2. Ad primum locum Scholiastes de Antiopa intelligendum docet. V. & Ovid. Met. VI, 110, & Paus. I. SOLAN.

Pag. 14. l. 1. Ἰδαῖον τοῦτ' ἐπιδείξω) Aristonis Epigr. Anth. I, c. 83: Προμένα κάλλει Γανυμήδεος εἶπε ποθ' Ἦρη θυμοβόρου ζάλου κέντρον ἔχουσα νόῳ. Mox ἡμῖν, quod Graevianus Codex dabat, adfisciscendum duxi, quamquam nihil magnopere interfit ad sensum aut orationis elegantiam. In ἐπὶ κεφαλὴν ἐπαχθέν proprietatis quaedam est Graeci sermonis, seu mavis Atticae venustatis, quae sensu citius percipitur, quam verbis explanetur: solet autem in diversis orationum formis usurpari variata potestate. Cognita sunt atque expedita ὠθεῖν, ῥίπτειν ἐπὶ κεφαλὴν, praecipitem in caput dare: rarius & paulo magis reconditum illud Demosthenis adv. Phaen. p. 1024 A. ἡγνησάμενος δ' ἐγὼ καὶ μετρίου καὶ ἀπράγμονος εἶναι πολίτου, μὴ εὐθὺς ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζειν, gradu praecipiti, subito impetu, nullaque mora interposita. Iterum aliud est pro Cor. p. 521 A. τίνες ὡς ἀληθῶς εἰσιν, οἷς ἂν εἰκότως καὶ δικαίως τὴν τῶν γεγενημένων αἰτίαν ἐπὶ κεφαλὴν ἀναθεῖεν ἅπαντες. His tamen consideratis, non difficili via pervenitur ad intelligendum, quid sibi voluerit Lucianus. Maligne vero ἐπαχθέν· nam ἐπάγειν, ἐπεισάγειν, obducere meretriculam, pellicem, superducere: unde γυναῖκες ἐπείσακτοι· clarius etiam in sequentibus Iuno mentem suam aperit. HEMST.

ead. l. 2. Συνοικεῖ νῦν ἐπὶ κεφ.) Omnino ex Mf. lege: καὶ συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλὴν μοι ἐπαχθέν. Vulgo ἡμῖν omittitur. GRAEV. Συνοικεῖ ἡμῖν νῦν &c. Mf. Gr. P. vero & ed. I. ἡμῖν absque νῦν, quod in reliquis edd. exstat. Quid sit autem hic ἐπὶ κεφαλὴν, fateor me nescire: τῷ λόγῳ quid sit, dictum est supra ad Tim. c. 5. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀπολαβὼν) *Auferend*: ἀπολαβεῖν ἀντὶ τοῦ ἀρπά-
ζειν sic ἀρπάζειν ἀπὸ τοῦ στόματος. Long. l. 3. Stat. de Glau-
cia: *Inceptas quis ab ore dapes libataque vina Auferet, & dulci tur-
babit cuncta rapina?* BOURD. Vid. Doufam ad Ovid. A. A. I,
v. 575. Tum melius mihi videtur, καὶ ἐνθα προσήρμοςας τὰ
χείλην, *ibique adaptare soles labia*, cui demum recte respondet
καὶ φίλῃς. Hoc quam paene non potuerint praeterire libra-
rii, quin mutarent, facile est cognitu: προσήρμοςας autem, ut
modo ἔδωκας, porrigere soles: aperta est, atque a multis ex-
plicata illa vis Aor. 1. HEMST.

ead. l. 12. Προσήρμωσε τὰ χεῖλην) Notabam has amoris in-
eptias ad Heliod. l. 4. Eustath. sive Eumath. de Ismin. Agath.
in Anthol. Long. Tat. BOURD.

Pag. 15. l. 10. Θηλυδρία) Ὁ κατακεκλασμένος, τεθλημένος
διὰ τὴν ἐξάγιστον ἡδονήν. Θηλυδρίαί τριχοπλάσται εἰσίν. In-
terp. Aristoph. Θεσμοφ. Sic antea θηλυμίτρης. Hesych. Suid.
BOURD.

ead. l. 15. Τὸν σὸν υἱὸν) Quid ira Iunoni filium Vulcanum
exprobrat, nec contumeliam simul in semet ipsum patrem
redundaturam esse sentit? Sciendum est, Lucianum hic, quod
Hesiodus alique de Vulcano posteris persuaferunt, adopta-
re; Iunonem scilicet, cum Vulcanum conciperet, Iovi ma-
rito nihil acceptum retulisse: ideo ὑπηνέμιος, περὶ Θυσ. § 6;
ubi plura dicemus. Modo ἐμοῦ γε ἔνεκα saepe accidit huic
particulæ, ut intercideret. HEMST.

in Schol. Ἀσελγεί) καὶ ἀσελγεί Solanus. HEMST.

Pag. 16. l. 6. Ἡδέως ταῦτα) Ἀν ἡδέα; GUYET. Ex Mf. re-
stituendus est perturbatus in editis locus. Cum Iuppiter de-
scripsisset Vulcani sordes & squalorem, qui Diis ministrarat,
subiicitur, ἡδέως ταῦτα. οὐ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἶνοχόος ἐκεί-
νος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν Θεῶν. Contra mentem Lucia-
ni: suavia haec sunt: adeoque multum ille pocillator cohonestat
Deorum convivium. Sed Mf. Ἡρα. ἡδία ταῦτα. Ζεὺς. οὐ γὰρ καὶ
παρὰ πολὺ ὁ οἶνοχόος ἔπρεπε τῷ συμποσίῳ. Iun. suaviora haec
sunt. Iup. etenim iam olim ille pincerna non decebat convivium
Deorum. Iuno ait, suaviora haec sunt, videre obfitum fuligi-
ne Vulcanum, quam amasium pocula cum osculis marito
praebentem. GRAEV. Ἡδέως ταῦτα omnes impressi. Mf. Gr.
aliter. Sed nihil mutavimus, nisi quod interrogandi punctum
addidimus. SOLAN. Graevii Codex non magnam, nec tamen
nullam affert opem: Iunonis personam interponi debere, mi-
nime concedo. Vera Luciani manus sine dubio fuit: ἡδία ταῦ-

τα· οὐ γάρ; καὶ παρὰ πολὺ &c. Iovis ea sunt falsæ uxorem irridentis: *Suaviora sunt ista: nonne? atque multum interest, ut hic pincerna* (Vulcanus nimirum praeditus ea formæ commendatione, quam descripsi) *magis deceat symposium Deorum: Ganymedes autem iterum in Idam demittendus est, quippe mundus, & digitis roseis, sciteque ministrat poculum.* Ufus elegans particularum οὐ γάρ, qui venerum Graecarum haud plane expertem fugere non potest, ironiam adiuvat: vid. Aristoph. Av. v. 612, Ecclez. v. 760. saepe in Platone. Illud ἐπισταμένως ὀρεγείν apud Xenoph. K. Π. I, p. 6, est καλῶς οἰνοχοεῖν καὶ εὐσχημόνως, κομψῶς οἰνοχοεῖν καὶ καθαρῶς ἐργεῖν, σπουδαίως καὶ εὐσχημόνως πῶς προσεργεῖν καὶ ἐνδύναμι τὴν φιάλην. HEMST.

ead. l. 11. Ἡδίων τοῦ νέκταρος) Sic apud Hesiod. Scut. Herc. τὰ σφιν πολὺ φέρτερα θοίνης. BOURD.

ead. l. 14. Τὸν καλὸν κομήτην) Praeter alios de formosissima Ganymedis coma resciverat Callimach. Epigr. LVI: Ναιχὶ πρὸς εὐχαίτεω Γανυμήδεος, οὐράνιε Ζεῦ. HEMST.

Pag. 17. l. 1. Λυπεῖς, ᾧ Ἡρα, σεαυτὴν, οὐδ' ἐν ἄλλο, κάμοι &c.) Poterat sine crimine Benedictus integram servavisse interpretationem Micylli: *Aegritudine, luno, te ipsam afficis, nihil aliud; & mihi amorem eo magis incendis: quam vides temere ab eo truncatam.* GRON.

in Schol. col. 1. l. 2. Διονέως) Scriptum erat Οἰονέως, quod sic mutavi ex Schol. Didym. ad Il. A, 268, & Il. E, 317; ubi pro Ἰονέως, quod ibi legitur, Barnes. Διονέως, ut in priore Scholio, reponit. SOLAN. Retinui Οἰονέως, cuius rationem petere licet a Munckero ad Hygin. F. 155, p. 227; ubi docet, quam varie Ixionis foci nomen scribatur. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐνθα) Solanus huius vice substituerat ἐκεῖ, qua auctoritate non monens. Ἐνθα satis usitatum, praesertim apud recentiores, pro ἐκεῖ. Si quid mutandum foret, malletm εἶτα. HEMST.

ibid. l. 9. Ἰερῶ) ἰθρῶ clare in Mss. legebatur. Forte emendandum διακκαρίσας, hoc est, *lustratum dimisit*: lustratus enim fuit Ixion a Iove, ut testatur I. Tzetz. Ch. IX, Hist. 273, qui dicit, focerum Ixionis ab aliis vocatum Deioneum, ab aliis Eioneum, quo forte modo hic etiam legendum. CLER. Sed in V. ἰερῶ non ἰθρῶ exstat. SOLAN. Pro ἰθρῶ Matth. Sladus reddiderat μισθῶ qua coniectura non video multum profici. Locus sine dubio corruptus: sed iam non vacat, ut extundamus aiquid sincerius, unguis male mulcare. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Δὲ) Eam particulam merito interposuit Solanus. HEMST.

ibid. l. 7. Δήσας) Debuerat scripsisse ἐνδήσας vel προσδήσας. Paulo ante ἢ μίγνυται E. A. prave: correxit Solanus. HEMST.

Pag. 18. l. 1. Ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν, ὃ ἦρα, καὶ συμποτικὸν) Vertunt, hominem esse benignum, Iuno, & hilarem convivam. Benignitati hic nullus locus: χρηστὸς Latinis est homo commodus, facilitate morum insignis. Plaut. Mil. conviva commodus. Cicer. pro Murena: Nemo Catone proavo tuo commodior, communior, moderatior fuit ad omnem rationem humanitatis. Sic inferius in Dearum iudicio: ἱκανὴ μὲν, ἀγροικὸς δὲ, commoda quidem, sed rustica: ubi interpres, sat quidem formosa. sed talia ὅσα κόινς. Sic inferius in hoc dialogo ἀπειρόκαλοι vertit insolentes, cum sint, inepti, decori rudes. GRAEV.

ibid. χρηστὸν) Bene monuit Graevius de vocis huius potestate: sed idem iam dudum viderat Def. Herald. Anim. in Salmas. Observ. ad I. A. & R. I, c. 8, § 6. Dion Chrys. p. 468 B. συμποτικός τις καὶ κοινὸς ἐν ταῖς ταιούταις συνουσίαις. HEMST.

ead. l. 3. Ὑβριστής γε ὢν) Clariss. Heins. ad Maxim. Tyr. dixi ad Petron. BOURD.

ead. l. 9. Ἐπειράει) Πειρᾶν ad venerem sollicitare, pudicitiam alicuius tentare. Pindar. Π. B, 62. quem locum habebat in mente Scholiast. Homer. ad Od. Φ, 303, ubi fabulam Ixionis narrat: Δίδος ἀκοίτιν ἐπειράτο. Commentator antiquus in errore, quem circa verbi rationem explicandam committit, eruditus est: melius Schol. Aristoph. ad Equit. v. 514, προσβαλεῖν γυναικὶ περὶ Ἀφροδίτης. Conatus est Iunonem comprimere, Hygin. F. LXII. propius ad Graecam locutionem, Illic Iunonem tentare Ixionis ausi, Tibullus: Iunonem de stupro interpellare, Laetant. ad Stat. IV, 539; de stupri iniuria compellare, ad Theb. VIII, 50. Πειρᾶν in hac fabula familiare Graecis. HEMST.

ead. l. 15. Ὅ δ' ἐ) Forfan ὅτε δέ videntur enim id poscere sequentia, ταῦτα ἥδη συνίην ἐρωτικά ὄντα. SOLAN.

Pag. 19. l. 10. Ἐπ' ἐμέ αὐτὸν) Irati Iovis abrupta oratio. Video commodum servari posse ἐπ' ἐμέ: nec tamen non praeferam eis ἐμέ, quasi vellet intellectum ὑβρίζει: sic sane secutus fuerit ipse suum praeceptum de ὑβρίζειν τινὰ & eis τινὰ in Soloec. § 10. Paulo post si pro ὅμοια ἡμῖν legeretur ὁμέστιος ἡμῖν, mutatum nollem. Ὅμέστιος & συνέστιος δῶν frequenter Ixion dicitur. HEMST.

ead. l. 16. Ὁ δὲ ἔρως) Sic Dialog. Apoll. & Bacch. Long. lib. 2. Heliodor. lib. 4. & Δ. Θ. XXIII, πάντων ἄρχων. BOURD.

Pag. 20. l. 4. Ἀγεί σε καὶ φέρει) Vix credas, interpretes, quid Lucianus voluerit, affectuos fuisse: sensus est, *te subactum pro arbitrio velut iure belli depopulatur.* Ἀγείν καὶ φέρειν victorum est, qui caedibus ac rapinis omnia vastant: ἀνευ νόμου καὶ δίκης ἄγοντες καὶ φέροντες ἀλλήλους. Polyaen. ad alia traducitur: ἀγομένης καὶ φερομένης τῆς κεφαλῆς. Synes. Encom. Calv. Rem vidit, & locutionem vulgatissimam pluribus exemplis illustravit Erasmi. Prov. in Ἀγούσι καὶ φέρουσι. HEMST.

ibid. τῆς ῥινός φασιν ἔλκων) Unde ductum, haud proclive est definire: certe a feris equisve petitum. Sed ad rem ipsam illustrandam lege, si lubet, quid apud Lactantium poeta non insulsus de triumpho Cupidinis scripserit, in cuius pompa Iuppiter cum ceteris Diis ante currum triumphantis ducitur catenatus, I, 11. SOLAN. Quibus in locis occurrat apud Nostrum, annotavit Erasmus in *Naribus trahere.* HEMST.

ead. l. 8. Αὐτοῦ τὴν γυναῖκα) Vid. Th. Muncker. ad Hygin. Fab. 155, p. 227. HEMST.

ead. l. 9. Πειρίθουν) *Diam* Hyginus vocat, ex qua Iuppiter Pirithoum suscepit. SOLAN.

Pag. 21. l. 3. Ἀγρυπνεῖ) Structura postulat: ἐπειδὴν λυθῇ, καὶ κείνος ἀγρυπνῇ. HEMST.

ead. l. 6. Μὴ ὥραισιν ἴκοιτο) Nescio, cur mutatum: sic enim reposueram, non ὥραιον. Proverb. de quo Aristophan. alii; σεσολοικίσται μὲν ὥφειλε γὰρ μὴ ὥρας ἴκοιτο. Verum tamen Atticum est, & utitur Dialog. de Saltat. c. 5. Soloecismum notarunt Grammatici. BOURD. An scribendum? μὴ ὄναιτο τῶν ὑπὲρ α. GUYET. Potestne stultius & absurdius quidquam verti, quam ista verba sunt translata? *Ne quid tempestivum consequatur, quando res, quae supra se sunt, concupiscit.* Et tamen absurdus iidem interpretes in dialogo de saltationibus, μὴ ὥραισιν ἴκοιμην, nunquam ego venustatem consequar: cum sint imprecationis formulae ex Aristophane haustae. Latini dicunt, *male pereat, Dii Deaeque eum perdant, qui rem supra suam sortem affectavit.* Potuissent tamen, saltem Bourdelotius, haec emendare, cum If. Casaubonus ὁ πᾶν Animadv. lib. II, c. 14, in Athen. tum & in Lectionibus Theocriteis, dudum observavit elegans hoc dicendi genus, & explicarit scitissime. GRAEV. Casaubonus explicat in notis ad Athen. II, 14, cum imprecari alicui exitium vellent, & mortem anno vertente

citiozem. Alii tamén scriptores ὥρας non ὥραισι scribunt. Iterum habes Ὀρχ. c. 5, & Ἐτ. Δ. X. SOLAN. Dicturum se promisit ad hunc Luciani locum Kuhn. Obf. ad Diogen. L. II, 34; cui consilio diem supremum intervenisse credo. Bifetus etiam profert ad Lyfistr. Aristoph. v. 1036. A Casaubono dissentit D. Heinsius L. Theocr. p. 341, existimans formulam imprecandi esse desumptam a navigationibus, quia ὥραι erant navigandi tempora, & μὴ ὥραισι πλεῖν apud Comicum Lyfistr. v. 329. utrius verior habenda sit opinio, alias opportunius dicemus. HEMST.

ead. l. 14. Ἐξαπατηθήσεται) Monstrum vocabuli vides (in ed. Salm.) Rectius editio Basil. ἔξαπατήσεται. Sed puto verum Luciani esse ἔξαπατηθήσεται immo sic antiquissima editio Flor. Simili mendo laborant posteriores editiones, cum mox συμπερινεχθήσεται legitur, quod conspicitur etiam in Florentina & Aldina: sola Basileensis συμπερινεχθήσεται id quod probum est. IENS.

Pag. 22. l. 6. Τροχῶ) Meminit I. Brodaeus Misc. II, c. 10. Pindarus τετράκνημον δεσμόν vocavit, τετράκνημον τροχὸν Schol. Apoll. Rh. ad Arg. III, 62. Bene de nobis merebitur, qui ultima dialogi huius vel explicuerit, vel emendarit. HEMST.

ead. l. 9. Ἀπὸ τῆς μ.) An ὑπέρ; GUYET.

ead. l. 20. Προσγελᾷ) Cito ridere fuit praesagium ingenii. Vid. Art. Crit. P. 2, Sect. I, c. X, § 12. CLER.

Pag. 23. l. 1. Ἐν τῇ πανουργίᾳ) Usitatus ēs vel eis τὴν πανουργίαν itaque scribendum puto. Ut modo μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον, sic & Xenoph. K. Π. V, pag. 76, v. 13, ὃ μέγα ἀγαθὸν σὺ τοῖς φίλοις Κύρε' similem in modum μέγα κακὸν εἶναι vel ἐρχεσθαι τινί. HEMST.

ead. l. 8. Ἐκινεῖτο) Non sollicito hanc lectionem. Aliter tamen P. & ed. I. ἔστηκε τὸ, sed tum aliter interpungendum, & post ἔστηκε punctum admirationis ponendum. SOLAN.

Pag. 24. l. 1. Ὀξύχει) Poll. II, 149, ὀξύχει γὰρ καὶ ὀξύχειρία τὸ μὲν παρὰ Μενάνδρῳ εἰρηται, τὸ δὲ παρ' Ἀλέξειδι. Comicorum nomina facile persuadent, utrosque non alia notione, quam fecit Lucianus, hanc vocem adhibuisse. Significat autem agili manuum mobilitate promptum: nam adunca manus interpretum, si rem spectas, possunt tolerari; si vim vocis, alienissimae sunt. Prout celeritatis manuum in plurimis rebus est usus, ita non una ratione homines dicuntur ὀξύχειρες: qui manum avidam in patinas immittit Nicomacho apud

Athen. VII, p. 291 D. — δειπνῶν δὲ πᾶς Τάλλοτριά γινέ-
ται ὀξύχειρ, κ' οὐκ ἐγκρατής. Herculeum hoc epitheto Theo-
critus affecit Epigr. XX, τὸν λειοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα-
quod vix est, ut heroum maximi dignitatem aequet. Ὀξύ-
χειριαν ὀρχησταῖς & pantomimis Pollux tribuit IV, 97; Ἰμ-
φοπαίκταις five praestigiatoribus Sext. Empir. adv. Mathem.
II, § 39, qui τὰς τῶν θεωμένων ὁψεις δι' ὀξύχειριαν κλέπτου-
σι eandem vocat εὐστροφίαν τῶν χειρῶν καὶ τὸ τάχος τῆς
κάμψεως τῶν δακτύλων Schol. Gregorii Nazianz. in Orat. de
Athanasio. Apud Philonem Iud. de Vit. Mos. p. 609 C. Aegy-
ptius operum exactor, τοὺς τὸ προσταχθέν μὴ ἀπνευστὶ καὶ
ὀξύχειρίᾳ δρῶντας τύπτων. Nonnihil differt illa ὀξύχειρία,
quam exercendi diuturnitate opifices acquirunt in Diogen. L.
VI, 70. Mercurium autem ὀξύχειρα venustissime pinxit Ho-
rat. I Od. 10, *Callidum quidquid placuit iocoso Condere furto* s
ibi plura, quae ad hunc dialogum faciunt. HEMST.

eisd. l. 5. Προσκαλεσάμενος τὸν Ἔρωτα) Leg. προκαλεσάμε-
νος τὸν Ἔρωτα sic videtur legisse interpres, cum transfert,
heri provocato Cupidine. Statim pro ὑφέλων τῷ πόδε Mf. ὑφε-
λὼν τῷ πόδε; quasi pedes illi furripuerit: quamvis & vulga-
tum possit ferri. GRAEV. Vel προκαλεσάμενος edendum fuit,
ut haberetur ratio Benedicti, vertentis *provocato Cupidine*;
vel versio retinenda fuit Micylli, *heri autem vocato ad se Cupi-
dine*. Sed fane verbum Graecum habet aliquid, quod a neu-
tro exprimitur, & Benedictina lenius & Micyllina fortius, ut
patet in dialogo Veneris & Cupidinis, ἀλλ' ἐκεῖνος προσίεται
με καὶ προσκαλεῖται. Itaque scriptis libris obediendum. Vi-
deo simile committi in dialogo Enipei & Neptuni, dicente il-
lo διὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προσαρπάσαι τὸν Ἔρωτα, ubi cum Mi-
cyllo Benedictus, *propterea te mihi amorem praecipere oportebat*.
In Piscatore dicunt Philosophi de Luciano, εἶκε γὰρ ἀνὴρ οὐκ
ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν ubi vertunt, *nam*
cum iste vir iudicio vellet experiri, haud absurde provocare videtur.
At in hac locutione vix est differentia inter τὰ provocare &
iudicio experiri velle: & in praecedentibus non tam provocat,
quam admonet modestiae philosophos, ne se indemnatum
occidant, atque adeo convenientius videatur προσκαλεῖσθαι.
GRON. Προσκαλεσάμενος) Haec menda, sed quae tamen fal-
lere vix potest, locis compluribus insedit: restituendum erat
vel sine Mss. προκαλεσάμενος. Adstipulatur Duker. ad Thu-
cyd. V, 41. Apollod. I, p. 57, τὸν ἀρίστον αὐτὸν εἰς πυγμὴν
προσεκαλεῖτο recte Faber προσκαλεῖτο vel προῦκαλ. HEMST.

ead. l. 6. Ὑφέλων) Ita praeter Mf. Gr. L. & ed. I. SOLAN. Teneo vulgatam lectionem ὑφέλων, quam satis tuetur καταπάλαισεν luctatorum est ὑφέλκειν τοὺς πόδας, τὰ σκέλη, ut adversarios in terram deiciant: idem & ὑποσκελίζειν, ὑποσύρειν τὰ σκέλη in illa praeclara Dioxippi cum Corrago Macedone pugna, quam describit Diodor. Sic. XVII, 615 C. *subducere pedes* Curt. IX, c. 7. Lubrica quoque dicuntur ὑφέλκειν, ὑποφέρειν, ὑποσκελίζειν τοὺς πόδας, quae iunxit Poll. I, 187. *eleganter* Curt. IV, 9, 18, *cum modo saxa lubrica vestigium fallerent, modo rapidior unda subduceret.* Cum probata fuerit haec potestas in ὑφαιρεῖν τοὺς πόδας, deliberabimus, an scriptrae lectionis rationem haberi oporteat: nam quod Graevius addit, *quasi pedes illi surripuerit, mallem viro magno non excidisset: nisi quis huc pertinere censeat Senecae, pedes abstulit*, Praef. lib. IV Nat. Qu. p. 743; quam metaphoram a luctatoribus esse sumtam volunt. HEMST.

ead. l. 8. τὸ σκῆπτρον) In Cod. Flor. scribitur ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον. BOURD. *Fl. & I.* ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκ—. Sed venustior longe vulgata lectio. Sceptrum enim surripuit, sed fulmen utpote gravius & ignitum tenera manus auferre non valuit. P. non agnoscit ἦλθεν ἐπὶ. SOLAN. Mihi sane non constat, quid recentiores editores impulerit, ut insuper haberent, quod Florentiae fuerat impressum, ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον, quandoquidem illa phrasis nihil habet, quod fastidiendum videatur: nam saepius ἐρχεσθαι ἐπὶ τι non consilium tantummodo aut conatum, sed effectum etiam agendi significat: quamobrem sic intellige, aggressus est sceptrum surripere, atque adeo revera surripuit. Etsi iam omisum in A. i. & H. Francinus tamen in Iuntinam revocavit, dubium ex scripto Cod. an *Fl.* Id solum me retinuit, ne Luciano redderem, quod in P. abfuisse notatum reperiebam. HEMST.

ead. l. 14. Χελώνην) Ex hymno Homeri in Merc. (v. 47.) Vide Scalig. ad Manil. pag. 420. VORST. Oculis haec omnia subiicit Cl. Philostrati interpres ad p. 777, exhibita ex gemmis lyrae figura. SOLAN.

in Schol. col. i. l. 1. Εὐστάθιος) P. 1870, v. 54: ᾧ (Ἐριμῇ) λόγος ἐστὶ καὶ ἐκ γενετῆς συγκεκληρῶσθαι τὴν κλεπτοσύνην, δὲ τῆς Πητρὸς Μαίας συλλουομένης αἰς ἣν ελεν ἐκείνη, αὐτὸς ὑφελόμενος τὰ ἐκδυθέντα ἔκρυψε. Ad hanc normam ista sunt refigenda, nisi quod συλλουομένης recte scribitur. HEMST.

ibid. col. 2. l. 3. τὸ) Solanus τὸ δὲ ἐπίτροχα. IDEM.

ibid. l. 6. Ἀλεξίφαρμάκος) v. 557. HEMST.

Pag. 25. l. 1. Πήχεις έναρμόσας) De partibus lyrae vide Dialogum Marinum I, & If. Vossium de Poëm. Cant. CLER.
 ead. l. 2. Καλάμους ἐμπήξας) Κάλαμοι sunt *aerea filii*, protensa iuxta longitudinem lyrae, & quae pulsata resonabant. Absurde interpretes vertit *calamos*: nam calami pulsati non resonant. CLER. Habes descriptionem testudinis a Mercurio inventae, ex qua lyram confecit; sed male intellectam & imperitissime versam: *χελώνην που νεκρὰν εὐρὸν ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο*. Πήχεις γὰρ έναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς, καὶ ἐντεινόμενος ἑπτὰ χορδαίς, μελωδεῖ πᾶν γλαφυρὸν, ὧ ἤφαιστε. In ed. Salmurienfi haec est istorum verborum interpretatio: *Testudinem mortuam alicubi nactus, ex ea compegit instrumentum. brachiis enim adaptatis, & superinducto iugo, deinde calamis infixis, & subiecit hemisphaerio, & intentis inde septem chordis, elegans adeo & concinnum quiddam modulatur*: non sane musice. Descriptio haec est petita ex hymno in Mercurium, qui tribuitur Homero, ut olim observavit maximus Scaliger ad Manilium: sed cum in illa queritur omissum esse τὸ καιριώτατον, dicendum enim fuisse ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ ἔτι δέρμα βόειον προσαρμόσας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς, verum erat, si καλάμους scripsisset Lucianus, & hymni auctorem κατὰ πόδα sequendum sibi existimasset. Cum vero corii bovilli, quo ceu theca lyram Mercurii tegebat hymnus, mentionem omisisset, & accommodasset eius descriptionem ad sui temporis mores, locus nullus erat arundinibus in lyra. Pro καλάμους legendum ex Ms. κολλάβους. Κόλλαβοι sunt *paxilli*, vel *claviculae*, quibus fides in lyris intenduntur. Homero Odyss. φ dicuntur κόλλοπες. Ῥηϊδίως ἐτάνυσε νέω ἐπὶ κόλλοπι χορδὴν, Facile intendit nova clavicula fides. Ubi Eustathius: κόλλοπι ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον κόλλαβος, δι' οὗ τείνονται αἱ τοιαῦται χορδαί. καὶ οὕτω φασὶ λεγόμενος, διότι τὸ παλαιὸν ἐκ δερμάτων σκληρῶν ἦν τῶν πρὸς τραχήλῳ τῶν βοῶν, ἔστι δ' ὅτε καὶ τῶν οἰῶν quaere ibi plura. Vides, ex calloso illo corio, quod est in cervicibus boum & ovium, olim istos verticillos esse factos, quod tamen negat Scaliger, qui postea conficiebantur ex lignis. Πήχεις vero sunt *manubria*. Hyginus *brachia* vertit: ζυγὸς vero, five ut aliis ζύγωμα, *iugum*, est transversum transillum, in summa cithara, cui chordae annectebantur: μαγάδιον est ligneus asserculus, qui subiiciebatur fidibus, sine quibus nulum illae sonum edebant; olim erat calamus, postea lignum quadratum, quod hodie agglutinatur musicis instrumentis,

olim supponebatur, ut erudite Scaliger ostendit. Qui veteres lyras in nummis & marmoribus, ubi saepius occurrunt, vidit, facilius haec intelliget. Locus autem sic vertendus est: *Testudinem mortuam cum alicubi invenisset, ex ea instrumentum musicum compegit. Manubria enim adaptavit, & iugum addidit, & affixit claviculas, & subiecit asserculum, fidesque intendens septem valde tenerum & concinnum quid cecinit.* Eadem omnia recenset inferius in lyra Polyphemi in colloquio Doridos & Galataeae, excepto *μαγαδίω*. Αὐτὴ ἡ πηκτὶς οἷα κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν. καὶ τὰ μὲν κέρατα πῆχεις ὥσπερ ἦσαν ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελῶδει αἰουσὸν τι καὶ ἀπῳδόν. Sic legendus iste locus lepidissimus: Ipsa lyra solummodo erat cranium cervi, nudatum carne, cornua vero erant quasi manubria, quibus cum iugum adiecisset, & fides alligasset, quas non fidiculis tendebat, agreste quiddam & absonum canebat: legendum autem οἷα, solummodo, non οἷα, ut editur vulgo. Vides hic κόλλοπα dici, qui dicitur κόλλαβος in dialogo superiore. Cranium cervi erat πηκτὶς, quod in Mercurii lyra testudo; cornua vero erant πῆχεις: sed κόλλαβοι nulli, aut iis non utebatur. GRAEV. In exemplaribus vulgatis legitur *μαγάδιον & καλάμους*, mendose pro *μαγάδας & κολλάβους*. Ita Moschop. in sua constructione locum allegat; & huius lectio magis quadrat sensui, quam usitata. *Hartung. Th. Crit. T. II, p. 638.* Vox *κολλάβους*, quam exhibent P. L. Gr. Mf. & Schol. quamque ego etiam ex Mf. adscriptam vidi margini vetustissimi impressi Codicis, glossema est viri quidem docti, sed ad rudem huius lyrae fabricam non satis, ut mihi quidem videtur, attendentis. Si cui tamen placeat, litem ea de re nemini sum moturus; cetera enim satis scite descripta sunt, & ipsa artis vocabula ab artifice summo Apolline haud dubie usurpata: quod ex doctissimis Graevii notis facile perspicies. V. etiam Marm. Ox. pag. 199. Observandum denique, Nostro *κόλλοπας τῆς κιθάρας* alibi dici. Vid. Z. τρ. c. 10. SOLAN. Quamquam *κάλαμος* olim in lyra, huc tamen nihil pertinet: praeterquam quod, si de eo loqui voluisset Lucianus, scribendum fuerat *κάλαμον ἐμπήξας*. Otto quidem Sperlingius Diff. de Fur. Sabin. Tranquill. p. 74, Lucianum melius affirmat extulisse *καλάμους ἐμπήξας*: nam erant duo calami arte iuncti, inter quos chordae ducebantur & tendebantur: sed haec dicenti sine veterum auctoritate, non aegre feret, si fidem denegemus. Κόλλαβοι contra optime conveniunt, quippe in hoc instrumento musico necessarii: error

autem plane facilis; nam litera liquida non geminata κολλάβους exarare moris erat, ut apud Thom. Magist. in Κόλοπας unde ob similitudinem β & μ, praesertim in membranarum antiquis, quam proclivi via potuerit oriri καλάμους, in aperto est positum. Verum est, Lucianum Δ. Έν. 1, Iov. Trag. § 10, adv. Indoct. § 10, κολλόπας usurpare, quod eequidem ad normam Atticam magis congruere non diffiteor: sic enim praecipit Phrynich. p. 32, Κολλάβους τοὺς ἐν τῇ λύρα εἰ μὲν ἄλλη διάλεκτος λέγει, οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ· σὺ δὲ ὡς Ἀθηναῖος λέγει κολλόπας sed nihil obstat, quo minus ab ea lege, quam saepe iudicio non levitate migravit, in hoc etiam loco recesserit Lucianus; inprimis quoniam illa aetate, qua scripsit, longe frequentior erat usus τῶν κολλάβων, quam κολλόπων. Hoc vel ex ipso Phrynicho manifestum est, qui vulgatam deterioris vocabuli consuetudinem castigare necesse habuit, & ad veteris Atticissimi praescripta revocare: in antiquis sane scriptoribus vix unquam aliter invenias, ac κολλόπας Plato de Rep. VII, pag. 703 B. τοὺς ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχοντας καὶ βασανίζοντας ἐπὶ τῶν κολλόπων στρεβλοῦντας. plura collegit eximius ille Leopardus Emend. XIX, cap. 16. sed κόλλαβος tamen, ex quacunque dialecto in usum communem venerit, notae esse satis vetustae, non pauca sunt indicio: aliunde quidem deducere non licet verbum illud in Hefychio comicum: Ἐκολλαβήσαντα, ἐκλακέντα, ἐκφρονήσαντα. Grammatici quoque κολλάβους, quoddam est panis genus ab Aristophane aliisque memoratum, ab horum verticillorum similitudine dictos volunt: vid. Schol. ad Ran. v. § 10. At in recentioribus, quique Luciani aetati fuerunt suppres, iam nihil est isto vocabulo tritius. Iamblich. de V. P. § 118, τὴν δὲ πόσιν ἐπίτασιν ἀναλόγως τοῖς βάρει· εἰς τὴν τῶν κολλάβων ἄνωθεν σύμμετρον περιστροφὴν· haec in Nicomacho totidem verbis exstare p. 13, monuit Kusterus: Schol. Homeri parvus ad Il. I, 187, ab eoque ne litera quidem discrepans Etymol. in Ζυγός· Athanas. in Psalm. p. 1241, ubi, quale sit φαλτήριον, exponit: δέκα γὰρ κόλλαβοι, εἰσὶν πασσάλισκοι παρὰ τὸν πῆχυν τοῦ φαλτηρίου στρεφόμενοι ἑτεινόν τε τὴν χορδὴν καὶ ἐχάλων· quae paene eadem leguntur in Euthymii Zygabeni Praef. ad Psalm. p. 185, & apud plures alios. Olim autem paxillos hosce fuisse confectos de corio calloso & durato, si quid omnino Grammaticis est credendum, ambigi non potest: vid. Hefych. in Ἐκολλόπωσε. Κεράσβολα vocabantur, ut idem docet, οἱ ἐν ταῖς ἀρχαίαις λύραις κόλλαβοι.

alibi voce truncata, Κράσβολα, κόλλαβοι δερμάτινοι atque haec ipsa est ratio, cur κόλλοπες fuerint dicti; a qua voce non alia re κολλάβους distare arbitror, quam vel pronuntian- di depravatione, vel dialecti discrimine. Hos igitur κολλάβους Luciano restitui par erat, quem vere Graevius observavit ac- commodasse lyrae descriptionem ad sui temporis mores: locum enim illum Hymni in Mercurium, cum haec scriberet, in animo fuisse Nostro mihi sane non tam compertum videtur, quam credi voluit Scaliger ad Manil. V, 319; fierique facile potest, ut de eo tum ne cogitaverit quidem: alioqui multos oportet eodem respexisse, qui in lyrae a Mercurio inventae de- scriptione parum a Luciano discedunt. Μαγάδας autem pro μαγάδιον Hartungus ex Moschopulo probat; quod Leopardus commemorans, iudicium suum non interponit: ferrem equidem, si μαγάδα, quod Scholiastes habet, scriberetur: sed nihil est, cur μαγάδιον satis usitatum repudiemus. Vide praeterea magnum illum etiam in puero Grotium ad Phaen. Arati p. 7, & ad Imag. p. 54, 55. Res ipsa de veterum lyra, eiusque tum partibus, tum pro diverso temporum intervallo differentia non tantum intricatior est, quam ut paucis expedi- ri queat, sed magnorum etiam hominum erroribus insignis: neque id adeo mirandum; cum eiusmodi sit haec materia, quae non nisi lenta diuturnaue meditatione, saepe, quae prius placuerant, verso stilo inductis, subigi se patiatur ac moliri. HEMST.

ibid. Μαγάδιον) Μαγὰς ab aliis dicitur. V. Philostr. p. 778. Equuleum nostri vocant. SOLAN.

ead. l. 3. Ἑπτὰ χορδὰς) Consentunt omnes, Mercurium esse lyrae repertorem. Sed de numero chordarum non itidem liquet: sunt, qui dicant, primo fuisse tantum tres, sunt qui quatuor. Videat, cui liber, Macrobi. Saturn. I, 19, Pol. Virg. de rerum invent. I, 15, Diod. Sic. I & V. Sentit cum Luciano Horat. I, 15: *Tuque testudo resonare septem Calida nervis*. LEED.

ead. l. 4. Κάμῃ — καθαρίζειν) Si recte hic Lucianus, erravit Torrentius, qui in Horat. Od. 21, I, sic ait: *lyra sibi concessa, Orpheum Apollo docuit; at postea, inventa a se cithara, ei lyram concessit*. Aliquid autem interesse inter *lyram* & *citharam*, satis hinc liquet; sed quid id sit, laborat quidem ostendere Marti- nius in Lexico ad vocem *lyra*, at quam feliciter iudicet alius: ego ab eo in hac re parum redii instructior. LEED.

ead. l. 8. Ὑπόπτερος) Lilius Gregorius in Mercurii Synta- gmate scribit, vidisse se Mercurii imaginem in libro quodam

antiquitatum hoc modo effictam: filo quidem erat corporis iuvenili, facie imberbi, cum alis supra aures, nudus vero totus, praeterquam quod pallium habere videbatur, dextra marsupium continebat, quod supra caput hirci iacebat: sinistra vero caduceum praeferebat: ad pedes illius hircus & gallus suberant. Vid. Macrobi. COGN.

ibid. Ῥάβδον τινὰ) De Mercurii virga Homerus Od. 5; cuius verba expressit Virgil. IV Aen. v. 242: *Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco Pallentes, alias sub tristia tartara mittit, Dat somnos adimitque, & lumina morte resignat.* Ab aurea autem virga dictus est Mercurius χρυσόρραπις. COGN.

ead. l. 9. Ψυχᾶγωγῶν) Virg. Aen. IV, 242: *Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco Pallentes, alias sub tristia tartara mittit.* Homer. Od. E, 47. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐγὼ — ἔδωκα) Vulgo traditur, hanc virgam ab Apolline Mercurio fuisse traditam, accepta ab eo lyra. Vide Serv. in Aen. IV, 242. LEED.

in Schol. col. 1. l. 3. Μαγάδα) *Λ. μαγάδιον*. Sic tamen etiam C. M. SOLAN.

ead. Σαῖς τετραγ.) Haec totidem verbis habet Suidas, ex quo emendandus est Hesychius. Vid. H. Stephani Ind. Thes. in *Μαγὰς*, quem nec Luciani locus praeteriit, Olearium ad Philostr. Vit. Soph. I, p. 487. HEMST.

Pag. 26. l. 7. Εἰ μέμνηα) Longoliani exemplaris ἢ μέμνηας corrigentis ingenio an vetusto Codici si tribuendum, non satis mihi patet. Quamquam sensum faciat non plane absurdum, (parum enim abesse videri potest ab infania, qui caput sibi securi diffindi postulat) minus tamen verecunde hoc a Vulcano dicatur ad Iovem: quare lectioni vulgatae lubens acquiesco. HEMST.

Pag. 27. l. 2. Μαιώσται σε) Nonnulli dicunt, Iovem Thetidem a se compressam, quia metuebat sibi ab eo, quod nasceretur, absorbuisse; atque ut necesse erat gravidum factum, ad amnem Tritonem peperisse. Cui si fidem habemus, opus erat, ut venter potius, quam calvaria, divideretur. LEED.

ead. l. 5. Τί γὰρ χρὴ ποιεῖν) In Dialogorum Selectorum editione dederam olim, τί γὰρ οὐ χρὴ ποιεῖν, σοῦ κ. quod postea notatum quoque reperi ad marginem *A. 1 IV. nihil est omnino, quod quis facere non debeat, te iubente: usitatae loquendi formulae, τί οὐ ποιεῖν; τί οὐ φέγγεσθαι ἢ λέγειν; τί οὐ πάσχειν;* Et si sensus egregie constet, nunc tamen, quoniam nullum est in membranis subsidium, pristinam sententiam re-

texo: commodum est, quid enim aliquis faciat? id est, frustra quis tergiversetur, & imperata detrectet, te iubente. Sic, τί γὰρ ἀν καὶ πάθοι τις; Θ. Κρ. § 9. HEMST.

ead. l. 6. Κόρη ἐνοπλος) Fabulantur poëtae, a Iove devorata Mῆτιν· qua devorata, mox Minervam concepisse. Iuppiter, inquit Hesiodus Theog. v. 886 & seq. Merin uxorem suam, Deorum atque hominum sapientissimam devoravit, Coeli Terraeque consilio, ne quis alius Deorum imperium ei praeripere posset &c. Si cui vacat, Procli & Moschopuli hunc in locum annotata adeat. Clemens etiam, Epiphanius, Theophilus huius fabulae mentionem faciunt. Addunt, Vulcanum securi Iovis patris sui caput aperuisse, ex quo Minerva adulta & armata prodiit: a qua re κορυφαγενής dicta est. Lucanus lib. IX: *Hanc & Pallas amat, patrio quae vertice nata est.* & alius: — *Quae de patrio vertice nata Dea est.* Hoc & Lucianus ridet. COGN.

ead. l. 10. Πυρρήχιζει) Vid. Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Iov. v. 53. Recte Minerva vixdum nata πυρρήχιζει, Dea belatrix ἐνόπλιον ὄρχησιν saltans. Pyrrichen qui principes instituerint, non pauci memorantur, Curetes inprimis, Pyrrichus vel Cretenfis Cydoniates vel Lacedaemonius, Achilles, filius eius Pyrrhus sive Neoptolemus; verum etiam Dioscuri: sed hi quidem Minerva modos praecinente. Schol. Pindar. ad Π. B, 127, inter alia non protrita: ὁ δὲ Ἐπίχαρμος τὴν Ἀθηνᾶν φησὶ τοῖς Διοσκούροις τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλῆσαι paulo plenius, quam apud Athenaeum in fine lib. IV. Epicharmi locum sine dubio cogitavit Aristid. T. I, p. 26 C. Δίοςκουρος δ' ὑπ' αὐτῇ (Ἀθηνᾶ) πυρρήχιζουσι· ὑπ' αὐτῇ non est *ipsius dicitur*, ut Canterus, neque *sub ipsa*, ut I. Meursius Misc. Lac. II, 12; sed id, quod significaverat Epicharmus, ὑπ' Ἀθηνᾶ, τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλίσασθαι, tibia praecinente, modosque temperante Minerva. HEMST.

ead. l. 13. Γλαυκῶπις) Sic de Sylla Plut. p. 826 A. τὴν δὲ τῶν ὀφθαλμῶν γλαυκότητα, δεινῶς καὶ πικρὰν καὶ ἀκρατον οὔσαν, ἢ χροῖα τοῦ προσώπου φοβερωτέραν ἐποίει προσιδεῖν. SOLAN.

ibid. Ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο) Male Guyetus mutat. *Caesia* quidem; sed ornat hoc etiam ipsum *cassis*: caesii oculi truculentum quiddam habent ac terribile, quod tamen bellipotentem Deam haud dedecet: hoc Grammatici spectant, quando γλαυκὸν interpretantur φοβερὸν, γλαυκῶν, καταπληκτικόν, ἐμπυρον καὶ φοβερὸν βλέπειν, & γλαυκῶπιν, φοβερὰν ἐν τῷ ὁρᾶσθαι, γλαυκοὺς καὶ καταπληκτικοὺς ὄπας ἔχουσαν. De Sylla

Lucian. Vol. II.

S

Plutarch. T. I, pag. 451 E. τὴν δὲ τῶν ὀμμάτων γλαυκότητα δεινῶς καὶ πικρὰν καὶ ἀκρατὸν οὖσαν ἡ χροῖα τοῦ προσώπου φοβερωτέραν ἐποίει προσιδεῖν. Poterat hic oculorum adspectus cum grata pulchritudine parum videri convenire: sed torvitatem istam emendat & decoram reddit addita capiti galea, quam propterea deponi volebat Venus in Iud. Dear. § 5, ut hoc remedio careret vitio paene proximum τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων utrumque Luciani locum usurpavit Nic. Heinsius ad Ovid. A. A. II, 659. Philostr. Iun. Icon. c. VIII, Minerva γλαυκὸν ὑπὸ τῆς κόρυθος ὄρωσα, ζῆν ἀρρενωπῶ τε τῷ ἦθει τὴν παρειὰν ἐπιφανίστους. Stat. Theb. II, 715: *Diva ferox, magni decus ingeniumque parentis Bellipotens, cui torva genis horrore decoro Cassis & adperso crudescit sanguine Gorgo*. Multa sunt in utriusque linguae poetis, quae Palladis eam speciem depingant. Fortitudinis imaginem similiter expressit, sed incultius & rudiore penicillo, quod aetati, qua vixit, condonandum est, Eustath. de Ism. Amor. II, p. 37: ὅλη στρατιῶτις πλὴν τοῦ προσώπου, εἰ μὴ δ' ὅτι καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀγριωτέρους (ἔχει videtur excidisse) ἢ κατὰ παρθένον ἰδεῖν κόρυς περιαστράπτει σὴν κεφαλὴν καὶ ταύτην κατακοσμεῖ. Ceterum γλαυκῶπιν non Minervam solum Homerus, sed Lunam etiam Empedocles & poetae physisci vocarunt, cuius appellationis explicatam rationem legere licet apud Plutarch. T. II, p. 934 C. 929 C. Hos auctores libenter sequebatur philosophus in scena Euripides, cuius, γλαυκῶπις τε στρέφεται μῆνη, protulit Schol. Apollon. Rh. ad I, 1281. HEMST.

ibid. Καὶ τοῦτε) Καὶ ταύτην. GUYET.

in Schol. col. 2. l. 1. Πιρρίκιζει) Mutaverat etiam M. Sladus; & pro ὀρχίζει ὀρχεῖται hoc quidem rectius; sed alterum est recentioris Graecismi. HEMST.

Pag. 28. l. 6. Ῥάδιον οὕτω, ποίει) Haec in *Flor.* quae prescripti Codicis vestigiis insitit, leguntur indistincte: sequentes edd. nec minus interpretes οὕτω prioribus adiunxerunt, cum sine dubio pertineat ad ποίει. Nota est Vulcani ad Minervae connubium frustra adspirantis fabula: vid. Eratosthen. Catast. c. XIII, Philostr. Icon. II, c. 27. Verumtamen alia Minerva, omniumque prima, (quinque numerant, qui propius arcana priscorum numinum inspexerunt) iuncta fuit Vulcano, itidem vetustissimo, Coeli filio; ex eoque procreavit Apollinem illum, cuius in tutela Athenae, quas ipsa nimirum urbium antiquissimam condiderat, dicuntur fuisse: Cicer. de N. D. III, § 55, 59; Clem. Protr. p. 72 D. Arnob.

IV, p. 135, Augustinus. Fuere tamen, qui non uxorem Vulcani, sed filiam esse tradiderint: Iul. Firmic. de Err. Pr. Rel. p. 20; etiam Clemens, ut videtur, in Protr. p. 17 C. nisi graviore menda, quod suspicor, iste locus laboret. Praeterea securis obstetriciae operam commodasse Iovi non Vulcanum, sed Prometheus, alii scripserunt. Apollodor. I, p. 11: ὅς δ' ὁ τῆς γεννήσεως ἐνέσθη χρόνος, πληξάντος αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν πελέκει Προμηθεῶς, ἢ καθάπερ ἄλλοι λέγουσι, καὶ Ἡφαίστου, ἐκ κορυφῆς ἐπὶ ποταμοῦ Τρίτωνος Ἀθηνᾶ σὺν ὕπλοις ἀνέθορε. Is quoque tenere se non potuit, quantacunque praeditus futuri providentia, quin ad pudicitiam Minervae viam affectaret: cuius immodestiae ipsei crimen ad Caucasum affixus expiavit: idcirco, qui montem eum accolebant, Promethei vicem miserti, solis Iovi ac Minervae sacra facere noluerunt, cum contra Herculem liberatorem magna veneratione prosequerentur. Haec Duris Samius apud Schol. Apollon. Rh. ad II, 1253. Pindari Schol. ad O. VII, 66: Οἱ μὲν Παλαμῶνα λέγουσι ῥῆσαι τὴν τοῦ Διὸς κεφαλὴν, ὅτε Ἀθηνᾶ ἐγεννᾶτο· οἱ δὲ Ἑρμῆν· οἱ δὲ Προμηθεᾶ. Magnum habet auctorem Prometheus & singularis ministerii testem Euripidem Ion. v. 455; quamquam enim hic locus non una macula sit foedatus, quin tamen huc referri debeat, minime dubitandum puto: longe aberrat Barnesius. Palladem autem ἐνοπλον vel σὺν ὕπλοις ex vertice patris profiluisse, Stesichoro primum affirmanti posterius crediderunt, teste Schol. Apollon. Rhod. ad IV, 1310. Quod si verum est, Stesichoro recentiore oportet fuisse Orpheum illum, qui cecinit, ὅτι τὴν Ἀθηνᾶν ὁ Ζεὺς ἀπεγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς Ὅπλοις λαμπομένην χαλκίῳ ἀνθος ἰδέσθαι, apud Procl. in Tim. Plat. I, p. 51. HEMST.

caed. I. 7. Ἀδύνατων ἐρᾶς) Vulcanum tamen habuisse Minervam τὴν νόμῳ γαμετὴν, testatur oraculum Byzantinum: Νῆσος τίς ἐστὶ φυτῶνυμον ἅμα λαχοῦσα Ἰσθμὸν ὁμοῦ καὶ πορθμὸν ἐπ' ἡπείροιο φέρουσα. Ἐνθ' Ἡφαιστος ἔχων χεῖρει γλαυκῶπιν Ἀθήνην. BOURD. Vide Ἑρμ. cap. 51, & Eurip. pag. 728 B. SOLAN. Proverbiorum in numerum rerulerunt Zenobius & Suidas, Ἀδύνατα θηρᾶς. Apud Stobaeum inter Chilonis dicta pag. 45, Μὴ ἐπιθύμει ἀδύνατα. Sed ipsam hanc formulam ab Euripide sumsit Noster: in Herc. Fur. v. 318, — ἄλλως δ' ἀδύνατων ὅμι' ἐρᾶν. Oraculum illud Byzantinum exstat in Achill. Tat. II, p. 93; qui lectus facile detegit incogitantiam Bourdelotii. HEMST.

caed. I. 19. Οὐκ ἂν ἰδοῖς αὐτὸν) H. Stephan. App. de D. A. p.

198 monet, *ιδεῖν* in Attico sermone de congressu vel colloquio dici, cuius significationis manifestissimum sit hoc loco exemplum: ibi enim illud verbi *ιδεῖν* significatum alio verbo exponi, & οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν idem esse, quod οὐκ ἂν ἐντύχοις αὐτῷ. In usu huius potestatis Atticis tribuendo securus est Scholiasten Thucyd. ad IV, 125. verum Grammatici veteres nimis saepe liberaliter Atticis tanquam propria donant, quae per rationem loquendi naturalem non Graecorum tantum omnium sunt communia, sed aequae in qualibet etiam lingua possunt usurpari. Istius generis est illa vis τοῦ *ιδεῖν*: neque enim aliter aut Latini suum *videre*, aut nos Belgae vernaculum eiusdem potestatis verbum ponere solemus. Vid. Dukerium ad Thucydidis locum. HEMST.

Pag. 29. l. 8. Οὐκοῦν) G. Budaeus C. L. G. p. 908, cum in hoc loco prolato scripsisset, οὐκοῦν ἔλελ. addit: *Sed in hoc posteriori οὐκοῦν mihi legendum videtur περισπωμένως*. Ita sane legitur in cunctis, quas vidi, edd. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπεσήμαινεν) Hoc, ἀν' ἐπεσήμηνεν, legas, nihil interest: certius videtur reponendum esse αὐτοῦ ἢ γαστήρ. HEMST.

ead. l. 13. Τοκάδα τὴν κεφαλὴν) Ridicule vocem poeticam usurpavit. Τοκάς κόνις apud Lycophr. v. 316, qui matrem saepius sic appellat, ut Semelen Euripides — τοκάδα τὰν Διογύνοιο Βάκχου Hippol. v. 559; ex quo plura dedit exempla H. Steph. in Thef. Τοκάς λέαινα Theocrito Eid. XXVI, 21. HEMST.

ead. l. 14. Ἐν τῷ μηρῷ) Solent Phoenices ortum cuiuspiam ab alio verbis exprimere, quae sonant Lat. *egressus est ex eius femore*: quod perinde est, ac *ab eo genitus est*, vel, *ab eo est oriundus*, ut liquet ex Gen. XLVI, 26. Hinc nata fabula de Baccho Thebano a Iove ortum ducente: circumstantiae enim fictae sunt a Graeculis, ut rationem redderent locutionis, quam ignorabant. Nomen Semelae forte fuit *Zemela*, quod virginem viro maturam apud Thalmudicos sonat. CLER. Haec tradiderat Clericus ad Hesiodi Theog. v. 940. HEMST.

Pag. 30. l. 8. Ζηλότυπος) Sic antea Dial. Iun. & Iov. & de Sacrif. Senec. Herc. Fur. BOURD.

ead. l. 13. Ἐμβρυον ἑπταμηνιαῖον) Consentit Cornut. de Nat. D. cap. 2: Ἐτεκε δὲ καὶ τὸν Διόνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἑπταμηνιαῖον παρὰ τῆς Σεμέλης pluresque alii. Ὀκτάμηνος dicitur natus apud Stephan. & Suid. in Νέξος, tributumque a Iunone iam cum Baccho reconciliata Naxiis mulieribus, eas

folas ὀκτάμηνια τίχτειν quamquam huius rei tam memorabilis nulla sit apud Diodorum Sic. mentio V, p. 224, 225, ubi de Baccho Naxiorum fabulas persequitur. Bacchi in lucem editi scenam in coelo Lucianus instruxit: plures alibi, & quidem valde diffitis in locis. Theocrit. Eid. XXVI, 33: Χαίρου μὲν Διονύσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφθεῖντι Ζεὺς ὑπάτος μεγάλαν ἐπιγουνίδα δῆκατο λύσας quem locum ignorare se fatetur Burmann. ad Ovid. Metam. III, 314. potuerat didicisse ex Diodoro Sic. III, p. 140, qui poëtae in Hymnis istos versus ponit: Οἱ μὲν γὰρ Δρακάνῳ σ', οἱ δ' Ἰκάρῳ ἠνεμοέσση Φασίν, οἱ ἐν Νάξῳ, δῖον γένος Εἰρασιῶτα, Οἱ δὲ σ' ἐπ' Ἀλφειῷ ποταμῷ βαθυδινέεντι &c. Homeri sint, an verius Herodori, sub cuius nomine duos profert Schol. Apollon. Rhod. ad II, 1215, nunc disceptare non vacat; neque etiam, rectene, an secus, veterum Scholiastarum eruditissimum magni erroris insimularit G. Cuper. Obf. IV, p. 89. Id notandum, Δράκονον hic scribi, quemadmodum a Strabone & in Euphorionis Epigrammate, cum Δράκονον Stephanus habeat: quod ne temere cum Berkelio mutes, intercedit Nonn. Dion. IX, 16: Καί μιν (Bacchum de femore Iovis prodeuntem) ἔσω Δρακόνιο λεχάϊον ἀμφὶ κολώνην Πήχει κολπαθέντι λαβὼν Μαίητος Ἑρμῆς Ἠεράθην πεπότητο —. Hic etiam de patre rubentem Dionysum Mercurius excipit: eundem puerum in coelum ferens a Bathycle fuit effectus in Amyclaei throno, teste Pausan. III, p. 255. De nymphis Bacchi nutricibus Burmannus dicto loco, & inprimis, quem advocat, H. Casaub. de Satyr. Poës. p. 35. nobis enim in luculentiore materia nunc morari non lubet. HEMST.

Pag. 31. l. 2. Ἐς τὴν Νύσσαν) Callim. Hym. Iovis. BOURD.

ead. l. 7. Ὅσ' ἂν) Angl. &. BOURD.

ead. l. 21. Αἱ ὦραι) Ex Homero. BOURD. Hes. Θεογ. 901, Ovid. Met. II, 118. SOLAN.

Pag. 32. l. 2. Παραγγέλων) Flor. παραγγέλων, spatiolo ante λ relicto, quod alteri literae sufficiat. Legi debuit παραγγέλλων, quamquam cunctae post primam edd. expresserint παραγγέλων quod quidem hoc in loco sane non est opportunum: καὶ τὰ ΤΑΥΤΑ postulat παραγγέλλων. Porro in scriptis Codd. nihil est frequentius, quam ut altera duplicatarum omitatur. Mox recte ἀγγελῶν tametsi in Flor. sit ibi quoque ἀγγέλων. HEMST.

ead. l. 11. Ἐρῶν αὐτῆς; εἴτα οὐχ ἱκανὴ νῦξ μία) Male ordinatae sunt personae. Denuntiat nempe Mercurius Soli Iovis

nomine, ut in tres dies solitum equorum cursum sistat; opus namque Iovi esse tempus trinoctium. Rogat Sol Mercurium, ubi Iuppiter sit, vel unde ipse missus veniat. *Ex Boeotia*, inquit ille, *venio ab uxore Amphitryonis, quacum Iuppiter concumbit, amore eius captus. Et una nox non sufficit?* subiicit ille. Patet τὰ, ἐρῶν αὐτῆς, pertinere ad verba Mercurii, atque ita digerendas esse personas: EP. Ἐκ Βοιωτίας, ὃ Ἥλιε, παρὰ τῆς Ἀμφιτρυῶνος γυναικὸς, ἣ σύνεστιν, ἐρῶν αὐτῆς. HL. Εἴτα οὐχ ἱκανὴν νύξ μία; IENS. Nihil mutandum censeo. Non ignarus Sol, quam proclivis in amorem esset Iuppiter, statim ac cum femina eum esse audisset exclamat, *Amans! Scilicet. Frigebit, si Mercurio tribuatur. SOLAN.*

ead. l. 16. Αὐτοὶ) L. & ed. I. μόνοι. Sed glossēma pro ipso vocabulo rariore, ut fere fit, in ipsum textum receptum est. V. Or. c. 34, & Or. c. 4, Xenoph. ed. St. p. 130, 33, ubi delendum μὴ & Plat. ed. Bas. p. 142 B. SOLAN. Consuetudo loquendi formula αὐτοὶ γὰρ ἐσμὲν, *soli sumus & sine arbitris*, qua tum potissimum utuntur, si quis liberius quiddam, quod alios, si adsint, possit offendere, sit dicturus. Vid. Aristoph. Acharn. v. 503, Thesmoph. v. 479, Plato de LL. VIII, p. 910 E. Philostr. V. A. T. VI, p. 271: Μετασθησάμενος δὲ ὁ Τίτος τοὺς παρόντας, αὐτοὶ, εἶπεν, ὃ Τυανεύ, γεγόναμεν de V. S. II, p. 618, v. 36: πύση ἐπειδὴ αὐτοὶ γενώμεθα. Αὐτὸς pro solus, *sejunctus ab aliis*, etsi satis sit usitatum, est tamen, ubi sefellerit interpretes. Theocr. Eid. IV, 15: — αὐτὰ λείπειται τῷ στέα —; XXVI, 2: — αὐταὶ εἰσαί, solae, sine virorum comitatu: hoc si D. Heinsio, quod alioqui satis sciebat, fuisset in promptu, verissimam lectionem non ivisset mutatum Eid. XVIII, 12. Philostr. de V. S. II, p. 604, v. 12: ἐκαθήμεθα ἐσκληθέντες εἰ μὲν παῖδες καὶ οἱ παιδαγωγοὶ μέσοι, τὰ μεῖρά κτα δὲ αὐτοί. Ita sumendum in Nigr. § 18, αὐτῇ φιλοσοφίᾳ. Non aliter apud Latinos ipse. Serv. ad Aen. VIII, 682, apud Aetium Antonium & Cleopatram navali certamine prope ipse (Agrippa) superavit. Vid. I. Fr. Gronov. de Cent. & Unc. Us. Ἀντεξήγ. II, p. 513, C. A. Dukerum ad Thucyd. III, 65; V, 60. HEMST.

Pag. 33. l. 1. Παρὰ) Mendose hic in plerisque περί. Fl. I. S. & A. recte παρὰ. V. Δικ. c. 37, μηδὲ μίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνόμενος παρ' ἡμῶν. Ἐτ. Δ. X absque praepositione usurpat ἀπόκοιτος. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐκοιμᾶτο) Κοιμᾶσθαι, συνεῖναι, κοινωνεῖν, καθεύδειν, verba, quibus utitur pro Latino *solere*. BOURD.

ead. l. 8. Μὲν οὖσαν) Male Angl. μένουσαν. Nullus enim sensus esset. BOURD. Μένουσαν duce Angl. Cod. & auctoritate P. L. & ed. I. accedente, correximus. In reliquis omnibus legitur μὲν οὖσαν quod vel sine ulla auctoritate illico mutandum fuerat. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀπέστειλε) Scribe ex Mf. ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε, quae Iuppiter mihi mandavit. GRAEV. Genuina lectio ἐπέστειλε, quam praeter Mf. Gr. habent etiam L. & ed. I. vulgatae ἀπ—mendose. SOLAN. Idem mendum haestenus occupat Lyfidis Epistolam in fine: φαντὶ δὲ ὅτι καὶ Δαμῶ ἑνάσκεισα Βισταλία τῇ ἑαυτῆς θυγατρὶ τὰν αὐτὰν ἐπιστολὰν ἀπέστειλεν lege ἐπέστειλεν ἐπιστέλλειν ἐπιστολὴν, quod paulo ante ἐπισκάπτειν ἐπίσκαψιν. Ἐπιστοκαὶ, ἐντολαὶ, ἐπιταγαὶ, Hesych. Vid. Stanl. ad Aeschyl. P. V. v. 3. HEMST.

Pag. 34. l. 13. Ἐμὲ γοῦν αὐτοῦ τὴν μητέρα) Aristaen. I Ep. 8: καὶ τὴν ἑαυτῶν ἔτρωσαν ἐκεῖνοι μητέρα. ibi vide Iosf. Mercet. HEMST.

ead. l. 16. Τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μεῖράκιον) Τὸν Ἀδωνιν GUYET. Sic Assyrius est pro Syro: verba haec saepe miscuit veteres; quod fecit in hac ipsa re Bion, cuius vide luctum Adonidis in Eid. I. CLER. Perquam eleganter Alciph. I Ep. 39: οὐ δὲ ἦρᾶν μόνῃ τὸν Ἰδωνιν περιέφυγες, μήπου καταλειθθέντα αὐτὸν ὑπὸ σοῦ τῆς Ἀφροδίτης ἢ Περσεφόνῃ παραλάβῃ. ibi Berglerus opportune hunc Luciani locum annotavit. Vid. Orphei Hymn. LV. HEMST.

Pag. 35. l. 1. Ἐξ ἡμισείας) V. Theocr. Scholiaften. Barthius Adv. pag. 124 laudat Bion Idyll. I, v. 54. Proserpinae fabulam rangit Ovid. Met. X. 519. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰς πυγὰς τῷ σανδ.) Sic Dial. Iovis, Herc. & Aesc. Dixerunt ad illud Persf. Solea puer obiurgabere rubra. BOURD.

ead. l. 10. Ὑποβαλλόμενος) P. & L. pro ἐπιβ. SOLAN. Ἐπιβαλλόμενος defendi poterat: sed commodius esse, quod dedimus, nemo facile dissitebitur. Noster alibi, πορφύριδας ὑποβεβλημένος. Theocrit. Eid. XXVII, 53: Ἄλλ' ὑπὸ σοῦς πέπλους ἀπαλὸν νάκος ἦνδε βάλλω. HEMST.

ead. l. 13. Ἐπικεκλασμένη) Sic de Merc. cond. c. 3. laxa cervix, Persf. sic ὄμμα κεκλασμένον. BOURD.

ead. l. 17. Οἷσθα τί ἂν οὖν) Nullae edd. post οἷσθα distinctionem habent, nisi quod in V. 2. ἐκταραχθεῖν, οἷσθα, τί ἂν οὖν &c. Tantilla res interpretibus errandi fuit causa. HEMST.

Pag. 36. l. 11. Καθαίρεις) Dixi ad Petron. Cl. Casaubon. ad Theophr. BOURD.

ead. l. 13. Ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὕβριζεις) Migrare Lucianum illam Grammaticorum legem, quae discrimen ponit inter ὕβριζειν τινὰ & εἰς τινὰ, Kusterus observat ad Aristoph. *Plut.* v. 900. Dicemus ad *Soloec.* c. 10. Par est Veneris de filio Cupidine querela in Apollon. *Rh. Argon.* III, 94; ubi plura sunt, quae cum Lucianeis componi merentur. HEMST.

ead. l. 14. Πῆαν) *Opem* vertit Lactantius, quem vide I, 13. Eadem & *Cybele* audit & *Mater Deum* & *Berecynthia.* V. *Julian.* Or. V, & *Sallust.* in libro de *Diis* c. 4. SOLAN.

Pag. 37. l. 4. Ἀττι) De nomine huius non adeo consentiunt auctores. Ab Ovidio & Catullo vocatur *Atys.* *Diod. Sic.* III eum vocat Ἀττιν. Apud *Macrobium Sat.* I, 21, legas *Attinis* & *Attinem*, quasi a nominativo Ἀττις, vel Ἀττιν. *Lucianus* neminem, quod scimus, secutus, nominat eum Ἀττιν nisi fortasse idem etiam sit ille, cuius meminit sub eodem nomine in *Achaicis* *Pausanias.* LEED. In varia abeunt Codd. Ἀττις hic in omnibus. At mox *Fl.* rectius Ἀττι, uti recte etiam in *Ἰκαρ.* c. 27 in omnibus legitur, quamquam & ibi O. Ἀττιν habet. SOLAN.

ibid. Qi Κορύβαντες) Dixerunt ad *Claudian.* 1 de *Rapt. Prof.* BOURD.

ead. l. 5. Πῆχυν) *Erasmus* vertens, *penem ense defecat*, in errorem ridiculum traxit *Benedictum* & alios: melius huic locutioni consultum in *Dea Syr.* § 50, τάμνονταί τε τοὺς πήχεας. *Cybeles* & *Bellonae* sacrorum erat pars, ut *Galli* & *Bellonarii* brachia sibi cultris aut securiculis cruentarent. *Propert.* II, El. 18: *Cur aliquis sacris laniat sua brachia cultris?* Vid. *Maneth.* I, 244, V, 179, *Senec. de Vit. Beat.* cap. 27. Plura suppeditabit, si quis in re nota desideret, N. *Heinf.* ad *Valer. Flacc.* III, 234. HEMST.

ead. l. 6. Αὐλεῖ τῷ κέρατι) Antequam *Pronomus* invenisset αὐλοὺς εἰς ἅπαν ἁρμονίας ἔχοντας ἐπιτηδεύσας, triplex tibiarum fuit genus, *Doriae*, *Lydiae*, *Phrygiae*, ut ostendit *Pausan.* IX, p. 734, 735. *Phrygiis* five τοῖς ἑλύμοις, quarum in sacris *Rheae* usus erat praecipuus, additum fuit κέρας ἀναγεῖν, *aduncum cornu* & *reflexum*, teste *Poll.* IV, 74. *Athenaeus* itidem exponens *Ionis* illud, ἐκτύπουν αὐτὸν βαρὺν αὐτὸν τρέχοντι ῥυθμῷ, οὕτω λέγων, inquit, τῷ *Φρυγίῳ* βαρὺς γὰρ αὐτός, παρ' ὃ καὶ τὸ κέρας αὐτῷ προσάπτουσιν ἀναλογούν τῷ τῶν σαλπύγων κώδωνι. IV, p. 185 A. Scio, nihil absurdi commissurum, qui τρέχοντα ῥυθμῷν exposuerit, *concitos*, *incitatos modos*: praeterea, sic digeri posse poëtae verba in iambos, ut

per metri legem τρέχοντι ρυθμῷ sollicitare non sit integrum : verum, quandoquidem in laceris reliquiis, praesertim brevissimis, ratio versuum constituendorum admodum est lubrica, vix eripi mihi patiar, quin legendum putem τρήχοντι ρυθμῷ, insolentiore quidem vocabulo, sed cui fulcrum supponit Nicander a Stephano etiam indicatus Ther. v. 521, τρήχοντι πάγῳ· quo nihil est aptius ad inconditum illum tibiae Phrygiae & gravem sonum significandum, quem adglutinatum cornu exasperabat. Κερασφόρον αὐλὸν dixit Aristid. Quintil. III, p. 147, qui Lunae fuerit ob figuram falcatam consecratus: καὶ τὸν κερασφόρον αὐλὸν ἀνέψαν αὐτῇ (σελήνῃ) τῷ μνησιδῶϊ τοῦ σχήματος παραπλήσιον ὄντα, καὶ βαρύτερον ἐπίσης προσλαμβανομένῳ κατὰ τὴν ἐκφώνησιν· προσλαμβανόμενον autem οἱ νεώτεροι τόνῳ διαφέροντα τῆς ὑπάτης ἐπὶ τὸ βαρὺ ἔταξαν, ut Plutarchus ait de Anim. Procr. p. 1029 B. verum ex rei Musicae scriptoribus ista possunt accuratius cognosci. Hinc manifestum est, cur tibiam Bercynthiam vel Phrygiam appellarint κέρας sive cornu: Latini quidem frequentissime. Seneca Troad. v, 781, *Revocante flexo concitos cornu modos*. Interea dum quis explanandum suscipiat, quid sit *revocare modos*, legerim equidem *reboante*; quod quam proclivi lapsu depravari potuerit in *revoante*, *revocante*, obscurum non est. Lucret. IV, 549, *Aut reboant raucum retrocита cornua bombum*: ubi *retrocита* non intelligo, quod voluerunt, *ultra citroque ducta*, nonnullis etiam peius interpretantibus de tuba, sed ἀνανέοντα, curvata, *retro flexa*. Eiusmodi veterum explicatio ad marginem olim adscripta peperit, ut mihi quidem videtur, huius versiculi scripturam in quibusdam Codd. & edd. adulteratam, *Et reflexa retro dant cornua barbara bombum*. Quae conatus est If. Vossius ad Catull. p. 228, haud scio an alios, me certe adstipulatorem non habent. Haec non parum valent ad firmanda, quae scripsit I. Fr. Gronovius Obs. I, c. 17 ad finem. Apul. de Deo Socr. p. 49: *Aegyptia numina ferme (gaudent) plangoribus, Graeca plerumque choreis, Barbara autem strepitu cymbalistarum & tympanistarum & choraularum*. Ceraularum a Salmasio restitutum Pl. Ex. p. 87 A. verissime, ut collatus hic ipse Luciani locus evincit. HEMST.

ead. l. 7. Τυμπάρον) Tympanum intelligendum minus, quod manibus a saltantibus pulsabatur, cuius sonus voce βόμβος recte exprimitur. Cymbalum vero fuit instrumentum constans duobus hemisphaeriis aeneis & concavis, quae collidebantur, & quorum sonitus voce κτύπος commode describi-

tur. Vide de Cymbalo dicta in Additam. ad Annot. Henr. Hammondi i Corinth. XIII, 1. CLER.

ead. l. 9. Δέδια τοίνυν ἅπαντα) Mirum, si hic nihil est otiose positum, & plane κίβδηλον. Mea quidem sententia scripserat Lucianus, *δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο*, mediaque illa, ἅπαντα δέδια, pro spuris habeo, quae mala manus temere ex praecedentibus repetierit. IENS. *Δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο*, vel, si mavis, *τι τοιοῦτο*, eiectis, quae sensum inutiliter onerant, legendum esse I. Iensio prorsus assentior. Ἀπομαίνεισθαι notat H. Steph. in Thes. T. II, p. 769, *aliquando capi pro simplici μαίνεσθαι, & significare, furere, insanire, vel, vehementer insanire, vehementi furore esse percitum: quemadmodum in hoc Luciani loco ἀπομανεῖσα, furore percिता, ἐκμανεῖσα*. Secutus est eam rationem Guyetus; & merito quidem: argutius enim dicit Venus, *metuo equidem, ne plane in furorem versa Rhea, aut magis etiam sui compos sanaeque menti reslituta, te discerpi iubeat a Corybantibus*, quam si contra orationis ordinem invertat. Ἐν αὐτῇ scribas, an ἐν αὐτῇ vel ἑαυτῇ, nihil interest; haec enim frequentissime commutantur. Praeterea languidum illud & male conglutinatum, *ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὀρώσα*, vix fero: quanto rotundius, & Venere, ni fallor, dignius exhibit, *ταῦτα νῦν Δία, κινδυνεύοντά σε ὀρῶ*. HEMST.

ead. l. 10. Ἀπομανεῖσα) Id est, *μανεῖσα*. GUYET.

ead. l. 11. Ἐν αὐτῇ) Ἐν αὐτῇ, id est, ἐν ἑαυτῇ, *sana*. GUYET.

ibid. Κελεύει τοὺς Κορύβαντας &c.) Queritur hic Venus cum Cupidine suo, quod ille non modo pro lubitu agat cum hominibus, sed & cum Deis; quin quod ipsam quoque Rheam vetulam fecerit *παιδραστῆν*, & amore insanientem cum insanientibus Corybantibus discurrere. Propterea ait, se vereri, ne Rhea, ubi tandem mentem a furore collegerit, vel potius dum in eo furore persistat, immittat in eum Corybantes, a quibus discerpatur. Hunc praecedentium, eorumque, quae posui, verborum sensum esse puto; atque adeo videri possit excidisse τὸ, *μανία*, ut sit, *ἔτι ἐν αὐτῇ μανία οὔσα*. At ubi diligentius verba considero, est elegans ellipsis τοῦ, *μανία*, quae vox ex cognato verbo praecedente ἀπομανεῖσα relinquitur subaudienda: plane uti in Toxaride c. 10, *καὶ ὁπότερος ἂν ἐν τούτοις κρατῇ, καὶ ἀμείνους παράσχηται τοὺς φίλους, αὐτὸς τε νενικηκὼς ἔσται καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνακηρύξει, κάλλιστον ἀγῶνα καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενος*. Et hic subaudiendum *νίκην* quasi esset, *αὐτὸς τε νενικηκὼς ἔσται καὶ τὴν αὐτοῦ νίκην ἀνακηρύξει*. Ac quicumque in iis superior sit,

*ac meliores exhibuerit amicos, ipse victor erit pariter, ac suam prae-
dicabit palam victoriam, pulcherrimo & gravissima creto certamine.*
Pari ratione vox ὄνομα eleganter supprimitur apud Euripidem
in Phoenissis v. 11: Καλοῦσι δ' ἰοκάστην με· τοῦτο γὰρ πατρὸς
ἔθετο. h. e. τοῦτο γὰρ ὄνομα πατρὸς ἔθετο id enim nominis pa-
ter imposuit. Ita apud Lucianum in Vera Hist. lib. I, c. 36, &
c. 10 in Gallo, τοῦτο ἐκκαλεῖτο· h. e. hoc nomine appellabatur.
ita & Theocriti Scholiastes ad Eid. 13, loquens de Argo navi,
ait, τοῦτο γὰρ ἡ ναὺς ὀνομάζετο, h. e. ὄνομα. Deprehendo
apud Latinos ipsum Livium eadem hac ellipsi utentem, dum
de Gallograecis ita facit quempiam loqui XXXVIII, 17: *Hi
iam degeneres sunt; mixti, & Gallograeci vere, quod appellantur.*
alii forte aliter, at ego quidem id exposuerim, quod nomen,
h. e. quantum ad quod nomen. Sed ellipsis haec est multo, quam
plena oratio, mollior. IENS.

Pag. 38. l. 2. Αὐτὴ — ἐκείνη) V. Liv. I, 19, 58; II, 28;
III, 10: ubi his familia invenies. SOLAN.

ead. l. 3. Ὀλη) Tota: ut, totus in armis, totus venisti. Pe-
tron. BOURD.

ibid. Ἐν τῷ Ἀττῇ) Ἀττὶ Flor. supra tamen Ἀττῇ satis ap-
paret, Ἀττὶ esse natum ex vitio scripti Codicis, unde haec
editio fuit expressa. An Ἀττὶ usquam reperiatur, ignoro:
nam ab Ἀττῖς frequentissime solent Ἀττιδος, Ἀττιδὶ nun-
quam aliter in oratione quinta Iuliani. Phot. Ep. 49: τῷ Ἀτ-
τιδὶ μὲν σε ἀναφέρειν, ἄλλων καλοῦντες οἱ παρ' Ἑλληνιστο-
οισιν. Ἀττῆς non minus usitatum: de Dea Syr. § 15. Festus
Diaconi in Italia. Nicand. Alexiph. v. 8 — ἐργαστήριον Ἀτ-
τεω) ubi vide Schol. Plutarch. Ἐρωτ. p. 756 C. Ἀτται καὶ Ἀ-
δωναῖοι. neque aliter Pausan. VII, p. 566, ad quem Sylbur-
gius de varia vocis scriptura nonnihil notat, Damasc. apud
Phot. pag. 561. Laconibus eam formam Hesychius ut pro-
priam videtur assignare. Adde I. Scaligerum ad Catulli Aty-
n vel Attinem, H. Stephan. Ind. Thef. in Ἀττῆς, Salmass. ad
Solin. p. 37. Quod sequitur statim, ὑμῖς δὲ μὴ ἐφίσσδε τῶν
καλῶν, meo sensu non optime concordat cum adiuncto μὴ
τοίνυν ἐμὲ αἰτιάσδε τούτων. Parvo isti veteratori, si modo ra-
tiones recte colligere censeatur, sic fuerat argumentandum:
*At quid ego mali committo, si ostendam pulchra, qualia sunt? ce-
terum vosmet ipsae utique desiderio tenemini pulchrorum: ne me ergo
reum peragatis illius criminis.* Mens ea levissima mutatione Lu-
ciano restitui potest: ὑμῖς δὲ μὴν, sive potius, ὑμῖς γε μὴν
ἐφίσσδε τῶν καλῶν. HEMST.

Pag. 39. l. 1. Φαρμακία) Interpretatus sum ad Petron. Pharmace responde: sic Θ. Kr. c. 10. BOURD.

ead. l. 2. Προκατακλίνεσθαι μου) Interpres habet, priorem accumbere, quasi ad tempus referatur. Malim de loco intelligere, & vertere, supra me accumbere. Postea idem interpres vertit, priore loco accumbere: dicendum fuit, superiore. CLER.

ead. l. 4. Ω ἐμβρόντη) Acumen habet duplex vocabuli potestas involuta: vide, quae notavimus ad Tim. § r. Aesculapius naturae leges violavit, atque adeo fecit à μὴ θέμις, quando mortuos in vitam revocabat. Ingens beneficium in quos fuerit collatum, nam alii veterum alios ediderunt, refert Apollod. III, pag. 213, & Schol. Euripid. ad Alc. v. 2; ex quo maculas aliquot eruditis viris vel ignoratas, vel contemtas, eluere non ab re fuerit: apud eum ergo scribe ἀνέστησε, pro ἀνέστη, τοὺς Φινίδας pro τὰς Φονίσας, aut, quod prave reposuit Barnesius, τὰς Φονίσσας: τὰς Προΐτου θυγατέρας pro τὰς Κροΐσου θ. quas emendationes facile praestabunt Sext. Empir. adv. Gramm. I, p. 271, & Schol. Pindar. ad Π. Γ, 96. Inter hos Tyndareus annumeratur, auctore Panyasi: quod cum Schottum praeteriret, male versatus fuit in explicando Zenobio C. I, n. 47. Vide Suidam in Ἀναβιβῶναι & Ἀλσωπος. Aesculapii munere novissimus Hippolytus in Dianae gratiam revixit: quod temerarium facinus tam indigne rulit Iuppiter, Deorum honores stupendae artis miraculo labefactatum iri metuens, ut fulmine vindicaret: neque tamen non haud diu post placatus, Apollinique deprecanti iram donans nepotem, ringente licet Momo, si Luciano credimus, in coelestium ordinem recepit, inque astris, quamquam hoc quidem inter Astronomos non plane constet, Ophiuchum vel Anguitenentem esse iussit. Eratosth. Catast. c. VI. quem locum viderur designasse Hygin. in Poët. Astr. II, cap. 14. Verum sive Heracitus aliquis, sive quispiam alius de Incredib. c. 26, fabulosum illud fulmen Iovis, quo conflagravit Aesculapius, febriculam interpretatur, quam scilicet tantus medicus depellere non potuerit: ἰατρικὴν νικῆσας καὶ ὑψόσας αὐτὸς ὑπὸ πυρετοῦ φλεχθεὶς ὤλετο. Quid spectaverit Allatius, illud ἰατρικὴν νικῆσας vertens celebrem in medicina, neutiquam assequor: mihi dubium non est, quin scribi debeat ἰατρικὴν ἀσκησας: ut in Apollod. Bibl. III, p. 213, τὴν τέχνην ἀσκησας ἐπὶ πολὺ. p. 227, Oenone ἰατρικὴν καὶ μουσικὴν (forte μαντικὴν) ἥσκει. Mox οὐκοῦν Graevii si fuerat a vetustis membranis aut editionibus traditum, nihil aliud utrique desiderassemus:

nunc οὐκουν cur ab hac sede, quam dudum obtinet, expellatur, nulla est causa. HEMST.

ead. l. 5. Ἄ μὴ θέμις &c.) Quia scilicet mortuum suscitaverat Hippolytum, a Iove fulmine percussus. V. Ὀρχ. cap. 45, & Virgil. Aen. VII, 761. Tangit iterum Noster Περ. c. 4. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐκουν) Videtur scribendum: οὐκ οὖν ἴσα καὶ ὁμοία βεβίωται ἡμῖν; Ergone aequalia & similia sunt, quae a nobis gesta sunt in vita? GRAEV. Οὐκουν) Sic supra. Infra Dialogo sequenti. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐκκαθαίρων τὸν βίον) Sic Vit. Auſt. c. 18, quo loci Cynicae sectae Deus praefes Hercules. BOURD.

ead. l. 12. Πιζοτόμος) Huius nominis tragoediam fecit Sophocles, ex qua versus citat interp. Apollon. Convicium est in medicos, qui etiam, ut hic Aesculapius, Agyrtae dicuntur. BOURD.

ead. l. 15. Ἐγκαύματα) Vide Notas ad D. M. XI. HEMST. in Schol. Ἐπαίτης) Etymol. p. 14: Ἀγύρται, λαποδύται, ἐπαῖται, φιλοκερδεῖς. Uberius Suidas: Ἀγύρτης, πτωχός, ὁχλαγωγός· ἐπαίτης φιλοκερδής, ἢ συρφετώδης. Priora sumfit a Schol. Sophocl. ad Oedip. Tyr. v. 395. tum distinctione separanda sunt ἐπαίτης & φ. κερδής, quemadmodum in nostro Schol. contra quod apud eum praecedat, cuius, quia nullum sensum elicere poterat, versionem praetermisit Kusterus, demta distinguendi nota sanum est ac facillimum: ὁμιλίαν, οἷαν ἐκεῖνος ἐβηράτο, πρὸς ἀγυρτεῖαν τινὰ δρασυνομένην· nam valde abhorret, ut ὁμιλία putetur ad exponendam ἀγυρτεῖαν pertinere. Ceterum istius in Aesculapium iacti ab Hercule convicii rationem non percepit Graecus Commentator: ἀγύρται inter alia sunt circulatorum vilissimum medicorum genus, verisque medicis exosum: iungit Hippocrat. περὶ ἰερ. νοσ. in initio μάγους τε καὶ καθαρτὰς καὶ ἀγύρτας καὶ ἀλαζόνας· isto probroso nomine Aesculapium infamat Hercules. HEMST.

Pag. 40. l. 1. Διαφθαρμένος τῷ σώματι) Apud Thom. Magistrum legitur διεφθορὸς τὸ σῶμα. Cuius lectionis pars posterior τὸ σῶμα, perplacet; & omnino confirmatur a L. Cod. De priori dubito adhuc. Vide B. Πρ. c. 12, & Θ. Δ. XVIII, ubi translate mollem significat. Hoc nihil ad rem, inquires. Vide ergo Παρασ. cap. 8, ubi haec verba reperies: τοὺς μὲν ζυτρίβοντας, τοὺς δὲ καὶ τὰμπαν διαφθαρέντας. Aut peccasse dicēs Lucianum, aut hallucinatum bonum Thomam Magist.

SOLAN. Credo veram esse Thomae lectionem in Διέσθορα. Etiam si Lucianus carpat illum usum τοῦ διέσθορα passivum in Soloec. § 3, ipse tamen non veretur saepe discedere ab strictis Atticis regulis, quas eo in libello, ut alium quendam irrideret, Sophistas & Grammaticos secutus fixerat. Τὸ σῶμα vero a male sedulis correctoribus non raro migrare iustum in τῷ σώματι ista labes mentem corrumpit sententiae Pythagoreae in Iamblichi Protr. c. II, p. 4. sic ibi legendum est οπε Codicis Reinesiani: βλαβερὰ μάλιστα τροφῆς μὲν ἀφθονία τῷ τῷ σώμα, κτήσεως δὲ τῷ τὴν ψυχὴν διακειμένῳ κακώς. Arcerium hic nihil vidisse, satis patet: propius accesserat, quippe ingenio longe praestantior. Anonymus. HEMST.

ead. l. 2. Τὸν χιτῶνος) Ovid. Met. IX, 152, 213 & 130.

SOLAN.

ead. l. 3. Ἐδούλευσα) V. Clem. Alex. p. 15 B. SOLAN.

ead. l. 4. Παίσιμος) Ovid. IX Heroid. SOLAN. Meminit huius loci Crescensius Th. Rhet. V, c. 6; ubi tum de verbo παίζειν minus bene commentatur, tum Plutarchi locum, qui a Casaubono egregie fuerat illustratus ad Sueton. August. cap. 82, male tractat. HEMST.

ead. l. 6. Μελαγχ.) Eurip. & Seneca Herc. fur. SOLAN.

ead. l. 9. Μῆδ' ἔτι τὸν Παίσιον &c.) Quo spectaverit Lucianus, indicat forma vocis poetica: nimirum ad Homeri Il. E, 401, 899. Dicitur autem quasi proverbio: Apollon. Arg. IV, 1511, ille serpens, a quo percussus interiit Mopsus, quemcunque dentibus modo tetigerit, eum expirare necesse est, Οὐδ' ἦν Παίσιον, εἰ μοι Δέμις ἀμφαδὸν εἶπειν, Φαρμάσση — quem locum commode protulit L. Bos Obs. Crit. p. 44. Vid. Phalar. Ep. I. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Τὴν γυναῖκα) Μεγάραν) Haec ita distincti, ut nomen uxoris Scholium sit. SOLAN.

ibid. l. 2. Μεγάραν) Ut edidimus, ita distinguendum esse viderat etiam Matth. Sladus: in V. male praeterea Κρεοτιάδης & Μηγάραν, quorum illud correxit, hoc retinuit E. A. Megaram cum tribus liberis scelere furentis Herculis interiisse scripsit Euripides in Tragoedia cognomine, itidemque Seneca, quamquam alias ordine rerum & scenae multum diversus: vid. Hygin. F. XXXI, XXXII, CCXLI. Alii consultius se facturos arbitrati sunt, si Megaram uxorem tanto parricidio non subducerent tantum, sed in aliud etiam matrimonium darent: ita sane Diodor. Siculus, cuius, utpote historici, fidem in fabulis vide an potius amplectendam existimes, IV, p.

153 B. 164 D. ubi Hercules τελέσας τοὺς ἄλλους τὴν μὲν ἑαυτοῦ γυναῖκα Μεγάραν συνώκισεν Ἰολάῳ, διὰ τὴν περὶ τὰ τέκνα συμφορὰν ὑποπτεισάμενος τὴν ἐξ ἐκείνης παιδοποιῶν. Sed profecto res tota est lubrica: nam Thebani ἐπιδεικνύουσι Ἡρακλέους τῶν παίδων τῶν ἐκ Μεγάρας μνήμα, οὐδὲν τι ὁμοίως τὰ ἐς τὸν θάνατον λέγοντες, ἢ Στῆσίχορος δ' ἡμεραῖος καὶ Πανύασις ἐν τοῖς Ἑπείσιν ἐποίησαν, teste Paus. IX, c. 11, qui tamen, non pro sua sedulitate, quid istorum poetarum in hoc genere Musae cecinerint, celatos nos voluit: is idem vero de Megara dimissa ad Diodorum accedit X, p. 870: ταύτην γυναῖκα ἔσχεν Ἡρακλῆς τὴν Μεγάραν, καὶ ἀπεπέμφατο ἀνὰ χρόνον, ἅτε παίδων τε ἐστερημένος τῶν ἐξ αὐτῆς, καὶ αὐτὴν ἡγούμενος (malim ἀγόμενος, vel propius ἡγμένος) οὐκ ἐπὶ ἀμείνονε τῷ δαίμονι. Numerus liberorum, quos ex Creontis filia suscepit Hercules, haud sane magis constat: quatuor recenset Scholiastes noster; uno minus Euripid. Herc. Fur. 474, nomine tamen nullum signans, quod nec Seneca fecit: ergo citandus est Apollodor. II, p. 107, qui nos doceat, ἐξ ἧς (Μεγάρας) αὐτῷ παῖδες ἐγένοντο τρεῖς, Θηρίμαχος, Κρεοντιάδης, Δηϊκόων hoc bene feceris, si restituas in Commentatore nostro pro Δηιοκόων. Hyginus praeter Therimachum & Ophiten nullos commemorat. Iam si Pindarum Thebanum adaequamus, quem utique res patrias optime tenuisse credibile est, respondet scilicet — χαλκοῦραν ὀκτὼ θανόντων, τοὺς Μεγάρων τέκνα οἱ Κρεοντίου υἱοὺς ibi insignis est Scholiastae veteris nota prolatis auctoritatibus grave scriptorum dissidium assermantis: inter alios Aeneas Argivus quatuor proponit, cum quo prorsus consentit Apollod. II, p. 151, ἐκ Μεγάρας δὲ τῆς Κρεοντός, Θηρίμαχος, Δηϊκόων, Κρεοντιάδης, Δηϊων sic tamen, inquis, ipse secum pugnat, qui modo Deionis oblitus tres tantum ediderit: sciendum est, hoc Apollodoro saepius accidere, proinde atque diversos scriptores, quos sequatur, in manus sumserit. Sed nimirum error aliquis facile subrepere potuit in tam numerosa heroum fortissimi prole, quam si colligas in unum, non familiam, sed exercitum confeceris: itaque suspicari licet, Megarae filiis additum fuisse unum & alterum, qui ex alia uxore fuerant procreati. Pherecydes apud Scholiasten Pindari Glenum nominat: is Glenus Deianirae fuit filius. Schol. Sophocl. ad Trachin. v. 54: ἦσαν γὰρ αὐτῇ παῖδες ἐξ Ἡρακλέους, Ὕλλος, Κτήσιππος, Γλῆνος, Ὀλίτης non aegre feret Olites, si sic scribatur, prorsus ignotus atque intestabilis, suum sibi nomen restitui, idque sponfore

Diodoro IV, p. 168 D. ἐτέκνωσε δὲ καὶ ἐκ τῆς Δηϊανείρας νεωτέρους τοῦ Ἰλλου υἱούς δύο Γυνέα καὶ Ὀδίτην observant in aliis exemplaribus legi Γληνέα, quod omnino rectum est; nam Γυνέα dum quis inveſtiget, multum erit laboris infumendum. Ceterum unius literulae discrimen apud me tanti non habetur, quin Ophiten, Oditen, & nostri Scholiastae Onyten eundem statuam. Hac occasione iuvandus est Apollodor. II, p. 151, cuius inquinatissimo loco nemo, quod sciam, haecenus opem tulit: ἐκ Δηϊανείρας τῆς Οἰνέως Ἰλλος, Κτήσιππος, Γλυκισονείτης quos duos in unum mirifico facinore librarii conſlant, ſeiungere neſcivit interpres: expediam illigatos: Γλῆνος vel Γλῆνευς, Ὀνειτης, niſi forte, me non invito, cum nostro Commentatore praeferas Ὀνύτης HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Ἐνωχίαν) Matth. Sladus & Solanus ἐνωχίαν. HEMST.

Pag. 41. l. 7. Τὸν Οἰβάλου) V. Philostr. Imag. p. 798. Vetusiores edd. Οἰβάδου, quod in recentioribus recte mutatum. L. etiam recte Οἰβάλου. Neque solus Lucianus Oebali filium facit. Idem enim tradunt Philostratus iunior p. 885, & Hyginus. Ovidius etiam *Oebalidem* vocat X, 196, V & XIII, 396, 588. Alii Amycli filium tradunt. V. Nicandri Scholia a Meurfio emendata, & Ioh. Tzerzis Var. Hist. I, 11, & Apollodor. III, p. 87 B. Nec audiendus Apollodorus, qui Veneris & Adonidis natum facit. AG. V, 2222. SOLAN. Quas turbas dederit vitiata primarum edd. scriptura, cognoscere licet ex Regio ad Ovid. Metam. X, 196. *Hyacinthus Oebali filius*, Hygin. F. 271. ubi vide Munckerum, & I. Meurfii Regn. Lat. con. c. 2. Ad Mercurium autem non sine ratione dolorem amissi Hyacinthi conqueritur Apollo: nam is ipse simili plane casu Crocum, delicias suas, extinctum luxerat, verſum etiam in odoratum ſui nominis fruticem. Vid. Galen. περὶ συνθ. φαρμ. τῶν κατὰ τόπους lib. IX, ubi Philonis epigramma, quo medicamenti ἀνωδύνου, ſive dolorem ſedantis, compositionem deſcripſit, interpretatur: meminit etiam Auſon. Ecl. VI, 11. Ovid. Metam. IV, 283. ubi Commentatores. Perquam eleganter Martialis XIV, Ep. 173: *Fleſcit ab inviſo morientia lumina diſco Oebalius Phoebi culpa dolorque puer. Cortinipotentis delicias* vocat Lucilius apud Nonium in *Contendere* p. 258: *Hunc cene ego unquam (inquam) malebat D. Heinſius; quod non probo) Hyacintho hominem cortinipotentis Deliciis contendit?* — Satis apparet, ſermonem fuiſſe de homine quodam deſormi, quem vel Lucilius, vel is, quem loquentem indu-

xit, iocose negat unquam se cum Hyacintho comparasse.
HEMST.

Pag. 42. l. 1. λόγον) Sola ed. I. hic τρόπον habet. Reliquae & ipsa Coll. λόγον, quod ut non infrequens servavimus.
SOLAN.

ead. l. 3. Ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος Ζέφυρος &c.) Patet, in his verbis esse ἀνακόλουθον, quod plane tolli potest, si, ut est in edit. Basil. ponas punctum post vocem ὑπεροψίαν. Atque ego cum illo ludebam disco. Perditissimus vero omnium ventorum Zephyrus & ipse iamdudum amabat, sed neglectus, neque ferens istud fastidium. Ego vero sursum ieci, ut solebamus; sed ille spirans ab Taygeto, discum illum in caput puero impexit. At Graevius ex Mf. post eandem hanc vocem locat ἐβούλευσε, infidiatus est: & certe id videtur requiri; sed puto vitio typothetae secus id pro ἐπεβούλευσε excusum esse. IENS.

ead. l. 4. Ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων) Vides pendere sensum, & nihil esse, ad quod referatur ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων. Sed omissa est vox, ex Mf. restituenda: ἢ ἤν. μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ αὐτὸς, ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπεροψίαν ἐβούλευσε, ἐγὼ μὲν &c. iamdudum etiam & ipse amabat, sed neglectus & non ferens fastidium infidias struxit. GRAEV.

ibid. τὴν ὑπεροψίαν) Lenire voluit asperitatem orationis, ut videbatur, male cohaerentis, qui in Codice Graeviano interposuit ἐβούλευσε, sive potius ἐπεβούλευσε: sed Luciano mulum vereor, ut approbetur haec nimis officiosa diligentia, quae Apollinis indignantis impetum narrandi molesto tractu retardat. Sunt certe veterum in scriptis eiusmodi ἀνακολουθίαι satis frequentes, nonnunquam per incogitantiam oblatæ, sæpe studio quaesitæ, quando ad animandam orationem ars consuetas structurae leges contemnere non reformidat. Hoc duplex genus quomodo dignoscatur, exemplis alibi docebimus. HEMST.

ead. l. 5. Ἐγὼ μὲν ἀνέριψα) Locum huic similem vis? adi Dial. Apoll. & Bacchi seu Θ. Δ. XXIII & XV, & apud Xenoph. Cyrop. IV ed. St. p. 66, 27. SOLAN.

ead. l. 6. Δίσκος) Δίσκος quid sit vide Γυμν. c. 27. VORST.

ibid. Ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ, ἐνέσσει) Non debuerat haec distinctio ex editione Benedicti in hanc propagari, cum priores melius καταπνεύσας, ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ ἐνέσσει, eamque sequatur in interpretatione Benedictus. GRON. Τοῦ Ταῦγέτου faniores edd. I. B. 2. S. A. & ipse Cod. L. & Coll. Reliquae τὸ Ταῦγέτον, & ipse

Lucian. Vol. II.

T

Scholiasfes, qui ridicule ad Atticifmum confugit. V. *Ἰκαρ. c. 11. SOLAN.*

ead. l. 11. Ἀμύλλαις) Unde oriundus Hyacinthus, vide Ovid. l. c. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 5. Ὀμηρος B.) Immo Od. M, 73, quod pafsim in Scholiis hifce laudatur. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀπὸ τὸν Ταῦγέτον) Legendum τὸ Ταῦγέτον. Dicitur enim etiam οὐδετέρως, ut docet Stephanus in Ethnicis: & obfervandum, hodie in Codicibus noftris legi ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου. Verum mihi non conftat, an Attici folerent cum praepofitione ἀπὸ nominativum coniungere. Certe Grammatici magno confenfu notant unicum cafum, Genitivum nempe, ei coniungi. CLER. Scholiafes in depravato haud dubio codice pro vulgato ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου legit ἀπὸ τὸν Ταῦγέτον, eamque ait Atticam effe confuetudinem, ut pro Genitivo rectus cafus fumatur. Sed potius Graeca eius, ut edita funt, ponamus, ὁ δὲ ἀπὸ &c. Quae verba ofcitantem fcriptorem declarant. Is cafus, five illa πτώσις non εὐθεΐα, fed αἰτιατική foret. At vero quis apud ullum Graece fcribentem invenit ἀπὸ alii, quam fecundo, cafui iunctum? in hoc certe Luciani loco conftantiffima eft omnium editionum, eaque recta lectio, ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου. IENS. Tb. C. M. τὸ & τοῦ. SOLAN.

ibid. l. 7. Ἐπιπτόμενος) Ἀπὸ τοῦ ἐλκόμενον μέγα) Sic vitiofe A. & mox ἐπιπτόμενον δέ recte mutavit Solan. HEMST.

ibid. l. 11. Μικρὸν) Deeft litera O, etiam in Cod. M. SOLAN.

ibid. l. 12. Ἐντάσσεται) L. συντάσσεται ut ad initium Nigrini, δοτικῇ συντάσσεται nunquam aliter loquuntur veteres Grammatici. HEMST.

Pag. 43. l. 2. Γράμματα ἐπ.) Literae 'AI, 'AI, quae cui flori infcriptae confpiciantur, nescio. Non certe in noftris hyacinthis; nifi forfan nomen antiquum novo tributum fit flori. Neque enim de nihilo haec & Aiacis fabula putanda eft. Certe florem in filvis purpureum vidiffe me memini, cuius puncta facile a poëtis literas, quas volebant, exhibere apta putata funt. Ovidius & Moſchus idem narrant. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ) Salmafius, quia notae utriusque a veteribus descriptae parum confentiunt, poëtas alium ac ſuum habuiſſe hyacinthum, ſuum aliumque medicos & naturalis hiftoriae indagatores, ftatuit: illum eſſe xyrin, iridem agreſtem, vel gladiolum Latinorum: vide Plinian. Exerc. p. 860, 861, & Hyl. Iatr. c. XXII. Quidquid fere

veterum est poetarum, literis funestis & ἐπαιζούσαις τῷ νε-
κρῷ hunc insignem fuisse florem testantur; qua de re non
vulgaria promittit N. Heins. ad Ovid. Metam. X, 215. Pausan.
II, p. 195, Hermionenenses refert annum egisse festum co-
ronatos: πλέκονται δὲ οἱ στέφανοι σφίσιν ἐκ τοῦ άνθους, ὃ κα-
λοῦσιν οἱ ταύτη κοσμοσανδαλον, ὑάκινθον ἐμοὶ δοκεῖν ὄντα καὶ
μογεῖν καὶ χροῖα· ἐπισσι δὲ οἱ καὶ τὰ ἐπὶ τῷ θρήνη γραμμα-
τα. Scribi debere κοσμοσανδαλον, patet ex Clearchi verbis
apud Athen. XV, p. 681 C. ὅρα τοὺς κοσμοσανδαλον ἀνσύ-
ροντας Λακεδαιμονίους, οἱ τὸν παλαιότατον τῆς πολιτικῆς
ΚΟΣΜΟΝ συμπατήσαντες ἐξετραχλίσθησαν expedita qui-
dem structura, sed mens scriptoris mihi quidem intricatior,
cuius intellectum nihil adiuvat I. Meurs. Misc. Lac. II, 17.
non aliter variis in locis Comicorum pag. 685, & Poll. VI,
106. Ruellius etiam *cosmosandalum* posuit in Hist. Strip. Ce-
terum, ut Plinius obiervat, duplex hyacinthum fabula co-
mitatur: cum Luciano multi conspirant: Lutat. ad Stat. Theb.
IV, 223, bene a Barthio restitutus; Serv. ad Virgil. Ecl. III,
106, hoc insuper addens, *Est autem quasi lilium rubrum desig-
nans primam Hyacinthi literam*: ex quibus patet, unde nata
sint in Ovidii libris antiquis illa versiculi, quem modo indi-
cavi, lectionum, ut ait Heinsius, monstra. Prudent. περὶ
Στεφ. H. X, 191: *Mox flevit impuratus occisum gravi Disco, &
dicavit florulentum subcubam*. Philostratus Ep. LXI: *Οὐκ εἶδες
οὖν Ὑάκινθον; οὐδ' ἐστεφανώσω τοῦ τραύματος*; quorum ver-
sione novissima vix est, ut quidquam ineptius fingi possit:
& an non cum amoris vulnere coronam meruisse putas? longe aliud
spectabat Philostrati sophisticum acumen: *Non tu vidisti er-
go Hyacinthum? nec capiti corollas aptasti ex eo flore, qui de vul-
nere prodit & sanguine Hyacinthi?* Haud pauciores ab Aiakis
cruore in ensen Hectoreum incumbentis ortum esse confir-
mant: testis luculentus, pro aliis etiam, Euphorion versi-
bus egregiis, quos Theocriti Scholiastae referimus acceptos
ad Eid. X, 28: Πορφύρεν ὑάκινθε, σὲ μὲν μία φάτις αἰοιδῶν
Ῥοιτεῖης ἀμάθοισι δεδουπέτος Αἰακιδᾶς Εἰάρος ἀντελλεῖν γε-
γραμμένα κοκύνουσιν hunc in modum e membranis corrupta
verba Casaubonus expolivit Lest. Theocr. c. XI, a cuius
emendatione quare diversus abierit Salmasius Exerc. Plin. p.
733 B. nihil excogitare possum aliud extra syllabam primam
in φάτις productam: ratio parum idonea: nam si vel maxime
nulquam non corripereetur, in proclivi erat reponere φημῖς,
cuius vicem subierit adscriptum interpretandi causa φάτις.

Verum enimvero rarior utrique unius voculae intellectus obstitit, ne sensum Euphorionis haberent exploratum; quod Casaubonus distinguendo, Salmasius certioribus etiam argumentis patefecit ad Solin. pag. 880 F, etenim εἶαρ hic non *ver*, quemadmodum illi sunt arbitrati, sed *sanguinem* indicat: Cypriae dialecto vox propria; vid. Hesych. in *Εαρ, Εἶαρ, *Ηαρ, *Ηεροπότης, *Ιαρα, *Ιεροπότης, & Fragm. Callimachi Bentl. n. CCI, CCXLVII, Oppian. Halieut. II, 618, & Schol. quae tamen potestas ceteroquin Salmasium ipsum non fugiebat Plin. Exerc. p. 906, ubi Scaliger immerito castigatur. Iam sententia, ni fallor, versuum est planissima: illud eximium & vere poënici coloris, γεγραμμένα κωκυόουσιν, *ipsis literarum notis luctum gemitumque prodentem*. Porro fabulam utramque cum reperiret Ovidius, ingeniose coniunxit Metam. X, 208, XIII, 397. deinde secuti sunt eum Servius, alique Grammatici. HEMST.

in Schol. Ἐπιθρήνοντα) Ἐπιθρηνοῦντα: alterum ne Graecum quidem. HEMST.

ead. l. 15. Τὸ δὲ καὶ χολὼν &c.) Initium dialogi tam abruptum, & ab illa Lucianea sermonis ordiendi expedita facilitate abhorrens, ut parum absit, quin intercidiſſe nonnulla statuam: nam aliud quidem colloquium utriusque numinis reperio nullum, cum quo commodè connecti posse videatur. *Ἡφαιστον apposuisse aliquem suspicor in margine, ut, de quo sermo haberetur, indicaret: postmodum illa vox, quemadmodum saepe fieri solet, in contextum migravit. Si quis ab exemplo Dial. II & XXIV, quamquam eorum diversa est ratio, defensionem paret, tum certe parvula mutatione lectionem vulgarem adiutam malim: Τὸν δὲ καὶ χολὼν ὄντα τὸν *Ἡφαιστον &c. HEMST.

*ibid. *ὄντα τὸν*) Edd. pleraeque αὐτὸν ὄντα, absque τῷ. Optime, mea quidem sententia, *I.* quam expressimus. SOLAN.

ead. l. 17. Τὴν Χάριν) Hoc est, maximam naturae trium Charitum, seu Gratiarum, quam poëtae collocarunt Vulcano propter opera eius χαρίεντα, *elegantia*. CLER.

in Schol. Ἀπ.) ἀτυχία) Pravo usus est Codice; utrobique enim erratur. Εὐπ. εὐτ. scribendum fuit, & ita in Exc. legitur. SOLAN.

Pag. 44. l. 2. Καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλονσί τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι) Patet, postremum verbum συγκαθεύδω in ita contexti cum verbis praecedentibus, quae accusativum & possunt & habent, quasi & ipsum gau-

deret eodem casu; quod tamen re ipsa ita sese non habere, manifestum est. Sed ita scilicet aliquando solet unus casus poni, ad quem verba sequentia, diversum licet casum postulantia, sint referenda: inque eo iterum cum Graecis conveniunt Latini. Ita apud Livium XXXIX, cap. 11: *Si quid ad eas (leges) addi, demi, mutarive vellet, rursus ab Senatu ei postulandum fore*. Hic unum addi potest proprie ad τὰ, ad eas referri: apud eundem XXXV, c. 19, *odi odioque sum Romanis*. Apud Ciceronem quoque in Verrina c. 54 dicitur Timarchides, Verrinae nequitiae fatelles, in Sicilia omnium adversarios, omnium inimicos diligenter cognoscere, colloqui, attentare. Certe τὸ colloqui, quod hic cum eodem, quo cognoscere & attentare, casu construitur, proprie aliter construendum foret, ut notum est. IENS.

ead. l. 7. τῇ λύρᾳ) Lyrae quidem, uti supra visum, (Dial. VII) inventor Mercurius. Sed Musicen inter praecipuas eius dotes, coram Apolline, numerari, minime Lucianum est. Vid. tamen Dial. VII, & Horat. Carm. I Od. X. SOLAN.

ead. l. 9. ἀναφρόδιτος) H. Steph. Gr. L. Thes. T. I, p. 613, postquam monuerat ἀναφρόδιτον esse a Venere alienum, invenustum, positis etiam his Luciani verbis addit: *quod quidam exponunt, adversa Venere natus*. Non aliter invenustum capit venustissimus Murerus in Terent. Andr. A. I, Sc. V, 10: *rebus amatoris infortunatum & infelicem, quod Graeci dicunt ἀναφρόδιτον*. Graecus ille Samosatensis: ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφρόδιτος &c. & venustas interdum est ἡ ἐν τοῖς ἐρωτικαῖς εὐδαιμονία. Terent. Quis me est fortunatior, venustatisque adeo plenior? ubi tamen Nonius legit vetustatis; sed falso, ut puto. Haec Murerus. HEMST.

Pag. 45. l. 4. Ἐν τῇ Ἀθήνῃ σὺνεστιν) De Charite praeter Venerem Vulcano iuncta res est nota: Aglaïam ὀπλοτάτην Χαρίτων vocat Hesiod. Theog. v. 945; Thaliā nonnulli, teste Eustath. ad Il. Σ, pag. 1148. Homerus nihil aliud, quam Χάριν λιπαροκρήδεμον, Καλὴν, τὴν ὅπως περικλυτὸς ἀμφιγυνοῖς Il. Σ, 382: quod Pausanias observat IX, p. 781, ubi de Gratiis egregia multa. Vid. Cornut. de N. D. cap. 15, pag. 163; c. 19, p. 183. Verum Vulcano, Deorum haud sane formosissimo, quis tam sollicitè prospectum voluerit, (Lucianus enim non ingenium hic suum, sed alios auctores videtur secutus) ut, partito munere coniugali, sive in coelo versaretur, seu Lemnum videret, optatos tamen pulcherrimae coniugis infusus gremio amplexus inire posset, mihi non suc-

currit. Charitem etiam in Lemno ponere videtur Schol. Homer. ad Il. E, 230. ibi quaesitum est apud veteres, ut in nestendis ex Homero nodis mirifica quadam sunt industria, cur Iuno Somnum conventura Lemnum a principe poetarum adire fuerit iussa: huic molliendae difficultati inter alia plura & forte deteriora tale remedium adhibetur: dominum esse Lemni Vulcanum, uxorem eius Charitem; cuius germanam Pasitheim, quae sororis in contubernio vivebat, cum Somnus efficium amaret, ideo scilicet, ut propius ab optatissimae virginis aspectu abesset, in Lemno desedisse. At Homerus & Charitem, & ipsam Vulcani officinam in coelo collocavit, nescio quam probantibus Diis: nam fieri quidem vix potuisse credas, quin tantus ferramentorum malleorumque ingeminatorum strepitus coelestium aures vehementem in modum obtruderit: quam ob rem posteriorum in eos poetarum non vulgare constat beneficium, qui destructa Homeri taberna fabrilis Olympum nitidius expoliverunt, Vulcanumque, si quid operis moliretur, migrare iusserunt ad insulam aliquam Aeoliam aut Lemnum, datis insuper (nam Homerus plane solum ad fornacem atque incudem destituerat) aerumnosi laboris ministris Cyclopibus. Ita Callimach. H. in Dian. Apollon. Rh. Arg. III, Virgil. Aen. VIII. Apud eosdem vero cum Vulcano Venus in Olympo habitat; neque secus, quod magis mireris, in Homeri Od. Θ. Illam quidem Anacreon, vel alius Melicorum aliquis, ad Lemnios caminos devocavit; sed diverso consilio, ut operam sociatam ad Amoris tela fabricanda conferret. Mox displicet αὐτὸν malleμ καὶ στρατιώτην αὐτὸν etsi non me fugiat usus aliquis τοῦ αὐτὸς haud valde dispar, de quo alibi dicam. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπιμνηχάνησαςδαι) Perspicuum est, legendum ἐπιμνηχάνησαςδαι. IENS. Ἐπιμνηχάνησαςδαι Iensii emendatio est. In libris nostris omnibus ἐ—σαςδαι legebatur. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐκ οἶδα) Non solum Lucianus haec dicentem inducit Apollinem. Gravissimus poeta Homerus Odyss. Θ, 336, eadem ferme habet; eoque credo factum, ut Lucianus, qui eum perpetuo suggillat, Dialogum XVII scripserit. Iocosior Ovidius & a quo talia expectes l. c. & II de Arte Am. 561. SOLAN.

Pag. 46. l. 7. Καταχέσμηκεν) Vide Ous. c. 8, & Ovid. Met. II init. SOLAN.

ead. l. 8. Σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς) Qua fronte Lucianus Iunonem hic inducit asserentem, Vulcanum a Venere diligere

aut colī? Similem phrasin vide Dial. XXII. SOLAN. Locutionem illustrat Bergler. ad Alciph. pag. 120, *Διὰ χρήματα ἐσπουδάζειν ὑφ' ὑμῶν*. Dion Chrys. Or. XXXVIII. Modo vide, an mecum malis, *χρήσιμός τε*. HEMST.

ead. l. 11. Οἷα ἐσθίει) Hoc est, quibus sacrificiis delectetur: nam sacrificia esse putabant convivium Deorum. Vide, quae monuimus ad Prometh. § 17. CLER.

ibid. Ξενοκτοῦσα) Sic Dialog. Apoll. & Bacch. Ovid. 3 de Ponto, Achill. Tat. lib. 8. BOURD.

ead. l. 13. Πάντα εἰδέναι) Callimach. Hym. Apoll. Τέχνη δ' ἀμφιλαφὴς οὐ τις τόσον ὅσον Ἀπόλλων. Apul. Florid. 1, Aristoph. in Plut. Orpheus, Homer. H. eis Ἀπολλ. BOURD.

Pag. 47. l. 1. Κλάρω) Vide Ἀλεξ. c. 8, & Clem. Alex. p. 9, τὸν Κλάριον, τὸν Πύθιον, τὸν Διδύμεα, τὸν Ἀμφιάρεα, τὸν Ἀπόλλω, τὸν Ἀμφίλοχον. V. Schol. Apoll. Rh. p. 128. SOLAN.

ead. l. 2. Διδύμοις) Origen. Cels. I, p. 55, 1. SOLAN.

ibid. Λοξά) Momus in Apollinem Δικαστήρ. Sic in Alexand. sic in Iove Tragœd. & passim. Λοξίας Apollinis. cognomen. BOURD.

in Schol. l. 2. Μυθεύμενος) Leg. μυθεύμενος. CLER. Μαντευόμενος) In ed. A. & C. M. legebatur μυθεύμενος. Ego certa coniectura ductus mutavi. SOLAN. Mihi placuit μυθεύμενος: idque omnino retinendum videbatur. HEMST.

Pag. 48. l. 2. Μαρσύας) Apul. loc. cit. Iulian. Imp. Epist. ad Iambl. BOURD.

ibid. Αἱ Μοῦσαι) Vid. P. Burmann. ad Ovid. Metam. VI, 400. HEMST.

ead. l. 4. ἄθλιος) Addi solet articulus. nisi forte legendum ἀθλίως, sed edd. vetant, nec sequens patitur ἀδίκως. SOLAN.

ead. l. 9. Καὶ αὐτὴ οὐσα) Tantum abest, ut ornet sententiam vocabulum αὐτὴ, ut onerare potius mihi videatur. Longe dispar erit ratio, si legas ἀγνή quod percommodum hoc in loco. Scilicet Homerum, ut solet libenter Lucianus, tetigit: Ἀρτεμις ἀγνή in Odyssæa satis frequens. Dianam virginem intactam, quae puerperis affideat, & opem invocata praestet, aequae ac Noster, rident patres Ecclesiastici, nec ad rem pertinere quidquam credunt, quod a veterum Theologis affertur, eandem esse & Lunam; quae cum sit τῆς γενέσεως ἀρχὴ, isto munere iure merito fungatur. HEMST.

Pag. 50. l. 4. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον) Talia describit Vulcani vincula Homerus Od. Θ, 275, — κόπτε δὲ δεσμούς Ἀρήϊου, ἀλύτους, ὅφρ' ἔμπεδον αὐτὸι μένοιεν & v. 299, Καὶ

τότε δὴ γίνωσκον, ὅτ' οὐκ ἔτι φευκτὰ πέλονται. Ideo δασμὰ Ἡφαιστεία proverbio dicuntur, quibus expedire se nulla vi licet: ἐπὶ τῶν ἀφύκτων, inquit Suidas, adiecto Eunapii, huius enim esse recte censuit H. Valesius, insigni loco, qui imitationis Homericæ vestigia clare praeferat, ὁ δὲ τρίσιν ἅμα συγκατελιηµένος πάθεισιν ὥσπερ Ἡφαιστείοις δασμοῖς ἀρρήκτοις, ἀλύτοις, ἔµενέ γε ἐν αὐτοῖς ἔµπεδον. Arbazacium designat, ut manifestum est ex iis, quae copiosius indidem proferuntur in Ἀρβάζακιος. Huius autem subtilissimi retis nexus tam tenuis, ut omnem oculorum aciem fugerent, & ab Homero cum araneae tela comparentur: ἀφανὴ δασμὰ paulo ante Noster, & Aelian. de Anim. II, c. 30, δασμὰ ἀφανῆ ὑπὲρ τὰ Ἡφαιστου τὰ Ὀμήρεια. HEMST.

ead. l. 9. Τὸ δέσµα ἡδιστον ἐμοὶ ἐδόξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον) h. e. illud vero iucundissimum spectaculum mihi prope ipsum opus Venereum visum est; scilicet ferme ita hoc spectaculo delectatus fui, quam si ipse iisdem fruerer gaudiis. Sic enim hunc locum intelligendum puto, ut Mercurius verba illa (μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον) ad se referat, non autem ad Venerem & Martem, quos iam ante dixerat ἐν ἔργῳ εἶναι. Nihil hic videtur intellexisse vulgaris interpret. Quae deinceps ait Mercurius, se nempe invidisse Marti istum cum Venere lusum, & sibi ista vincula, quibus cum Venere coniunctus comprehenderetur, optasse, plane conveniunt iis, quae in eodem hoc iocoso argumento habet Ovidius Metam. IV, v. 185: *Lemnius extemplo valvas patefecit eburnas, Admisitque Deos. Illi iacere ligati Turpiter. Atque aliquis de Dis non tristibus optat Sic fieri turpis.* IENS.

ead. l. 10. Μονονουχὶ αὐτὸ γ. τὸ ἔργον) Poterat scribi, μονονουχὶ ἐν αὐτῷ γιγνόμενων τῷ ἔργῳ modo, καὶ ἐν ἔργῳ ἥσαν· nihil tamen est, cur a lectione recepta diicedamus: quem sensum probare, vertendo patefeci. Ἔργον & ἐνεργεῖν in re Venerea pervulgati sunt usus. Vid. Barth. ad Claudian. Epith. Pall. & Celer. v. 130, Keuchen. ad Seren. Samon. v. 610, Commentatores ad Petron. p. 404, Bergler. ad Alciph. p. 413. HEMST.

ibid. Γιγνόμενον τὸ ἔργον) Id est, coitus. GUYET.

ead. l. 14. Ἐφθόνουν τῷ Ἀπεί) Totus hic quidem dialogus ex Homero deformatus; sed istorum lepor vix est, ut satis intelligi possit, nisi poetam ipsum legeris Od. Θ, 335. Apollinem Deorum postremum ponit v. 323, qui ad iucundissimum spectaculum advolarint: inde Noster Mercurium fecit haec a se

iam visa Apollini narrare. Idem exemplar placuit Paulo Si-
leptario, nisi, quod potius existimo, verustioris sit, An-
thol. VII, Epigr. 54. In Amoris, εὐτυχέστατος θεῶν ὁ διὰ
ταύτην θεῖς Ἄρης. Lucianus ζυνδεδεμένοι, δεδεμένοι, δεδέ-
σθαι: quae forma Thomae videtur elegantior, quam δεθεῖς,
δεθῆναι. HEMST.

Pag. 51. l. 1. Οὐκοῦν καὶ δεδεῖσθαι ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ)
Num ergo & vinciri te sic patereris? ocius emenda δεῖσθαι vel
δεθῆσθαι. Quid enim sibi vult δεδεῖσθαι? IENS. Δεδεῖσθαι)
Ex ed. I. est, cui suffragatur L. reliquae omnes δεδεῖσθαι
mendose. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐγὼ μὲν) Repetit omnia huius Dialogi in Bacch.
Eurip. Nonn. Ovid. alii. BOURD.

ead. l. 11. Μίτρα) Mitram gestasse viris turpe & molle cen-
sebatur, ut apud nostrum Lucianum alibi apparet. Quin &
Θηλυμίτης per probum hic Bacchus vocatur. COGN.

ead. l. 14. Παντί) In veteribus Codd. παν & Πανί) fuisse
testantur Scholia; quod ego olim amplectebam. Nunc genui-
nam esse scripturam παντί censeo, quia cuius similem potius,
quam sibi, melius videtur, quam Πανί similem. SOLAN.

ead. l. 15. Θηλυμίτης) Dicemus ad Bacch. c. 4, ubi de ex-
peditionibus eius plura. Bellicam Bacchi virtutem enume-
rando victorias Iuppiter adstruit: & merito quidem; nam cho-
reis aprior & iocis Ludoque dictus, non sat idoneus Pugnae fereba-
tur, Horatio teste II Od. 19, v. 25; quos tamen rumusculos
parum secundos iam bello Giganteo, ubi Bacchi specie leo-
nina testi opera fuit fortis ac minime poenitenda, discusserat.
HEMST.

in Schol. Πανί) Sic videtur legisse pro παντί. Vid. Not. SO-
LAN. Cum in nonnullis Codd. exstiterit πανυ μάλλον pro παν-
τί, illud praefixi: nihil enim est ad fidem propius, quam
Scholiaften notare voluisse vice τοῦ πανυ alibi reperiri Πανί.
Ed. A. τῷ πατρί) Πανί. HEMST.

Pag. 52. l. 2. Στράτῳ) Schol. & Coll. SOLAN. Nulla fuit
causa, cur mutarem στρατιωτικῶν τὸ στρατιωτικὸν pro mili-
tibus aut exercitu apud Thucydidem, Diodorum, Pausaniam
p. 423, Herodianum, satis familiare, ut τὸ ἵππικόν, τὸ ναυτι-
κόν, τὸ Ἑλληνικόν. HEMST.

ead. l. 9. Καταδήσας) Vid. Ovid. Met. III, Fab. 8. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐδέεις φθόνος) Nolim vertere, non est quod invi-
deas: non enim invidebat Iuno Baccho, sed eum reprehende-
bat. Verterim potius: non debet hoc ei creare invidiam, hoc

est, *odium*. Solent invidia & odium esse coniuncta; ideoque eorum affectuum nomina interdum miscentur. CLER.

in Schol. Στρατηγικῶ) Et hic aliter legit, quam hodie in Codd. nostris. SOLAN. Vix dubito, quin vitio scriptum sit pro *στρατιωτικῶ*. HEMST.

Pag. 53. l. 2. Ἰκάριον) Hygin. fab. 130. SOLAN. Icarum saepe Latini, Graeci vix aliter quam Icarium appellant: notavit H. Grotius ad Germanici Phaenom. vide Th. Muncker. ad Hygin. F. 130. Addam Aeliani locum de Anim. VII, cap. 28, ut eum interpositae negantis particulae soliusque distinctionis ope a pravis tum versione tum emendatione vindicem: Ὅτε τὸν Ἰκάριον ἀπέκτειναν οἱ προσήκοντες τοῖς πρώτον πιουσιν οἶνον, καὶ εἰς ὕπνον ἐμπεσοῦσιν, οὐκ εἰδότες πᾶ οὐ δάνατον εἶναι τὸ πραχθέν, ἀλλ' οἰνηρὸν κάρην, νερόσηκαν οἱ κατὰ τὴν Ἀττικὴν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοῦ Διονύσου τιμωροῦντος τῷ πρώτῳ γεωργῷ τῶν αὐτοῦ φυτῶν καὶ πρεσβυτάτῳ. Iam nihil, ut puto, in istis est, quod ulla parte lectorem impedire possit. Quantum in hac fabula narranda veteres diffideant, commemorare non videtur operae pretium. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπιζηλοτυπεῖν) Habet Stephanus, sed auctoritate nulla firmatum. Ex hoc loco compositum illud in Lexica pervenisse credibile est: si quis pro spurio expellendum sentiat, eum nihil morabor: nam hic quidem sine dubio legi debet *ἐπιζηλοτυπεῖν* saepius ista particula vitiata verbis sequentibus adhaesit: vide Hermot. § 13. neque aliter statuisse videtur Brodaeus ad Anthol. I, c. 13, Ep. 2, proferens, *ζηλοτυπεῖν ἔοικας*, ὧς Ἡρα. Εἶγε omnium edd. non videbatur mutandum: quamvis in *A. i W. ἦγε* itidem notatum reperiam. HEMST.

ead. l. 10. Ἦγε) Sic L. ἦτε P. Impressi εἶ γε. SOLAN.

ead. l. 25. Τί) Huius dialogi argumentum festivissime in Cupidine suo tractavit Georg. Sabinus, qui ad huius videtur imitationem confectus, nec minus est elegans. COGN.

in Schol. col. 1. l. 2. Μεθυοδότης) Lege *μεθυοζέτης*. De Icario vide Hygini Fab. 130, & Poët. Astronom. lib. II, c. 4. IENS. Idem observaverat Matth. Sladus. HEMST.

Pag. 54. l. 1. τὴν Πέαν) Insignis haec Iuntinae ed. emendatio, quam confirmant insuper P. & L. reliquae enim omnes Ἡραν. At Iunonis amores quis novit? Adonidem solum amasse dicitur. V. Clem. Alex. p. 15 A. SOLAN. Nullum est in fabulis Iunonis a Cupidine vulneratae vestigium: neque satis erat decorum, ut, quae virtutis castitatisque custos habeba-

tur ac praefes, telis tam noxiis pateret. Nam quod ab Eury-
medonte Titane, antequam Iovi traderetur, virginem fuisse
vitiatam ferunt, ex eoque furtivo congressu Prometheus ex-
stitisse, vix uno alterove teste, atque in tam gravi crimine
parum idoneo, probari potest. Si quid eius generis habuisset
Iuppiter, quod ulla veri specie coniugi obiiceret, hoc scili-
cet ille, non parum alioquin iracundus, tacuisset, neque in
hisce dialogis violati matrimonii tam saepe reus Iunonem in
amores suos importunius invectam flagitii similis exprobra-
tione repulisset? De Adonide quod commemoratur, in Cle-
mente reperiri non equidem recorder; & nescio, an hunc er-
rorem festinatio pepererit: nam Protr. p. 21 B. legitur καὶ Ἡ-
ρα Ἀδωνίδος, nimirum Ἀφροδίτη illud Ἡρα literis iisdem con-
stans, quibus Ἡρα, minus attentum fallere videtur potuisse:
quin in ipsum Iovem amati Adonidis suspicio meliore iure
cadat; is enim a se impetrare non potuit, ut possessionem for-
mosissimi iuvenis Veneri Proserpinaeque relinqueret incon-
troversam, si vera sunt, quae notat Schol. Theocr. ad Eid.
XV, v. 86. Apud Lucianum igitur pro Iunone amplectenda
fuit Πέα, cui iam vetulae atque emeritae Cupido pudendum
in modum insultavit, ut ipse gloriatur Dial. XII. Philostr.
Ep. XXXIX: οὕτω καὶ ὁ Ἀπόλλων ποιμένων Ἡρα, καὶ Ἀφροδί-
τη βοσκῶν, καὶ Πέα ἀγροίκων, καὶ Δημήτηρ τῶν τὰ ἄσθη οὐκ
εἰδόντων ibi pro Πέα scribitur in Cod. Pal. secundo Ἡρα. Con-
tra in Plutarcho de Fluv. c. 18, p. 59, καὶ κατ' ἀγνοίαν τῇ
Πέα συγγινόμενον τὸν Δία θεασάμενος, reponendum est τῇ
Ἡρα, ut ex iis manifesto patet, quae traduntur p. 64. Mox si
probes ἐπ' ἐκείνην, capiendum erit, quod ad illam attinet: sin
malis ἐπ' ἐκείνην, vel ἐπ' ἐκείνην, adversus illam; idque conve-
nire magis videtur. Qualem vero se pater pepererit, ab Amo-
ris i&ibus tutam, audi, quemadmodum ipsamet praedicet in
Apollon. Rh. Argon. III, 32: Ἦρῃ, νῆίδα μὲν με πατὴρ τέκε
τοιοῦ βολῶν, οὐδ' ἐτινα χρεῖω θελκτῆριον οἶδα πύθοιο. HEMST.
ead. l. 5. Χαροπὴ) Hesych. Χαροπός, γλαυκός, ξανθός, φοβε-
ρὸς &c. GUYET.

ead. l. 6. Ἐκπλήττει) Parisiensis mutavit in ἐπι—. prave.
SOLAN.

ead. l. 12. Ὑφορᾶται) Eleganter Erasmus, adductis superciliis
observat, utraque verbi potestate coniuncta: melius ab eo non
discessisset Benedictus, qui dedit, torve semper adspicit: hoc est
δριμύ ὄραν, quod paulo post sequitur. Hic autem ὑφορᾶσθαι
suspectum habere, & diligenter, ne noccat, observare. Aristotel. τερεῖ

Z. I, c. 44, de leone: ἔστι δὲ τὸ ἦθος οὐχ ὑπόπτῃς οὐδένος, οὐδ' ὑφορώμενος οὐδέν· contra Mars Cupidinem dicitur προσίστασθαι & προσκαλεῖσθαι, tantum abest, ut ab eo cavendum sibi putet. De verbo ὑφορᾶν plura Stephanus in Thes. & nimis quidem, ut saepe solet, tenuiter. HEMST.

Pag. 55. l. 3. Πρόσωπόν τι) Id est, τὴν αἰγίδα σὺν τῇ τῆς Γοργόνος προσώπῳ. GUYET.

ead. l. 8. Αἱ δὲ Μοῦσαι &c.) Bene factum, quod Lucianus Musarum castitatem ipsius Cupidinis testimonio adiuerit, quo persuasissimum fiat, παρθένους ἀειθαλεῖς & ἀειπαρθένους, ut vocantur, revera esse. Non diffitemur, vix ullam in novenario numero reperiri, ex qua non aliquis concubitu furtivo susceptus legatur: recensuit agmen hoc vanissimus Tzet. ad Hesiod. E. καὶ H. p. 7, ex veterum Grammaticorum corruptis exemplaribus; quae alio loco dabimus emendationes: neque difficile foret hunc indicem augere. Verum, si usquam alias in fabulis antiquis, hic certe advocandum est, cuius cunei ope durissima quaeque levi negotio perrumpas, explicationis allegoricae remedium, ut tantum dedecus a choro dilectissimarum virginum amoveamus; quas utinam eorum nulli, qui se colere videri volunt, prostituere conarèntur. Venuustum est nescio cuius Musicii (ab aliis auctor Plato habitus) Epigramma Anthol. I, c. 7, & ad Luciani mentem accommodatum: Ἄ Κύπρις Μοῦσαισι, κοράσια τὰν Ἀφροδίταν Τιμᾶτ', ἢ τὸν Ἔρον ὕμνιν ἐφοπλίσσαι· Χ' αἱ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν, Ἄρει τὰ στωμύλα ταῦτα. Ἡμῖν δ' οὐ πέταται τοῦτο τὸ παιδάριον. Ibi vide Brodaeum. HEMST.

ibid. Ἐξω βελῶν) Alludit ad proverbium ἔξω βελῶν, id est, extra telorum iactum, pro eo, quod est, in tuto citraque periculum. Hoc proverbium frequens est apud Lucianum in Voris, in Baccho, & in Dial. Cyclopi & Neptuni. COGN.

ead. l. 14. Τὴν δὲ Ἀρτεμιν &c.) Perpetuae virginittis decus petenti, Minerva suggerente, Dianae Iuppiter concefferat. Callimach. H. in Dian. v. 6, ubi hac de re multa notat Ez. Spanhemius. HEMST.

Pag. 56. l. 6. Ἐπεὶ τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς) Scribendum forte: ἔπειτα τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς αἰδοῦμαι τοξότην. GUYET. Non metuo, ne quis abripi se patiat prava Guyeti correctione: nihil hoc loco alienius. Saepius homini, ceteroquin ingenioso ac docto, contigit, ut inter subitam legendi festinationem, re minus pensiculate considerata, emendationes plane absfonas proiecerit; quas ego quidem utilius exi-

flumare in lituris perire, quam luci donari. HEMSTERH. *ead. l. 17. Θεῶν κρίσις*) In Ox. aliter habet titulus: ἡ κρίσις τῶν τριῶν Θεαινῶν, Ἡρας, Ἀθηνᾶς, καὶ Ἀφροδίτης. SOLAN.

in Schol. l. 1. Καλὸν &c.) Veteris esse poetæ non memini: ab eruditi lectoris ingenio profecti fuerint hi iambi. HEMST.

Pag. 57. l. 1. Τῆς Ἰδης ἐν τῷ Γάργαρῳ) Idæ montis tres numerant vertices, qui in totidem promontoria definunt, Leæum, Gargarum vel Gargara, & Phalacram: Schol. Homer. ad Il. Θ, 48, Ξ, 284, Eustathius p. 697. Sigeum addit Schol. Nicandri ad Alexiph. v. 40, Ἰδης ἐν κυνημοῖσι Φαλακράης ἐν δὲ βήσσῃς: pro quo nescio, quam recte supposuerit Pergamum sive Tzetzes, sive vetustior aliquis commentator ad Lycophr. v. 24. Gargarum omnium est, Homero teste, celsissimum: Γάργαρον ἄκρον Ἰδης ὑψηλῆς — Il. Ξ, 292. idque recte observat Macrob. Saturn. V, c. 20. Isto autem genere post Homerum Graeci τὸ Γάργαρον, & Epicharmus, Γάργαρ' ἀγάννιφα: nam urbs antiqua, quam Leleges in eo cacumine condiderant, ἡ Γάργαρος, ut ex Alcmane probat Stephanus: vide Etymol. p. 221. verum postea, cum immodico frigore compulsi cives novam urbem in subiectam monti planitiem deduxissent, genere numeroque mutato τὰ Γάργαρα dixerunt. Ita Γάργαρον & τὰ νῦν Γάργαρα πάλιν Αἰολικὴν distinguit Strabo XIII, p. 874 C. 903. C. Hesychius quidem: Γάργαρον, ἀκρωτήριον ὄρους Ἰδης, καὶ πόλις Τροίας πλησίον Ἀντάνδρου: sed valde verendum est, ne, quemadmodum in plerisque, hic etiam mutilatum acceperimus. Latini post Virgilium Gargara cacumen Idæ non minus, quam ipsam urbem appellarunt: Stat. Theb. I, 549, *Gargara defidunt surgenti* — ubi quæ notat Lactantius, Servio debentur ad Aen. IX, 86. Plin. H. N. V, 30. at Vibius Sequester: *Gargarus in Phrygia Idæ montis cacumen*: sed huius auctoritatem si parvi pendamus, nihil tamen habebit, quod queratur. Idam plerique nominant, ubi Paris iudex federit Deabus: ideo Mela I, 18, *Ipse mons veterè Divarum certamine & iudicio Paridis memoratus*: neque aliter fere Euripidēs, qui sæpius eius rei meminit: Troad. v. 976, ἦλθον τρεῖς θεαὶ καλλοὺς πέρι Ἰδαῖον εἰς κυθμῶνα. Hel. v. 23, Ὅτ' Ἰδαῖαν εἰς νάπαν ἦλθ' ὁ Τῆς Μαίας τε καὶ Διὸς γόνος. Androm. v. 274, & mox: Ταὶ δ' ἐπεὶ ὑλοκόμον νάπος ἦλθον: tum Ἰδαῖον λέπας: ridentem vero loci fontibus irrigui amoenitatem describit Iphig. in Aul. v. 1294. unde poetarum ingeniosissimus: *Est locus in mediæ nemorosis vallibus Idæ*. Callim. Hymn. in Lav. Pall. v. 18, Οὐδ' ἔκα τὰν Ἰδᾶ φρυγῆ ἐδᾶ-

καζεν ἔριν, ut vir summus egregie restituit. Vid. Sil. Italic. VII, 437. Noster, qui paulo accuratius fabulae scenam in Gargaro ponit, sine dubio, quos sequeretur, verustos habuit auctores. Strabo scribit, in recessu sinus Adramytteni, qui proprie sic appellatus ab una parte Gargara urbem, ab altera promontorium ostendit Pyrrham, sitam esse Antandrum ὑπερκείμενον ἔχουσαν ὄρος, ὃ καλοῦσιν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου τὰς θεὰς κριθῆναι φασὶν ὑπὸ τοῦ Πάριδος quae repetit Eustath. ad II. E, pag. 986. idem apud Stephanum ex Timotheo in Ἀλεξάνδρεια satis apparet situm huius loci a Gargaro parum discrepare. Neque de nihilo est, quod § 5 anri mentionem Lucianus facit: praeterquam enim, quod Euripidis Ἰδαίος κενθμόν & cetera, quae protulimus, commode respondeant, antrum aliquod venerabile atque augustum ad Idam fere mediam exstitisse constat, ubi, credentibus accolis, Dearum litem Paris disceptaverit. Diodor. Sic. XVI, p. 565 C. μέγιστον δὲ ὑπάρχον (mons Ida) τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἔχει κατὰ τὸ μέσον ἀντρον θεοπρεπές, ἐν ᾧ φασὶ κριθῆναι τὰς θεὰς ὑπ' Ἀλεξάνδρου: is quidem locus alius esse non potest, quam memorata Straboni Alexandria. Paululum hinc diversus abiit Coluthus in Ἑλένης ἀρπαγῇ, carmine corruptissimo simul & mutilo, v. 14, εὐταὶ γὰρ ἐθήσασθε μολοῦσαι (tres Deas; nam ita videtur scribendum, non μολοῦσαι) Ἰδαίης Δικάρηνον ἐπὶ πρηνῶν Φαλάκρης ex eo cacumine caesae narrantur arbores, ex quibus classis est contexta, qua vetus Spartam petiit Alexander: propterea Φαλακράϊας κώρας argute vocavit Lycophron: verum qui sedem ibi iudicii collocaverit, alius occurrit nemo. Ceterum observat Macrobius Saturn. V, 16, nullam commemorationem de iudicio Paridis Homerum admittere: quae si fidem inveniant, tum vero supposititios haberi oportet versus eos, qui leguntur II. Ω, 29; itaque censuisse veterum quosdam docuit Fulv. Ursinus in Virg. cum Gr. Scr. coll. pag. 196. nec sane mihi probabile videtur, ab Homero esse profectos: si enim iam tum fabula fuisset nota, quis credat, principem vatem in materia tam benigna; ubi facultatis poeticae virtus nitidissime poterat explicari, fore desidem, sic ut nusquam suis luminibus ornatam interfereret tam bellam gravissimi belli causam? Neque desunt, quas nunc quidem promere non est opportunum; plures rationes, quibus moveor, ut post Homerum celeberrimi iudicii commentum prodiisse demum credam. Exstitit inter alia multiplicis caelaturae argumenta in illa Cypseli vel Cypselidarum ar-

ca, cuius in Iunonis Eleae templo dedicatae meminit Dion Chryf. Or. X, pag. 163 B. sollicitam descriptionem exposuit Pausan. V, pag. 419, cum tali epigrammate p. 425: Ἑρμείας δὲ Ἀλεξάνδρῳ δεικνῦσι, δισιτῆν τοῦ εἶδους, Ἦραν καὶ Ἀθηνᾶν καὶ Ἀφροδίταν quod si Eumelum Corinthium habeat auctorem, ut sane suspicatur Pausanias, vetustissimum esse oportet. Fabulae vero non iniucundae mentem aliter atque aliter acceperunt recentiores. Qui nomine Dareris Phrygii celatur, c. VII de fabula somnium facit, quod Paridi revera fuerit oblatum: nec secus Devonius de Bell. Troi. II, 228, in multis pessime corruptus. Dion Chrysostomus, ut philosophus, morem Socraticum, mutandis in omnes disciplinae moralis formas pro re nata fabellis, sequitur: Orat. XX, pag. 266, 267, Paridem inducit animo vacuum & inertis otii plenum, qui, dum nihil habet melius, quod agat, eiusmodi cogitationibus indulget, quae libidinem irritent, ac tandem in iuvene nobili & potente prorumpant: eandem rem longe diversa via tractat in Orat. Troica atque alibi. At si Cedrenus, Suidas in Πάριον, Malela p. 114, testes habeantur satis idonei, iam Paris erit inter antiquissimos scriptores annumerandus, quippe qui encomium Veneris Iunoni Minervaeque praelatae composuerit; idem hymnum titulo Κεστοῦ praescriptum: a talibus incunabulis exortam esse fabulam, his, si lubet, auctoribus crede. Ceterum Paridem ad litem Dearum finiendam lectum hi Δικαστὴν vel κριτὴν, δισιτῆν alii vocant: utrumque Noster: Lycophron v. 93, κάλλους τὸν (nisi quis malit ταῖς) θυωρίτην τριπλαῖς translatae locutionis expediendae viam nisi veteres ostendissent, minus equidem mirarer, in ea declaranda Commentatores eruditissimos non laborare tantum, sed labi. Θωρὸς est primum mensa sacra & ministeriis divinis apta, ut Festus ait in *Anclabris*; quam in Christianorum etiam templis θυρὸν Nicetas aliique dixerunt: deinde mensa communis & amica; τὴν φιλικὴν τράπεζαν exponit Schol. Callim. ad H. in Dian. v. 134, ubi vide viri illustris observationes: hinc in Hesychio θυωρεῖσθαι, εὖωχ εἶσθαι. Tum porro similiter ac τράπεζα mensariorum est, & τραπεζίτης idem, qui ἀργυρογνοῦμεν, sic θυωρίτην ut usurparet, licere sibi voluit Lycophron. Hesychii conturbata hunc in modum reponere: θυωρίτης, τραπεζίτης καὶ τοὺς ἱερεῖς καὶ μνηστῆρας οὕτω, scilicet καλοῦσι. Θωρὸν, τράπεζαν, τὴν τὰ δύν φυλάσσουνσαν. Latine dixeris, formarum pulchritudinisque spectatorem: sicuti pecuniae spectatores dici, qui nummos probarent,

notavit Donatus ad Terentii Eun. A. III, Sc. V; tribusque modis debitum pecuniarium solvi, pensione, spectatione, quando dicitur *lectum est*, & numero, ad Phorm. A. I, Sc. 2; & *spectator veteris monetae* Symmacho III, Ep. 11, ἀργυρογνώμων παλαιού κέρματος. rem illustrat egregius non Theocriti quidem, sed suavissimi tamen Ionis poetæ locus Eid. XII, 36: Λυδὴν ἴσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποῖα Πεύθονται μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυραμοιβοί. Etymologi emendationem a Pottero prolatam Sylburgius occupavit: ego nihil mutandum arbitror, nisi ἀπὸ τῆς ἄλλης (τραπέζης) ὅτι ἔκρινεν τὰς θεάς: nunc autem translatio ducta est ab alia mensa, nimirum nummularia: παρὰ Λυκόφρονι autem revocari debet ad superiora subiungendum voci τριπλαῖς, vel κριτήν: locum descripsit Phavorinus. Quae vero in hac fabula Lucianeis vel simillima, vel parumper discrepantia reperiuntur apud alios scriptores, operae non videtur studiosius annotare. HEMST.

ibid. Τῷ Γαργάρῳ) Suidas & Stephanus Γάργαρα vocant. At Noster iterum c. 3, τὸ Γ— & Καλλ. c. 7. Vide Dial. IV, & Hom. II, Θ, 48. SOLAN.

ead. l. 3. Σοφὸς τὰ ἐρωτικά) Talem se ferebat Socrates; eoque ipso titulo propterea donatur a sectae suae philosophis, & Luciano in B. Pr. cap. 15. Quod illi de Socrate praedicabant, ad Alexandrum dubito an malitiose traduxerit Lucianus. HEMST.

ead. l. 7. Ἐπίσης τε ὑμᾶς) Incommodum illud τε, quod feruari non potest, nisi sequentia his annexa sic constituas: ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ, εἰ γε οἶόν τε ἦν, ἡδέας ἂν ἀπάσας νενικηκίας ἰδῶν. Malo tamen, & mollior est medicina, τε mutare in γε, probata distinctione vulgari. Mox ὁ δὲ νεανίας οὗτος pro αὐτός. HEMST.

Pag. 58. l. 9. Ὅπως) Sub. videte. GUYET.

Pag. 59. l. 1. Πρὸς ἐμοῦ λέγ.) Attica locutio. Aristoph. Vesp. v. 645, Τὴν γὰρ ἐμὴν ὀργὴν παπᾶ — καὶ χαλεπὴν μὲν πρὸς ἐμοῦ λέγοντι. Schol. minus accurate: ἀντὶ πάντων ὑπὲρ ἐμοῦ μὲν ἀρέσκοντα μοι λέγοντι. Plato in Hipp. πρὶν 248 A. Συγχωρῶ ταῦτα: δοκεῖς γὰρ τὸν λόγον πρὸς ἐμοῦ λέγειν. HEMST.

ead. l. 4. Οὐ παντελῶς ἀγάμος &c.) Οἰωνὴν Κεβρίτιος τοῦ ποταμοῦ θυγάτηρ, quam, ut rem minuat Mercurius, ἔγχευε Paris. Vide Apollod. III, 10, § 6. (p. m. 93 C.) LEED.

ead. l. 6. Συνοικεῖν) Utitur hoc loco Muretus Var. Lect. VI, c. 7. HEMST.

ibid. Ἰκανὴ μὲν) Supra Graevius ad Dial. VI vertit, commo-

ἡ αὖτις quidem, sed *rustica*, interprete castigato, qui dederat, *sat quidem formosa*. Non audio: saepius enim *ικανὸς* & *ἀγαθὸς* praestantiam atque excellentiam notant in ea re, de qua sermo habetur: hic autem satis est apertum, formae fieri debere mentionem: ne dicam minus congruere *commodam* & *rusticam*: formosam vero eandem esse & rusticam, nihil verat. Oenones pulchritudinem poëtae laudant: historiam totam enarravit Parthen. Erot. c. IV. HEMST.

ead. l. 9. ἄλλως ἡρόμην) Mox vim istius ἄλλως Lucianus ipse declarat: ἄλλως ἐπελθὼν, οὐκ ἐξεπίτηδες ἤρετό με: nullo certo consilio neque de industria. Parum recte videtur intellexisse D. Heinsius ad Hesiod. E. καὶ H. v. 344. melius Stephanus in Thef. T. I, p. 343. HEMST.

ead. l. 10. Παραπρεσβύεις) Id est, *praevaricaris*. GUYET.
ibid. Κοινολογούμενος) Sic Nyrp. c. 14, & 'Al. c. 25, πρὸς οὓς τισι —. SOLAN.

ead. l. 13. ἤρετο) Oκ. In editis εἶρετο. SOLAN.

Pag. 60. l. 6. Καὶ τούτων ἡρέγεσθαι τυχεῖν) Haec profert Thom. Mag. in Βούλομαι. HEMST.

ead. l. 13. Ἀλλὰ μεταξὺ &c.) Sed inter colloquendum multum progressi iam a stellis recessimus, sive, ut non male interpretes, *stellas emensi sumus*. Sic loquitur etiam in Icaromenippo *παμπολὺ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας*, ubi Erasmus, *cum plurimum nubium esset emensus*. Sed Budaeus & Stephanus hunc locum suspectum habent, & aliter scripsisse Lucianum putant. Et rursus in dialogo Doridis & Theridos: ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπᾶσιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλασσαν, postquam longe a terra proceffi in altum erant. Vides hoc loquendi genus familiare fuisse Luciano. Hesych. Ἀπασπᾶντο, ἀπέστησαν. leg. ἀπασπᾶσαντο. GRAEV.

ead. l. 14. Ἀπασπᾶμεν) An scribendum? ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη προϊόντες πολὺ ἀπασπᾶσθμεν τῶν ἀστέρων. GUYET. Subintellige *ἐαυτούς*: quasi dixisset, *ἐσπᾶσαμεν ἐαυτούς ἀπὸ τῶν ἀστέρων, nos procul ab astris subduximus*. CLER. Iniuria Budaeus & Stephanus Thef. T. III, p. 918 G. hoc verbum in Icaromenippo suspectum habuerunt. Ubi significandi rationem aperuero, res erit manifesta. Ἀποσπᾶν, *avellere, distrahere, avocare*: ἀποσπᾶσθαι vel ἀποσπᾶσθῆναι eos dicunt, qui ab amicissimorum amplexu vix divelli possunt ac discedere: ita capiendum esse A. A. XXI, 1, praecedentia satis confirmant: neque audiendos puto, qui Grotio obloquuntur. Deinde ad eos pertinet, qui quadam agendi contentione

ac vehementi studio alicunde digrediuntur, atque avocari se patiuntur, raro commodi causa, ut in Xenoph. K. A. II, p. 164, v. 11. Aelian. de Anim. VII, c. 6. saepius inconsiderate, sic ut periculum aliquod aut damnum gravius consequatur: Excerpta Nicolai Damasc. p. 426, ὄνον ἄγριον διώκων ἐπιπλεῖστον ἀποσπᾶται τῶν ἑαυτοῦ. Polyæn. VI, c. 16, § 4, ὥς δὲ μακρὰν ἀπεσπᾶσθην ἄχρι πελάγους διώκοντες. exemplis, quorum apud historicos abundat copia, cumulandis parco. Haec in Atticis castigatissimisque scriptoribus factis sunt usitata: verum quando ἀποσπᾶσθῆναι simpliciter pro χωρισθῆναι, recedere, digredi ponitur, illud iam communi, quam vocant, & minus accuratae Graece loquendi formae proprium est: ita Lucas in Evang. XXII, 41, Καὶ αὐτὸς ἀπεσπᾶσθῃ ἀπ' αὐτῶν ὅσει λίθου βολήν. veteres exponunt ἀπέστη, ἀπεχωρίσθῃ. neque aliud est, quam interpretamentum C. Cant. lectio ἀπεστάθῃ. Eandem vim obtinuit ἀποσπᾶσαι, ubi tum intelligendum est ἑαυτὸν quod a Macedonica vel Alexandrina dialecto videtur tractum: nam apud vetustiores vix equidem reperiri putem. 2 Maccab. XII, 10, pro eo, quod vulgatur, Ἐκείθεν δὲ ἀποσπασθέντων σταδίου ἐννέα, ego legendum arbitror secutus C. Alex. & ed. Compl. Ἐκείθεν δὲ ἀποσπᾶσαντες σταδίου ἐννέα, ποιούμενῃ τὴν πορείαν ἐπὶ τὸν Τιμόθεον προσέβαλον Ἄραβες αὐτῷ. Inde cum progressi essent stadia novem, Iudam adversus Timotheum proficiscentem adorti sunt Arabes. pariter v. 17, ἐκείθεν δὲ ἀποσπᾶσαντες, unde, quae scriptori forma verbi placuerit, animadverti potest: fefellerat, ut saepe, librariorum imperitos absoluti nominativi usus. Aelian. de Anim. X, 48, ὁ δὲ μεταδιώκων &c. τῶν μὲν συνθηρᾶτων ἀποσπᾶ πολὺ. Synes. Ep. 108, μένειν γὰρ ἔφασαν, καὶ ἐθέλειν μαθεῖν οἱ τινες ὄντες ἡμερῶν τοσούτων ὁδὸν ὡς ἀποσπᾶσαι τῆς χώρας ἐτολμήσαμεν. Noster de Domo: πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπᾶσαι, procul a terra in altum proveli. Itane capiendum sit, an propria virtute in Necyom. § 21, vix liquet: ὁ δὲ δὴ μὲ ἀπαγαγὼν καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπᾶσαι. Ad Ioaromenippum Graevius eorum, quae hic annotaverat, oblitus fuit: multo tamen absurdius ibi Iac. Gronovius argutatur. In hoc autem loco πολὺ, secus atque interpretes fecerunt, iungendum est cum ἀπεσπᾶσαμεν. HEMST. ead. l. 16. Τὸ Γάργαραν) Rob. Stephanus in Thes. habet Gargarus masc. & vulgaris Grammatica altus Gargarus. Farnabius tamen ait Gargarus in masculino genere nusquam legi; & sane, nisi apud eos, quorum memini, auctores, ego nus-

quam reperio. Γάργαραν autem in feminino genere agnoscit Eustathius; agnoscit & Etym. Magn. Sed ea πόλις, hoc ἀκρωτήριον. LEED.

Pag. 61. l. 2. Ποῦ) Sic Ox. & L. At reliqui ἔπου. SOLAN.

ead. l. 9. Καλαύροπα) Mf. Ox. καλάβροπα, prave; sed ea permutatio frequens in scriptis, immo & in nummis. V. Spanhem. 120, 128. SOLAN. Paridi tribuit etiam Coluthus v. 107: Ποιμενική δ' ὑπέκειτο βοῶν ἐλάτειρα καλάβροψ. idem scribendi modus in Apollon. Rhod. IV, 974, ut observavit Fr. Nanfius ad Nonni Paraphr. E. Ioh. XXI, 110; quem se probasse Scholiastes ostendit hanc notationem afferens, οἶνει καλὴν ῥάβδον libro tamen Argon. II, 33, καλαύροπά τε τρηχεῖαν. atque ita plerumque solet, & quidem emendatius. In Antonini quoque Pii nummo apud Morell. Spec. Rei Numm. T. XI, Alexander exhibetur καλαύροπα vel pedum manu gestans exactissima figura; ubi videre licet ῥοτὴν illam vel καμπήν, cuius meminit Etymol. eam ob causam Grammatici exponunt ῥοπαλὸν ἐπικαμπές, perinde ac pedum Festus & Servius. Glossae veteres: Pedum, καλαύροψ, ποιμενική ῥάβδος, λαγώβολος. Vid. Poll. X, 131. HEMST.

ead. l. 12. Ἄλλ' ἐκείνος) Rectius in Mf. scribitur Ἐρ. ἐκείνος. ἀλλ' ἐπειδὴ πλεσίον γῆς ἐσμέν. GRAEV. Scriptae lectioni, quam Graevius ponit, vulgatam longe praetulero. Ἄλλὰ elegantius positum, immo is ipse: tum ἐπὶ τῆς γῆς iungenda cum καταστάντες: quandoquidem vero prope ad Paridem advenimus, in terra, si videtur, positis pedibus incedamus: ne scilicet iuvenis animo conturbetur, & plane stupefiat, si nos desuper advocantes viderit. Quae de usu nautico verbi καταστήσαι monentur, nihil huc faciunt. HEMST.

ead. l. 13. Καταστάντες) Pro καταβάντες corrupte scriptum arbitror. Monet tamen ed. Leedes vocem esse nauticam apud Homerum: νῆα καταστήσον Od. M, 185. quam adeo non incongruam putat Deabus, quae aethera transibant pennis. Verum alato quidem Mercurio tribuitur a Nottro εἰρέσια τῶν πτερῶν, & Dii Deaeque alii labi sine alis, Cupidine excepto, constanter traduntur. De hac voce consule Thucyd. I, 59. SOLAN.

ead. l. 15. Καταβεβήκαμεν) Ox. Mf. ut Ienius legendum monuerat. Prave alii κατεβ—. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Καλάβροψ) Καλαύροψ. καλάβροψ autem, ut Εὔρος pro Ἐβρος &c. sunt recentioris Graeciae β & υ inter se commutantium. Haec Matth. Sladus. HEMST.

Pag. 62. l. 7. Ἄλλ' ἐγὼ) Sic sine οὖν Ox. P. & l. ed. SOLAN.

ead. l. 10. Ὅποτε ἦδ' ἢ ἐν τῷ ἀετῷ ἦν) Dubites, utrum de Iove haec intelligenda sint, an de Ganymede: posterius in versione fere sum secutus. Prius si quis anteferendum putet, sensus erit talis: *Et cum iam mutatus in aquila lateret, ad latus eius una volabam, adiutabamque in allevando Ganymede.* series orationis favet: ὅποτε ὁ Ζεὺς ἦρα, καὶ ὅποτε ἦδ' ἢ ἐν τῷ ἀετῷ ἦν. Sic dixerit εἶναι ἐν τῷ ἀετῷ, quod Latinis est *latere in aquila, aquilae forma celari*: idque eo probabilius, quia Ganymeden non aquila vestum veteres fecerunt, sed apprehensā coma de unguibus alitis pendentem: vide Achill. Tat. II, p. 145, & Salmasium. In Luciano cautius paululum delicias suas Iuppiter attrahat. HEMST.

ibid. Ἐν τῷ ἀετῷ) Hoc est, *in forma aquilae, ἐν σχήματι ἀετοῦ.* CLER.

ead. l. 15. Περιβαλὼν) Ἀπ' περιλαβών; GUYET.

ead. l. 16. Τιάραν) Pileum ex nummis intelligit Spanhem. 451. SOLAN.

Pag. 63. l. 2. Ἀπεβεβλήκει) Solus P. hanc scripturam agnoscit. Reliqui libri ἀποβ—, quod tuetur ed. Leedes, nosque ad H. Stephanum Append. de Dial. Att. p. 147 amandat. SOLAN. Ἀποβεβλήκει) Neglectum huius temporis augmentum, ut Iungermannus notavit ad Long. p. 214. hoc ipsum in Dion. Cass. p. 779 B. Liban. T. II, p. 12. Xenoph. K. Π. VIII, pag. 131, v. 10, ἐδεδειπνήκεσαν καὶ διαπεπόμφει. In Codicibus haec variare solent. Vid. I. Perizon. ad Aelian. V. H. III, 19, Duker. ad Thucyd. VII, 44. Nulla erat causa, cur Goldastus emendaret in Δοσίθεο p. 875. HEMST.

ead. l. 15. Τὸν ἄθλον &c.) Scribe τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ ἄθλον ἔση, *praemium certaminis erit*, non τὸν ἄθλον ut recte in initio huius dialogi scripum est. Vid. quae notavi ad Soloecistam. GRAEV. Τὸ ἄθλον L. & Ox. Mss. &c. ed. I. SOLAN. Festinando Graevius in errorem incidit scribens ἔση, &c. incogitanter interpretatus. HEMST.

ibid. Μῆλον) De quo in Dial. Gal. & Pan. seu Ἐν Δ. V. SOLAN.

Pag. 64. l. 4. Ἀστικῶν) Ἀστυκῶν. GUYET.

ead. l. 6. Δάμαλις) Ox. δ—v. Sed nihil opus est: quin sic, ut edi curavimus, elegantius videtur. SOLAN. Δάμαλιν adscivi ex Cod. Ox. quem casum structurae ratio postulat: δάμαλις retineri non potest, nisi αἶγα simul mutaveris in αἶξ. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπ' ἄλλῳ) Ἐπ' ἄλλο. GUYET. Coniecturam hanc

B. ed. secuti sumus. Reliquae ἄλλω, nisi quod in *I.* punctum sub ω deest. SOLAN. 'Επ' ἄλλω quamquam defendi possit, non ita tamen solet Noster: ἐπ' ἐκείνον μεταβήσεται ἡ ψυχὴ, & saepius: quare verum est ἐπ' ἄλλο. Μοχ παραλαμβάνεται si sanum est, tum vero fieri non potest, quin aliquid interciderit: hoc enim, & a proximis excipitur, tolerari nequit, nisi pluribus adiectis sensum fulcias. Micyllus: & semper ab iis, quae propiora sunt, seu per successionem excipitur: eum deseruit Benedictus, semperque a propioribus capitur: neutrum Luciani mentem quidquam iuvat. Cogitavi, παραρπάζεται, vel περιλάμπεται: utrumvis certe vulgato melius: sed qui mihimet ipse nullam in partem hic satisfacio, sperandum non est, ut aliis possim. HEMST.

Pag. 65. l. 3. Θυγατέρας) De Minerva notius est; Venus e Dione suscepta. SOLAN.

ead. l. 6. Πείσον) Ox. & L. In reliquis πείσαι. SOLAN. Πείσον non admisero, antequam maiore librorum scriptorum copia firmetur: vulgatae lectionis haec videri potest explicatio; nam positum est, ut Grammatici loquuntur, ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικού. Eam scribendi consuetudinem affectabant, qui supra modum Atticismo erant dediti, ut patet e Lexiphane: σὺ δὲ, ὦ παῖ . . . ναυστολεῖν . . . καὶ κομίζειν iterum: ἀλλ' εἰσὼν . . . ἡδύνην καὶ τὴν κάρδον σμῆν. De hoc usu infinitivi plura dabunt H. Stephanus, quamquam in hac parte, quod extemporaneae facilitati saepe debet, parum accuratus, Anim. in lib. de Dial. p. 46, 47; Aem. Portus Lex. Dor. & Ion. in Ἀπαρέμματα; Iac. Gronovius, qui merito ex Codd. Arriano restituit V, p. 210. In Dosithei sententiis Adriani § 10, ubi a Stephano fuerat, Ἀδριανὸς εἶπεν, πείσαι κριτὰς, Goldastus edidit, πείσον τοὺς κριτὰς: qui, cum insuper annotat, persuaderi iudicibus, Ms. leξίω ἐλληνίζει, quid sibi velit, haud plane perspicio. Optativi locum tenet etiam Infinitivus. Suidas: Ἀμαρτεῖν εἰρήκε τὸ ἀμάρτοιμι Κρατῖνος Δραπέτισι. Ποδαπούς ὑμᾶς εἶναι φάσκων, ὦ μείρακες, οὐκ ἂν ἀμαρτεῖν καὶ ὅλως συνηθές αὐτοῖς τὸ τοιοῦτο. Versus integer Aristophaneus: pro αὐτοῖς, nisi e Grammatico decerpturn credas, ubi referri poterat ad praecedentia, malim Ἀττικοῖς: vel αὐτοῖς, Comicis, quia Cratini meminerat. HEMST.

ead. l. 9. Οὐ φασι π.) Genuina haec lectio ed. *I.* Reliquae οὕτω. Vide Ἀπεκκρ. c. 21, Τοξ. c. 49, & Φιλοφ. 12. SOLAN. Non est, ut multis rationem reddam, cur ed. *I.* lectionem posthabuerim. HEMST.

ead. l. 15. Σὸν ἂν εἴη τοῦ δικαστοῦ) Talis locutio apud Cicer. Phil. II: *tuum hominis simplicis pectus vidimus.* Vide Voff. contr. p. 127 & 138, ubi plura eiusmodi exempla. LEED.

Pag. 66. l. 3. Ἀποστρέφειν) Ex Mss. Ox. & P. & ed. I. reposuimus, pro ἀπεστράφην; quod in reliquis legitur. SOLAN.

ead. l. 4. ἩΡΑ. καλῶς) Ita digerunt *Fl. Ald. H. 1. I. B. 2. Fr.* (Mss. Ox. vero post ὃ Πάρι) Recentiores mutarunt, & *Venerem* haec loquentem fecerunt. Et omnino fatendum, si seposita Mss. Codd. auctoritate, textum pro lubitu interpolare liceat, stare posse eorum rationem. Veneri enim haec optime conveniunt; & speciem habet amorum Dea, non nimis casta, nudam sese videri cupiens, & virgini Minervae, castaeque matronae Iunoni, gratiam obsequii hac in parte praeripiens. Quin & his iam scriptis, video Veneri haec in P. & L. tribui. Ego tamen, quibus inductus rationibus Iunoni haec vindicem, aperiam. Iunonem a iudice impositam conditionem arripere voluit Lucianus, non solum ne detrectando iudicem vel tantillum offenderet, quem nudas videndi percupidum sentiebat; sed praecipue ut occurreret suspicioni, quam suboriri ex eo vergebatur, quod ab oculis tantum & lacertis a poetis laudari se sciebat. Haec enim duo epitheta λευκώλενος & βοῶπις, ad quae alludit Lucianus, Iunoni apud Homerum saepissime tribui, nemo, qui vel leviter hunc poetam delibaverit, ignorat. Iam vero si Venerem loquentem facias, perit iocus urbanissimus; aut, si partim asservatur, Iunonem solum petit Venus, cum in Minervam cadere non possit βοῶπις, quod Iunoni, ut & λευκώλενος, proprium est. Si ea mens Luciano fuisset, γλαυκῶπις scripisset, quod Minervae proprium epithetum est. SOLAN. Impetrare a me non potui, ut personarum ordinem, qui in postremis edd. apparet, temere mutarem. Haec commode Veneri videntur adscribi, quae iam supra ioco acerbiore a Iunone tacta, opportunam ulciscendae iniuriae occasionem non praetermittit, atque adeo rivalem ea in re pungit, ex qua maxime videbatur dolitura. Homerus autem ut Iunonem λευκώλενον solum ac βοῶπιν, sic Venerem frequentissime vocat καλὴν & χρυσῆν. hoc ergo principe poetarum teste vincere poterat, se totam esse ἐπίσης καὶ ὁμοίως καλὴν, cum Iuno tantum ab una alteraque corporis parte laudetur: idcirco tantopere festinat, ut se nudam formae spectatori praebeat conspiciendam, minus etiam, quam comites haud paulo castiores, pudori serviens. Deinde, si iam hic omnem vestitum Iuno deposuisset, quid erat cau-

fae, cur mox Minervae Venerisque rixas interrumpens diceret, ἀλλ' ἀποδύσμεθα; Quare vix dubito, quin illud ed. Iuntinae, ἀπόδυθι καὶ σὺ, ὦ Ἀφροδίτη, minime sit genuinum, ideo nimirum insertum, quia, si praecedentia Iunoni tribuas, ut sane factum in vetustis edd. subsequens Minervae sermo nihil habebat, quo pertinere posset. Porro receptae lectioni cur praeponi debeat ἀποστραφεῖν, non video: hoc ait Mercurius, ecce autem, ego me iam, ne oculos meos emissitias vereantur, averti. HEMST.

ead. l. 5. Μὴ μόνως ἔχω τὰς ὀλέας λευκάς) Ut scil. Iuno, quae Homero semper dicitur λευκώλενος & βοῶπις. GRAEV. Respicit facete ad epitheta perpetua, quibus Homerus utitur, cum de Iunone aut Minerva loquitur. Vocatur enim Iuno λευκώλενος Ἥρη, & βοῶπις πότνια Ἥρη. Sic postea Minervae obicit τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων, quia γλαυκῶπις ab Homero perpetuo vocatur. Tales Homericis temporibus pingebantur hae Deae. CLER.

ead. l. 7. Ὅμοιος καλή. Ἀφρ. Μὴ πρότερον &c.) Locus hic pessime a librariis interpolatus est. Sic autem recte habebit: καὶ ὁμοίως καλή. Παρ. Καὶ σύγε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. Ἀθην. Μὴ πρότερον. Exciderant nomina personarum Paridis ac Minervae, & illud Paridis verbum καὶ σύγε. MARCIL. Hic aliqua excidisse autumat Th. Marcilius, nempe responsum Paridis ante verba Palladis, quibus iuberet & Venerem exui, καὶ σύγε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. At sincera sine his Luciani verba; immo haec inculcata turbarent sensum. Primo enim iam dixerat Venus, καὶ πρώτη γε ἀποδύσσομαι. Deinde non potuit Paris Veneri dixisse, καὶ σύγε ἀπόδυθι, nisi iam alia, vel Palladas, vel Iuno, fuisset exuta; quod clarum est. IENS. Verba haec, Παρ. ἀποδ. καὶ σὺ ὦ Ἀφροδίτη, uti Marcilio, nescio quo pacto, suboluerat, in ed. I. reperiuntur, in reliquis omissa. Ut sit, genuina sunt, & vere Lucianea. Iam enim exserunt vires suas illecebrae Veneris, & impetu quodam ad nudam videntiam fertur iuvenis. Cessabat autem odiose Venus, aegre, ut videtur, cestum dimissura. Homerum qui non versarit, neque in hisce salibus & iocis, neque fere in plerisque huius scriptoris opusculis, centesimam quamque leporum partem intelliget. Vide, quae ille de cestus potentia canat II. E, 214. At si non nisi monitus huiusmodi allusiones perspicias, iterum dico, pereunt tibi praecipuae Luciani gratiae. SOLAN.

ead. l. 8. Αὐτὴν ἀποδύσῃ) Micyllus & Benedictus, ne prius ipsam exueris: quae versio stare non potest, nisi probaveris ed.

I. ἀποδύσης: nam ἀποδύσσωμαι ne ponatur pro ἀποδύσω, vetat ratio linguae Graecae. Legendum omnino vel αὐτὴν ἀποδύσῃ, ne prius ipsa se exuat; vel, αὐτὴν ἀποδύσης, ne tu prius illam vestes ponere iubeas: alterutrum certissimum est: prius etsi malim, cessi tamen auctoritati P. & I. HEMST.

ead. l. 9. Κεστὸν) Vide Eustath. ad Il. Ξ, 214. SOLAN.

ead. l. 17. Ἡ δ' ἐδίας μὴ σοι ἐλέγχῃται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἀνευ τοῦ φοβεροῦ βλέπομενον) Vertunt: An vereris, ne tibi obiciat caeruleum illum oculorum colorem, qui nihil metuendi prae se ferendo adspicitur. Davus sum, non Oedipus; aenigma Latinae versionis non expedio: sed sim licet Davus, scio tamen. nec Oedipum id explicaturum. Hoc autem dicit Venus: Non metuis, ne in te reprehendat caeruleos illos oculos, si sine illo, quo metum incutis, videantur: τὸ φοβερὸν vocat κόρυδα, qua φοβεῖν δικαστὴν illam velle Venus ait. Putabant autem, τὸ γλαυκὸν τῶν ὀφθαλμῶν gratius reddi galea: superius in dialogo Vulcani & Iovis, γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο καὶ κόρυς sine illa caefios oculos Minervam dedecere. GRAEV.

Par. 67. l. 1. Τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμ.) Ad Dial. VIII pluribus explicui. Attulit hunc locum Brodaeus ad Anth. II, c. 9, Ep. 2. Iure quidem Graevius interpretes castigavit; sed in verbo ἐλέγχῃται & hic & illi male rem gesserunt. Intelligendum est, num metuis, ne tibi arguatur & deforme appareat caeruleum illud oculorum demta casside inspectum? Saepe tamen Pallas ultro nativae formae fiducia galeam posuit, quando a bello vacans laetioribus epulis intererat: talem ad Pelei nuptias misit Coluthus, alique. Vid. Sil. Italic. VII, 460. HEMST.

ead. l. 7. Αὐτῇ) Sic lego, non ut in libris est αὐτῇ. SOLAN.

ead. l. 9. Ὡς δ' ὄρᾳ ἢ δ' εἰς ἢ δ' εἰς) Sic hunc locum, foedissime in vulgatis edd. corruptum, restituimus. Quid enim est, quae-so, quod omnes infidet, ὄρᾳ δ' εἰς ἢ δ' εἰς, sine ἢ δ' εἰς, quod I. suppeditat? In eo I. non sum secutus, quod ὄρᾳ pro ὄρᾳ habet. Plaudent, sat scio, quibus elegantiae placent: neque monendi, unamquamque trium Dearum ab aliquo sibi proprio laudari; aut quomodo festinantes aut oscitantes librarii voces, quarum sonus cum praecedentis verbi sono convenit, flagitiosa negligentia soleant omittere. De ἢ δ' εἰς ὄρᾳ, vide Eurip. Iph. in Aul. p. 183 C. Interpres Gallicus ita emendandum esse acute vidit. SOLAN. Iampridem ante visam ed. I. scripturam coniectavi, ὄρᾳ δ' εἰς ἢ δ' εἰς ἢ δ' εἰς neque enim dubitandum videbatur, quin haec ad Venerem spectarent, cuius proprium est μειδίαν· φιλομειδῆς Ἀφροδίτη. Nolui tamen refragari lectioni

productae, quae tum eodem redit, tum scripto Codice forte niitur. HEMST.

ead. l. 16. ὦρα σοι καὶ τὰλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι δῶρα τῆς νίκης ἐμῆς) Mss. ὦρα σοι καὶ ταλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι καὶ δῶρα τῆς ψήφου τῆς ἐμῆς. non est respuenda haec scriptura: vide, an non pulchra etiam tibi sint praemia suffragii mei, quod scilicet pro me tuleris. GRAEV. Eruditus est, quod duo Codd. largiuntur, quam ut a librariis interpolatoribus proficisci potuisse credas: quamobrem tanquam Luciano dignum reponere non dubitavi. Ψήφος ἐμὴ, suffragium mihi secundum & favens: quemadmodum enim Latinis meus, tuus, sic apud Graecos aliquando ἐμός, σός usurpantur. Qui sensum viderat, haud absurde νίκην exposuit: nam id agebat sane Iuno, ut sibi proposito praemio suffragium Paridis emeret, causaque superior abiret: haec interpretatio, quippe faciliior intellectu, pulsa lectione vera, sed paulo abstrusiore, locum eius occupavit. Graevius adstipulatur, in eo tantum lapsus, quod ὦρα non improbaverit: prorsus obstat huic lectioni legitima structurae norma; neque hoc, si diligentius attendisset, virum magnum fugere potuerat. Εἰ καλὰ σοι est, an utilia tibi sint, rebusque tuis convenient, quod interpretes sefellit. Eadem a Deabus oblata Paridi praeinia commemorantur etiam ab Euripide Troad. v. 925. HEMST.

Pag. 69. l. 1. Αὐτὴ σοι ἐγὼ) Αὐτὴ scribatur an αὐτη, parum refert: in multis enim αὐτὸς & οὗτος commutantur. Saepe tamen solent, οὗτος σοι ἐγὼ, vel, οὗτός τοι ἐγὼ, quam loquendi proprietatem annotavit, hoc etiam loco non neglecto, Iac. Gronovius ad Arrian. H. Ind. p. 350, n. 53. apud eum inprimis formula familiarissima: inter alia c. 35, ἡμεῖς δὲ οὗτοι ἀγγελοι τῆς σωτηρίας αὐτῶν ἦκομεν. ibi Gronovius e Mss. profert αὐτοί. HEMST.

ead. l. 12. Ἀργῶθεν) Ἀργῶθεν. Idem Menagius notaverat. GUYET. Perperam legitur in omnibus editionibus ἢ Ἀργῶθεν, pro Ἀργῶθεν. recte sic scribitur ἐν Ἐπισκοποῦσι. GRAEV. Ἀργῶθεν recte O. In reliquis Ἀργῶθεν. SOLAN.

ead. l. 16. Εὖ) O. solus habet illud εὖ. SOLAN.

Pag. 70. l. 6. Γενόμενος, ποία δὲ τις τὴν ὕψιν) Excidit Paridis personae notatio: scilicet fuisse, γενόμενος; Παρ. ποία δὲ τις. MARCIL.

ead. l. 7. Παρ. ποία δὲ τις) Haec in vetustis edd. ordine continuo legebantur: primus Bourdelotius, vel ab se, vel monitorem Marcilium secutus, distinxit, atque ista, ποία δὲ τις

τὴν ὄψιν, Paridi assignavit: probo factum cum Benedicto. Exclamationi quidem Veneris Helenae formam laudantis locus hic est nullus: tum scribi potius debuerat, οἷα δέ τις τὴν ὄψιν. HEMST.

ead. l. 9. *Τυμνὰς τὰ πολλὰ καὶ παλαιστικὴν*) Lucianus alludit hic ad instituta Lacedaemoniorum, apud quos puellae nudaе cum adolescentibus exercebantur. Sed cum hoc a Lycurgo demum institutum sit diu post Troica tempora, anachronismus hic censerī potest inter ea, quae in Luciano merito carpi possint. Trecenti anni fuerunt minimum inter iudicium Paridis & Lycurgum. CLER.

ead. l. 10. *Παλαιστικὴν*) Vid. Ovid. XVI, 150, 250. SOLAN. Attulit hunc locum Thom. Mag. in *Παλαιστικὸς*, hoc, quamquam Alexis usurparit, respuendum, illud probandum docens: Phrynichus praeivit pag. 38. Nihil quidem obstat, quo minus a *πάλαιστρα* formetur *παλαιστικός*: nec tamen non maluerunt veteres a *πάλαιστος* fingere *παλαιστικός*. Diog. L. VI, 4, *παλαιστικὴ τέχνη*. Pausan. I, p. 94, Marc. Antonin. VII, § 61. Latini contra, quippe quibus in usu fuit *palaestra*, nunquam *palæsta* vel *palæstes*: praeter Plautum, Ciceronem atque alios Prudent. *περὶ Στεφ.* H. X, 188: *palæsticus ephebus*. Hyacinthus Lacon, *quem*, inquit, *vestes Deus Effeminavit gymnadis licentia*. De Helenes studio palaestrae mementit etiam Propert. III, El. XII, 19. HEMST.

ibid. *οὕτω δὴ τι περισπούδαστος*) Quid illud *τι* ad sententiam conferat, haud satis assequor. SOLAN. *Qui deripitur*, inquit I. Fr. Gronovius ad Senec. de Ira III, cap. 23, *περισπούδαστος*, ponitque deinceps hunc ipsum Luciani locum: id quidem recte; Helenae tamen, ut virginibus, convenit, quae *περισπούδαστοι*, quando multi proci eas ambitiose petunt. Homericum est, ἀμφ' αὐτῇ Il. Γ, 157: *Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν*. In οὕτω δὴ *τι* parum ad sententiam confert illud *τι*, sed Atticae tamen elegantiae nonnihil habet: pleonasmus istius voculae in similibus probat H. Stephan. App. de D. A. p. 81. Arrian. H. Ind. c. 37, *ἀνάπαυτις οὕτω τι καρτερή*. HEMST.

ead. l. 11. *Ἄσπον*) *Ὀμφακίαν*. Aristaen. *ἄσπον τὰ παρὰ καίρον πρυγόμενα*. Interp. Aristoph. Acharn. dixi alibi. Habes hanc historiam Dialog. Mort. & lib. Ver. Hist. BOURD.

Pag. 71. l. 9. *Βαρβάρων*) Phrygi: notum. Idem Barbaricarii & Phrygiones l. 7 Cod. De palat. sacr. largit. BOURD.

ead. l. 11. *Παῖδες*) Ministros semper hos Veneri praesto

fuisse tradit Hesiodus Theog. 201: Τῇ δ' Ἔρως ὁμάρτησε καὶ Ἥμερος ἔσπετο καλὸς. & in raptu Helenae utrumque sibi adfuisse affirmat Paris in suo cum ea sermone apud Homerum II. Γ, 442. LEED.

· ead. l. 12. Δύο καλῶ) Male antea δύο καλῶ. BOURD.

· ibid. Ἥμερος καὶ Ἔρως) Dixi ad illud Petron. *tu desiderium, tu voluptas*. Sequens Dialogus totus Homericus est. BOURD. *Eratine*, inquit Mart. Capella IX, p. 306, (nam minus placet utriusque Leid. Codicis *Erotine*,) *Cypridis filia*, & *Himeroa Cupidinis affecutor* (Graecorum ὁπαδὸν interpretatur) item *Terpsis e famulatio Dianae concinentes gratissime intravere primum: sed puer monauliter sonabat. Post hos psallentes Pitho, Voluptas & Gratiae admixtis lyrae vocibus*. Ibi Lucianum huius Dei meminisse, notat Grotius. Megaris in templo Veneris praeter ipsius Deae simulacrum, Πειθῶ καὶ ἑτέρα θεῶς, ἣν Παρήγορον ὀνομάζουσι ἔργα Πραξιτέλους. Σκόπα δ' Ἔρως καὶ Ἥμερος καὶ Πίθος &c. apud Pausan. I, pag. 105. Pothi a Scopis facti meminit etiam Plin. H. N. XXXVI, 5, p. 634, testatus eum cum Veneri & Phaëthonte Samothraciae sanctissimis religionibus colli. Ceterum quod Barneſius ad Eugenis Epigr. in Anacreontem p. 367 παῖδε exponendum esse contendit non *filios*, sed *famulos*, nihil est: vide modo Cornut. de N. D. cap. 24, 25. De Himero ad Epithalamium Anacreonticum LXII, quod Anacreonti, qui recte sapit, nemo tribuat, idem Barneſius. Anonymus ille, ex quo carmen hoc protulerunt H. Stephanus & Andr. Schottus Obs. Hum. II, 61, Theodorus est Prodromus in Amaranto p. 465. HEMST.

· Pag. 72. l. 1. Καὶ οὕτως ἅπαντες) Καὶ οὕτως ex O. assumſimus: in impr. enim non comparet. SOLAN.

· ead. l. 3. Ὅπως μὲν τάχα χωρήσει, ἄδηλον, ὃ Ἀφροδίτη) Ut olim legendum conieceram, inveni postea, ut non pauca alia, in Mss. Ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει ἄδηλον, ὃ Ἀφροδίτη, quomodo haec successura sint, obscurum est, *Venus*. GRAEV.

· ibid. Ταῦτα) Ex ed. I. & Mss. Gr. P. L. & Ox. προ τάχα, quod in reliquis vitiose legitur. SOLAN.

· ead. l. 9. Προμήστριαν καὶ νυμφ.) Vox altera declarat alteram. Alias νυμφαγωγὸς est vir ille, qui secundas contrahenti nuptias, quo ipsi pertingere nefas, e patris aedibus ducit sponſam. Sin autem tunc primum contrahit, ipsi sponſo licet inde petere, sed amico sibi, in eo obeundo munere, assumpto, qui ideo παράνυμφος aut πάροχος dicebatur. Vide de hac re H. Steph. Suidam, & alios. LEED.

ead. l. 10. Πρέποι γὰρ ἂν &c.) Κανηφόροι virgines nubiles — Hartung. p. 658. πρέποι, pro πρέπει ex P. Cod. SOLAN. Vulgatam non movi: neque tamen damnandum, πρέποι γὰρ ἂν καμὲ ut in Platonis Alc. I, p. 432 C. πρέποι γὰρ ἂν που καὶ σοὶ τὸ καλῶς διαλέγεσθαι. Κανηφόρον habuit etiam Scholiastes: quae nulla est causa, cur Veneri νικηφόρῳ praeferenda videatur: huic optime respondet ἐορτάζειν τὰ ἐπινίκια. Hartungus Dec. I, c. VIII, § 37, nihil aliud affert, quam Scholiastae Theocriti locum ad Eid. II, 66, ubi docetur, virgines vel nubiles, vel potius nupturas, τῇ Ἀρτέμιδι κανηφορεῖν ἐπὶ ἀφοσιώσει τῆς παρθένης, ἵνα μὴ νεμεσηθῶσιν ὑπ' αὐτῆς. Hoc quid valeat ad κανηφόρον firmandam, non video. Etsi pompam nuptialem κανηφόρος, vel etiam plures, quod sane fieri potuit, κανηφόροι prosequerentur, cur hoc sibi munus praecipuum Venus deposcere voluisset, quae tandem ratio commoda proferetur? At multum ad eius honorem referebat, si hisce nuptiis, quas ipsa Paridi se conciliaturam esse promittit, victis formae rivalibus, interesset νικηφόρος. Gr. Cod. lectionem ita possis refingere: πρ. γὰρ καμὲ νικηφόρον, οἶμαι, ὑμῖν παρεῖναι. HEMST.

ibid. Νικηφόρον) In Ms. scribitur πρέπει γὰρ καμὲ κανηφόρον εἶναι ὑμῖν παρεῖναι sed vulgatam non damno. GRAEV.

ead. l. 13. Τουτοῦ) Ms. Ox. pro τούτου. SOLAN.

ead. l. 15. Βούλει οὖν σοὶ) Ms. Ox. habet τέ σοι. I. οὖν. Desunt in Fl. H. & Wech. Ego hanc inde concinnavi scripturam. SOLAN.

ibid. Ἐπομόσομαι) Conspirant edd. cunctae: nihilominus legendum ἐπομόσωμαι propter ἵνα, quod intelligitur: πάνυ γὰρ ἀμαθὲς ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἵνα, ἢ ἔαν, ἢ ἂν, ἢ ὅταν τιθέναι, monente Thoma Magistro. Dial. M. X, § 8, βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀφρῶν. Aristoph. Ran. v. 420, Equit. v. 52, βούλει παραθῶ σοὶ δόρυον; Idem in Timone vitium correximus § 37. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Φιλόχορος ἐν Β. Ἀτθίδος) Exc. G. β' Ἀτθίδι: fatetur tamen se reperisse in Cod. Ms. ἐν βάτθιδι. C. M. β'. Ἀτθίδος. SOLAN. Haec totidem verbis existant in Harpocrat. & Suid. v. Κανηφόροι. HEMST.

Pag. 73. l. 3. Ἐπ' αὐτήν) Hoc a Luciano profectum esse non credo: an ἐπακτὴν; ut Long. III, p. 81, γυναῖκιον ἐπακτὸν ἐξ ἄστεος: immo potius ἐπὶ αὐτήν. HEMST.

ead. l. 8. Πόθον) Hunc Deum haud temere alibi reperias. Consule Eust. Od. A. SOLAN.

ead. l. 24. Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σείραν κ.) Haec mutuatur ex Homero II. Θ, 17 & seq. CLER.

Pag. 74. l. 4. συναρτήσας) Mallem fere συναρπάσας nisi expresserit illum Homeri versum Iliad. Θ, 25, Σείρην μὲν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμπιοι Δοσαίμην· nam συναρτάν est συναρτάν, ut veteres exponunt. HEMST.

ead. l. 8. Κἄν τὴν θάλασσαν) Pone tantum καί, diversus est usus, quando iterantur hae particulae, neque huc congruit. HEMST.

ead. l. 10. Εὐφήμει) Apul. Miles. I: *Parce, inquit, in feminam divinam, ne quam tibi lingua intemperante noxam contrahas.* ibi Pricaeus p. 25, & hoc ipsum & plura similia notavit. HEMST.

ead. l. 16. Ὁ Ποσειδῶν &c.) Narrat, Neptunum, Iunonem & Minervam conspirasse in Iovem, eumque constituisse in vincula coniicere, utque metu huius coitionis Iuppiter percussus in varias se formas verterit. Respicit ad Homeri locum, in Iliad. A, v. 399: Ὅπότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι, ἦρ' ἤνδ' ἑ Ποσειδάων, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. Cum ipsum vincire Dii alii voluerunt, Iuno & Neptunus & Minerva. GRAEV.

Pag. 75. l. 1. Ἐπεβούλευον ξυνδ.) Ed. I. pro ἐπεβούλευσαν, quod in reliquis est. SOLAN. Opinabar olim supplendum ξυνδῆσαι αὐτὸν βουλόμενοι frustra: verbi ἐπιβουλεύειν haec structura satis est familiaris. Aristoph. Plut. v. 1112 — ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν ἡμᾶς. — Demosth. in Lacr. p. 952 D. ἐπεβούλευον μηδ' ἐν ὕγιᾷ ποιεῖν. Aristoteles apud Schol. Theocr. ad Eid. XV, 64, τὸν Δία μυθολογεῖ ἐπιβουλεύειν τῇ Ἠρᾷ μιγῆναι perperam editur μιγνύναι. Plura suppeditabit H. Stephanus. HEMST.

Pag. 76. l. 13. Δακὼν τὸν δάκτυλον) Hoc est, quid unguem mordet? Multi solent unguem admordere, cum quidpiam animo quaerunt, quod non possunt illico invenire. Horatius de poeta versus non facile faciente I Sat. 10: — in versu faciendo Saepe caput scaberet, vivos & roderet unguis. CLER.

ead. l. 14. Τὴν Ἰκαρίου λ. Πηνελόπην) Huius mulieris filium etiam Hyginus facit CCXXIV. Cuius Icarii filia fuerit, non reperio. Spartana erat. SOLAN. Hinc poetis Ἰκαριώνη. Proportio Icarioris: Quaeque terunt fastus, Icarioris, tuos, III El. 11. Icarum dicas, Icarium an Icarionem, nihil est horum, quod veterum auctoritate destituatur: maxime tamen Homero duce vulgatum Icarius. Generis origo nobilissima, quaeque vel ab Aeolo, vel altius ab Atlante, aut, si mavis, ipso Iove repe-

ri potest. Prius exponit Apollodor. I, p. 27, inter Aeoli & Enaretes filios Perierem recensens. Ex isto Periere, qui Messenem obtinuit, & Gorgophona Persei filia natus est Icarium cum fratribus Aphareo, Leucippo & Tyndareo p. 43. notat ibi, multos non Aeoli facere filium Perierem, sed Cynortae; *Διόπερ, inquit, τὰ περὶ τῶν Περιήρους ἐκγόνων ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ γένει δηλώσομεν.* Praestitit fidem lib. III, p. 211, totamque gentis seriem ab Atlante, vel Taygete Atlantis filia & Iove deduxit. Verum ab iis, quae p. 215 scribuntur, *Εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες Ἀφάρεια μὲν καὶ Λευκιππον ἐκ Περιήρους γενέσθαι τοῦ Αἰόλου. Κυνόρτου δὲ Περιήρην· τοῦδε, Οἰβάλου· Οἰβάλου δὲ καὶ Νηίδος· νύμφης Βατείας Τυνδάρεων, Ἰπποκλῶντα, Ἰκαρίωνα,* quamquam neminem illa suspicio tetigerit, ne Meursium quidem in Regn. Lacon. c. III, ab iis, inquam, recidenda sunt, nisi plane fallor, *Περιήρην, τοῦδε·* interuit aliquis, quem diligentia parum felix decepit, ex praecedentibus, ubi sane *Κυνόρτου δὲ Περιήρης·* sed meminisse debuerat, diversam aliorum in hoc loco commemorari sententiam, qui Aphareum & Leucippum Periere natos esse Aeoli filio referebant: his certe auctoribus Cynortae non Perieres, sed Oebalus fuit filius; itaque Paus. III, p. 203, 204. neque mirum; quippe qui simul tradant, eandem utroque Gorgophonem habuisse uxorem, teste Pausan. IV, p. 283. unde iam planius intelligitur, quod ait p. 204, *εἶναι τε Ἀφάρεια τὸν Περιήρους ἀδελφὸν Τυνδάρεω πρὸς μητρός.* Hac de re scriptorumque diffidio componendo quae poterant observari multo plura, lubens praetermitto. Icarium ergo seu Perieris sive Oebali filius in matrimonio habuit vel nominibus diversis unam, vel plures uxores: Dorodochen Orfilochi, aut, ex Pherecyde, Asterodiam Eurypyli filiam ipsi iungit Schol. Homer. ad Odyss. O, 16. Periboeam, *νύμφην Νηίδα* (nihil erat ista aetate nymphae conubiis familiaris) Apollodorus, ex ea natos enumerans quinque masculos, unam feminei sexus Penelopen: sororem eius Iphthimen, Eumelo nuptam colligunt ex Od. Δ, 797, nescio quam recte: mihi quidem ratio constat, cur olim in Homero scriptum fuisse statuam, *Εἰδῶλον ποίησε, Μέδῃ δ' ἦϊκτο γυναῖκα Ἰφθίμῃ, κοῦρῃ μεγάλῃτορος Ἰκαρίοιο.* Ulysses vero, qui inter Helenae procos nomen fuerat professus, Tyndareo mirum in modum fluctuanti pollicetur, si nuptias Penelopes sibi conciliet, tale se consilium allaturum, quod metum eius omnem ac dubitationem expediat: rem totam persequitur Apollod. III, p. 217. HEMST.

Pag. 77. l. 6. Τράγω ἑαυτὸν ἀπείκασεν) Ita Philargyr. ad Virgil. Ecl. II, 32, *Hic autem natus est Mercurio in arietem converso, & Penelope uxore Ulyssis*, Schol. Theocr. ad Eid. VII, 109, & Serv. ad Aen. II, 44. Sed quia non immerito paulo quis acutior miretur, quomodo pulcherrima eademque castissima Penelope adduci potuerit, ut hirco se submitteret, admodum sollerter tantae difficultati vel Nonnus vel Maximus mederi conatus est in Συναγ. Ἰστ. ad Gregorii Nazianz. Stel. I, p. 141: καὶ ἐκνοήσας αὐτὴν μαγεία εἰς ἔρωτα αὐτοῦ ἐκίνησε, καὶ ἀγρεύθη ὑπὸ τοῦ τράγον· nonnihil sane Penelopes honori consultum vides, quae culpam praestare non tenetur, quam fascinata magicis artibus ac mentis non compos admittit. Pater Mercurius, ne nescias, tertius est, tertio quoque Iove natus & Maia, ut monet Cicer. de N. D. III, § 56; filius Pan, quem hic Lucianus inducit, omnium Panum ultimus: nam venerandae vetustatis multo plures exstiterunt, aliisque orti parentibus: vide modo Schol. Theocr. ad Eid. I, 3, 125, scriptorem Arg. I ad Pythion. Pindari, quorum alter ad aliterum emendandum iuvat, Apollodor. I, pag. 13, Tzetz. ad Lycophr. v. 772. Noster hicce cum Hercule Alcmenes filio Deorum apud Graecos agmen clausurunt, quod credere licet affirmanti Herodoto II, 145; cum contra Aegyptiorum antiquissimus esset Pan, καὶ τῶν ὀκτώ τῶν πρώτων λεγομένων θεῶν & Herodotus quidem, qui studio vetustatis barbaris adversus Graecos saepe favisse deprehenditur, quanti Deorum huncce novissimum fecerit, haud obscure declarat c. 146, καὶ Πανὸς γε πέρι οὐκ ἔχουσιν εἰπεῖν (οἱ Ἕλληνες) ὅπῃ ἐτράπετο γενόμενος· mirandum sane, fabulam alias excogitandi quidvis foecundissimam hac in parte claudicare: Athenienses tamen, dummodo sit iste Pan idem, qui noster, quod dubitare nonnullos scio, quis esset quamque salutaris apud Marathonem adiutor, haud ingrati didicerunt. At grande mortis eius arcanum paruit demum sub imperatore Tiberio: cum enim ex insula Paxi audita vox esset, magnum Panem obiisse, eaque res Romam relata cunctorum animos ipsiusque Tiberii advertisset, philologi, momento gravissimae quaestionis expenso, coniectarunt, hunc esse Mercurii & Penelopes filium; ut refert Plutarch. de Orac. Defect. p. 419. Nolo sagacissimis hominibus adversari, tamen qua fortuna, quove consilio in Paxos, Arcadia relicta, devenerit moribundus Pan, ignorare me fatear; nisi quod desertis locis, atque insulis etiam, eum valde delectatum fuisse ferant: vide Aeschyl. Pers. v. 447, &

Schol. Cur autem *κερασφόρος* fuerit & *τραγοςκελής*, commoda plane causa est, & probabilis, quam a matre acceptam Mercurio patri exponit: haec figura Aegypcio iuxta & nostro Pani communis; utrumque enim *γράφουσί τε δὴ καὶ γλύφουσι αἰγιοπρόσωπον καὶ τραγοςκελέα*, teste Herodoto II, 46; talemque carmine depinxit Sil. Ital. XIII, 326. Hinc Pan *Δικέρως* Thespidi Tragicorum vetustissimo apud Clem. Alex. Strom. V, pag. 370 D. at tu Thepidem observa quadraginta vel quinquaginta minimum annis pugnam Marathoniam praeceffisse, post quam primum cognitus, & in civitatem familiamque Deorum numerosissimam ab Atheniensibus ascitus fuit Pan: vel Thepis igitur ritus in Arcadia solemnes descriptit, vel fabulae ipsi tributae falsum nomen mentiebantur, quod voluit vir maximus. *Κεροβάτου* vocabulum ad caput Panis an ad pedes pertineat, quamque virtutem habeat propriam, valde dissentiunt Grammatici, quos lege ad Aristoph. Ran. v. 232: ego *cornipedem* reddere non verear: excidit Etymologo, quem vix est, ut intelligas, nisi reposueris pag. 504, v. 2, *Κεροβάτης*, ὃ τὰ ἀκρωτήρια τῶν ὄρεων βαίνων &c. *κερώνυξ* pari ratione Dionysio Perieg. v. 995, ubi iridem nescio quid Scholiastes & Eustathius tricantur. Plato superne glabellum fecit, qualis, inferiore saltem corporis parte obtecta, vel Penelopae placere potuisset, in Crat. pag. 280 E. Πάν αἰπόλος, διφυὴς Ἑρμοῦ υἱός, τὰ μὲν ἀνθρώπων λείος, τὰ δὲ κατὰ θέν τραχὺς, καὶ τραγοειδής. Porro, si Lucianum audis, Ulyssi nullum iniuriam fecit Penelope, quippe in Arcadia virgo compressa, antequam nuberet: immo in Lyceo templum esse Panos, in quo natus asseratur, scripsit Lactant. ad Stat. Theb. II, 206. secus Herodotus sensit: nam si Πανὶ τῷ ἐκ Πηνελόπης ἐλάσσω ἑτεῖά ἐστι τῶν Τρωϊκῶν, ut ait II, 145, eum oportet in lucem prodiisse finito bello Troiano, dum longinquis erroribus iactatus Ulysses domo aberat: in eadem illi opinione fuerunt versati, quorum absurdam interpretationem Virgilii Georg. I, 16, profert Servius, cuius annotatio, ut intelligi possit, levi manu parumper adiuvari debet: *Nemus linquens patrium*] *Pindarus Pana ex Penelope Ulyssis filium dicit*: (hoc, ne credas inauditum, commemorat etiam Schol. Theocriti) unde multi patrium pro paternum accipiunt, eo quod Pan non Arcas sit, sed Ithacesius; ut a patre, non a patria, vox haec videatur detorta. Vel, quia in Arcadia genitus. adde Serv. Daniel. ad Aen. II, 44. Iam praeterea si quis forte paulo severior Luciano, quod hunc Penelopes filium Bacchi

foedalem ac consortem faciat, minus observatae temporum rationis dicam scribat, excusationem sibi paratam habebit ex aliorum, quos sane multos laudare potest, errore simili: re enim vera Bacchi in Indiam expeditio, cui Pan interfuit furentium copiarum dux, centenis aliquot annis huius Panis nati aetatem antevertit. Sed in his scilicet fabulosis intra veniam peccare censentur, qui, dum ordinem temporis ac limites refigunt, crimen illud ingenio & lepore compensant. HEMST.

ead. l. 13. Μουσικὸς γὰρ εἰμι) Sic in Bacch. & Δικαιστηρ. Copiose Nonn. Dionys. Interpr. Theocriti, & Virgil. BOURD.

ead. l. 14. Πάνυ καπυρὸν) Λαμπρὸν, ἡδὺ, ut in Schol. Theocrit. Idyll. 7: καπυρὸν στόμα, λαμπρὸν, ἡδὺ, μεταφορικῶς. τὰ γὰρ ἐξοπτὰ τῶν ἐδεσμάτων ἡδύνην τὴν γευσιν. Tangit aliam interpretationem, & haec verba Micyll. interp. In quibusdam libris legitur λιγυρὸν sed καπυρὸν verbum rusticum, ut in Longi ποιμεν. εὐφημῶς autem ἐκάλεσεν καπυρὸν τὸ τραχὺ καὶ τὸ ἀγροικὸν τοῦ συρίγματος, ὃ ἂν γένοιτο οἶον ἐκ κεραμείου σκεύους διατεθρυμμένου. testatur sonitus. Qua de re Isaac. Casaub. ad Suet. Theod. Marcil. ad Pers. BOURD. Καπυρὸν, dulce. GUYET. Theocrit. Idyll. VII, Virgil. Ecl. II & IV. SOLAN. Πάνυ καπυρὸν γελάσας Longus habet II, pag. 34. ibi Iungermannum & Mollium hic Luciani locus non fugit: quod affertur ex Epigrammate, Nossidis est Anth. III, c. 6, Ep. 16: Καὶ καπυρὸν γελάσας παραμείβεαι. Fluctuare viros eruditos in constituenda vocis potestate minime miror, quippe quam assequi non licet, nisi primam eius vim atque originem habeas exploratam: eo ne Salmasius quidem pervenire videtur potuisse ad Ael. Spartian. p. 45. Nobis hic longioribus esse non libet. HEMST.

Pag. 78. l. 2. Ἀθηναίοις συμμ.) Quod ait Gilb. Cognatus, Pana maiore, quam humana statura, exercitui Graecorum praeiisse, (vide Homer. hymn. in Pana) nusquam alibi reperio. Lapsus fortasse memoriae est: nam id dicitur de Pane in bello Giganteo. LEED. Vide Paus. Att. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀριστεῖον) Exstat ea de re Simonidis epigramma, quod statuae illi inscriptum fuisse videtur:

Τὸν τραγὸπουν ἔμε Πᾶνα, τὸν Ἀρκάδα, τὸν κατὰ Μήδων
τὸν μετ' Ἀθηναίων στήσατο Μιλιτιάδης.

Pott. 306 f. & 390 f. V. & A. G. IV, 871. Innotuisse tum primum Atheniensibus docent Clem. Alex. p. 18 C. & Nofter
Lucian. Vol. II. X

Δικ. cap. 9. Μακρὰι dicebatur spelunca; vide omnino Eurip.
'Ιω. p. 697 B. SOLAN.

ead. l. 8. Τούτο) Id est, Πᾶνα. GUYET.

ead. l. 9. Ἐρωτικός γάρ εἰμι) Sic Pan dictus φιλοπάρθενος;
Achill. Tat. lib. 8, & Ἐρωτικός, Long. lib. 2. BOURD.

ead. l. 11. Ἐπιχειρεῖς) Ex A. P. & ed. I. nisi quod in hac
mendose legitur ἐπιχορεῖς. In reliquis est ἐπιβαίνεις. Vide
Dial. seq. finem & Epist. Div. ad Saturnum. Echo cur singa-
tur Pana amasse, vide Polyaen. Strat. I, pag. 10. Meminit &
Moschus apud Stob. in Grot. Flor. 247. SOLAN. Probissimam
lectionem ἐπιβαίνεις nullus equidem mutavero cum ἐπιχει-
ρεῖς. De Pane non aliter iocatur Mercurius, quam si totus
foret hircus. In hac re propria sunt βαίνειν & ἐπιβαίνειν Poll.
V, 92. Long. III, p. 79, οἱ κριοὶ ἐβαῖνον ἄλλος ἄλλην, & ἐπανα-
βαίνειν Athen. XIII, p. 605 F. Pausan. V, p. 448. solet qui-
dem Aristoteles ἐπιβαίνειν ἐπὶ τὴν ἵππον vel τῇ ἵππῳ utrumque in
Hippiaticis: pag. 57, ἐὰν κακογενὲς ὄχεϊον ἐπιβῇ infcendere
Rei Verterinariae Scriptores. Hinc βάτης & ἀναβάτης idem
qui ὄχεύτης: nam ἐπιβάτης vix usitatum credo. HEMST.

ead. l. 12. Τῇ τε Ἥχῳ καὶ τῇ Πίτυϊ) Hinc Pan ὀρεσσαύλου
πόσις Ἄχους Anthol. IV, pag. 476, a Theaeteto dictus; ubi
Brodaeus huius loci meminit, & praecedentium. Pinus ama-
tae & in arborem versae fabula nihil est notius. Quod prae-
ter ed. I. nonnulli Codd. pro Πίτυϊ praebent Πυθοῖ, id quidem
quale sit, non percipio: recte iamdudum monuit Iungermann.
ad Long. p. 215, hunc Luciani locum proferens: *ubi male qui-*
dam cusi Πυθοῖ. Eundem vide p. 207. At si unius literae muta-
tione vitiosam scripturam expoliveris Πειθοῖ, praefenda vi-
deri potest receptae, atque ab ipso Luciano profecta: Pitho
fane in comitatu Magnae Deae, cuius μεγάλας θεοῦ κύνα
παντοδαπὸν Panem vocavit Pindarus apud Aristotel. Rhet.
II, p. 111. ideoque iunguntur in re sacra faciunda. Demosth.
Πρ. Δημ. LXIII, ἐθύσαμεν δὲ καὶ τῇ Πειθοῖ καὶ τῇ Μητρὶ τῶν
θεῶν καὶ τῶν Ἀπώλων. Hermesianacti Gratiarum una Pitho,
teste Pausania IX, p. 781. Pan vero σεμνῶν Χαρίτων μέλημα
τέρπνον, quod ex Pindaro profert Scholiastes eius ad Π. Γ,
139. Immo, ne de nuptiis hūce vel minimum dubitetur, Iynx
Panis & Pithūs filia: Schol. Lycophr. ad v. 309, Ἡ Ἰὺγξ γυ-
νὴ ἦν πρότερον, θυγάτηρ Πειθοῦς ἢ Ἥχους καὶ Πανός. plures
annotavit testes Kusterus ad Suid. in Ἰὺγξ. Echo, quae sibi
ius matris itidem vindicet, nihil hic moramur. Iam fuscipari

non absurdum est, librariorum solemnem facinorose Πειθοῦ ignotius immutasse in Πίτυϊ. Quae paulo post leguntur, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα, mihi sane non placent, neque adeo videntur integra. HEMST.

ead. l. 13. Πίτυϊ) Suid. in Pityrs: Nonn. Dionys. lib. 2, Propert. lib. 1. Male in quibusdam Πυθοῖ. In Anglic. Πυθοῖ. BOURD. Pityn aiunt puellam fuisse, a Pane simul & Borea adamatam, quae quoniam Pani magis favebat, a Borea illisa in scopulum mortem obibat: at ne tota periret, Tellus ex eo, quod reliquum erat, arborem produxit, quam Latini appellant *pinum*, cuius ramos coronatus pastorum Deus gestare amat. LEED. Πυθοῖ Angl. P. L. & ed. I. Reliqui Πίτυϊ. SOLAN.

Pag. 79. l. 8. Τί ἂν λέγοιμεν ὁμ.) Non aptissime cohaerent: distinctione separanda censeo, τί ἂν λέγοιμεν; ὁμομητρίους ἀδελφούς εἶναι. Alioqui non absurde scribi poterat, Τίς ἂν λέγοι ὁμομ. &c. De his fratribus dissimilimis vide P. Burmann. ad Ovid. Metam. IV, 288, ubi Luciani meminit: de Hermaphrodito Diodor. Sic. IV, p. 150 B. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὸν Διόνυσον) τῷ Διονύσῳ V. SOLAN. Male mutantur in ed. A. supplendum fuerat ex Scholio ad Iov. Trag. § 6, τὸν αὐτὸν τῷ Διονύσῳ. HEMST.

ibid. l. 7. Μητὺρ ἢ Ἀφρ. ἢ Διόνῳ) Διόνῳ correxerat etiam Matth. Sladus: δὲ pro ἢ Solanus. Ego secutus sum lectionem Scholii ad Iov. Trag. Ceterum de Dione verumne sit, dubitari potest. Schol. Theocr. ad Eid. I, 21, Τὸν Πρίηπον Νύμφης Ναΐδος ἢ Χιόνῳ καὶ Διονύσου φασὶν υἱόν. Quid si rectius in hoc nostro Scholio pro Διόνῳ legatur Χιόνῳ; Corruptus sine dubio Strabo XIII, pag. 879 A. εἴτε τῷ λέγεσθαι Διονύσου καὶ Νύμφης τῶν Θεῶν, ὁρμησάντων ἐπὶ τὸ τιμᾶν αὐτὸν τῶν ἀνθρώπων· illa τῶν Θεῶν, quantumcunque interpretando mollire conetur G. Cuper. ad Marm. Ant. p. 300, orationem vitiant: nescio an melius sit futurum restituto Νύμφης τῆς Χιόνῳ· scabritiem verborum certe sustuleris. Venere tamen ortum esse Priapum plures ferunt; ipsique Lampfaceni, tanti numinis cultores praecipui, persuasissimum habebant, teste Pausan. IX, pag. 771. HEMST.

ibid. l. 11. Λειμῶνας) Λιμένας prima manus: mox factum λειμῶνας, & hinc λειμῶνας, quod in V. est. GRON. Sed vide Schol. ad Δ. Tr. ubi recte λειμῶνας. SOLAN.

Pag. 80. l. 2. Πέρα τοῦ εὐπρεποῦς) Διὰ τὸ ὑπερμέγεθες τοῦ αἰδέου. Dixi alibi: vocant ἀκροπόσδια: de qua dictione alibi. BOURD.

ead. l. 13. Ἡν τις Ἑλλαν) Orestis fabulam tangit, cum quō aufugit Eur. SOLAN.

Pag. 81. l. 3. Ὑποβεβρεγμένοι) Sic in Gall. βαθείας ἥδη ἐσπέραις ὑποβεβρεγμένους. Heliød. lib. 1 & 2. Casaubon. ad Athen. Herald. ad Mart. BOURD. Inter cognatae significationis verba primo loco ponit Poll. VI, 25, ὑποβεβρέχθαι, διαβερμαίνεσθαι, σεσεῖσθαι μέθῃ, μεθύειν. Long. II, p. 60, γέροντες ὑποβεβρεγμένοι ibi plura Iungermann. p. 213, Luciani, in quo saepius occurrit, bene memor: Mollius inverecunde, quem plane descripsit Def. Heraldum ad Martial. I, Ep. 71, nec satis intellectum, ne nominare quidem fuit dignatus. Heliodoro διαβεβρεγμένοι ἥδη καὶ πρὸς τὸ ὑβριστικώτερον παραφερόμενοι, qui iam ulterius provecti vino permaduerunt, V, p. 255. Eleganter Alexis loquendi modum parumper inflexit, Θασίοις καὶ Λεσβίοις οἰναρίοις τῆς ἡμέρας τὸ λοιπὸν ὑπεβρέχειν μέρος apud Athen. II, p. 47 D. Thasii Lesbisque vinulis, quod diei reliquum est, commadefacere, sive, quod superest diei, Thasii vinulis largiter hauriendis ducere. Quae autem paulo ante praecedunt, πρῶν ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ad Bacchum retulerunt interpretes, quos sum secutus: de Priapo si quis malit intelligere, non valde refragabor; neque etiam si porro vertendum existimet, *nuper Lampfaci natus*: revera enim ea in urbe hi natum, nutritum alii Priapum tradiderunt. Vid. Schol. Apollon. Rhod. ad I, 932, Etymol. in Ἀβαρνίδα, Serv. & Philargyr. ad Virgil. Georg. IV, 111. Idem est, qui Bacchus, ex quorundam sententia: Bacchi filium ex Venere sunt qui faciant, cuius gravidæ ventrem cum manu venenata Iuno tetigisset, hunc scilicet improbae naturae puerum edidit; quem tamen utcunque πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρῶν verecundae Nymphae nunquam reformidarunt. Alias matres tribuit Schol. Theocriti ad Eid. I, 21. de patre res non minus est incerta: in hoc quidem dialogo nusquam Bacchus hunc sibi honorem vindicat. HEMST.

ead. l. 9. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἐγέλασα;) V. Clem. Alex. 16 C. SOLAN.

ead. l. 10. Εὖ γε, τὸ μὴ) Scribendum est, εὖ γε, ὅτι μὴ χαλεπῶς. HEMST.

ead. l. 14. Καὶ νήφοντα) Sic Thrafo apud Ter. Ego istum Eunuichum vel sobrius. VORST.

ead. l. 15. Ἐπιχειρήσει) Sic bis antea dixit ἐπείρα. Sic Eustath. lib. 5 Ism. & Ism. καὶ τι δρᾶν ἐπεχειροῦν ἐρωτικώτερον. Heliød. lib. 1, ἐπειράτο τινὸς τῶν ἀθεμίτων. Sic Latinis *tentare*.

fic Dial. XXII, ταῖς αἰζὶν ἐπιβαίνεις. Cod. doctissimi Golmani ἐπιχειρεῖς. BOURD.

Pag. 82. l. 2. Ἐστὶ) Hic Dialogus omnino turbatus in Mss. BOURD.

ead. l. 10. Ἡμεροδρομοῦντα) Significat Mercurius, se non meliore esse conditione, quam sint Graecorum ἡμεροδρόμοι· qualis notissimus ille Phidippides, vel Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομίσας, cuius etiam Noster meminit in libello ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγ. πτ. cap. 3. Δρομοκήρυκας Harpocracion interpretatur ἡμεροδρόμους, iure merito propterea reprehensus ab Henr. Valesio: est enim sine dubio diversum genus, quod Lambinum etiam fugit ad Corn. Nepot. Miltiad. c. 4. Ne Livius quidem satis accurate, censente Valesio, lib. XXXI, c. 24: *speculator, hemerodromos vocant Graeci, ingens die uno cursu emctientes spatium*. Summi scriptoris verba fere usurpavi, ut Luciani mentem, quod satis erat difficile, vertendo aliquatenus assequeretur. HEMST.

ead. l. 12. Νεώνητον) Iure vocat Ganymedem, cuius rapti pretium dederat Iuppiter vel equos immortales, ut cum Homer. II. E, 265, & Apollod. II, p. 123, plerique tradunt; vel vitim auream, ut ex Cycli poetis refert Schol. Euripid. ad Orest. v. 1392. HEMST.

ead. l. 13. Νέκταρ ἐγὼ ἐνέχουσιν) Alcaeus & Sappho huic muneris Mercurium inter Deos praefecerant, ut Athenaeus docet I, p. 39 A. X, p. 425 D. quae ab Eustathio sunt descripta ad II. γ, p. 1205, Od. I, p. 1633. Si ab hoc ministerio Mercurius abiit post Ganymedem in coelos sublatum, sibi non consentit Lucianus, quando in initio Charontis dicentem facit, γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἶνοχοῶν· multo serius haec scena est acta. HEMST.

Pag. 83. l. 1. Ψυχαγωγεῖν) Hinc Mercurius ψυχαγωγός, νεκρόπομπος, ψυχόπομπος, πομπαῖος, πομπεύς· quod facere credebatur virtute virgae, de qua Dial. Deor. VII, Mortuor. XXIII. Iul. Imp. passim. Eadem virtus Plutonianae virgae, Pindar. Od. 9 Olympion. Eadem Horarum virtus: Theocr. Idyll. 15. BOURD.

ead. l. 4. Κηρύττειν) Unde id munus Mercurio assignavit tot in locis Lucianus. SOLAN.

ead. l. 6. Τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἐκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ᾗδου εἰσὶν) Non satisfacit Benedictus, *Ledae filii alternis vicibus apud superos atque inferos versantur*; vel, ut alii, *alternis inter ipsos vicibus agitant*. Etsi enim vera ista, tamen non

ad Lucianum, qui exprimere destinata tempora voluit, nempe *alternis diebus*. Quod nisi constaret, ac sic definite loqueretur, non posset infra Diogenes Polluci dicere, *ὅν γὰρ ἐστὶν οἶμαι τὸ ἀναβιβῶναι αὐρίον*, velut dubitans de certo tempore, sed certe scire se dixisset aliquando reversurum in vitam: non Mercurius Apollini, ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν *ἐγγενόμενος*, ἐκεῖνος *Κάστωρ* ἦν. Mox pessime in hac editione reperitum ex prava Salmuriensi καὶ ὁ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱός, cum sequatur *γενόμενοι εὐχούνται ἀφρόντιδες*, & recte habeant priores οἱ υἱοί. GRON.

ead. l. 9. Οἱ μὲν Ἀλκμ. καὶ Σεμ. υἱοί) *B. 2.* οἱ — υἱοί. quod a Gronovio monitum. In reliquis ὁ — υἱός. Parvi refert, utro modo legas. SOLAN. Si in poeta quopiam dithyrambico versaremur, aut ex eiusmodi carmine verba forent desumpta, tolerari posset Alcmænicum schema: nunc nihil est expeditius, quam ut eam lectionem amplectamur, quam lex orationis prosæ flagitat. HEMST.

ead. l. 11. Καὶ νῦν ἀρτι ἥκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς ἐφ' ἣν πέπομφέ με, ὁφίμενον ὃ, τι πράττει ἢ παῖς) Haec non quilibet intelligat. Est enim fabula, quam tangit, non ex protritris & pervulgatis. Narrant & Iovem cum ex femore Dionysum peperisset, sublatum iussisse ad Inonem Cadmi filiam, Semeles sororem, perferri, & ὡς κόρην, *pro puella* ibi educari: v. d. Apollod. III Biblioth. Itaque dicit Mercurius, se nunc eo missum esse a Iove visum, quid ageret illa puella, nimirum Dionysus. GRAEV.

ead. l. 12. Ἀπὸ Σιδῶνος) Fabulam illam, quam voluit Graevius, si tetigerit Noster, nihil est, quod prius credamus, quam illum intelligi noluisse: quae enim acies quantumvis perspicax per hanc satis planam orationem ad illud arcanum pervadat? Immo vero facile potest probari, nihil Luciano fuisse minus in mente, cum haec scriberet: apud Apollod. III, p. 171, Iuppiter enixus Bacchum Mercurio tradit, ὁ δὲ κομίζετο πρὸς Ἰνὸν καὶ Ἀθάμαντα, καὶ πείθει τρέφειν ὡς κόρην atqui Athamas & Ino procul aberant Sidone, ut ex Pausania atque aliis est manifestum. Vel haec esse valde corrupta oportet, vel, quod potius credo, Lucianum memoriae vitio, dum his ludicris animum relaxat, parum attentum pro sorore Cadmi filiam posuisse. HEMST.

ibid. Τῆς Κάδμου θυγατρὸς) Ἀδελφῆς forte: id est, τῆς Εὐρώπης τῆς Ἀγίνωρος. GUYET.

ead. l. 16. Ἀντιόπην) Vide 192 C. & Not. Lyci Thebarum

regis uxor fuit Aesopi filia, vel, ut alii volunt, Nyctei. Hanc Iuppiter in Satyrum conversus gravidam fecit, quae Zethum & Amphionem ex eo compressu peperit. LEED.

ibid. Ἀπηνόρευκα) Erasmus, Benedictus, alii, quod mire-
ris, se paritum negare, recusare, Latine reddiderunt; quae si-
gnificatio ne unquam apud Graecos in hoc verbo haereat,
magnopere vereor. Alibi melius in ipso Luciano res est gesta:
notissima virtus verborum ἀπαγορεύειν, ἀπειπεῖν, ἀπειρηκέ-
ναι, ἀπαυδᾶν, quando quis labores ac pericula sustinere ne-
quit, eorumque gravitate fatigatus & victus succumbit, ani-
mumque despondet. Praeter Lexicographos cumulum exem-
plorum collegit Petr. Faber Agon. I, c. 8. HEMST.

Pag. 84. l. 1. Ἡδέως ἂν ἤξ. πεπραῶσαι) Ut servi ob nimiam
dominorum asperitatem possint petere, ut vendantur, Anto-
ninus Pius constituit § 1 Inst. L. 2. D. De his qui sui vel alien.
iur. s. Quod antea quoque Athenis obtinuisse docet Grot.
Flor. Sparf. ad d. § 2. VORST. Athenis servo iusta de causa
πραῶσιν αἰτεῖν licebat, & dominos iniquos ut se venderent adi-
gere. SOLAN. Servis apud Athenienses, si nimis immiti domi-
norum atque intolerabili saevitia premerentur, concessum
fuit postulata venditione dominum mutare. Hoc erat πραῶσιν
αἰτεῖν vel αἰτεῖσθαι, teste Poll. VII, 13, qui quando monet,
ὁ δὲ οἱ ΝΤΝ φασὶ τοὺς οἰκέτας πραῶσιν αἰτεῖν &c. ostendere vi-
detur, formulam loquendi veterem post Antonini Pii rescrip-
tum in communem usum rediisse. Cur autem Plutarch. περὶ
Δεισιδ. p. 166 D. scribat, ἔστι καὶ δούλοις νόμος ἐλευθερίαν ἀ-
πογνῶσι πραῶσιν αἰτεῖσθαι, καὶ δεσπότην μεταβάλλειν ἐπιει-
κέστερον, mihi quidem non satis expeditum, qui parum vi-
deam, quid eo pertinere possit consequendae libertatis despe-
ratio; nisi forte δούλους τὴν ἐλευθερίαν ἀπογνῶντας ampliore
paulo sensu capiamus servos crudelitate dominorum atque
iniuriis eo redactos, ut de libertate omnino desperent, atque
ob intolerabilem saevitiam vendi cupiant. Inter leges Atticas
ex hoc solo loco S. Peritus p. 178 reposuit; praetermisit, stu-
dione an temere, I. Meursius in Themide: Plutarchus certe
non aliter loquitur, quam de re sui temporis & nota & usita-
ta, parique modo Philo Iud. de Vir. Contempl. p. 892 C. The-
rapeutae, ut quiete fruantur, non mutant urbes, ὥσπερ οἱ πρα-
ῶσιν αἰτούμενοι παρὰ τῶν κεκτημένων ἀτυχεῖς ἢ κακὸς δούλοι,
(Noster appellat κακῶς δουλεύοντας. Eunap. in Aedes. p. 81.)
δεσποτῶν ἀπαλλαγὴν οὐκ ἐλευθερίαν ἑαυτοῖς ἐκπορίζοντες. ad-
accuratius examen ista revocare nunc quidem non lubet. Lu-

ciani meminit ad Pollucem Kuhnium, & Th. Marcilius ad § 1 Instit. *de his qui sui vel al. i. f.* ipsius rei If. Casaub. ad Sueton. Iul. Caes. c. 2, Fabrottus ad Theophil. HEMST.

ead. l. 6. Ὁξύχοιοι οἱ ἐρώντες) Sic in Contemp. c. 1. Cetera huius Dialogi pete Catapl. c. 1. BOURD.

ead. l. 14. ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.) Binos, qui sequuntur, dialogos, quos longe hinc in volumen secundum primae edd. dimoverant, recte posteriores in hanc commodam sedem revocarunt: ordo scriptorum Luciani in vetustis Codd. ab edito multum diversus. Si quis nec Bavium odit & Maevium amar, illum legere iubeo descriptam Phaëthontis fabulam apud Nonnum Dionys. lib. XXXVIII. utilius opera Manilio dabitur I, 733. taceo Lucretium V, 298, ubi Lambinus adeatur, & ingenium Ovidii hac in parte plus etiam solito luxurians. Tragici tam diligenter in hoc fuerunt argumento versati, ut ab iis fabulae notitiam esse petendam moneat Schol. Homer. ad Od. P, 208, ubi vide Barnesium. Proclus ad Tim. Plat. p. 33, 34, fabulam, sive, ut ait, historiam Phaëthontis φυσικῶς & φιλοσόφως explanavit. HEMST.

Pag. 86. l. 2. Ἀναβιβασάμενος) Scheffer. de Re Vehic. I, 17, p. 232, posito Luciani loco hunc in modum pergit: *Micyllus ita vertit*, In currum impositum submonui, quo pacto oporteret insistere viae. *Verum ἀναβιβασάμενον non est impositum; nec ad Phaëthontem refertur, sed ad Solem. Quare mallet:* tollens vero ipsum in currum &c. *Philostratus pro eo usurpavit ἀναθέμενον.* Non miror censuram iniquam hominis quidem docti, & de re literaria bene meriti, sed qui Graeci praesertim sermonis indolem habebat minime perispectam. Alia quaedam huius dialogi tangit p. 221, 212, 224. Ἐς ἄρμα ἐσβιβάσαι Herodot. I, 60. ἀναβιβάσαι τοὺς παῖδας ἐπὶ ἵππους, cap. 63. Plato Πολ. V, pag. 662. ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τὰς ἀπῆνας τέκνα καὶ γυναῖκας, Apollod. III, p. 197. ἀναβιβάζειν ἐπὶ τὸν τρόχον τοὺς ἀπογραφέντας, Andocid. de Myst. p. 6. sed horum exempla sunt obvia. Illud in interpretibus, opinor, iustius reprehendere licet, quod βεβηκέναι dederint *viae insistere*, cum sit, firmo certoque gradu nixum consistere, illum corporis statum componere, qui ab equis animosis & fraena mordentibus non facile turbetur: ἐστῆκέναι βεβαίως Aristidi T. III, p. 427 A. Ita non tantum εὖ βεβηκέναι a Graecis, verum & βεβηκέναι per se sumitur, hinc ἐν γυνάσι βεβηκώς, genubus innixus: ἀνὴρ βαρὺς vel ἐδραῖος καὶ βεβηκώς, σεμνοπρεπὴς τὴν ἀγγελίαν καὶ βεβηκώς, μόνιμος καὶ βεβηκυῖα μάχῃ, σύνθεσις ἀξιωματικὴ καὶ αὐ-

στηρὰ καὶ στιβαρὰ καὶ βεβηκυῖα· ἡ κεφαλὴ ἐβεβήκει ἐπ' αὐχένος, eiusque generis apud optimos scriptores multo plura, quorum potestas genuina saepe in versionibus obscurata delitescit. HEMST.

ead. l. 8. Τοσοῦτον) Par. mendose τοσοῦτον. SOLAN.

ead. l. 13. Αὐτὸς εἶχε το τῆς ἀντυγος) Micyllus, *iugum curtus*: hoc ferre non poruit Benedictus, substituens, *gytum rotas*. Credo Phaëthontem metu occaecatum, & quid ageret in miserrimo casu nescium, eo manus admovisse, unde vitae periculum erat manifestum. Quid ἀντυξ esset, ignorarunt: exponit Schol. Homer. ad Il. E, 262: — ἐξ ἀντυγος ἡνία τεινῶν) Ἐξάρως (lege ἐξάρως) τὰς ἡνίας τῆς τοῦ ἄρματος περιφέρειας λέγει δὲ τοῦ κύκλου τοῦ παραπεπηγύτος ἐν τῷ ἄρματι πρὸς τὸ ἀνατείνειν (nihil haecenus succurrit melius, quam πρὸς τὸ ἡνία τεινεῖν, quod ab Homero sumtum) τῷ ἐπιβάτῃ v. 728, ubi poeta magnifice describit coelestem Iunonis currum — δοῖαι δὲ περιδρομοὶ ἀντυγες εἰσι, quae scilicet τὸν δίφρον vel sellam curulem superne ambient: Schol. αἱ περιφέρειαι τοῦ ἄρματος αἱ παραπεπηγυῖαι τὰ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἡμικύκλια, ὅθεν καὶ τὰ ἡνία ἐξάπτονται αἱ περιφέρειαι τοῦ ἄρματιοῦ δίφρου. Eadem ἐπιδιορίας, ad quam Rhesi equos Homerus alligavit Il. K, 475. ibi quoque e Scholiis eximendum est leve vitium, Etymologo duce. Ἐξ ἐπιδιοριάδος πυμάτης) Ἐκ τοῦ ἐσχάτου μέρους τοῦ ἄρματιοῦ δίφρου τῆς περιφέρειας, ἢ (scilicet περιφέρεια) prave legitur ὁ, quasi pertineret ad μέρος) καὶ ἀντυξ καὶ ἐπιδιορίας καλεῖται. Est ergo ἀντυξ orbiculus summae curuli sellae additus eamque cingens; sed proprie tamen eius cacumen aliquod eminentius ex anteriore parte, vel, geminum ad utrumque latus, cui, si consistere currum oporteret, habenae circumligari possent. Euripid. Hippol. v. 1188, Μάρπτει δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἀντυγος vid. Scholiaστ. σχιστὰν ἀντυγα vocat in Rhés. v. 1373. Hinc iam patet, non aliam Phaëthonti fuisse causam, cur ἀντυγα missis habenis apprehenderet, quam ne excuteretur: δεδιδώς, inquit Lucianus, μὴ ἐκπέσῃ. Plus una vice vocabulum occurrit apud Nonnum in eiusdem casus enarratione: sed istius quidem hominis auctoritati nihil tributum volo, qui non tantum voces inauditas & ridiculas ipse fingit ac componit, sed veteres etiam perlicenter in aliam longe, quam olim fuerint usurpatae, significandi ditionem migrare iubet. De ἀντυγι perquam ieiune I. Scheffer. R. V. I, c. 7, p. 74. Porro in Luciano, quamquam sententia sit perspicua, orationem onerare mihi videntur οἶμαι

& αὐτός. Multa similia Diodor. Sic. IV, pag. 210 A. & verbis propemodum iisdem: τὸν μὲν Φαέθοντα ἐλαύνοντα τὸ τέθριππον μὴ δύνασθαι κρατεῖν τῶν ἡνίων, τοὺς δὲ ἵππους καταφρονήσαντας τοῦ παιδὸς ἐξενεχθῆναι τοῦ συνήθους δρόμου. Eius generis, si hoc ageremus, aut eorum usus aliquis appareret, magna proferri poterat copia. HEMST.

Pag. 87. l. 7. Ἐπὶ τῷ πάθει) Dederant interpretes, *prae dolore*: parum accurate. Πάθος est ipsius Phaëthontis fulmine icti praecipitatus casus. Pausan. I, p. 10: καὶ σφίσι (Γαλάταις) διὰ τῆς χώρας ρεῖ ποταμὸς Ἡριδανός, ἐφ' ᾧ τὰς θυγατέρας τοῦ Ἡλίου ὁδύρεσθαι νομίζουσι τὸ περὶ τὸν Φαέθοντα τὸν ἀδελφὸν πάθος. Rem describit Apollon. Rh. IV, 507: Ἐνθα ποτ' αἰθαλόεντι τυπείς πρὸς στέργα κεραυνῷ Ἡμιδάης Φαέθων πέσεν &c. hunc si contuleris, statim apparebit, unde fuerit translatus Varronis Atacini versus, quem Quintilianus servavit I. O. I, c. 5, p. 56: *Cum te flagranti deiectum fulmine Phaethon*. Plura Noster περὶ τοῦ Ἠλέκ. ubi nonnulla dicemus. HEMST.

ead. l. 19. ΑΠΟΛ. ΚΑΙ ΕΡΜ.) Hic Dial. ex Theocrito, ut & seq. totus fere est in his Dialogis Theocritus. BOURD.

Pag. 88. l. 2. Ὅτι οὗτος μὲν &c.) Pollucem intelligit; sic enim Homerus canit Iliad. Γ, 237: Κάστωρ δ' ἱππόμενον, καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα. Adde Plut. 863, & Od. Α, 229, & Nostrium Ἐρωτ. 16. ἐτερημέρους vocat Hom. Odyss. Α, 302. SOLAN.

ead. l. 3. Τὰ ἵχνη τῶν τραυμάτων) *Caestuum cicatrices* Terullianus dixit de Spectac. c. 23, & propius *caestuum vestigia*, de quibus ad lib. de Pall. notavit Salmast. p. 306. nam *caestuum vulnera* egregie Plinio restitura H. N. XXI, c. 19, a I. Fr. Gronovio, sunt recentia, quae cicatricem nondum duxerunt: ibi hunc ipsum Luciani locum vir summus, quamquam haud plane commodum, protulit. Sunt autem ἵχνη & vestigia vulnorum aut flagellorum vel aperta & adhuc cruore manantia, ut in Livio II, 23, *ostentare tergum foedum recentibus vestigiis verberum*; vel iam sanata & cicatricibus obducta; quemadmodum Alexander apud Macedonas gloriatur: οὐδ' ἔσπλον τί ἐστιν ἢ ἐκ χειρὸς ἢ τῶν ἀσθεμένων οὐ γὰρ οὐκ ἵχνη ἐν ἐμαυτῷ φέρω Arrian. 'Α. 'Α. VII, pag. 286. Eleganter Augustin. Epist. XLVIII: *Quasi vero si quisquam vir fortis pro patria dimicans multa adversa vulnera exciperet, & peritissimo medico, qui haec ita curare valeret, ut cicatrices nullae apparerent, ipse potius diceret, sic se velle sanari, ut magis essent in corpore suo vestigia vulnorum, tanquam tituli gloriarum. Utrovis modo sumere licet in Poll.*

VIII, 79, Ἐχων ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἰχνη τῶν πληγῶν, τὰ σημεῖα τῆς ὕβρεως, τὰ δείγματα &c. Aetichin. in Ctesiph. p. 84, v. 22, de Demosthene: τὰ τῶν κορυφῶν ἰχνη τῶν τοῦ Μειδίου εἶναι ἐτι φανερά. Saepius etiam de verberum flagellorumque notis, quae mancipiis haerent inuistae. Plato in Gorg. p. 357 C. μαστιγίας αὐ εἰ τις ἦν, καὶ ἰχνη εἶχε τῶν πληγῶν οὐλὰς ἐν τῷ σώματι ἢ ὑπὸ μαστίγων ἢ ἄλλων τραυμάτων. Petron. c. 126, p. 600, matronae, quae flagellorum vestigia osculantur. Venerunt Zeno apud Diogen. L. VII, 23, τῶν γνωρίμων τινὸς παιδάριον μεμολωπισμένον θεασάμενος, πρὸς αὐτόν, Ὁρῶ, ἔφη, σου τοῦ θυμοῦ τὰ ἰχνη sic ἰχνη τινὰ καὶ μώλωπες, iunguntur ab Arriano Epict. II, 18, pag. 224. Noster quoque in Catapl. § 24, ἰχνη καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων· στίγματα praecesserunt. Haec tamen non impediunt, quo minus iuxta cum eruditissimis viris Cuiacio & Schultingio Ulpianum in Fragm. Tit. I, § 11, corruptum existimem, loquendique modum, quibus vestigia scripta fuerunt, tolerari non posse. Castoris & Pollucis similitudinem formae celebrarunt veteres: ideo Devonijs etiam de Bell. Troi. II, 177, noverat alter Cum Pol-
lucē error —. In tabulis tales & statuis fingeantur. Aelianus apud Suid. in Δίοσκουροι νεανῖαι μεγάλοι, γυμνοὶ τὰς παρειὰς ἑκάτεροι, ὅμοιοι τὸ εἶδος ubi γυμνοὶ τὰς παρειὰς, quibus nulla genas lanugo vestit. HEMST.

ead. l. 5. Ὑπὸ τοῦ Βεβρ. Ἀμύκου) Quidam Castorem a Lynceō occisum tradidere. V. Theocr. Idyll. XXVII, vel XXII. Cogn. 23. Val. Flacc. Argon. IV, *Stratum Bebryciis Amycum suspexit arenis*. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸ ὄου τὸ ἡμίτ.) De pileo intellige. SOLAN. Cum singularem in enumerandis Dioscurorum insignibus ac ministerijs curam Lucianus adhibuerit, alienum non videbitur, si nos eius exemplo invitati, quaedam paulo saltem reconditorum promamus: nam Meursianae diligentiae sectatori iusti voluminis materia suppeteret. Pileos intelligi τοῦ ὄου τὸ ἡμίτομον, quod primo loco ponit Lucianus, quibus Castores utebantur, in aperto est positum, indeque Catullum appellasse *pileatos fratres*: figura sane pileorum dissectum per medium ovi putamen referebat. Hinc remedium est Apuleio petendum Metam. X, p. 254, *Castor & Pollux, quorum capita cassides obatae stellarum apicibus insignes contegebant*: tu si scripseris *ovatae*, quemadmodum *ovata species* Plinio H. N. XV, 21, & XXXV, 1, ut *ovatus* esset Numidicus, suam manum agnosceret Afer, & lubens suis auctoribus donabit membranarum *orbatae*; vetu-

starum edd. *aeratae*; Brantii, *iubatae*: ingerebat C. Fl. ipsam veritatem, quam tamen unius solum literae solemnī mutatione obscuratam, Elmenhorstius, nescio quo pacto ad *obbam* delatus, expedire non potuit: atque haec tam plana videtur emendatio, ut, quin aliis itidem in mentem venerit, vix dubitem. * Castores autem Spartani iure pileos insigne patrium gestabant: ovi similitudinem quid credibilius est, quam ab eorum fabulosis natalibus, quos Homerus quidem ignorat, certe nusquam commemorat, fuisse derivatam? vide Tzetz. ad Lycophr. v. 506, ὅν ὀστράκου στρόβιλος ἐντετυμημένος Κόρσιν σκεπάσει — qui locus vetat, ne cum Pottero in versu 89 Κελυφάνω στροβίλου (ita legendum puto) ὀστρακωμένην, interpretando de cochlea cogitemus: ὀστρακα poëtis, ut Grammatici veteres docent, vel ova, vel ovorum testae: Hesych. ὀστράκων Ἀπτήνα, τυτθόν, ἄρτι γυμνὸν ὀστράκων ἂντὶ τοῦ ὤων, τινὲς δὲ κελύφων· eo modo constituendus est hic Aeschyli, quod ex Photii Lexico didicimus, locus, neque aliter existimasse Salmasium pateret, si genuinam summi viri manu operi suscepto longe impar Schrevelius fuisset affecutus. Haec etiam causa, cur ova per se Dioscuros, ut notum, indicarent. Tertull. de Spect. c. 8. in Hippodromo Constantinopolitano locus τοῖς τοῦ Διὸς ἀνακείμενος κούροις, εἶθα καὶ νῦν οἱ καμπτήρες (καμπτοὶ ediderat Douza) δηλοῦσι τὰ τῶν ἐφόρων γνωρίσματα διὰ τῶν ἐπικειμένων ὤων τοῖς χαλκοῖς ὀβελίσκοις, teste Codino in Orig. Const. p. 6 B. Immo, ne miraculi fides apud posteros ullam in partem laboraret, in Leucippidum templo Sparta ovum erat a lacunari suspensum, taeniis, quippe res facerrima, velatum: εἶναι δὲ φασιν ὤον ἐκεῖνο, ὃ τεκεῖν Λήδαν ἔχει λόγος· nimirum ad aetatem usque Pausaniae perduraverat vivacissimus ille cortex, III, p. 247. Verumtamen eam ab ovo sumtam rationem invertit prorsus II. Vossius ad Catull. pag. 91, fabellam natalium exinde videri confictam statuens, quod toti ex ovo dissecto, id est, ex pileolis, quae gestant, prodire videantur. Sane subtilissimum eum fuisse fabellarum confarcinatorem oportet, qui ab initio tam tenui processerit ad commentum originis mirificae penitus singulare. Iam quod ibidem affirmat, apud Spartanos pileum non libertatis tantum, uti apud Romanos & Macedonas, sed & nobilitatis fuisse indicium, id quidem leve, at minus tamen accuratum: fefellerunt virum magnum Excerpta

* Vidit hunc errorem scripturae, sustulitque Cl. Salmas. Plin. Exerc. p. 392 E.

Sorani de Vit. Hippocrat. qui pileatum in multis simulacris Hippocratem ideo conspici testatur, quia pileus sit *παράσημον εὐγενείας*, non secus quam in Ulyssæ: atqui Spartanorum hæc *εὐγένεια* omnium erat communis atque eadem, non familiae cuiusdam aut gentis propria: pileo distinguebantur ab Hilotibus, quos *κυνῆν* gestare voluerant: similiter Schol. Aristot. ad Rhet. I iungit *ἐλευθερίαν καὶ εὐγένειαν ἐν Λακεδαιμόνι τὸ κομᾶν*, inquit, *σημεῖον ἐλευθερίας καὶ εὐγενείας*. Pileis Castorum ovatis impositus *ἀστὴρ ὑπεράνω* talem ornatum pulchre nummi praeferunt, quos ex ditissima foci mei Iac. Wildii numismatotheca iam olim depromptos iterari iussit ad Sext. Empir. p. 558 I. Alb. Fabricius. Si causam quaeras, ipsa rationum, quae reddi possint, copia rem primo aspectu liquidam offuscant. Stellulas, quae in gravissimo tempestatis furore transtra navium & antennas perfultant, prosperi cursus salutares praenuntias, Castorumque numini sacratas, *Διοσκούρους* appellarunt: Hefych. *Διόσκουροι, ἀστέρες οἱ τοῖς ναυτιλλομένοις φαινόμενοι* feruntur quoque in Lysandri navi conspectae, cum ad pugnam illam memorabilem, vel potius victoriam, qua res Atheniensium attritae conciderunt, prodiret: Plutarch. T. I, pag. 439: *ἦσαν δέ τινες, οἱ τοὺς Διοσκούρους ἐπὶ Λυσάνδρου νεὼς ἐκτέρωθεν, ὅτε τοῦ λιμένος ἐξέπλει πρῶτον ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ἄστρα τοῖς οἰαξιν ἐπιλάμψαι λέγοντες*: quod adeo non sprebit, virtutis suae adversum censuit Lysander, ut in rei bene gestae memoria Delphis dedicaret *χρυσοὺς ἀστέρας τῶν Διοσκούρων*, qui omine sinistro paulo ante Leuctricam cladem diffugerunt, eodem teste Plutarcho T. I, p. 443, T. II, p. 397 F. Hinc *fratres Helenae lucida sidera; gemina Ledae sidera; Λακεδαιμόνιοι ἀστέρες* Callimacho Λ. Π. v. 25; & quod inusitatus, *stella* pro Tyn-
davidis apud Ovid. in Ib. v. 514, modo locus iste vitio careat. Neutiquam abhorret, ut praecipui muneris insigne capitibus impositum ostentarent. Nec tamen non stella videri potest signum *ἀποθεώσεως* honorumque divinorum, quos, si Apollodoro constat fides apud Clem. Strom. I, pag. 322 B. adepti sunt anno tertio & quinquagesimo, postquam in Deorum ordinem adscriptus fuit Hercules. Referat aliquis, nec minore iuris specie, ad originem a Iove ductam, quem sunt, qui tradiderint assumpta stellae forma Ledam vitasse: obviam raro fabulam discimus ab auctore Homil. Clem. V, § 13. Iuppiter *ἀστὴρ γενόμενος Κάστορα καὶ Πολυδεύκην ἐξέφηνεν* ne vero testem in tanto miraculo solitarium graveris, Tzetzen

adiungam, five magis Scholiaſten Lycophronis antiquum ad v. 88, 511: ἐκ τῆς Λήδας ἐγεννήθησαν Κάστωρ μόνος καὶ Πολυδεύκης, ἐν ἀστέρος μορφῇ μιγέντος αὐτῇ Διός. quid iam propius, quam ut parentem ſtella designet? Verum alio ducunt, & arcanum nobis abſtruſius recludunt ipſi veteres: dignus eſt, quem audiamus, Sext. Empir. IX, § 37. ut Hercules, inquit, Thebanus in priorum Herculum, ſic Tyndaridae ſefe in priſcorum nomen & titulos Dioſcurorum inſeruerunt: καὶ τοὺς Τυνδαρίδας δὲ φασι τὴν τῶν Διοσκούρων δόξαν ὑπελθεῖν πάλιν νομιζομένων εἶναι θεῶν· hic, quae ſaepe ſibi viciffim nocent, voculae ſunt commutatae; legendum enim πάλαι. Deinde vetuſti ſapientes ſupernum huius univerſi infernumque hemiſphaerium dixere Διοσκούρους· idque adeo poëtam, in cuius adyto ſapientiae, quidquid ipſi fuerint commenti, nullo negotio reperiunt, ſubindicaffe, cum eos ἐτερημέρους vocat Od. Λ, 302. cum his ferme conſpirat Philo lud. de Decal. p. 752 B. καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων ἐκάστου τὰς ἐπωνυμίας μυθογράφοι παρέδοσαν (perperam ediderunt μυθογράφοις· ſic autem vocat poëtas, praeſertim Orphicos) οἱ πρὸς ἀπάτην ἀκοῆς εὖ τετεχνασμένα πλάσματα συνυφαίνοντες ἔδοξαν περὶ τὴν τῶν ὀνομάτων θέσιν κεκομψεῦσθαι, τότε οὐρανὸν εἰς ἡμιſφαίριον τῷ λόγῳ διχῇ διανείμαντες, τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς, τὸ δ' ὑπὸ γῆς Διοσκούρους ἐκάλεσαν, τὸ περὶ τῆς ἐτερημερίας αὐτῶν προſτερατευſάμενοι δίηγημα· eum in modum ex C. Mf. poſtrema cum D. Hoefchelio ſunt legenda ad Phrynich. p. 111; neque alio ſpectat Euripidis Scholiaſtae locus ad Orefſt. v. 465, ubi poſtquam expoſuerat, quomodo Pollucis precibus inductus Iuppiter Caſtori quoque tribuerit immortalitatem, eoſque παρ' ἡμέραν ζῆν ἀμφοτέρους, addit, οὗς καὶ ἀλληγοροῦσιν εἰς ἡμέραν καὶ νύκτα. Verum eſt, priſcos ſeu Theologos, five philoſophos, iuſtorum coeli motuum, quod eorum pace dixerim, haud quaquam peritos, in hemiſphaeria diviſiſſe mundum bina, quae alii fixa & ſtabilia, Iovis Plutonisque regno diſcreta, in quibus orbes ſuos ſidera conſticiant, alii rotatione volubili circumacta crediderunt: utrovis pacto nihil admodum obſtat, dummodo per utrumque axis verticem diſſecta ponas, quo minus Dioſcurorum, quos ſapientes illi vocarunt, ἐτερημερίαν alternaſque vices animo informes. Iulianus tamen Orat. IV, pag. 147, cuius locus Euſtathium non fugit ad Homer. p. 410, 1686, nihil hanc rationem eo valere contendit, opinionemque illam exagitat tanquam inanem atque ex Theologis perverſe intellectis hauſtam: in eius ex-

plicanda mente, quam intricatiorem & maculis aliquot pravae lectionis insuper obscuratam Petavius certe non percepit, operam haud abutemur: nunc satis est ad rem nostram, si hoc quoque teste Empirici fides affirmetur. Ab Orphicorum autem haec emanasse scriptis eo minus est dubitandum, quod illi mundi figuram esse statuerunt ovatam, ὠοειδῆ, ut praeter alios Achill. Tatius docet in *Isag.* pag. 127 B. 130 C. quomodo hemisphaerium ingentis illius ovi erit ἡμίτομον, nam primigenium istud ovum, rerum omnium originem, quod eadem sacerrimorum hominum secta venditavit, quamvis huc pertineat, prudens omitto: illud potius observandum videtur, Alexidis venustissimi iocum in *Athen.* lib. II, p. 60 A. B. minus patere, nisi eorum, quae modo tradidimus, adjuvamento aditus aperiatur. Sextus porro, ut eo redeamus, πίλους, αἰτ, τ' ἐπιτιθέασιν αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τούτοις ἀστέρας, αἰνισσόμενοι τὴν ἡμισφαίριον κατασκευήν. Ergo Ladae filiorum in pileis cur stellae micuerint, frustra quaerimus, si haec iam olim insignia Dioscurorum veterum sibi vel ipsi vindicarent, vel liberali poetarum dono acceperint. Et sane alios ante Tyndaridas existisse Dioscuros, ex Cicerone manifestum est de *N. D.* III, § 53, quem locum dubito an hunc in modum distingui oporteat & legi: *Primi tres, qui appellantur Anaces Athenis, ex Iove Rege antiquissimo & Proserpina nati, Tritopates (vel Tritopatores) Zagreus, Eubuleus, Dionysus. Tritopateus*, quod vulgatur, unius fuisse nomen, induci non possum, ut credam: de Tritopatoribus autem, quos restituendos esse auguror, quique Athenis eximia religione culti, quam diversae fuerint sententiae, demonstrat insignis Suidae locus in *Τριτοπάτορες* familia plane, sed paulo brevius, in *Etymologo*: emendationi vero stabiliendae quae faciunt plura, nunc praetereo. Eosdem fuisse Tritopatoras, qui *ἑοὶ μεγάλοι*, Samothraeas, Corybantes, Cabiri, ut liquido affirmare non sustineo, ita suspicari licet: *ἀνάκων* vel *ἀνάκτων* commune nomen: refert Pausan. X, p. 896, *Ἀμφισσένσης ἄγειν τελετὴν Ἀνάκτων καλουμένων παίδων* quinam hi sint, parum ait constare, dum nonnulli Dioscuros, alii Curetas, alii, qui supra ceteros sapere sibi videantur, Cabiros putant: horum orgia qui celebrant sacerdotes, eximie nominari Ἀνακτοτελέστας, ostendit Clem. *Protr.* pag. 12 C. Ea res utcunque definiatur, hoc tamen est satis exploratum, *θεοὺς μεγάλους* Samothracum, sive Cabiros, iam diu ante quam Tyndaridae nascerentur, & dictos fuisse *Διοσκούρους*, & existimatos. Notus in pu-

blicum Philonis Byblii, quem Eusebius servavit, locus Praep. Evang. p. 36 A. 37 D. 39 C. ibi nascuntur ἐκ τοῦ Σάδουκ (Σάδουκον vel Σάδοκον appellat Damascius apud Phot. pag. 573. Σανδόκον Apollodor. III, p. 239.) Διόσκουροι, ἢ Κάβειροι, ἢ Κορύβαντες, ἢ Σαμοθράκες eosdem in honore fuisse non vulgari apud Atticae regionis incolas, multis indicibus deprehendi potest; nam Κεφαλῆσιν, ut docet Pausan. I, p. 77, οἱ Διόσκουροι νομίζονται μάλιστα· μεγάλους γὰρ σφᾶς οἱ ταύτη θεοὺς ὀνομάζουσι· iam vero per pagos quae colebantur numina, fuisse verutissima nobis compertum est. Idem illud antiquitatis Graecae penu Methapum testatur Atheniensem καὶ Θηβαίους τῶν Καβείρων τὴν τελετὴν καταστήσασθαι V, pag. 281. Apud Gruter. p. 319 Insc. 2 Gaii mentio reperitur Acharnensis ἱερέας γενομένου θεῶν μεγάλων Διοσκόρων Καβείρων. Unde autem hic cultus Cabirorum ad Atticos pervenerit, facile potest investigari, si vera sunt, ut equidem arbitror, quae scribit Herodot. II, 51, Πελαῖγος, Ἀθηναίοισι συντόκους γενομένους ἐν τῇ χώρῃ, initia Deorum Samothracum instituisse primos: fieri sane vix potuit, quin Atheniensibus, cum quibus tanto tempore vixerunt, eadem impertiverint sacra, quae postea nescio quis error traduxit ad Tyndaridas; eorum profecto in Hymnis Orphicis, qui verustioris Theologiae disciplinam continent, ratio habetur nulla: nam quod in Εὐχῇ v. 21 legitur, καὶ μεγάλους σωτῆρας ὁμοῦ, Διὸς ἀφθιτά τέκνα, falluntur, qui ad Castoras trahunt: quales σωτῆρες intelligendi sint, declarat Hymnus in Curetas XXXVII, ubi — κόσμου σωτῆρες ἀγαυοὶ, Οἳ τε Σαμοθράκην ἱερὴν χθόνα ναιετάοντες Κινδύνους θνητῶν ἀπερύκετε ποντοπλανήτων· illaque inprimis observanda. Κουρήτες, Κορύβαντες ἀνάκτορες, εὐδύνατοί τε, Ἐν Σαμοθράκῃ ἀνακτες, ὁμοῦ Ζηνὸς κόροι αὐτοί. Πνοιαί ἀέναιοι, ψυχотρόφοι, ἀεροειδεῖς, Οἳ τε καὶ οὐράνιοι Δίδυμοι κλήζεσθ' ἐν Ὀλύμπῳ. Verum ne Samothraciae quidem, quam optimo titulo videbantur tenere, possessionem Cabiris integram Tyndaridae reliquerunt; opinione saltem vulgi, quam velut compertam secutus est Ovid. I Trist. X, 45: *Vos quoque, Tyndaridae, quos haec colit insula, fratres, Mite, precor, duplici numen adeste viae*: forte etiam Plutarch. in Aemil. p. 267 F. Perseus Macedoniae rex victus διέπλευσεν εἰς Σαμοθράκην, καὶ διαφεύγων ἐπὶ τοὺς Διοσκούρους ἰκέτευσεν· quamquam in hac historia sub initium lib. XLV Livius nullum Samothracum Deorum nomen, sive rem incertam tutius in medio relinqui censens, sive religione deterritus, commemoret; nisi quis in

eam fuspicionem veniat, Dioscuros c. 6 librariorum opera in Deos abiisse: *fortunam Dioscurosque, quorum in templo erant, nulla ope supplicem iuvantes, accusans.* Attamen istam vulgi persuasione merito repudiat Varro de L. L. IV, p. 17: *Nam neque, quas Ambracia (nondum cur scriptura vetus mutari debeat, rationem invenio *) ante portas statuit duas virileis species athenaeas, Dei magni; neque, ut vulgus putat, hi Samothraces Diï, qui Castor & Pollux.* Non solos autem Cabiros, sed Castores etiam Magnos Deos inscriptiones praebent, & saepius usu venit, ut vix, utri sint intelligendi, discernere queas; quemadmodum apud Clitorios quod fanum esse memoratur *Διοσκουρών, καλουμένων δὲ θεῶν μεγάλων*, a Pausan. VIII, p. 639. Sed Cabiris ne in coelo quidem per Tyndaridas esse licuit quietis, nihilque propius est factum, quam ut de signo Geminorum coloni veteres proturbati plane deiicerentur: adfuerunt iniustae causae auctores sane graves, Eratosth. Catast. c. X, quem Hyginus paene interpretatur Poët. Astron. II, c. 22, & Caesar Germanicus: ut Tertullianum, Isidorum & alios momenti minoris praeteream. Qui pro Diis Samothracibus propugnent, illi longe quidem pauciores, at, si pondus testium non numerum aestimes, minime spernendi, Onomacritus, si ve quis alius Orphicorum Hymnorum scriptor placeat, & Nigidius, Astronomiae veteris consultissimus, apud Schol. German. quibus Ampelium adiungo lib. Mem. c. III, sed ut in transitu vix digno beneficium tamen demtae maculae conferam: *Gemini, qui Samothraces nominantur esse*, (haec eius aetati in barbariem vergenti condonanda est Latinitas) *quorum argumentum nefas est pronuntiare praeter eos (aliis praeter eos; nisi malis praeter eis, hoc est, praeterquam iis, quomodo non raro solent Latini recentiores) qui initiis praesto sunt*: iuvit nos Schol. Germanici, ex quo fere descriptum illud Ampelii caput corrigi pluribus in locis potest. Nos hac vice cum Tyndaridis actione legitima non experiemur, pro tempore contenti, si satis fuerit probatum, nullam in se temeritatis culpam suscepisse Sextum Emp. qui dicere non veritus sit raptos ab iis honores alienos. Nunc ad insignia Luciano commemorata revertimur. Spicula praeferunt itidem nummi & monumenta lapidum: de equis albis notatum est a I. Davisio, viro doctissimo, ad Cicer. de N. D. II, 2, p. 105, huius etiam loci non

* Mutanda est, si Servium ducem sequimur ad Aen. III, 12, qui Varronem testem citat, ex quo praeterea legendum foret *ante portum statuit*. Vide G. Cuperi Obs. IV, 9, p. 103.

oblito. Equos iis a Mercurio distributos Stefichorum docere prodit Tertull. de Spect. c. 9. plenius ex eodem vate, & nominibus quatuor equorum additis, Etymol. & Suidas in Κύλλαρος, qui sibi collati mutuam operam praestant: in illo pro "Ἦραν δ' Ἐξάλιβον, quo nomine nullum equum noverit antiquitas tota, repone δὲ Ξάνθον, sponse Philargyrio, qui pro Grammatico fati arroganter scribit ad Georg. III, 89, ποῖτας Gracculos fabulari, Xanthum & Cyllarum equos Neptunum Iunoni dedisse, illam Castori & Polluci. Verba Polyaei, quia vitio carere non videntur, producam: is Aristomenem cum facinoris socio, ut Lacedaemonios mentita specie falleret, sumxisse Castorum habitus refert II, c. 31, § 4, λευκῶν ἵππων ἐπέβησαν ἄμφω, καὶ ταῖς κεφαλαῖς περιεβηκάτην χρυσοῦς ἀστέρας· perspicuum est, deficere vocabulum aliud, cui convenire proxime debeat περιτιθέναι· nam κεφαλαῖς περιτιθέναι ἀστέρας, quamvis ξίφος περιζῶσθαι me non fugiat, plane durum est: iam si πῖλους interiungas, ταῖς κεφαλαῖς πῖλους περιεβηκάτην καὶ χρ. ἀ. reserit in vado; sicut Homer. Il. M, 320 — ἔδουσί τε πῖονα μῆλα οἶνον τ' ἔξαιτον — de quo genere plura docet Eustath. p. 907. confirmat similis Pausaniae locus, ubi, quod hic Aristomeni eiusque amico, Messeniis Gonippo & Panormo tribuitur lib. IV, p. 344. Philo Iud. L. ad C. p. 1003, πῖλους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐλάμβανε, ὁπότε ἀσκοῖτο εἰς Διοσκούρους· neque solet aliter Polyaeus, πῖλιον κεφαλῇ περιβέμενος VI, c. 12. Porro salutaris eorum, quam navigantibus praestiterunt, cura, ut est quidem illa, praesertim apud poetas, cognitissima, sic tamen, unde ad eos quamve ob causam defluerit, parum constat. Initio sciendum est, eandem obiisse Deos Samothracas provinciam: praeter Hymnum Orpheum, cuius supra meminimus, Apollonium Rh. I, 918, eiusque Schol. plena testatur tot tabulis votivis Samothracia, quas Diagoras ille Melius, homo sapiens, irridebat, aspernatus tam futile divinae providentiae documentum. Quid ergo? an denuo Castoras imminuti Cabirorum iuris reos tenemus? Hac quidem in parte succurrit aliquantum Diodor. Sic. IV, p. 172 A. & tanti criminis invidiam deprecatur: operae pretium est rem memoratu dignam cognoscere. Cum orta tempestate Argonautae fummo versarentur in discrimine, Orpheus dicitur solus initiatus ποιήσασθαι τοῖς Σαμοθραξὶ τὰς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας εὐχάς· εὐθὺς δὲ τοῦ πνεύματος ἐνδόντες, καὶ δυοῖν ἀστέρων ἐπὶ τὰς τῶν Διοσκούρων κεφαλὰς ἐπιπεσόντων, omnes stupore defixos divinitus existimasse praesentissimum periculum esse de-

pulum: διδὲ καὶ τοῖς ἐπιγινομένοις παραδοσίμου γενομένης τῆς περιπετείας αἰεὶ τοὺς χειμαζομένους τῶν πλεόντων εὐχὰς μὲν τιθεσθαι τοῖς Σαμοθραξί, τὴν δὲ τῶν ἀστέρων παρουσίαν ἀναπέμπειν εἰς τὴν τῶν Διοσκούρων ἐπιφάνειαν id quidem a posteris non adeo fuit observatum, quin plerique oblitterata velut Samothracum Deorum memoria, ad Diofcuros preces ac vota solos allegarent. Narrationem vero, quam sine dubio Diodorus ex vetusto quodam expeditionis Argonauticae scriptore hausit, amplectitur etiam Valer. Flacc. I, 570. is enim, quandoquidem prior Varro Atacinus Apollonium paene de verbo ad verbum verterat, ut non ex Quintiliano tantum, *alieni operis interpretem* eum appellante, sed pluribus etiam indiciis, iisque certissimis, exploratum habemus, alios sibi, quorum imitatio celebri argumento novitatis gratiam conciliare poterat, auctores delegit. Strabo discrepat I, p. 83, ideoque τοὺς Διοσκούρους ἐπιμελητὰς τῆς θαλάσσης λεχθῆναι, καὶ σωτῆρας τῶν πλεόντων, statuit, quod primi longas navigationes instituisent: addit insuper Ampelius, *eos principes mare tutum a praedonibus praestitisse*: nimirum uterque securus est illorum auctoritatem, qui, cum merito possit fabulas latere rerum veteri memoria gestarum ordinem putarent, non una rate Argonautas, sed classe instructissima maria prius inaccessibleia perlustrasse arbitrabantur: ab his pelagi tentandi rudimentis ausos fuisse Graecos nobilem illam in Troiam expeditionem suscipere. Hygini fides si potior est, Neptuno debent Diofcari honestissimae curae beneficium: nam equos, quibus utuntur, donavit, & dedit potestatem naufragis saluti esse: quod sane non potest non verisimillimum videri; quis enim credat invito vel inconsulto Neptuno tantum in mare ac tempestates cuiquam potuisse iuris concedi? Paulo tamen aliter Serv. ad Georg. I, 12: *Castor & Pollux, quia eorum velocissimae stellae sunt, equos in caelestia habere dicuntur*. Verum Isocrates, ut quaesitisimis Helenam suam encomiis excoleret, forori Tyndaridas acceptum referre voluit, non solum quod Deorum in numerum sint adscripti, sed huius etiam administrandae provinciae decus p. 218 B. Helena iam divinos honores adepta πρῶτον μὲν τοὺς ἀδελφοὺς ἥδη κατεχομένους ὑπὸ τῆς πεπωμένης εἰς θεοὺς ἀνέγαγε βουλομένη δὲ πιστὴν ποιῆσαι τὴν μεταβολὴν, οὕτως αὐτοῖς τὰς τιμὰς ἐναργεῖς ἔδωκεν, ὥστ' ὁρωμένους ὑπὸ τῶν ἐν τῇ θαλάττῃ κινδυνεύόντων σώζειν, οἵτινες ἂν εὐσεβῶς αὐτοὺς ἐπικαλέσωνται. Haec ille; poetis tamen, quorum fingendi licentiam ferme superavit, iratis, Euripide certe, in cuius Hel. v.

1680, Castores, quam ipsi a Iove iam fuerant consecuti, forori promittunt immortalitatem: neque secus in Orest. v. 1637 & 1690 Helenam in coelum subvehit Apollo Κάστορι τε Πολυδεύκει τ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς Σύνθακον ἐσομένην ναυτίλοις σωτήριον, &, Σὺν Τυνδαρίδαις τοῖς Δίδε υἱοῖς Ναύταις μεδέουσαν θαλάσσης. A reliquis Euripidem diffidere, notat Scholiastes: Ὅτι ἡ Ἑλένη τοῖς χειμαζομένοις κατὰ θάλατταν ἐπήκοος ἐστὶ κατὰ Εὐριπίδην σεσημειώται ὁ μέντοι Σωσίβιος ἔμπαινον αἰεταὶ οὐκ εὐμενῶς αὐτὴν ἐπιφαίνεσθαι. Equidem haud sane commemini, an quisquam praeterea Helenam in hac cura fratribus associarit: quin contra dirum eius sidus, quando solitarium apparet, navigantibus esse perniciosissimum scribit Solin. c. 1, nec nisi menstruo cruore solo averti posse: prius a Plinio confirmatur H. N. II, 37, alterum non dixerim an ab ullo alio. Stat. Theb. VII, 791: *Non aliter caeco nocturni turbine Cori Scit peritura raris, cum iam damnata sororis Igne Therapnaei fugerunt carbasa fratres. merentur adscribi, quae Lutatius observat: Quia nautae, cum stellam Helenae viderint (quae Urania dicitur *, cuius tanta est vis incendii, ut malum cavet, & navis ima pertundat, ut etiam si aes sit, hoc calore solvatur) ergo si haec stella navi infederit, sciunt se nautae sine dubio perituros: contra Castorum sidera sunt navigantibus salutaria.* Ad eum Papinii locum Barthio Euripidis emendandi conatus male successit. Ergo minime dubitandum, quin navis in mari deprensa Dioscurorum tutius, quam Helenae, praesidio committatur: credere fas est oculato testi, & philosopho quidem Maximo Tyrio ad finem Dial. XXVII: εἶδον δὲ καὶ Διοσκούρους ἐπὶ νεῶς, ἀστέρας λαμπροὺς, ἰδύοντας τὴν ναῦν χειμαζομένην. Tragicus autem, fabulae in quamcunque formam vertendae libertatem sibi vindicans, ut scenae serviret, Helenae munus tribuere non fuit veritus, cuius alibi ne verbo quidem usquam fecerat mentionem; cum de solis tamen Tyndaridis saepissime testetur: vide Electr. v. 1241. egregie Chorus v. 992: — βροτῶν ἐν ἄλδς ῥοθίοις Τιμὰς σωτῆρας ἔχοντες, exquisita loquendi formula, quae aliud quiddam indicat, quam vulgatum illud τιμὰς ἰσοθέους ἔχειν* ut enim Sacas Xenophonteus K. Π. I, p. 6, τιμὴν ἔχει προσάγειν τοὺς δεομένους Ἀστράγους, sic & Διὶ τιμὰς ἔχειν dicuntur, munus aliquod obire ad hominum utilitates

* Praeter Lutatium meminit Olympidorus historicus in Photii Bibl. p. 112, v. 14, & philosophus ad Aristot. Μετεωρολ. I, f. 4 b. Τούτους δὲ τοὺς τυφᾶνας καὶ σίφνας καλοῦσι διὰ τὸ καὶ ὕδωρ πολλὰκις ἀναισπᾶσαι* καλοῦσι δὲ αὐτὴν καὶ οὐρανίαν ἰδιωτικῶ ὀνόματι.

comparatum, quo diligenter administrato cultum eorum demereantur: non aliter in Isocrate, *τιμὰς ἐναργεῖς διδόναι*, Aristotele Polit. VII, c. 16, *θεῶν ἀποθεράπεια τῶν εἰληχόντων τὴν περὶ τῆς γενέσεως τιμὴν* multum ab hac elegantia capienda interpretes abfuerunt. Quam itaque noster irrisor vocat *ἀγαθὴν καὶ σωτήριον τέχνην*, illae sunt Scenico philosopho *τιμαὶ σωτῆρες βροτῶν*: σωτῆρες autem *τιμαὶ* similiter, atque *χθόνα σωτῆρα κακῶν* in Med. v. 360, *νυμφαὶ σωτῆρες* Sophocl. Phil. v. 1467, *λῶβητῆρες Ἑρινύες* Antig. v. 1086. ubi vide Schol. Ceres *μαστὴρ* Carcin. apud Diodor. Sic. V, p. 201 A. in Alexandri Aetoli versu apud Macrob. Saturn. V, c. 22, *Ὡπιὺ βλητῆρα ὀίστων* malim prae eo, quod Salmasius dedit *βλήτειρα νοίστων*, etsi mollius hoc ad aures accidat: addenda est praecleara Iosf. Scaligeri observatio ad Manil. V, 632, cuius vestigia pressit dicam an suppressit Salmas. ad Ov. Simm. p. 246. A. procuratione navigantium tam utili *σωτῆρες* eximie dicti sunt Castores, ut iam pridem est observatum: Sext. Empir. IX, § 86, *τοὺς Διοσκούρους ἀγαθοὺς τινὰς εἶναι δαίμονας, σωτῆρας εὐσέλμων νεῶν* ubi, qui quidem obtuso non sit sensu, & parum exercitato, vetusti poetae verba facile quis odorabitur. Neque hic solum, sed saepius alibi, quando de Dioscuris fit sermo, loca vatum antiquorum adhiberi deprehendes, quae, quantumcunque eos, qui supersunt, excusseris, frustra quae-
ras: velut in Plutarch. T. II, p. 1103 C. *μήτε τοὺς Διοσκούρους αὐτοὺς ἀφίξεσθαι ἐπερχόμενον τε μαλάζοντα βίαιον πόντον, ὁκείας τε ἀνέμων ῥιπὰς* in Aristide T. I, p. 83, ubi Asclepiadas celebrat, quorum de genere humano merita constent non minora, quam Castorum, *Διοσκούροις ἰσομοίρους, οἱ πολλὰς μὲν ἤδη τρικυμίας κατεπαύσατε, πολλοὺς δὲ καὶ στιλπνοὺς λαμπτήρας ἐν τε νήσοις καὶ κατ' ἥπειρον ἀνέψατε* utrobique vestigia se produnt orationis ligatae, & supra sermonem pedestrem surgentis. Quin etiam Grammatici, homines in nugis acuti, Graecum Pollucis nomen eo trahunt: id enim continere *πολὺ δεῦκος*, mulram dulcedinem suavitatemque beneficiorum, quae ab iis & viventibus & dein coelestium ordini adscriptis ad mortales permanarint: ista memorantem Apollonii Scholiasten ad I, 1037, Etymologus excerpfit in *Ἀδσυκῆς*. Verum ne quis ita existimet, nullo delectu quibusvis hominibus, modo implorarentur, adiutores praesto fuisse Castoras; immo probis, ut par erat, iustisque solis operam navabant: Schol. Pindar. ad N. I, 103, *δοκοῦσι γὰρ ἐπιφανόμενοι κατὰ τὸ πέλαγος σῶζειν τοὺς δίκαιους* quod si cui levior hu-

ius Grammatici videatur auctoritas, audiat ipsos Dioscuros, Euripide interprete, in Electr. v. 1350: Διὰ δ' αἰθερίας στείχοντε πλακὺς τοῖς μὲν μυσσαροῖς οὐκ ἐπαρήγομεν· οἷσιν δ' ὅσιον καὶ τὸ δίκαιον φίλον ἐν βίῳ, τούτους χαλεπῶν ἔκλυοντες μόχθων σώζομεν. Neque porro nimium erant faciles, nec virium suarum in quotidianis periculis inconsulto prodigi; sed ad incitas plane redactos oportebat, & merfa paene navi fundum petentes, qui salutarem eorum opem essent experturi: quapropter vocat eos Ἀνθρώπων σωτήρας ἐπὶ ξυροῦ ἢ δὴ ἐόντων Theocrit. Eid. XXII, 6, & 17, Ἄλλ' ἐμπης ὑμεῖς τε καὶ ἐκ βυθοῦ ἔλκετε νῆας· αὐτοῖσι ναῦταισιν οἰομένοις θανέεσθαι· quod omnino videtur Horatius imitari voluisse IV Od. VIII, 31: *Clarum Tyndaridæ fidus ab infimis Quassas eripiunt aequoribus rates*. Propius etiam ipsum sacrificii genus, quod in mare porrici moris erat ad auxilium eorum implorandum, descripsit Homeridarum aliquis Hymn. XXXII. Hinc ducta figura historiae veritatem Libanius obumbravit in Paneg. Iul. p. 176 B. ὅτε δὴ τῆς θαλάσσης ἀναταραχθεῖσης ἐκ πνευμάτων συκοφαντικῶν, καὶ σκάφους τοῦ μὲν καταδύντος, τοῦ δὲ περικλυζομένου, καὶ τοῦ κύματος ὑπὲρ τῶν τοίχων αἰρομένου (interpretes mirifice: *fluente iam muros superante: lege ὑπὲρ τὸν τοίχον, fluctu iam latus pavis superante*) Διοσκούρους ἀνωθεν ἐκ κοινου βουλευτηρίου πέμψαντες ἐξήρπασαν τοῦ κλυδωνίου τὸ πλοῖον· quae ex rerum gestarum monumentis illustrare tempus nos vetat: alterum potius addam Libanii locum p. 624 B. qui, antequam intelligi possit, sanandus est hunc in modum: Ἰσμεν δὴ καὶ τοὺς Διοσκούρους, οἷς ἂν ὧσιν εὐμενεῖς, μέχρι λημένων παραπέμποντας αὐτούς τε καὶ τὸν γόμον· ἀλλ' οὐ τοῦ μὲν ῥύονται κλυδῶνος, τῷ δὲ προΐενται· interpretes, qui sentinam errorum paucis virtutibus excusare nequit, non versionem hic, sed monstrum peperit. sententia Libanii talis: *novimus etenim & Castoras, quibus sint propitii, ad portus usque prosequi & ipsos & navim mercibus oneratam; non autem eos solent ex hoc fluctu liberare, isti mergendos permittere*. Inde causa nobis est comperta, cur abscessus, quas medici παρωτίδας appellant, cum sub ipsis auribus post graves morbos oriuntur, salutis praenuntios, Διοσκούρους etiam dixerint; nam qui rationem a numero repetunt, & gemellos interpretantur, longe aberrare certum est. Galen. Op. Ιατρ. Παρωτίδες εἰσὶ παρὰ τοῖς ὧσιν ἀποστήματα· ταῦτα ἐνιοὶ Διοσκούρους ἐκάλεσαν· ἐπὶ πυρετοῖς γινόμεναι τὰ πολλὰ τῶν πυρετῶν ἀπαλλάσσουσι. Hoc est βιβλίον illud ἱατρικόν, unde usum illum vocis Διόσκουροι medicum annotavit Eustath. ad

II. Γ, p. 410, non Cassius, ut visum fuit Ioh. Meursio Misc. Lacon. I, p. 21. Prorsus autem perverse Dioscuris additum fuisse nomen *παρωτίδων* sibi persuasit If. Vossius ad Catull. p. 289; quantum hoc quidem leve est peccatum atque ignoscibile prae eo, quod commisit G. Cuperus in Harpocr. p. 148, haec scribens: *Quin & παρωτίδες, i. e. anguli oculorum, qui aures spectant, vel forte tegmen, quo aures muniebant pugiles, quod ex auctoribus & statuis eleganter illustrat eruditissimus Fabretus, quia Pollux pugilatu & caestibus spectatus fuit, Διόσκουροι vocantur*: in quibus ea, quae monui, nihil inesse sani satis demonstrant. Illud insuper non videtur praetereundum, fieri non raro, ut, cum stellae Castorum ab antiquis commemorantur, Grammatici vix expediant, utrum, quae per transtra navium & antennas adhaerent, sint intelligendae, an Gemini: sic fluctuare videas commentatores Horatii veteres ad I Od. III & XII, lib. III Od. XXIX, 64. Pro geminis facit Germanicus: *Sunt Gemini, quos nulla dies sub Tartara misit, Sed coelo semper navis laetissima signa Ledaeos statuit iuvenes pater ipse Deorum*. Denique nonnihil Achilli debent Castores, qui particulam occupatissimae curae in se derivari fuerit passus: eos saltem, qui prope insulam Achillean tempestate iactati laborabant, in fidem suam recepit, iisdemque, quibus illi, signis numen praesens indicare non fuit dedignatus. Audiamus Arrianum testem gravissimum Per. P. E. p. 14, qui, dum in Achillis insulae descriptione liberalissime vertatur, haec inter alia instituto nostro minime aliena prodit: *οἱ δὲ καὶ ὕπαρ λέγουσι φανῆναι σφίσιν ἐπὶ τοῦ ἰστοῦ, ἢ ἐπ' ἀκρῶ τοῦ κέρως τὸν Ἀχιλλέα, καθάπερ τοὺς Διοσκούρους· τὸσον δὲ μόνον τῶν Διοσκούρων μείον ἔχειν τὸν Ἀχιλλέα, ὅσον οἱ μὲν Διόσκουροι τοῖς πανταχοῦ πλωιζομένοις ἐναργεῖς φαίνονται, καὶ φανέντες σωτῆρες γίνονται· ὁ δὲ τοῖς πελάζουσι ἤδη τῇ νήσῳ*. Non dissimilis extat Maximi Tyrii locus Diss. XXVII; cum quo si Philostratum contuleris Her. c. XVI, operae non poenitebit: Arriani ad Maximum iam meminerat D. Heinsius. Ceterum de stellulis istis salutaribus, quae Castorum apud Graecos, postmodum apud Pontificios Sanctorum nominibus insigniri meruerunt, naturalibusque earum causis multa subministrat Fromond. Meteorol. II, c. 2. Haec paulo uberius tradere visum fuit, ut curas iuveniles expolirem: nec fraudi mihi fore spero, si in eadem denuo palaestra defudarim, in qua iam ante viri literarum laude praestantes, L. Bisciola Hor. Subf. IV, 16, G. Ioh. Vossius de Orig. & Progr. Idol. Raph. Fabrett. ad Column.

Trai. Ez. Spanhem. ad Callimach. aliique plures exerceri voluerant. HEMST.

ead. l. 14. Ἐξ ἡμισείας) Hic Fl. distinguit, quasi iungi deberent a sequentibus separata οὐκ ἄμφω, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας. parum commode. Notissimus est Homeri locus Od. Δ, 302, sed in cuius intellectu veteres discrepant sunt, qui diebus alternis stationem coeli inferorumque inter se mutasse Castorem ac Pollucem arbitrantur; atque ita fere Latini poëtae. Virgil. Aen. VI, 121. Ovid. Fast. V, 717, Quod mihi das uni, coelum partire duobus: mox, Dixit, & alterna fratrem statione redemit. signate Silius Ital. XIII, 804, de Scipione, quem veteres heroas spectatum ad inferos miserat: Victuram hinc cernit Ledaici Castoris umbram; Alternam lucem peragebat in aethere Pollux: ubi vide Drakenborch. idem paene voluit IX, 295, sed, quo vitio nunquam laborat, molesto atque intricato dicendi genere mentem vix expediens: Alternusque animae mutato Castore Pollux. ingenio Minucius Felix indulgit, breviter, ut solet, compacta sententia, Castores alternis moriuntur, ut vivant. meminit huius opinionis Eustathius, eamque tanquam minus probabilem repudiat: ἕτεροι, inquit, οὐ πάνυ πιθανῶς νοοῦντες. Alii utrosque simul Castores per dierum vices alternasse statuunt vitae mortisque conditionem: hi magno se auctore tueri possunt Pindaro N. I, 103, quamquam alio ducat, sed perperam, Benedicti paraphrasis: observat ibi Scholiastes, Lyricorum principem περιπεπτωκέναι τοῖς ἐν τῇ Νεκρομαντείᾳ λεγομένοις περὶ τῶν Διοσκούρων & prolatis poëtae versibus, ὥστε κατὰ μὲν τὸν ΔΙΕΣΚΕΥΑΚΟΤΑ παρ' Ὀμήρῳ παρ' ἡμέραν αὐτοὺς ἀποθνήσκειν &c. quae nunc quidem, tametsi nodos habeant vindice non indignos, aliorum industriae commissa diligentius perscrutari non iuvat: accedit Apollod. III, p. 219, Ζεὺς ἀμφοτέροις παρ' ἡμέραν καὶ ἐν θεοῖς εἶναι καὶ ἐν θνητοῖς ἔδωκε. Parvus Homeri Commentator iudicium suum non interponens utriusvis explicationis lectori potestatem fecit: Ἐτερήμεροι) παρ' ἡμέραν ἀμφοτέροι, ἢ μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες; modo tamen has partes fuerat secutus: ὥστε παρ' ἡμέραν ἀμφοτέρους ὅτε μὲν ἐν Ὀλύμπῳ διατρίβειν, ὅτε δὲ ἐν Αἰδωνέως. Fuere viri docti, quos diffidium illud antiquorum non perspectum in errorem impulit. Subscribere priori sententiae Samosatensis Noster idcirco debuit, ne sub Apollinis persona irridendae partitionis acumen amitteret. Similiter ac Lucianus ἐνείμαντο τὴν ἀθανασίαν, Schol. Homeri νεῖμασθαι πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν ἀφθαρσίαν. Fraternalam illam animorum con-

iunctionem Castoris ac Pollucis multi celebrarunt: Pindarum & Ovidium inter se si compares, hic quem fuerit imitatus, non amplius ambiguum erit: ita versatur in eadem re Philo *περὶ Ἀρ. καὶ Πρ.* p. 1004 A. ut Iudaeum haud ferme agnoscas. Alio spectat elegans Alcibiadis dictum apud Aelian. V. H. XIII, 38. HEMST.

Pag. 89. l. 10. Οὗτοι δὲ τί π. ἡμῖν) Invectum videtur illud δὲ ab iis, qui non intelligebant, haec ordine orationis perpetuo superioribus esse annexenda; pendent enim ab isto initio, *πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ &c. οὗτοι τί ποιήσουσιν ἡμῖν*; ubi patet, vacare prorsus δὲ malit tamen aliquis δὴ, quod, quia commode ponitur, neque ego repudio. Munus Dianae virginis obstetricium haud sane iocis, & asperioribus quidem, caruit. Noster pro amore, quo numina Gentilium prosequeretur, singulari Iunonem ipsam fecit hoc in negotio false ridentem D. XVI; neque patres Ecclesiastici praeterire potuerunt, quin officium, intactae puellae parum, ut videbatur, decorum perfringerent. Attamen modo nata nihil egit prius, quam hoc ipsum, quasi salutarem artem in utero fuisset commeditata. Apollodorum audi I, p. 13: *Latona γενῆα πρώτην Ἀρτεμιν, ὑφ' ἧς μαιωθεῖσα ὕστερον Ἀπόλλωνα ἐγέννησε* quantum eo nomine sorori debuerit Apollo, accurate Libanius exposuit T. II, pag. 662 A. verbo quidem lectissimo, *προεκτρέχει μὲν Ἀρτεμὶς τοῦ Ἀπόλλωνος*, ne eius, quae puerperis opem esset latura, difficilem fuisse partum credas: non disient Servius tum aliis in locis, tum ad Ecl. Virgilii IV, 10, ubi Lucinam accipit Dianam, advocato Terentio, cuius est in Andr. A. III, Sc. 1, *Iuno Lucina fer opem*: in Comoedia Graeca Menander ibi posuerat *Ἀρτεμιν*, testibus Donato & Eugraphio. Haec adeo visum fuit observare, ut, si forte, succurram Tatiano istis in verbis § 12, p. 31, quae ad Lucianea valde congruunt: *Ἀφροδίτη δὲ γάμου πλοκαῖς ἥδεται· μάγος ἐστὶν Ἀρτεμὶς· Σεραπείη δὲ Ἀπόλλων*. Dianam magam fando quis audivit? Hecaten si scripsisset, nihil erat, quod nos moraretur: quamvis enim pro eadem utramque Theologi veteres habeant, multum tamen abest, ut munia longe disparata poëtae alique scriptores confundant: simili modo Dianam etsi Lunam interpretentur, fuitne tamen unquam repertus, qui Dianam Endymionis amore captam dixerit? Non me fugit, quorsum tendat Gisb. Cuperus in Inscr. & Marmor. illustr. p. 270; sed ego, ut quidem mihi videor, meliorem a Tatiano gratiam inibo, si suum Dianae munus reddam, proque maga secundis

totius antiquitatis suffragiis obstetricem esse iubeam : *μαῖα δ' ἔστιν Ἀρτεμις* causa corruptelae proxima recentioribus literarum γ & ι pronuntiatio , quo mendi genere vix dici potest , quot adhuc veterum loca laborent ; ut in Hesychio , *Παῖον, ἀσφαλές, βέβριον* pro *Πάγιον* *Λαῖα, ὀλέθρια* pro *Λοίγια* ἢ γέ & ἡε; *ἀγών* & *αἰών* in membranis saepe commutata : *ἐργωλας* nullius pretij vocabulum in Apollon. Rh. I, 1132, pro *ἐριώλας*, quod usurpat ipse IV, 1778. Sed exemplis parco. HEMST.

IN DIALOGOS MARINOS.

Pag. 90. l. 4. Ἐπιμεληνέναι σοι) Commode Lucianus eam locutionem adhibuit, quae gravissimi amoris, furorique proximi vim contineat : nam vetustus ille Polyphemus , ut testis est Theocrit. Eid. XI, 10, qui hoc in genere auctoritatis est inprimis luculentae, cum Galateam amaret, *Ἥρατο οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδ' ἐκ κινίνοις* (tueri lectionem illam ut possis, blanditur tamen D. Heinssii *σελίνοις*, quae & praecedentibus aptius conveniunt, & personae Cyclopis) *Ἄλλ' ὀλοαῖς μαυρίαις* — Ergo recte quadrat *ἐπιμεληνέναι τῇ Γαλατείᾳ*. Usus verbi frequentissimus & Homero notus Il. Z, 160. perinde ac *περιμαίνεσθαι τινὰ* vel *τινί, ἐμμαινεσθαι, περιμανῶς, ἐπιμανῶς, ἐμμανῶς ἔχειν*. Luciano Doris una Nereidum, in quo sequitur Homerum Il. Σ, 45. aliis eodem nomine Oceani filia, Galateae mater : *At mihi, cui pater est Nereus, quam caerulea Doris Epixa est* — Ovid. Metam. XIII, 742, consentiens cum Hesiodo. Fabulae, cuius in Homero & Euripidis Cyclope nulum exstat vestigium, auctorem Philoxenum tradidit Duris (Θούρις editur) apud Schol. Theocr. ad Eid. VI, 7. Polyphemus *διὰ τὴν εὐβοσίαν τῶν θρεμμάτων καὶ τοῦ γάλακτος πολυπλήθειαν* Galateae fanum ad Aetnam dedicarat : rationem eius rei cum Philoxenus Cytherius in Siciliam delatus ad Dionysium exputare non posset, finxit Polyphemum *ἐργῶν τῆς Γαλατείας* : certe Galateam istius poetae drama, sive Cyclopem veteres laudant, quod unum fuerit opus, an duplex ac diversum, disquirendi locus non est : vide Athen. I, pag. 6, 7, ubi narratiunculam invenies haud inficetam de Philoxeno ad mulum in mensa appositum in aurem loquente. Porro, quemadmodum Euripides & Noster, sic cuiuscunque ordinis scriptores Polyphemum ad Aetnam collocare solent : hoc ab Homero prorsus abhorret, si Cluverium audimus, qui multis con-

tendit, in opposito Siciliae latere sub Eryce monte Cyclopas confedisse: eum vid. Sic. Ant. II, c. 15. HEMST.

ead. l. 5. Δωρ) Nymphae nomen, filiae Oceani, & uxoris Nerei. Hesiod. in Theog. Interdum pro ipso mari accipitur. Virg. Ecl. X: *Doris amara suam non intermisceat undam*. COGN.

Pag. 91. l. 5. Ἀπὸ τῆς σκοπῆς) Mss. L. & Ox. & ed. I. rectius, quam quod in reliquis *σκοπιᾶς*. SOLAN. *Σκοπή* & *σκοπιᾶ* tam pari sunt atque eadem prope potestate, ut ubi membranae dissentiunt, quod in his vocibus fieri saepius animadverti, utra fuerit a scriptoribus profecta, discernere non liceat. *Σκοπή* & ipse prospectus apud Nostrium in Ἐπισκ. & specula, unde acies oculorum quaquaverfum emitte possit: *τις τῶν ὀξυδορκούντων ἀπὸ τινος σκοπῆς*. Strab. VI, p. 409 C. *ἀπὸ σκοπῆς θεωρεῖν, κατιδεῖν* Plutarcho frequens: ita verbum *σκοπιεῖσθαι* in Aristoph. Vesp. v. 360 Hermippum exponere, monet Scholiastes. Neque tamen Luciano ignotum, minusve usitarum *σκοπιᾶ* apud Platonem eiusque imitatores ὥσπερ ἀπὸ σκοπιᾶς proverbii habitum accepit, de quo commodius alibi dicitur: Anyta Anth. VI, c. XXIV, Ep. 6, *Φριζοκόμα τόδε Πανὶ καὶ Αὐλίαςιν θέτο Νύμφαις Δῶρον ὑπὸ σκοπιᾶς* (melius erit ὑπὸ σκοπιᾶ vel σκοπιάν, nisi forte malis ἐπὶ σκοπιᾶ) *Θεύδοτος οἰονόμος*. Theocrit. Eid. IX, 7, & Schol. Propius etiam accedit, quod Eid. I, 69, *Αἴτνας σκοπιάν* usurpet, *περιφραστικῶς*, ait Scholiast. *ἀντὶ τοῦ τὴν ὑψηλὴν Αἴτνην* quomodo Dionysius Perieg. *σκοπιὴν Ἐρυμάνθου, Ἀρχκύνθου*. Haec mihi ratio constitit, cur Fl. plurimarumque edd. scripturam non putaverim postponendam. Descriptio τῶν *προπόδων* τῆς Αἴτνης protensisque iuxta litoris vera locique naturae conveniens: Αἴτνης *παρωρείας* dixit Philippus Theffal. in Epigr. apud Salmas. ad Solin. p. 73. HEMST.

ead. l. 6. Ἐν τοῖς πρόποσι) Ut in Tim. *ἐν τῇ ὑπαρείᾳ*, & alibi. BOURD.

ead. l. 9. Ἐμοὶ) Abundat. SOLAN.

ead. l. 10. Ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾶ) Heliod. lib. 1. BOURD.

ead. l. 12. Ἐνδεεῖ τὴν ὕψιν) Voces illas, quia Codd. addicebant, sedem commutare iussi. Vel in ordine vulgato *ἐνδεεῖ* iungendum erat ad *τὴν ὕψιν* nam *ἐνδεής* per se positum nullius hic est usus. Paulo ante, *οὐδὲν ἐνδεέστερον ὁρῶν, ἢ εἰ δὴ ἦσαν*. HEMST.

ibid. τὴν ὕψιν) Mf. Ox. & P. *τὴν ὕψιν* non cum *καλῇ* coniungunt, sed cum praecedenti *ἐνδεεῖ*, quod probarem, nisi vulgaram tuerentur plurima alia apud nostrum loca; ut mox &

supra D. κρ. c. 7, & ιστ. β, c. 36, εικ. c. 3, & καλλ. c. 10. ex quibus constat, familiarem hanc Luciano phrasin, quam & ideo hic servatam volui. Sic etiam Polyaeus Strat. VIII, p. 602 C. τὴν ὄψιν ἀστεῖαι. Iuntina καλὴ τὴν ὄψιν. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ γάλακτι) Τρόπος ἐτυμολογικός. BOURD.

Pag. 92. l. 1. Οἷα τυγχάνεις οὔσα τὴν ὄψιν) Negat quidem Servius, ex mari effigiem ullo pacto posse reddi: sed Lucianus hic aliter sentit, & in Halcyone, *Nonne vides*, inquit, *ut superiora sint serenitate conspicua, fluctibus autem sedatum mare ac tranquillum*, ὁμοιον, ὡς εἰπεῖν, κατόπτρῳ, id est, *speculo*, ut sic dicam, *consimile*. Theocrit. in Bucol. Eid. VI: Καὶ γὰρ θὴν οὐδ' εἶδος ἔχω κακὸν, ὡς με λέγοντι. Ἡ γὰρ πρὶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον, ἥς δὲ γαλάνα. Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὴν ἁμία κώρα &c. Quod est huiusmodi: *Nec sum tam forma turpis, quam dicor: in unda Nuper enim vidi ipse meos de litore vultus, Cum nulli flarent tranquilla per aequora venti*. Hinc illud Maronis sumtum est: — *nuper me in litore vidi, Cum placidum ventis flaret mare* —. COGN.

ead. l. 2. Εἴποτε γαλήνη εἶν) Apud Theocrit. Eid. VI, 35, Cyclops: Ἡ γὰρ πρὶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον ἥς δὲ γαλάνα. dubito, an Noster eo respexerit: modo certe, ubi nihil in Galatea, quod iure laudaret, habuisse Polyphemum asseverat Doris, praeter candorem, tum ipsum Galataeae nomen, tum illud Theocriti cogitavit Eid. XI, 20, *Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν* quod Ovidius ingenio suo magis confusus, quam imitandi successu, paulisper immutavit, *Mollior & cygni plumis & lacte coacta*. Qui Galataeae toti, eius utique lacertis convenit candor: tales pinxisse Valerium Flaccum omnino mihi persuadeo l. 135: *Hanc Panope, Dotoque soror, laetataque fluctu Prosequitur niveis pariter Galatea lacertis: Antra petens Siculo revocat de litore Cyclops*: nam quod cum Codicibus edd. habent, *nudis*, nihil aliud est, quam nudum epitheton, nullaque venustate Galataeae lacertos exornans. Tum *antra petens* ita distinxit, ut copulandum sit cum Cyclope, quod Pius satis recte explicuit: miror aliter fuisse visum N. Heinsio, viro sagacissimo. HEMST.

ead. l. 10. Ἀφροδίτη φίλη) Leg. Ἀμφιτρίτη, ut Reviv. c. 47. Cetera ex Theocr. Potuisset retineri Ἀφροδίτη sed verius est marinas nymphas aliud dixisse. BOURD.

† ead. l. 11. Οἷα;) Facili medicina, sic interpungendo, credo sanatum locum: cui geminum si requiras, adi φιλῶ. cap. 25. SOLAN. Graevius ad Θ. Δ. VII legendum esse statuit accentu

mutato, αὐτὴ δ' ἡ πηκτὶς οἷα κρανίον ἐλάφου· quod interpretatur, ipsa lyra solummodo erat cranium cervi. Vellem hinc manum vir egregius abstinuisset : diu nobis erit expectandum, interea dum locutionem esse Graecam probet ; ne dicam, parum concinne voculam, quae propria sit poetis, in orationem prosam intrudi. Recte, quod & ipse iam pridem videram, doctiss. Solanus sola distinctione nativum huic loco lumen reddidit. Apud Theocritum & Philostratum fistula canit Cyclops : Ναλο, *Sumtaque arundinibus compacta est fistula centum* : ne scilicet ad corporis modulum longus iunctarum tot arundinum ordo non responderet ; quibus tamen si vel mediocriter ludere scivit Polyphemus, artificem eum habuero non vulgarem. Citharam huic monstro tradiderat Philoxenus, teste Schol. Aristoph. ad Pl. v. 290, istiusmodi forte, qualem hic irridet Lucianus. HEMST.

ead. l. 14. Κόλλοπι) Id est, *clavicula*. GUYET.

ead. l. 15. Ἄλλο δ' ἢ λύρα ὕπ.) V. Anacr. Od. I. SOLAN.

Pag. 93. l. 6. Ἀθύρματιον ἄρκτου σκύλακα) Vid. Paul. Leopard. Emend. II, c. 6. Ἀθύρματα non tantum catuli Melitaei, atque eius generis animalia oblectamenti causa delicatius habita, sed & Deorum ἀθύρματα, quibus sibi consecratis delectari putabantur. Polyphemi formam urfi decebant, ludicrum venustissimum ; ingenium, quod eos non sibi, sed dominae Galatae servaret. Apud Theocrit. Eid. XI, 41 : — τρέφω δέ τοι ἑνδεκα νέβρωσ, Πάσας ἀμνοφώρωσ, καὶ σκυμνωσ τέσσαρας ἄρκτων. In Ovidii Metam. XIII, 834, perquam facete : *Inveni geminos, qui tecum ludere possint*, (expressit ἀθύρματα) *Inter se similes vix ut dignoscere possis, Villosae catulos in summis montibus ursae ; Inveni, & dominae, dixi, servabimus istos*. Unum urfi catulum, quem in ulnis ferret, sufficere putavit Lucianus, suos sine dubio secutus auctores. Tum καὶ minus opportune positum : scripserat Noster, κατὰ τὸ λάσιον &c. Saepe λάσιος in hoc dialogo Polyphemus ; neque diffitetur ipse apud Theocritum, Αἱ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ δοκέω λασιώτερος ἦμεν. Illum ego verficulum ab ea sede, quam in edd. mihi saltem visis occupat, retractum immigrare iubeam post versum tertium & trigessimum, ubi melius sententiae serviat : nam quo loco nunc haeret, viciniam plane conturbat. In Philostrati Cyclope Icon. II, c. 18, multa sunt similia. Prope finem dialogi cur non, κινάβρας ἀπόρων, ὥσπερ οἱ πράγοι ; HEMST.

ibid. Ἄρκτου σκύλακα) Vide omnino Theocritum Id. XI, 41. Sed & totum perlege venustissimum poëmatium huc ap-

prime faciens. Ovid. Metamorphoseon XIII, 834. SOLANUS.
ead. l. 14. Κινάβρας ἀπόζων) Sic philosophus Lucianus κινάβραν ἀποθέμενος Dial. M. X, § 8. Sic κινάβρας ἀπόζοντα, Dial. ἑταιρ. Κινάβρας, δυσωδῶ τῶν τράγων. Hesych. Interpr. Aristoph. ad illud Plut. Αἰγῶν τε κινάβρων τῶν μέλη, vult etiam κινάβραν esse τῶν μαχαλῶν δυσωδῶν. *Vallē sub alarum trux habitare caper.* κινάβρας. Catull. BOURD.

Pag. 94. l. 2. Ω πάτερ) Hic Dial. ex Homero. BOURD.

ead. l. 7. Ἐξω ἢν βέλους) *In tuto, citraque periculum.* Hoc proverbium frequens est apud Lucianum in Vor. in Baccho, in Dial. Ven. & Cupidinis. COGN.

ead. l. 14. Ἐπεὶ δὲ ἔθηκα) Lege, ut bene Codex antiquus prae se fert, ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θυρᾷ τὸ πτόμα. Dein idem liber procul dubio rectius pro vulgato ἐπιβουλευτότατος, scribit ἐπιβουλότατος: sic & apud Synes. ἐπιβουλότατα sed alibi quoque apud Lucianum hoc vocabulum occurrit, nusquam, si recte memini, ἐπιβουλευτός: sed ἐπιβουλος non infrequens est Graecis scriptoribus. GRAEV. Restituendam putavi Gr. Cod. lectionem tum alias ob causas, tum propterea maxime, quod illud ἐπιτιθέναι Homericum sit Od. I, 240, Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρῶν μέγαν ὑψόσ' αἰέρας· μοχ, πέτρην ἐπέθηκε θυρῶσι v. 313, Ῥηϊδίας ἀφελὼν θυρῶν μέγαν. αὐτὰρ ἔπειτα Ἀφ' ἐπέθηχ', ὥς εἶτε φάρτρῃ πτόμ' ἐπιθεῖν. Ἐπιτιθέναι de claudenda ianua Graecis usitatum, τιθέναι non item. Τὸ πτόμα (in πτόμα non ipsas membranas, sed Graevii manum aberrasse suspicor) quod ad exitum antri fuit admotum, θυρῶν poëta vocat, quae de voce, quae postmodum in aliam longe significandi ditionem migravit, multa Grammatici. HEMST.

Pag. 95. l. 6. Ἐπιβουλότατον) Agnoscunt hanc scripturam ed. I. Mf. Gr. & P. sic scribitur etiam sub Tim. c. 33. In vulgatis ἐπιβουλευτότατον. utrumve apud Xenoph. legitur, nempe ἐπιβουλεύτος, Cyrop. VIII, p. 130, 37, & 388, 24, δυσ-επιβ—. SOLAN. Quem tibicinem voci ἐπιβουλευτότατον solum supposuerat H. Stephanus, intervertunt libri veteres offerendo ἐπιβουλότατον. Est quidem in compositis ἐπιβουλεύτος per sane quam familiare: Xenoph. K. Π. VIII, p. 130, v. 37, ὥς εὐεπιβουλευτοτέρως ταύτης οὔσης (τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς) 1 π. p. 561, v. 42, δυσεπιβουλευτότεροι εἰσὶν ἀφανεῖς ὄντες de Agef. p. 388, v. 24, ubi cumulata videas eiusmodi vocabula: νομίζων ἐν τῷ τοιούτῳ τό, τε ἀτρεμὲς καὶ ἀνεκπληκτότατον καὶ ἀδορυβητότατον καὶ ἀναμαρτητότατον καὶ δυσεπιβουλευτότατον εἶναι. Synes. de Regn. pag. 13 A. τίς δὲ ιδιώτης καὶ μικρὰ

πράττων ἀδεέστερός τε καὶ ἀνεπιβουλευτότερος ἐκείνου βασι-
λέως &c. Verum extra compositorum hanc formam simplex
ἐπιβουλεύτος reperire non dabitur; quod in quamplurimis aliis
usu venit. Si quis δορυβητός, ἀμαρτητός, quorum in Xeno-
phonte composita vidimus, ostenderit, illi per me licebit in
Lucianum revocare ἐπιβουλευτότατον. Interim nihil alienum
me facturum existimavi, si certissimae fidei verbum scriptori
nostro redderem. In Tim. cap. 56, τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ἐπι-
βουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος. Stob. e Dione Chryf. διαβολὴ
κακὸν καὶ ἐπιβουλότατον. Idem Or. X, p. 144 D. ὡς ἔχθιστον
καὶ ἐπιβουλότατον. HEMST.

ead. l. 10. Ἀποξύσας τὸν μοχλὸν) Ex Budaeo H. Steph. in
Th. L. Gr. T. II, pag. 1134: Ἀποξύω, extenuo, derado, acuo.
Lucianus, ὁ δὲ ἀποξύσας τὸν μοχλὸν καὶ πυρώσας γε προσέτι,
κατετύφλωσέ με καθεύδοντα. Quibus addit de suo, sed viden-
dum est, ἀπ' ἀποξύω possit etiam pro ἀποξύνω accipi, id est, acuo:
quidni? modo potestate secundaria, deradendo, quemadmo-
dum in lignis fieri debet, exacuo. Vereor tamen, quamquam
lectioni vulgatae controversiam non moveo, ne Lucianus re-
liquerit ἀποξύνας ab Homero sumtum Od. I, 326, — ἀποξύ-
ναι δ' ἐκέλευσα· μοχ· — ἐγὼ δ' ἐθώσα παραστάς Ἄκρον, ἄρα
δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέω. Euripid. Cycl. v. 455, Ὁν
φασγάνῳ τῷ δ' ἐξαποξύνας ἄκρον εἰς πῦρ καθήσω —. Illud Ho-
meri ἐθώσα Scholiastes interpretatur, ἀπάξυνα· tum ἐπυράκ-
τεον, ἐπύρουν εἰς τὸ δαλὸν ποιῆσαι. Distinctionem, quae per-
pēram in nonnullis edd. posita Benedictum deceperat, recte
collocavit Budaeus: ceterum unde promiserit κατετύφλωσε,
quod in earum edd. quas tractamus, nulla compareret, equi-
dem ignoro: Stephanus certe verbum istud compositum, tam-
etsi probae notae, in Thesauro nusquam recensuit. HEMST.

ibid. Μοχλὸν) Palo. Virgil. Aen. III: — & telo lumen terebra-
mus acuto. COGN.

ibid. Πυρώσας γε, προσέτι ἐτύφλ.) Καὶ πυρώσας γε προσέτι,
ἐτύφλ. Exacuto veste & praeterea igne succensso. Sic est interpun-
gendum & vertendum. CLER.

Pag. 96. l. 2. Καὶ καθίσας) Usque ad μὲν aberant a Mf.
BOURD.

ead. l. 6. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαβον) Sic inepte di-
stinguit haec editio ex Salmurienfi; at debebat μανθάνω, ὑπ'
ἐκείνοις ὅτι γε ἔλ. GRON. Haec interpunctio, qua Fl. caret, a
posterioribus est profecta: si quid esset in ea momenti, de-
buerat scribi, μανθάνω ἀπ' ἐκείνων, ex iis, quae narras, intelligo,

Ut Gronovius voluit, ita plane V. 2. & ferri potest ὑπ' ἐκείνοις, scilicet *προβάτοις*: sed potius habuero ὑπ' ἐκείνῳ, nimirum κριῶ, ut Homero, cuius paene verba Lucianus expressit, sit consentaneum: vid. Odyss. I, 444. Nonnus sive Maximus Συναγ. 1στ. ad Gregor. Nazianz. Stel. II, p. 172: διέδρασε δ' ἐμεθύσας τὸν Κύκλωπα, καὶ τυφλώσας αὐτὸν, καὶ ὑπὸ τὸ ἔριον ἐνδὲς κριοῦ κατακρεμάσας ἑαυτὸν, καὶ ἐξελθὼν σὺν τῷ κριῶ οὕτως ἀπέδρα. HEMST.

Pag. 97. l. 1. Τὸ σώζειν αὐτ. καὶ ἀπολλύναι) Haec male coherent, & subaeratum quiddam tinniunt; neque adeo dubito, quin primum in margine a studioso lectore adscripta deinde perrepererint in contextum orationis. Laborant itidem ἐπ' ἐμοὶ πρόσσεστι si scriptum foret, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ ἐστὶ, mea in manu ac potestate fortuna navigantium est, nihil ultra desideraremus. Ἐμοὶ πρόσσεστι, abiecto ἐπὶ, satis quidem Graecum, verum ad sententiam huius loci neutiquam opportunum: nec fieri tamen potuisse non credas, ut ex utraque lectione varia vulgaris illa fuerit conflata. Nihil tamen expeditius arbitror, quam ut πρὸς ortum putetur ex πάντως, cuius in vetustis libris tale est scripturae compendium πτως. Ergo vel genuinum erit, vel Luciano saltem non indignum: τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ πάντως ἐστὶ horum sensum ut explanaret, addidit aliquis, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, quae nunc dilucide patet quam sint nullius pretii, si quadratae orationi intericiantur. HEMST.

ead. l. 6. Τί τοῦτο &c.) Hic secutus est poëtarum fabulas, qui Arethufam venatricem Dianae comitem fuisse tradunt, ab Alpheo adamatam; cui cum ille vim adhibere pararet, eaque effugere non posset, Dianae miseratione in fontem sui nominis esse conversam, occultissimisque meatibus & per subterraneos cuniculos, ne amatoris undis pollueretur, in Siciliam usque fugisse, tandemque in ea parte Syracusanae urbis, quae Ortygia dicitur, magna aquarum vi erupisse, Alpheumque amatae Nymphae desiderio eodem esse insecutum. Virgil. III Aen. — *Alpheum fama est huc Elidis amnem Occultas egisse vias subter mare, qui nunc Ore, Arethusa, tuo Siculis confunditur undis.* Verum haec fabulosa esse constat, cum Alphei aquae nusquam absorbeantur, ut docet Strabo lib. VI, eiusque ostium manifeste videatur inter Ichthyn promontorium & Haliartum oppidum. Ceterum fabulam Alphei & Arethusae refert Ovid. Metam. V, & Lucanus eius meminit in III: — *Populisque per aquora mittens Sicanus Alpheus aquas* —.

Silius Ital. lib. XIII : *Hic Arethusa suum piscofo fonte receptat Alpheon, sacrae portantem signa coronae.* Sed longe venustissime Papinius in Epith. Stell. & Viol. v. 203 : — *Tumidae sic transfuga Pisae Amnis in externos longe flammatus amores Flumina demerso trahit intemerata canali, Donec Sicanius tandem perlatus anhelato Ore bibat fontes.* Miratur dulcia Naïs Oscula, nec credit pelago venisse maritum. COGN. Mirum est, quod de Alpheo flumine narrat Achill. Tat. lib. 1 : ὅταν οὖν ἡ τῶν Ὀλυμπίων ἑορτὴ, πολλοὶ μὲν εἰς τὰς δῖνας τοῦ ποταμοῦ καθίσσιν ἄλλος ἄλλὰ δῶρα, ὁ δὲ εὐθὺς πρὸς τὴν ἐρωμένην κομίζει, καὶ ταῦτά ἐστιν ἔδνα ποταμοῦ. BOURD. Multa notari poterant, quae diligentiam aliorum effugerunt; sed contenti erimus indicio Ph. Cluverii, qui Sic. Ant. pag. 156, 157, quidquid fere ad hanc fabulam a veteribus est traditum, pro solita sedulitate studiose collegit. Quae plurimis est Arethusa, Dianam nonnulli dixerunt : insignem enimvero remeritatem fluvii cum maximis minime comparandi, qui tam nobiles nuptias & supra sortem suam sperare fuerit ausus! Vide Schol. Pindar. ad N. A., 1. quod si habuisset in promptu Fulv. Ursinus in Virgil. cum Gr. Scr. C. p. 275, cavisset sibi, ne Telefillae versum apud Hephaest. pag. 36, 'Α δ' Ἀρτεμις, ὃ κῆραι, φεύγοισα τὸν Ἀλφεῖον, mutatum iret in 'Α δ' Ἀρήθουσα, ὃ κῆραι. Ἀλφειῶσα vel Ἀλφειοῦσα Dianae cognomen, de quo Is. Casaubon. Anim. ad Athen. VIII, c. 7. HEMST.

ibid. Ἀλφειῖ) Alpheus fluvius in Elide Peloponnesi regione, per quam funditur, quem Pausanias lib. V tradit occultis meatibus subter mare labi, & in Arethusam Siciliae fontem definere. Suidas multo luculentius eiusdem fluminis naturam, cursum & αὐξήσιν describit. COGN.

ead. l. 7. Οὐτε ἀναμίγνυσθαι &c.) V. Philostr. Imag. p. 812, & Pausan. Ἡλιακ. oraculum Apollinis in eam rem afferentem p. 153. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐτε ἀναπαύεις) Ex ed. Salm. male distinctum puto οὐτε ἀναπαύεις, σεαυτὸν διαχυθεῖς, cum rectius non distinguatur ab Bourdelotio. Neque sane id potest notare *neque diffusis aquis te ipsum cohibes*; nam qui se diffundit, quomodo is se cohibet? sed *diffusus te reficis*. Ludit enim in notione & Graeci verbi διαχυθῆναι & Latini *diffundere*, nempe pro exhilarare. Quae tota est elegantia huius loci. GRON. Gronovio remittimus acumen illud quaesitum in διαχεῖσθαι, quod si Luciano potuisset in mentem venire, multo minus elimata forent, quam nunc sunt, eius scripta. Non alia τοῦ διαχεῖσθαι est po-

Lucian. Vol. II.

Z

testas, quam quae Geographis, ubi de fluminibus in mare labentibus habetur sermo, familiarissima. Strab. VI, p. 416 B. de hoc ipso Alpheo: τό, τε διὰ τοσούτου πόρου συμμένειν τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ μὴ διαχέμενοι τῇ θαλάττῃ &c. παντελῶς μυθῶδες. V, p. 325 C. Ραδὺς διαχέμενος εἰς πολλὰ μέρη κατὰ τὰς ἐκβολὰς. Tum συμμένειν in Strabone, quod Luciano ξυνεστηκέναι ἀμιγῆς itidem, cum de Alpheo loquuntur, frequens: ἐντεῦθεν δὴ κινεῖται κατὰ γῆς ρεῖθρον μέχρι τῆς Σικελίας ἀμιγῆς τῇ θαλάττῃ διασῶζον τὸ πότιμον ὕδωρ. Strabo. Liban. T. I, p. 4 A. φυλάττων ἀμιγῆς καὶ ἐν θαλάττῃ τὸ ρεῖθρον. perquam elegantem orationis figuram hinc traxit T. II, p. 345 A. qui Ionen in Syria condiderunt Argivὶ μετ' εὐδαιμονίας ἀπάσης ὥκουν ἐν μέσῃ τῇ βαρβάρῳ πόλει Ἑλλάδα, παρεχόμενοι καὶ τηρήσαντες τὸ ἥθος καθαρὸν ἐν τασαύτῃ νόσῳ τῇ κυκλῶ, κατὰ τὸν ἐπ' Ἀλφειῷ νεκρικώτα μῦθον, ὃς ἐκ Πελοποννήσου πρὸς Σικελίαν ἄγει τὸν ποταμὸν διὰ θαλάσσης μέσης ἀπομιγῇ πρὸς τὴν θάλατταν. HEMST.

ead. l. 11. Οὐκ οἶδ' ὅπου) Hoc Neptunum praeterire non poterat maris universi dominum: quapropter malim, οὐκ οἶδ' ὅπως. Αναφαίνειν retinui: multis enim doceri potest exemplis, quae alibi proferentur, iuncta per copulam καὶ verba non semper temporibus concordare. Mox suspectum mihi est ἔλεγχε: nihil in Neptuni verbis, quod criminationem ullam redoleat: tale quiddam potius requiritur, quale ad finem est huius dialogi, ἐπεὶ γόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον: id enim aegre videtur ferre Alpheus, Neptunum molesto colloquio sua gaudia morari: tu me properantem, ait, cerre debebat, ne interpelles; nostri mores amantium & festinationem, ut qui saepe iam eodem igne contabueris. HEMST.

ibid. Οἱ λάροι) Larum Gaza vertit gaviam, cuius mentionem facit Plinius inter maritimas & aquaticas halcyonem & mergum X, c. 32. Idem c. 74 eiusdem libri, aquaticae anates & gaviae. Λάρον Latine quidem commode reddi non posse dicit in Laro hiante Erasmus. COGN.

ibid. Ἐρωδιῶ) Aves, quarum tria genera ponuntur ab Aristot. Haec avis urinatur, sicut & λάρος. COGN.

ead. l. 12. Αναφαίνειν σεαυτὸν) Filium orationis persuadet omnino Lucianum scripsisse ἀναφανεῖν. Nescio ubi, sicut gaviae & ardeae, demersus in profundum, alicubi videris emersurus, teque ipsum rursus exserturus. IENS. Iensii emendationem in textum recipere visum est. SOLAN.

Pag. 98. l. 4. Ἡ δὲ ποῦ σοι γῆς αὕτη (πηγὴ) ῥέει) Manifeste-

Num est, quandoquidem ἡ δὲ idem significat, quod αὐτή, postremum illud redundare, orationemque satis poruisse subsistere hoc modo, ἡ δὲ, πού σοι γῆς ῥέει; Longe tamen abest, ut hic aliquid refecandum, quamlibet redundans, arbitremur; quin istiusmodi pleonasmus & elegans & frequens est. Sic infra in Cataplo, ubi Megapenthes, ab assentatoribus suis venenato poculo interemtus, & Clotho apud inferos colloquuntur, Clotho ait, τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πρῖν ἐνεχθῆν, ἐκείνο δὲν-ρὶ κατέπεμψέ σε. Patet, τὸ ἐκείνο redundare: nam sine hoc sensus est plenissimus, *Ultimum enim tibi datum poculum te huc dempsit.* In de Saltatione: Τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς (ὀρχήσεως) καὶ τὸν τελεώτατον καρπὸν ὥσπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετέλεσται, τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται. Et hic τούτο abundat: sufficit namque, si ita intelligas, *Saltationis vero florem, & fructum absolutissimum, qui nunc cum maxime ad summam perfectionem venit, oratio nostra nunc persequitur.* In de Dea Syria, Ἄλλοι δὲ, Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τῆς δὲ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστὶ, ταύτην καὶ τὸ δὲ εἶδος εἰσασθῆναι νομίζουσι. Hic quoque redundat ταύτην· hac enim ratione constat oratio, *Alii vero Babyloniam Semiramidem, cuius sane multa opera in Asia sunt, hoc etiam templum sacrasse existimant.* Sic in Cynico: Ὑμεῖς δὲ, τῷ δὲ ἀπληστίαν τε, καὶ ἀκρασίαν ἀρπάζοντι πάντα, τούτῳ μάλιστα εἰκάζετε. Omnino & hic non requiritur τὸ τούτῳ ad sensum, qui sine illo satis foret concinnus, *Vos autem maxime similes estis homini, per inexplebilem cupiditatem & intemperantiam omnia diripienti.* Quid plura ex Nostro loca adscribam? Aelianus quoque non raro eandem amat redundandam. Sic lib. XII Ποικιλ. 19: Τὴν ποιήτριαν Σαπφὸν τὴν Σκαμανδρονύμου θυγατέρα, ταύτην καὶ Πλάτων ὁ Ἀριστοῦτος σοφὴν ἀναγράφει. Planum est, omisso τῷ ταύτην, nihil de sensu detrahi. Sic lib. XIII, c. 1, de Atalanta, φυγεῖν ἐθέλουσαν, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν οὐκ ἂν τις αὐτὴν κατέλαβε. Si & hic simpliciter dicamus, τὸ αὐτὴν redundare, nihil necesse erit cum viris doctis vel aliam lectionem circumspicere, vel id exponere, quasi φυγεῖν ἐθέλουσαν esset Attice pro φυγεῖν ἐθελούσης. Eodem plane modo sequitur illic non multo post, τὸ δὲ ὑπέρογκον τοῦ σώματος, οὐδὲ τοῦτο εἶχε. Sic cap. 15, καὶ Κόροιβον δὲ, καὶ Μελιτιάδην καὶ ἐκείνους ἀνοήτους φασίν. — Quemadmodum Latini in usurpando per pleonasmum pronomine faciunt cum Graecis, erudite ad Livii XXV, 27, docet ὁ πᾶν I. Fr. Gronovius. Cuius exemplis ex Catone, Livio, Plauto, Caesare, Suetonio, Plinio, Arnobio, adductis, haec addas licet

ex aureo purae Latinitatis flumine, Cicerone. Apud hunc in II de Orat. 63 legas, *Nummum divisorem, ut Neoptolemum ad Troiam, sic illum in campo Martio nomen invenisse.* cap. 77, *Reliquae duae, sicuti sanguis in corporibus, sic illae in perpetuis orationibus fusae esse debebunt; duae nimirum illae res, conciliare, & permoveere, ut praecefferat.* Manifesto in duobus his exemplis, in altero *illum*, in altero *illae*, una cum τὸ sic, sine ullo sensus intertrimento abesse possint. Clarissime quoque τὰ haec supervacuum est in his apud eundem I de Orat. 23: *Sin autem ea, quae observata sunt in usu, ac ratione dicendi, haec ab hominibus callidis, ac peritis animadversa, ac notata, verbis designata, generibus illustrata, partibus distributa sunt, (id quod fieri potuisse video) non intelligo, quamobrem &c.* Sic redundat τὸ ea in his lib. III, cap. 13: *Tantaque insolentia ac turba verborum, ut oratio, quae lumen adhibere rebus debet, ea obscuritatem & tenebras afferat.* Ita & scriptor ad Herennium IV, 9, superfluum ponit τὸ ii, dum ita scribit: *Nam rerum imperiti, qui uniuscuiusque rei de rebus ante gestis exempla petere non possunt, ii per imprudentiam facillime deducuntur in fraudem.* Iterum Cicero bis in una periodo hac loquendi ratione utitur IV in Verrem 52: *At iam illa omitto, quae disperse a me multis locis dicuntur, ac dicta sunt: forum Syracusanorum, quod introitu Marcelli purum a caede servatum est, ID adventu Verris Siculorum innocentium sanguine redundasse: portum Syracusanorum, qui tum & nostris classibus, & Carthaginiensium clausus fuisset, EUM, isto praetore, Cilicum myoparoni, praedonibusque patuisse.* Eodem modo & ibi redundat apud eundem lib. I in Verrem 22: *Cum quidem viderent socii in foro populi R. quo in loco antea, qui sociis iniurias fecerant, accusari & condemnari solebant, ibi esse palam posita ea, quae ab sociis per scelus ablata, ereptaque essent.* Nam profecto sine τῷ ibi constare haec possit oratio. Hic locus omnino est geminus eius Liviani, ad quem notabat ea, quae dixi, vir magnus. IENS. Ἡ δὲ πού — αὐτῆς.) Ut hanc scripturam vindicaret, multa lensius, sed non satis similia. Accedit propius, quod legitur supra, & Dial. Ven. & Cup. αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Πέα, πότε ἂν ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἀττῇ; sed nondum sic acquiesco. Suspicio autem, pro αὐτῇ, πηγὴ legendum. Adde Mex. c. 15, τοὺς Αἰγυπτίωι αὐτοὺς, qui locus mihi etiam suspectus, ut in nota videbis. SOLAN. Ἡ δὲ non est idem plane, quod αὐτῇ sic enim scribendum fuerat, ἥδε δὲ πού σοι &c. Cape, quasi posuisset Lucianus, ἥ δὲ Ἀπέθουσα. sequi solet οὗτος in hoc structurae genere creberrime. Liban. in Dian. pag.

670 A. ὁ δ' ἐπιτετραμμένος τὰς τῶν φοιτητῶν εἰσόδους οὗτος εἰσιὼν πως τότε. Noster πῶς δεῖ Ἰστ. συγγρ. c. 5, τὸ δὲ (πράγμα) εἰσθᾶ που καὶ αὐτὸς, ὃ ἑταῖρε, ὡς οὐ τῶν εὐμεταχειρίστων τοῦτ' ἐστι. de Lucr. οἱ δὲ τοῦ μέσου βίου πολλοὶ ὄντες οὕτοι. Itaque nullus est suspitioni de vitio locus. HEMST.

ead. l. 8. Διαυγὴς τέ ἐστι &c.) Non poterat accuratius, si spectator adfuisset, quod minime negavero, Lucianus. Ad dam Senecae locum egregium ex Consol. ad Marc. c. 17: *Videbis celebratissimum carminibus fontem Arethusam, nitidissimi ac perlucidi ad unum stagni, gelidissimas aquas profundentem; sive illas ibi primum nascentes invenit, sive immersum terris flumen integrum subter tot maria, & a confusione peioris undae servatum reddidit.* Haec quin corrupta sint, nemo dubitat: ad vestigia pri-scae lectionis, neque minus tamen, quam magnus I. Fr. Gronovius, timide, conicio: sive illas ibi primum nascentes invenit, sive in ipsum penetrans flumen &c. nam & Qu. Nat. VI, c. 8, similiter fere dixit, *Alpheum, celebratum poetis, in Achaia mergi, & in Sicilia rursus transiecto mari effundere amoenissimum fontem Arethusam.* Brevius etiam de fontis amoenitate testatur oraculum: Ἀνδρας θ' οἱ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης. Nonnus Συναγ. Ἰστ. ad Gregor. Nazianz. Stel. I, p. 152, τὸ δὲ ὕδωρ τῆς Ἀρεθούσης ἀκραϊφνές τε καὶ καθαρὸν καὶ γλυκύ. Ergo merito vitii postulatur Athenaei locus II, p. 42 C. μόνον δ' ἀτέ-ραμονον τῶν ἀλυκῶν τὸ τῆς Ἀρεθούσης· de quo vide Casaubo-num in Anim. HEMST.

ibid. Ἀναβλύζει) Inde ἀναβλύες πηγαί. ἀναπηδᾷ, ἀναβρύει, Hesych. verb. ἀναπηδᾷ. BOURD.

ead. l. 12. Παρ' ἐκείνης) Ἐκείνην forte. GUYET. Vult haud dubie Alpheus, se ad Arethusam contendere; at verba dicunt contrarium. Apertum itaque mendum, legendumque una litera mutata, ἐκείνην. Παρὰ τίνος ἀπέρχεται est *venire ab aliquo*, ut supra pag. 141, Παρὰ τῆς Ἀμφιτρύωνος γυναί-κός, scil. ἐκπεμφθείς. At παρὰ τινος ἀπέρχεται est *ire ad aliquem*, ut paulo post in eodem hoc Alphei & Neptuni dia-logo, Χώρει παρὰ τὴν ἀγαπωμένην, & passim. sic in Timo-ne: Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. ὅποτε αὖ πῶ παρὰ τινος πεμφθείς ὑπὸ τοῦ Διός. In his iisdem Deo-rum dialogis: Ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν σελήνην ἀπελθὼν. Κῆρς οὐτα καλῆς φοιτώσης ὁσημέραι παρὰ σε. Et sexcenties alibi. IENS. Restituimus ἐκείνην, secuti ed. I. quae sola recte hanc vo-cem haber: reliquae enim ἐκείνης, contrario prorsus & ab-surdo sensu. SOLAN.

Pag. 99. l. 2. *Συναυλὶς μίγνυσο*) Quod Codex unus & item alter praebent *συναναμίγνυσο*, vix crediderim lectionem esse variam, sed potius vulgatae lectionis interpretamentum: *Συναυλία μίγνυσο* quin rectissimum sit: nullus dubito, quippe eruditius, quam ut a Luciano non sit profectum. *Συναυλίαν* vocant *tibiaturum concentum*, τὴν ὑπὸ δύο ἐπιτελουμένην αὐλήσιν· ὅταν γὰρ δύο αὐλῶσι, *Συναυλία* λέγεται, ut scribit Hesych. hinc apud Long. II, p. 62, αὐλῶν τις ἂν ᾗθη συναυλοῦντων ἀκούειν. Eiusmodi *συναυλίαν*, sive *συμφωνίαν* τινὰ τῶν αὐλητῶν ἐν Παναθηναίοις συναυλοῦντων commemorat Poll. IV, 83. Strictius alioquin usurpari solet, quando choro cantanti tibiae modos attemperat choraulus, qui quidem mos apud veteres obtinebat; nam postmodum chori praecincentem tibicinem voce subsequerebantur: Athen. XIV, p. 617 C. itaque est intelligendum, quod adiungitur a Polluce: οἱ δὲ τὴν συναυλίαν εἰσδος προσαυλήσεως οἰοῦνται, ὡς τὴν αὐλωδίαν· & Segm. 107. vide Henr. Vales. ad Exc. ex Diodoro Sic. p. 51. Paulo etiam discrepat Semus, qui τὴν *συναυλίαν* τι ποτ' ἐστὶν ἐμφανίζει hunc in modum, teste Athen. XIV, p. 618 A. ἀγὼν συμφωνίας ἀμοιβαίως αὐλοῦ καὶ ῥυθμαῦ χωρὶς λόγου τοῦ προσμελωδοῦντος: nisi descriperit ibi, quod verius opinor, certum aliquod *συναυλίας* genus in sacris Deliis adhibitum; nam quae proferuntur, ex eius Deliade sunt deprompta: sed quae illis in verbis uberiore luce indigent, nunc ne attingere quidem animus est. Schol. ad Gregor. Nazianz. Stel. II, p. 106: *Συναυλία* ἐστὶν, ἥνικα δύο ἢ καὶ πλείους αὐληταὶ συναυλοῦσιν ἅμα, εἴτε ὅμοιον, εἴτε διάφορον, ὁ μὲν καλάμῳ, ὁ δὲ κέρατι, ὁ δὲ τῷ χαλκῷ ἐναυλεῖ. Λέγομεν δὲ *συναυλίαν* καὶ κιθάρας ἅμα συγχρονομένης αὐλῇ καὶ συμφθεγγομένης: haudquaquam absurde, ut eum bono duci obsecutum fuisse facile appareat: de cithara quod monet, certum est; erant enim & νόμοι κιθαριστήριον, οἷς καὶ προσήλουν, meninitque Athenaeus τῆς τῶν αὐλῶν πρὸς λύραν κοινωνίας. Hinc pronus ad figuratam orationis formam patet aditus, cum duo pluresve in eandem rem consentiunt, ac mutuis animorum studiis conspirant: quoniam vero tibiae funebres, ideo factum, ut in communi luctu & deploratione praecipue *συναυλία* ponatur. Philostr. Icon. I, c. 11, p. 781, λέγεται γὰρ *Συναυλίαν* τοῦ Θρήνου τοῖς κύκλοις ὁμολογῆσαι (Ζέφυρος.) Libanius de Nicomedia terrae motu subversa p. 207 B. νῦν ἔδει καὶ πέτραις δοθῆναι δάκρυα, καὶ ὄντισι νοῦν εἰς *συναυλίαν* τοῦ πένθους. Synes. Ep. IV, p. 159 D. νῦν πρὸς ἐρήμοις ἀκταῖς *συναυλίαν* ὀλοφυρόμεθα. Praeiverat iis Aristoph. Equit. v.

9, — δεῦρό νυν πρόσελθ', ἵνα Ξυναυλίαν κλαύσωμεν Ὀλύμπου νόμον· ubi vide Schol. Diversa in re Aristid. T. III, p. 708 B. ὅστ' ἐλθεῖνδον τὸ χρῆμα τῆς συναυλίας εἶναι τοῦ τε σοφιστοῦ καὶ τῶν ἐταίρων· praecefferat, καὶ δῆτα ἡδὺς ἦν ὁ κορυφαῖος ἰὸν κατ' ὅπιν τοῦ χοροῦ. Hesychius affirmat, Ξυναυλίαν dici πᾶν πρᾶγμα δισσοῖν· quod ita capiendum, si concinant inter se duae res ac congruant. Lynceus apud Athen. III, p. 109 E. τοιαύτην (ὁ ἐσχαρίτης) ἐνθρυπτόμενος ἔχει πρὸς τὸν γλυκύν συναυλίαν. Luciani quae fuerit mens, vertendo declaravi: nam quod priores interpretes dederant, eodem alveo cum fonte ἄλο miscearis, aegre, quorsum spectet, pervideas. Aliunde ductum συναυλία, cum cohabitationem & consortium significat: veluti de matrimonio Aristot. Pol. VII, p. 212, ἐρίσαντες χειμῶνος τὴν συναυλίαν ποιεῖσθαι ταύτην· Lambinum in συνουσίαν mutantem repudiamus: tales συναυλίας γεροντικά, quas bene restituit Anaxandridae Casaubonus in Athen. II, p. 48 A. Finitimum est ὁμαυλία & ὁμαυλος. HEMST.

ead. l. 7. MEN. καὶ ΠΡΩΤ.) Quare Menelaum hic cum Proteo colloquentem inducat, facile vident, qui Odyss. librum. IV legerunt. SOLAN.

ibid. ΠΡΩΤΕΩΣ) Proteus Deus marinus, Oceani & Thyos filius. Iliaci belli tempore, cum Aegyptus rege careret, in regem assumptus est, quem Aegyptii Cerea appellabant. Hunc artium peritum fuisse tradunt, Homer. Od. IV, & Virgilius item IV Georg. & in varias se formas vertere solitum; ut nunc animal, quandoque arbor aut ignis, aut aqua, aut quid aliud videretur. Quod figmentum Diodorus lib. II, secutus Herodotum, ad Aegyptiorum regum morem refert, quibus familiare fuit leonis aut tauri vel draconis priorem partem in capite gestare, nec non arborem, quin ignem quoque principatus insignia. Idem Lucianus in Comm. de Saltat. Protea illum in varias se demutantem rerum facies non fere alium intelligit, quam saltatorem eximium, ad effingendum quidquid omnino collibuisse, veluti Empusa, docilem. Heraclitus Ponticus diversam his colligit allegoriam. A Proteo natum est adagium hoc, Πρωτέως ποικιλιώτερος, id est, Proteo mutabilior; quod in vassum & versipellem competit. Plato in Ione: ἀλλὰ ἀτεχνῶς ὥσπερ ὁ Πρωτεύς παντοδαπὸς γίγνη, id est, sed prorsus Protei in morem in omnem speciem verteris, sursum ac deorsum te ipsum distorquens. COGN.

ead. l. 14. Εἶδον) Non videt tamen apud Homerum Od. Δ., 456 & seqq. Sed v. 418 praedixerat futurum. SOLAN.

Pag. 100. l. 3. Εἰ δὲ ἀπιστεῖς) Videtur scribendum esse, εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὴς εἶναι δοκεῖ φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἰσταμένη, quod si non credis, & haec res tibi videtur falsa quaedam species, quae oculis obicitur. In vulgatis male legitur πρᾶγμα ψευδές. GRAEV. Poterat etiam legi ψεῦδος, cuius ἐπεξηγήσεις, φαντασία τις &c. Sed nihil est causae, cur commoda verba & aperti sensus sollicitemus. Hesych. Φαντασία, τὸ μὴ ὂν ἀληθές, ἀλλὰ σχῆμά τι. De Proteo, eiusque multiplici in omnes formas conversione, particulam vide Pol- luceae declamationis, quam Philostratus excerptit de V. S. II, c. 12, ubi sophisticis coloribus miraculum illud Homeri pin- gitur. HEMST.

ead. l. 9. Πολύπου) De polyphi vario ingenio meminit Plin- ius IX, c. 29. Praeterea Plutarch. in libello περὶ πολυφιλίας, ex Theognide: Πουλύποδος νόον ἰσχεῖ πολυπλόκου, ὃς ποτὶ πέ- τρῃ, τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη· id est, Mentem habeas vafri polybi, qui protinus illa, Se quibus admoritur, saxa colore re- fert. Idem Lucianus in eo, qui περὶ Ὀρχήσεως inscribitur, ex Pindaro opinor: ποττίου θύρδς πετραίου νόον ἰσχων. COGN.

ead. l. 14. Ὅποια ἂν πέτρα) Aelian. V. H. prin. Plin. IX, 19. XXX, 9. SOLAN.

ead. l. 15. Κατὰ τὰς πλεκτάνας) Differunt, si accuratius lo- quaris, κοτυλαί, κοτυληδόνες, acetabula, caliculi polyporum, & πλεκτάνας, πλόκαμοι, σπείραι, τρίχες, recentioribus Graecis καρφία, vel clavi, crines, cirri, pedes, brachia, flagella, ut adver- sus Hermolaum egregius ille Pintianus observavit ad Plin. H. N. IX, c. 29. quod prodesse potuerat N. Heinsio minus in hac re circumspicere ad Ovid. Met. IV, 267. Attamen, ubi men- tio κοτυλῶν vel κοτυληδόνων obvenerit, saepe Grammatici so- lent interpretari πλεκτάνας. Schol. Homer. ad Od. E, 433, Luciani ad M. Έγκ. Oppiani ad Hal. II, 233, 282, 312, Hesych. opportune Eustath. ad Od. E, p. 1541: Κοτυληδόνες, αἱ τοῦ πολύποδος πλεκτάνας ἀπὸ μέρους. τουτέστιν, ἀπὸ τῶν βραχυ- τάτων κοτυληδόνων, αἱ πρηνεῖς ταῖς πλεκτάναις ὑπόκεινται ὁμοίαι οὔσαι κοτυλιδίοις κοιλοῖς, ἀφ' ὧν καὶ παρονομάζονται· apud eum quae de polypo praecedunt, cuncta suppeditavit Athen. VII, p. 316, 317. ex eiusdem libro XI, p. 479 B. emen- dandum, quod habet ad II, X, p. 1182, v. 45, κοτυληδόνες αἱ ἐν ταῖς πλεκτάναις αὐτῶν ἐπιφύσεις· male vulgatur ἐπιχύ- σεις. Ex ista vero Grammaticorum interpretandi fere perpe- tua consuetudine suspicio mihi fuit oborta, fieri potuisse, ut κατὰ τὰς πλεκτάνας a margine tandem delatum fuerit in ipsά

Luciani verba: accedebat vel maxime, quod hae voces nec sensu nec structura satis viderentur constare: cur enim post ἀρμόζειν τὰς κοτύλας καὶ προσφύντα ἔχειν οὐκ ἔστιν onus illud orationis, limpidae supervacuum adderetur κατὰ τὰς πλεκτάνας; aut, si addi omnino voluisset Lucianus, cur non potius structura liquidiores ταῖς πλεκτάναις extulisset? Quare, nisi quis eruditior moretur, * equidem haud intercedo, quin eo abeant, unde malum pedem intulerunt. De polyo autem qui cognoscere cupit, illi legendos suadeo Gesnerum, Aldrovandum, Rob. Constantinum in Suppl. Ling. Latin. Leon. Alatium ad Eustathii Hexaem. p. 100, atque alios. Ad Lucianum proxime convenit Ovidius Hal. v. 30: *At contra scopulis crinali corpore segnis Polypus haeret, & hac eludit retia fraude, Et sub lege loci sumit mutatque colorem, Semper ei similis, quem contigit* — ut magis etiam conveniat, parvula mutatione confici potest: *Ut sub lege loci sumat, mutetque colorem*: nimirum, *hac fraude, ut sumat &c.* HEMST.

Pag. 101. l. 7. ἰδὼν, εἰδὼν) An scribendum, εἶδον, εἰδον; GUYET. Intuitus vidi, hoc est, cum semel vidissem, iterum vidi. Suspecta tamen mihi est haec lectio, & vera fortasse sit εἶδον, εἶδον, vidi, vidi. CLER. Agitatus inter eos, qui de stilo N. F. scripserunt, fuit hic locus. Ut Graecorum illud interpretum Exod. III, 7, ἰδὼν εἶδον τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου, repetitum a Stephano A. A. VII, 34, pure Graecum probaret Pfochenius Diatr. § 52, testem excitavit Lucianum, illum quidem in hac causa minime contemnendum. Gatakerus eo, quem sibi adversarium delegerat, eruditione maior, Diss. de N. Instr. Stil. c. IX, ita versatur in repellendo isto Luciani loco, ut facile per multas ambages circumeundo declararet, expeditum sibi non fuisse, quod recta via responderet. Quamquam eorum, qui orationem N. F. Graecam esse castigatissimam contendunt, opinio perquam mihi semper ridicula fuit visa, haec tamen loquendi formula, etsi rarissima, quin pauculis quibusdam veterum exemplis, quae ex Xenophonte & Polybio diligentissimus Raphelius annotavit, possit confirmari, nequaquam infitiamur: nam quod in accuratissima praefatione Sylburgius ex Pausania protulit ἰδὼν οἶδα, est illud ab hoc genere sane diversum. ceterum prudenter scri-

* Moratur, atque adeo me paene retrahit doctissimus Gesnerus ita scribens: *Verba κατὰ τὰς πλεκτάνας decere opinor copiam illam Luciani, qui non satis habuit acetabula nominare; etiam cirros memoravit, quorum in articulis sedent acetabula.*

ptum iudico, quod adiecit: cuiusmodi phrasēs occurrunt etiam in Sacris literis ex Hebraïca consuetudine petita: nam saepenumero contingit, ut locutio quaedam native Graeca a LXX interpretibus & N. F. scriptoribus, mutata paululum potestate, ad Hebraeam apte exprimendam adhibeatur: quo quidem pacto aliam urique formam induit: Luciano quidem sartum teatium relinquimus suum illud ἰδὼν εἶδον. HEMST.

Pag. 102. l. 12. Ἐπελέξατο) Hunc Luciani locum Budaeus notavit in Comm. L. G. p. 660. Ab Ionibus ea potestate verbum ἐπιλέγεσθαι celebratur, adeoque in Herodoto frequens, ut Suidas in Ἐπελέξαντο. VIII, 128, τοῖσι δὲ στρατηγοῖσι ἐπιλεξαμένοισι τὸ βιβλίον. Eum qui libenter imitatur, Pausanias saepius itidem habet IX, p. 762, de quo loco assentior Sylburgio: nec non pari significatione ἐκλέγεσθαι & ἐπεκλέγεσθαι. Ἀναγιώσκειν & ἐπιλέγεσθαι inter se commutat Dion Cass. LX, p. 665. Idem est ἀναλέγεσθαι Eunap. in Liban. p. 174, καὶ ὁ νοῦν ἔχων ἀναλεγόμενος ἕκαστον αὐτῶν εἰσεται, singula scriptorum eius qui legerit peritus iudicandi, venustatem orationis animadvertet: aberrat interpretes laudatissimus. Calimach. Epigr. XXIV: — Πλάτωνος Ἐν τῷ περὶ ψυχῆς γράμμι ἀναλεζόμενος. HEMST.

ead. l. 15. Διέστησεν αὐτὸς) Commodius αὐτὰς scribi puto, quam lectionem agnovisse videtur Benedictus: ac nisi luppiet ipsas diremisset. Paulo post κρίναι legas an κρίνεις, nihil prorsus interest. Tum personas esse male collocatas, eoque modo, quem Ienius approbavit, ordinandas censeo. Quid si porro formulam Atticam scriptori nostro reddamus, τήμερον εἶναι pro τήμερον οἶμαι; οἶμαι dubitationem aliquam habet, quae videtur hinc removenda, praesertim quia sequitur, καὶ τις ἥξει μετὰ μικρόν. HEMST.

Pag. 103. l. 4. κρίναι) Mallem κρίνεις, ut D. Kr. c. 2 de eadem re, οὐκ ἂν ἐκείνος δικάσειε κακῶς. SOLAN.

ead. l. 5. Τί οὖν αἰ θεὰ, ὦ Πανόπη &c.) Ita personis haec vulgo leguntur distincta. Ego vero nullus dubito, quin ab τήμερον usque ad ἥδη σοι φημί, sint omnia Panopes verba; sequentia autem Galenes esse putem, sine interrogatione. Hoc modo ergo concinnanda: Γα. Τί οὖν αἰ θεὰ, ὦ Πανόπη; Πα. τήμερον οἶμαι ἀπίασι πρὸς τὴν Ἰδην. καὶ τις ἥξει μετὰ μικρόν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν. Γα. ἥδη σοι φημί, οὐκ ἄλλη κρατήσει, τῆς Ἀφρ. ἐγ. Quid igitur Deae, dic Panope? Pa. Hodie, opinor, discedunt ad Idam; ac veniet quis paulo post, nuntians nobis victricem. Ga. Immo iam affirmo tibi, nulla alia superior erit, cer-

tante Venere, quam ipsa Venus. Attentus lector existimet. Vitiōsa personarum noratio haud dubie inde contigit, quod librarii inter Γ, quae litera Galenen, & Γ (sic enim antiqui pingebant Π) quae Panopen designabat, non rite destinxerint. IENS.

ead. l. 24. Ὑδρευσομένη) Sic solebant antiquissimi Graeci, ut constat ex Homero, puellas sub vesperam ad fontem mittere; quem morem apud Orientales etiam obtinuisse, intelligimus ex Genes. XXIV, 11, ubi vide, quae annotavimus. Quod cum ita sit, sine ratione habet postea Lucianus de Danao: Σκληραγωγεί τὰς θυγατέρας καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ ἀρυσσομένας. Atqui is omnium mos erat antiquissimis temporibus. CLER.

Pag. 104. l. 6. καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει) Leg. Sueton. August. BOURD. Antoninus I, § 5, παρὰ τοῦ τροφῆος accepisse se scribit τὸ φορέτονον, καὶ ὀλιγοδέες, καὶ αὐτουργικόν· ibi Gatakerus hunc Luciani locum profert, deque re ipsa plura commentatur. Iungi solent αὐτουργοὶ καὶ αὐτοδιάκονοι, αὐτουργία καὶ αὐτοδιακονία, quas virtutes Christianis commendat Clem. Alex. Paedag. III, c. 4. Alias αὐτουργοί, quī opus rusticum ob pauperiem ipsi faciunt. Mox commodius videtur, καὶ πέμπει ὕδωρ γε ἀρυσσομένας pro τε. Quod Graevius monet, iungi debere, ἀόκνους πρὸς τὰ ἄλλα, interpretes non praeteriit. HEMST.

ead. l. 7. Ὑδωρ) V. Apollod. XIV. SOLAN.

ead. l. 9. Μακρὰν οὕτω τὴν ὁδ. ἐξ Ἀ. εἰς Λ.) Ad Statii Theb. I, 360, ubi operosa vehementis est procellae descriptio, Barthius notat, dicere Papinium, tempestatem hanc fuisse maximam, & multum regionis inundasse, quae Argos & Lernam simul tetigerit, loca non exiguis inter se spatiis distantia. Nihil est, ne fallaris, in Statio, quod spatium illud haud exiguum ulla ratione designet: hunc tamen addit, quasi probandi causa, Luciani locum, & tum porro: Sed pro regia puella aquatum eunte via longa non ideo sit pro tempestate: id quidem haud absurde, quod utique pro regia puella, aquam petitura, longior aliquanto via censerī possit; quamquam id satis excusatur ea cautione, quam a moribus atque instituto Danaī desumptam Lucianus adhibet. Alioqui non tantum erat hoc intervallum, quin Antisthenes, quippe vir & philosophus, maius etiam quotidie Socratis audiendi gratia, stadia nimirum XL ex Piraeo in Asty conficeret: propius autem Argis aberat Lerna: nam, ut ait Pausan. II, p. 197, ἀπέχει δὲ Ἀργείων τῆς πόλεως τεσσαράκοντα καὶ οὐ πλείω στάδια ἢ κατὰ Λέρναν θάλασσαν quam

intercapedinem, spatium inter Piraeum & Afty interiectum aequantem, occupare longis muris ad mare ductis instituerant Argivi bello adversus Lacedaemonios, testibus Thucydide V, c. 82, 83, & Diodor. Sic. XII, p. 327 C. in quo vitiose legitur Ἀργίᾱς χωρίον pro Ὑσίας. Paulum vero a mari distabant ab ea parte, quae spectat in Laconicam, Lerne, ab altera Temenium: idcirco memorat Pausanias τὴν θάλασσαν τὴν μετὰ τὴν Τημενίου καὶ Λέρνης p. 198. Temenium autem, finiente Strabone VIII, p. 566 B. ἀπέχει τοῦ Ἀργους ἑξ καὶ εἰκοσι σταδίου ὑπὲρ τῆς θαλάσσης. Huic intervallo quod scribit Plin. H. N. IV, 5, fere consentaneum est: Ἀππες, Inachus, Erasinus, inter quos Argos Hippium cognominatum: supra lacum Lerne a mari *ციცი* pass. Ita si legas, satis huic loco consultum arbitror: nam I. Vossius ad Pompon. Mel. p. 205, mea quidem sententia labitur, & Strabonem parum concinne cum Plinio confert: illud autem *coco* optimi, quem laudat, libri fui, etsi foedatum, plane, quod dedimus, exhibet *ციცი* P, qui faciunt stadia XVI; haec si addideris ad stadia XXVI, quae itidem inter Argos intererant & Temenium, proxime prodeunt illa XL stadia, quibus a mari vel sinu Argolico remotum erat Argos. Lerne vero & fons, & fluvius, & palus, vid. Th. Muncker. ad Hygin. F. 169, p. 241, & notum, ut Pomponius ait, oppidum: Schol. Pindar. ad O. Z, 60, ἡ γὰρ Λέρνη κατὰ μὲν τινὰς κρήνη· κατὰ δὲ τινὰς λοχμῶδες χωρίον, ἐν ᾗ μυθεύουσι καὶ τὴν Ὑδραν καταδεδυκέναι· φασὶ καὶ τὴν Ἀβυσσον κρήνην αὐτῇ εἶναι· ἕτεροι δὲ καὶ πόλιν φασίν. Quae separavit, quasi diversas variorum de Lerne sententias, fuerant coniungenda; nihil enim eorum non est verum. Quam vocat Ἀβυσσον κρήνην, illa λίμνη ἐν Ἀργεὶ οὕτω καλουμένη dicitur Hefychio: quod si nomen huius paludis cum iis compares, quae de Ἀλκυονίδᾳ λίμνῃ refert Pausan. p. 200, eandem esse liquido constabit; nam situs accurate respondet. Porro Lerne oppidum haud ignobile, in quod indictum fuerit aliquando concilium Achaeorum. Plutarch. in Ag. & Cleom. p. 811 C. βουλευόμενων δὲ τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τούτοις δέχεσθαι τὰς διαλύσεις, καὶ τὸν Κλεομένην καλούντων εἰς Λέρναν, ὅπου τὴν ἐκκλησίαν ἐμελλον ἔχειν. De virginibus Argivis ὕδροφόροις Ez. Spanhem. ad Callimachi H. de Pall. Lav. v. 45, ubi Luciani loca non praetermisit: virgines olim hoc opus inprimis faciebant: Apelles pictor παρθένον οὖσαν τὴν Λαΐδα θεασάμενος ἀπὸ τῆς Πειρήνης ὕδροφορουσαν apud Athen. XIII, p. 588 C. illa iunior est Laïs sive filia, ut ratio temporum ostendit. HEMST.

ead. l. 10. Ἐξ Ἀργους ἐς Λέρναν) Longum fane iter, quod; uti ex Pausania constat, (pag. 79, 21) XL miliarium erat: quod hic ridet Lucianus. De πολυδ. Ἄ. videant, quibus hae res cordi sunt, doctissimum Ez. Spanhemium ad Callim. pag. 577 & sqq. SOLAN.

ead. l. 11. Πολυδελφίον δὲ τὸ Ἀργος) Homericum. BOURD. Homerus Iliad. δ, v. 171. Vide ibi scholia, quae Didymo tribuuntur, qui ostendit, Argos non esse siticulosum, & aliter hoc vocabulum esse accipiendum, cuius varias significationes notat, uni & Strabo lib. VIII, unde videtur ille Scholiastes sua hausisse. GRAEV.

Pag. 105. l. 1. Οὐκοῦν ζεύξον τὸ ἄρμα &c.) Male hic locus habirus est & a librariis, & ab interpretibus, qui sic eum transtulerunt: Proinde currum iunge: vel an hoc longiorem rebus moram iniiciet, submittere equos iugo, & currum apparare? Tu vero potius delphinum mihi aliquem ex velocibus illis huc siste, inequitando enim illi quam celerrime provehar. Sed dele interrogationis notam. Affirmat enim Neptunus, hoc moram iniicere, si currus iungatur. Dein σὺ δὲ ἄλλα, est saltem, ut apud Aristoph. Νεφέλ. — σὺ δ' ἄλλα τούτων λέξόν τι τῶν νεωτέρων. Sic autem verte: Iunge itaque currum, aut si hoc longiorem moram affert, equis imponere iugum, & currum apparare, saltem delphinum mihi aliquem ex velocibus illis adducito, in quo equitans celerrime provehar. GRAEV.

ead. l. 3. Σὺ δὲ ἄλλα) Priorum interpretatione praestat Graevii versio: neque tamen ita placuit, quin emendanda videretur. Quod monuit de σὺ δὲ ἄλλα, sumtum a Devario; quod ut forte locum habeat, nam aliter etiam capi potest in Aristoph. Neb. v. 1372, hic certe non fuit admittendum. Hortandi vis atque incitandi in ἄλλα, quando Imperativis praepositur, perquam est familiaris, & in Nostro frequens. HEMST.

ibid. Δελφίνα) Philostratus de eadem re aliter pag. 774: ἐν ταῦθα δ' ἰπποκάμποι τὸ ἄρμα ἔφυδροι τὰς ὀπλὰς, καὶ νευστίζοι, καὶ γλαυκοὶ, καὶ τῇ Δία ὅσα δελφίνες. SOLAN.

ead. l. 7. Εὐγε ἀπελαύνωμεν) Distingue, εὐγε. ἀπελαύνωμεν. bene. abeamus. Sic superius perperam distinguitur καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, παιδεύει ἀόκνους εἶναι αὐτάς. delendum enim comma: sententia enim est, ἀόκνους πρὸς τὰ ἄλλα. Leve hoc quidem, sed tamen in omnibus editionibus depravate legitur. GRAEV.

ead. l. 9. Σὺ δ' ἀποσκόπεις, ὅπῳτ' ἂν &c.) Male sunt conglutinata & structura renitente, ἀποσκόπεις ὅπῳτ' ἂν αἰσῶν. tu disiunge: ἀποσκόπεις ὅπῳτ' ἂν &c. vel etiam potius interfere

καὶ ἀποσκόπει, καὶ ὅπῃτ' ἀν' αἰσῶν &c. posterius membrum ne integrum efferret Neptunus, in causa fuit Triton interpellans. hoc scilicet ille voluerat: *tu vero speculator & observa; atque ubi senseris illam adventare, ne me statim monere intermittas*: interea videt Triton Amymonen iam prope adesse, ac mox, sine non exspectato, Neptuni sermonem intercipit. Hoc saepius in istis dialogis est factum, & rationem imitatur eorum, qui familiarius inter se colloquuntur; ut Dial. XIV, ἐπεὶ δ' ἀφίκετο ἐς τὴν Διβύην, ἔνθα ἦσαν eo in loco imperfecta verba Tritonis interrumpit Iphianassa. Ἀποσκοπεῖν *e* longinquo prospectare observandi causa: Nost. N. Δ. XXVII, ἀποβλέπειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. Polyæn. IV, 6, § 9, διέτριβεν ἀποσκοπῶν τὴν τοῦ πελάγους κίνησιν etiam, *manum ad frontem obtendere*, ut acutius in longinquum prospicias, nec multo lumine offundaris, quem *visum umbratum* eleganter dixit Sil. Ital. XIII, 342. Vide Ios. Scaligerum ad Priap. p. 195, & iisdem veterum locis, nec pluribus, adductis ingratum eius reprehensorem Salmasium ad Flav. Vopisc. p. 500. HEMST.

ead. l. 15. Αἰγύπτου τοῦ Δ.) Danaus fratrem fugiens in Graeciam appulerat navi, quae prima ibi conspecta est. Hygin. 277. Plin. VII, 46. Ratibus enim antea solis utebantur. Vide Marm. Ox. p. 157, & Baif. p. 11. SOLAN.

Pag. 106. l. 4. Οὐδὲν δεινὸν πάθης) Vix me continui, quin ex *Fl.* revocarem μή sic enim solent, etiam Noster in Ἀναβ. § 16, *δαρρέϊτε οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον* unde simul liquet, minime opus esse isto πάθεις. Ἀναδύναι, ἀνεῖναι πηγὴν, ὕδατα, quae inde dicuntur ἀναδρθῆναι, ut, ἐν Σικελίᾳ φασὶν ἀναδρθῆναι τῷ Ἡρακλεῖ τὰ δερμὰ λούτρα, usus sunt tritissimi: Lucian. Δ. Θ. XIV, ἀπὸ τοῦ αἵματος ἀνθος ἀναδύναι τὴν γῆν ἐποίησα quem locum si ad hunc, qui prae manibus est, componas, fieri non potest, quin suspectum sit ἐάσω longe certe commodius erit ποιῶσω, praesertim quia sequitur, πατάξας τῇ τριαίνῃ τὴν πέτραν ἐὰν saepius apud Nostrum, sed diversa virtute: ἐκόντα ἐάσατε ῥίψαι ἑμαυτὸν ἐκείνον ζῆν ἔασον ἐάσον μὲ ἔχειν &c. De Amymone multa tradidit Ez. Spanhem. ad Callim. H. de Pall. Lav. v. 48. vide Hygin. Fab. CLXIX, & Th. Muncker. HEMST.

ibid. Πάθεις) Ita lego. Vulgatae edd. πάθης. *Fl. μὴ πάθης*: SOLAN.

ibid. Πηγὴν ἐπώνυμον) Est Amymone fons iuxta Lernam, ab Amymone Danaï filia nomen habens, cuius meminerunt Plinius IV, c. 5, & Strabo lib. VIII. COGN. Vid.

Strab. VIII, 371, Plin. IV, 5, & Pausan. Co. 79, 34. SOLAN.
ead. l. 5. Ἀναδοθῆναι) Fuit, cum mihi videretur scripsisse
ἀναδύναι. Sic Dion Chrys. 69 *Α. πηγῆς ἐγγὺς ἀναδιδούσης*.
 SOLAN.

ibid. Πατάξας τῇ τριαινῇ) Callim. Hym. Iovis. Πλῆξεν ὄρος
σκήπτρῳ &c. BOURD. Similia finxit Callimachus H. in Io-
 vem, ubi Rhea in siticulosa tunc temporis, ut ait, Arcadia,
 sed laticibus foeta, Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ τὸ δ' οἱ δίχ' αὖ πούλ' αὖ
διέστη, Ἐκ δ' ἔχ' αὖ μέγα χεῦμα — *Percussit montem sceptrο:*
at ille ei multum divisus est, & effudit magnum fluxum. Sic est ver-
 tendum, non ut vulgo, duobus locis multum discessit: nam *δίχ' αὖ*
διέστη est, *divisus est in duas partes*, non in duobus locis. Miror,
 hoc non fuisse in editione Ultraiectina emendatum. CLER.

ead. l. 7. Μὲν &c.) Scripsitne hoc praeter Lucianum alius
 quisquam? Nauplium ex eo concubitu peperit. Apollod. II,
 p. 34, & Pausan. p. 80, 24. cuius filium fuisse Palamedem qui-
 dam tradidere, quos ἀναχρονισμοῦ arguit Strabo VIII, p. 368
 D. SOLAN.

ead. l. 19. Δάμαλιν) Vide supra S. Δ. III. SOLAN.

ead. l. 20. Διακέρησεν) Sic Dial. XIII, & f. διακορεύειν τὴν
κόρην, διαφθερεῖν διακεκρίσται, διαπαρθενέεται. deflorare,
 devirginare, dehonestare, ut alibi dicemus. BOURD. Lucia-
 ni nomen omisit haec verba proferens H. Stephan. in Th. L.
 G. T. II, p. 375. Vid. Suid. in Διακεκορησθῆαι & Διακορησθῆαι,
 ubi est Scholiastae διατεμεῖν. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Διεχθήσαντο) Quid sit *διεχθ.* ingenue
 fateor, nescio. At certissime legendum *διεχρήσαντο, intersece-*
rent. Ideo nimirum quod interfecerant maritos suos, apud in-
 feros aquam in pertusum ingerere dolium debuerunt Danaï-
 des: fabula notissima. Sed & antea legendum haud dubie ὕδρ,
εἰς τετρυπημένον πίθος, non τετριμμένον. Talis enim fertur
 Danaïdum ille πίθος, *pertusus, perforatus*: eademque haec vox
τετρυπημένος vulgo de hoc dolio usurpatur; ut ab ipso Lucia-
 no in Dial. Mort. XI, αἱ τοῦ Δαναοῦ παρθένοι εἰς τὸν τετρυπη-
 μένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. IENS. In Mf. erat *διεχθήσαντο*, quod,
 monente cl. Iensio, mutavimus. Pro *τετριμμένον* f. *τετρυπη-*
μένον. C. *τετρήμενον*. SOLAN. Etsi *διεχθήσαντο* Graecum sit a
 verbo *διεχθάνομαι*, nihilominus verissimum est Iensii *διεχρή-*
σαντο. Vid. Poll. IX, 153, & Notas. *Τετρημένον*, quod rescrip-
 si, propius accedit, quam *τετρυπημένον* Danaïdum πίθος *τε-*
τρημένος vulgatissimus apud veteres: Plat. in Gorg. p. 336 D.
 Aristot. Polit. VI, p. 176, Oecon. I, p. 234, Zenob. C. II, n.

6. Prov. App. Vatic. C. III, n. 31, ubi vide Schottum. Alii saepe πίθον τετρυπημένον dicunt, Schol. Euripid. ad Hec. v. 886; sed illud, si Thomae Magistro credis, Ἀττικώτερον est atque elegantius. Par ratio in ψήφοις τετρημέναις & τετρυπημέναις. HEMST.

Pag. 107. l. 1. (Ἡρα) Aliter, ut supra monui, Ovid. SOLAN. ead. l. 6. (Ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ) Prava distinctione laborat hic locus: deletis punctis scribe, ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἦδ' ἔστι, θεὸς γένεται καὶ αὐτὴ καὶ τὸ τεχθὲν, ut ibi enixa, gravis enim iam est, Dea fiat & ipsa, & quod natum erit: nimirum Epaphus. Dein distingue: ἄρξει δὲ, ὁ Ἑρμοῦς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἔσται δέσποινα, Praeritque, Mercurius dixit, navigantibus, & nostra erit domina. Vide & superius dialogum Iovis & Mercurii. GRAEV.

ead. l. 7. Θεὸς γένοιτο καὶ αὐτὴ) In coniugis loco habitata fertur ab Osiride Aegyptiorum rege, & post mortem culta pro Dea nomine Isis; quam singulari superstitione coluit & Germania ante receptam Christianam religionem. Huius sacra ex Aegypto Romam sunt translata, eiusque templum in campo Martio fuit. Isis capillos Memphitae pro miraculo ostendunt. Idem Lucianus adv. Indoct. COGN.

ead. l. 9. Ἄρξει τε, ὁ Ἑ. ἔφη) Quam voluit Graevius, secuti sunt iam olim interpretes distinctionem: in eius notis pro τε positum video δὲ, studione an errore calami, non parer: illud certe vertendo expressit. Pro ὁ Ἑρμῆς forte malis, ὡς Ἑρμῆς; sed parum interest. HEMST.

ead. l. 13. Νῦν Δία εὐνοστέρα) Praeponendum est ex eo, ubi mox occurrit, loco retractum Zephyri nomen: haec enim ad eius personam quin pertineant, nemo paulum attentior dubitabit. De particulis ἀλλὰ γάρ & ἀλλὰ καὶ, quae saepe commutantur, dicemus ad initium Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνδόντων. H. Stephan. Th. L. G. T. II, p. 1052, omisit γάρ· ἀλλ' ἦδ' ἔστι διεπέραςε. HEMST.

ead. l. 14. Καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν) An sic nunc voluit loqui Lucianus, qui in dialogo sequente, καὶ νῦν σὺ ἀναλαβὼν ἐξενήξω εἰς Ταίναρον. In mercede Conductis, περιβόησαντες τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξαντο. GRON. Ergo per Gronovium Luciano, quia dixerit semel iterumque ἐξενήξω, ἐξενήξαντο, usurpare vix licebit ἐξένευσσε; id saltem non improbandum, quod hic solemnem confidentiam dubitandi modestia molliverit. Rectissimum est νέω, νέωσιν, νέουκα· quaeque hinc manant multa, pari forma scribuntur. Plat. de

Rep. V, p. 653 A. Οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νευστέον· Hefych. Νεῦσιν, πλεῦσιν. Νευσόμεθα, νηξόμεθα. Νευτῆρ (vel potius νευστῆρ) κολυμβητής. Νεῦσιν habet Aristot. Z. I. V, c. 6, τὴν δὲ νεῦσιν ἢ μὲν ἐπὶ τὸ ὄπισθεν, ἢ δὲ ἐπὶ τὸ στόμα ποιεῖται· & τὰ νευστικά I, c. 1, & VIII, c. 3, ὁ καλούμενος κόραξ &c. στεγανόπους δὲ καὶ νευστικός· quae plane firmant Philostrati νευστικοί Ic. I, c. 8. Hinc & ἐλάαι νευσταί in Lexiph. § 13, quae alias ἐλμάδες vel κολυμβάδες· ibidem § 3, ridiculus vocabulorum Atticorum confusor habet διανεῦσαι ἐν τῷ ὕδατι. Themistius eleganter: τὸν μὲν δὴ ἐμμισθον σοφιστὴν μόλις πῶς ἀρὰ διανενεύκαμεν. Or. XXIII, p. 297 B. Suid. Διανενεύκαμεν, ἀντὶ τοῦ ἐπεράνθημεν. in Hefychio restituendum, Διανεύσαι, διαπλεῦσαι, pro Διαναῦσαι. Προσένευσαν reperies apud Thucyd. III, cap. 112. Schol. προσέπλευσαν· cuius lectionis labes alios in errorem deduxit; corrigendum enim, nisi totum recidere cum Cod. Cass. malis, προσέπλευσαν, ut supra πλεῦσις ex Hefych. quod est ex usu recentiorum Graecorum, ἀναλαμπι. Immo ipsum illud ἐξένευσσα est in Euripidis Cycl. v. 573. Ὡς ἐξένευσσα μόγις, grandem scilicet istum calicem, quem, Ulyssē praebente, Bacchi neῦtare plenum Cyclops eduxerat. Hippol. v. 470, — πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκοῖς; ubi vide Barneesium. Hefychius: Ἐκνεύσας, ἐκκολυμβήσας. Παρανέων τῷ σκάφει occurrit in seq. Dial. HEMST.

ead. l. 15. Τετραποδιστὶ) Hoc cur apud Suidam Kusterus malit, quam τετραποδῆτι, ubi locus exstat pessime versus, causa est nulla: utrumque est aequè probum: posterius autem eadem forma, qua, quod saepius apud Nostrum occurrit, ἀκροποδῆτι. Dicitur etiam τετραποδῆδον. Aristoph. in Pac. v. 896. quae Suidas habet in eo vocabulo & Σκιαποδες, deprompta sunt e Comici Schol. ad Av. v. 1552. Verus Sophoclis Commentator ad Philoct. v. 704: νηπιος. παῖς ἀνευ τιθῆνης τετραποδῆδον βαδίζων. Apud Etymol. in Στάδιον p. 743 est τετραποδιστὶ τὸ πάλαι περιπατοῦντες. HEMST.

Pag. 108. l. 4. Κυνοπρόσωπος) Anubis latrator. Ov. Met. IX, 689. SOLAN.

ead. l. 5. Ὅτε &c.) Sic omnes libri. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ τῆς Ἰνου π.) Melicertam. Ovid. Met. IV, 520. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπὸ τῶν Σκίρωνίδων) Hygin. F. XXXVIII, Scironis petrae: ubi vide Munckerum, qui forsitan in Hygino restituendum monens, Scironides petrae, prudenter addit, quamquam non valde est necesse: nam Marcellinus etiam lib. XIV, p.

Lucian. Vol. II.

A a

10, *Scironis praerupta letalia*, aliique plures. *Ex istis rupibus Ino se cum Palaemone filio in profunda praecipitem iaculata auxit maris numina*, ut Solinus scribit c. VII. Sex passuum millibus hi scopuli porrecti & Geraneam contingebant, & Oneos montes, & rupem Molurium vel Moluridem: quare nihil est mirum, haec parum diversa commemorari loca, ex quibus Ino se praecipitarit. Stephan. Γεράνεια ὄρος μεταξὺ Μεγάρων καὶ Κορίνθου, ἀφ' οὗ ἤλατο Ἰνὸ φεύγουσα τὸν Ἀθάμαντα. Scriptor argumenti tertii ad Isthmionicas Pindari: Ino διὰ Γερανείας τοῦ ὄρους τοῦ Μεγαρικοῦ φυγοῦσα, καὶ σταῖσα ἐπὶ τῆς καλουμένης Μελουρίδος πέτρας ἤλλετο σὺν τῷ βρέφει εἰς τὴν ὑποκειμένην θάλασσαν rectius apud Tzetz. ad Lycophr. v. 229, ἀπὸ τῆς Μολυρίδος πέτρας ἔρριψεν ἑαυτὴν &c. Simonidis epigramma protulit Holstenius ad Stephan. εἰς τινὰ ναυηγὸν ἐν Γερανείᾳ καὶ ταῖς Σκιρωνίσι πέτραις ναυαγῆσαντα. eius in versu quarto legendum mihi persuasi, Ἀγνεα νιφομένης ἀμφὶ Μολουριάδος. quid enim sive νῆσος Μεθουρίας, sive Μεθουριάδες νῆσοι, quamquam in propinquo sitae, huc faciant, non video; cum contra Moluris opportunissime vicinae Geraneae Scironisque rupibus adhaereat. Nec Moluris solum, aut Molurias scribitur, sed etiam Μολούριον sic enim Zenob. C. IV, p. 38: μετὰ δὲ Μελικέρτου ἡ Ἰνὸ ἔρριψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν πρὸς τῷ Μολουρίῳ θάλασσαν. Etymologus Leucotheam esse dictam tradidit, ὅτι ἑμμανὴς γενομένη διὰ τοῦ λευκοῦ πεδίου θέουσα, ὃ ἐστὶ περὶ τὴν Μεγαρίδα, ἑαυτὰν εἰς τὴν θάλασσαν ἔρριψεν. Quod autem dialogo sequenti Lucianus ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρώνος, καθόπερ καθήκει εἰς τὴν θάλασσαν, Ino praecipitem deiecit, intelligendum est paulo laxius: nam ipse, quem proprie vocabant, Cithaeron ad mare non pertinebat, sed orti ab eo montes Onei ad Scironidas usque rupes protendebantur. Strab. VIII, p. 582 C. ὑπέρεται δὲ τούτων πάντων τὰ καλούμενα Ὀνεῖα ὄρη, διατείνοντα μέχρι Βοιωτίας καὶ Κιθαιρώνος ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν, ἀπὸ τῆς παρὰ ταύτας ὁδοῦ πρὸς τὴν Ἀττικὴν. IX, p. 602 C. τὰ καλούμενα Ὀνεῖα ὄρη, ῥᾶχες τὴς μηχανομένη μὲν ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὸν Κιθαιρῶνα &c. & p. 622 B. ubi ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ὁ Κιθαιρῶν λοξὸς ἐμπίπτει μικρὸν ὑπὲρ τῆς Κρισσαίας θαλάττης, ἔχων τὴν ἀρχὴν συνεχὴ τοῖς Μεγαρικοῖς καὶ τοῖς Ἀττικοῖς ὄρεσι εἴτ' ἐπιστρέφων εἰς τὰ πεδία, παυόμενος δὲ περὶ τὴν Θηβαίαν. Similis locus p. 631 B. Minus ergo caute Ortelius in Thef. Geogr. *In mare usque porrigi videtur ex Luciani dialogo Neptuni & Nereidum*. Praetereo, quae de Ino Burmannus occu-

pavit ad Ovid. Metam. IV, 525. Vid. Philostr. Ic. II, c. 16, cuius locum, in quo se mirifice nuperrimus editor implicuit, unius literulae dispendio expedire iuvat: ἡ Ἰνὰ τῆς γῆς ἐκπεσούσα, τὸ μὲν ἑαυτῆς, Λευκοθέα τε καὶ τοῦ τῶν Νηρηίδων κύκλου· τὸ δὲ τοῦ παιδὸς, ἡ γῆ Παλαίμονι τῷ βρέφει χρῆσται. Λευκοθέα positum inter ἑαυτῆς & τοῦ τῶν Νηρηίδων κ. librarii praetermittere non potuerunt, quin eundem in casum transferrent: errorem illum ornatus excoluit Olearius, regi hunc genitivum a sequente mox verbo χρῆσται affirmans: illud alienum prorsus quasi nondum sufficeret, addit insuper: φράσιν αὐτὴν χρῆσται Λευκοθέας vix veritas convenientius, quam, Leucotheae fruatur persona. HEMST.

ead. l. 17. Κιθάρῳ δὲ) Nomen, si non succurrat, mox editurus est. SOLAN.

ead. l. 18. Αὐτῇ σκευῇ καὶ κιθάρᾳ) Vel haec suo loco sunt mota, retrahique debent ad ἀναλαβὼν, vel post Ταίναρον excidit φέρων, quo potius animus inclinatur: in ultimo dialogo, ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον· Aelian. de Anim. VIII, c. 3, in simili casu Coerani Parii, καὶ ἐνθα ἐξηξήσαντο ὀχονντες αὐτόν. Ab Herodoto, cum quo plerique veterum conspirant, in Arionis historia dissentit Noster, alios sine dubio secutus auctores. Vid. Ios. Scaligeri Animi. in Euseb. p. 84. hymnus Arionis ipsius, quem proponit vir maximus, ab Aeliano servatus est de Anim. XII, 45. Apud Philostratum vero Ic. I, c. 19, p. 794, Ἀρίων ὁ ἐπὶ τῷ Ταίναρῳ statua est poetæ celeberrimi aeneae, quam in sempiternam rei mirandae memoriam ibi collocaverant: δηλοῖ, inquit, τοὺς δελφῖνας ἐταίρους τε εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ὧδ' ἡς φίλους, καὶ οἷους παρτάξασθαι πρὸς ληστάς ὑπὲρ ἀνθρώπων καὶ μουσικῆς. ut φιλομουσίαν eorum laudat Neptunus in hoc dialogo, sic φιλόμουσοι saepe ab Aeliano atque aliis dicuntur. Recte autem de delphino Arionem in dorsum suscipiente ac sustentante ἀναλαβεῖν usurpatur vel ὑπολαβεῖν infra: utrumvis verbum restitui placet Platoni de Rep. V, p. 653 A. Οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νευστέον, καὶ πειρατέον σώζεσθαι ἐκ τοῦ λόγου, ἢ τοι δελφῖνά τιν' ἐλπίζοντας ἡμᾶς ὑπολαβεῖν ἂν, ἢ τίνα ἄλλην ἀπορον σωτηρίαν· nam quod vulgatur ἀπολαβεῖν, est illud omnino huius potestatis expers: formavit, ut facile liquet, ex Arionis historia dictum proverbiale Plato. Porro σκευὴν proprie dixit Lucianus, *ornatum*, vel, ut Suetonius ait in Ner. c. 24, *habitum citharoedicum*: Herodot. I, 24, ἐν τῇ σκευῇ πάσῃ &c. αἰεῖσαι· mox, ἐνδύντα τε πᾶσαν τὴν σκευὴν, καὶ λαβόντα τὴν κιθάρην. de Nerone Dio Cass. LXI,

p. 699 A. ἔστι τε ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὁ Καῖσαρ τὴν κιβαρωδὴν σκευὴν ἐνδεδυκώς· ita Pollux ἐπιπόρπαμα exponit κιβαρωδοῦ σκευὴν X, 190. HEMST.

Pag. 109. l. 6. Πῶς δ' οὖν) Coll. P. & L. In reliquis ὅπως γοῦν, minus commode. Observandum etiam, praecedentia in P. Neptuno non tribui, adeoque pro ὑμᾶς legi ἡμᾶς· & hic praeponi ΠΟ. SOLAN. Lectio, quam P. & L. praebent, primum originem monstrat, unde vulgata fluxerit: cum enim scriptum fuerat, ο. πῶς δ' οὖν, omissa, quod saepenumero fieri solet in membranis, maiore litera Π, ο tandem vocalae sequenti iunctum adhaesit: quamvis autem ὅπως interdum ita positum occurrat, ut vicem τοῦ πῶς obire videatur, hic tamen longe alius est orationis contextus, quam qui eum usum recipere possit. Deinde suspicionem iniicit, aliter olim haec fuisse distincta, eum in modum scilicet, ut, quae praecedunt πῶς δ' οὖν &c. cuncta non Nepruno, sed Delphini fuerint tributa; quod satis commode potuisse fieri, nullus equidem negavero, modo illud ὑμᾶς refingas in ὅτι ἡμᾶς καταναυμαχήσας &c. Conqueri non absurde videatur Delphinus de sua fuorumque fortuna, in quos Bacchus victoriae modum non statuerit: nam ceteros hostes suae potestati subiecisse contentus saevius in hosce miserrimos animadvertit, eosque figuram humanam exuere coëgit: plura garriturus erat, quippe delphin, & apud Deum sibi valde familiarem, quae nihil ad rem & Arionis historiam pertinerent, nisi Neptunus interpellasset, πῶς δ' οὖν &c. at tu prius, missis istis, quae minime curo, narra mihi, quae Arioni contigerint. Haec ut ut probabili specie blandiantur, editae tamen distinctioni litem non moveo. HEMST.

ead. l. 12. Ἐδειξε πολὺν ἄγων χρ.) Memini, qui mallet, ἔδειξε πολὺν ἄγειν χρ. Cavendum est, ne vilius hoc prae isto lectiore cuiquam placeat. Demosth. περὶ Παραπρ. p. 320 D. ἵνα ἴσα ὑμῖν ὑπεσχημὴν ἀρχόμενος τοῦ λόγου, δείξω πεποιηκώς· περὶ τοῦ Στεφ. p. 509 D. παῖδας καὶ γυναῖκας ἐφ' ὑμῖν ποιήσαντες σωφροσύνης πίστιν περὶ ὑμῶν ἔχοντες ἔδειξαν. Multa sunt eius generis, quae in usu frequenti tritis ne tirones quidem frustrantur, in rarioribus etiam exercitatos nonnunquam fallunt. Anaxandr. apud Athen. XIII, p. 570 E. — ἦν τότε καὶ Θεολύτη μαλ' εὐπρόσωπος, καὶ καλὴ ὕψειν ἑσομένη — & se bellulam aliquando fore non obscuris indiciis patefaciebat: Dalecampius inde, quasi ὑφαίνειν pro ὑποφαίνειν legisset, aut legendum putasset, textricem Theolytam nobis concinnavit.

Arion autem, imprudenter ille quidem, ut eventus docuit, sed opes tamen partas cupidius ostentabat, ceterosque fortunae tam laetae ignaros esse non patiebatur: eo spectat illud εδειξε πολὺν ἄγων χρυσόν· ita factum fuit, ut homines nequissimi ad facinus scelestissimum illicerentur. HEMST.

Pag. 110. l. 2. Ἐπεσεν) Cecidit: aptius dixisset εἰσεπήδησεν, infiliit. CLER.

ead. l. 6. Ἐπαινῶ τῆς φιλομουσίας) Ἐπαινῶ σὲ τῆς φ. vix in istiusmodi locutionibus accusativum omissum invenias. Quod F. dedit, φιλοτιμίας, commodam interpretationem neutiquam aspernatur: *Laudo tuam illam studii diligentiam in Arione servando collocati: dignam enim ipsi mercedem rependisti audita cantionis suavissimae.* Delphini tamen φιλομουσίαν hinc non removerim, nisi plures accedant vetusti Codd. HEMST.

ead. l. 14. ἈΜΦΙΤΡΙΤΗΣ) Sic titulum optime fecit ed. I. Reliquae ΝΗΡΗΙΔΩΝ, cum tamen Amphitrite sola loquatur. SOLAN. Nereides hunc locum iure tueri possunt: has primum Neptunus alloquitur, tum earum praecipuam suam uxorem Amphitriten, quae scilicet ceterarum nomine respondendi vices suscepit. Ita Dial. XIV Triton Nereidas, deinde ex earum numero Iphianassam compellat: in fine Doris insuper intervenit. Non aliter in extremo Timone Blephas ceterorum omnium personam sustinet: neque ibi doctiss. Solano obtemperandum putavimus. HEMST.

ead. l. 15. Ἡ παῖς) Helle Athamantis regis Thebarum & Nepheles filia, quae una cum Phryxo fratre, novercales insidias metuens, cum, accepto a patre ariete aureo, pontum vellet traicere, magnitudine periculi conterrita in mare decidit, eique nomen fecit: quod etiam hodie ab eius nomine Hellespontum vocant eruditi. Fretum est angustum inter Propontidem & mare Aegaeum, Asiam ab Europa septem non amplius stadiorum intervallo disteminans. Ovid. II Metam. *Angustum circa pontum Nephelēidos Helles Laomedonteis Latonius adstitit arvis.* Idem XIII Metamorph. *Longus in angustum qua clauditur Hellespontus.* COGN.

ead. l. 19. τῷ ἐπώνυμῳ πελάγῳ) Ἐπώνυμος praeditum duplici potestate, eo magis observanda, quod saepe deluserit eruditos interpretes, vel, qui nomen ab alio trahit, vel, qui suum alteri tribuit. Utriusque virtutis exemplum praebet Aelianus; prioris H. V. XII, 44, ubi de lautumiis agit sive lapicidinis Syracusanis: τὸ κάλλιστον τῶν ἐκείσπηλαιων ἐπώνυμον ἦν Φιλοξέρον τοῦ ποιητοῦ, pulcherrima earum, quae istic erant, spelun-

ca, nomen acceperat a Philoxeno poeta, vocata nimirum Φιλοξένειον alterius H. V. II, 32, Agrigentini τὸν ἐπώνυμον τῆς πόλεως ποταμὸν παῖδι ὠραίῳ εἰκάσαντες δύουσι male vertunt, ipse quoque Cluverius in Sicil. p. 205, cognominem urbi fluvium, cum debuissent, fluvium, qui urbi iuxta conditae nomen dedit, ut iamdudum recte notatum est a Stanleo ad Aeschyl. VII contra Theb. v. 138. nam ab Acragante flumine, perinde ac tot aliae urbes in Sicilia, oppidum Acragas vel Agrigentum fuit denominatum: ita ὁ Σάρων ὁ ἐπώνυμος τοῦ πελάγους apud Aristid. T. III, p. 340 C. neque alia ratione Hellen nominare licet ἐπώνυμον τῆς θαλάσσης vel τοῦ πόντου, quae suum cum mari, in quo merfa periit, nomen communicavit. Simili modo heroës erant decem Athenis ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν, de quibus Poll. VIII, 110. Harpocr. & Etymol. in V. ipsaque Minerva ἐπώνυμος Ulpiano ad Demosth. Midianam p. 691 E. non cognominis, ut Wolfius, neque hac appellatione propria publice culta, ut I. Meursius existimavit A. L. IV, 5, sed quasi dicas auctorem nominis Athenarum, quae suum urbi nomen impertire non fuit dedignata; unde & Athenienses contra ἐπώνυμοι τῆς θεοῦ Aristidi T. I, p. 22 C. Non fecus Archontes Athenis ἐπώνυμοι vel ἐπώνυμοι τοῦ ἐνιαυτοῦ Poll. VIII, 85, 89, eorumque ἀρχὴ ἐπώνυμος, aut simpliciter ἡ ἐπώνυμος quam formulam loquendi peropportune Graeci scriptores ad res Romanas transtulerunt: quoniam enim Consules etiam, ut Lucanus ait II, 645, Latios signabant nomine fastos, vel, ut Salvian. de Gub. Dei VI, p. 122, annis nomina tribuebant, eorum itidem ἀρχὴ iure merito dicta fuit ἐπώνυμος. Herodian. I, c. 16, ἀρχαί τε ἐπώνυμοι, Consules: errorem in hac parte gravem Olearii iam redarguit literarum nostrarum decus P. Wesfelingius Obs. II, 24. Ita Salaminis εὐτυχίματος μεγάλου τοῖς Ἕλλησιν ἐπώνυμος ἐσομένη in Plutarchi Themist. pag. 116 E. quid autem Salaminia victoria veterum in monumentis celebratus? In his recte capiendis & separandis lapsus est non Budaëus tantum C. L. G. p. 153, sed & hunc lapsus H. Stephanus in Thef. Nostro τὸ ἐπώνυμον πελάγος non, ut priores dederant interpretes, cognomine, sed quod nomen ab Helle duxit. Longum erat faciendum, si vertendi vitia colligere foret animus: uno defungar Philonis Iudaei loco in Flaco. p. 976 D. τοὺς ἀρχοντας, τὴν γερουσίαν, οἱ καὶ γέροντες καὶ τιμῆς εἰσιν ἐπώνυμοι. Gelenius: magistratus senatoresque honoratos vel ipsis appellationibus; quibus suam mentem satis liquido, non, quod debuerat, sui auctoris explanavit: cuius acumen eo certe

tendebat, ipso τῆς γερουσίας vocabulo, quod manaverit ἀπὸ τοῦ γέροντος, & reverentiam quandam dignitatis exciter, oportuisse Flaccum deterri, ne viros honestissimos servilibus flagris conscinderet, iisque modis indigne vexaret, quibus ne vilissimos quidem abiectissimosque homines tractari fas sit. HEMST.

Pag. 111. l. 2. Τῆς μητρὸς) Ino, quae Cadmi & Harmoniae filia, & Liberi patris ex Semele Iovis filii nutrix, & ideo a Iunone afflicta, cum qua Athamas Thebanorum rex secundas contraxit nuptias, postquam Nephele (ex qua iam ille Phryxum & Hellen suscepit) Liberi patris furore agitata in silvas se contulerat. Haec, ut erat, ita revera se novercam gessit, privignosque identidem apud patrem accusans eo compulit, ut consensu aureo ariete fuga sibi consulerent. Quam rem aegre ferens Iuno Athamanti Furias immisit, quae in tantum eum adederunt rabiem, ut cum Ino ad se accedentem aspiceret, hanc quidem leaenam, filios autem suos eiusdem catulos esse arbitraretur, atque raptum Learchum alterum ex filiis saxo illiserit, idem in uxore exemplum editurus, nisi illa, arrepto Melicerta altero filio, una cum illo in mare se abiecisset, ubi Deorum miseratione in Deam marinam est transformata, quam Graeci quidem Λευκόθεαν, Latini autem Matutam appellant. Cicer. Tuscul. I, & lib. III de Nat. Deor. *Ino Cadmi filia nonne Λευκόθεα nominata a Graecis, Matuta habetur a nostris?* Melicertes autem in Palaemonem, quem nos Portunum nominamus. Hanc historiam fabulose tractat Ovid. VI Fast. & IV Metam. Pausanias in Atticis, Hyginus in Mythologiis suis cap. 1, 2, 3 & 4, Lucianus in Epigrammate quodam. COGN.

ead. l. 5. Ἐφην) Sic omnino legendum ex Ms. Gr. P. ed. I. S. & A. Sic etiam Stephanus. Edd. reliquae ἔφης, vitiose. Mox ex Gr. Ms. & P. addidimus ἢ, quod in lib. deest. V. ἐκκ. c. 12: Ἐκτορι δούουσιν ἐν Ἰλίου, καὶ Πρ. καταντικρὺ ἐν Χερρόνῳ. SOLAN.

ibid. Ἐν τῇ Τρωάδι ἐν τῇ Χερρόνῳ) Ms. iubet legi ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χερρόνῳ τεθάζεται, sed, ut dixi, in Troade, aut in Chersoneso mox sepelietur: scilicet Thracica: male ἢ in editis omissum. GRAEV. Si vel nullus adfuisset Codex, separandae fuerant hic, particula saltem, regiones toto Hellesponto divisae: Hellepontus enim, ut Hesychius ait, ἢ μεταξὺ Τροίας καὶ Χερρόνῃσου θάλασσα. atque ideo saepius, ubi Troiae facta fuit mentio, commemorari videas τὴν ἀντιπέραν Χερρόνῃσιν τῆς Θράκης. Auctor arg. Hecubae Euripi.

deae: ἐν Χερρόνησῳ τῇ καταντιπέρας Ἀβύδου Xenophon non procul initio libri primi K. A. Insula primum, postea faucibus angustis Thraciae continenti affixa Chersonesi nomen habuit: Schol. Apollon. Rh. ad Arg. I, 925. descriptionem si quis desideret, exactissimam dabit Procop. de Aedif. Iustinian. lib. IV, p. 43, 44. Helle ubi praeceps ceciderit, satis accurate designat Apollodor. I, p. 39: ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὴν μεταξὺ κειμένην θάλασσαν Σιγείου καὶ Χερρόνησου, ὤλισθεν εἰς τὸν βυθὸν ἡ Ἑλλη· καὶ κεῖ θανούσης αὐτῆς ἀπ' ἐκείνης Ἑλλήσποντος ἐκλήθη τὸ πέλαγος. Cadaver eius in Troade sepultum an quifquam tradiderit, quod sane videtur colligendum e Luciani verbis, mihi non constat: verum Chersonesus habuit Ἑλλης τάφον, paulo tamen longius ab eo loco, ubi merfa interiit, ad ipsam peninsulae radicem dextro latere versus Propontidem, ut ex Herodoto certum est VII, 58. nam Persarum exercitus ex Asia traiectus in Europam ἐποίετο τὴν ὁδὸν διὰ τῆς Χερσονήσου, ἐν δεξιῇ μὲν ἔχων τὸν Ἑλλης τάφον τῆς Ἀδάμαντος, ἐν ἀριστερῇ δὲ Καρδίαν πόλιν erat autem sita Cardia interius ad Melanem sinum. Illud autem monumentum fuerit κεντάφιον aut κενήριον necesse est, si fabula fidem meretur, quae mediis Hellen servavit in undis, Neptunoque amore capto pellicem tradidit: Eratosthenes, quem vocant, Catast. c. XIX: Ποσειδῶν δὲ σώσας τὴν Ἑλλην, καὶ μιχθεὶς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς παῖδα ὀνόματι Παίονα· nuptiae foecundae, ut Deorum esse solent, plures liberos ediderunt. Hygin. Poët. Astr. II, c. 20: *Sed Hellen decidisse in Hellespontum, & a Neptuno compressam Paeona procreasse complures, nonnulli Hedonum dixerunt.* Schol. Germanici: *Helle autem, ut aiunt, a Neptuno salvata est, & ex ea puerum Paeonem genuit.* Almopem gigantem τὸν Ποσειδῶνος καὶ Ἑλλης τῆς Ἀδάμαντος suppeditat Stephan. in Ἀλμωνία. Tres minimum filios Helle prognatos habemus cognomines populis, qui in Thracia vicinaque Macedonia incoluerunt. Nescio, an remedium hinc Aristidi sit petendum. T. I, p. 47, ubi Neptunum refert amore captum Leucotheam habuisse fecum, ἐν τρόπον (ἐρασθῆναι λέγεται) καὶ Τυροῦς τῆς Σαλμωνέως, καὶ Ἀμυμώνης, καὶ αλλης τινὸς καλῆς, καὶ κρύψαι γε καὶ ταύτην ὑπὸ τῷ κύματι· offensus in exactissimo (scriptore traetū orationis indecoro tentabam, καὶ Ἑλλης τῆς καλῆς· cui emendationi si quis vulgatam tamen anteposuerit, non equidem intercedo, quin iudicio suo fruatur. Antequam vero Hellesponti nomen his maris angustis inditum increbuisse, vetustius existisse Borysthenis scribit Stephanus; unde liquet,

cūr Hefychius interpretetur, Βορυσθένης, ὁ Ἑλλήσποντος. Ab Helles autem casu fluxerit appellatio, quod summa conspiratione veteres amplectuntur, an hoc pro somnio sit explodendum, praelata Salmasii sententia, *Pontum Hellenicum*, aut *mare Graecum* exponentis, disputare nunc non lubet. HEMST.

ead. l. 6. Παραμύθιον) Mf. codex addit, ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον οὐ μικρὸν ἔσται αὐτῇ, hoc vero solatium non parvum ei erit. GRAEV.

ead. l. 8. Ἀθάμαντος) Huius imaginem Callistratus exhibet, omnium postremam p. 906. Tangit Noster ὄρχ. c. 42. SOLAN.

ead. l. 9. Τοῦ Κιθαριῶνος) Apud Callistratum Σκίρρων dicitur in vulgatis; postrema editio mutavit in Σκίρων, iubetque adire Paul. Att. p. 43. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸν οὖν) Melicertam, (vide ὄρχ. c. 42) qui, Deus factus, Palaemon dictus est: mater autem *Leucothoë*. SOLAN.

ead. l. 11. Χαρισάμενος) Χαρισάμενον scribe. GUYET. Dudum mihi fuit suspectus hic locus, & mihi persuaseram, legendum esse χαρισάμενον sc. σέ. Sed in Mf. postea reperi bene scribi χαρισαμένους, sc. ἡμᾶς, nos, te nimirum Neptunum, & nos Nereidas. Cum postea dicit, illam non mereri hanc gratiam, οὐκ ἔχῃν οὕτω πονηρὰν οὖσαν, notat illius novercalem malitiam in Nepheles filios, Phryxum & Hellen. GRAEV. Legerim χαρισομένας· sed & illam nos oportebit servare gratificaturas Baccho. Nimirum nomine Nereidum loquitur Amphitrite. CLER. Omnes edd. χαρισάμενος, nisi quod St. χαρισαμένας. Nos secuti sumus Mf. Gr. L. & P. SOLAN. Χαρισάμενος) Huius omnium edd. lectionis structura claudicat, cui malo mederi voluit H. Steph. exprimens χαρισαμένας· nimium arrogassent sibi Nereides, praelente Neptuno: quare maluisssem χαρισάμενον, te scil. Neptunum. Sed optimum est, quod Codd. obsecutus dedi; utrosque complectitur Neptunum & Nereidas, genere tamen, ut fieri solet, ad potiore relato. Dial. XIV, *Perseum nostis, opinor, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς &c. ἐσώσατε οἰκτεῖρασαι ΑΥΤΟΥΣ*. Ino prima teneri nutritrix, eadem matertera, Bacchi, cui & Athamanti marito Mercurius eum tradit de femore Iovis prodeuntem, καὶ πείθει τρέφειν ὥς κόρην· tam sollicitè cavendum erat, ne furtivae prolis indicium aliquod ad Iunonem permaneret. Postquam Ino in furorem acta mare subiisset, alio dolo fuit opus, quo misellus ille Bacchus novercalibus odiis eriperetur: Διόνυσον δὲ Ζεὺς εἰς ἔριφον ἀλλάξας τὸν Ἥραε θυμὸν ἐκλεΐψε· καὶ λαβὼν αὐτὸν Ἐρμῆς πρὸς Νύμφας ἐκόμισεν ἐν Νύσση τῆς Ἀσίας κατοικοῦσας. Haec Apollodoro narranti III, p. 171, plane consentit Ovid.

Metam. III, 313. Pherecydes scripsit, non Mercurium, sed Nymphas Dodonidas, (non aliae sunt, quam Nyseides) *ad Thebas Liberum perlatum Inoni tradidisse*, teste Hygin. Poët. Astr. II, 21. *Inoni* inquam, cum membranis meis & ed. Miccylli; nam Munckeriana perperam *Iunoni*. Hinc Orpheo non Leucothea tantum *Ἰρέπτεϊρα εὖστεφάνου Διούσου* Hymn. LXXIII, sed & Palaemon *σύντροφος Βακχεχόροιο Διονύσου* H. LXXIV. alibi alias edit, quae operam Baccho nutriciam praestiterint, de quibus nunc quidem exponere commodum non est. Verum nymphis Dodonisin gratia minime vulgaris fuit relata: nam cum senio iam paene dilaberentur, eas, exorante Baccho, Medea recoctas in pristinum aetatis florem revocavit. Tractatum fuit hoc miraculum ab Aeschylō in fabula, nisi plane fallor, Satyrice, *ταῖς Διονύσου Τροφοῖς*, ut docet Schol. in argum. Euripidis Medae, quae totidem fere verbis leguntur apud Schol. Aristoph. ad Equ. v. 1318. brevius aliquando *Τροφὸς* in Aeschyli dramatum indiculo, Hefychio, & Photii Lex. Ms. v. *Ἐψιούσα* male I. Meursius & Stanleus duas inde tragoedias concinnarunt. HEMST.

Pag. 112. l. 1. *καὶ δύναται*) Codex *εἰκότως*. *νεανίας γὰρ καὶ δύνατος ἀντέχειν πρὸς τὴν φορὰν*. in vulgatis *καὶ δύναται*. Non longe ab his repone ex eodem codice: *ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ δάμβει ἅμα συσχεθεῖσα καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως*. Perculsa, & pavore simul correpta & vertigine ad volatum celerrimum: non enim natarunt Phryxus & Helle, sed per aërem sunt lati. Vid. Apollod. Bibliothec. lib. 1. In Ms. tamen pro *δάμβει*, scribitur etiam *δάλπει*, quod non probo, quamvis possemus explicare: sed *συσχεθεῖσα*, pro vulgato *σχεθεῖσα*, cunctis, sat scio, bellis hominibus arridebit. GRAEV. *Δυνατός* G. P. & L. Tangit eandem fabulam dialogo superiori. SOLAN. *Δύνатаи* teneas, an *δυνατός*, minimum refert: contra ἡ Ἑλλὰ μὴ δυναμένη ἀντέχειν κατέπεσεν εἰς τὸ ὑποκαίμενον πέλαγος. Schol. Homer. ad Il. H, 86. HEMST.

ead. l. 2. Ὀχήματος παραδόξου) Erat enim *capere volans*; vide *ἀστρ.* c. 14, & Apollod. I, p. 16 B. SOLAN.

ead. l. 4. Τῷ δάμβει ἅμα σχεθεῖσα) Scio recte dici *δάμβει* vel *ἐκπλήξει* ἔχεισθαι, ut *μανίαις* ἔχεισθαι apud Platon. p. 940 D. ἔχεισθαι *χαλεπωτέρῳ δαίμονι* Anton. Liber. c. XXX, vel *συνέχεισθαι*, quemadmodum *ἐπιθυμίαις*, *ὀργῇ* *συνέχεισθαι* Adamant. in Phrysiogn. illud etiam, recte iungi *δάμβος* & *ἐκπλήξειν*, & frequentissime quidem a recentioribus: Eunap. *περὶ Πρεσβ. ἐκπλήξει καὶ δάμβει συνδεθέντες*. Damasc. apud Phot.

pag. 556, v. 17, ἰδρῶσα μὲν ὑπὸ θάμβους καὶ ἐκπλήξεως. sed quorsum in hac lectione pertineat ἅμα, expedire nequeo : ista sane particula diversum quiddam postulat ab ἐκπλήξει, quod simul cum stupore tenellam virginem corripuerit, praecipitemquelabi fecerit in mare. Quocirca, quod repudiavit Graevius, patrocinium istius scripturae τῷ θάλλει non subterfugio : non quin melius aliquid extundere forte queat ingenium acutius ; sed quod vulgatae saltem lectioni praeferenda videatur : θάλλος enim interpretari licet *fervorem aeris*, qui spiritum deliculae virginis intercepit eo facilius, quod aries impetu volatus altioris celerrimo proveheretur : nihil autem vetat, quo minus Luciano licuerit hanc etiam causam plane verisimilem interponere delabentis Helles. Ut acri aestu solis calefacto θάλλος, sic & alia pari potestate vocabula tribuuntur, φλέγμα, καῦμα, πνίγος, hoc quidem ex eo dictum, quod suffocet, & animae meatum impediat : opportunum ergo πνίγει, θάλλει συνέχουσθαι. Ita commodum erit & τῷ θάλλει, & ἅμα suum locum iure tuebitur. Similia quaedam Δ. Θ. XXV de Phaëthonte, quae comparari operae sit pretium : imprimis illud, ἐπικύψας εἰς βάθος ἀχανές ἐξεπλάγη· hoc βάθος ἀχανές sublimius evectam indicat, ubi radiis solaribus aërem accendi facillime veteres putabant : & quod paulo ante praecedit ἐγκρατὴ εἶναι τῶν ἡνίων· hic contra, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων, quae vertigine correpta & spiritu suppresso manu retinere non poterat. Isocrat. Panath. p. 252 C. θρασύτερόν τε διακείμενον ἢ κατ' ἑμαυτὸν, ἀκρατὴ τε γινόμενον ἐνίων· illud extremum tam languens ut ab Isocrate fuerit profectum ! quanto plenius atque etiam venustius exhibet ἡνίων ; abreptum se rerum affluentium aestu refrænare orationem non potuisse dicit, neque ei moderari ἐμμένοντα τῇ πραότητι τῇ περὶ τὸν λόγον, ἣν εἶχεν. Porro sunt in Luciano copulanda ὑπὸ ἀνθείας ἐκπλαγεῖσα &c. Plato Theaet. p. 128 E. ἰλιγγίων τε γὰρ (ὁ σμικρὸς ἐκείνος τὴν ψυχὴν καὶ δριμύς καὶ δικανικὸς) ἀπὸ ὑψηλοῦ κρεμασθεὶς, καὶ βλέπων μετέωρος ἄνωθεν, ὑπὸ ἀνθείας ἀδημονῶν τε καὶ ἀπορῶν. HEMST.

ibid. Ἰλιγγιάσασα) Σκροθινοῦσα. vox Syracusana, ὅταν δὲ περὶ τὴν καρδίαν στρόφος γένηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, καὶ τοῦτο τὸ πάθος καλοῦσιν ἰλιγγιον. Interp. Aristophan. Acharn. Ἰλιγγίᾳ τὸ ἐσκοτῶσθαι (leg. σκοτουσθαι) καὶ δοκεῖν περιφέρεισθαι, κύκλῳ συστρέφουσθαι. Hesych. BOURD.

ead. l. 6. Ἀπείληπτο) Ἀν ἐπείληπτο; GUYET. Ἐπείληπτο P. optime, uti rescribere iubebat Hemsterhusius p. 83. SO-

LAN. Reieci vulgatum ἀπείληπτο, quia cum ratione & usu linguae Graecae pugnabat: nusquam enim ἀπολαμβάνεσθαι eum in modum accipitur, aut per linguae genium accipi potest. Stephanus itaque Th. T. II, p. 565 A. cum ad eam apprehendendi significationem stabiliendam hunc attulisset solum Luciani locum, caute addit: *Sed fortasse pro ἀπείληπτο legendum est ἐπείληπτο*: nam verbum ἐπιλαμβάνομαι passivè etiam (potius dixisset *medie*, vel, verbi *medii* virtute) usurpatur pro apprehendo. Nihil est illo usu frequentius, quem satis firmant exempla ab H. Stephano producta. Noster in Εὐχ. § 4, τῶν κεροιακῶν ἐπειλημμένον. Maxim. Tyr. Diff. V, ἐπιβάτης εὐκίνητος οἷος καλῶδίου ἐπιλαβέσθαι. Artapanus apud Euseb. Προπ. Εὐ. IX, Τὸν δὲ Μάωσον &c. ἐπιλαβόμενον τῆς οὐράς. Plures scribunt, Herculem in nobili certamine Acheloi τοῦ κέρατος vel θατέρου τῶν κέρατων ἐπιλαβόμενον illud defregisse. Hesych. Ἐπειλημμένη, κρατοῦσα: ad hanc formam emendari debet bis in eo vitiose scriptum, semel Ἀπειλημμένη, κρατήσασα, iterum Ὑπειλημμένη, ἀντειλημμένη cuius erroris culpa, quamquam mendosos codices forte posset excusare, in ipsius tamen Hesychii caput recidit. Idem post Ἐπιλήκτος, vel potius, quod restituendum est, Ἐπιλήμτος Ἐπειλημμένος, κατέχων, τετυχηκώς. HEMST.

ead. l. 8. Νεφέλην) Scribe Νεφέλην, Nephelen, cum in vulgatis non edatur tanquam proprium. GRAEV.

ead. l. 23. Τὴν νῆσον τὴν πλ.) Delon maris Aegaei, Cycladum omnium clarissimam, in qua Latona Apollinem ac Dianam dicitur enixa: de qua Cicer. III in Verr. & Virgil. III Georg. Dicta autem putatur Δῆλος ἀπὸ τοῦ δηλοῦν, quod, cum antea mari tecta esset, Latonae locum ad pariendum quaerenti repente se ostenderit. COGN. Bene liber scriptus: τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ᾧ Πόσειδον, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. GRAEV. Locus mutilus, aut corruptus. Pro τὴν, quod habet Gr. Mf. ante ἀποσπασθεῖσαν, legendum censeo ἤν. SOLAN. Mutilum esse hunc Luciani locum non concedo: ne quid corrupti insideat, valde vereor. Primum ex C. Gr. τὴν ἀποστ. libenter ascivero; apte congruunt τὴν πλανωμένην, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. Deinde avulsam a Sicilia fuisse Delum quis alius tradiderit, non recorder: de Cilicia nescio quid animo obversatur, quamquam locus scriptoris haud succurrat. Et sane multo facilius erat cursus a Cilicia eam in sedem, ubi fundata fuit Delos, quam si demta Siciliae eodem ferri itinere impeditiore debuisset: considerandum itaque, an dederit Lucia-

nus, τὴν ἀποσπασθεῖσαν τῆς Κιλικίας. Hoc scilicet tum factum, cum — τὰ πρῶτιστα μέγας θεὸς οὖρεα θείων Ἄορι τριγλώχινι — Νήσους εἰναλίας εἰργάζετο — Delum vero οὐκ ἐθλίψεν ἀνάγκη, Ἄλλ' ἄφετος πελάγεσσιν ἐπέπλεε — ut poetica fide canit Callimach. H. in Del. v. 30, qui idem mox instabiles insulae errores, antequam firma radice niteretur, sed in Aegaeo mari solum ad sinum Saronicum & Euripum, commemorat. Porro diffidere mihi tantum videntur ὕφαλον ἐπινήχεσθαι, ut commode iungi non possint: est enim ἐπινήχεσθαι, in summo mari erraticam innasare, ὕφαλος autem mari merisus, vel saltem salo fluctibusque iectus: unde ὕφαλος πέτραι. Callimacho quidem licuit Delum dicere ἐπιπλεῖν, v. 36, 53, 212, ut qui, quamvis sedibus continuo mutatis vagantem, conspicuam tamen fecit: Luciano non item; nam Delos apud eum mari merita delitescit, donec in lucem prodeat, atque insularum in ordinem defixa cogatur: ideo ἀνάφηνον & ἀναφανείσα, & a Nepruno iubetur ἀναδύναι ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρεσθαι. Hoc incommodum amoveri potest scribendo, ὕφαλον ἐτι νήχεσθαι συμβέβηκε neque illud ἐτι opportune poni quisquam diffitebitur; mox, καὶ μηκέτι πλέουσα: erit autem idem vitii genus saepius e Luciano nobis eluendum erit. De exortu Deli repentino, prolatis Luciani verbis, agunt Brod. ad Anthol. I, c. 58, Barth. ad Stat. Theb. I, 702, Adversf. XLIX, c. 5. Verbum vero inprimis opportunum ἀναφαίνειν & ἀναφανῆναι, ex quo alterum etiam Deli nomen existisse Ἀνάφην, ἐπεὶ δ' ἂν ἀναφανείσα δῆλη ἐγένετο, ἀδηλουμένη καὶ ἀφανῆς οὖσα τὸ πάλαι, prodidit Philo περὶ Ἀφθ. Κόσμου p. 960 A. sed Iudaei hominis errorem, qui Anaphen ut nomine, sic situ dissociatam, cum Delo confudit, merito castigarunt L. Holsten. ad Stephan. in Ἀνάφην, & Ez. Spanhem. ad Callimach. H. in Del. v. 53. Rhodum quoque, cuius & Philo eandem ob causam meminerat, olim infra fluctus depressam ἀναφανῆναι ὕστερον ξηρανθεῖσαν Heraclides ait. HEMST.

Pag. 113. l. 1. Δῆλον) Et inde nomen insulae, *Delos*. SOLAN.
ead. l. 13. Ἀνώματος) Thom. Mag. in Ἀνώματος utitur hoc loco. HEMST.

Pag. 114. l. 2. Ὡ Τρίτωνες) Tritones plures. Virgil. V Aen. Tritonesque citi, Phorcique exercitus omnis. Idem X Aen. v. 210: Hunc vehi immanis Triton, & caerulea concha Exterrens freta; cui laterum tenus hispida nanti Frons hominem praefert; in Pristin desinit alvus. Sunt, qui triremis nomen volunt esse a Tritone in ea depicta belua marina: nam & nunc quoque suum cui-

que navigio nomen inditum est. Sic Scyllam, sic Pegasum nomina navium fuisse putat Palaephatus *περί Ἀπίστων*, non monstra, ut poëtae fabulari sunt. Tritonem Lycophron *Νηρέως γόνον* vocat, alii, Neptuni & Amphitritae; superiori quidem corporis parte umbilico tenus humanam effigiem referentem, sed posteriori usque ad caudam esse delphinem; revera nihil aliud, quam *ἰχθυοκένταυρον*. Lycophronis enarrator citat Acesandrum quendam auctorem, Eurypylum & Tritonem Neptuni & Celaenûs liberos esse. Alii Tritonem Oceani & Tethyos faciunt, patris & Neptuni tibicinem; pro tuba concha uti, quam *buccinam* vocitatum volunt. Quidam in literas retulerunt, Tiberio Caesari quendam nuntiasse, Tritonem in specu quodam visum, auditumque concha canentem. Eadem persuasio irrepsit de Nereidibus, quae squamis in hispido corpore vestitae humanam effigiem habeant. Huiusmodi Tritones pisces velocissimos pro Diis cultos inveniri Plin. lib. IX, c. 5, gravissimis testimoniis probat; hodieque visuntur Romae imagines pleraeque. Tritonem eiusque buccinam describit Ovid. I Metam. & II. COGN.

ead. l. 5. Αὐτίκα μέτεισι καὶ τιμωρήσει) Mf. *εὐθέως μετελεύσεται καὶ τιμῶ*. Sequens Dial. ex Hom. II. v. Philostr. BOURD. Quod Angl. Cod. praefert, vulgatae lectionis est interpretamentum. Vid. Dukerum ad Thucyd. II, 44, & quae monui ad Somn. § 7. HEMST.

ead. l. 7. Εὐπρεπῇ) Scribe, ut olim conieci, & postea Mf. firmari didici: *πάντα εἶναι εὐπρεπῇ*, *omnia esse parata*: vulgo legitur *πάντα εἶναι εὐπρεπῇ*, & vertitur, *praeclare omnia se habere*: inepte. GRAEV. *Εὐπρεπῇ*) Verte: *omnia; ut decet, parata esse*, non, *praeclare omnia se habere*. CLER. *Εὐπρεπῇ* praeter Mf. Gr. etiam L. & St. & Bz. Reliquae edd. mendose *εὐπρεπῇ*. SOLAN. *Εὐπρεπῇ* reponere vel sine membranis non fuisset veritus, cum potestatem eius vocabuli locus omnino flagitet: significat enim Neptunus, expedita esse omnia, quae Iuppiter fieri iussisset, ac parata. Xenoph. Ephes. IV, p. 58, *Ἦν δὲ πάντα εὐπρεπῇ, κάμηλοι τε πολλαὶ &c.* Euripid. Cycl. v. 593, — *ὥς σοὶ τὰνθάδ' ἐστὶν εὐπρεπῇ*. Antiphan. apud Athen. VI, p. 238 B. *Ἄν ἢ τὸ σιτάρχημα δεῖπνον εὐπρεπές*. Aeschines in illa multo facetissima Ep. X, *καὶ ὁ λόχος ἐξ ἡμέρας ἐπὶ τὴν Καλλιρρόην εὐπρεπής*. Demosth. Phil. I, p. 49 F. *εἰδὼς, εὐπρεπεῖς ὄντας ὑμᾶς*. Noster in primo Cataplo, *τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐπρεπές*. Idem vitium in Oecumenio sanatum a Billio Sacr. Obs. I, c. 21; a Iungermanno foedius etiam

corruptum in Poll. X, 76; ab aliis alibi : neque tamen eo minus locis pluribus neglectum haftenus inhaeret. Mirifice luffit in utrifque conturbandis vocibus incertus librariorum error. Pro eo, quod bene vulgatur apud Gregor. Nazianz. Stel. I, p. 70, ἔστω τὸ δέατρον εὐπρεπές, peius alii Codd. εὐπρεπές. In Onofandri Strat. c. VI, ἀλλ' ἅμα καὶ εἰς πορείαν ὧσιν ἐπιδέξιοι, καὶ εἰς μάχην εὐπρεπείς, rectius F. Morelli liber εὐπρεπείς. Schol. Aristoph. ad Eq. v. 908, ἔδει γὰρ τὴν τριήρη πάντα ἔχειν πρὸς τὸν πόλεμον εὐπρεπῇ at tutius sequimur auctorem Suidam, qui praebet εὐπρεπῇ in Τριηραρχεῖν. Laudo Barnesium, qui Euripidi reddidit Iphig. in Taur. v. 245, — καὶ κατάργματα οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐπρεπῇ ποιουμένην sicut Herc. Fur. v. 497, Σὺ μὲν τὰ νέρβειν εὐπρεπῇ ποιοῦ, γύναι. & Long. Pastor. IV, p. 129, παρασκευάζε μοι μόνον εὐπρεπῇ τὰ γνωρίσματα. Iam verba conferamus Athenionis Comici apud Athen. XIV, p. 661 D. Τὰ τ' ἐνδον εὐπρεπῇ ποιεῖ λαβὼν, & Nicoftrati XV, p. 685 C. — καὶ σὺ μὲν τὴν δευτέρην τράπεζαν εὐπρεπῇ ποιεῖ, num dubitabis, quin utrobique refingi oporteat εὐπρεπῇ; tametsi posteriore loco subdatur, Κόσμησον αὐτὴν παντοδαποῖς τραγήμασι. Est tamen interdum, ubi vix decerpnas, utrum praeponi conveniat : Aeschyl. Sept. contra Theb. v. 90, Βοῶ ὑπὲρ τειχέων Ὀ λεύκασπις ὄρνυται λάος εὐπρεπής ita Scholiafles unus explicans, εὐπρεπής ἦτοι τοῖς ὅπλοις κεκοσμημένος, ἐπὶ τὴν πόλιν τρέχων (male πρέπων editur) alter habet εὐπρεπής. Par dubitandi ratio in Supplic. Euripid. v. 392, Στρατὸς δὲ θάσσει, κἄξετάζεται παρὼν Καλλίχορον ἀμφὶ σελμὸν εὐπρεπής ὕδρ. Verum apud Athen. VI, p. 268 F. & Poll. VI, 59, praetulerim equidem in Pherecrate, Καὶ μὲν παρὴν τεμάχη μὲν ἐξωπτημένα, Καταχυσματίοισι παντοδαποῖσιν εὐπρεπῇ nusquam enim ad εὐπρεπής, quantum nunc quidem memini, dativus accedit. HEMST.

ead. l. 15. ΞΑΝΘΟΥ) Qui & Scamander. Huius imaginem exhibet Philostratus omnium primam p. 764. SOLAN.

ead. l. 18. Ξάνθος Xanthus Lyciae amnis in campis Troianis, qui & Scamander dicitur, a colore aquae flavo dictus, qui color in Tyberi conspicitur : unde Horatius, *Vidimus flavum Tyberim*. Xanthum δινήντα nuncupat Homerus Il. Ξ & Θ, his verbis : Ξάνθου δινήντος, δν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς. Νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἐνὶ δινήντι, Ἐν καθαρῷ. — Huius meminit Eustath. circa finem Il. B, & Strabo lib. XIV. COGN.

ead. l. 19. Ἀπηνθράκωμαι ὅλως) Lego ἀπηνθράκωμαι ὅλος. Vide initium Περ. SOLAN. Quin scribere potuerit Νάσfer ὅλος,

minime dubium est: ita scripsisse, quis pro certo affirmabit? Vulgatam lectionem tuetur observatio I. Ienſii ad Hermotimi initium. Hoc eorum in numero repono, de quibus quid auctori placuerit liquido constare non potest; veluti mox ἀπέφραττέ μοι τὸν ῥοῦν nihilo foret deterius, si μοῦ legeretur. Modo ante pro τραύματα cui, paulo quidem attentiori, non veniant in mentem καύματα; tum quia praecedit κατάσβεσον, cum quo haec vox aptissime congruit; tum quod sequatur, τίς σε κατέκυσεν; quae cogitationem Luciani eo in vocabulo defigere fere debuiffe dicas: hic certe multo probabilius illam coniecturam adhibere licet, quam fecit Cuperus in Timone cap. 2. Neque tamen eo facile descendero, ut a Nostro τραύματα proficisci non potuisse contendam: ad Timonem ea notavimus, quae ab hac lectione defendenda haud prorsus abhorrent. HEMST.

Pag. 115. l. 1. Τῆς Θέτιδος) Parum commode *Thetis & mare* divertiae fiunt. Certe Virgilius Thetidi mare tribuit: *Thetis emat omnibus undis*. SOLAN.

ead. l. 8. Μυρρίκας) Lege ἔκαυσεν μὲν τὰς πτελέας καὶ μυρρίκας. Ex Homero hausit, qui Iliad. Φ, v. 350: Καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρρίκαι &c. Τείροντ' ἐγχείλυές τε καὶ ἰχθύες. GRAEV.

ead. l. 11. Ὑπὸ τῶν ἐκκαυμάτων) Herculis ἐγκαύματα, quae ustulatus ab Oeta monte detulerat in coelum, fanasse se gloriatur Aesculapius Θ. Δ. XIII, § 2. Utram scribendi rationem sequaris; non ita multum refert: quamquam ἐγκαύματα proprie vocentur ἀπὸ τοῦ ἐγκαίειν notae velut igne signatae atque iniustae, ut literatis servis solet. Noster in Catapl. c. 24: καὶ τοι τί τοῦτο; ἰχνη μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐκκαυμάτων οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξήληπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται. Τρυσίππειον Etymologus exponit ἐγκαυμα ἵππου γεγραπτός ἐπὶ τῆς γνώθου, quale Anacreonti, vel qui personam eius mentitur, πυρὸς χάραγμα nominatur Od. LV. Plato in Tim. p. 1045 F. ὥστε οἷον ἐγκαύματά μοι ἀνεκπλύτου γραφῆς ἐμμόνα μοι γέγονε. Chalcidius mentem philosophi reddidisse contentus verba non annumeravit: *Forsque etiam quod studioſa senis & assidua relatio meracae quandam, & inobsoletae imprefert animo notam*: cui lectioni non malae quidem nescio tamen an anteferenda sit, quam suppeditat Cod. Bodl. inabolitam infecerit, eo usu verbi, qui ab inficiendis lanis, unde & lanarum infectores Plinio, ductus est: certe videtur Plato loquendi formulam ab illo pingendi modo, qui ceram inurit, derivasse;

κρήρογραφίαν & ἐγκαυστικὴν vel κηρόχυτον γραφὴν vocant, de qua Henr. Vales. ad Euseb. de V. C. I, c. 3. hinc ἐγκαύματα ἀναθεματικά, quibus aedes ornatissime fuisse excultas Tanagrae Dicaenrchus tradit B. E. p. 12, & ἐγκαυσίς τῶν θυρῶν in Inscr. apud Sponium, quod Aufonio dicitur *ceris inungere ianuarum limina* Ep. XXVI, v. 9. Verum & medici ἐγκαύματα pustulas appellant, seu vesiculas, vi frigoris aut ignis (utrique rei communia sunt *urendi, adurendi, τοῦ καίειν & ἀποκαίειν* verba) excitatas. Scholiastes ad ista Luciani Lexiph. καὶ ὅτι καύματα ἦν, notat: *ἐοικε τὰ ἀπὸ τοῦ κρύους γινόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. Φῶδας Aristophanis in Plut. v. 535, ex Apollodoro Schol. interpretatur τὰ ἐπικαύματα τὰ ἐκ πυρός, Etymol. τὰ ἐν τοῖς σκέλεσι γινόμενα ἐκκαύματα ἀπὸ τοῦ πυρός.* Non aliter interpreti vetusto Nicandri ad Ther. v. 682 χιμέτα sunt τὰ ἀπὸ κρυμοῦ γινόμενα τῶν ποδῶν ὑπεκκαύματα, quorum vice Suidas ἀποκαύματα scripsit: reperiuntur etiam ἐκκαύματα in Aristoph. Schol. ad Pac. v. 540, sed depravata, & Suida duce vertenda in ὀγκώματα. Ex his constat, utroque Luciani loco nihil ob stare, quo minus, secus atque olim arbitrabamur, prisca scriptura seruetur. Sunt alioquin ἐκκαύματα cremia, costilia, arida: sarmenta, quae igni admota flammam cito concipiunt: membranarum auctoribus illa vox est reddita Polluci VII, 110, X, 110, cum prius ἐγκαύματα legerentur: neque intercedo, quin horum in locum itidem ista subiiciantur VI, 91, & apud Hesych. in Εὔσανα. In Theophrasti libro de Igne dicitur ἡλίου φῶς τῷ ἀθροισμῷ καὶ τῇ λεπτότητι διαδύομενον εἰς τὸ ἐκκαυμα. & saepius ὑπεκκαύματα, fomites igni nutriendo ac fuscitando apti: quomodo Xenophonti K. II. VII, p. 113, v. 29, Babyloniorum fores φοῖνικας πεποιημέναι, ἀσφάλτῳ δὲ ὑπεκκαύματι κεχρισμέναι. Taceo Physicorum ὑπεκκαυμα aëri contiguum & gignendis ignibus accommodatum, de quo Philopon. ad c. I Genes. p. 11, 55, 186. Hinc tralatarum locutionum magna copia tum apud alios, tum apud Philonem Iudaeum in primis: τὰ τῆς ἐχθρᾶς ὑπεκκαύματα ζωπυρήσαντας, p. 905 B. HEMST.

ead. l. 13. Θολερὸς &c.) Ed. I. Θολερῶς, quod magis arridet; & confirmant P. & L. sed mox eadem sibi non satis constans *θερμός*. In P. ὦ Ξ. καὶ Ξ. non inveniri, testantur Excerpta. SOLAN. Nihil prius in mentem veniat, quam *Θολερῶς & θερμῶς*, scilicet *διάκεισαι* quia praecessit, *ὅπως διάκειμαι*. Eo factum, ut, cum *Θολερὸς* mutare instituisent in *Θολερῶς*, desierint in *θερμός*, absterrenti scripturae constantia: neque ulla lex ora-

tionis impediēbat Lucianum, ne structuram variaret, *Σολερός εἶ, ὃ Ξάνθος, καὶ Σερμῖος. Μοχ ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν* stare non potest: quas enim manifesto discrevit *Θάλατταν & Θέτιν*, cuius incogitantiae foret, hic easdem commiscere? Nihil occurrit melius, quam Cognati *υἱώνων* nam Mare Aethere & Die genita iure merito cunctarum Nereidum mater, inter quas Thetis principatum paene tenet: ideo *τῇ Θέτι καὶ τῇσι Νηρηΐσι δύοντες* Herodot. VII, 191. HEMST.

ead. l. 15. Τὸν ἐμὸν υἱὸν) Achillem ex Peleo Thetidis Nerei filiae filium: ipse vero Nereus Oceani filius fuit. Fortassis legendum pro *υἱὸν υἱώνων*, id est, nepotem. COGN. Si Mare mater Thetidis ponatur, *υἱώνων* cum viro docto legamus necesse est, qui id margini codicis sui adscripserat; aut memoria lapsum Lucianum statuamus. In libris nostris certe nihil subditi. SOLAN.

Pag. 116. l. 15. Ἀποσπάσσωσιν) Subintellige *τὴν ναῦν* postquam multum a terra provecli essent. CLER.

ead. l. 17. Ἐπεὶ ἔμαθες) Sic ex fide Mf. haec omnis clausula scribenda: *τίνος δ' ἔνεκα, ὃ ἀδελφῇ, εἶπε, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα*. BOURD. Paene malim *εἶπερ* nondum enim scire potuit Doris, rem totam Thetidi fuisse compertam: neque etiam credere non licet, ex utraque lectione coniuncta existuisse scripturam Bourdel. *εἶπε*, vel potius *εἶπὲ, ἐπέε*. HEMST.

Pag. 117. l. 2. Ἐπαρθέρευεν) In virginitate educabat: virginem servabat. Veteres Glossae: *Παρθενεύω*, virgino: quae vox est, ut puto, ficta, ut uno verbo Latino Graecum exprimeretur, non ex usu desumpta. CLER.

ead. l. 10. καθίστο) Interpres: Quid agebat illa, quando ingrediebatur? si Graeca sana essent, vertenda erant, quid agebat illa, quando attingebat sc. cistam. Sed refingendum ex Codice vetusto, *ὅποτε καθίστο*, quando, immittebatur in cistam. GRAEV. Micyllus apud Basileenses & Bourdelotium, quando abripiebatur. Quod nimium: & cum haec vox vim denotat illatam, quod saepe fit in Luciano, additur secundus casus: & plane id huc non convenit. Benedictus, quando ingrediebatur. Nec sic loquitur Lucianus, etsi propius sit. Pater adscripsit, *descendebat* vel *demittebatur*. Abundat igitur litera, & lege *καθίστο*. GRON. Graevii emendationem amplector: quamvis succurrat & alia longe praestantior, si per Codices liceret; nempe *καθεῖρκετο*, ut *έρω. c. 16*. SOLAN. Lubens accepi, quod egregie suppeditabat Cod. Graev. *καθεῖρκετο* temporis incommodo premitur, quod huic narrationi non convenit: quamvis utrumque ver-

bum in hac fabula Schol. Pindari usurpavit ad Π. I, 72: λα-
 θραίως τότε ἐνείρξας αὐτὴν εἰς τὴν κιβωτὸν μετὰ τοῦ παιδὸς καθ-
 ἦκεν εἰς τὸ πέλαγος. Schol. C. German. *intra arcam includens*
praecipitavit in mare. Rem persequitur ipsis propemodum Phe-
 recydis verbis Schol. Apollon. Rh. ad IV, 1091, ubi, εἰς λάρ-
 νακα αὐτὴν ἐμβιβάζει μετὰ τοῦ παιδὸς, καὶ κλεισας καταπον-
 τοῖ. Vid. Hygin. F. LXIII, & Th. Muncker. Graeci arcam
 matre filioque foetam ad Seriphum appulerunt omnes: Lati-
 nis, ne generis illustrissimum apud se nulla forent vestigia, ean-
 dem in Italiam deducere visum fuit, Danaënque regi nescio
 cui in matrimonium dare; qui coniuges Ardeam considerint.
 Virgil. Aen. VII, 372, & Servius; quamquam de Ardeae pri-
 mis initiis longe diversa tradat Dionys. Halic. A. R. I, p. 57.
 Similem plane fabulam de Rhoeo Staphyli & Chrysothemidis
 filia, cui vitium Apollo fecerat, praeter alios Diodorus
 enarravit V, p. 229 C. HEMST.

ead. l. 14. Ἐμειδία) Idem codex scribit ὑπεμειδία πρὸς τὴν
 θάλασσαν, *subridebat conspecto mari*, seu *alludebat ad mare.*
 GRAEV. Ὑπεμειδία G. & P. In L. vero ἐπεμειδία. In impres-
 sis ἐμειδία. SOLAN.

Pag. 119. l. 6. Προαρπάσαι τὸν ἔρωτα) Sic leg. cum editio-
 nes ostentent, διὰ τοῦτο ἔχρην σε προαρπάσαι. Quid enim?
num te propterea praeripere meum amorem, sive puellam, quam
amabam, decebat? GRAEV. Sensus sponte deduxit interpretes
 ad προαρπάσαι, quod suo in codice Graevius repperit, an in-
 genio fuerit affectus, non satis liquido declarat: ego mani-
 festa ratione nixum reponere non dubitavi. Vide I. Gronov.
 ad Θ. Δ. VII, 3. Ceterum ista, *sive puellam, quam amabam*,
 mallem omisisset praestantissimus Graevius; nihil enim huc
 conferunt. Apud Homerum Tyro Od. Λ, 235, ubi Ulyxi ca-
 sus suos exponit, haud sane multum conqueritur de iniuria
 sibi a Neptuno facta, videturque pudibunda virgo non nimis
 indigne tulisse personae mutatae fraudem: Noster Enipeo ra-
 tionem eripere noluit, cur iustius doleret, & cum Neptuno
 expostularet. Vid. Apollod. I, p. 43, ubi, quemadmodum su-
 pra φοιτῶσις ὀσημέραι παρά σε, similiter, καὶ συνεχῶς ἐπὶ τὰ
 τοῦτου ρεῖθρα φοιτῶσα, τοῦτοισι ἀπαυδύρετο· quod ultimum, etsi
 sagaciter cogitaverit Tan. Faber, cum eo non tentandum: sic
 & p. 27 de Iphimedia Neptuni ipsius amore capta, καὶ συνε-
 χῶς φοιτῶσα ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Poëta dixerat, καὶ ῥ' ἐπ' Ἐνι-
 πῆος παλίσκετο καλὰ ῥέεθρα· vim verbi Homericī explanatius
 dilatavit Lucianus, παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνου-

σα, καὶ λουομένη ἐνίοτε nam vocula postrema, quam pravā cunctarum edd. distinctione decepti interpretes ad εὐχετο retulerunt, cum verbo λουομένη sine controversia connecti debet: voluit Lucianus, Tyro ad ripas exsternata mente oberasse, immo praeterea fluvium ingressam fuisse; quin etiam aliquando, positis vestibus, se lavisse. Torpentem profecto, & lentum amatorem Enipeum, qui occasionem tantam, tamque optatam amiserit! non ita Neptunus, acrior in bellas, nec, qui Scamandrum simulabat, Cimon apud Aeschinē Ep. X. Vid. Aristid. Isthm. p. 47. HEMST.

ead. l. 12. Οὐμενον; ἔφης γὰρ ἀπίων) Delenda interrogatio, & interpretandum: *Nequaquam. dixisti enim abiens.* Verunt incite: *Nihilne? dixisti enim abiens.* Μοχ' ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε est, quod tu meam vicem, seu, meo loco tui voluptatem cepisti: sexcenties τὰ ἐμὰ sic accipitur apud Lucianum. GRAEV.

ead. l. 14. Περιστήσας πορφύρεον τι κύμα) Homeri paene verba ipsa servavit Od. Δ, 242: Πορφύρεον δ' ἄρα κύμα περιστάσῃ, οὐρεῖ ἴσον, κυρτωθέν κρύψεν τε θεόν, θνητὴν τε γυναῖκα. ubi veteres Grammatici simpliciter, ut aliis in locis, πορφύρεον exponunt μέλαν, nigrum ex alitudine, quemadmodum Servius ait ad Virgil. Georg. IV, 373. paulo aliter accepit Philostratus, & ad lecti genialis ornamentum pertinere credidit fluctus colore purpureo tincti florem. vide Icon. II, c. 8, I, c. 8, p. 775, & Olearium, cui, ut est acumine plane singulari, alludere visus fuit ad Luciani locum Philostratus: sed ne graviora quidem, quae ibi commisit, tangere nunc est animus. Ἄμα in cunctis edd. annexum τῷ συνήσδα, quod isto adiumento minime indigebat, reduxi ad συνέκρυπτε. HEMST.

ead. l. 15. Πορφύρεον) Caeruleum: nam purpureus color saepe cum hyacinthino miscetur; cuius rei plura, eaque certissima argumenta protulit Sam. Bochart. Hieroz. P. II, lib. V, c. 10. CLER.

Pag. 120. l. 4. Νηρηίδες) Thomas Mag. utramque scribendi formam Νηρηῖς & Νηρεῖς usu comprobari monens, pro illa citat Aristidem ἐν τῷ εἰς (πρὸς) Ἀχιλλεῖα πρεσβευτικῷ, quem locum invenies p. 32; pro altera Lucianum dat auctorem, τὸ κύπτος ὑμῶν, ὧ Νηρείδες. Κύπτος, ut facile patet, vitiosum est pro κῆτος, quae voces crebro sibi mutuis insidiis invicem nocent. In Νηρηίδες nihil offerunt variationis seu scripti libri, sive editi: tamen Pro Imagin. c. 7, καίτοι Νηρεῖσιν ἐκείνῃ (Cassiopeia) ἄντεξέταζετο. Ex commentario Bacchylidis Lyrici discrimen

affert Eustath. ad Ω, p. 1954, Νηρεΐδων & Νηρέως θυγατέρων: has, quae Doride prognatae; illas appellari, quae ex aliis etiam mulieribus sint susceptae: quibus observatis, καὶ ὅρα, inquit, ἐν τούτοις τὸ Νηρεΐδας κοινὸν ὃν ἢ καὶ Ἀττικόν· τὸ γὰρ Νηρηΐδας ἰωνικώτερον ἐκ τῆς Νηρήος ἰώνων γενικῆς. Corripiunt ergo syllabam istam interdum optimo iure Latini poëtae: *Nereidesque Deae, Nereidumque pater*; — & *viridis Nereidum comas*. HEMST.

Pag. 121. l. 4. Ἀθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν) Rex ille est Polydectes, rex Seriphi, de quo Ovid. & Apollodorus lib. 2. Statim plenius vetus liber: ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν, postquam profectus est in Libyam, ubi erant. Dein idem liber addit τινὰς πῶς, ὡς Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ τινὰς ἄλλους συμμάχους ἦγεν. GRAEV.

ead. l. 5. Ἐς τὴν Λιβύην ἔνθα ἦσαν) In P. etiam reperiuntur haec verba post Λιβύην. SOLAN.

ibid. Ἐνθα ἦσαν) Facilius omitti potuit a Luciano expressum, quam liberalitate descriptorum addi. Interrumpit Iphianassa Tritonem plura dicturum, qui mox usus formula solemni narrationem institutam redorditur, ἐπεὶ δ' οὖν ἦκεν, ὅπου διητῶντο· quod ipsum videtur postulare ἔνθα ἦσαν· nam cum laxius aliquantum incepisset, ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν, nunc ipsas earum, ubi morabantur, sedes designat, ὅπου διητῶντο. *Gorgoncas tetigisse domos* — Ovid. Met. IV, 778. Iphianassa vero non inepte sciscitatur, solusne venerit Perseus, an alios etiam laboris socios secum traxerit; quod quidem ab obscuris historicae veritatis vestigiis minus distat: etenim, remoto fabulae velo, memorabilis haec fuit adversus Gorgonas, semineam gentem & cum vetustissimis Amazonibus comparandam, expeditio, magnifque copiis ductu & auspiciis Persei suscepta: vide Diodor. Sic. III, pag. 131 C. D. HEMST.

ead. l. 6. Ἄλλους) P. etiam agnoscit illud τινὰς. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀθέατοι) Sic ἀθέατος pro eo, quod videre nefas, Plutarch. 642 f. Livius XXIX, 19, 1, intactos thesauros dicit, violatos quidem, sed non impune. Sic Noster supra, & iterum Ἀλεξ. & εὐχ. c. 44. V. Apollod. II, p. 38 B. SOLAN.

ibid. Ἡ δὲ ἂν ἴδῃ, οὐκ ἔτ' ἄλλο μετὰ ταῦτα ἴδοι;) Interrogationis nota tollenda, & substituendum punctum. GRAEV.

ead. l. 16. Ἡ Ἀθηνᾶ δὲ &c.) Intervit haec particula repetendae, quae fuerat abrupta, orationi; ut in Isocr. Panath. p. 255 C. τοὺς δὲ τοιοῦτους, scilicet τοὺς δὲ φαυλοτέρους, quos

aliquot ante versibus nominaverat: eundem usum habet οὖν; γούν. Dial. Mort. XXVI, ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ. . . . ἐνεπλήσθη γούν αὐτῶν. Saepius autem tali modo dicendorum intercisa series ἀνακλουθίαν orationis efficit, sed decoram, & qualem a suis scriptis castigatissimi auctores abesse nolint: peperit huius rei ignorantia non raro pravas correctiones. Sequitur ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ὑποστιλβούσης: quod verbum ut nomusquam reperiatur, significare tamen non potest, nisi vel, paululum modo splendere, vel, inter obstantia plura radiis emicare: neutrum huic loco congruit: litera minus est, ne integrum videatur; legendum enim ἀποστιλβούσης, Nostro fatis frequens: in Ἐπισκ. c. 11, ἐκείνο γὰρ ἐστὶν ὁ χρυσοῦς, τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποστίλβει. Ζευξ. c. 10, τοὺς ὀδόντας ἀποστίλβοντας ἐπισημότερον. Nec mirum, imaginem Medusae reddidisse splendore fulgentem clypeum, qui fuerit ἀσπίς χαλκῆ, ut testantur Apollodor. II, p. 93, quique eum descripsit Zenob. C. I, 41. Ovid. Metam. IV, 781: *Se tamen horrendae clypei, quod laeva gerebat, Aere repercusso formam adspexisse Medusae*. Speculum quoniam eundem usum praestabat, multi nihil alienum se facturos existimarunt, si clypeo substituerent: ita Pherecydes, auctor in hac fabulari materia in primis magni momenti, apud Schol. Apollon. Rhod. ad IV, 1515, Tzetz. ad Lycophr. v. 838, & alii: prudenter Lucianus addidit, ὥσπερ ἐπὶ κατ-ὀπτρου. HEMST.

Pag. 122. l. 2. Ἰδεῖν) Ed. I. pro ἰδεῖν habet εἶς. Unde puto legendum ἰδεῖν εἰς τ. ε. & omnino in P. i. εἰς. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸ κῆτος ἐπῆει) Dignus est Noster, qui secum conferatur περὶ τοῦ Οἴκ. c. 22. HEMST.

ead. l. 15. Τὴν ἄρπην) Explicat in Pseudom. c. 11. Hesych. Ἄρπη, εἶδος ὀρνέου, καὶ δρέπανον, καὶ ἀνεμόν. lego, εἶδος ὀρνέου, καὶ δρεπάνου, καὶ ὄργανου. De harpe organo Casaubon. ad Perf. BOURD.

ibid. καθικνεῖται) Προκαταλαμβάνει, καθάπτεται, καταβαίνει. BOURD.

in Schol. Ἐτοίμην) Defuit in ed. A. haec vox, addita a Solano. HEMST.

Pag. 123. l. 8. Ἐμεγαλύνχει τότε) Videtur pro τότε scribendum πότε. Qua enim puella iniuria nos affecit, si mater olim fuit superba, & pulchriorem se existimavit? GRAEV.

ead. l. 10. ΔΩΡ.) Nomen Tritonis, quod hic omnes edd. habent, necessario in Doris mutavi, cuius haec esse verba patet ex sequentibus. SOLAN.

ibid. "Οτι οὕτως &c.) Sententia satis est aperta : Cassiopeia, si devorata a monstro marino filiam vidisset, tanto dolore, quippe mater, tabefacta graves poenas superbae temeritatis luisset. Molestae Doris nondum placata fert spretae formae contumeliam, & Perseo paene succenset, qui Andromedam vindictae subduxerit. Itaque non est illa quidem accurata responsio, quae praecedentibus exacte conveniat, sed cogitationi supplendum aliquid relinquit. Nimis scholastice Cognatus. HEMST.

ibid. Μήτηρ γε οὖσα) Cassiopeia Cephei regis Aethiopum uxor & Andromedes mater. Hic ἡ πρότασις dissimulatur: integrum esset, εἰ ἑώρα προσπαταταλευμένην, ἤλγησεν ἄν' *si vidisset affixam, doluisset.* Sed continetur prior pars in dictione οὕτως & altera accedit πρότασις participio enuntiata, εἰ γε μήτηρ ὡς ἀληθῶς ἦν, ἤλγησεν ἄν. COGN.

Pag. 124. l. 6. Οἱ πέμποντες) Πέμπειν, vel potius, πέμπειν πομπὴν idem est, quod πομπεύειν, ut docuit C. A. Dukerus ad Thucydid. VI, 56. plura dicemus ad Iov. Tragoed. c. 22. Mox εἰργαζομένην repudiare quidem non ausim; neque tamen omnis mihi vitii suspicio est exempta. Tum porro malim, ἐπέπνευσα δέ τοι καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς alioqui scribendum foret, ut sane legitur, & nihilo deterius, in P. ἐπ. δὲ καὶ μέρος τι τῆς Ἰνδ. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ μέρος τι) Ita P. In aliis alibi positum erat τι, nempe τι καὶ μέρος τῆς Ἰ. SOLAN.

ead. l. 12. Εἶδες) Hic ad oram Florentini exemplaris, quo usus sum, notavit vir quidam eruditus οἶδας pro εἶδες. Iudicet lector, utrum sit concinnius; mihi non displicet reposita illa lectio. Idem vir eruditus in eodem hoc dialogo, ubi legitur, ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἄρματος, παροχούμενός τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγνηθὼς, pro παροχούμενός τε adscripsit παροχουμένην, ut ad Amphitriten referatur. IENS.

ead. l. 13. Τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα) Europa Agenoris regis Phoenicum filia a Iove sub tauri specie rapta, & in Cretam avecta dicitur: atque ex ea postea Iovi nati feruntur Minos, Rhadamanthus & Sarpedon. Ovid. in fine 2 libri Metam. eandem fabulam exponit, & Herodotus libro primo statim ab initio. Ab ea tertiam mundi partem denominatam ferunt. Theocritus in Europa sive Eid. XX suo more hanc fabulam depingit; a quo Ovidius quaedam sumfisse videtur. Herodot. lib. 4 ait nesciri, nec proditum esse a quoquam, unde dicta sit Europa, nisi quod ab Europa Tyria dictam referant. COGN.

in Schol. l. 1. Παρὰ Θεουκιδίδην) IV, c. 108, ξύλων τε ναυπη-
γησίμων πομπῇ· ubi Ios. Wasse notat, Suidam in Πομπῇ in-
terpretari πέμψιν, ἀποστολήν. pro πέμψις in V. prave legi-
tur μέμψις, ut monet Solanus. HEMST.

Pag. 125. l. 7. Ταύρω εἰκάσας ἐκυτόν) Si dixerimus fabulam
hanc esse Phoeniciam, nihil mirum erit, cum Europa filia fue-
rit Agenoris Sidoniorum regis. Sed mirum erit, quod subii-
ciemus; nempe totam fabellae τερατολογίαν ex ambiguitate
narrationis Phoeniciæ esse natam. Narratio concepta fuit his-
ce aut similibus verbis, Ζάννι ἡσφχὸρ γαζαλ & Chôrapah, quæ
possunt verti Graece, ὁ Ζὴν ὁ Ταύρος ἥρπασεν Εὐρώπην, Iuppi-
ter Taurus rapuit Europam. Nimirum Agenoris filia fuit, cui no-
menerat Chôrapah, alba facie, quam stuprator pudori eius in-
fidiatus rapuit, atque in insulam Cretam avexit. Ceteræ fabu-
lae circumstantiæ sunt tantum mendacii, aut malæ interpre-
tationis antiquissimæ historiæ inania ornamenta. Ζάννι pro
nomine proprio sumtum est: ἡσφχὸρ vero pro tauro, cum
praeterea insidiatorem sonaret. Ceterum hunc dialogum expref-
sit Lucianus ex Moschi Eid. II, quod Europa inscribitur, ideo-
que ferme poëtice in hac descriptione luxuriat. CLER. Plerique
non dissentiunt, & sumta tauri figura latuisse Iovem fatentur:
Κρύψε δῶδον, καὶ τρέψε δέμας, καὶ γίγνεται ταῦρος, argutia fere
fophistica Moschi Eid. II, 79. Alios auctores secutus est Ni-
gidius, teste Germanici Scholiasta, eumque taurum tradidit
Iovem a Neptuno fratre per gratiam abduxisse, qui in figura tauri
sensum humanum haberet; quem Iovis Sidonem misit, ut Europam
Agenoris filiam ad se portaret: fontem vides, unde sua deriva-
vit Ampelius c. 2. Luciano color albus in hoc tauro placuit,
Ovidio probante: apud Moschum illius est δέμας ξανθόχρουν.
Κύκλος δ' ἀργύρεος μέσσω μάρμαρε μετώπῳ· neque interce-
do, quin quem quisque poëta in vero maxime miratur, eun-
dem huic tauro colorem tribuat. In ceteris, ipsaque geniali
pompa, si contuleris cum scriptore nostro Moschum, concor-
diam utriusque non sine voluptate deprehendes. Illud autem
τὰ κέρατα εὐκαμπῆς tuetur Heinisianam emendationem in
Ovidio Metam. II, 855, Cornua vara quidem; sed quæ contende-
re possis Faëta manu: quam iisdem illis particulis, quas exclu-
dere cornua vara censuit Burmannus, certissime confirmari ar-
bitror. Ad Fast. V, 607, Neapolis ad Nafonis locum Luciani
verba comparavit; quæ vestigia premere nobis non lubet.
HEMST.

ead. l. 15. Ἀπολιτθάνου) Quamquam omnes editiones ser-

vent, neque huic verbo lex formandi advesetur, usus tamen poscit ἀπολισθαίνοι. HEMST.

Pag. 126. l. 7. Ἐρωτες δὲ παραπετόμενοι) Haec talem in modum tamque graphice describuntur a Luciano, ut, quin artificem pictoris alicuius, qui fabulam Europae coloribus expresserat, manum animo fuerit secutus, vix dubitari possit. Magno autem consensu edd. παραπετόμενοι quae quidem scribendi ratio apud alios etiam rarius invenitur, sed nunquam fere, quin vel exarati manu libri, vel vulgati discrepent; nam longe est usitatus πετόμενος quam πέτεσθαι quam πετάσθαι. HEMST.

ead. l. 10. Αἱ Νηρ... ἐπὶ τῶν δελφ.) V. Spanh. 229. SOLAN.

ead. l. 12. Τῶν Τριτόνων γένος) Describit Pausanias in Boeot. SOLAN.

ead. l. 15. Παροχουμένην) P. & L. In aliis παροχούμενος. Sed melius ad Amphitriten refertur. SOLAN.

Pag. 127. l. 4. Ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἐτι ἐφαίνετο) R. Bentleius ad Horat. III Od. XXVII, 48. Bellum autem amatorem Iovem, qui omnis, ut videtur, causa Europae vitium attrulerit eodem in antro Dictaeo, ubi fuerat natus: quin & platanum ostentabant ἐν τῇ Γορτυναίᾳ πρὸς πηγῇ τινι, ἢ οὐ φυλλοβολεῖ· μυθολογοῦσι δὲ, ὡς ἐπὶ (mutandum in ὑπὸ) ταύτῃ ἐμίγη τῇ Εὐρώπῃ ὁ Ζεὺς. Theophr. H. P. I, c. 15. Fabulae condonamus, quando regionum terminos liberius nonnunquam refigit: in Gortynia certe sita non erat Dictæ, neque adeo Dictaeum antrum: & tamen Europae cultu Gortynii praecipue gloriabantur; sic ut ipsa urbs primum Ἑλλωτὶς fuerit appellata eo nomine, quo Cretes Europam vocabant: Stephan. in Γόρτυν, ubi vide Berkelium. Si quis cupiat, multo plura suppeditabit Ioh. Meursius in Creta. Vix est, ut operae pretium ferat, qui Nonni Dionysf. librum primum eiusdem fabulae gratia legerit. Ἐφ' ὃ, τι & ἐφ' ὅτῳ ex iis sunt, quorum utrum scripserit Lucianus, asseverari liquido nequit. HEMST.

ead. l. 9. Γρύπας) Ludit, ut puto, Lucianus, quia, ut verosimile est, in tabulis geographicis monstra haec pingi cum reliquis solebant. Vide Plut. B. p. 1. Alibi certe a nullo visos pronuntiat. Εὐχ. c. 44. Vide tamen Camertem ad Solinum 143, l. 50, & Spanh. 270 & sqq. Johnstonus p. 151 reperiri testatur, & imaginem exhibet. Ctesias agnoscit in Ind. cap. 12. Quosdam etiam nasci in Hyperboreis montibus, tradit Servius ad Virg. Ecl. VIII, v. 27. De quibus Herod. III, c. 116, IV, c. 143, & Pausan. I, 43, intelligendos censet Spanh. Con-

sule Plin. VIII, 21, & X, 49, XI, 31, & Aelian. de anim. II, 4, IV, 27, Orig. c. Cels. 116 A. Hesych. *καθαρά*. Plaut. Aul. IV, 8, v. 1, V, 448 C. Philostr. p. 229, ubi laudantur Nearchus & Megasthenes apud Strabonem XV, p. 706, & Arrian. Indic. p. 537. Mela III, c. 7. Clem. Alex. Paedag. II, p. 207. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. ἤδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο) Haec verba, quae proxime praecedentia sequuntur in Mf. non leguntur in hoc Dialogo, nec mihi, unde petita sint, liquet. CLER. *Μέλαντας ἀνθρώπους*) Hoc Scholium in V. ad ἤδη ἐφ' ὅτῳ ἄγοιτο referebatur, pro quo in A. ed. prave scriptum est, ἤδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο. Unde conqueritur cl. editor, se ea verba in hoc Dialogo non reperire. Reperiuntur tamen paucis ante versibus, nisi quod in impr. nostris non quidem ἐπὶ νότῳ, quod nullibi quidem reperias, sed ἐφ' ὅ, τι pro Scholiorum ἐφ' ὅτῳ est. Nos veram, quam exponit, vocem restituiamus. SOLAN.

IN DIALOGOS MORTUORUM.

Pag. 128. l. 1. Νεκρικοὶ Διάλογοι) Mortuorum hi Dialogi praepter novitatem venustatemque, quae eis cum praecedentibus communis, hoc sibi habent proprium, quod ad mores magis spectant. Quocirca insigniores ut plurimum in historia aut fabulis viros in iis loquentes facit: aliquando tamen fictitios prorsus & larvatos homines, praesertim cum Romanorum artes carpit, quibus *Crustis & pomis viduos venentur avaros, Excipiantque senes, quos in vivaria mittant.* Mortuorum Dialogos, nostra aetate, vir clarissimus Fontanellus, Lucianum imitatus, Gallice edidit elegantissimos, qui omnium manibus merito teruntur. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀναβιῶνας αὐρίον) Pollux Iovis ex Leda filius, & Castoris frater; qui, cum immortalis esset, utpote eodem ovo cum Helena prognatus, a Iove fertur petiisse, ut sibi cum fratre vita functo immortalitatem suam partiri liceret: qua re impetrata, alternis mori traduntur & reviviscere, de quibus Virgil. VI Aen. COGN.

ead. l. 5. Μένιππον) Clarus ante Lucianum iam suis Satyris hic Menippus. V. A. Gell. II, 18. *Nobilem Canem* vocat Ter. Varro. Cur autem tanti hunc Cynicum fecerit, (videbis enim in his summi herois partes agere) duo fingi possunt: quod popularis Luciani, (uterque enim e Syria oriundus, quamquam

ille quidem ἀνέκαθεν ἦν Φοίνιξ, i. e. longe tantum petito genere) & quod vix quisquam atrocius in omnes omnium ordinum homines, philosophos potissimum, tum dictis tum scriptis defaevissset. vide Δικ. c. 33. Quod autem Socrati, viro summo, accidit, ut sine scriptis apud posteros summa ingenii laude, per Xenophontem & Platonem dictis eius memoriae proditis, floruerit, id propemodum & huic Menippo per Lucianum accidit. Is enim, quae ipse scripserat deperditis, in hisce Luciani longe, ut videtur, melius & sapit & floret. Menippi fuere duo Cynici: antiquior hic celeberrimus, de quo Diog. Laërt. VI, c. 99; iunior, de quo Philostratus pag. 164, Eunapius in prooem. pag. 11 C. quem perstringi hic & in reliquis hisce dialogis, putat doctissimus Philostrati interpres. Sed errat: vide ipsum Lucianum Menippum *veterem* deserto a sese ascitum, sub Dialogi persona, asserentem Δικ. c. 33, & res ipsa clamat Diogenis fuisse discipulum. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κρ. ἢ ἐν Λ.) Quae ipse loca maxime coluerat Diogenes, in iis sectatorem Menippum quaeri iubet: cum Persarum enim rege suam fortunam comparans, haud secus atque ille hiemem Suis, Ecbatanis aestatem ageret, se quoque mutatis ad anni tempestates sedibus nunc Corinthi, Athenis alias degere distabat, ut ostendit Dio Chrysost. Or. VI. Cranium autem ignotius, ideoque additum ἐν Κορίνθῳ, quod non ita capiendum, quasi urbis ambitu contineretur; nam subiectus erat, ut Pausanias docet, moenibus cypressorum lucus; sed ea potestate, qua saepius ἐν propinquitatem situs designat. Recte Dion Or. IX, p. 138 D. Corinthii Diogenem πολλάκις ἑώραν ἐν τῇ πόλει καὶ περὶ τὸ Κράνιον & p. 131 A. Antisthene mortuo μετέβη εἰς Κορίνθον, καὶ καὶ διήγεν οὔτε οἰκίαν μισθώσάμενος, οὔτε παρὰ ξένῳ τινὶ καταγόμενος, ἀλλ' ἐν τῷ Κρανίῳ θυραυλῶν alia dicemus ad initium libri de modo conscribendae historiae. Lyceum vero nobilissimum Athenas etiam non nominatas satis indicat: eo in gymnasio non iuventus tantum militaribus ac palaestrictis laboribus imbuebatur, quod ex Anacharside Luciani constat, sed philosophi quoque & sophistae docendi disputandique causa confidebant. Aeschines Socrat. apud Demetr. περὶ Ἑρμ. § 111, qui locus nuperos editores effugit: Ἐκαθήμεθα μὲν ἐπὶ τῶν δάκων ἐν Λυκείῳ, οὗ οἱ ἀθλοθέται τὸν ἀγῶνα διατίθεσσι. Quamquam eo iam ventitare solitus fuerat Socrates, cuius τὰς ἐν Λυκείῳ διατριβάς Plato commemorat in primo Euthyphrone, Chrysippus tamen πρῶτος ἐθάύρησε σχολὴν ἔχειν ὑπαιθρον ἐν Λυκείῳ.

teste Diogene L. VII, 185. eam ob rem Isocrati in Panath. p. 236 D. ἐν τῷ Λυκείῳ συγκαθεζόμενοι τρεῖς ἢ τέτταρες τῶν ἀγελαιῶν σοφιστῶν, καὶ πάντα φασκόντων εἶδέναι & pag. 239 D. τοὺς ἐν τῷ Λυκείῳ ῥαψωδοῦντας &c. ut mirum minime sit, ad-eundum fuisse Polluci Lyceum, quo Menippum inveniret ridendis philosophorum altercationibus vacantem. Nullum autem, ne quis se frustretur, Corinthi Lyceum; ne apud Libanium quidem Or. VII pro Aristophane Corinthio pag. 219 A. quibus verbis in errorem induci poterat aliquis incautior. HEMST.

ibid. Κράνειον) Ubi Diogenes ipse fere versabatur, atque e vivis tandem excessit. Diog. Laërt. pag. 158 C. ἐτύγχανε μὲν γὰρ διαγῶν ἐν Κρανείῳ τῷ πρὸ τῆς Κορίνθου γυμνασίῳ. & vide etiam nostrum συγγρ. c. 3, & Pausan. Corinth. κυπαρίσσαν ἄλσος. Apud utrumque ita scribitur, non Κράνιον, ut in impr. scribitur συγγρ. c. 3 & 63. Sed & illic W. Κράνειον habet. An Corinthi etiam Lycaeus fuerit, quaerant alii. Mihi satis est, Menippum Athenis degentem antequam captus venderetur, Lycaeus frequentasse. Vide Arrian. in Epiet. 337 B. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 7. *** Πολυδεύκη) Hic lacuna erat in Mf. sed in qua multa deesse non videntur. CLER. Immo in V. spatium est quatuor versuum, & post eos scribitur Πολυδεύκη. συνέβη τὸν μὲν κα. ὡς ὑπὸ. GRON. Satis apparet, priorem Castorum fabulae partem interiisse totam. Quae ab illo principio, ἀμφω μὲν ἦσθιν &c. sequuntur, quin ad huius dialogi σὸν γὰρ ἐστίν, οἶμαι, τὸ ἀναβιβῶναι αὐρίον referenda sint, extra dubium est. Ceterum oriri poterat suspicio, quae praece-dunt, in alienum esse locum, quod saepius in his scholiis contigisse memini, translata, & pertinuisse primum ad Δ. Θ. XXVI. ibi enim, quae a Luciano tractantur, hic itidem explicari patet. Pro ὑπὸ ἀνθρώπου M. Sladus ἀπ' vel ἀπὸ, quod necessarium non est. HEMST.

ibid. l. 12. Ἐλύπησεν) Lacuna in V. ἐλυ. SOLAN. In ed. A. parum dextre lacunam hanc explevit sive Clericus, seu Scholiorum descriptor, per ἐλύπησεν activae potestatis: ἐλυ-πήθη, quod rei & ingenio linguae congruebat, restituere non sum veritus. HEMST.

ibid. l. 14. Μίαν) Lacuna in V. SOLAN. Recte fuit fa-nata. Schol. ad Homer. Od. Δ, 303, exponit ἑτερήμεροι, μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Τῷ κεκληρ.) Oratio crebris hiatibus de-formis: neque tamen admodum est laboriosum haec vulnera

leni manu conducere, atque redintegrare, sic ut in sensu certe desiderari nihil omnino videatur: τῷ τοῦ γένους ἀνομοίῳ κεκληρωμένοι dein, μηδὲ τὸν μὲν τοῖς τελευτῶσι, τὸν δὲ &c. tum, τὸ τοῦ γένους ἀνόμοιον, ὡς παρήμεροι vel ἑτερήμεροι &c. postea, ἄλλως τε συμπράττειν vel συνεργεῖν τοῖς πλεουσιν αὐτὸν κινδυνεύουσιν ἀνθρώποις: denique, πρὸς Πολυδεύκην λόγος ἐστὶ τοῦ Διογέους, ὡς δῆθεν &c. Porro quod in ed. A. fuit προειρημένοι, mutavi in προκηρημένοι. HEMST.

Pag. 129. l. 2. Τίς γὰρ ὅλος οἶδε &c.) Cynicorum secta, quid homine post mortem futurum esset, non valde curabat. Immo qui a Socrate sunt profecti, ipseque Plato, tametsi oratione magnifica statum, qui hanc vitam sit excepturus, amplissime praedicent, eo saepe recidunt, ut totum illud nihil esse praeter coniecturam, & illam suam solemnem μαντείαν ultro fateantur: verumtamen, iisdem auctoribus, ea venturae conditionis ignoratio & obscuritas prudenti numinis consilio mortalium animis est impressa, ne scilicet, si certam gererent excellentissimae beatitudinis persuasionem, morari in hac vita, non expectata naturae lege, recusarent, & sponte de statione sua laeti decederent; nam, quod Heraclitum dixisse ferunt, τὴν γε πεισθεῖσαν ψυχὴν, ὅσα ἀνθρώπους περιμένει τελευτήσαντας, οὐδὲν ἀνκατάσχοι. Ἀδολότητα καὶ ἀπιστίαν τῶν μετὰ τὴν τελευταίην vocat Themistius apud Stob. p. 606. Euripidis in eam sententiam dicta sunt non pauca; quale est illud: Οὕτως ἔρως βρότοισιν ἔγκειται βίου. Τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν τοῦ θάψαι δ' ἀπειρία Πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τὸ δ' ἡλίου. HEMST.

ead. l. 9. Καὶ ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον) Narrat interp. Aristoph. in Plut. Κράνειον ἐν τῇ Κορίνθῳ, Λύκειον γυμνάσιον παρ' Ἀθήναις ἐν προαστείῳ. BOURD.

ead. l. 10. Ἑκάτης δεῖπνον) Mos erat divitibus, ut singulis mensibus Hecatae sacrificando in triviis panes atque alia quaedam ponerent, quae postea a pauperibus auferebantur ac devorabantur: hanc Hecates coenam dicebant. Suidas & Athenaeus lib. VII. Athenienses autem & theatra & conciones & ceteros conventus hominum lustrare solebant, adhibitis parvis & vilibus quibusdam hostiis, ut Suidas tradit: eo videtur hic alludere. Huius rei etiam meminit Aristoph. in Plut. & eius interpres: item Theocriti Glossematarius. COGN. V. καταπλ. c. 7, & Plutarch. 1161, 2. SOLAN. Declaravit hunc locum Brodaeus Misc. I, c. 24, 25, expilatus a Cognato. Utrorumque Ἑκάτης δεῖπνου & ὧν ἐκ καθαρείου iterum est mentio in Catapl. c. 7, prioris etiam D. M. XXII; quae viros erudi-

tos non fugerunt Erasum Chil. in *Hecatae coena*, Turnebum Adv. XXVI, 7, Wouwerium ad Petron. p. 637, Erhardum p. 647, Def. Heraldum ad Martial. VII, Ep. 53, & denique Ez. Spanhemium ad Aristoph. Plut. v. 596. Omnes, ut fieri vulgo solet, loca quaedam veterum indicasse contenti, propius investigare, quid inde colligi deberet, atque ad moris antiqui rationem explicandam conferri, neglexerunt: nos omissae curae partem aliquam explere conabimur. Superstitio sacrificulorum fraudibus incitata ut ingentem rerum impurarum numerum excogitavit, quibus pollui homines atque impiari credebantur, sic non minus fuit in lustrationibus inveniendis ingeniosa, quarum ope tanti mali labes depelli posset: lustramina vero sive purgamenta sibi persuadebant haurire penitus & combibere, quidquid erat contagionis, cuius expiandae causa circumferrentur: quocirca ne contractae labis vitium ad hominem ullum permaneret, sub terra defodi, in mare, montes, loca vasta deportari, saepius in triviis abiici τὰ καθάρσια sacrorum legibus fuit constitutum. Pessimas vasserimae religionis artes sapienter irridet ac refellit Hippocr. initio libelli περὶ I. N. Hecatae vero quia velut propria cedebant τὰ καθάρματα, ideo vel omne purgamentorum genus, vel aliquod saltem certis in lustrationibus usurpatum (neque enim id facile definivero) Ἑκαταῖα dicebantur; quae si quis sciens attrectasset, cibive loco sumisset, ille foedissimus atque averfabilis piaculum commississe putabatur nullo piaculo luendum. Locus est Demosthenis insignis Orat. adv. Conon. p. 1114 D. sed insigni descriptorum flagitio mutilatus, in quo testiculis avulsis nescio quas aves importune subdiderunt. Aristo (is enim actor Cononem in ius vocaverat) audire se refert Bacchium quendam (Bacchium inquam, auctoritatem optimi Cod. August. secutus; nam Κάκχιος nullum in Graecia nomen reperitur) & Aristocratem ipsumque illum Cononem ἑταίρους εἶναι μεῖράκια ὄντας, καὶ Τριβάλλους ἐπωνυμίαν ἔχειν, τοὺτους τὰ τε Ἑκαταῖα κατεσθίειν, καὶ τὰς ὄρνεις τὰς ἐκ τῶν χορῶν, αἷς καθαίρουσιν, ὅταν εἰσιέναι μέλλωσιν. Wolfius, qui, ut institutam versionem quomodocunque impleret, aviculas lustrales e coetibus dedit, ingenue fassus nihil horum sibi placere, veniam meretur: reponendum est sine dubio, καὶ τοὺς ὄρνεις τοὺς ἐκ τῶν χοιρῶν, οἷς καθαίρουσι cui quidem emendationi haud vereor, ne quis rerum Atticarum peritus non subscribat: ostendit Harpocrat. in Καθάρσιον, & Pollux VIII, 104, solitos fuisse Περιστιάρχους, antequam populi

concio haberetur, καθαίρειν χοιριδίοις μικροῖς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ θέατρον. Etymologus quando interpretatur Ὁξυθύμια τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, quae, modo vitio careant, intelligo lustrationes placandorum manium causa factas, subiicit, ἃ δὲ καὶ Ἑκαταῖα λέγονται nec secus apud Harpocr. in eadem v. Didymus; qui locus nonnihil intricatus mutato verborum ordine multo fiet planior, τὰ ἐν ταῖς τριόδοις, φησὶν, ὅπου τὰ καθάρσια ἔφερον, ἃ τινες Ἑκαταῖα, ὁξυθύμια καλεῖται nam Hefychius etiam, Ἑκάταια, τὰ πρὸ τῶν θυρῶν Ἑκάτης ἀγάλματα· τινὲς δὲ τὰ ἐν τριόδοις. Ἑκαταῖον autem non solum purgamentum, sed & Ἑκαταῖον Hecates signum aut statua, itidemque Ἑκατήσιον & Ἑκατεῖον, de qua diversa scribendi forma notat Schol. Aristoph. ad Vesp. v. 800. Iam porro idemne, quod τὰ Ἑκαταῖα, fuerit Ἑκάτης δειπνον, an aliud ac separatim, in controversiam venire potest. Sub initium cuiusque mensis Hecatae coenam a diuoribus instructam, propositamque fuisse in triviis, ut ab infimae sortis hominibus diripere- tur, dilucide non magis Schol. Aristoph. ad Pl. v. 594, quam ipse Comicus eo in loco testatur: hoc tamen non dubito quin factum fuerit lustrata domo; quam religionem singulis fere mensibus, velut intervallo temporis legitimo, qui quidem erant paulo superstitioniosiores, obire consueverant: ea re Theophrastus quoque in descriptione δεισιδαίμονος annumerat πρὸς τοὺς Ὀρθοτελεστάς κατὰ μῆνα πορεύεσθαι. Praeterea τριακάδες fuerunt Hecatae, Diis inferis & manibus, qui tum propitiabantur, sacrae: Append. Prov. Vatic. C. IV, n. 16. cuius loci comparatio perluadebit, opinor, feliciter nos exemisse difficile mendum Harpocrati in Τριακάς, τοῖς τετελευτηκόσι ἤγετο ἢ τριακάς ἡμέρα, διὰ τὴν Ἑκάτην, pro eo, quod inepte vulgatur διὰ θανάτου. Athenaeus autem disertè VII, p. 325 A. καὶ ταῖς τριακάσι δὲ αὐτῇ (Ἑκάτῃ) δειπνον φέρουσι. Videntur ergo a lustratione aedium non purgamenta solum in trivivia fuisse deportata, sed adiectum insuper aliud aliquid ciborum, quod inopem turbam iuaret. Alioquin ex Plutarcho Ἑκάτης δειπνον de lustraminibus ipsis foras proiectis dici manifestum est T. II, p. 290 D. canis χθονία δειπνον Ἑκάτῃ πεμπόμενος εἰς τριόδους ἀποτροπαίων καὶ καθαρσίων ἐπέχει μοῖραν· idcirco canes Ἑκάτης ἀγάλματα· τὰς κύνας, inquit Hefychius, οὕτω φασὶ διὰ τὸ ἐκφέρεισθαι Ἑκάτῃ κύνας· similique modo in Ἀγαλμα Ἑκάτης. Quamvis Eustathius ad Od. Γ, p. 1467, scribat, Ἑκάτης ἀγάλματα, αἱ κύνες ταύτη γὰρ, φασί, δύνονται, idque verum sit, accuratior tamen in Hefychio &

propria loquendi formula ἐκφέρεισθαι, *peractis lustrandi caerimonis efferrī, inque triviis ablici*: Plutarch. Quæst. Rom. p. 280 B. καὶ τῇ Ἑκάτῃ σκυλάκῃ μετὰ τῶν ἄλλων καθαρσίων ἐκφέρουσι: ut enim sacra fuerunt οὐκ ἐκφορὰ, quorum nullam partem domo exire fas erat, teste, ne alios hic appellem, Aristoph. Schol. ad Plut. v. 1139; sic contra δεῖπνον illud Ἑκάτης totum foras exportandum, ut nihil inde, qui ferebant, præter nidorem caperent. Plutarch. Symp. VII, c. 6, p. 708 F. ὥστε πᾶσχειν τοὺς δεῖπνίζοντας, ἃ πᾶσχουσιν οἱ τῇ Ἑκάτῃ καὶ τοῖς ἀποτροπαίοις ἐκφέροντες τὰ δεῖπνα, μὴ γενομένους αὐτοὺς μηδὲ τοὺς οἰκοὶ, πλὴν καπνοῦ καὶ θορύβου μετέχοντας. Aristophanis est δεῖπνον κατὰ μῆνα προπέμπειν, vel, quemadmodum melius habet Suidas, κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν. Huc pertinere mihi visa sunt, quae Pollux servavit VI, 83, X, 81. Sophoclis verba, sive legas, τὰς Ἑκαταίας μαγίδας δόρπων, seu malis, quod nunc alteri praeponendum censeo, τὰς Ἑκαταίας μαγίδος δόρπον, *Hecataeae mensae coena*. Iunguntur a Luciano ὡς ἐκ καθαρσίων, quorum usus scilicet in expiando familiarissimus: neque adeo mirum est, de triviis pro cibo tolli consuevisse, quandoquidem in lustratione confringi non solebant, sed integra εἰς τὰς τριόδους ἐκφέρεισθαι, ut clare colligere licet ex Clem. Alex. VII, p. 713 B. ὁρᾶν γοῦν ἐστὶ τὰ ὡς ἀπὸ τῶν περικαθαρθέντων, εἰ θαλασθεῖν, ζωογονούμενα: οὐκ ἂν δὲ τοῦτο ἐγίνετο, εἰ ἀνελάμβανεν τὰ τοῦ περικαθαρθέντος κακά. Propter eandem rationem haec fercula non averfabantur nec Cynici, anilium fabellarum irrisores, nec quos paupertas superstitionem dedocuerat. HEMST.

ibid. Ὦν ἐκ καθαρσίου) Καθάρσιον Graecis videtur purificatio quaedam dici. Morem quippe Athenis fuisse produnt conciones expurgandi atque theatra, & omnino quemlibet populi conventum. Id vero minutis fiebat porcellis, quos nominabant καθάρσια. Eiusmodi obibant munus, qui dicebantur a collustratione Peristiarchi. Ova lustrationibus apta monstrat Iuvenalis illud VI, 516, — *nisi se centum lustraveris ovis*: sed & in Arte II, 329, Ovidius ova haec lustralia indicat illis versibus, *Et veniat, quae lustrat anus lectumque locumque, Praeferat & tremula sulphur & ova manu*. Sed nil tam necessarium, quam sulphur. Homer. Od. X, 481: Οἷσε δέειον, γρῆν, κακῶν ἄκος. Plinius XXXV, c. 15: *Habet & in religionibus locum sulphur ad expiandas suffitu domos*. COGN. De ovis lustratoriis dico alibi: καθάρσια. ἔθος ἦν Ἀθήνησι καθαίρειν ἐκκλησίαν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ ὕλως τὰς τοῦ δήμου συνόδους μικροῖς πάνυ

χοιριδίαις, ἅπερ ἀνέμαζον καθάρσια. Suid. Scholiaft. Aristoph. Caelius c. 20, l. 3. Hefych. verbo καθάρσια. τούτο δ' ἐποίουν οἱ λεγόμενοι περιστίαρχοι, ὀνομασθέντες οὕτως ἢ ἀπὸ τοῦ περιστίχειν, ἢ ἀπὸ τῆς ἐστίας. Suid. Hefych. ultimam tangit originem. Ex his Peristiarchois καθάρσια dicta περίστια. Scholiaft. Aristoph. ad Concion. tangit alibi Lucian. BOURD.

ead. l. 14. Τριβώνιον ἔχων πολύθυρον) Utitur hoc loco Oed. Ferrar. de R. V. P. II, lib. IV. c. 14, & I. Pricaeus ad Apul. Metam. I, p. 4, ubi, *scissili palliastro semiamictus*. Tale τριβώνιον erat Carionis in Aristoph. Plut. v. 715; qui cum se vidisse narraret, quae ab Aesculapio gererentur, *Atqui, scelus*, inquit heri, *quomodo potuisti, qui te palliolo dixeris involutum?* tum Carion: *διὰ τοῦ τριβωνίου*. Ὅπως γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλέγας, μὰ τὸν Δία. Schol. Ὅπως δὲ τὰς τρώγλας commodè; nam in Apophthegm. Macarii στιχάριον λινὸν τρώγλωτὸν est *sicharium lineum ac lacerum*: qualia quae Telepho mendicanti dederat Euripides, *ράκη διαπτα καὶ κάτοπτα πανταχῇ* in Acharn. v. 434, id est, ut Schol. ait, *πολύτρητα*. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 3. Τυχὸν) Placuit ex C. M. annotatum a Solano. ante fuit editum *τυχεῖν*. HEMST.

ibid. l. 6. Ἀνιῖντο) C. M. ἀνείτω. V. ἀνείτω. SOLAN. Inscitia formationis Grammaticae, qua saepe labuntur, quos minime oportebat, peperit absurdam illam ed. A. lectionem. Merito probavit scripturam C. M. Solanus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀπορίαν) Εὐπορίαν V. & μοχ, τί γὰρ ἐάν... σιτίσαιντο. SOLAN.

ibid. l. 4. Τέθνηκεν ἀπεψία τούτων) C. abb. ἀπεπτήσας ἐτελεύτα. V. ἀπεμπτῆσαι τούτω. Fallitur Schol. non enim interfecit Menippum horum ciborum cruditas; sed his vesceretur vulgo. Mortuus est autem, ut videbis nota ad B. πρ. cap. 10. SOLAN. Prius elegit, quod reponeret Solanus. Ego nullam esse rationem censui, cur negligerem V. lectionem minima mutatione adiutam; τούτω, eo quod οὐα cruda voraverat. HEMST.

Pag. 130. l. 1. Ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων) Dico ad Heliodor. lib. 6. BOURD.

ead. l. 2. Ταπολλά) L. Bos de Ell. Gr. p. 142, interprete castigato, qui τὰ πολλά reddiderit *plerumque*, hanc versionem expressit: *ac philosophos illos arrogantes multa perstringit*. Verum dixisset, si legeretur in Luciano *πολλά ἐπισκώπτει* ut πολλά λαιδορεῖσθαι, καταρᾶσθαι nunc nullam interpretes notam commeruit: idem est τὰ πολλά, quod ὥς ἐπιπολύ, ὥς ἐπιτοπολύ, quibus utitur Schol. Thucydidis ad illud explicandum. Saepe

Lucian. Vol. II.

C c

Noster: *περὶ τὸν Ἄρη ἔχει τὰ πολλά· τὰ πολλά τερατεύμε-
τος· ληρεῖ τὰ πολλά· γελῶν τὰ πολλά· τῆμα ἐπιπλεγμένον γ' εἰ
τὰ πολλά· non aliter capiendum in Prometh. cap. 6, pag. 24,
vel invito clariff. L. Bos. HEMST.*

ead. l. 9. Κέρατα) Per κέρατα captiosos syllogismos ad hunc
modum conflatos intelligit Chrysippus: εἴ τι οὐκ ἀπέβαλες,
τοῦτ' ἔχεις· κέρατα δ' οὐκ ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις. Quod
non perdidisti, habes: Cornua non perdidisti: Cornua ergo habes.
COGN. Διὰ τὸν κερατίνην λόγον, καὶ τὸν κροκοδείλειον. De
quibus in Vitar. auθ. BOURD. *Ceratinae & Crocodilinae quae-
siones & ambiguitates*: Quintil. L. VORST. Philosophos omnes,
praesertim Stoicos, hic carpit, quibus sophisticatio illa in ore
frequens: Quod non amisisti, habes: Cornua non amisisti: ergo
Cornua habes. Vide Ἑρμ. c. 81. Unde primus, ni fallor, con-
iicio factum, ut postea cornua maritis fieri ab adulteris uxori-
bus diceretur; quod Artemidori iam aetate in proverbium
abuisse observavit Ez. Spanhem. Diff. VII, p. 402, quem vide.
Locus autem Artemidori, quem laudat, exstat in Onirocrit. I.
II, cap. 11: Ὅτι ἡ γυνή σου πορνεύσει, καὶ τὸ λεγόμενον,
ΚΕΡΑΤΑ αὐτῷ ΠΟΙΗΣΕΙ. Haeret etiam hic Menagius in Lex.
Etyim. v. *Corne*. Vetus haec Sophisticatio. Diog. Laërt. pag.
147 A. De phrasi confer Ἑρμ. c. 81, Ἀλ. c. 11, & Ἑκκλ. c. 10,
B. πρ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 10. Κροκοδείλους) Κροκοδείλος sophisma ex fabula mu-
lieris Aegyptiae huiusmodi nomen habet, cuius mentionem
facit Lucianus in Vitarum auctione sub finem. Quintilianus
lib. I, c. 10, *ceratinas & crocodilinas ambiguitates* appellat. Fa-
bulam crocodili tractavimus in nostris Narrationibus lib. I.
COGN. Respicit hic aliud argumentandi genus, quod a Cro-
codilo nomen habet. *Crocodylus*, inquiebant, *captivum puerum*
*redditurum se spondet verum respondentem: statimque rogat, redditu-
rusne sit puerum, an non.* Haec & eiusmodi ἀπορα philosophis
illa aetate, iuventutis exercendae causa, aut quo illiteratos
homines illaquearent, proponere solemne erat. V. Ἑρμ. c. 81,
& B. πρ. cap. 22, Diog. Laërt. p. 60, & Aldobr. Not. p. 88.
Idem Diogenes plura eiusmodi ἀπόρους λόγους nominat 174
E. 183 F. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐρωτῶν διδάσκ. τὸν νοῦν) Venerat olim in men-
tem ἐρευνᾶν, dictio scilicet consentanea τῷ νοῦ, cui parum ac-
curate iungitur ἐρωτῶν. Verum minime repudiandum est ἐρω-
τῶν, de philosophorum mutuis interrogationum laqueis, qui-
bus sese invicem irretire conabantur, verbum paene pro-

prium: nam & Noster ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκαθώ-
δεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους commemorat D. M. X. & Plato
simili structura, Πάντα τοιαῦτα ἡμεῖς ἐρωτῶμεν ἀφύκτα, in
Euthyd. p. 193 C. Eadem ratione dicitur ἐρωτᾶν λόγους, pri-
mum, *captiosas interrogationes pectere*, ex quibus concessis con-
clusiunculae deducantur; deinde, *argumentari*. Diogen. L. VI,
69, 71, de Cane cognomine: τοιοῦτους τινὰς ἡρώτα λόγους.
Sext. Empir. P. H. I, § 20, εἰδὲν δὲ καὶ ἀντικρυς κατὰ τῶν φαι-
νομένων ἐρωτῶμεν λόγους: ad quae Stephanus, ut saepe solet,
tricatur: paulo melius Crescoll. Th. Rhet. II, c. 6. Igitur, cum
retineri conveniat ἐρωτᾶν, nihil est magis appositum, immo
nihil certius, quam Guyeti coniectura, τοὺς νέους: nam reve-
ra iuvenum ingenia tales interrogatiunculas angustas ac fal-
laces docendo corrumpebant. HEMST.

ibid. τὸν νοῦν) Τοὺς νέους scribe. GUYET. Vorstius τοὺς νέους,
Menagius τὸν νέον, malunt. In libris nihil est subsidii. Sed ecce
Basilium Ep. I sic fere etiam loquentem, καὶ αἱ νύκτες τὰς μεθ-
ημερινὰς φροντίδας παραλαμβάνουσαι ἐν ταῖς αὐταῖς φαντασίαις
ἐξαπατῶσι τὸν νοῦν. Vide tamen Dialogum ultimum, ubi po-
strema verba sunt: ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾶν
τὰ ὅμοια διδάξης. SOLAN.

ead. l. 14. Οἰμῶζειν) Ita Graecos loqui solitos, ut plorare
iuberent eos, quos a se contumeliose dimitterent, notum est.
Hac etiam voce usus est in Tragopodagra, & in sequenti dia-
logo contra Menippum bis, pluribusque aliis locis. Horat. II,
Sat. V, 69: — *invenietque Nil sibi legatum praeter plorare* —.
Idem in extrema Satyra lib. I, v. 91: — *Demetri, teque, Tigeli,*
Discipulorum inter iubeo plorare cathedras. Cicero in Ep. ad
Quint. Fratr. ἀλλ' οἰμῶζέτω· nos modo valeamus. COGN. Τὸ
εἶδος Ἀττικὸν ἀρχαῖον τῆς συνθέσεως. leg. Scholiaf. Aristoph.
ad illud Ἰππ. v. 431, κλέειν σε μακρὰ κελεύων. Dictio in usu
frequentissimo apud Lucian. BOURD.

Pag. 131. l. 4. Ἐνα ὄβολον) Atqui alii testantur, mortuis
duos obolos viatici loco dari solitos fuisse. Vide Suid. v. ὄβο-
λου, & v. φεῦ. KUSTER.

ead. l. 7. Μεγίλλῳ) Horat. *Dicat Opuntiae frater Megillae.*
GUYET. Vide Plat. de Leg. III. Noster de eodem καταπλ. c.
22. SOLAN.

ibid. Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ) Damoxenum Syracusanum,
sed pugilem, novit Pausan. VIII, p. 682. quamvis fortitudi-
nis virum excellens Nemeis ludis certaverit, atque adeo nihil
obstet, quo minus vicinae Corinthi potuerit morari, haud

tamen affirmavero eundem esse, quem memorat Lucianus. Tzetzes Chil. II, v. 602 : Τοῦ Δαμαξένου παλαιστοῦ Λουκιανὸς ὁ Σύρος Μένειται· λέγων ἄριστον ἐν παλαισταῖς τυγχάνειν, Οὐδ' ἐν ἡττοῦ Μίλωνος, καὶ παλαιστῶν τῶν ἄλλων. Πραγε Δαμαξένου· peius *Damaxenis* interpres : extra hunc locum alibi nusquam apud Nostrium, si recte memini, occurrit *Damoxenus*. HEMST.

ead. l. 8. Χαροπὰ) Χαρίεντα, ξανθὰ, γλαυκὰ, περιχαρῆ. Hefych. φοβερά simpliciter interpretatur Schol. Aristoph. male. BOURD.

ead. l. 9. *Ὡ μέλανα ὄμματα) Dixi ad Petron. BOURD.

ibid. *Ὡ ἐρυθρὰ) *Ερυθρὸν, βάμνι καὶ κόκκινον ἢ πυρρὸν ἢ μέλαν. ἐρυθρὸν, ἢ ῥίζα ἢ λεγομένη ἐρυθρόδανον. Hefych. verbo *Ερυθραίνει, a quo Suid. qui adiungit : ἢ ῥοδάνη, ἢ ἢ ῥίζα ἐρυθρὰ, ἢ ἐρυθραίνουσι τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες, ἀγχουσα λέγεται. Sed *Erythrodanum* ab *Anchusa* distinguunt Plin. Ruell. Fusch. *Erythrodanum* *Rubiam* Latinis, Gallis *Garense*, in usu esse fucandis feminis non alibi legi; *Anchusa* utuntur maxime, quam *orchanete* vocant Galli. Ista specie, non colore, differunt, ut alibi docendum erit. BOURD.

ead. l. 11. Μία ἡμῖν κόνις) Alludit ad defunctorum cineres, inter quos nihil apparet discriminis. COGN. Ubi sermo fit de mortuis, quorum corpora vel rogo tradita in cinerem, vel naturae lege soluta in pulverem rediguntur, frequenter adhiberi solet *κόνις* apud Nostrium D. M. XVI, *Herculis σῶμα ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον* & XX, qui locus valde videri potest opportunus ad hunc fulciendum, *Homēri τῶν βασιλεῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἐρίπτει ἀγνώστα καὶ ἀμορφα, κόνις πάντα καὶ λῆρος πολὺς*. Aristid. T. I, p. 138 B. κεφαλὴ δὲ ἢ πρότερον *χαριστάτη*, νῦν ἐν *κόνει* eius generis ex *Anthologia* sola proferri possent plurima. Nihil ergo videtur dubitandum, quin ad res inferiorum accuratissime pertineat hoc dictum, & a vitii suspicione vel minima procul absit. Erasmus sane, non raro proverbium, quae veteribus ignota fuerant, architectus, hoc emblemate *Chiliadas* suas instruxit, *Omnia idem pulvis*, nullo tamen praeter *Lucianum* alio fideiussore dato : nec minus in *Stromateo* magnus *Scaliger*, *Πάντα μία κόνις ἐστί*. At si, quibus incommēdis haec verba premantur, consideratius examinaretur, alia longe facies apparebit, multoque deformior, quam ut elegantiae *Lucianae* respondeat. Primum φάσι notum proverbium, communique usu receptum, demonstrat : cuius quis dixerit ullum inveniri vestigium in *Πάντα*.

μία ἡμῖν κόνις; non iuvat illud incerti poëtae Anthol. I, cap. XIII, Ep. 14, Πάντα γέλως, καὶ πάντα κόνις, καὶ πάντα τὸ μηδέν, nisi quis simul eundem in censum referenda putet Πάντα γέλως, & Πάντα τὸ μηδέν, quae ut proverbialem formam induere posse concedam, proverbia tamen esse vehementer nego: quod autem pro φασὶ ex C. Long. profertur εἰσι, nihil esse aliud arbitror, quam coniecturam sentientis, vulgatae lectioni nequaquam convenire φασί. Deinde quorsum illud ἡμῖν tam inepte interiectum? quod si quis obiciat familiarem eiusmodi dativorum, qui ornandae orationi serviant, usum, atque etiam exemplorum copia pugnet, humaniter, quaeso, ferat, nihil eum nos morari. Addam, quod an aliis sim facile persuasurus, haud scio, mihi non videri inter se congruere copulata μία κόνις· satis erat, κόνις πάντα· quam autem longe diffentiant, neque in idem hoc orationis membrum coire possint μία κόνις, & κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους, nemo erit attentior paulo, quin statim animadvertat. Nunc si difficultates eas simul omnes levem, vetusque adagium huic loco percommodum mutatione facillima reducam, nonnullam certe a Luciano, eiusque venustatis studiosis gratiam inibo. Scribendum itaque, πάντα μία Μύκωνος, φασί, κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους, in quibus nihil est, quod ullam in partem offendat. Proverbii potestas explorata complectitur eas res, quae diversi generis atque ordinis sine ullo discrimine eundem in locum & conditionem coguntur. Plutarch. Symp. I, p. 616 B. περὶ δὲ τὰς κατακλίσεις παρέρχεται τὰς διαφορὰς, εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τὴν λεγομένην μίαν Μύκωνον ἀποφύνας τὸ συμπόσιον· cum scilicet promiscue convivae nullo dignitatis servato gradu ad mensam accumbere iubentur. Similiter Clemens posuit in re multum diffita Str. I, p. 355 C. οὐ γὰρ δὴ μία Μύκωνος (ita scriptum est per ω, ut aliis in locis saepenumero) ἢ πᾶσα πρὸς νόησιν γραφή. Eruditissimi Patrum mens est talis, Sacrarum literarum explicationem & sensus non omnibus esse pari modo accommodatos, velut aliquem confusae mixturae cinnum; sed alios Christianis infantibus & lacte sustentandis, alios convenire viris ac robustiore cibo firmatis; quare hominis esse perfecti τὰ τοιαῦτα διακρίνειν τε καὶ ἐκλέγειν, quod pro vulgato λέγειν reponendum duco. Themistius Or. XXI, p. 250 C. ἀκούετε οὖν τοῦ νομοθέτου διοριζομένου τὰ μαθήματα (Platonis, cuius verba protulerat) ὧν ἐραστὰς χρεὸν εἶναι τοὺς φιλοσόφους, καὶ μὴ ξυγχαροῦντος συγγεῖν μηδὲ συμπερεῖν ἅπαντα ὥσπερ εἰς Μύκωνον μίαν· non poterat clarius exhi-

beri paroemiae nativa virtus, quam fane non percepit Pierius ad Virgil. Aen. III, 76. De origine multum abest, ut res aequae sit comperta: nam aliud Zenobius tradit C. V, n. 17, ubi quae Schottus notat, ab Erasmo iamdudum fuerant occupata in *Omnia sub unam Myconum*; aliud Stephanus in *Μύκονος*, vel potius, quem descripsit, Strabo X, p. 746 A. eius in verbis, quae profecto non sunt satis explanata, ἐπὶ τῶν ὑπὸ μίαν γραφὴν ἀγόντων τὰ διηρημένα τῇ φύσει, praeferam ex Codd. antiquis ἐπιγραφὴν, ut dicere voluerit, *sub unam inscriptionem*, seu *titulum*, quae dispari sunt natura, redigere: διηρημένα quoque non mutavero, quamquam Stephanus habeat, probantibus duumviris eruditissimis Casaubono & Holstenio, διηρημένα. Sed Eustathio quid fiet ad Dionys. Perieg. v. 525, qui, cuius vestigiis tanquam certissimi ducis sic insistit, ut a verbis eius latum unguem vix discedat, deseruisse Strabonem videtur: ὅθεν ἐπὶ τῶν οὐκ εὖ παρόντων μιᾷ ἰήσῳ, ἢ γοῦν ἐπὶ τῶν μιᾷ δίκῃ καταδικασθέντων λέγεται τὸ Πάνθ' ὑπὸ μίαν Μύκονον, ἢ γοῦν, πάντα ὁμοῦ ὑπὸ μίαν βλαβὴν ἢ καταδίκην. Haec quidem unde sint derivata, aut etiam derivari potuerint, ignoro, nec talem usum in priscis scriptoribus deprehendisse me memini: quid ergo? an, cum inveniret in Strabone ὑπὸ μίαν γραφὴν ἀγεῖν, potestate vocis γραφὴ forensi deceptus ex formula loquendi perperam intellecta mirificam illam proverbii interpretationem construxit? haud equidem ab hac suspitione sim alienus. Ad Lucianum ut redeam, is aptissime collocavit μίαν Μύκονον, ut apud inferos significaret nullum esse nec formae nec virium discrimen, aequatoque iure cunctos inter se similes ac pares. Nescio tamen, an aliquid insuper argutius occulteretur: mentionem certe fecerat ξανθῆς κόμης, quae, tamen si in vivis pars pulchritudinis praecipua, nulla poterat amplius in nudo cranio residere, extirpatis cum omni carne capillis. Iam vero calvities popularis morbus capita Myconiorum infamabat; adeo ut communi dicto Μυκόνιοι vocarentur calvi: notum est illud Lucilii apud Donat. ad Terent. Hec. A. III, Sc. IV, — *Myconi calva omnis iuventus*. Sed hoc subtilius forte, quam verius. HEMST.

ibid. Eisd.) L. solus. Alii φασί. SOLAN.

Pag. 132. l. 3. ἀκεδαιμονίοις ἐκκελύσθαι . . . Hinc argumentum petit Olearius, quo probet, de vetere Menippo non agi, quia iuniori haec tempora conveniant; ad Philostr. p. 164. Sed nihil est, cur de aetate senioris mortem proxime secuta, qualis hic fingitur, non possit intelligi. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐκλειῦσθαι αὐτοὺς) Iam tum, quando vetustior Menippus erat in vivis, Lacedaemoniorum mores Diogeni, quippe sectae durioris philosopho, iure videri poterant effeminati, a severisque Lycurgi institutis longe discedentes: nam post Athenas devictas, cum voluptatum desiderium & divitiae luxuriam atqueavaritiam invexissent, labare paulatim coepit pristina disciplina, & vitiis indies crescentibus locum cedere: qua de re docet Plutarch. in V. Ag. & Cleom. p. 796 C. 797 C. Exinde praeceps ivit Spartanae nobilitatis decus, neque unquam, quidquid subinde pauci maiorum virtutis capaces fuerint conati, priorem in gradum restitui potuit. Clearchus Solensis, Aristotelis discipulus, apud Athen. XV, pag. 681 C. memorat Λακεδαιμονίους, οἱ τὸν παλαιότατον τῆς πολιτικῆς κόσμον συμπατήσαντες ἐξέτραχλίσθησαν. Haec est causa, cur & huius & inferioris aetatis scriptores τὴν πόλιν τὴν παλαιάν eum in modum saepe laudent, ut mutatae ac perditae opponant: Clem. Alex. Paed. II, p. 199 C. Ἀγαμαὶ τῶν Λακεδαιμονίων τὴν πόλιν παλαιάν. Quod si ad tempus serius descendas, nihil est his ipsis Lacedaemoniis, maxima saltem eorum parte, inquinatius: vide Philostr. V. A. T. IV, c. 27. Arguti sensus est Apollonii Tyanensis epistola LXIII ad Ephoros, qua missos ad se viros ostendit ab habitu corporis & vestitu mollissimo pro Lacedaemoniis habiturum se non fuisse, nisi traditae literae Lacedaemonios declarassent. Patet igitur, quanti sit facienda Olearii suspicio ad Philostr. p. 164, n. 5, iuniorē Menippum esse, qui passim a Luciano perstringitur in Mortuorum Dialogis, idque prodere videri initium primi eorum dialogorum. Praeterea, inquit, sub finem Dialogi illius Diogenes Pollici iniungit, ut Menippo praecipiat, Lacedaemonios ob corruptos mores ut reprehendat, quod his temporibus convenientius forte, quam Menippi antiquioris. Vix tibi persuadeas, accurate Dialogos istos eum perlegisse, qui Menippum ibi passim a Luciano perstringi statuit. HEMST.

ead. l. 25. Μετοικήσωμεν) *Alio migremus:* μετοικήσωμεν mendosam lectionem secutus est interp. BOURD. Μετοικήσωμεν Mf. Ox. ed. Bz. W. St. & Hemst. melius, quam quod in reliquis est μετοικήσωμεν. SOLAN. Non est fastidienda plane lectio plurimarum edd. μετοικήσωμεν, ac si dicant, *pace tua liceat nobis alio migrare*: nam & modo rogaverant Plutonem, ἢ ἐκεῖνόν ποι κατὰσθησον. Non multum refert, utrum praetuleris: malui tamen, quod interprete reiecto mendosum pronuntiat Bourdelotius, μετοικήσωμεν haec enim quasi comminatio mu-

tandarum sedium expressius ostendit, quanto opere Menippo nullum se vexandi genus abstinenti succensuerint. Necyom. § 19, καὶ διασκέπτεσθαι μεταικεῖν οὐ φέροντας τὸν Διογένην ibi Diogenes idem negotium gerit, quod hic Menippus. HEMST.

Pag. 133. l. 14. Λυτοῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στ.) Assimilis est Platonis sententia de senibus, qui non sine magno dolore delectabiles iuvenilis aetatis fructus memoria reperunt, de Rep. I, p. 572 E. Οἱ οὖν πλείστοι ἡμῶν ὀλοφύρονται ξυιόντες, τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθοῦντες καὶ ἀνάμνησκόμενοι, περὶ τὰ φροδίσια, καὶ περὶ πότους καὶ εὐωχίας καὶ ἀλλ' ἅττα, ἃ τῶν τοιοῦτων ἐχεται καὶ ἀγαπᾶντοσιν ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεστειρημένοι· καὶ τότε μὲν εὐζῶντες, νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες. HEMST.

Pag. 134. l. 6. Οὐδὲ παυσομένου) Videbatur olim ad orationis integritatem deesse πω, ὥς οὐδὲ πω παυσομένου μου, cui particulae nocuerit similitudo syllabae sequentis: nunc nihil esse puto, cur eam desideremus, & recte monenti Berglero, Graecae proprietatis peritissimo, assentior ad Alciph. I, Ep. 32, p. 132. Modo pro Ἀσσυρίων mallet Lucianus posuisset Σύρον, quod vocabulum, pariter ac Λυδοὶ & Φρύγες, non gentis solum, sed vilissimorum etiam Mancipiorum habet potestatem: eam elegantiam Xenophon non est aspernatus Πορ. p. 538, v. 7, ubi scribit, melius fore cives μετ' ἀλλήλων στρατευέσθαι, ἢ εἰ συντάττοιτο αὐτοῖς Λυδοὶ καὶ Φρύγες καὶ Σύροι καὶ ἄλλοι παντοδαποὶ βάρβαροι. Euripid. Alc. v. 675: Πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα. . . ἀργυρόνηπτον σέθεν; memorat Philostratus ἀνδράποδα Ποιτικὰ ἢ Λυδία ἢ ἐκ Φρυγῶν, quorum toti greges Romam advehantur. HEMST.

ead. l. 9. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;) Attica loquendi formula, gravem indignationem continens. Sophocl. Oed. in Col. v. 877, Ἄρ' οὐχ ὕβρις τὰ δ'; Aristoph. Ran. v. 21, Εἴτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὰ τρυφή; vide eiusdem Comici Plut. v. 887, Nub. v. 1302, Lystr. v. 659. Demosth. in Aristog. p. 831 B. Ὑβρις γὰρ τοῦτό γε. de Mal. Legat. p. 323 D. Ὑβριν τὸ πρᾶγμα ἔφασαν. Hos imitatus est Dionys. Halic. A. R. IV, p. 237, καὶ ἐδόκει τοῖς πλείοσιν ὕβρις εἶναι τὸ πρᾶγμα. Terentius expressit: Quid est, si hoc non contumelia est? Andr. A. I, Sc. V. Nam istaec quidem contumelia est: Heautont. A. III, Sc. III. HEMST.

Pag. 135. l. 11. Ἀμφίλοχος &c.) Trophonii antrum notius est, quam ut de eo dicendum sit. Amphilochoi vero templum non adeo notum cum sit, monendi sunt saltem iuniores Malli exstintisse. V. Ἀλεξ. c. 29. Oropi etiam Atticae vates Amphilo-

chus pro Deo colitur, verba sunt Livii XLV, 27, *templumque vetustum est fontibus rivisque circa amoenum*. De eodem Amphilocho alibi plura dicturus nunc desino. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 7. Εἰσέρχοντο ἀπαγριώμενοι) Res ipsa, quod dudum conieciavi, postulat ἐξέρχοντο. Tum V. ἀπογορ. emendandi viam Grammaticae leges monstrabant. HEMST.

ibid. l. 8. Ἀνδεῖς) Ἀμνδεῖς. V. SOLAN. Hinc, quam reddidi, veram lectionem eruere fuit in proclivi. Alciph. III, Ep. 3, 64, τὸν αὐστηρὸν καὶ ἀμειδῆ. HEMST.

ibid. l. 10. Τρόπον) Χρόνον, ut iam olim esse corrigendum videram Not. ad Luciani Dial. restituit Solanus, & mox ἡ ante παροιμία ex V. De Trophonio non dissimilia tradidit Nonnus Συναγ. Ἰστορ. in principio. HEMST.

Pag. 136. l. 1. ΤΡΟΦ. τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι) Amphilocho in Dialogi capite omittunt O. & ed. Fl. Error exinde natus, quod in hoc toto colloquio mutam agere personam videatur: quare nihil erat causae, cur nomen eius, qui nullum verbum faceret, in fronte ponerent. Iure tamen errorem dixi, quoniam hoc in loco sine controversia pro Trophonio substituendus est Amphilocho: ut alienissima sunt, quae hic dicuntur, a persona Trophonii, quem, dum se heroem esse contendit, & oracula vere consulentibus edere, falsè Menippus irridet, sic contra nihil obest, quo minus Amphilocho quantumvis vati a Luciano potuerit adscribi iste sermo, qui omnem illam divinitatis persuasionem stupori hominum ac dementiae tribuit. Quin etiam mox Amphilocho Trophonius indignatur tanquam causae communis desertori, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἰδείη &c. neque is, quasi sua parum referret, disputationi sese amplius immiscet. Τί οὖν hic quidem interrogandi nota melius a sequentibus disiungetur, ut Dial. XXII, τί οὖν; ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; Amphiarao Trophonium & Amphilocho addit Aristid. T. I, p. 82 A. Ἀμφιάραιος μὲν γὰρ καὶ Τροφώνιος ἐν Βοιωτίᾳ, καὶ Ἀμφίλοχος ἐν Αἰτωλίᾳ χρησμοφδοῦσί τε καὶ φαίνονται οὗτοι δὲ (Ἀσκληπιάδαι, quos supra istorum honores extollit) πανταχοῦ τῆς γῆς διάττουσι, ὥσπερ ἀστέρες περίπολοι: ita legendum est διάττουσι pro vulgato διατάττουσι, quia manifesto respicit ad ἀστέρας, qui διάττοντες appellantur; neque hoc Cantero latuisse, versio prodit. Viden vero, quantum Luciano distet Aristides, homo superstitioni addictissimus: fama tamen tenuit, nusquam praesentiores apparere Deos, quam, quo Christianos omnium minime credulos ablegabat Celsus, εἰς Τροφώνιου, καὶ εἰς Ἀμφιά-

ρεω, καὶ εἰς Μόψου· ἐνθα φησιν ἀνθρωποειδῶς θεωρεῖσθαι θεούς, καὶ ὡς λέγει ὁ Κέλσος, οὐ ψευδομένους, ἀλλὰ καὶ ἐναργεῖς. Origen. in Cels. VII, p. 355. HEMST.

ead. l. 8. Κατέλθοι παρ' ἐμὲ) Vulgatissima sunt *μαντεύεσθαι ἐν* vel *ἐς Τροφώνιου* χρηστήριον *ἐκπεσεῖν ἐν Βοιωτοῖς ἐν Τροφώνιου*, Aelian. V. H. III, c. 45, ubi Perizonius rationem illius verbi *ἐκπεσεῖν* nullus intellexit: *καταβαίνειν εἰς Τροφώνιου*, ἀπὸ Τροφώνιου προσφάτως ἀναβεβηκώς, Diodor. Sic. XV, pag. 485 D. *ἑσπισμόν ἐκ Τροφώνιου φέρειν*, Euripid. Ion. v. 405, qui *σηκούς & θαλάμας* eadem in fabula sacrum illud antrum appellat v. 300, 393. Rarius invenies *κατελθεῖν vel καταβῆναι παρὰ Τροφώνιον*, quod & Herodotus habet VIII, c. 134, & Pausan. IX, p. 791, ὅσοι παρὰ τὸν Τροφώνιον μέλλουσιν ἐρχεσθαι: *μοχ: ἐπειδὴν δὲ ἀνὴρ ἐρχεται παρὰ τὸν Τροφώνιον*. pag. 792, *παρὰ Τροφώνιον εἰς Λεβαδείαν ἐλθοῦσιν εὐρασθαι παρὰ ἐκείνου τὸ ἱάμα*· ibidem, *τὸν δὲ ἀναβάντα παρὰ τοῦ Τροφώνιου*. HEMST.

ead. l. 12. Ἐσταλμένος ταῖς ὁδonaῖς) Exsequitur hanc totam Historiam Scholiaft. Aristophan. ad Nub. Vide Philostr. & Lucian. Nocyom. c. 22. BOURD. Pausanias habitum consultorum describit in Boeot. p. 313, antrumque & reliqua. Philostratus etiam de ea re satis multa habet pag. 362. SOLAN. Tam parum a Luciano discedit iisdem propemodum verbis expressus Maximi Tyrii locus Διαλ. XXVI, p. 261, ut praetermitti nullo modo debeat: Ἐν Τροφώνιου γε μὴν (καὶ γὰρ τοῦτο *μαντεῖόν ἐστιν ἐν Βοιωτίᾳ ἥρωος Τροφώνιου περὶ Λεβαδίαν πόλιν*) ὁ δέομενος *συγγενέσθαι τῷ δαιμονίῳ, ἐνσκευασάμενος ὁδὸν ποδῆρει* (Pausanias: *χιτῶνα ἐνδεδυκὼς λινοῦν, καὶ ταινίαις τὸν χιτῶνα ἐπιζώσας*) καὶ φοινικίδι, *μάζας τε (μεμαγμένας μέλιτι* Pausan. *μελιττούτας, ὅ ἐστι, μάζας μέλιτι δεδευμένας* Suid. in Τροφώνιος) *ἐν χεροῖν ἔχων, εἰσδύεται ὑπτίος κατὰ στομίῳ στενοῦ· καὶ τὰ μὲν ἰδὼν, τὰ δὲ ἀκούσας ἀνείσιν αὐθις ὑποφῆτης αὐτὰγγελος*. Oraculum autem Trophonii religiosa vaferrimarum praestigiarum pompa instructissimum tanta celebritate floruit, ut Dicaearchus Peripateticus, testibus Athenaeo atque aliis, *περὶ τῆς εἰς Τροφώνιου καταβάσεως* scribere non sit dedignatus; singularine libro, an, quod existimari non absurde potest, parte saltem maioris operis *περὶ τοῦ βίου τῆς Ἑλλάδος*, haud temere decerno*: idcirco miror equi-

* Athen. XIV, p. 641 F. Δικταρχος ἐν πρώτῳ τῆς Τροφώνιου καταβάσεως· unde conficiendum videtur, singulare fuisse de descensu in antrum Trophonii volumen, inque libros plures divisum.

dem in Ἀναγραφῇ τῆς Ἑλλάδος iambica, quae huic philosopho tribui solet, post Lebadiam recenferi — ἱερὸν Τροφωνίου, ὅπου τὸ μαντεῖον λέγουσι γεγενῆσθαι. Hoc illum ut dixisse tibi persuadeas, qui descriptionem sacri totius accuratissimam ipse fuerat persecutus? Neque tamen Dicaearchi cura Plutarchum deterruit, quo minus eodem in argumento versaretur, ut concinnatus a Lampria filio librorum eius index ostendit: qui labor si ad nostram aetatem perdurasset, ut erat sane Plutarchus omnis antiquitatis, & praesertim religionum vetustarum curiosissimus, haberemus certe enarrationem non sacri tantum mirabilis, sed & sensus allegorici ac sublimioris exactissimam. Nunc, quamquam ex aliis multa poterant, & parum haecenus comperta in medium afferri, contentos esse nos oportet diligentia Pausaniae eo minus spernenda, quod sacerrimarum fallaciarum tot miraculis praesens spectator interfuerit, Boeotic. c. 39. Meminit etiam, & satis graphice, Philostr. de V. A. T. VIII, c. 19; cuius tamen ibi locus unus ab Olearii temeritate & prave murantis, & pessime vertentis obiter est vindicandus. Ad Trophonium, cuius personam astu non inferior agere potuisset, descendere constituerat Apollonius: renituntur antistites, apud alios ita dictitantes, se sacri caerimonias praestigiatore mago arguendas obiecturos non esse; πρὸς δὲ τὸν ἄνδρα πλαττόμενοι ἀποφράδας καὶ οὐ καθαρὰς χρῆσαι: hic καθαρὸς ut reponeret, sensum suasisse notat, itaque Latine interpretatur: *ipsi autem Apollonio* (dicerent) *homines nefarios tantum & impuros oraculum consulere*: hos sacerdotes non tu iam modo mente captos a Trophonio reddiisse statues, qui tantum dedecus ultro fateantur? Ne longum faciam, voluit Philostratus: *ad Apollonium autem, quo minus virum admitterent, causam interponebant dies nefastos & non puros ad oraculum consulendum*. Ceterum istae μάζαι, vel liba fubacta melle, quae manibus erat necesse praeferre Trophonium adituros, proprio nomine μαγίδες. Hesychius hunc in modum emendandus: Μαγίδες, αἷς (nisi, quod ad Pollucem fui suspicatus X, 81, n. 84, absit vocabulum, quocum oīs convenit) ἀπομάττουσι καὶ καθάρουσι καὶ μάζαι, ἃς καταφέρουσιν οἱ εἰς Τροφωνίου κατιόντες: a quibus Etymologus non dissentit: neque aliae desunt haud scio iisdem, an diversa figura vel confectione praeditis appellationes: Poll. VI, 76, μελιττοῦτα μέντοι Τροφωνίῳ, καὶ ἀρεστῇ καὶ ὑγίειᾳ ὁμοίως. Modo Boῶν placetae genus cornutum descriperat, offerri solitum Apollini, Dianae, Hecatae & Lunae: id quidem, Etymologus

teste, Trophonio non minus fuit consecratum. Ἐστὶ βοῦς; inquit p. 204, καὶ εἶδες πλακοῦντος διδομένου τοῖς εἰς Τροφωνίου καταβαίνουσι· rationem vocis, quam pro suo acumine, quippe Grammaticus, subtiliter enucleat, audire non erit molestum: διότι οἱ καταβαίνοντες εἰς τὰ ἄδυτα μυκηθμῶν αἰσθάνονται· quid? an ad terribiles mugitus compescendos quasi arte magica paratam prodesse voluit talem placentam? longe alium ulum μελιττούταις certe Philostratus assignat: μελιττούτας ἐπάγοντες ἐν ταῖν χερσὶν μειλίγματα ἐρπετῶν, ἃ τοῖς κατιούσιν ἐγχερίμπει· cui suffragantur Suidas, Nonnus ad Gregor. Nazianz. & Scholiastes noster. Plura de Trophonio, si lubet, dabunt Ez. Spanhemius ad Aristoph. Nub. v. 507, ubi & Scholiasten lege, Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. III, 45, Fr. Oudendorp. ad Iul. Obsequ. c. 110. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Ὀφελον) Scribebatur ὠφέλον. HEMST.

Pag. 137. l. 18. Ὠρίσθαι) O. P. L. In I. vero & W. ὀρίσαι, quod in reliquis prave scribitur ὀρίσαι. SOLAN.

Pag. 138. l. 3. Προπατήρα) I. Schefferus de Mil. Nav. II, c. 2, p. 139, ubi repererit hoc loco προπατήρα, quod emendari iubet, equidem ignoro: neque rem ipsam satis explanate tradidit. Vid. Poll. I, 87, ad cuius locum Iungermannus Luciani non fuit oblitus. HEMST.

ead. l. 4. Τίθει) Prorsus in re pari verbis iisdem usus est Lucianus Δ. Ἐταιρ. XIV. Proprietatem τοῦ τίθεναι pro λογίζεσθαι, ponere, referre in rationes, If. Casaubonus observavit ad Theophr. Char. c. 23, p. 163; idque adeo apud bonos scriptores satis est usitatum. Crates in Ephem. Τίθει μαγειρῶν μνᾶς δεκ', ἱατρῶν δραχμὴν δεκ. cuius exstat in Diogen. L. VI, 86, locus lepidissimus. Dionys. Halic. περὶ τῶν Ἀρχ. Ρητ. Ὑπομν. p. 146 ex Lyfia: καὶ δῆσω εἰς δύο παῖδας δεκ. χιλίας δραχμὰς ἐκάστου ἐνιαυτοῦ. Eriphus Comicus apud Athen. III, p. 84 C. — τούτων γὰρ ὀβολὸν οὐ πολὺ τίθῃμι, λογιῶμαι γάρ —. ideo Barnabas Ep. § 13, ἐτέθη εἰς δικαιοσύνην scripsit pro eo, quod Graeci interpretes & Apostolus Paulus habent, ἐλογίσθη. Alias item, ut saepe Latinis ponere, τίθεναι est, numerare praesentem, repraesentare pecuniam, καταβάλλειν· sic τίθεναι & δύναι μετοίκιον, Diogen. L. IV, 14, Harpocr. in Μετοίκιον· Europolis in Poll. IX, 59, δὲς ἐκατὸν δραχμὰς δὲς ἐτέραν μνᾶν. HEMST.

ead. l. 5. Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον) Vertunt: & pro acu ad refarciendum velum quinque obolos exsolvi. Καταβάλλειν est frequenter pendere, exsolvere.

Sed καταβάλλειν ὀβολὸν ἀκέστραν, *pendere obolum pro acu*, Graecis insolens est loquendi genus, qui dicunt ὑπὲρ ἀκέστρας καταβάλλειν ὀβολόν. Olim itaque existimavi locum hunc esse mendosum, & Lucianum scripsisse πέντε ὀβολοῖς ἐγὼ κατέβαλον, aut πέντε ὀβολῶν *quinque drachmis emi acum*. λαμβάνειν & καταλαμβάνειν Graecis, inprimis Aristophani, saepe est *emere, comparare*, ut apud Latinos *sumere*. Cicer. VII ad Fam. ep. 23: *Tu autem ignarus instituti mei, quanti ego genus omnino signorum omnium non aestimo, tanti ista quatuor aut quinque sumfisti*. Ibidem: *Est mihi gratissimum, tanti a te aestimatam consuetudinem vitae victusque nostri, primum ut eam domum sumeres*. Horat. *Quae parvo sumi nequeunt obsonia captas*. Si quis tamen contendat, a libris antiquis non esse recedendum, non valde repugnabo, si sic distinguas: ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου, πέντε ὀβολοῖς ἐγὼ κατέβαλον, *acum ad velum* (sc. ὠνησάμην, *emi*, quod ἀπὸ κοινοῦ rependum, *quinque obolos ego pependi*. Ceterum in antiquo codice ad vocem ἀκέστραν tanquam explicatio adscripta est haec vox σακκαῖράφιον. Sic posteriorum temporum scriptores vocant ἀκέστραν ut notavit Etymologici magni auctor, quem vide in ἀκέστρα. GRAEV. καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου) Haec Thom. Magister protulit in Ἀκεστής. Benedictus ita vertit, *Et pro acu ad resarciendum velum* (nam Micyllus tantum dederat, & pro resarciendo velo) *quinque obolos exsolvi*; quasi legi voluisset, καὶ ὑπὲρ ἀκέστρας τοῦ ἰστίου πέντε ὀβολοῖς ἐγὼ κατέβαλον. Nihil aliud ad hunc locum iuvandum requiras, quam distinctionem mutatam, quae separet male coniuncta, ut tandem, nequidquam tentata correctione, Graevius animadvertit: ἀκέστραν perinde pendet ab ἐκόμισα, vel ὠνησάμην, ac μοχ κηρὸν καὶ ἡλους &c. Quare Mercurius ista, πέντε ὀβολοῖς ἐγὼ κατέβαλον, paulum incitator adiecit affirmandi causa, ut Charon omittat de fide sua, quasi lucrum pretia mentiendo capret, quidquam secius suspicari. HEMST.

ead. l. 8. Κηρὸν ὡς ἐπιπλ. τοῦ σκ. τὰ ἀνεωρότα) Ceram pice temperatam, quae navibus inducebatur, cum illustant Io. Brodaeus Misc. IV, c. 13, I. Fr. Gronov. ad Liv. XXVIII, c. 45, huius etiam loci meminerunt. Μάλθη, de qua Festus in *Máltha*, vocat Hipponax apud Harpocr. in V. Ἐπειτα μάλθη τὴν τρόπον παραχρίσας. Vid. Scheffer. de M. N. p. 42, 43. Thom. Magister in Ἀνέωγεν his Luciani verbis utitur. HEMST.

ead. l. 9. Τὴν ὑπέραν) Omnes fere Grammatici similem in modum, & recte interpretantur. Quos *funes, qui antennas ad malos desinabant*, Caesar vocat de B. G. III, c. 14, Graecus

haud inepte ὑπέρας vertit. *Opiferos funes* Stewechium ad Vegetium aliosque viros eruditos appellare video, inductos Isidori loco Orig. XIX, c. 4: *Opifera funes, quae cornibus antennae dextra sinistraque tenduntur retroverso*. Caute I. Scheffer. de M. N. p. 145: *Latinis sunt opiferae, si Isidoro credimus*. Mihi hyperae videntur in hoc vocabulo esse vestigia tam manifesta, ut; quin ita reponi debeat, minime dubitem. Nihil admodum hic iuvat egregius Isidori Codex Groninganus, in quo, *Opis fera funis* &c. Lege, *Hypera*, vel pro more eius aetatis, *Hyfera*, *funis qui a c. a. d. f. tenditur retroverso*. Ὑπέρας, & proverbii inde ducti, meminit etiam Moschopul. περὶ Σχολίων p. 138. HEMST.

ead. l. 11. Ἀξία ταῦτα ὠνήσω) Iungerm. ad Poll. VII, 10, n. 58, ἄξιον hic esse εὖωνον, & praeterea de vitio priscarum edd. monet, in quibus erat ὀνήσω. Lederlinus ibidem castigatae Benedicti versioni substituit, *Refle sane, haec vili pretio emisisti*. Illa duplex & contraria potestas in ἄξιος, quae τὸ πολυτελές & τὸ εὖωνον complectitur, ex Stephano vulgaribusque Lexicographis satis nota. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Τροπῶτηρ) Verbis totidem exstant in Gloss. meis Mss. nec discrepat Hesych. in Τρόποι, οἱ κατέχοντες τὰς κόπας δεσμοὶ δερμάτινοι. HEMST.

ibid. l. 4. Ἦν νῦν) Ista, ἦν νῦν σακκοράφιον (φην) καλοῦσι Solanus interpofuit: quod, quoniam in Etymologo quoque legitur, eo minus videbatur repudiandum. Utrumque vocabulum σακκοράφιον & σακοράφην recentioris aevi annotavit Car. du Fresne in Gl. M. & I. Gr. HEMST.

ibid. l. 8. Ἠπήτρια καὶ ἡπητής) Ex. G. & C. ἐπ. καὶ ἐπ. In margine tamen aliter, ἡπήτριον καὶ ἡπήτρια καὶ ἡπητής· καὶ ἀκέστρα καὶ ἀκεστρίς. SOLAN.

ibid. l. 9. Ῥάπτας) C. M. ῥάπτους. Reliqua pars Scholii, quae de feminis, in eo Cod. non legitur Graece, sed Latine in margine: *Antiqui mulieribus utebantur ad huiusmodi ἐργασίον. Lege ἐργασίαν*. SOLAN. Pro ἀκεστρίς ed. A. reposuit etiam Solanus ἀκεστρίς, coniecturam secutus an membranas, ignoro. Huius Scholii pars quaedam est admodum depravata: sed facile medicinam petere licet ab Etymologo, in quo totidem paene verbis hinc descriptum legitur pag. 46: Ἀκέστρα, ἢ βελόνη ἢ μείζων, ἦν νῦν σακκοράφιον καλοῦσιν· ἀκέστρα δὲ παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι ἦτοι συρράπτειν τὰ διερρώγῃτα τῆς ὀδόντος· τοῦτο δὲ καὶ ἡπήτριον φασίν· ἐπεὶ καὶ ἡπήτρια καὶ ἡπήτης, καὶ ἀκέστρια καὶ ἀκεστής, οὗς νῦν ῥάπτας καλοῦσιν. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὥς οἱ παλαιοὶ γυναῖξιν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας, καθὰ καὶ νῦν Σκυ-

σαι. Eam ad formam hic quoque reponendum est, τοῦτο δὲ καὶ ἡπῆτριόν φασιν, vel forte paulo plenius, τοῦτο γὰρ ἀκέστραν φασὶ καὶ ἡπῆτριον, ἐπεὶ καὶ ἡπῆτρια καὶ ἡπῆτης, καὶ ἀκέστρια καὶ ἀκέστης, οὓς νῦν ῥάπτας καλοῦσι. Ἠπῆτριον autem, quod & Suidas habet in Ἠπῆτρια, ῥάπτρια, dicitur & ἡπῆτριον ab Eustath. ad Od. K, p. 1647, ubi de verbis ἀκέσασθαι & ἡπῆσασθαι plura norat. Ῥάπτης recentioribus usitatum retulit in suum Gl. M. & I. Gr. Car. du Fresne ex Lex. Mf. Cod. Reg. proferens: ἀκεσται, οὓς νῦν ῥάπτας καλοῦσι. eundem vide in Παύγειν & Ῥάφθης. Th. Mag. in Ἀκέστης post allatum Homeri locum ex Βατραχομουμ. v. 183 addit, τὸ δὲ ῥάπτης, κοινόν quod male omissum in ed. Franeq. veteres habent: hinc ῥάπτρια apud Hesych. in Ἠπῆτρες, & Eustath. ad Od. E, p. 1764, v. 60. HEMST.

ibid. col. 2. l. 5. Ὁ ἀνιέται) L. ᾧ ἀνιέται. SOLAN. Scripsi ἀνιέται secutus Suid. & Etymol. pag. 778: Ὑπέρα τὸ ἐξηρημένον τοῦ κέρατος τοῦ ἰστοῦ σχοινίον, ᾧ ἀνιέται καὶ τεινέται. abiiciendum est, quod additur, τὸ σχοινίον. Eustath. ad Od. E, p. 1534: Οἱ δὲ παλαιοὶ τὴν ὑπέραν σχοινίον ἐρμηνεύσαντες κέρατος τοῦ κατὰ τὴν ἰστὸν, ᾧ ἀνιέται καὶ διατεινέται, προφέρουσι καὶ παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἃ μὲν δεῖ ἔχειν ἀφιέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων, τὸ, ἀφιέντες τὴν ὑπέραν, τὴν πῶδα διώκουσι &c. Per negligentiam descriptoris proverbium hoc in Scholio desideratur. In ed. A. vitiose τοῦ κέρεως post γέγονε δὲ abfuit καὶ, & δὲ inter ἃ μὴ. HEMST.

Pag. 139. l. 4. Τὰ κάκιστα εὐχόμενος γ.) Apud veteres etiam (εὐχεσθαι) pro imprecari coeptum erat sumi. Suidas: Εὐχομαί σοι τάδε, ἀντὶ τοῦ καταρῶμαι παρὰ Ἀριστοφάνει. Lucianus epist. XLVI, τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι. Haec scribit Goldastus ad Dosithe. § 15, n. 120. HEMST.

ead. l. 7. Εἰρηνὴ γὰρ) Nisi alia aliter suaderent, hinc putarem hosce Dialogos non nisi imperante Commodio scriptos; usque adeo me movet, quod de pace hic, & mox de parentibus a filiis veneno necatis. Sed vide, quae in argumento aliam in partem a me dicta sunt. SOLAN.

Pag. 140. l. 7. ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ) Hic & sequentes non pauci dialogi, de hereditatum captatoribus, cum tot sint numero, quibusdam emunctae naris hominibus visus est in his nimius fuisse Lucianus. Adeo ut vel acutissimus eius imitator Fontenellus id ei sub specie laudantis vitio videatur vertere. Cui hoc unum est, quod reponam: Luciano veniam debere, quod toties in hunc morem sit invehens, qui non turpissimus tan-

tum per se, sed eius aetate usitatissimus. Nihil enim Romae iis temporibus frequentius fuisse probant Poëtarum, Historicorum, omnique generis scriptorum illius aetatis perpetuae ea de re querelae. Lactantium unum, ne te morer, audi, qui dum Ethnicorum sui temporis enumerat vitia, haec habet: *Et ut quae levia sunt atque usitata dicamus, qui hereditates capient, testamenta supponant, iustos heredes vel auferant vel excludant; qui corpora sua libidinibus prostituunt; qui denique immemores, quid nati sint, cum feminis patientia certent &c.* V, 9. SOLAN.

ead. l. 9. Εὐκράτην) Huius meminit idem Lucianus in Somnio sive Gallo sub finem. Est apud Aristophanem in Equit. Eucrates, qui cum molitor esset, & dives, tamen remp. administrabat. COGN. Fictum prorsus (ut multa in sequentibus, ad Dialogum usque X) videtur nomen, Sed Romae, ea potissimum aetate, non deerant veri homines, quorum hic Eucrates personam gerit, quamvis Lucianus Graecis omnes nominibus insigniat. SOLAN.

ead. l. 10. Πεντακισμύριοι) Numerus infinitus pro finito, hoc est, septem. COGN. Benedictus, *quingagesies mille*. Quanto rectius Micyllus, *quingaginta millia*? GRON.

ead. l. 13. Ἐπιμετρήσας) Iulian. Caesar. pag. 326 C. *ἐπιμετρούντων ὑμῶν (τῶν θεῶν) τῆς βασιλείας μοι τὸν χρόνον*. De Hiskiae vita quindecim annis cumulatam idem verbum apud Patres Ecclesiasticos usurpari solet. HEMST.

Pag. 141. l. 10. Πολλὰ κακείνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοῦς καὶ ἐπελπίζει) Vertunt: ille etiam saepe admodum scite ipsos Laetat & spe inani pascit. Sed *ἐπελπίζειν* qui usurpet, aut qui in hac notione usurpet, novi neminem. Persuasi itaque mihi legendum esse *ἀπελπίζει*, ad desperationem eos redigit: *ἀπελπίζειν* enim est desperare, & cum casu quarto, ad desperationem redigere. De Iolao, qui reviruit, vide Hyginum Fab. 103. GRAEV.

ead. l. 11. Διαβουκολεῖ) Laetat, *πλανᾷ*. BOURD.

ibid. Ἐπελπίζει) Liceat mihi hic dissentire ab viro clarissimo, notante ad hunc locum, se, qui *ἐπελπίζειν* usurpet, aut qui in hac notione usurpet, novisse neminem; itaque se sibi persuasisse legendum *ἀπελπίζει*. Noster utique *ἐπελπίζειν* habet in Timone, *Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεχηνότες*. Fateor, non in eadem, qua hic, ibi ponitur notione τὸ ἐπελπίζειν. In eadem tamen, qua hic, notione id verbi agnoscit Suidas, & ex auctore, quem non nominat,

probat: Ἐπελπίζων, εἰς ἐλπίδας ἄγων. Τὰ μὲν αὐτοὺς ἐπελπί-
 ζων ταῖς ὑποσχέσεσι· τὰ δὲ ὑποσπεύον αὐτοῖς ὀλίγα κέρδη.
 Ceterum non videntur bene quadratura, διαβουκολεῖ καὶ ἄπ-
 ελπίζει, quemadmodum legi vult V. Cl. cum e contrario o-
 ptime, etiam huic loco, conveniat, *scite lactat & spe alit*, Eu-
 crates nempe adulatōres suos, eosque ἐπ' ἐλπίδος ἀσπείχει, ut
 loquitur Noster in de Mercede Cond. c. 7, dum grandaevus
 exiguum tempus videtur fore superstes. Sic Noster in Trago-
 podagra v. 29: Ἐλπίδι ματαιὰ μωρὰ βουκολούμενοι, *Vana spe*
stulte lactati. Euripides quoque in Phoenissis v. 399: Αἱ δ' ἐλπί-
 des βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος, *Spes vero lactat profugos, ut*
aiunt. At, ne quid dissimulem, Thomas Mag. hoc in Luciani
 loco non ἐπελπίζει, sed ἐλπίζει legit; ut liquet primo apud
 eum in voce βουκολεῖν, deinde in ipsa voce Ἐλπίζω ubi de
 hoc verbo ita: ἘΛΠΙΖΩ οὐ μόνον τὸ προσδοκῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ εἰς
 ἐλπίδας ἐμβάλλω. Λουκιανὸς ἐν τοῖς Νεκρικοῖς· Εὐ μάλα δια-
 βουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐλπίζει. Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδῇ· Ὅπως
 τότε αὐτοὺς θείσαντες ἐπῆλπισαν, ὡς λήφονταί Σικελίαν.
 Haec Thomas, qui ex ultimo tamen Thucydidis loco videtur
 vel τὸ ἐπελπίζειν idem iudicasse, quod τὸ ἐλπίζειν vel in Lu-
 ciano revera legisse ἐπελπίζει, & ab editoribus corruptus es-
 se; quod sicut fieri quidem potuit, ita parum ad sensum re-
 fert, utrum in Luciani hoc loco ἐπελπίζει, an ἐλπίζει, vere
 legendum sit, cum & ipsum ἐλπίζω, sive poëticum ἔλπω pro
spem facio, in iūcio, ad *spem adduco*, usurparint veteres. Sic cer-
 te Homerus Odyss. B. v. 91: Πάντας μὲν ῥ' ἔλπει καὶ ὑπέσχε-
 ται ἀνδρὶ ἐκάστῳ· quod ἔλπει Hesychius ἐλπιδοποιεῖ, Scho-
 liastes vetus & Eustathius εἰς ἐλπίδας ἀγει exponunt. Pro
 ἐλπίζω, ut modo dixi, poëtae ἔλπω, unde ἀέλπων, *desperans*,
non sperans; quae vox instauranda apud Hesychium: nam ubi
 legitur Ἀελπόντες, μὴ ἐλπίζοντες, ne dubita genuinum esse
 Ἀελπόντες· idque, ut innumera alia, sumsit Hesychius ex
 Homero, apud quem Il. H, v. 310, legitur, Καὶ ῥ' ἦγον ποτὶ
 ἄστν, ἀέλποντες σθέν εἶναι. Habet quidem, fateor, Suidas ἀ-
 ελπέων sed sine auctoritate; nec dubito, quin legendum sit
 ἀελπτέων, quod ab ἀελπτος dixerunt Graeci, ut docet auctor
 Etymologici Magni. Nec num ἐλπέω dixerint, certo sciri pot-
 esteo, quod Hesychius affert ἐλπεον. IENS. V. Iens. Le& Luc.
 V. Hemsterh. p. 7. Th. Mag. ἔλπ— legisse videtur. Sic Thu-
 cyd. VIII, 1: θείσαντες ἐπῆλπισαν ὡς λήφονταί Σικελίαν. &
 Od. B, 91; N, 380. SOLAN. Ἐλπίζει Thomas Mag. habet in
 βουκολεῖν & Ἐλπίζω, utrum vitioso codice deceptus, an ipse
 Lucian. Vol. II.

male multatus a librariis, haud omnino mihi exploratum est. Si quis Thomae patrocinari velit, non inepte puet, eum scripsisse, Ἐπελπίζω οὐ μόνον τὸ προσδοκῶ, quod rectum esse mox patebit, & in Luciani verbis, καὶ ἐπελπίζει, quia subiectus Thucydidis locus, ubi literis expressis ἐπήλπισαν, prioribus, nisi ita refinxeris, convenire non videtur; quamquam obstare nonnihil fateor iteratum illud ἐλπίζει in Βουκολεῖν. nec de menda quidquam subodoratus fuit Nicol. Loënf. Epiphyl. II, c. 23. Hoc utcunque fuerit existimatum, in Luciano certe ἐλπίζει nullo modo tolerari potest: licet enim in Homero simplici verbo ἔλπειν addita sit virtus activa εἰς ἐλπίδας ἄγειν, oratio tamen prosa illum usum τοῦ ἐλπίζειν constantissime repudiavit: recte sive Ammonius, seu Herennius Philo, & prorsus accommodare: Ἠλπισαν καὶ Ἐπήλπισαν διαφέρει. Ἠλπισαν μὲν γὰρ αὐτοὶ τινὰς ἐλπίδας ἔχοντες περὶ τίνος. Ἐπήλπισαν δὲ ἑτέροι ἐτέρους, εἰς ἐλπίδα ἤγαγον. Quamobrem vulgatae bonitatem lectionis optime contra Graevium asseruit Ienius: alienum est ἀπελπίζει, atque abhorret a Luciani proposito: neque eum errorem non facile vitasset vir magnus, nisi mentis acies vel contentione fatigata, vel alibi fuisset occupata. Ipsum hoc ἐπελπίζειν, *spem facere, spe proposita laetare & frustrari*, iam Stephanus annotaverat Th. T. I, p. 1199, Thucydidis, Luciani & Suidae auctoritate munitum: ad Thucydidis locum, qui sub initium est libri VIII, Scholiastes interpretatur, εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλειν. In Grammaticis & Suida saepius occurrit explicandis proximae potestatis verbis appositum: Ἐψυχώγησε, ἐπήλπισε &c. Bato apud eundem in Πυθαγόρας Εφέσιος, αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποσχέσεσι. quam partem in Ἐπελπίζων omisso scriptoris nomine proponit. Dion Cass. p. 893 C. καὶ τοῦ πολέμου, ᾧ μάλιστα ἐβαρύνοντο, ἀπαλλάξιν ἐπελπίσας. Appian. de B. P. p. 66 D. καὶ ἐπήλπισαν (Φαμαίαν) περὶ πλείονων. de B. Mithr. p. 216, πολλὰ περὶ Ἀσίας αὐτῷ καὶ τῶν ἐγγύς ἐθνῶν ἐπελπίζοντες. ubi legendum αὐτὸν, ut apud Ioseph. A. I. XIII, c. 12, § 2, XV, c. 7, § 1. alioqui sensus foret, *multum in eo spei de Asia finitimisque gentibus habentes repositum*; quod a sequentibus & Appiani mente longe discrepat: nam Gelenius quidem interpres plane aberrat: de B. Ann. p. 341 C. καὶ τοὺς ἐνδον ἐπελπίζων. Non aliter Graeci Pf. CXVIII, 49, Μνήσθητι τῶν λόγων σου τῷ δούλῳ σου, ὃν ἐπήλπισας μέ illud paulo plus abit IV Reg. XVIII, 30, Καὶ μὴ ἐπελπίσῃτω ὑμᾶς Ἐζεκίας πρὸς (vel ἐπὶ) Κύριον. & ne vos frustretur Ezeekias spes vestras ad Dominum convertendo, Structura

mutata diversam huic verbo significandi formam induit, ἐπελπίζειν τινί, *spem in aliquo collocare & repositam habere*: Heliodor. VII, pag. 356, τὸ μὴδὲν αὐτῷ συνειδῶτα φαῦλον εὐμενεῖα τῇ παρὰ τῶν κρείττονων ἐπελπίζειν: plenius Socrates H. E. VIII, c. 16, τοὺς ἐπὶ ἡλικίᾳ ἐπὶ τῷ ἑσταυρωμένῳ. Fit autem aliquando, nihil ut a simplici ἐλπίζειν fere differat ἐπελπίζειν: Pausan. IV, p. 342, καὶ ὁ μὲν ἐπὶ ἡλπιζεν, Ἀθηναίων δυνηθέντων ναυτικῷ, κάθοδον εἰσεσθαι σφισιν εἰς Ναύπακτον: finitimum est Nostri ἐπελπίσαντες in Tim. § 21, & Scholiastae Pindari ad I. Z, 50, ἑσχατὰ ἐπελπιζοντες. Haec certe fidem conciliant egregio Codici Cass. qui solus habet exquisitius, καὶ ἅμα ἐπελπίζων ὥς καὶ μεταβαλεῖται, in Thucyd. VIII, 54. nihil oberrat, quo minus Pausaniae placere potuisset, ὥς κάθοδος εἴσεται σφίσιν. HEMST.

ead. l. 13. Τὸν κλῆρον ἐν σφίσιν δ. βόσκονται) Si consideratius attendas, videtur istud orationis membrum nonnulla parte laborare. Memini, cum placeret, τὸν κλῆρον ἐλπίσι διηρημένοι βόσκονται: nam & praecedit ἐπελπίζει, & paulo post ἀπὸ μέσον τῶν ἐλπίδων sequitur. Cicero pro Cluent. § 72: *Hic ille planus improbiſſimus, quaestu iudiciario pastus, qui illi pecuniae, quam condiderat, spe iam atque animo incubaret.* Tum ἐλπίσι praeditum est tali dote, quae ad utrumque verbum διηρημένοι & βόσκονται apte congruat: proverbium non ignotum, Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενούς βρότους, notavit Schol. Eurip. ad Phoen. v. 399, Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὥς λόγος: eodem spectat illud Sophoclis, Ἐλπίς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν quae fuerunt Heraclito observata de All. Hom. pag. 453, τὰς ὑπνέμους ἐλπίδας, (ita legendum pro συννέμους ἐλπ.) αἱ βόσκουσι τὸν βίον ἡμῶν: hinc eleganter Παμβώτης τύχη, ἐλπίς παντοτρόφος, apud Hesychium ex veteri Tragico: atque ut βόσκειν & βόσκεισθαι, sic & βουκολεῖν & βουκολεῖσθαι χρῆσταις, ἀγαθαῖς, vel κεναῖς, ἀπατηλαῖς, ψεύδεσιν ἐλπίσι passim frequentantur. Quod si quis tamen vulgatum mordicus tenere malit, hoc pacto sensum capiet: *Hi vero iam sorte inter se divisa pecudum ritu securi pascuntur, vitam beatam sibi attribuentes, rationibus suis adscribentes, ea τοῦ τιθεῖναι potestate, quam ad Dialogum superiore exposuimus: βόσκειν vero de hominibus etiam usurpari, sed saepe cum contentu quodam & contumelia, ut significetur, eos pecoribus similes & abiectissimos esse, docet C. A. Dukerus ad Thucyd. VII, 48. Praeterea paulo inferius ἡκέτωσαν, etsi non ignorem usum eius verbi, in his etiam dialogis, de iis, qui vita functi ad infe-*

ros descendunt, si scriberetur ἐλκίσθουσαν, haud equidem aspernarer: ad eam nos coniecturam vocabuli violentioris, quod commode iungatur cum ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων, invitat ipse Pluto, qui scilicet iam ante dixerit, κατὰσπασον ἐφεξῆς ἅπαντας, & μοχ κατὰσπα. Non videbantur aequo animo & sponte sua descensuri, quos tanta somniatae felicitatis spes repente destitueret, sed trahi eos obrortoque collo rapi oportebat: debuit sane Mercurius aliquando per vim asperius protrudere renitentes, ut perquam facete Noster, quo nemo melius res inferorum ad unguem calluit, narrat Dial. XXVII; & Καταπ. c. 9, ἔλκετε αὐτὸν, & c. 11, σύρετ' αὐτὸν εἰς τὸν ποδός. Quod autem μοχ τὸν ὄνειροποληθέντα πλοῦτον, id plane similiter dixit scriptor aliquis (Aelianum auctorem stilus indicat) apud Suidam in Κοροῦτος· μηδὲ μὴν ὄνειροπολοῦντες τὴν ἐκ κλήρου διαδοχὴν. HEMST.

Pag. 142. l. 1. Ἰόλαος) Hic cum ad decrepitam aetatem pervenisset, Herculis precibus iuventuti restitutus est, ut Ovidius fabulatur Metam. IX, 398: — *dubiaque tegens lanugine malas Ora reformatus primos Iolaus in annos.* COGN. V. Ovid. Met. IX, Hesiod. ἀσπ. initio, & Hygin. 103. Scholiastes hic turpiter erravit. SOLAN.

ead. l. 3. Κακοὶ κακῶς) Sic idem passim: Aristoph. in Plut. Aristaen. Heliod. BOURD.

ead. l. 7. Πρωθένης) Vox Homero familiaris, quam hic mendose pleraeque exhibent edd. Sed recte eadem Συρ. c. 35. V. II. I, 445. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἰαντος) L. Αἴαντος sed Scholiastes confundit hunc cum Οἰλεο: & μοχ ὑπέρηγρος. SOLAN.

Pag. 143. l. 14. Οἰκέταις τέτρασιν ἐπικενυφῶτα) In quatuor famulos incurvatus. Idem Nigrino. BOURD.

ibid. Κορύνης μὲν τὴν ῥίνα, λήμης δὲ &c.) Hae vel praecipuae sunt earum vocum, quarum usu frequenti tam proprio quam figurato insignis est Lucianus & notabilis: vix enim ulum alium reperias scriptorem, ubi toties recurrant. Multa Stephanus collegit Ind. Thes. in Κόρυθα: alia Gatakerus ad M. Antonin. IX, § 29. neutri tam sedula fuit diligentia, ut Luciani penum exhaurire potuerit. Dicemus opportuniore loco. HEMST.

ead. l. 16. Ἐμψυχόν τινα τάφον) Terpsion Thucritum senem decrepitum vivum sepulcrum, sive cadaver appellat, qua proverbiali figura utitur Sophocles in Antigone. Huc pertinet etiam illud Mimi Laberii apud Gellium: *similis sepulcris nil nisi no-*

men retineo. COGN. Ex Erasmi Chiliadibus descripta in *Vivum cadaver: Vivum sepulcrum*. Pleraque Gilb. Cognatus, quae quidem paulo sunt doctiora, aliis debet; quibus sollicitè demonstrandis operam navare non est animus. Vultures Gorgias ingenii vitio tumide dixerat ἐμψύχους τάφους, damnatus propterea non solum, sed irrisus etiam a severioribus arbitris: vide Longin. περὶ Ὑψ. p. 18, & Comment. Quamvis sublimiorem figuram, si commode, flexu totius orationis adjuvante, ponatur, & ratione defendi & exemplis posse existimem, facile tamen dederò castigatius usurpasse Lucianum de *silicernio*, vel *sene capulari*, qualem, cum debilitatis animi corporisque viribus sepulcro quam vita longiore dignior est, non tantum τυμβογέροντα Graeci, praesertim Comici, sed & σοφὸν & σοφέλλην per convicium appellitare solent. HEMST.

Pag. 144. l. 2. Ἀνὰ ποταμῶν) Ἀνὰ ποταμῶν χωροῦσιν αἱ πηγαί. Proverb. in ea, quae accidunt ἐναντία τῶν ὀφειλόντων. Repetit de Merced. cond. Utitur Aeschyl. Eurip. Aristoph. BOURD. Mutilus videri possit hic locus; sed in eiusmodi proverbialibus locutionibus saepius invenias aliqua sui parte truncata afferri verba. Euripidis, ad quos alludit, versus scholium exhibet ex Med. 410. Proverbium, de quo fuse Paroemiographi, & ad eos Andreas Schottus, Menag. ad Diog. Laërt. p. 193. p. 139 E. Hesychius observat, Aeschylum eo proverbio usum esse. V. Hemsterh. p. 31. παροιμία δὲ τοῦτο (inquit Scholiastes Euripidis ad hunc locum) ἐπὶ τῶν εἰς τὸ ἐναντίον καὶ παρὰ τὸ προσῆκον μεταβαλλομένων πραγμάτων. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν πολλάκις ἐκφέρει) Leg. Erasmi. BOURD. Erasmus prolato Luciani loco haec addit: *Id est, Nunc id evenit, quod vulgo dici solet, Plaustrum saepenumero bovem ipsum aufert. Translata metaphora a plaustris per declive retro labentibus, unaque secum bovem auferentibus*. Labitur, ut saepius, quam a quoquam hactenus animadversum fuit, in adagiis explicandis, ingens patriae nostrae decus, cuius errores magnis virtutibus compensatos illa literarum tum primum renascentium rudimenta fatis excusant. Ἐκφέρειν ea, qua voluit, potestate sumtum mihi quidem non approbabit: hic certe, si rectum foret, vertendum erat, *plaustrum bovem saepe effert, eiusque funus ducit*. Tum neque illud fatis commode, nec ad ingenium linguae Graecae, quod paroemiam hunc in modum integram reddat, ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν ἐλαύνει sequi debuerat Grammaticos praecedentes, qui ἔλκει vel adiiciunt, vel supplendum.

esse monent. Mich. Apost. C. IX, n. 66, Ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν) λέγει τὸ ἔλκει ἐπὶ τῶν ἀντεστραμμένως τι ποιοῦντων Diogenian. C. III, n. 30. nec Graeci tantum, sed & nostrates hoc ipso similive proverbio rerum ordinem inversum praeposterumque significare solent. Non alia Luciani mens, qui sane nihil hic discrepans indicare voluit ab istis praecedentibus, ἀναστρέφειν δὲ μηδαμῶς, & ἀνὰ γὰρ ποταμῶν τοῦτο γε. Iam si hanc sententiam nostri scriptoris, uti decet, pro explorata teneas, locum tueri nequit supervacuum illud, quin immo putidum, πολλάκις ἐκφέρει quis unquam iis verbis aut additis, aut ad integrandam paroemiam est usus? Quocirca, ut dicam, quod res est, vehementer suspicor, assumentum hocce ab indole proverbii tam alienum deberi incauto lectori, qui, ubi funerum ducendorum mentionem fieri videbat, istiusmodi verbum nimis liberaliter attexuit: refeceris inutilem caudam, quanto rotundius atque ornatus exhibit oratio? Νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν. Confer initium Dial. VIII. HEMST.

ead. l. 8. Ἐπιχαίρετε) Melius ἐπιχαίετε. BOURD. Bourdelotius recte vidit, legendum esse ἀλλοτρίοις ἐπιχαίετε, alienis inhiantis: & firmant excerpta Mf. vulgatum ἐπιχαίρετε est ab hoc loco alienissimum. GRAEV. Ἐπιχαίετε) Genuina haec lectio reperitur in Mf. Gr. P. L. & ed. I. Usurpat etiam Demosth. p. m. 278 A. In reliquis corrupte ἐπιχαίρετε. eodem vocabulo usus est sub finem Dial. praeced. οἱ δὲ προαπίτωσαν αὐτοῦ μάτην ἐπιχανόντες. SOLAN. Ἐπιχαίετε, pro vulgato ἐπιχαίρετε, tam prompta emendatio, ut ne Bourdelotium quidem effugerit: suam ipse locutionem facile defendet Lucian. Dial. superiore, μάτην ἐπιχανόντες. & in Tim. ἐπιχεχνόντες μόνον τῷ χρυσίῳ. alterum vix Graecum; dicendum fuerat. ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρετε, quemadmodum in Iamblich. Protr. Μόνη γὰρ αὕτη ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν οὔτε ἐπιλυπεῖται ἀγαθοῖς ἀλλοτρίοις, οὔτε ἐπιχαίρει κακοῖς τῶν πέλας: unde pessimum hominum genus ἐπιχαίρεκακοί sunt dicti. Ceterum est ad hereditarum materiam ita conveniens Libanii locus T. I, p. 947 A. ut describendi laborem subterfugiendum mihi non putem: Ἦν δὲ τις ἀνὴρ ἐν Αἰγύπτῳ φιλοχρήματος οὗτος ἐποιεῖτο φίλους, οἷς παῖδες οὐκ ἦσαν, ὅπως αὐτοῖς αὐτὸς εἴη παῖς γενόμενος δὲ ἐξ ἀπύρου πλούσιος εἰς τὰ τῶν τελευτῶντων εἰσὶν, ἦχθετο τοῖς ἐτι ζῶσι τούτων τῶν πατέρων. Μακαρίζοντος δὲ ποτὲ αὐτὸν ἀνδρὸς ἑτέρου τὰ αὐτὰ νοσοῦντος τῆς τύχης, δὲ ἦν αὐτῷ πλούσιος εἰς μέγας ἐκ πολλῶν

ἀθροισθῆναι, μήπω γ', ἔφη, μὴ μακάριόν με καλεῖν πρὶν ἂν καὶ οἱ-
δε ἀπέλθωσιν· εἰπὼν, ὧν εἰς τὰς οὐσίας ΕΚΕΧΗΝΕΙ Philo Iud.
de Decal. p. 763: ὁ γὰρ τοῖς ἀλλοτρίοις ἐπικεχηνώς. HEMST.

ibid. Εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτοὺς) Εἰσποιεῖν Graecis est, ado-
ptandum aliquem tradere in gentem aliam ac familiam; quo
παῖο sensu parum distat ab ἐκποιεῖσθαι, nisi quod illud ad fa-
miliam sit referendum, in quam quis transire iubetur, hoc ad
eam, unde in alienam potestatem exit: hic fori Attici usus; sae-
pe tamen liberior & amplior quaedam illi verbo virtus accedit.
Isaeus pro Euphil. apud D. Halic. T. II, p. 176, εἰπερ ξένον ὄν-
τα τοῦτον εἰσποιούμεν ἀδελφὸν ἡμῖν αὐτοῖς. Paus. IV, p. 314,
Μισσηνιοὶ γὰρ οὐκ εἰσποιούσιν Ἀριστομένειν Ἡρακλεῖ παῖδα ἢ
Διῖ. Heliod. IX, p. 449, τῷ βασιλεύοντι παῖδας ἑαυτοὺς εἰσποι-
οῦσι. Lucian. Deor. Conc. § 4, Bacchus, inquit Momus non
mediocriter indignans, ὅλην φρατρίαν εἰσποίησεν ἡμῖν, totum
gregem in nostrum Deorum ordinem intulit atque inferuit. Εἰσποίησα-
σθαι vero non pater tantum dicitur filium afciscens atque ado-
ptans, sed & iudex, talem adoptionem, si forte venerit in con-
troversiam, sententia sua confirmans: utrumque reperire licet
apud Isaeum tum in Actione pro Euph. cuius partem conser-
vavit Dionys. Halic. T. II, p. 175, tum in ceteris orationibus,
quae supersunt, & omnes in hereditatum iudiciis ac iure ver-
santur. Hinc intelligi potest, quid sit τοῖς ἀτέκνοις τὸν γερών-
των εἰσποιεῖν ἑαυτὸν. Verum praeterea singularis est signifi-
candi vis in participio φέρων, quam orationis partem Budaeus
ornatus magis causa, quam significationis, poni censet C. L.
G. p. 393, haud multum dissentiente Stephano in App. p. 78.
Ad Aelian. V. H. VIII, 14, agnoscunt παρὰ λέκον illud Atticum
Faber & Kuhnus; hic tamen, ut erat Graeci sermonis cal-
lentissimus, insuper observans saepius significare sua sponte,
data opera, & ubique orationi pro rei sublatrae indole emphasisin
addere. Perizonius, hac quidem in eruditionis parte Kuhnio
multum inferior, notat abundare tali in constructione hoc partici-
pium, vel potius declarare impetum quendam aut certum consilium
agendi id, quod agitur. Nihil est horum, quod non suis in locis
aptam sedem inveniat: haud raro ita collocatum offendes, ut
illibato sensu abesse posse videatur. Manetho, quem cetero-
quin elegantiae Graecae arbitrum non capiam V, 21, Μύθοισι
αὐρανόισι φέρων παρέθηκε γελῶσα. Sopater apud Stob. p. 312.
Homero satis non fuit principem vocare patrem, ἀλλὰ καὶ
τὸν ἥπιον φέρων ἐπέθηκε τῷ πατρί. Demosth. de Pace p. 61 C.
argentum, si in alteram librae lancem imposueris, ὀχρεῖται

φέρων, καὶ καθεύκυσσε τὸν λογισμὸν ἐφ' αὐτό· nisi transposita legi malis, οἰχεται, καὶ καθεύκυσσε φέρον· quem usum, sed rarius, inesse quoque memini participiis ἄγων & ἄρας. Aliquando verbis iunctum, quae vehementiorem motum continent, vim incitandi ac propellendi adiuvat: velut in istis, φέρουσα ἐνέβαλε Herodot. VIII, c. 87, φέροντα ἐμβάλλειν, ἐνσεῖσαι ἑαυτὸν, ἐκτραχηλίσῃ φέρον, φέρων ἑαυτὸν ἀφῆκεν, ᾤθησεν ἑαυτὸν φέρον· cuiusmodi ex scriptore nostro multa subministrabit Index. Sed quam diversa praeterea verborum genera complectatur, depromtis ex uno Aeschine exemplis ostendere lubet: in Timarch. p. 25, v. 4, Ἀπαγαγὼν γὰρ αὐτοὺς (ita de iudicibus loquentem Demosthenem facit) ἀπὸ τῶν περὶ Τίμαρχον αἰτιῶν ἐπέστησα φέρων ἐπὶ τὸν κατήγορον· in Ctesiph. p. 65, v. 25, καὶ εἰς τοῦτο φέρων περιέστησα τὰ πράγματα, ὥστ' &c. cum quo convenit illud Libanii T. I, p. 707 A. τοιγαροῦν εἰς τοῦτο μετέθηκα τὰ πράγματα φέρων pag. 66, v. 25, Callias Chalcidensis ἀδικήσας Φίλιππον κακείθεν ὑποδράς ὑπέβαλεν ἑαυτὸν φέρων Θηβαίοις· quomodo Plutarch. T. II, p. 4 B. plerique parentes in quodcumque inciderint pravam mancipium τοῦτω φερόντες ὑποβαλλοῦσι τοὺς υἱούς. P. 74, v. 6, Demosthenes τὴν κατὰ γῆν (ἡγεμονίαν) ἀρδὴν φέρων ἀνέθηκε Θηβαίοις v. 23, προσέμιξε φέρων τὸν κίνδυνον ἀπαρασκευῇ τῇ πόλει· in quorum sane nonnullis tantundem fere valet, atque *ultra & de data opera*. Sunt etiam locutiones, ubi propensionem animi, agendique studium apertius declarat: sicut in illo Longini p. 198, Ὁ πᾶς αὐτοῖς (Homero, Platoni, Demostheni) αἰὼν καὶ βίος φέρων ἀπέδωκε τὰ νικητήρια· & Clementis Strom. VII, p. 727 D. qui athletarum aliquem ita fuisse precatum refert: Iuppiter, si mihi cuncta sunt diligenter adobeundum certamen praeparata, ἀπίδος φέρων δικαίως τὴν νίκην ἐμοί. Achill. Tat. I, p. 25, εὐθύς ἐχαρίσατο φέρων αὐτῷ τὸν ἵππον parum discedit apud Plutarch. T. I, p. 633 B. cum piratae τοὺς μετ' ἄλλους διέφευγον ἡγεμόνας, Πομπηίῳ δὲ φερόντες αὐτοὺς μετὰ τέλει καὶ γυναικῶν ἐνεχείριζον· & Aelian. H. V. VI, c. 1. Hinc iam porro eiusmodi verbis annectitur, ut insinuandi sese applicandique ad aliquem & commendandi speciem praeferat. Maxim. Tyr. Diff. XXXI, p. 315, καὶ τίμῃ φερόντες ἑαυτοὺς ἐπιτρέφομεν; Plutarch. T. I, p. 155 D. Οὕτω δὲ φέρον ὁ Περικλῆς τῷ δήμῳ προσένειμει ἑαυτὸν. Julian. Or. VII, p. 231 B. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ θεῶν πατέρ, ἑμαυτὸν φέρον ἀναβῆσαι· frequenter autem ad eos pertinet, qui in doctorum se fidem ac disciplinam tradunt: eo loquendi more delectatus Eunapius: de Porphyrio

p. 14, προσέθετο φέρων ἑαυτὸν Plotino : pag. 34, Aedesius ὅλος ἐπιδούς ἑαυτὸν ἀνέθηκε φέρων εἰς τὴν ἐτι λειπομένην παιδείαν· p. 49, ἐπέδωκεν ἑαυτὸν φέρων τῇ χείρῳ τῶν ὁδῶν. Damasc. apud Suid. in Σεβηριανός· τῷ Πρόκλῳ φέρων ἑαυτὸν ἐπιδούναι· atque eum in modum est fere capiendum, quod Porphyrius apud Euseb. H. E. VI, c. 19, de Origene scripsit, πρὸς τὸ βάρβαρον ἔξώκειλε τὸ λήμμα, ὃ δὴ φέρων αὐτὸν τε καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἔξιν ἐκαπήλευσε· quorum, quia summus Valesius aberravit, vertendo sensum explanabimus: *ad barbaram Christianorum & audacem disciplinam velut in scopulum impactus adhaesit, cui agglutinatorum seque turpiter vendidit, suamque in philosophiae cultu sollicitiam.* Poteramus, si liberet, in pluribus exemplis lapsus eruditorum hominum patefacere. Nunc quando haec potestas ad vultures hereditas transit, significantur scilicet irrepere blando lenocinio, seseque ingerere, ut Petronius ait loco percommodo c. 140, *Philumene, quae multas saepe hereditates officio aetatis extorserat, tum anus & floris exstincti, filium filiamque ingerbat orbis senibus*: Cicero pro Caecin. § 13, *atque etiam se ipse inferebat & intrudebat*: ubi nescio quam recte aliis ingerbat, aut inferebat placuit. Saepius ita Noster: πρὸς Ἀπαιδ. c. 19, εἰ μὴ ἑαυτὸν φέρων ταῖς τοῦ γέροντος ἐκείνου διαθηκαῖς παρατέγραψας· quae huic loco sunt simillima. In Lapith. paulo aliter c. 22, (ταῖς πολὺ σοῦ πλουσιωτέροις) οὐδ' ἐπὶ πάντοτε φέρων ἑμαυτὸν ἐπέδωκα. Ex his liquido apparere arbitror, quam elegans sit & appositae Luciani verborum sententia: *Vos autem, malum! quid est causae, cur alienis inhiatis, ac subdole irrepentes vos orbis senibus adoptandos ingeratis?* Nolim tamen ita quis existimet, quasi variatas illas significandi figuras in participio φέρων solo residere censerem: hoc dixi, ab uno motus incitatoris capite, prout diversis orationum formis ac verbis aliis aptatur, prodire diversos, structura diducunt, potestatis eleganter immutatae rivulos, quorum cursum ac virtutem consequi non licet, nisi circumscriptione quadam utaris ad interiores sententiae recessus excutiendos. HEMST.

ead. l. 15. Τῶν ἐρωμένων) Tacent libri scripti editique: quibus etiam invitis, si Luciani mentem, & institutum orationis ordinem sequaris, particula negans videbitur inferenda, τῶν οὐκ ἐρωμένων· potior est Codicibus ipsa sententiae vis perpensa: *Rem quandam & artem, inquit, excogitastis novam, vetularum ac senum amorem, tum quidem maxime si prole careant: nam quibus liberi sunt, eos nos curatis, neque amore prosequimini. Atque adeo iam multi eorum, qui non amantur, comperta vestri amoris versutia,*

etiam si liberos habeant, odisse se tamen illos fingunt, ut & ipsi amatores nanciscantur. Liqueat, credo, quos dixerat ἀνεράστους, οὐκ ἐρωμένους mox appellari: tum ὡς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχουσι consistere nequit, nisi legeris οὐκ ἐρωμένων. Συνέπτες an συνιέντες scribatur, parum refert: hoc tamen librorum in gratiam prae tuli. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Χωροῦσι) Supple τὰ ὕδατα. SOLAN.

Pag. 145. l. 1. Συνέπτες ὑμῶν τὴν πανουργίαν) Scribendum Mf. suadente, συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν, qui intelligunt vestras artes aut astutiam. GRAEV. Συνιέντες G. P. & Coll. Sed vide finem Dialogi sequentis. SOLAN.

ibid. l. 4. Δωροφορήσαντες) Sic legit interpretes; sic reposuimus, cum male antea Δορυφορήσαντες. BOURD. Δορυφ— antiquam & genuinam, ut putamus, lectionem reposuimus. Exstat autem in G. P. L. Fl. Ald. I. H. B. & Fr. Mutarunt P. S. & A. & fecerunt Δωροφορή—. V. Νηγ. c. 14. SOLAN. Haud ineptum erat, quod interpretibus & Bourdelotio arrisit, Δωροφορήσαντες, & probae notae verbum, Aelian. de Anim. VIII, 11, τὸ πρόσωπον τοῦ ἐρωμένου καθαίρειν, καὶ Δωροφορεῖν αὐτῷ θηρόντα πάντοια, & huic rei apprime conveniens, ut Polystratus ostendit Dial. IX, παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἀπανταχῶθεν τῆς γῆς κάλλιστα. Cur tamen lectionem priscam moveremus, causa fuit nulla; praesertim cum membranae veteres nihil innovarent: Δορυφορήσαντες ergo, qui divitem spe tabularum honorifice semper fuerant profecti, & perpetuo quasi satellitio stipaverant. Verum exemplum prodidit Plinius VIII, Ep. 18, Domitii Tulli, qui, cum se captandum prae buisset, reliquit filiam heredem, frustratus improbas spes hominum, quos sic decipere, pro moribus temporum, prudentia est. HEMST.

ead. l. 6. Ἀποσμυγέπτες) In cod. Mf. οἱ δὲ ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας καταγελασθέντες, illi vero derisi frendent dentibus, quod multo magis mihi probatur, quam, quod in editis exstat, ἀπασμυγέπτες, dolore ardentes: est enim valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum. GRAEV. Glossema est, quod in Mf. Gr. P. & L. legitur, καταγελασθέντες. Genuina ἀποσμ. quam omnes impressi agnoscunt. Aliud paulo est, quod legitur in 'Et. Δ. VII, οὐ δὲ ἐκεῖνον μὲν ἀπεμύκτισας, sed eodem fere redit. Certe ἀπομύττω emungere est, (vide ιστ. a. c. 24) quod in utraque lingua eleganter admodum ad eos transferretur, qui, cum pecuniam variis artibus ab aliquo expresserunt, in sinu rident, & sibi plaudunt. Sed tum legendum foret ἀπομυγέπτες, nisi forte hic sigma, ut in quibusdam sit, insertum

dicas. Si haec non placet, aliam addam coniecturam: ὑποσμίχουμαι, uti ex Suida & Hesychio videre est, metaphorice urere est. Apud Simonidem σμύχω de tempore dicitur, quod omnia absumit. Grot. 143. & apud Theocrit. de Amore Flor. 269. Vid. Od. Γ, 195. Δ, 672, ἐπισμυγερῶς. Si itaque levi mutatione velis ὑποσμυγέντες pro ἀπ— substituere, optime sic etiam sensus se habebit, aut saltem satis commode. Si quis nunc, quid sentiam, roget; dicam. Primo καταγελασθέντες merum glossema mihi videtur, in textum ab iis illarum, qui verbum Luciani, quaecumque tandem fuerit, ut sibi incognitum repudiabant. Secundo, emungendi mihi sensus, quod & glossema admittit, perplacet: atque adeo, aut ἀποσμυγέντες, ut legitur; aut, si per Grammaticos non liceat, ἀπομυγέντες omnino legendum purem. SOLAN. Ἀποσμυγέντες) Pluribus in libris extat huius vice καταγελασθέντες, certissimum genuinae vocis, qualiscumque a Luciano fuerit profecta, interpretamentum; qua de re dubitationem omnem tollit Scholiastes Vossianus. Nisi animum alibi praestantissimus Graevius habuisset occupatum, qua erat ingenii perspicacia, pro lunone nebulam amplecti refugisset. Quando autem valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum pronuntiat, id eo quidem magis est considerandum, quia in Luciano certe nusquam, si exceperis hunc locum, occurrit. H. Stephanum nulla vitii tetigit suspicio, ut qui explicationem, eamque non unam, tentarit Thef. T. III, pag. 891. Eius sententia, hoc in genere momenti non mediocris, in medium proferri meretur: Ἀποσμύχω, Deuro, igni absumo. Metaphorice vivitur Lucianus in dial. Terps. & Plut. ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας ἀποσμυγέντες; cum stridore dentium infrendent, & prae dolore ardescent, seu exardescunt. Nisi malis extabescentes, macerati & confecti dolore: nam σμύχω significat non solum καίω, verum etiam μαραίνω. Haec ille: sed antequam explorati quid constitui possit, enodanda venit paulo diligentius natura verbi & propria significandi dos. Illam veteres posuerunt non in igne luculento, qui late flammam conspicuam spargat, sed in eo, qui caecis intra viscera corporum alimentis nutritus sensim serpit proxima corripens, fumoque se tantum prodit. Idem paene verbum & pronuntiandi modo, & significatione Belgae servamus. Licet Homerus aliquantulum, utpote poeta, legem eam migaverit Il. I, 649, — κατὰ τὰ σμύξαι πυρὶ νῆας, vim tamen nativam recte Scholiastes declarat, ex eoque Eustath. pag. 781: Ἔστι δὲ σμύξαι τὸ καῦσαι, ἢ καπνὸν ἐκ πυρὸς

ἀναδοῦναι, ὃ καὶ τύφειν λέγεται· ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ χόλον ὑποσμήχειν ἢ φθόνον εἰληπται· ἐκείθεν δὲ καὶ τὸ σμυγέρον, ἥτοι ἐπίτονον &c. Conferunt autem τὸ τύφειν, quemadmodum & fecit Schol. Sophocl. ad Antig. v. 1021, exponens τὸ ἡρέμα ὑποσμήχειν non equidem intercedo, quamquam & non nihil diversa sit utriusque virtus, & per diversas orationis figuratae femitas propagata. Radix vero significandi prima in composito διασμήχειν admodum graphice depingitur a Gregor. Nyss. T. I, p. 826 D. Εἰ πῦρ ἀχύροις ὑποκρυφθεῖν τέως μὲν ἐνδοθεν διασμήχει τῇ καύσει τὰ παρακείμενα, φλὸξ δὲ κατὰ τὸ φανώμενον οὐκ ἐκδίδεται, ἀλλὰ δριμύς τις καπνὸς βιαίως ἐνδοθεν συνθλιβόμενος διεξέρχεται paulo dilutius a Phil. Iud. de V. M. p. 662 B. restant, inquit, everfae Sodomae documenta, καὶ καπνὸς, καὶ ἢ ἔτι ἀνεδιδόμενη φλὸξ ἀμαυρὰ, καθάπερ διασμυχομένου πυρός. Hinc clare conficitur, parvam in Artemidoro labem insidere II, c. 10, ubi primum οἶκος καιόμενος καθαρῷ πυρὶ καὶ μὴ συμπίπτοντες fausta portendunt: tum contra οἱ δὲ σμυχόμενοι καθαρῷ πυρὶ, καὶ καταθαλούμενοι καὶ συμπίπτοντες &c. πᾶσι πονηροί· non convenit οἴκοις σμυχομένοις καθαρὸν πῦρ· quapropter fulgor ille puri ignis addita negatione reprimendus est, ac propemodum extinguendus, οὐ καθαρῷ πυρὶ. Medici traducunt ad febres five πυρετούς, quorum alii sunt θερμοὶ καὶ διακαεῖς, alii μαλακώτεροί τε καὶ οἷον σμυχόμενοι, apud Galen. lib. I τῶν πρὸς Γλαυκ. Θεραπ. Heliodorus semel significatione propria II, p. 79, καλᾶμους, εἴπη τινες ἔτι σμυχόμενοι περιελείφθησαν, ἀφάμενος, translata saepius usurpavit: de animi doloribus & interno cruciatu I, p. 33, ὡς πάλαι γε σμυχόμενος ἐμαυτῷ, καὶ τὸ πρᾶγμα δι' ὑποψίας ἔχων ἀπορίᾳ τῶν ἐλέγχων ἡσύχαζον· ubi nemo diffitebitur, aptius accedere particulam σμυχόμενος ἐν ἐμαυτῷ· iram & aemulationem, sed pectore pressam atque intus reductam notat VIII, p. 374, ὃ δὲ καὶ φύσει μὲν τὴν εὐνούχων ζηλοτυπίαν νοσῶν, σμυχόμενος δὲ καὶ πάλαι κατὰ τοῦ Θεαγένους. Verum dignus est, quem pristino nitore reddamus, locus lib. X, p. 484: καὶ ταῦτα εἰπὼν ὃ μὲν ἐπέβαλε τῇ Χαρικλείᾳ τὰς χεῖρας, ἀγείν μὲν ἐπὶ τοὺς βραχίους καὶ τὴν ἐπ' αὐτῶν πυρκαϊάν ἐνδείκνυμενος, πλείονε δὲ αὐτὸς περὶ τῷ πάθει τὴν καρδίαν σμυχόμενος· posteriora ne verterent, interpretes deterruisse credo difficultatem, quam tamen tollere Vat. Cod. ope pronum est, modo πυρὶ, quod is praeber, pro περὶ adsciscamus: posses τῷ πάθει quasi per ἐπεξήγησιν appositum fervare; sed reiectum liberabit orationem ingrato tractu, & sententiae vim atque acumen argutius ad-

struet: ipse maiore, quam in aris ardebat, sollicitudinis aestu confectus. Denique locutio rarior insolentius est formata VII, p. 342, ἡ δὲ Χαρίκλεια σεσηπός τι καὶ κατασφυγμένον ὑποβλέψασα, Chariclea vero ringens, & torvius, ut iellam indignationem facile proderet, in illam intuita. Exstat illud κατασφυγείν de amoris aestu, quo animus contabescit apud Theocrit. Eid. III, 17. de moerore VIII, 90, Ὡς δὲ κατασφυγῆθαι, καὶ ἀνετράπητο φρένα λύπα· & in Phalaridis Ep. 144, ἀλλ' ὅτι καὶ τὸν ἐκείνης (uxoris defunctae) δαίμονα, εἰπερ αἰσδοιτό σε οὕτω κατασφυγέμενον, ἀνιάσθαι μὲν εἶκός, αὐτὴν δὲ (vel αὐτὴν τε) τὴν πλείστα μὲν εὐφράνασαν τὸν ἄνδρα &c. eum in modum si verba nulli interpretum intellecta levi manu refingantur, & distinguendo legitimum ordinem accipiant, sensum habebunt expeditum. Hefychius quem Lexicographi solent morem, ad vim linguae pandendam parum accommodatum, secutus exponit Σμύξαι & Κατασμύξαι, μαρᾶναι, καῦσαι, ἐμπᾶσαι· neque tamen non est commodum illud μαρᾶναι, quod in virtute verbi declaranda veteres aliquando solent adhibere: continetur enim in τῷ σμύχειν ille quidem caecus sub cineribusque latens ignis, sed ita simul comparatus, ut carpat, consumat lenoque morfu tabefaciat; quam potestatem figuratae loquendi formae maxime spectandam praebent. Apollon. Rh. III, 446, ubi Medea limis Iasonem aspectat amore capta Κῆρ ἄχ' εἰ σμύχουσα. — adiuvandus est, auctore Suida in Σμυχόμενος, binarum litterarum accessione Scholiastes: τῇ λυπῇ τὴν ψυχὴν καίονμένη καὶ ἀναλίσκουσα· nam ἀλίσκουσα, quod vulgatur, ab explicando verbo σμύχειν prorsus alienum: v. 761, — ἐνδοθὶ δ' αἰεὶ Τείρ' ὀδύνη σμύχουσα — eximie Virgilius, ut, quem fuit imitatus, superasse videatur: *Vulnus alit venis & caeco carpitur igni*. In compositis, & διασμύχειν, Gregor. Nyss. T. II, p. 196, τοῦ πένθους οἰοῖται πυρὸς τίνος ἐνδοθεν αὐτῶν τὰς ψυχὰς διασμύχοντος. Suid. Διασμύχων, διαξύων, διακαίων· sed ibi, Hefychio duce, reficiendum est διαζύων & περισμύχειν, Agath. Anth. VII, Ep. 76, Ἦς με περισμύχουσι μεληδόνες· sed maxime solet ὑποσμύχειν frequentari. Gregor. Nyss. T. I, p. 828 C. κατασβεγνύειν ἐνδοθεν τὴν ὑποσμύχουσαν ἐν τῇ καρδίᾳ μνησικανίαν· Georg. Metrop. Nicom. in S. Deip. Ingr. in Templ. p. 1116 B. ὑπὸ τῆς ἀφανῶς ἐνδον ὑποσφυγούσης φλογὸς πυρπολούμενος. Kusterum laudo, qui Eunapio restituit; eius enim esse, quae Suidas promit in Θαλαδίας, nullus ambigo: ἢ γὰρ βαρὺς ὁ σταθμὸς τοῦ ὑποσφυγέμενος χρυσίου ὑποσφυγῶν αὐτῶν τὰ ἐντοσθιν· legebatur ὑποσμήχων. Eadem labes Basilii Seleu-

cienſis interpretem Pantinum mirifice decepit de Mirac. Thecl. II, p. 206: ὅπερ (ἔλασον) καὶ αἰτήſας οὗτος καὶ ἐπαλειψάμενος· οὐ καὶ τὸ πάθος ὑπέσμυχε· τῆς μὲν ἰάσεως ἔτυχε, τῆς δὲ ἀσεβείας οὐκ ἀπηλλάγη· cuius ille copiam ſibi fieri poſtulat, ſeſeque eo inungens, (quo etiam aegritudinem ſuam una abſterſit) ſanitatem naſtus: ex illa verſione cognoſce, quantum errorem ſaepe unius literae vitium pariat; reddideris ὑπέσμυχε, ſtatim exſtat nativus orationis color: Quod oleum cum ille poſtulaſſet, eoſque in loco inunxiſſet, ubi malum ipſum urebat. Heſychio ſimul opem feramus: Ὑποσμίγει, (melius ὑποσμίχει) θλίβει, ἀνίψα, καταπονεῖ, ἐκ μεταφοῶς τῶν τραυμάτων· ubi quamvis olim exiſtimarim haud inepte περὶ τραυμάτων poſſe legi, ut de vulneribus ſcriptor neſcio quis verbum illud uſurparit, nunc tamen antepono ἐκ μεταφοῶς τῶν καυμάτων ſequitur in eodem, Ὑποσμίχουſα, ἐνδὸν ἐρεθίζουſα. Suidas amplius: ἐνδιερεθίζουſα, ὑποκαίουſα, θλίβουſα, καταπονοῦſα· totidem vocabulis Etymologus, niſi quod διερεθίζουſα· nimirum veteres Gloſſographi, unde haec fuerunt deſcripta. dederant hic διερεθίζουſα, alter ἐνδὸν ἐρεθίζουſα, quod in Suida leviter corruptum. Quae adduximus exempla, manifeſte monent, eorum in cenſum τὸ σμίχειν cum ſuo comitatu referri oportere, quae ligatae orationis terminis apud antiquos ſere concluſa recentiores, quorum artis erat rariffima quaeque, etiam repugnante ſevera ſcribendi norma, conſectari, in uſum communem revocarunt: vix enim in omni ſcriptorum turba, quae Chriſti aetatem anteceſſit, totidem huius verbi veſtigia deprehendas, quot ex inferioribus modo a me parce, nam longe plura ſunt ad manum, fuerunt prolata. His itaque conſideratis arduum non eſt deſignare Luciani verborum ſenſum aliquem haud plane abſurdum: *Hi autem dentibus inſcudent interno ac caeco dolore macerati*: verum quantumlibet congruere videatur, non deſunt argumenta, quae huic lectioni ſtatus controverſiam optimo iure moveant. Omitto uſum Aoriſti ſecundi, nuſquam certe alibi, niſi memoria fallat, mihi obſervatum. Primum indoli τοῦ σμίχειν non ita videtur convenire ἀπὸ, ut in unum vocabulum commode coaleſcat: utique ſcripſiſſet potius ὑποσμυγέντες creberrimae conſuetudinis auctoritate munitum: eadem ratione inductus malo in Zoſimo IV, p. 264, ὡς δὲ πλέον ὑπεσμίχετο τῇ τῆς κόρης ἐπιθυμίᾳ Theodoſius, pro ἐπεσμίχετο. Deinde cur non ὑποσμυχόμενοι; aptius ſane multoque magis ad hunc locum appoſitum, ut fatebuntur, qui legitimum orationis Graecae curſum aure do-

ita callent. Tandem magnum est corruptelae larentis documentum interpretatio *καταγελασθέντες*, quam qui vocabulo, quodcunque in Luciano repererat, apposuit, hoc quidem vulgatum *ἀποσμυγέντες* reperisse nequaquam credi potest; tanto enim intervallo utraque dissident, ut ad quandam communis significatus affinitatem nulla machina conciliari queant. Criticen ergo restat ut advocemus, si quid auxilii solvendo nodo conferre possit: blanditur enim vero mirifice perpulchra L. Kusteri coniectura, qui rescribendum monuit unius literulae detrimento *ἀπρμυγέντες* fateor equidem, in eo verbo florem esse comicum, ab iisque poëris decerptum, quos studiose Nostrum lectitasse constat. Quamquam nunc rarius invenitur, tot Scenae antiquae monumentis absumtis, Pollucitamen nihil est causae, cur fidem denegemus affirmanti II, 78, *ἤδη δέ τινες τῶν κωμικῶν τὸ ἐπὶ κέρδει ἐξαπατᾶν ἀπομύττειν εἰπὼν* accuratius proprietatem signavit, quam Grammatici: Hesych. *Ἀπομύττειν, ἐξαπατᾶν, γοητεύειν* quod posterius sine dubio pertinuit ad illustrandum aliquem Comici locum, ubi miris praestigiis delusus senex auro emungebatur. Eustath. ad Od. E, p. 1761, *Ἀπομύζαι τινα τὸ ἐξαπατῆσαι*. Neque aliter intellexerunt *προμύσσειν* in Hippocrat. *Παραγγ.* p. 26, *Κρέσσον οὖν σωζομένοισιν ὀνειδίζειν, ἢ ἀλεθρίως ἔχοντας προμύσσειν*, modo ne vitio sit scriptum pro *ἀπομύσσειν* quamvis ibi quo minus pro ludibrio habere, ludificari accipias, nihil obstat. Congruit Latinorum *emungere*, quod est *per dolum & astutis technis defraudare*: ut de Comoedia sumtum scias, notissima sunt Plauti Terentiique loca: idem Horatii sensus de A. P. v. 238 — *audax Pythias emuncto lucrata Simone talentum*. Lucil. apud Nonium p. 36, *Quovis posse me emungi bolo*. Veteres aemulatus Apollin. Sid. VII, Ep. 2, *Non parvo etiam corollario facilitatem credulitatemque munificentiæ socrualis emungens*. IX Ep. 7, *Quidam &c. scribam tuum seu bibliopolam copiosissimo velis nolis declamationum tuarum schedio emunxit*: ut Hieronymum, imitatore non segnem, praeteream. Atque adeo haud scio, an in Caecilii versu apud Ciceronem de Amic. § 99, quandoquidem Pal. primus atque unctis suppeditat, legendum sit, *Hodie me ante omnes Comicos stultos senes Versaris atque emunxeris lautissime*. Hinc simul patet, quanti sit faciendi I. Gebhardi observatio Ant. Lect. II, c. 23, in Terentio Nonioque p. 103, *emulsi & emulgere* Pal. Cod. fide reponentis. Quamobrem eleganter *ἀπομυγνέντες*, ab eo, qui testamento nequissimos vultures excluferat, delusi atque emuncti: quod sane dici

merito poterant, quibus nec opinantibus ereptus esset hereditatis bolus, quam improba spe iamdudum crevissent. Verum hoc pacto necdum apparet, quid Scholiasten deduxerit ad suum illud *καταγελασθέντες* quam enim explicuimus potestas ab ista non parum diffidet. Igitur *ἀπομυγνέτες* vel alia virtute, *illudendi* nimirum *subsannandique*, accepit, vel in exemplari suo legisse censendus est *ἐπιμυγνέτες*. Prius licet auctoritate veterum fere destituatur, nihil tamen habet, quod genio linguae sit contrarium; praesertim si interpreteris *adducto naso*, vel etiam, *excusso per nares spiritu irridere*: ad confirmandum facit simile verbum *ἀπομυλλαίνειν*, atque ille Clementis *ἀπομυκτισμός* Paed. II, c. 6, *Qui sermones, inquit, impudicos ac turpes non refugiunt, severe sunt compescendi*: τοὺς χρωμένους αἰσχρολογία ἐπιστομιστέον καὶ ὅλῃ δριμυτέρα καὶ προσώπου ἀποστροφῇ, καὶ τῷ ἀπομυκτισμῷ καλουμένῳ· πολλάκις δὲ καὶ λόγῳ τραχυτέρῳ· ubi *subsannationis* explicatio adeo placuit, ut Potterus etiam *ἀπομυκτηρισμὸν* reponi potius voluerit: ego non disceferim a vulgato, quod a *μυκτης* sive *ἀπομυκτης* prono cursu derivatur. Timoni in Sillis, teste Diogen. L. II, 19, dictus fuit Socrates *Μυκτῆρ, ῥητορομυκτης, ἀττικὸς εἰρωνεύτης* hac enim medicina iste locus indiget. Quin Lucianus, quo minus dubitemus, offert ipsum illud verbum *ἀπομυκτίζειν* 'Ετ. Δ. VII. Neque tamen diffiteor non aberraturum forte, qui voci inusitatae fastidiendi virtutem, *corrugatisque naribus*, ut sordida solemus, *aversandi* tribuerit; quae sane tum Luciani, tum Clementis insituto ad amussim quadrat: ita veteres in Horatii formula loquendi, *naso suspendere adunco*, vel irrisionem & fastidium iunxerunt, vel utrum melius conveniret, dubitarunt: nescio autem, an ex Clemente remedium ferri possit corruptis Suidae verbis, quae merito Kusterus habuit suspecta, *Ἀπομυρίζω, ἀποσπταμίζω*, legendo *Ἀπομυκτίζω, ἐπιστομίζω*. Sed alterum *ἐπιμυγνέτες* ut Scholiastes invenerit, probabilius existimo: valet enim *ἐπιμύσσειν*, Grammaticis monstrantibus, *irridere*, *subductoque naso & excusso illudere*. Suid. *Ἐπέμυξεν, ἐξεμυκτῆρισεν, ἥχον διὰ τῶν μὲν ἂν ἐποίησεν* Hesych. in quo quidem utrum ordine continuo, *Ἐπέμυξεν, ἐπεμυκτῆρισαν, ἐπεμύχθισαν, ἐξεφαύλισαν*, an separatim sit scribendum, *Ἐπέμυξεν, ἐπεμυκτῆρισαν Ἐπεμύχθισαν, ἐξεφαύλισαν* non satis exploratum habeo: ad Homerum certe respexit II. Δ, 20, Θ, 457, — αἶδ' ἐπέμυξεν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη· ubi quem admodum intelligi deberet istud verbum, antiqui dissenserunt: hos, quibus *missitandi compressisque labiis ingemendi* potestas arti-

fit, secutus est Scholiaſtes parvus: Hefych. Ἐπεμύξατο, ἐπε-
 στέναξεν, ἐπεγόγγυσεν illos, qui *deludere, cum acerbo riſu at-*
que indignatione inſuper habere reddiderunt, Hefychius: neutris
 ſuae opinionis tuendae ratio defuit, quandoquidem illud ἐπέ-
 μύξαν vel a μύζειν reperi poterat, vel a μύττειν, quae, tamen-
 ſi ab eadem radice μνειν propagata, ditare notandi proprie-
 tate iam admonuit accuratiſſimus Sylburgius ad Clenard. p.
 519. Similem obſervare licet in ſolo μυχθίζειν ſignificandi
 diſcrepantiam: apud Aeſchylum utique Pr. V. v. 742, Σὺ δ'
 αὖ κέκραγας κέκραμυχθίζῃ, quin ſit, *duſto per nares ſpiritu in-*
gemiſcere, atque indignationem teſtari, vix in dubium voces: eo
 ſpectat Hefychii Μυχθιſμός, στεναγμός· nec alio fonte ma-
 nantia μυττάζειν & μυττηκάζειν. Idem tamen irridere, & *adun-*
co naſo ſubſannare designat: Hefych. Μυχθίζουσι, μυκτηρίζου-
 ſι, χλευάζουσι: neque aliter Suidas explicuit Meleagrum
 Anth. VII, Ep. 107, Φλέξαναι· τί μάταια γελᾷς, καὶ σιμά σε-
 σπῆρως Μυχθίζεις; τάχα πῶς ſαρδόνιον γελάσεις. In Theocriti
 Eid. XX pro μυθίζοιſα utrum v. 11, an 13, ſupponi debeat μυ-
 χθίζοιſα, parumper haefito; quamvis animum inclinent ad
 poſtერიorem locum producta Meleagri verba. Clare Origenes
 in Celf. IV, p. 187: ἀλλ' οὐκ εὐγνώμον, ἐκείνα μὲν μὴ γελᾶν ὡς
 μῦθον, ἀλλὰ θαυμάζειν ὡς ἐν μῦθῳ φιλοſοφούμενα· ταῦτα δὲ μὲν-
 οῦ τῇ λέξει τὴν διάνοιαν ἐναπερείσαντα μυχθίζειν· ubi ſenten-
 tiaē nexus qualem vim poſtulet, haudquaquam obſcurum eſt.
 Verum minime negligendus eſt impreſſae maculae ſimilitudi-
 ne notabilis Hefychii locus, Ἐπιμυκτὸν, ἐπιμυκτηριſμόν.
 Quamcunque in partem verſaveris ἐπιμύχειν, nunquam in-
 de extundes poteſtatem τοῦ ἐπιμυκτηρίζειν· idcirco nihil oc-
 currit expeditius, quam ut vitiato codice deceptus Hefychius
 dederit ἐπιμυκτὸν, quod ſcribendum fuerat ἐπιμυγμόν· niſi
 tamen quis, me non invito, propius ad literas corruptae vo-
 cis, poëticaſ formas praeferat ἐπιμυκτὸν, cuiuſmodi multa
 praefertim ab Ionibus frequentantur, ἀλητὺς, ἀποδαſτὺς in
 Hefychio, ἀμμοſτὺς, ἀſπαςτὺς, γεγετὺς, ἐδῆτὺς, κτιſτὺς &
 λιſτὺς Herodoto, μαſτὺς, ὀρχηſτὺς. Nunc ſi Scholiaſten ſe-
 cutus probaveris in Luciano ἐπιμυγνέτης, ſenſus orietur a
 priore nonnihil diverſus: neque enim ad teſtatozem amplius,
 a quo fuerint egregie ludificati, ſed ad alios iſtos pertinebit, de
 quibus modo Noſter, τοῖς πολλοῖς ἡδιſτοὺν γίνεται, quorum
 plenis cachinnis peſſimi captatores excipiuntur: *Hi vero den-*
tes prae dolore collidunt, a cunctis ob deſtitutam hereditatis per inſi-
dias appetitae ſpem irriſi ac ludibrio habiti. Porro, me quidem ar-

bitrum si capias, mutandum erit quoque ὑποπρίουσιν in ἐπιπρίουσι: illud insolens, atque etiam a Stephano neglectum, praepositionem habet indoli verbi simplicis minus apte respondentem: hoc & usu crebro & ratione nititur. Hesych. Ἐπιπρίων, τοὺς ὀδόντας τρίζων· pari modo Tymnes III Anth. c. V, Ep. 31, — ὀδόντα ὄξυν ἐπιβρύχουσα. HEMST.

Pag. 146. l. 3. Ζῶης ἐπιμήκιστον) In plurimis huius formae vel iungendis vel separandis varia librariorum est atque incerta ratio; neque utrum praeferas, quidquam refert. Quod editur in Thucydid. I, c. 1, ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντί μοι, Dionysius habet ἐπιμακρότατον de Comp. Verb. p. 42. Hic nihil edd. mutant; alibi secus: ut in Macrobian. § 1, ἐπιμήκιστον ἡμᾶς βιῶναι. § 2, ἐπιμήκιστον δύνασθαι βιῶναι. Aristaeen. II Ep. 21, Ἄλλ', ὦ Δελφίδιον, ἐμὸν πρόκριτον ἀγαθόν, ξῶοις ἐπιμήκιστον, εὐξῶοις. Philostr. Her. c. 9, καὶ δικαίους ἐποίηι, βιῶναι τε ἐπιμήκιστον. Ios. Waffius Add. praefationi clariss. Dukeri ad Thucydidem insertis solutum scribendi morem in similibus probat, quem sane membranae quo vetustiores, eo accuratius observare solent. HEMST.

ead. l. 5. Ἡ προπέμψεις) Certissimus, ut mihi quidem videtur, est naevus in voce προπέμψεις, pro quo legi posset προπέμψας: at verum Luciani arbitror προπέμψης. Neque alium, quam hunc, verborum horum sensum intelligo: *Euge, o Thucrite, vivas diutissime, dives simul & tales deridens; neque certe prius moriare, quam ubi praemiseras omnes adulatores.* IENS. De hoc & similibus supra affatim dictum puto ad Tim. c. 33. Neque est, cur scripturam optimam sollicitemus. SOLAN. Eruditiss. Dukerus ad Thucyd. VII, 63, prolato hoc loco adiungit: *quod fortassis alii usitatus dicerent προπέμψης* atque id ipsum rescribi voluit Iensius. Sed merito lectioni vulgatae suppetias venit politissimus Wopkenius Lect. Tull. III, c. 13. HEMST.

ead. l. 10. Ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσιν) Vereor, ut interpretes elegantiam praepositionis habuerint perspectam. Capiendum est, quasi dixisset, omnes omnino ante eum huc advenient earundem curarum auspiciis; iisdem illos curis comitantibus ac deducantibus. Illustrant similes loquendi formulae, ὑπὸ μάρτυσιν, ὑπὸ κήρυκι πιπράσκεισθαι, ὁ ἐωνημένος ὑπὸ κήρυκι, προίεναι ὑπὸ φωτὶ πολλῷ, ὑπὸ δάσι vel λαμπάσιν ἡμμέναις apud Heliodor. IV, p. 192, VII, p. 314, X, p. 519. ὑπ' αὐλοῖς ὀρχεῖσθαι, ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις εὐρύθμα βαίνειν Lucian. Δ. Θ. II. χοροὺς ὑπὸ τῷ μέλει τούτῳ στησόμεθα παίδων καὶ παρθένων Dion Chrys. p. 407 A. venuste Noster in Tim.

p. 114, ἐλεγεία ἔση ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ· quod aliis igno-
 ratum Tanaq. Fabro non latuit. Sic Latine licet efferre non tan-
 tum *ad tibias*, sed & *sub tibiis* Graecorum imitatione. Auctor
 Copae, *Crispum sub crotalo docta movere latus*: neque aliter Pro-
 pert. II El. XXXI, 35, *Deficiunt magico torii sub carmine rhom-
 bi*. Ex his simul mens patebit Apollonii Rhodii III, 3, Μῆδεϊνς
 ὑπ' ἔρωτι, *Medeae amoris auspiciis ac ductu*; & v. 971, ὑπὸ πνοι-
 ῆσιν ἔρωτος. Nisi genitivum in hac phrasi saepius adiungerent
 Graeci, ὑπ' αὐλητῶν, ὑπὸ φορμύγων, mallem fere apud Dion.
 Chryf. pag. 286 C. διθύραμβος ὃν ὁ Διόνυσος, καὶ ὑπὸ κεραυνῷ
 καὶ βροντῇ γενόμενος, pro ὑπὸ κεραυνῷ καὶ βροντῆς. HEMST.

Pag. 147. L. 3. Δεινίου) Vide de Dinia in Toxaride. COGN.
 ead. l. 10. Ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξ.) Videtur verbum
 excidisse in his, ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι, quae sic
 transtulerunt, *id mihi fore pollicens*, ut meo bono *quamprimum mo-
 reretur*. Sed Lucianus reliquerat, puto, ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ τε-
 θνήξεσθαι, *me herede instituto brevi moriturum*. GRAEV. Acute
 coniecerat Graevius reponendam hic vocem κληρονόμῳ, quae
 in vulgatis deest. Reperitur autem in praetantissima ed. I. Li-
 brariorum negligentiae imputandum existimo, quod in viri
 eximii nota, ὑπ' ἐμοὶ pro ἐπ' ἐμοὶ legitur. Nullam etiam video
 causam, cur hac in parte a scriptura recepta, nulla addita ra-
 tione, discedere voluerit. Necessario autem leg. ὑπισχνούμε-
 νον, uti in P. recte scriptum est. SOLAN. Quod a Luciano re-
 lictum putat Graevius, totidem literis exhibet Iuntina: neque
 negari potest, probam esse locutionem. Artemidor. I, c. 81,
 τούτον ἰδόντες τὸν ὄνειρον οἱ νοσοῦντες ἀπέθανον ἐπὶ κληρονόμοις
 ταῖς θυγατράσι· ita legendum est. V, c. 35, ἀπέθανεν ἢ ἀδεληφὴ
 ἐπὶ κληρονόμῳ τῷ ἰδόντι τὸν ὄνειρον. Fateor, eum in modum sicut
 Lucianus scripsit, optime constare sententiam, dummodo re-
 fingas ὑπισχνούμενον· illum ipsum semper observabam, promitten-
 tem se moriturum esse me scripto relictoque herede: nam ὑπισχρεῖ-
 σθαι pro sibi polliceri, speque certa rem quandam praecipere, durius
 videtur, & ab usu Graecorum abhorrens. Verum, quia nulli
 Codices, quorum nobis est copia, accedunt, verisimile fit,
 istam laciniam ingenio deberi Antonii Francini, qui Iuntinae
 editionis curator pluribus in locis effecit, ut magis in eo fi-
 dem, quam acumen desideremus. Berglerus, peritus Graecae
 proprietatis iudex, aliter huic difficultati obviam ire instituit:
 operae pretium erit interpretationem eius, quam lectione vul-
 gata contentus attulit, audire. Cum ergo ad Alciph. I Ep. 3,
 ubi est, καὶ ταῦτα ἐπὶ παιδίοις ζῶντες, monuisset, in similibus

exemplis a se productis ἐπὶ non facile reddi æquivalente præpositione Latina, Lucianus, inquit, in dialogo Zenophantis & Callidemidae, ubi alter istorum, qui senis cuiusdam hereditatem ambiebat, dicit, ἐκείνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον ὑπὸ ὑπάρχοντος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξουσας, i. e. illum ipsum senem semper colebam, id mihi pollicens fore, ut me vivo moriatur, sive superstitie me: non ut interpres meo bono, quod Graeca secum non ferunt. Phrasis est sane valde familiaris non tantum ἀπολειφθῆναι vel ὑπολειφθῆναι ἐπὶ παισίν, ut Pausan. III, p. 259, Πολυζῷ ὑπολειπομένην ἐπὶ ὀρφανῷ παιδί. Damascius apud Suid. in Αἰδέσεια· τοῦ Ἑρμείου τελευτήσαντος ἐπὶ παισὶν ὀρφανοῖς ἀπολειφθεῖσα· sed etiam τελευτᾶν ἐπὶ παισίν, relictis, superstitibus filiis obire: Argum. Demosthenis orationum, I in Aphob. & pro Phorm. Lollius III Anth. VI, Ep. 46, Ὀρφανικῷ δ' ἐπὶ παιδί λιπὼν βίον —. Castigavit Kuhnius ad Aelian. V. H. XIII, 24, lapsus in hac vertenda loquendi formula Iunium; cuius errorem ideo miror, quia bene rem gesserat in Eunapii Aedes. p. 70, ἐτελεύτα δὲ ἐπὶ τοῖς τρισὶ παισὶ reddens, diem obiit ternis relictis liberis. Euripides, quamquam oratione variata, non dissimili virtute, Διαδέκτορα πλοῦτον ὧς ἔχοντες γ' ἐκ πατέρων ἑτέροις ἐπὶ τέκνοις, Ion. v. 480: Leve vitium Achilli Tatio demamus; nam lib. I, pag. 13, pro ἐτι νηπίῳ γὰρ μοι τέθνηκεν reponendum est ἐπὶ. Plutarch. in Demetr. p. 889 D. ἐπὶ νηπίῳ γὰρ αὐτῷ πάντ' ἀπασι τοῦ πατρὸς τελευτήσαντος. Iam nihil ob stare videtur, quin locutum esse brevius existimemus Lucianum ὑπὸ ὑπάρχοντος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξουσας, pollicentem mihi, ut obsequii cultusque gratiam referret, se, tanquam filio superstitie me relicto, atque adeo, quod ipsa res intelligi iubet, scripto herede decessurum esse: argute autem τεθνήξουσας, quod & captator sperabat, & ab homine sene non iniuriā dicitur. Ceterum vir ampliff. C. van Bynkershoek de Capt. Instit. p. 309 proposuit hoc exemplum captatae hereditatis, & simul mortis, ut ut ea res captatori infelicitate cessaret. HEMST.

ead. l. 12. Ἐπεγίνετο) Placuit aliquando ἐπετείνετο vel ἀπετείνετο, sicut in Hermot. εἰς μέσας νύκτας ἀποταθείσης, ὡς φασὶ, τῆς συνουσίας· itaque saepius ἐκτείνειν & παρατείνειν de tempore in longum producto usurpantur; quemadmodum Horatius, Vivet extento Proculeius aeo. Nunc tamen nihil movere satius puto. Thucyd. I, c. 126, Χρόνου δὲ ἐπιτεγνόμενου οἱ Ἀθηναῖοι τρυχόμενοι τῇ προσεδρείῃ ἀπῆλθον οἱ πολλοί· ubi quod ex tribus Codd. affertur ἐγγνόμενου, minime spernendum est, similiter enim Demosth. adv. Pantaen. p. 987 C.

χρόνων ἐγγεγενημένων, cum iam multum temporis intercessit : & Diodor. Sic. V, p. 236 D. χρόνων ἐγγενομένων διὰ τὴν ὁμωνυμίαν δόξαι τὸν αὐτὸν εἶναι. ipse Thucydid. VIII, 9, διατριβῆς ἐγγιγνομένης, ubi vide Dukerum. Long. I, p. 15, Χρόνος ὀλίγος διαγίνεται. Paulo diverfum est in Amatorio, quem Demostheni titulus adscribit p. 250 E. ἕως ἂν ἀκαίρον μῆκος ἡμῖν ἐπιγένοιτο τῷ λόγῳ. HEMST.

ibid. Ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν) Erasmi. Adag. in *Tithoni fenestra*, Andr. Schott. ad Zenob. C. VI, n. 18, Prov. Vartic. C. III, n. 89. HEMST.

ead. l. 14. Ἐπειδὴν τάχιστα) Prava distinctio imposuit interpretibus, qui ista verba ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιοδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπεικῶς, ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ, verterunt : ut *celerrime simul atque Ptoeodorus potum posceret*, (bibit autem abunde) *praesentius in calicem iniectum in promptu haberet*. Addit Bourdelotius, ζωρότερον *celerius* hoc loco notare, ut ex Homero interpretatur Plutarchus *Symposiacōn* decad. 5. Sed interpungendum est, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιοδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπεικῶς, ζωρότερον, ἐμβαλόντα ἐς κύλικα ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ, ut *celerrime simul atque Ptoeodorus posceret*, bibit enim copiose, meracius, immittere ut possit in calicem, paratum habeat illud, venenum nimirum : haec iungenda, αἰτήσῃ πιεῖν ζωρότερον, cum merum poscet. GRAEV.

Pag. 148. l. 1. Ζωρότερον) *Celerius* : sic hoc loco haec dictio sumenda, ut ex Homero II. 9 interpretatur Plutarch. *Symposiac.* dec. 5. BOURD. Nec cur Benedicto placuerit *praesentius*, nec cur Bourdelotio *celerius*, causa patet ulla, cum ex proxima parenthesi palam sit notare vel plenius vel meracius ; quorum prius hic commodissimum, ut in magno poculo latere aliquid & alia occurrentis inde mali causa fingi posset, prorsus ut supra in Timone de Thrasycle : ὁ παῖς μεγάλην κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ, τῷ ζωρότερόν δ' ἐχάει μάλα. GRON. Consule Plutarch. 1204, & Hom. Schol. & Casaub. ad Theophr. Ch. 144. Aristot. de Poët. c. 26. Merum Nostro haud dubie significat, uti ex Τιμ. cap. 32 etiam patet. SOLAN. Non ausculto Graevio copulanti αἰτήσῃ πιεῖν ζωρότερον si iungi voluisset Lucianus, non interposuisset, opinor, πίνει δ' ἐπεικῶς. Locutionem praeter Athen. X, pag. 423, & Casaubonum illustrat Brodaeus ad II Anth. c. 47, Ep. 10. Recte vero ζωρότερον ἐμβαλεῖν τὸ φάρμακον, largius infundere venenum ; quod scilicet Callidemidae iam longa spe lassati, & compendium ingratae morae quaerentis aviditati conveniebat, ut tanto citius eo

hausto Ptoeodorus interiret: ita cepisse ζωρότερον apud Homerum quosdam veterum Criticorum constat. Cogitet aliquis ἔτοιμον ἐρχεῖν αὐτὸ pro ἔχειν ut Πιεῖν τις ἡμῖν ἐρχεάτω Philém. apud Athen. p. 663 F. ὁ παῖς ἐρχεάτω μοι τὴν μεγάλην φιάλην Xenoph. Symp. p. 512, v. 26, & τοῦτου τὸ φάρμακον ἐρχεάντος in Plutarchi Alex. p. 707 A. sed nihil est necesse; nam & μοχ, δύο κύλικας ἐτοίμους ἔχων. HEMST. Non possum, quin cum leſtore communicem, quae de hoc loco ad me scripsit elegantissimus Gesnerus: *Totum hoc in parenthesi videtur esse, πίνει δ' ἐπεικῶς ζωρότερον*, bibit satis meracum. *Duos quasi gradus facit, primo comparativum in ζωρότερον, qui intendit aliquantum significationem; deinde ἐπεικῶς iterum moderatur. Posſis igitur etiam vertere: bibit aliquanto meracius. Eo autem totum hoc pertinet, ut facultas admiscendi veneni indicetur, quod facilius alienus sapor sentitur, quo magis dilutum est vinum; difficilius autem, quo est meracius.* IDEM in Addendis.

ead. l. 8. Σφαλεῖς) Tale σφάλμα apud Heliod. lib. 7. BOURD.

ead. l. 11. Ἐκτάδην ἐκέκμη) Sic D. XIV, ἐκτάδην κείμενον. BOURD. Comparavit Berglerus ad Alciphronis locum III Ep. 22, p. 326: Πλαγγὼν δὲ τὸ Μελιταῖον κυνίδιον &c. κεῖται σοὶ τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκτάδην νεκρόν. Idem usurpat p. 394 & 450: καὶ ὁ μὲν ἐκτάδην κεῖται πρὸς τὴν ἐκφορὰν τῶν οἰκοὶ παρὰ σκευαζομένων. Ἐκταδῆναι, extendere pedes, mori. HEMST.

Pag. 149. l. 4. Ἦκε γὰρ ἂν σοι) Ἦκε γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος ἦν. sic Ms. venisset enim ad te, sc. κληῖρος, hereditas, communi illa via, licet paulo tardius. sic & apud Latinos hereditas dicitur venire, quae ab heredibus cernitur. Florus II, 20: *Inusitata & incognita quadam felicitate, relictæ regiis hereditatibus opes, & tota insimul regna veniebant.* Sic & Cicero, aliiq. GRAEV. Quid si, reiecta, quam forte male sedula manus affinxit, vocola postrema ordinem continues: ἦκε γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος· nimirum ὁ κληῖρος· nisi malis βραδύτερον. Persimilis Aristophanis locus in Plut. v. 1243, Ἦκεν γὰρ ἂν σοι ναυστὸς εὐπέπεσμένος, ad quem de illa potestate verborum ἦκειν & ἐρχεσθαι plura dicemus. Vide praestantiss. Car. And. Dukerum ad Flor. II, 20, p. 470. HEMST.

ead. l. 12. Ὁ νεβρός τὸν λέοντα) Proverb. ἐπὶ τῶν μὴ προσηκόντων. Aristoph. alii. BOURD. Vide quid supra ad aliud, itidem decurtatum, proverbium annotaverim D. VI. SOLAN. Est in eo proverbio inexpectati eventus atque ante non provisi significatio; quippe aliud adagium dehortabatur, tanquam a re

periculi plenissima & vix tentanda, κατέναντι λέοντος νεβρὸν ἐλθόντα μοῖραν αἰρεῖσθαι κρεῶν, ut est in Charmide Platonis p. 463 E. hoc ex qua fabula derivetur, obscurum non est: illa tamen, ni fallor, ab Archilocho sumserat Plato. Explicat Luciani locum Erasmi. Chil. in *Hinnulus leonem*. HEMST. Fallor: sumsit ab ipso Critia Plato, ut loco diligentius inspecto manifeste patet. IDEM.

ead. l. 16. κατασοφισθεῖς) Mf. κατασοφισθεῖς ἀθλίως, *misere deceptus*. Vulgatus: κατασοφισθεῖς ὁ ἀθλίος. GRAEV.

Pag. 150. l. 2. θέσθαι διαθήκας ἐς τὸ φανερόν) Institutionem hanc esse puram, atque adeo perperam referri ad eas institutiones, quas lex vocat *captatorias*, docet ampliss. Bynkershoekius de Captat. Inst. c. V, p. 319. Lex certe de animi secreto non iudicat: verum Noster hoc quoque genus institutionis hamo subtiliter obvoluto instructum, etsi directe non incurreret in leges, ad speciem captatoriam retulit, sententiam probissimorum suae aetatis hominum secutus. Sic mutuae coniugum institutiones quamvis iure publico non improbabantur, poterant enim veris affectionibus videri provocatae, quia tamen, si mores seculi maculosos spectares, plerumque in suspicionem incidebant insidiatoriae malitiae, gravem bonorum honestorumque hominum vituperationem subiebant. Ammian. Marcell. XXVIII, 4, p. 581: *Parte alia uxor, ut proverbium loquitur vetus, eandem incudem diu noctuque tundendo, maritum testare compellit, hocque idem ut faciat uxor, urget maritus instanter*: ibi Valesius hunc Luciani locum protulit, interpretatus θέσθαι τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερόν, *testamentum ei ostendere*: praefero sensum paulo ampliorem, *in publicum proferre, cum pluribus communicare*, quorum ope indicium ad captatum permanet: ceteroquin non ignoro illud Horatii II Serm. V, 51, *Qui testamentum tradet tibi cumque legendum*. Quod autem praecessit ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ non est, quod voluerunt interpretes, *imminente morte*, sed *spe mortis*, quam simulac Hermolaus obiisset, resignatis tabulis mutuum ultimae voluntatis beneficium experturus erat. Hae sunt, quas Longinus vocat p. 240 ἀλλοτρίων θῆραι θανάτων καὶ ἐνέδραι διαθηκῶν nam θηρῶν & venari non minus dicuntur, quam *captare*. Horat. — *viduas venentur avaras*. Hieron. Epit. Nepot. *Alii matronarum opes venentur obsequiis*. HEMST.

ead. l. 7. Ὅτι μὲν οὖν) Perperam in sequioribus editionibus ὅτι coniungitur, cum ὅ, τι scribendum sit, ut recte dedit Aldus, iamque recte in versione posuit interpres, *Quid*

ille suo in testamento scripserit, id quidem ignoro. IENSIVS:
ead. l. 10. τὸ ἀγκιστρον τῷ δέλεατι συγκ.) Hami escaeque
 circumpositae, retium & piscationis frequens, ubi de heredi-
 petis agitur, fit mentio: sed praeterea solent ad quaecunque
 lucra, quae per fraudem ac dolos captantur, istae loquendi
 formulae traduci. Quaedam noravit Hadr. Iunius in adagio,
Escam hamo circumponere. Philo Iud. de Iud. p. 720 C. ἵνα τὴν
 ἐν ὀλίγοις πίστιν δέλεαρ καθεὶς ἀγκιστραύσῃται τὴν ἐν μείζονι
 ἀπιστίαν Zeno Veron. de Avar. Hinc unus pecuniam suam tan-
 quam hamum proponit, ut facultates ad se attrahat alienas: oppor-
 tune diversa in re Petron. p. 15, 664. Solon in Troch. apud
 Plut. T. I, p. 86 A. Περιβαλὼν δ' ἄγραν ἀγρευτῆς οὐκ ἀνέστα-
 σεν μέγα Δίκτυον, θυμοῦ γ' ἁμαρτῶν καὶ φρενῶν ἀποσοφάει·
 sic enim mihi videtur non inscite B. Martinus emendasse V.
 L. III, 20. Ideo, qui captus & inescatus tenetur, καταπίειν τὸ
 δέλεαρ vel τὸ ἀγκιστρον dici consuevit: de Iuliano Symeon
 Metaphr. Vit. Athanas. § 16: Αὐτὸς τε τὸ δέλεαρ τῆς πλάνης
 καταπίων εἵλετο τῷ ἀγκιστρῷ πειθόμενος: de iis, quos prae-
 miis & honoribus irretitos Iulianus a fide Christi abstraxerat
 Asterius Hom. in Avar. p. 43: πόσοι δὲ τὸ τῶν ἀξιωματῶν δέ-
 λεαρ εἰσδεξάμενοι μετ' ἐκείνου κατέπιον τὸ τῆς παραβάσεως
 ἀγκιστρον. Gregor. Nyss. T. II, p. 227 B. Foenerator περι-
 φέρει τὸ βαλάντιον, καὶ δέικνυσι τοῖς πνιγομένοις τῆς θήρας δέ-
 λεαρ, ἢ ἐκείνῳ (ἐκείνῳ) διὰ τὴν χρεῖαν περιχέαντες συγκατα-
 πῶσι τοῦ τόκου τὸ ἀγκιστρον. Hinc eleganter φιλάργυρος, qui
 ad ostentatam undecunque lucelli escam avidus adnatar, ἀγ-
 κιστροφάγος, testibus Hesychio & Etymologo. His affimilia
 sunt in Luciano permulta; sed inprimis vide περὶ τῶν ἐπὶ M.
 Σ. c. III. Verum alia longe est ratio, quam postulat hic lo-
 cus, quando qui hamo praerосо captatorem deceptum cir-
 cumvenit, dicitur καταπίνειν & κατασπῆν τὸ ἀγκιστρον per-
 quam apposite Horat. II Serm. V, 24: — captes astutus ubi-
 que Testamenta senum; neu, si vaser unus & alter Infidiatorem prae-
 roso fugeris hamo &c. Sunt ibi multo plura, quae cum descri-
 ptis ab auctore nostro captatorii artibus conferre non poe-
 nitebit. Aristaen. I Epist. 17: συγχρότερον οὖν τὸ δέλεαρ αὐτῇ
 προσακτέον καὶ αὐθις τὸ ἀγκιστρον καταπῆν, πάλιν ἀσπαλιεύ-
 σω. Erasmus in Vorare hamum parum accurate. HEMST.

Pag. 151. l. 13. Οἶνος ἀνθοσμίας) Ἡδὺς, εὖσμος, περίσμος,
 ἀνθηρὸς, εὐώδης. Sic ἀνθοσμίαν saepissime interpretantur Gram-
 matici Graeci: leg. Achill. Tat. lib. 1. BOURD.

ibid. Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ) Ea semel de Sicularum

deliciis in animos hominum impressa opinio perpetuo invaluit, quibus olim nihil inquinatius nec mollius. Plato hanc dictionem usurpavit Πολιτ. Γ. Athenaeus lib. XII copiose de illis. Macrob. Saturn. lib. VII, c. 5, *Modum vero servat, qui sui potens est, & in mensa Sicula vel Asiana*. Hae pro lautis & opiparis leguntur. Lucianus in Demosth. Encom. vocavit Syracusanas immodice lautas & opiparas: Syracusani enim opibus affluentes conviviorum luxui nimium indulgebant. COGN. *Siculae dapes*, quarum Plato etiam meminit de Rep. III. SOLAN. Proverbio fuerunt notatae Siculorum Syracusanorumque mensae delicatae non secus ac Sybaritarum: quare Lyfis Ep. ad Hipparch. meminit Σικελικᾶς πολυτελείας, qua degustata Hipparchus vel Archippus a severitate Pythagoreae disciplinae deduci se fuerit passus. Luciani locum Brodaeus attulit Misc. V, 33, & iisdem fere veterum exemplis usus Cluv. Sic. Ant. I, p. 6. Operae pretium erit consimilem adscribere Theodoretī sententiam, ubi pari modo vinum fragrans & Siculae deliciae iunguntur ex Serm. IX περὶ Προν. Ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ ταλαίπωρε καὶ χαμαιζήλε, τῇ γαστρὶ καὶ τῇ γνάθῳ καὶ ταῖς ὀφρῦσι τὴν εὐδαιμονίαν μετρεῖς, καὶ ὅρον εὐπραξίας εἶναι νομίζεις ζῦγος ὑψηλὸν &c. καὶ ἐκπτώματα καὶ οἶνους ἀνδοσμίας, καὶ πανδαισίαν Σικελικὴν τε καὶ Συβαριτικὴν, καὶ ἄλλα ὅσα σοι τὸν ὕγρον καὶ ἀνειμένον καὶ ἀβροδίαιτον ἐπιτηδεύουσι τὸν βίον. Themist. p. 238: καὶ τράπεζαν παραβέμενος Σικελικὴν πίνει το ἄδδην καὶ εὐωχεῖται κόρης αὐτῷ τινος Κορινθίας ἡ παιδὸς Ἰωνικοῦ διακονουμένων Protr. ad Nicom. p. 301 B. Συρακουσίαν αἰεὶ τράπεζαν ἢ Σικελικὴν τινα προτιθέντες. Gregor. Nyss. T. II, p. 244 B. οἱ τὴν ἀβροδίαιτον καὶ Συβαριτικὴν παρατιθέμενος τράπεζαν. Liban. Antioch. p. 380 C. Nihil est in re facili, cur plura coacervem. HEMST.

ibid. Ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ) Τράπεζαι Σικελικαί. Isaac. Pontan. ad Macrob. Theod. Marcil. ad Horat. BOURD.

Pag. 152. l. 3. Ὑπέρρει) Emendatius in membranīs exaratur: ἀλλ' ἐπέρρει μοι, ὡ γενναῖε, παρ' ἄλλων τάγαθὰ, mihi, o optime, ab aliis bona affluebant: vulgo ὑπέρρει. GRAEV. Omnino legendum ἐπέρρει, suadente Ms. Gr. & L. alia enim illa lectio ὑπέρρει, quae omnes infidet edd. sententiam obscurat; haec illustrat. Dicitur enim ἐπέρρειν de abundanti scaturgine, qua, ni moles obiiiciantur, campi ipsi inundentur. Hinc proverbium apud hunc nostrum Ἐρμ. c. 61, ἐπέρρει γὰρ, κατὰ τὴν παροιμίαν, τὸ πρᾶγμα ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναῶν πίθος & in Gallo c. 12, τὸ μὲν χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξ-

αντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγάλας ἀέναόν τε καὶ πολὺ ἐπιρρέον. Sic denique translata apud Xenoph. Cyrop. VII de frequentissimo hominum concursu. Adde Philostr. in Herode, ὁ μητρῶς αὐτῷ πλοῦτος οὐ παραπολὺ τούτου ἐπερρέυη, p. 548, & Homerum ipsum. SOLAN. Sine controversia verum est ἐπερρέει ὑπορρέειν *sensim ac lente fluere* nimis est dilutum, quam ut Polystrati cogitationi satisfaciatur. Praeterea suam imple manum tuebitur Lucianus Imag. c. 21, ἐπιπλεῖον ἐπιρρέειν τὰ γαθά. Gall. c. 12, τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἀέναόν τε καὶ πολὺ ἐπιρρέον. Denique nihil est similibus veterum exemplis frequentius. Euripid. Med. v. 1229, Ὀβλου δ' ἐπιρρέοντος. Xenoph. Socr. Apol. p. 411, v. 23, ἀγαθῶν ἐπιρρέοντων. Liban. Declam. X, p. 367 C. ἄλλοις μὲν αὐτομάτως ἐπιρρέει τὰ τοῦ πλοῦτος καλὰ. Longus IV, p. 144, ἐμοὶ δὲ πλοῦτος ἐπερρέει καθ' ἐκάστην ἡμέραν. Aristaen. II Ep. 12, Οὐδεὶς γὰρ ἐξαρκεῖ πλοῦτος αὐτῇ, οὐδ' ἀνέκ ποταμῶν ἐπιρρέει. *Influentis dona fortunae dixit Seneca Thyest. v. 536. Hinc ἐπιρροή pro copia & affluentia: σβεννύναι τὴν αὐξήν τε καὶ ἐπιρροήν* apud Plat. de LL. VI, p. 875, & πλούτων ἐπιρροῖαι Eustathio Antiocheno. Si pro vulgata lectione firmanda minor etiam exemplorum numerus fuerit adductus, quin pristinas in sedes revertatur, nihil intercedo. HEMST.

ead. l. 14. Μακάριος ἦν) Amm. Marcellin. XXVIII, 4, pag. 574: *Ex his quidam &c. adulatoribus offerunt genua suaviandi vel manus, id illis sufficere ad beate vivendum existimantes.* HEMST.

ead. l. 15. Μῶν καὶ σὺ τίνα ὥσπερ ὁ Φάων) Mallem abesset τίνα, oratione hunc in modum divisa: Μῶν καὶ σὺ, ὥσπερ ὁ Φάων, τὴν Ἀφροδίτην &c. *num & tu, similiter ac Phaon, Venerem ex Chio traiecisti?* videtur huic lectioni suffragari, quod a Luciano mox scriptum παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης nunc animadverto, non ab ea Venere formam tuam esse profectam, quae te fenem navicularium praemio iuventae fuerit remunerata, sed ab illa aurea, quam domi conditam in arca servas. Alioqui exciderit θεὸν vel θεῶν, quod si revocari placet, orationem ita constitues: μῶν καὶ σὺ θεῶν τίνα, ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην, ἐκ Χίου διεπορθμευσας. De Phaone Etymol. Mf. Φάων ἐπὶ τῶν ἐρασμίων καὶ ὑπερηφάνων τοῦ γὰρ Φάωνος πολλοὺς ἐρασθῆναι plenius Suidas; nam Hesychius ea in voce misere mutilatus est. Vid. Aelian. V. H. XII, 18, & Comment. Brod. ad Anth. III, c. 25, Ep. 64. Hoc Phaonis titulo fabulas inscriptas Antiphanes & Plato Comici ediderunt: ut posterior eo in argumento luserit, colligi quodammodo potest ex Athen. X, p. 445 F. HEMST.

IN DIALOGOS MORTUORUM. 443

ibid. Φάων) Vide Aelian. Var. Hist. XII, 18, & Palaeph. τ. ἀπιστ. c. 49. Iuvenis Lesbios, quem Sappho amavit. Scholiastes ab aliis discrepat, qui tradunt, a Venere iuvenem & formosum redditum, quia nulla mercede transvererat. SOLAN.

Pag. 153. l. 12. Ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμὲ φ.) Convenit illud Periploemenae Plautini Mil. Glor. A. III, Sc. I, 119: *Ille miserrimum se retur, minimum qui misit mihi: Illi inter se certant donis: ego haec mecum misso, Bona mea inhiant; certatim dona mittunt & munera: nec plura legisse poenitebit.* Quamvis autem in hac locutione poterat omitti ἐν, sicut in Platonis Phaedr. p. 1213 A. φοβούμενοι τοὺς μὲν οὐσίαν κεκτημένους, μὴ χρήμασιν αὐτοὺς ὑπερβάλωνται, servanda tamen est sine dubio; de quo notavit accuratissimus Dukerus ad Thucydid. V, 49. HEMST.

Pag. 154. l. 3. Οἰμῶζειν) Horatius: *Nil sibi relictum praeter plorare.* SOLAN.

ead. l. 10. Ἐχαρίζετο) Notum, quid in obscenis sit χαρίζεσθαι, ἀφροδιάζειν. BOURD.

ead. l. 12. Βαρβάρους ἦν καὶ ὀλέθρους) Liban. Apol. p. 591 D. βαρβάρους ἀνθρώπους, ὀλέθρους τινὰς εὐνούχους. Demostheni debent, qui haec eadem de Philippo rege Macedonium, tanquam vilissimo mancipio, dicere fuit ausus p. 90 B. ὑπὲρ Φιλίππου &c. οὐ μόνον οὐχ Ἕλληνας ὄντος, οὐδὲ προσήκοντος οὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' οὐδ' ἐβαρβάρου ἐντεῦθεν, ὅθεν καλὸν εἰπεῖν· ἀλλ' ὀλέθρου Μακεδόνος, ὅθεν οὐδ' ἀνδράποδον σπουδαῖον οὐδὲν ἦν πρότερον πρίασθαι. Idem Aeschinem adversarium vocavit ὀλέθρον γραμματέα pro Cor. p. 494 B. quod Ulpianus interpretatur, ἢ ὀλέθρου ἄξιος, ἢ ὁ πολλοῖς προσξενήσας ὀλέθρον τῷ μεταβάλλειν τὰ γράμματα ἐν τῷ ἀναγινώσκειν· adeo saepe fluctuant in explicanda patriae linguae indole Grammatici: quod priore loco posuit, tenendum est; usurparique solet de perditissimo mancipiorum genere illud vocabulum, quales erant in primis Phryges. Diogen. L. in Aristippo II, 75: Σίμου ποτὲ τοῦ Διονυσίου ταμίου πολυτελεῖς οἴκου αὐτῷ καὶ λιθοστρώτους δεικνύντος, ἦν δὲ Φρυγὴ καὶ ὀλέθρος, ἀναχρεμψάμενος προσέειπε τῇ ὄφει. Herodian. I, 12. § 8: Κλεανδρὸς τις ἦν τὸ μὲν γένος Φρυγὴ τῶν δημοσίων εὐωθῶτων ὑπὸ κήρυκι πιπράσκεσθαι. Ideo flagris ac verberibus, quo meliores evaderent, officioque servili promptius fungerentur, admonendos fuisse docet proverbium apud Suidam, Φρυγὴ ἀνὴρ πλαγίς ἀμείνων καὶ διακονέστερος quem Epicharmi versum esse trochaicum mihi persuadeo: eidemque lubens adscripserim, nisi quis de So-

phrone potius cogitet, quod apud Schol. Aristoph. legitur ad Av. v. 1283, Ἡ πλαγείς (vel παισῶν) nam vulgatum παύσει nullius est pretii) βάκτρῳ καλίνῳ σκύταλα Φρύξ ἀνὴρ. Σκύταλα certe pro cervice vox Sicula, teste Hesychio, quem una litera corruptum emendabis, Σκύταλον, τράχηλον, Σικελοί. HEMST.

ead. l. 14. Ὑπεξυρμημένος τὸ γένειον) Vide Notam ad Τιμ. c. 22. SOLAN. Mollis adhuc & delicatulus, qualem novacula reddiderat, cum obsequium domino fuerat praestandum: simillimus in Tim. locus § 22 adstipulatur additis eiusmodi signis, quae puerum infami ministerio dilectum patefaciant, καταπύγων οἰκίτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρμημένος ἔτι τὴν γνάθον neque enim hoc eo spectare putem, quod servi, dum manumitterentur, capite rasi fuerint, imo & mento raso, ideoque Lucianum hoc tribuere servo, cui libertas testamento data, quod Wouwerius existimat ad Petron. pag. 480. particula ἔτι huic opinioni adversatur. Archilochus exponens, qualem imperatorem optet, οὐδ' ἄ βοστρύχοις γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυρμημένον placere sibi scripsit apud Dion. Tarf. I, p. 399. Ita Nannarus Babylonius (deteriorem scripturam Nanybrus in versione Valesius amplexus est, cum tamen Nannarum Suidas habeat, ab eoque non diversus sit Ἀνναρος Ctesiae memoratus Athenaei lib. XII, p. 530 D.) in Exc. Nicolai Damasc. pag. 426, 429, ὁ κατεξυρμημένος τε καὶ καθυπεστιβισμένος τῷ ὀφθαλμῷ. Alibi iam indicavi, perditos aetatis suae mores, praesertim captatorias fraudes, quibus bellum indixit, in tempus multo vetustius conferre Lucianum. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Κλέανθος) Lege Μέλανθος, ut ex iis liquet, quae I. Meurfius collegit de Reg. Ath. III, c. 10. Tum ἐμονεμάχησε pro καὶ μονομ. praeterea ferri potest ὑπὲρ Ἀθηναίων, quamquam mallet ὑπὲρ Ἀθηναίων. HEMST.

Pag. 155. l. 9. ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ Δ.) Haec ex Mf. G. addere visum est titulo huius dialogi. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ πρ.) Mox iteratur ὑμῖν alterutro certe loco est in ἡμῖν mutandum; utro dubites: me Cod. O. momentum impulit, ut hic mallet. HEMST.

Pag. 156. l. 2. Γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρῆ) Huius dialogi itemque Catapli Lucianus argumentum concepit ex Platonis Gorg. p. 356, 357, ubi si lecta fuerit Socratis, gravissimi fabulatoris, narratio, horum omnium venustas elegantissima dilucidius apparebit. Quod autem sequitur ἐπὶ τῆς ἡόνος, si Thomam Mag. audias, castigatius scriptum foret ἡόνος quamvis

Moschopulus assentiatur pag. 7, 202, nihil est, quod horum Grammaticulorum auctoritas magnopere nos moveat; utraque scribendi ratio, si non usitatio illa, quae pravo iudicio premitur, perinde saltem usitata: similiter urbs Thraciae Ἡδὼν & Ἡϊών. Vocem restituere Libanio Demosth. Apol. p. 452 B. ὥσπερ οἱ πολλὰ ἐσκακότες ναυάγια τῶν παραπλεόντων τῶν εἰς τὰς μονὰς ἐκβεβρασμένων legeris ἥνας vel ἡΐνας, scrupulus omnis erit sublatus: pro more suo mirificus est in his vertendis interpretres. HEMST.

ead. l. 6. Τὰ ἐπιπλά) Τὰ ελαφρότατα τῶν κτημάτων, παρὰ τὸ ἐπιπολάζειν. BOURD.

ead. l. 13. Ἀπορρίφθων) Sana lectio, quam varie inutiliter tentant. BOURD. Benedictus, proiei: verte, proiciantur. GUYET. Pro ἀπορρίφθῆσαν Attice, proiciuntur, non proiei, ut habet interpres, quasi esset ἀπερρίφθην. CLER. Quale monstrum illud ἀπορρίφθων; Bourdelotius tamen sanam lectionem affirmat. Quidni addidit, quare & quomodo? Ingenue fateor, me non intelligere. Video requiri ἀπερρίφθων in duali. Sic paulo post ait Lampichus, Ἴδού σοι ὁ πλοῦτος ἀπερρίπται. Ceterum notandum est, Menippum hic dicere, sibi peram & baculum abiecta esse ante, quam ingressus sit cymbam; cum tamen infra iam apud inferos Dial. XX rogetur ab Pythagora, quid in pera habeat; & Dial. XXII iam dudum soluto navigio, fingatur baculo suo Charonti intentare verbera; atque § 3 pateat, etiam tum habere eum peram. IENS. Ἀπερρίφθων Mf. O. Atticum est pro ἀπερρίφθωσαν. Huius temporis exempla videsis Ἐπισκ. c. 14, & Ἐτ. Δ. XI defunente. * In impressis ἀπορρίφθων. SOLAN. Viden, levicula menda quas turbas dederit, dum docti viri linguae Graecae rudimentis minus attendunt. Mirari libet errantis Bourdelotii supercilium. Recte vero doctiff. Iensius literis ad me scriptis monuit, non ἀπερρίφθων dicere se debuisse, sed ἀπερρίφθων. Illud autem duali numero, qui convenit hic loci, an plurali Atticorum more pro ἀπερρίφθωσαν accipias, nihil refert: est enim vero, Grammaticis dictantibus, Atticis admodum familiare, ut χρήσθων, μαχέσθων ponant pro χρήσθωσαν, μαχέσθωσαν sic ἀξιώσθων, ἐξηρήσθων, ἐρρώσθων apud Philostr. p. 605, 620, 807, κακαλύθων & plura in Clementis Paedag. p. 171, sed non ita proprium, quin aliis eadem quoque forma placuerit. Vide modo Foed. Hierapytn. & Prians. p. 120 Marm. Oxon. HEMST.

* Alterum hoc exemplum ex Ἐτ. Δ. XI fin. nihili est, ut insipienti patebit. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς &c.) Descripta sunt ex Etymologo & Suida, ubi totidem verbis leguntur: iidem habent ὅση. Poll. X, 10, hunc in modum emendandus: ἐπιπλα οἶονεῖ vel οἶον ἢ κουφὴ κτησίς, τὰ ἐπιπλάης ὄντα τῶν κτημάτων. HEMST.

Pag. 157. l. 3. Χαρμόλεως) De hoc apud veteres nihil adhuc invenio: verum tamen esse nomen puto. SOLAN.

ibid. Ἐπέραστος) Excidit articulus, ὁ ἐπέραστος. HEMST.

ibid. Οὐ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν) Recte hunc locum sumus interpretati. Quid ibi esset φίλημα, alibi docuimus. BOURD.

ead. l. 8. Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὐτοσί, καὶ τὸ διάδημα) Fuit cum hunc locum putarem mutilum, legendumque, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὐτοσί ἐμπεπορπημένος, καὶ τὸ διάδημα διαδεδεμένος &c. ut Dial. XIII, Καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι, ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον. Sed assuetudine Luciani mei meliora doctus, intelligo elegantem istiusmodi verborum, quae desiderari opinabar, ellipsin. Ita namque in Deorum concilio c. 9: Ἄλλ' ὁ Ἄττις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν ἡμῖν ἐπείσεκλήθησαν οὐτοί; ἢ ὁ Μίθρης ἐκεῖνος ὁ Μῆδος, ὁ τὸν κάन्दυν, καὶ τὴν τιάρην; Certissime hic in ultima parte subauditur διαδεδεμένος, vel simile. Pari ratione, ac in Contemplantib. c. 14: Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστίν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐφεστρίδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα, ὦ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι &c. & hic post διάδημα intelligitur διαδεδεμένος: nec certe cum Brodaeo in Miscell. IX, c. 10, legendum ὦ τὸ διάδημα. Ita & aliis in casibus simili modo verbum aliquod supprimitur; velut in iisdem Contemplantib. c. 9, Ἐκεῖσε ἀπόβλεπον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος. iterum ibidem c. 23, Ἡ Βαβυλὼν δὲ σοί, ἐκεῖνη ἐστίν, ἡ εὐπυργος, ἡ τὸν μέγαν περίβολον. post vocem τεῖχος, & dein post περίβολον aliquid intelligitur, quod cinēta valeat. Simili ellipsi in Cataplo c. 13, Ποῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον; ubi recte interpretes, *Ubi ille est, qui fustem gerit?* Pari locutionis ratione apud Nostrum c. 14 in Gallo dicitur Σίμων ὁ τὰ πιναρά. & Pan in Bis accusato c. 9, ὁ τὴν σύριγγα. & celebris illa Athenis porticus, ἡ τὰ ποικίλα. & Orpheus in Fugitivis c. 29, ὁ τὴν κιθάραν. IENS. Similem phrasin vide Δικ. c. 19. Adde & Κατάπλ. c. 4 & 13, ὁ τὸ ξύλον & Δικ. c. 9, ὁ τὴν σύριγγα. SOLAN. Primum ὁ βλοσυρὸς tam accurate convenit Lampicho tyranno, & quibus insignitur, notis, ut sine membranarum omnium consensu loco moveri non deceat. Suidas: Βλοσυρὸς, ἄξιοματικὸς, καταπληκτικὸς, φοβερός, σμενός. Ρο-

tius quam hoc expellerem, mallet alterum vocabulum adoptare: ὁ δὲ τὴν πορφύριδα οὕτως, καὶ τὸ διάδημα ἀλουργὸς, ὁ βλοσυρὸς. Sed deinde non est eripienda Luciano ellipseos, qua valde delectatur, venustas: accedant exemplis a doctiss. Iensio collatis ex Tim. § 7, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὕλας ἐκατόμβας· ex Catapl. § 4, ὁ γενναϊότατος οὗτος, ὁ τὸ ξύλον. Similem in modum Aelian. Epist. II, τὴν οἶν τὴν τὰ μαλακὰ ἔρια. Lampichum Geloorum tyrannum non aliunde protulit, quam ex hoc solo Luciani loco illustr. Maffei in Galliae Antiq. Sel. Ep. I. HEMST.

ead. l. 9. Ὁ βλοσυρὸς) *Minax*. BOURD. In Charontis, Mercurii, & diversorum mortuorum dialogo (nam recte in inscriptione huius dialogi additur in codice vetusto, καὶ νεκρῶν διαφόρων) ὁ δὲ τὴν πορφύριδα οὕτως καὶ τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὦν τυγχάνεις, vertitur: *Hic vero purpuratus & diademate vinctus, facie truculentus. Quis es tu?* Sed Mf. pro ὁ βλοσυρὸς habet ἀλουργὸς, hic vero qui & veste & diademate purpureus est. *Quis es tu?* GRAEV.

ead. l. 10. Λάμπιχος) Neque hic mihi notus est. SOLAN.

ead. l. 12. Τί οὖν ἐχρῆν) Optime modo iungebantur τί οὖν πάροις; hic secus: quamobrem separanda duxi, τί οὖν; ἐχρῆν &c. Hoc saepe factum; saepius fieri debuit: vide Προμ. c. 9, Ἐν Δ. XIII, c. 2, Νεκρ. Δ. III, 1. XXII, τί οὖν; ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; In Ἐπισκοπ. c. 8, fraudi fuit interpretibus prava distinctio hunc in modum reformanda: τί οὖν; οἰκώμεν ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνῆξαι ποτε; Haec semel monuisse suffecerit. HEMST.

Pag. 158. l. 13. Δαμασίας) Amphipolitanus, stadio victor Ol. CXV. AG. IV, 1252 E. Vide etiam Nostrum Lexiph. c. 11, ubi statua eius memoratur. Alter Damafius Ol. CCL. Lloyd. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Μανδύς) L. μανδύη. SOLAN. Etymol. Ἐφεστρίς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἦν μανδύαν καὶ χλαμύδα καὶ πορπὴν καλοῦσι· ex quibus horum corrigendorum ratio patet. Moeris Attic. Ἐφεστρίς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἦν καὶ μανδύαν καὶ χλαμύδα, καὶ πυρρὴν καλοῦσι, καὶ στολὴν καὶ ἀστράβην καὶ κολύβιον. Repone κολύβιον· deinde pro πυρρὴν βηρρὸν vel βήρριον, quo ducit Artemidor. II, p. 85r de birro multa Salmas. ad Tertullian. Pall. & H. A. Scripti Haec me movent, ut suspectam habeam Etymologi πορπὴν· fibulis adstringebantur ἔφεστρίδες five lacernae: verum ut unquam μανδύη vel ἔφεστρίς dicta fuerit πορπή, id quidem me

plane fugit: quare multo malim βηρρόν erroris propagati gradus spectare licet in Moeridis πυρρόν. HEMST.

Pag. 159. l. 10. Κράτων) Sicyonius: vide c. 11. SOLAN.

cad. l. 11. τὰ ἐντάφια) Inepte vertitur *epitaphia*, cum sint *vestimenta funebria*. GRAEV. Inepte interpres, *neque epitaphia: ἐντάφια*, ut notum est, pro *vestibus sepulcralibus*. GRON.

cad. l. 13. Ἀνεκέρυξεν) Post hanc vocem in impressis omnibus legebatur, *εὐεργέτην δηλονότι*: quod merum scholium est, & in Coll. Gal. reapse loco scholii habetur. Bene factum: ad pristinas ergo sedes redeat. SOLAN. Ἀνεκέρυξεν *εὐεργέτην δηλονότι*) Ultima vox si abesset, nihil erat, quod in hoc loco desiderares: nam *ἀνακέρυττειν εὐεργέτην* legitima loquendi formula, perinde ac, quod in Nostro frequenter occurrit, *ἀναγράφειν εὐεργέτην* in marmoreis etiam psephismatum monumentis, quae honori virorum bene de rep. meritorum sunt constituta, nihil crebrius invenias, quam aliquem *εὐεργέτην* celebrari; quae Firmus imitatus Ep. XVII scripsit, *ταῖναις ὑμᾶς ἀναδύμεν ὥς εὐεργέτας*. Nunc tamen voculae vicinae *δηλονότι* contagione violari *εὐεργέτην* fateor; quippe nequit excogitari, quo tandem pacto venerit in Luciani contextum, nisi lectorem peritum statuas, ut clarius explicaret *ἀνεκέρυξεν*, in marginem adscripsisse *εὐεργέτην δηλονότι*. Quam ob rem expungere non fuisset veritus, si vel unus certae fidei Codex addixisset, eamque dubitationem sustulisset, an non forte Lucianus scripserit *ἀνεκέρυξεν εὐεργέτην*. HEMST.

cad. l. 14. Ἀνδριάντων ἐπιγραφαίς) De quibus dico ad Capl. BOURD.

cad. l. 15. Μέγαν τάφον) Et hunc locum, & quaedam non dissimilia notavit Def. Herald. ad Martial. VIII, 75. HEMST.

Pag. 160. l. 5. Στράτων) Sic optime ed. l. non enim iam Crato loquitur, uti volunt vulgatae edd. sed miles quidam tropaeum ferens. MS. Gr. & P. Νεκρός quod nimis vagum. Facilis autem mutatio Στρα. in Κρα. decepit oscitantem librarium. SOLAN.

ibid. Κρα. ὅτι ἐνίκησα) In Ms. pro Κρα. est Νεκρός. Est enim alius quam Crato: nimirum miles, sine nomine. GRAEV.

cad. l. 9. Βρενθυμένος) Eorum in classem referendum est hoc verbum, quae raro ab ipsis veteribus usurpata, quippe notae plebeiae, recentioris aevi scriptores frequentius excoluerunt: id enim elegans illi atque eruditum arbitrabantur, si vocabula in angulo quodam antiquitatis remoto delitescencia & scenae libertati condonata studiosius eruerent, scriptisque suis quasi

reſſellas infererent. Veniam merebatur temperata certisque finibus circumſcripta haec licentia; Lexiphanum effraenis libido Luciani virgulam cenſoriam. Facilius autem in βρενθύεσθαι ſignificandi vim exemplorum ope declares, quam abſtruſam originem aperias. Grammatici notationem repetunt a βρενθίω vel βρενθείω, unguenti Lydii genere aeſtimatiſſimo, quod Pollux teſtatur VI, 104; vetuſtatem & rei & nominis Sappho confirmat ab Athenaeo producta XV, p. 690 E. Recte Heſychius & Etymol. βρένθειον, μῦρον τῶν παχέων, ὥς ἡ Βάκχαρις· οἱ δὲ ἀνθινὸν μῦρον. Βάκχαρις enim, ne quis errorem viri doctiſſimi ſecutus labatur, ut docent Schol. Aeſchyl. ad Perſ. v. 41, Erotianus & Galenus in Gloſſ. Hipp. Λύδιον vel Λύδιον τι μῦρον. Cum vero ab herbis & floribus, eorumve radicibus, unde conficiebantur, nomen unguenta traherent, idem eveniſſe huic βρενθίω nihil eſt cur dubitemus: βρένθις certe vel βρένθιξ Cyprii erat θρίδαξ aut θρίδακινη, auctore Nicandro apud Athen. II, p. 69 B, & Heſychio: idem βρενθινὰ commemorat radices quaſdam, quae mulierum genas rubro colore inficiant: Etymologus praebet βρενθία, tanquam ſi diminuta foret vox a βρέθος, quod ipſe ſuppeditat in Γήτειον p. 230, βρένθος, βρένθειον· ἐſτί δὲ εἶδος πολυτελοῦς μύρου· eamque ob cauſam notavit antiqua manus ad Clementis Paed. II, p. 177, βρένθειον ἀπὸ τίνος ἀνθους ἢ δέος. Qualis autem fuerit βρένθος, ut Cyprii, ſola lactuca, an apud Lydos alioſque diverſum herbae florifve genus, mihi quidem definire non eſt in promptu; multoque minus an Arcadica βρένθη, cuius ex Pauſania meminit Stephanus, nomen huic germi ni acceptum retulerit. Porro colligere licet ex eo, quod medici nuſquam appellationem huius unguenti aut parandi modum tradant, uſum eius iam pridem interiſſe, tamenſi Pherecrates apud Athenaeum βρενθίου velut aetate ſua noti fecerit mentionem. Recta eſt ſcribendi ratio βρένθινον, βρένθειον & βρένθειον, derivandi normae non minus quam conſuetudini reſpondens: nam quod Luciani Schol. habet ad περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. prope finem βρένθειον, niſi de induſtria, quo melius ad τὸ βρενθύεσθαι congrueret, ita finxerit, vitio laborare cenſeo; ideoque magis, quia Etymologus, quem & ipſum veteres ſecutum deſcripſit, βρένθειον praefert. Iam illum eſſe fontem verbi βρενθύεσθαι, Grammaticis, quibus idem, quod in vernaculo ſermone Varroni, iuſtius obſci poteſt, minime conceſſero: repugnat tum ſincera interpretandi lex, tum contorta & abhorrens ſignificationis explanatio: audi modo, quem colorem illinat Helladius apud

Phot. p. 870: Βρενθύεται δὲ τὸ ἀλαζονεύεται· γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ βρένθιον, ὃ ἐστὶ μύρον. οἱ γὰρ ἀλαζονεύόμενοι καὶ βρενθυόμενοι μύρω χρησθῆναι εἰώθεισαν· qua quidem inani probabilitatis specie haud scio, an quisquam originum Graecae linguae peritus capi possit. Verum Helladii verba plenius exscripsit Etymol. p. 212, in Βρενθύεται· non alius enim est Βησαντινός, (ita legendum, non Βισαντίνος· alibi paulo rectius Βησαντίνος) quam hic ipse Helladius oriundus urbe Antinoo vel Besantino. Mihi videtur in βρένθος primaria fuisse virtus tumoris & ὄγκου, quae quasi materies subiecta se porrigit ad diversos, quibus diffunditur, significandi ductus: poteram, nisi longum, multaque simul alia dilucidare necesse foret, firmare non levibus argumentis: nunc tantum facilem ab hac radice translatae potestatis propagationem considerari velim. Haec tamen est ratio, cur in Hesychio τύμβον, quae vox ad illam explanandam bis adhibetur, neque cum H. Stephano in τύπον, nec cum Guyeto in θυμὸν mutari patiar. Βρένθος certe apud Athen. XIII, p. 611 E. pro fastu tumido & arrogantia contemptoria ponitur: *recitabo, inquit, ex oratione Lysiae in Aeschinē Socraticum, etsi longiora διὰ τὸν βρένθον ὑμῶν τὸν πολὺν, ὃ φιλόσοφος* hoc ille subactus, si quisquam, in libris veterum evolvendis, & idem diligens singularium vocum captator ex latibulo quopiam antiqui scriptoris depromsit. Eustathii quoque locus ad Il. Θ, p. 691, procul dubio vel Aelio Dionysio, vel Pausaniae debetur: τὸ βρένθος ἐπὶ ὑπερηφανίας παρὰ τῷ Κομικῷ· ἐξ οὗ τὸ βρένθειον, μύρον τι ἐκείνο (retinuit, credo, ex vitiatō exemplari: praestaret Λυδῶν vel Λύδιον) περιαδόμενον· ἐξ ὧν ῥῆμα τὸ βρενθύεσθαι, ἢ γοῦν κατατρυφεῖν ἀλαζονικῶς. Satis placet illud ἐξ ὧν aequè pertinens ad τὸ βρένθος, quam τὸ βρένθειον· at quando auctoritatem Comici profert, clare ostendit, alienam se observationem excerpisse; saltem in Aristophanis, quem eo titulo plerumque solet indicare, quae supersunt, quasque solas legit Eustathius, fabulis nusquam occurrit βρένθος. Fuerit etiam lectum alicubi ἢ βρενθός, nisi me fallit in Hesychio corrigendo coniectura, Βρενθός, πυθμὴν, τύμβος, καὶ ὄρνειον, ὃ καὶ βρένθος· me iudice deterius est, quod editur Βρενός. Hinc prono alveo defluunt βρενθύεσθαι & βρενθύνεσθαι, quam formam is, quem nominavi, Lexicographus itidem habet; non secus atque a πληθός existunt πληθύειν & πληθύνειν. Iam ut perspicias, quam varie Grammatici verbum hoc exponant, operae pretium est eorum interpretationes in unum congerere: μεγαλοφρονεῖν, ὑπερηφανεύεσθαι, ἐπαίρεσθαι, σεμνύνεσθαι, θυμού-

ὄναι, ὀργίζεσθαι, ἀξιοπιστεύεσθαι, δυσχεραίνεσθαι, προσ-
 ποιεῖσθαι, ἐναβρύνεσθαι, τρυφᾶν, ἀλαζονεύεσθαι, λυπεῖσθαι,
 διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι, μέγα φρονεῖν ἐφ' ἑαυτῷ, θρύπτεσθαι
 in quibus citius curam, quam copiam desideres: nullum ta-
 men est tot verborum, cuius vis & ratio non facile deduca-
 tur ab illa radice, quam proposui, tumoris & ὄγκου: neque dif-
 fiteor, quantumvis satis magno discrimine diffidere videan-
 tur, eam esse τοῦ βρενθύεσθαι structuræ diversitatem, ut va-
 rios illos potestatis leviter inflexæ colores pro indole senten-
 tiæ non aspernetur. Non una vice Aristophanes usurpat:
 notissimus de Socrate locus in Nub. v. 361, Ὅτι βρενθύει τ' ἐν
 παῖσιν ὁδοῖς, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ παραβάλλει. Scholiastes cum
 scribit, ἀποσεμνύνεις σεαυτὸν ἐν τῷ σχήματι, καὶ ταυρηδὴν
 ὄρας, prius ad βρενθύεσθαι, alterum pertinere censendum est
 ad παραβάλλεσθαι τὸν ὀφθαλμῷ. Diogen. L. II, 28, antequam
 eum ipsum Comici verum ponat, ita praefatur: τοῦτο δ' αὖ-
 τοῦ τὸ ὑπεροπτικὸν καὶ μεγαλόφρον ἐμφαίνει καὶ Ἀριστοφάνης
 λέγων οὕτως: alludunt itidem Plato Conv. pag. 1206, quem
 Athenaeus expressit V, p. 216 A. & Antoninus VII, § 66;
 quod ab elegantissi. Menagio praetermissum Gatakerus anno-
 tare non neglexit. Ut autem dubitare nemo potest, quin ist-
 hac descriptione Socratem irridere voluerit Aristophanes, sic
 speciem hominis expingi arrogantis, & alios contracto super-
 cilio despicientis, res ipsa loquitur. Paulum aliter scarabaeus in
 Pac. v. 26: — ὑπὸ φρονήματος βρενθύεται τε καὶ φαγεῖν οὐκ
 ἀξιοῖ μέγα φρονεῖ, inquit Schol. *magnificum se facit, multumque*
sibi arrogat: quo pacto Athen. XV, p. 669 B. ἵνα μὴ ὁ Οὐλ-
 πιάδης βρενθύηται, ὥς μόνος ἀνασπάσας τὰ κοττάβια. Lyfistr.
 v. 887, X' ἂν δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ καὶ βρενθύεται, de uxore mo-
 rosa, quae maritum fastidio habet, ac superbe tractat. Simili
 modo Liban. Decl. VII, pag. 320 B. οἶδα πηλίκᾳ βρενθύεσθαι
 συνήθες αὐτοῖς, quam superbas iras gerere consuetum habeant. Orat.
 XV, p. 437 C. καὶ οἱ μὲν ἡσελγαῖνον, ὃ δὲ ἐβρενθύετο. Saepius
 iracunde indignari, ipso vultus & oris habitu indignationem profite-
 ri: περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. cap. 37, ἅπαντες δ' οὖν ἀπαλλάττονται
 λαβόντες, ἵτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείον ἔδωκας. Athen. IX,
 p. 383 F. μὴ καὶ τις αὐτῶν (μαγειρῶν) τὰ ἐκ Δυσκόλου Μεναν-
 δρίου βρενθυόμενος λαρυγγίσῃ τὰδε. Aelian. de Anim. V, 36,
 avis asterias, εἴ τις ὄκνον καλέσειεν αὐτὸν, ὃ δὲ βρενθύεται καὶ
 ἐγανακτεῖ. Singularius formulam loquendi concinnavit No-
 ster in Tim. c. 54, βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, vultu composito
 ac severo meditabundum incedere, qui locus est ad hunc conferen-

dus. Magis est vulgatum, ut ἐπὶ adsciscat. Athen. XIV, p. 625 B. nisi potius ipsius Heraclidæ Pontici, hominis eruditissimi, sint verba: οἱ Ἴωνες ἐπὶ ταῖς τῶν σωμάτων εὐεξίαις βρενθύμενοι, καὶ θυμοῦ πλήρεις. Themist. Or. XXIII, p. 291 A. ἠκούσατε δὲ αὖτις τῶν ἐμῶν ἐπιτηδείων ὑψηλολογουμένου καὶ βρενθυομένου ἐπὶ τοῖς συνωνύμοις &c. Orat. XXIX, p. 346 B. ἡ labem exiguum elueris, sensus, qui Petavium fugit, egregie constabit: Ἐπὶ γὰρ αὐτοῖς τοῖς ὀλίγοις βρενθύομαι ἰσως καὶ αὐδαδίζομαι· καὶ ἐπεστόμισεν ἂν με Σωκράτης, ὡς ἀλάζονα ὄντα· at ego me forte ob ista pauca superbus effero, mihiq̃ue multum tribuo: immo tum Socrates mihi, tanquam iactatori importuno, os obturaret. Rarioris usus est illud Plutarchi pro Nobil. § 8, ἐξετάζωμεν, πότερον ἐκεῖνος (Ἀριστοτέλης) τοσοῦτον προσηλάκισε τὴν εὐγένειαν, ὅσον σὺ βρενθύεις· & Zachariæ Schol. initio Dial. de Opif. Mund. Καὶ νῦν βρενθύμενος εἶναι σοφὸς &c. Haec argumento sunt, quod parce prisci scriptores, βρενθύεσθαι a recentioribus usu creberrimo fuisse tritum. Cui placuerit imprimis, Theodoretum reperio: vide, ne dubites, nam nihil est causæ, cur plura describam, Prol. Ἑλλ. θεράπ. p. 463 D. Serm. V, p. 557 D. VI, p. 571 B. X, p. 628 D. I. Αἰρετοκακομ. c. 2, ut alia praeteream. Apud Agathiam, scriptorem pro ea aetate nitidum ac purum, multo saepius occurrit, quam notatum est a Suida, qui, quod exemplum primo loco posuit, Theophylacto debet Hist. I, c. 3: Ὁ δὲ σοβαρευόμενος πολλῶ μᾶλλον κατεβρενθύετο, οἷα προσηλακίζομενος τῷ ἀναξίᾳ τοῦ δωρήματος. Idem Ep. 69, βρενθύεται τῷ κάλλει. Finem observationi nostræ Hesychius emendatus faciat: βρεναίεται, δυσχεραίνει, προσποιεῖται· expeditum est βρενθύεται· nisi quis religiosius ordini literarum adhaerens praeferat, βρινδίαται, vel βρινδεῖται· nam infra sane legitur, βρινδεῖν, θυμοῦσθαι, ἐρεθίζειν. In eodem malim, βρενθύνεται, ἀξιοπιστεῖ, ἐπαίρεται, σεμνύνεται, quam ἀξιοπαθεῖ, βαρεῖται· quamquam de posteriore non contendero. HEMST.

ead. l. 16. Ἀλαζονείαν) W. r. In aliis ἀλαζονίαν. SOLAN.

Pag. 161. l. 1. Ἐννοίας πολυπλόκους) Hinc philosophorum σλοκαί, quas πλεκτάνας vocavit Vit. Auē. cap. 22, & alibi. BOURD.

ead. l. 3. Καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕθλους, καὶ μικρολογίαν νῆ Δία, καὶ χρυσ.) Verterat Mart. Bolerus & curiositatem. Id mutaturus Benedictus reddidit, & rerum minimarum disquisitionem. At sane iam satis expressit hoc philosophi vitium per tria proxime antecedentia, quae non sunt ab hoc postremo diversa.

Itaque non miror, patrem notasse, videri nunc intelligere *ανακίτιαν*, ut sic potius distinguatur καὶ ὕθλους καὶ μικρολογίαν ἢ Δία, καὶ χρυσίον, & non modo tacite aurum hinc inde ab discipulis corraserit, sed etiam ostentet animo insitam insignem avaritiam & cupiditatem colligendi amplius, quam apud vivos celatam nuditas mortis nunc aperit. Mox ubi sequitur ποία πεντηκόντορος absurde vertunt quae quinquagemis, quasi bellicum quid apud inferos, cum ipse Charon in Contemplantibus testetur, se solum δικωπίαν ἔλκεν. GRON.

ead. l. 13. Μναϊ) Coll. P. & L. In impressis μνών. SOLAN.

Pag. 162. l. 1. Πέλευν τῶν ναυπηγικῶν) Pro πέλευν ναυπηγικὴν est illa loquendi forma propria fere Atticorum, Xenoph. Symp. pag. 521, v. 10, εἰσεφέρετο τῇ ὀρχηστρίδι τροχὸς τῶν κεραμεικῶν. Theophr. Char. Eth. cap. V, Θουριακὰς τῶν στρογγύλων ληκύθους, καὶ βακτηρίας τῶν σκολιῶν ἐκ Λακεδαιμόνος. Epicharmus in Scirone, πηλίνων λακίς. Aristoph. in Γῆρα· κοπὶς τῶν μαγειρικῶν. Alexis: — Ἀριστογείτονα τὸν ῥήτορ· εἶδον λάρκον ἡμφιεσμένον τῶν ἀνθρακῆρῶν —. Posteriora submisstrat Pollux X, 87, 104, 111. HEMST.

ead. l. 2. Ἐπικόπῳ) Sic vocat truncum, super quo aliquid diffecatur: vox in usu rarissimo. BOURD. Valde obscure vertitur sic, ut verba longe recedant a Graecis: *Menippus ista sumpta securi, qua naves fabricant, eam rescabit scansorio navis tabulato suppositam*. Pro ἐπικόπῳ in Mf. est ἐπικόπτῳ sed aut legendum est ἐπικοπάνῳ, aut ἐπικόπον pro ἐπικόπανον usus est Lucianus, sicut illo Menander in Messania, ut auctor est Pollux Onomast. X, 24. Sic autem vocabatur τράπεζα μαγειρικὴ, in qua secabant in frustra carnes affandas, vel coquendas: pro ἐπικόπανον veteres addit dixisse ἐλεδν, ξάνιον, ἐπίξηνον dictam esse istam mensam coquorum ἐλεδν, quia ex oleis conficiebatur, auctor est Hesych. quamvis alios ἐλεδν scribere doceat, & aliunde petere huius vocis originem: vide in ἐλεοῖσι. Apud Pollucem stultissime vertitur ἐλεδν *olearia cella*: vide & lib. VI, c. 13, ubi eadem repetit Pollux. Ceterum in prius laudato capite pro ἐπικόπανον Mf. ut hic Lucianus, prae se fert ἐπικόπον, sed non in verbis Menandri, quae statim ex eius Messania affert; nec in lib. VI, c. 13. Utrumque veteres videntur usurpasse, ἐπίκαπον, & ἐπικόπανον, sed tamen non vetustissimi: recentiora enim sunt vocabula. Sane non nisi apud novae Comoediae scriptores ἐπικόπανον reperiri, & quidem Menandrum, Pollux tradit locis in laudatis. Sed ἐπικόπον veteres quoque usos discimus ex Eustathio ad Odyss. B, v. 237,

ubi ἐπίζηνον exponit ἐπίκοπον. Τὸ δὲ παρθέμενοι κεφαλὰς ἀντὶ τοῦ προτείναντες. ἢ ὥς ἐν ἐπιζήνῳ ἦτουν ἐπικόπῳ ἦτοι ἐπικορμῷ δέντες ὥστε κοπῆναι qui locus admodum facit ad huius nostri Luciani explicationem. Vide quoque antiqua Scholia ad hunc locum Homeri, in quibus male legitur προτείναντες ὥς ἐπιζείνω, ἢ γουν ἐπικόπῳ, ὥστε κοπῆναι, pro ἐπιζήνῳ. Sic & male legitur apud Hesych. ἐπίζυλον pro ἐπίζηνον, τὸ παρ' ἐνίοις ἐπίκοπον. Ἀναβάθρα est sive scala, qua in navem altiore, aut tabula, qua in lintrem aut scapham pervenire commode possumus. Utitur hoc vocabulo alibi quoque Lucianus. Verbe Luciani locum: *Menippus iste capta securi, qua naupergae utuntur, eam refecabit, utens pro mensa, seu trunco, quo secanda imponuntur, tabula, qua scapha conscenditur.* GRAEV. Huius & loci & vocabuli meminit H. Stephan. Thes. T. II, p. 354. Ἐπικόπος, inquit, substantive, lignum, quod supponitur, cum quid securi secatur, ut Budaeus interpretatur apud Lucian. in Dial. Char. & Merc. λαβὼν πέλεκυν &c. loquitur autem ibi de barba. Potest tamen & pro mensa accipi, supra quam lanii & coqui carnes concidunt, ut ἐπικόπανον. Antiquam autem eam vocem esse Eustathius tradit, eique synonymum ἐπίζηνον, at ιδιωτικῶς vocari ἐπικόρμιον. Aristophanis autem Scholiastes ἐπίζηνον esse dicit (ad Acharn. v. 317.) μαγειρικὸν κορμὸν, ἐφ' οὗ τὰ κρέα συγκόπτουσι. Eustathius exponens Homericum illud Od. B, 237, παρθέμενοι κεφαλὰς, subiungit, προτείναντες, ἢ ὥς ἐν ἐπιζήνῳ, ἦτουν ἐπικόπῳ, ἦτοι ἐπικορμῷ δέντες, ὥστε κοπῆναι, in trunco, in quo carnes concidi solent. Sed fortasse non minus ἐπίκοπον substantive dicitur, quam ἐπίκοπος quemadmodum apud Poll. ἐπίζηνον, & apud Scholiastem Aristophanis ἐπίζηνος. Praeterea in altero subintelligi posse videtur κορμὸς, aut τράπεζα, aut tale quid, in altero ξύλον, aut aliquid aliud. Sic utero tam ἐπίζηνος dicitur, quam ἐπίζηνον, ita tam ἐλεὺς, quam ἐλεὼν, ut Eustathius annotat. Postea de ἐπικόπανῳ profert, quae Pollux scripsit V, 90, X, 101. Fundum fere vides eorum, quae a Graevio sunt explicata: paucis, quid hoc de vocabulo sit tenendum, declarabo. Ἐλεὼν apud Homerum, vel ἐλεοὺς, hoc enim numero solum occurrit Il. I, 215, Od. E, 432, τράπεζαν esse μαγειρικὴν sive mensam coquinare veteres consentiunt: eorundem auctoritate masculinum genus accipimus; quamvis alioquin pro neutro faciat τοῦλεον Aristophanis in Equ. v. 152, 169, & ab utrovis aequae repeti possit poëtae ἐλεοῖσι non aliter Pollux; nam & IV, 123, ubi rariorem vocis usum exponit, Ἐλεὺς δ' ἦν τράπεζα ἀρχαία, ἐφ' ἣν πρὸ Θέσπιδος εἰς τις ἀναβὰς τοῖς χορευταῖς ἀπεκρίνατο, membranæ si obtem-

peremus, Ἐλεὼν erit revocandum. Philopono tamen vel Cyrillo ὁ Ἐλεὼς, τοῦ ἐλεῶ, *Eleus fluvius, mensa*. Hinc ἐλεοῦται Delii διὰ τὸ τοῖς ἐλεοῖς ὑποδύεσθαι διακονοῦντας ἐν ταῖς δοίταις, teste Athen. IV, p. 173 A. quem descripsit Eustath. ad II. I, p. 773, v. 43. Dubitat Harpocratio, an Ἐλεοκόποι Lyfiae, quos alii τοὺς τὰ ἔλη κόπτοντας, τοῦ ἐ παρεμβεβλημένου, interpretabantur, indidem sint derivandi: μήποτε δὲ παρὰ τὸ ἐλεῶν, ὅπερ ἐστὶν ἐκτὸς ξυλινόν, γηγένται τούνομα: ubi quid sibi velit ἐκτὸς prorsus omissum a Suida, minime perspicio; nisi quis repōni probet ἔρκος, vel, quod verius existimo, ὅπερ ἐστὶ κέρμος ξύλινος. De ἐλεοῖς plura Iungermann. ad Poll. X, 101, n. 44. Idem censetur ἐπίξηνον saepius in Aristophanis Acharn. v. 317, 354, 364, 365, usurpatum: neque repugno, modo paulum accuratius, illam esse *culinariam*, hanc, ut Suetonius ait in Claud. c. 15, *mensam lanioniam* statuas. Aeschyl. Agam. v. 1286, Βωμοῦ πατρῶς μ' ἀντ' ἐπίξηνον μένει Θερμῶ κοπίσης φοινῖφ προσφάγματι: quorum mihi Stanlei versio multo magis, quam infelix emendandi conatus placet. Σάνιον adiungit Pollux origine par, sed multo minus obvium, & Comoediae novae vocem ἐπικόπανον. Menandri verba vel integra possunt servari, ut initium iambi faciant, vel, quod fere malim, ita legi, — ἡγῶμαι μ' ὅλως Ἐπικόπανόν τι — Codicem me plane lanionium putat, prout creberrimis me contundit plagis: nam nihil est futilius ea explicatione, qua sibi blanditur ad Menandri Reliquias Philargyrius ille Cantabrigiensis. Ἐπικόπανον autem an ἐπικόπον dicas, nullum interest discrimen: plus una vice meminit Eustath. ad illud Od. Γ, 443, — βούν ἐπικόπον, ἀντὶ τοῦ ἐπάνω τοῦ τραχήλου πλῆξων ὅθεν καὶ ἐπικόπον παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ἐπίξηνον, ὅπερ ἰδιωτικῶς ἐπικόρμιον λέγεται & ad Od. Λ, p. 1692, ἐπάνω ἑμοῦ, ὡς οἶα ἐπὶ τινος ἐπίξηνου, ὅστις ἐπικόρμιον: cuius vocabuli infima Graecorum aetate vulgati rationem pandit Aristophanis Scholiastae κέρμος μαγειρικὸς, quos *lanionum codices* ex ulnis maxime confectos appellat Iuvenalis antiquus Commentator ad XI, 141. Etymol. Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ' οὗ κρέα κόπτουσι, τὸ νῦν ἐπικόπον παρὰ Ἀριστοφάνει καὶ Δημοσθένει: de Aristophane liquet; Demosthenis locum haecenus quaero. Hinc in Hesychio reficiendum arbitror, Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ' οὗ τὰ κρέα τιθέντες ἐκοπτον, ὃ νῦν τὸ κρεωκόπον, vel ἐπικόπον ξύλον: nihil enim obstat, quo minus hunc in modum suppleatur, ut recte monuit H. Stephanus: sic ἐπικόπον σανίδιον, *tabella, super quam aliquid inciditur*. Paulus Aegin. VI, c. 67. Leonides, ut ὁσχεύου ῥακῶσει mede-

retur, ὕπτιον ἀνακλίνας τὸν ἄνθρωπον σμίλη κατ' ἐπικόπου σενιδίου τινὸς ἢ σκληροῦ δέρματος τὸ περιττὸν ἐξέτεμνε. Porro, quod Hesychius habet, Ἐπίξυλον, τὸ ἐπὶ παραστροφίδι τοῦ ὑφαινομένου ἱματίου, καὶ τὸ παρ' ἐνίοις ἐπικόπου, Graevio mutant nonnulli assentior. Idem: Κρήιον, ἐπικόπου, κρεοδόχον λέβητα: veterum expositionem tradit Homericæ vocis κρεῖον sive κρήιον duplicem; hi codicem coqui lanionisve accipiebant, alii lebetem, in quo carnes coquantur. Tum etiam, si lectioni receptæ tuto fidimus, μάλλιν a Paris τὸ ἐπικόπανον vocari Hesychius ostendit: illi autem coniecturae, qua suspicatus fui in eodem restitui posse Ἐπικόπου, ἐπικόρμιον, Πάφιοι aut Πάριοι, pro Ἐπικόρου, ἐπικόπον, parum tribuo, quia forte probabilius emendes, Ἐπικόρον, ἐπικάρτον. Scaligero subscribo Glossas corrigenti, Καλὰ, ἐπικοπὶς, ἐπιγλυφίς. Ergo Lucianus ad præcidendam tam grandem philosophi barbam scala navali Menippum uti voluit vice codicis aut trunci lanionii, eoque magis, quod securis robustum aliquod lignum, non levem tabulam postularer. HEMST.

ead. l. 7. MEN. Εὐγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφνας) Locus & vitio laborat, & prava distinctione; quam ob rem ignoscendum est eruditis hominibus, qui nihil hic viderunt. Primum lege ἀνθρωπινώτερος, itaque verte: *Euge vero; nunc homini similior evasisti, foetidis sordibus ibi depositis.* Ἀναπέφνας intellexerunt, quasi actionem contineret; perversè: aliud norma Graecæ linguae, atque ipse Lucianus suadent. Θ. Δ. IV, § 1, οὐδ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφνας. Κατάπλ. c. 24, πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφνας; Xenoph. Socr. Apol. pag. 411, v. 9, οὔτε θύων τισὶ καινοῖς δαίμοσιν, οὔτε ἄνυσ, οὔτε ὀνομάζων ἀλλοὺς θεοὺς ἀναπέφνα. Suidas: Ἀναπέφνα, ἀπεδείχθη, καὶ οὐχὶ ἀναπέφνα. Nihil moror Philopatridis confarcinatorem § 3, ipse rectius § 18. Praeterea ἀποθέσθαι in hoc dialogo nunquam dicitur, ut virtus verbi medii postulat, nisi is, qui, quae habet ipse, deponit atque a se proiicit: modo, τὸν πῶγονα τοῦτον ἀποθέσθω, & ἀπόθου καὶ τοῦτον. Ἐρωτ. cap. 5, πᾶσαν οὖν ὑποτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἀποθέμενος. Sic πᾶσαν ἀποθέμενον μανίαν τιμῆσαι μὲν τοὺς αὐτοκράτορας in Pass. Tarach. Prob. & Andron. p. 248. Hinc sponte sequitur, quomodo sit capiendum αὐτοῦ, tanquam si locum, ubi sordes excussae iacebant, digito monstraret. Deinde Menippo male tribui, quae Mercurii personae convenient, manifesto, dummodo sententiam consideratius perpendas, patebit. Securis loco ferram Menippum ad deridendam philosophi barbam risus causa po-

scit: verum, inquit Mercurius, Menippi libidinem iocandi petulantem aliquantulum reprimens, securis fatis est idonea: tum Menippus dicto audiens utitur securi. Hoc peracto ministerio, sermonem continuat Mercurius: *optime sane; nunc tu, philosophe, multo humanior appares, postquam taeterrimam illam spurcitiem deposuisti*. Exinde Menippus iterum: *Vin tu, Mercuri, ut paululum etiam de superciliis demam?* quae fane leporis Comici sunt plenissima. Sic igitur personas digere: 'Ερ. 'Ο πέλεκυς ικανός. Εὐγε' ἀνθρωπινώτερος γὰρ νῦν ἀναπέφηνas ἀποθέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. Μεν. Βούλει μικρὸν δει. Egregio sane donatum tonsore philosophum! Similiter supra p. 27, *τί τοῦτο*; sermo intermissus a Vulcano, postquam caput Iovis securi diviserat, repetitur. HEMST.

, *ibid.* 'Ανθρωπινώτερον ἀναπ.) Sic apud Athen. ἀνθρωπίνως λαλεῖν p. 383 B. SOLAN.

ead. l. 8. Αὐτοῦ) Id est, αὐτόθι, εὐθύς. GUYET.

ibid. τὴν κινάβραν) Alarum aut reliquarum partium excitation odor ad libidinem incensis. Hinc Horatius anum huiusmodi dicit hircum in alis habere. Lysimachus apud Plautum in Mercat. *Iam plenus aetatis, animaque foetida Senex hircosus* — COGN.

ead. l. 10. Ὑπὲρ τὸ μέτωπον ἐπῆρκεν) Inanem fastum philosophorum, qui quidem sapientiam solo vultu simulant, quando veteres irrident, id quod fieri solet saepissime, supercilia potissimum vellicant; usque eo, ut notam illorum ac designationem complectantur istae loquendi formulae: οἱ τὰς ὀφρῦς αἶροντες, Menander apud Donat. ad Ter. Andr. A. II, Sc. 5. οἱ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες, Euseb. D. E. p. 106 C. οἱ σεμνοπροσωποῦντες καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες, Ardemidor. Prooem. I. I, p. 3. De ipso Platone Amphis apud Diog. L. III, 28, ὥσπερ κοχλίας σεμνῶς ἐπῆρκε τὰς ὀφρῦς. Alciphr. I Ep. 34, Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας σεμνός τις ἐγένου, καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς προτάφους ἐπῆρας· ubi praeter hunc Luciani locum commoda notavit Berglerus, quaedam tamen a Desid. Heraldo praecepta ad Martial. I, Ep. 25. Quod autem in Ox. libro legitur ὑπῆρκεν, probari nequit, nisi duabus literis interiectis expolias, ὑπερῆρκεν· verum nihil est causae, cur obvium illud ἐπῆρκεν, & Nostro familiare, sollicitetur. Si quid murandum foret, exigi mallet' ἑαυτὸν· quamvis enim haud negem, recte dici ἀνατείνειν ἑαυτὸν, oratio tamen exit rotundior, si ἀνατείνων referatur ad ταύτας τὰς ὀφρῦς. Ita Lucian. in Tim. c. 54, ἐκπατάσας γοῦν τὴν πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας· & Etymo-

logus esse contraria monet ὑποκαθεῖναι & ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς. Hoc est illud Ammiani de rege Chnodomario XVI, c. 12, *ardua subrigens supercilium*; & p. 143, *elatus in arduum supercilium*. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπῆρκεν) Vide B. πρ. cap. 7, *ὡς δῖπρε τὸ ξύλον*. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑπὸ μάλης) Quidquid clam & occulte, non propatulo, vel fit, vel gestatur, sub ala proverbio etiam fieri dicitur: quo usus est Demosth. contra Aphob. *Ψευδομαρ. Οὐχ εἰς, οὐδ' ἂν δύο ταύτ' ἴσασιν, οὐδ' ὑπὸ μάλης ἢ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μέσῃ πολλῶν παρόντων· non unus, neque duo ista norunt, neque sub ala, ut aiunt, provocatio facta est; sed in medio foro, multis praesentibus*. Ita dicitur alibi ab eodem Luciano ὑπὸ κόλπου, *sub sinu*. COGN. Erasmus in Adagio, *Quae sub alis fiunt*, incredibilem huius phraseos explicationem tantoque viro indignam attulit, iure merito propterea castigatus ab H. Stephano in Anim. cuius operae praeclarae non meminerat H. Valesius, cum ad Amm. Marcellin. XXVI, p. 512, iisdem, quibus Stephanus, exemplis usus, Graecos ὑπὸ μάλης *de re furtiva & occulta solere dicere* observat. Nos alias ad Thomam Magistrum plura. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Πάντας μαιίνειν) Τὸ πάντας σιαίνειν Exc. G. τῷ π. σ. V. De voce σιαίνειν vide Schol. ad Tim. p. 78. SOLAN. Haec vel Scholiorum descriptor vel Clericus ita concinnaverat, ut aliquem habere sensum viderentur: neque tamen eo magis, quid huc faciant, intelligas. Persuadeo mihi, σιαίνειν verbum recentioris esse Graecitatis, quod corruptum ex σικχαίνειν significet *fastidium creare*, quale solet odor ingratus ac taeter; at *fastidire, aversari σιαίνεσθαι*. Cyrilli Gl. *Σιαίνομαι, iedo (taedeo) Σιαντία, fastidia. Σιαντὸς, taeter*. Iisdem fere vocibus utitur ad σικχαίνεσθαι eiusque derivata explicanda. Fallitur Cangius Gl. M. & I. Gr. in Σιάνειν nam Nicephori & Ioannis Moschi σιανθεὶς non aliunde debet, quam ab hoc ipso σιαίνεσθαι, reperi: utrique loco potestas assignata plane convenit: aliena est, quam ille dedit, interpretatio, *captata animi aequalitate*. Videndum ergo, an in Schol. nostro ad Tim. p. 78, restitui commodè possit, ἀπὸ τοῦ Δία σιαίνειν, propter illam *στυγνότητα* nimirum vultusque tristitiam, qua festum illud Διάσια celebratur. Hic autem voluitne dicere? *κινάβρα proprie hircorum foetor: praeterea notat quemvis taetrum odorem, eo quod omnibus fastidium excitet, sive malis, omnes fastidiant: an potius parva mutatione legi praestaret? λέγει δὲ ὁ*

ἢ αὐτὸν πάντας σιαινεῖν, ait Lucianus gravi foetore philosophum eum omnibus esse fastidio. Qui porro venit in mentem huic homini, ut κινάβραν forte vocari *peram* suspicaretur? quid dici poterat absurdius? haec tamen Etymologi verba non multum discrepantia recognosce: Κινάβρα, ἔστι κυρίως ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγεται καὶ ἀπλῶς ἡ δυσωδία· ἢ καὶ ἡ πῆρα· quibus, aliisque pluribus, inducor fere, ut credam non Etymologum a Scholiasta, sed ab Etymologo nostrum Scholiasten saepe describi: de pera certe vix quisquam, quid sit κινάβρα declarans, cogitare posset, nisi ad hunc locum commentaretur. HEMST.

Pag. 163. l. 1. Κολακίαν) Ita Ox. Reliqui κολακίαν. SOLAN.
ead. l. 6. Γε) Hoc pro vulgato γὰρ ex MS. Ox. reposuimus.

SOLAN.

ead. l. 9. Παρισώσις) Quare aut paria esse debent posteriora superioribus, extrema primis, aut, quod etiam est melius & iucundius, longiora. Cicer. de Orat. III, 48. In Orat. c. 25: paria paribus relata, & similiter conclusa, & immutatione quasi quaesitas venustates parce adhibendas aut fugiendas esse ait. Παρίσα haec vulgo vocabant: vide Philostr. p. 497. Meminit iterum Noster Δημοσθ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 10. Βαρβαρισμούς) Ridicule hoc dictum. Praeterea A. Gellius V, 20, negat eam vocem apud ullum idoneum auctorem Graecum inveniri. Sed Luciani iam aetate linguae Graecae castitas vix ullibi reperiebatur. Vide in hanc rem plura in Πητ. c. 17, B. πρ. c. 10 & 23. SOLAN.

ead. l. 12. Ἦν, ἰδού) Rhetor ait: Ἦν, ἰδού ἀποτίθεται. sed scribendum ἦν ἰδού, ecce: quod alibi quoque saepiuscule apud nostrum occurrit, sed saepius corruptum. Dicitur pro ἦν ἰδού. GRAEV. Secutus est eruditiss. Graevius H. Stephanum Th. L. Gr. T. I, p. 1104. Ἦν ἰδού, inquit, apud Lucian. eadem signifi. initio Anachars. Sed ego tam in hoc loco, quam in ceteris, scribendum puto ἦν ἰδού, posita post ἦν apostrophi nota: nec enim dubito, quin elisum sit adverbium ἦν, quod ἐκ τοῦ παραλλήλου τῷ ἰδού, perinde ac si diceretur ἦν ἰδού. Ego, quamquam, utrum probes, haud sane multum refert, secus sentio, ut opportuniore loco declarabo. HEMST.

ead. l. 13. Τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα) Polyæn. IV, c. 6, p. 374: ἄλλοι μὲν ἀνέσπων τὰ πρυμνήσια, ἄλλοι δὲ ἀνείλκον τὰς ἀποβάθρας, ἄλλοι δὲ ἀγκύρας ἀνιμῶντο. Quam hic ἀποβάθραν, paulo ante dixerat ἀναβάθραν idque iam observatum a Paul. Leopardo Em. XIV, c. 10, & C. A. Dukero ad Thucyd. IV,

c. 12, nec Stephanum in Thef. Luciani loca fugerunt. Pausan. X, p. 860, *διὰ τῆς ἀποβάθρας κατιόν*. Poll. VIII, 120, *μήτε ἀποβάθραν, μήτε ἄγκυραν εἰς τὴν γῆν βαλλόμενον*. Alia dabit vir illustris ad Callim. H. in Del. v. 22. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. *Οἱ δὲ δύο σκοπεῖται*) Videtur hic aliquis locus citatus fuisse. CLER. Ex Homeri Od. M, 73, ut indicavit Solanus. Porro *προσφερόμενον τὸν λόγον* habuit ed. A. prave: cum V. praeferat *τῶν λόγων*, huic aptandum fuerat *προσφερόμενον*, non contra. Ceterum quomodo pertineat haec annotationis ad *βαρβαρισμούς*, nemo facile pervidebit. Eruditiss. itaque Dukerus ad Thucyd. IV, 71, fortassis loco non suo positam observat, & alio referendam: Certe melius, inquit, conveniebat illis, quae leguntur in Lucian. Dial. Iunonis & Latonae p. 46, huius ed. *οἱ δέ σοι παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν — ὁ δ' Ἀπόλλων* cui libens assentior. Similis orationis figura p. 44, l. 10. Eiusmodi quiddam, adductis etiam iisdem Homeri verbis, reperies in G. ad p. 42. HEMST.

Pag. 164. l. 8. *Τῷ ἡματιῷ τὴν κεφαλὴν κατειλήσας*) Petron. c. VIII, p. 33: *Tarde, immo iam sero intellexi me in fornicem esse deductum: exsecratus itaque aniculae insidias operui caput, & per medium lupanar fugere coepi in aliam partem: ibi vide Commentatores*. HEMST.

ead. l. 9. *Περίεισιν*) Futurum, uti supra Ev. Δ. X, *αὐτίκα μέτεις καὶ τιμωρήσει τὴ μητρί*. Saepius hoc fieri videas. SOLAN.

ead. l. 10. *Ἐπὶ τῇ σοφίᾳ*) Sequentibus adiunxi *ἀργύριον λήγεται ἐπὶ τῇ σοφίᾳ*, secus atque interpretes fecerunt. HEMST.

ead. l. 13. *Ἔσπενσα*) Consule Diogenem Laërt. p. 162 B. qui Menippum ait laqueo sibi necem conscivisse. SOLAN.

Pag. 165. l. 3. *Συνέχεται*) Illius uxor constringitur a mulieribus, quasi nempe suffocanda. Male hic locus versus est, illius uxorem mulieres circumstrepunt. CLER. Nisi versionum architecti legerint, aut in animo habuerint *συνήχεται*, unde petatum sit illorum, *uxorem mulieres circumstrepunt*, exputare non possum. Suspicebam olim, *συνάγεται* vel *ἀπάγεται* melius convenire saevienti in uxorem tyranni feminarum turbae, quomodo Lambinus in Polybio I, pag. 119, pro *ὑπὸ τῶν λιμοῦ συναγομένων* legebat *συνάγχομενους*, fame suffocatos ad Corn. Nepot. Ham. n. 35. Nunc satis contentus sum scriptura vulgari: significat enim *comprehensam constrictamque teneri*. Porphy. in Euseb. Chron. pag. 60, *καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἐνόπλων ἐν τῷ γυμνασίῳ διὰ τὴν μαιφονίαν συνεχόμενος ἀπώλετο*. Quod autem de uxore Lampichi liberisque narrat Lu-

cianus, eundem exitum a Locrensisbus Dionysii iunioris habuerunt. Strabo VI, pag. 398. Aelian. H. V. IX, 8. HEMST.

ead. l. 4. Βάλλεται ἀφθόνοις) Sic passim. BOURD.

ead. l. 5. Διόφαντον) Cicer. in Bruto p. m. 215 C. Diophanis meminit Mitylenaeni, Graeciae illis temporibus disertissimi. Lacedaemonius antiquus scriptor. *Lloyd.* SOLAN.

ead. l. 8. Ἐξάρχει τοῦ, θρ.) Narrat eadem de Luflu. BOURD. Protulit Def. Herald. ad Martial. II, Ep. 11. Mox δάπτωσι με unde Cuperus expiscatus fuerit de sepultura per ignem esse capiendum, ignorare me fateor: eum vide Obs. lib. I, p. 48. HEMST.

ead. l. 11. Ὀλίγον) Sic lego, ut Dial. XXIII, pro ὀλίγων, quod in plerisque est. Recte tamen P. & S. SOLAN.

Pag. 166. l. 2. Πάντως) G. Coll. & P. ut Dial. XV. In reliquis deest. SOLAN.

ibid. Δικασθῆναι δεήσει) Vocem unam addit Mf. πάντως δικασθῆναι δεήσει. πάντως vulgo deest. GRAEV.

ead. l. 11. Μοιρίχον) Ficta credo haec nomina. SOLAN.

ead. l. 13. Πλουσίος καὶ αὐτὸς ὦν) Perperam in Aldina, Salmuriensi & aliis editionibus, praeterquam in Florentina, post voculam ὦν ponitur signum interrogationis Graecum; eo-que deceptus fuit interpres. At non interrogat Crates, ut & nihil respondet Diogenes. Quin si haec per interrogationem dicta essent, signum istud in fine orationis foret collocandum. IENS.

ead. l. 14. Τὸ Ὀμηρικόν) Legendum δὲ ante τὸ. Certe medica manu eget locus hic depravatissimus. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡ μὲν ἀγασίη, ἡ ἐγὼ σε) Sunt Aiakis verba ad Ulyssē colluctantem II. Ψ, v. 724. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἡ κουφίσω) Sic ed. A. Κουφίσω utrobique & προκομίσω scripserat Solanus. Eo usu posita sunt haec verba, quem in recentiore Graecorum habent lingua. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀρισταίου) L. Ἀριστείου. Sed tamen Ἀρισταίου est etiam in C. SOLAN.

Pag. 167. l. 6. Οἱ μάντις εἴτε ἀπὸ τῶν ἄστρον &c.) Si commodum videatur illud εἴτε, cur non tertio quoque loco εἴτε Χαλδαίων παῖδες nam ὅσως nescio an alios, me quidem non mediocriter offendit; quorsum enim spectat, aut quem sensum reddit, impedita structura, quodammodo tolerabilem? Priore loco οἴτε Iuntina praefert: hoc ipsum in sequentibus etiam adscitum cursum orationis interruptum expediet, καὶ οἱ μάντις εἴτε ἀπὸ τῶν ἄ. τ. τὸ μ. οἴτε ἄ. τῶν ὀ. οἴτε X. π. ἀλλὰ

καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς παρῆχε &c. Mecum facit H. Valeſius ad iſta Marcellini XXVIII, p. 581, *iſdemque ſubſeruntur genitalium extorum interpretes controverſi, hinc praefecturas proſuſius largientes & ſepulturas divitum matronarum*, hunc in modum ſcribens: *Simile eſt, quod narrat Lucian. in Dial. Mort. cum Moerichus & Ariſteas viri ditiffimi ſe mutuo captarent, ac ſe viciffim heredes inſtituiſſent palam ſcriptis teſtamenti, vates & Aſtologos & ſomniorum interpretes & Chaldaeos, Apollinem quoque Pythium ab utroque conſultum modo huic, modo illi obventuram hereditatem praedixiſſe: quae ita ſunt comparata, ut facile, qualem animo lectionem fuerit ſecutus, oſtendant. Saepe autem fraudulentum vates, quibus ex ſpe lucri futurorum praedictio pendebat, inſidiis teſtamentariis interveniebant: egregius eſt Plinii locus I Ep. 20. HEMST.*

ead. l. 8. Καλδαίων παῖδες) Sic Necyom. c. 6. Eunap. Aed. BOURD.

ead. l. 9. Ἀριſτεῖ) Mirum cur Ἀριſτεῖ, cum dixerit Ἀριſτεά. BOURD. Miratur Bourdelotius, cur Ἀριſτεῖ dicat, cum Ἀριſτεάν appellarit; & merito miratur. Mſ. oſtendit, hoc vocabulum eſſe mendose in editis exaratum, cum pro Ἀριſτεῖ ſcribit Ἀριſτέα, ut ſcribendum eſt. GRAEV. Ἀριſτέα) Ex MS. Gr. & L. editionum mendum ſuſtulimus, quae omnes praeter Stephan. legunt Ἀριſτεῖ. Vide tamen, an non Lucianus de Ariſteo aliquo Corinthio loquatur: plures enim Ariſtei Corinthii apud Thucydidem occurrunt, Ariſteas nullus. SOLAN. Ἀριſτεῖ) Ut Ἀριſτέα reponatur, quia Ἀριſτέας ante dictus fuerit, magno opere contendunt noſtri Commentatores, a quorum ſententia valde diſſidet Steph. Berglerus, dignus propter peritiam Graecarum literarum non vulgarem, cuius in hac cauſa ratio habeatur. Ad Alciph. I Ep. 1, ubi leguntur οἱ βορεῖς haec notat: *Pro οἱ βορεῖς, quaſi a βορεὺς per metaplaſmum; ut & Aratus ἀνέμοιο βορῆος Διοſ. v. 351. Sic Lucianus in Dial. Crat. & Diog. Ἀριſτεῖ formavit, eum nominans, qui non Ἀριſτεὺς, verum Ἀριſτέας vocabatur, ſed hoc non ſine alluſione ad ἀριſτεὺς. Illam alluſionem, haud quidem alienam, etſi non praeftem, ceteris tamen non invitum accedo: eſt enim talis nominum, praefertim propriorum, formae mutatio neunquam inſolens, & aliquando temere ab eruditis viris tentata. Quem Μελάνθιος Homerus plerumque appellat, idem Μελανθεὺς Od. γ, 255, φ, 176. Ἀμοιβεύς & Ἀμοιβέας non differunt, quod poſterius in Aeliani V. H. III, 30, contra Schefferum recte defendunt Kuhnii ac Perizonius, & dudum ante utrumque I. Fr. Gronovius*

Obf. IV, p. 240. Proconneſius Ariſteas, peregrinantis, cum vellet, animae miraculo nobilis, Ἀριſταίος dicitur a Strab. XIII, p. 881 A. Pauſan. V, p. 392. Iamblich. V. Pyth. § 138. Tatiano p. 136. Clem. Alex. Str. I, p. 333 D. reſingi volunt H. Steph. ad Maxim. Tyr. Diſſ. XXVIII, p. 282, Caſaub. & Scherpezeel. ad Strab. Hoefchel. ad Orig. contra Celſ. p. 113, Rurgerſ. V. L. VI, 14, Potter. ad Clem. quibus cunctis ſupervacuae curae gratiam facimus. Quem Herodotus nominat Ἀριſτέαν τὸν Ἀδελμάντου Κορίνθιον, illum ſemper Ἀριſτέα Thucydides & Plutarch. T. II, p. 871 A. Non ergo licuerit Luciano, ſi liberet, formam eius nominis variare? Verum ne quis cauſetur, quod a diverſis ſcriptoribus factum fuit, uni, idque intra paucos verſus, non eſſe obtrudendum, Apollodorum adducam, qui II, p. 97, minore intervallo, cum poſuiſſet Ἀλκαῖος, mox ſubdit πάλιν ἐξ Ἀλκείως ab Ἀλκεύς. Ceterum hae lances dubiae, & quorſum vergant incertae, ſecus atque illae Iovis Homericæ, unde has adumbravit Noſter, quae Achillis Hectoriſque fata exigebant II. X, 209. Theogn. v. 157, Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλω. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ τὰ τάλαντα) Et hereditas modo ad illum, modo ad hunc vergebat. BOURD.

ead. l. 16. Προμαντευομένους) Thom. Mag. in Βούλομαι vitioſe προμαντευόμενος & οὕτως. HEMST.

Pag. 168. l. 1. Διαπλέοντες) Subint. Ἀριſτέας καὶ Μοίρηχος. GUYET.

ibid. Ἐς Κίρραν) Dico alibi. Hanc Phocidis urbem Pauſanias ab Homero ſcribit vocari *Criffam*. Strabo & Ptolem. diverſas faciunt. BOURD. Prope Delphos. SOLAN.

ead. l. 6. Ἡξάμην) Sic malo, quam, ut vulgo, *εὐξάμην* quamquam ſæpiſſime ſic reperiri non ignorem. De baculo Antiſthenis Diogen. Laërt. p. 141 A. B. Baculum geſtare invidioſum fuit Athenis: vide Caſaubon. ad Theophr. Char. c. V. SOLAN.

ead. l. 7. Κοτίνου) Ex cuius fronde στέφανος Ὀλυμπιακός. Heſych. Suid. Interpres Pindari, Pollux, alii. BOURD.

Pag. 169. l. 8. Ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἐβλεπον) Alii vero nihil curabant iſtiusmodi poſſeſſiones, nullusque coluit nos, hereditatem noſtri ſibi ſpondens: verum omnes argenti ſtudιο capiebantur. Quod hic Graece, *ἐς τὸ χρυσίον βλέπειν*, id Belgice dicimus *op het geld ſien*. Non hic tantum, verum & alibi βλέπειν vel ὀρᾶν eſt *aſſectare*, *petere*, *cupere*, adiuncta praepoſitione *ἐς* vel *πρὸς*, ſed & aliquando omiſſa. In De Gymnaſiis c. 10: Ἀλλ'

ᾧ ἀρίστω, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν, *Non tenuia nos expeitimus dona*. In Charidemo c. 25: Καὶ σχεδὸν εἰ τις ἐκάστην ἐξετάζειν βούλεται τῶν τεχνῶν, εὐρήσει πάσας ἐς τὸ κάλλος ὁρώσας, καὶ τούτου τυγχάνειν τοῦ παντὸς τιθεμένας, *Et propemodum, si quis unamquamque artium expendere vult, omnes comperiet ad pulchritudinem spectantes, eamque consequi ante omnia ducentes*. In de Mercede Cond. c. 24: Καίρως ἢν πρὸς ἐλευθερίαν ἦδη ὄρᾳν. In Hermotimo c. 4: Ἀλλὰ θάρρειν χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθόν, ἐς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ ὁρῶντα, καὶ τὴν ἀνω εὐδαιμονίαν, *Sed fidenti & bono oportet eum esse animo, qui ad viae metam pervenire studeat, & ad illam, quae supra est, beatitatem*. In Demonacte c. 2: οἱ πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες, *philosophiae studiosi*. Sed hoc in loco pro ὁρῶντες I. G. Graevius ὁρμώντες legi vult; sequi etiam paulo post, πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμήσεν. Aelian. H. V. I, 28: ἐν Ρόδῳ φασὶ τὸν μὲν εἰς τοὺς ἰχθύς ὁρῶντα καὶ θανάζοντα αὐτοὺς. — Sed & sine praepositione βλέπειν & ὄρᾳν simpliciter eo sensu sumtum reperitur. Noster in Amoribus c. 24, Τίς ἐραστῆς ὁμολογεῖ γενέσθαι, προδιδόμενων Ἀθηνῶν, καὶ Δεκελείας ἐπιτειχιζομένης, καὶ βίου τυραννίδα βλέποντες; Hic quidem βλέπειν non est omnino *affectare, cupere*; sed tamen *spectare*, ut illud verbum saepe apud Latinos: vertendum autem, *cum vita ad tyrannidem spectaret*. Non intellexit id interpretes, iure propterea castigatus iam ab Iac. Gronovio, Graecae phraseos callentissimo. Sed plane pro *affectare, petere, studere*, sumitur ὄρᾳν in Hermotimo c. 22: Οὐ γὰρ οὔτε χρυσίον ἐτι, οὔτε δόξας ὁρῶσιν, ὥς διαφέρεσθαι περὶ αὐτῶν &c. *Neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque gloriam sectantur, ut de iis inter se contendant*. Potest & recte eo sensu per *videre* verti, cum etiam *videre* ita sumatur apud Latinos; ut iam ad Livii II, c. 22, docuit optime omnium de illo scriptore meritis I. Fr. Gronovius; qui & eundem hunc ex Luciani Hermotimo locum ibi affert; ut & per *intueri*, uti hoc verbo utitur Nepos in Themist. c. 7. — Hunc in modum eleganter potest explicari locus quidam in De Mercede Cond. cap. 29, ubi auctor ait, in regum Persarum conviviiis adesse Eunuchum, qui attendat, num quis in pellicum aliquam oculos coniciat, dum alius Eunuchus iam dudum tensum arcum tenens, τὸν & μὴ θέμις ὁρῶντα, inter bibendum spiculo petat, eique malam perrumpat. Ὁ ὁρῶν & μὴ θέμις, vix potest hic esse, qui simpliciter aspiciat (nam cuius, eisdem accumbentis epulis, oculi ita coërceri queant, ut plane non coniciantur sub de in eos, qui adsunt?) at qui ita oculos in aliquam ex pellicibus defigat.

ut facile ex vultu appareat, eum libidinis stimulis agitatum id facere. Forſan ita hunc locum cepit quoque Brodaeus IX Miſcell. cap. 13, quia legi vult, *εις & μὴ θέμις ὄρῶντα*. At illud *εις* commodiſſime ſubaudiri, patet ex iis, quae attulimus. Quin iterum ὄρῶν pro *petere*, *incumbere in aliquid*, reperio poſitum ab Luciano pro Imaginibus c. 18: Ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξάπαντος ὄρῶ (ὁ Ἐπαινος) ὅπως ὑπερβαυμάσεται, καὶ ζήλων τὸν ἀποφανεὶ τὸν ἐπαινούμενον. Dixerat, laudationem rem eſſe liberam, & arbitrio laudantis permiſſam, neque terminis circumſcriptam. Sed in id inprimis, inquit, ea incumbit, quomodo nimirum admirationem ſuam ſit maxime extenſura, cumque, qui laudatur, admirabilem redditura. IENS.

ead. l. 13. Τοῦ πυθμένος στέγειν οὐ δυναμένου) Non dubites fere, quin hanc Luciani cogitationem pepererint Euripidae verſus apud Plutarch. περὶ Ἀδολεσχ. p. 502 C. Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγοντα πιμπλάναι Σοφούς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους. HEMST.

ead. l. 16. Ὅδοῦσι καὶ ὄνυξι) Ut ſolent utentes armis a natura datis ferae beſtiae, a quibus origo proverbii manavit. Eo minus in Tullio, *Toto corpore atque omnibus ungulis, ut dicitur, contentioni vocis aſſerviuat*, Tuſc. Diſp. II, 23, mutaverim in *unguiculis*. Uterque locus Ciceronis & Luciani non fugit Eraſmum in Chil. HEMST.

Pag. 170. l. 2. Ἐξουσι) De ἔξουσι cogitabam, cum animadverti ſtare ſic poſſe, ut & Dial. XXVI. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐμὶ δεῖ προκεκρίσθαι) De ſumma imperatoris laude Lucianus hic Hannibalem cum Alexandro contendentem inducit; qui apud Livium Appianumque a Scipione rogatus, quem maximum omnium imperatorum, qui unquam fuiſſent, crederet, Alexandrum Magnum nominari traditur; huic proximum Pyrrhum; ſe tertium, & ſi Scipionem viciffet, primum ſe exiſtimaturum fuiſſe. Vide Livium XXXV, c. 14, & Appian. in Syr. SOLAN. Ex hiſtoria colloquii, quod Epheſi habitum a Scipione Africano & Hannibale Livius atque Appianus & Plutarch. T. I, p. 381, referunt, Lucianum huius dialogi ſumiſſe argumentum, obſervarunt Fr. Fabric. ad Oroſii IV, c. 20, & A. Schottus ad Corn. Nepot. Vit. Hannib. n. 1. Eius ſermonis fidem non parum imminuit, quod rei tam memorabilis mentionem feciſſe nullam videatur Polybius. Livio ſane quin ſuſpecta fuerit haec narratio, nemo, qui morem eius cognoverit, facile dubitabit: nam poſtquam de Villio tanquam rem exploratam ſcripſiſſet XXXV, 14, cum Epheſum proſectum

dedisse operam, ut cum Hannibale, qui tum ibi forte erat, saepe congrederetur, Claudius, inquit, secutus Graecos Acilianos libros, *P. Africanum* in ea fuisse legatione tradit, eumque Ephesi collocutum cum Hannibale. Hoc ille, si Polybium haberet auctorem, nunquam interposuisset, neque alium sibi in historia pervulgata fideiussorem parasset, tam sollicitè demonstratis fontibus, unde fabula manarat: noluit tamen operam suam in ea re literis mandanda desiderari, quae & Romani nominis imperatori summo singulare virtutis bellicae testimonium, & tantam legentibus affert voluptatem, ut, si veram esse sibi non persuadeant, libenter saltem optent. In Iuliani Caesar. p. 320 & seq. ubi Iulium Caesarem & Alexandrum inter se componit, multa reperies ab his non valde dissidentia: Luciani in notis ad illud scriptum Gallicis saepe meminit illustri Spanhemius, eiusque sententias cum Iuliano comparavit. Ceterum haec Alexandri lis atque Hannibalis disceptata fuit in Beatorum insula, ius dicente Rhadamantho, ut Noster, qui ipse iudicio testis oculatus interfuit, narrat Ἀλ. Ἰστ. II, § 8. ibi de Scipione nihil; quippe Romanorum nullos, cum eo delatus fuit Lucianus, insula Beatorum habuit. De προεδρία vero, apud inferos etiam valde honorifica, & variis umbrarum, quae pie sancteque vitam in superis coluerant, privilegiis opportunior erit alias dicendi locus. HEMST.

Pag. 171. l. 4. Διενεγκεῖν τὰ πολέμια) Aptius crediderit aliquis τὰ πολεμικά eam ob rem, quod frequenter occurrat, & intervallo non mediocri disiungi videantur πολέμιος & πολεμικός. Verum servanda est loquendi formula, cuius veteres secutus est Lucianus auctores. Thucydid. I, c. 18, εὐ παρεσκευάσαντο τὰ πολέμια: ad quem locum, ne quis praecipiti iudicio fallatur, operose cavet H. Stephanus; cuius annotatio si fuisset in promptu Iac. Gronovio, minus, ut puto, confusus Mediceis membranarum non dedisset in Herodoto III, c. 4, τὰ πολεμικά ἀλκίμος pro τὰ πολέμια: istius codicis auctoritatem facile praegravat, atque imitando lectionem antiquam tuetur Dionys. Halic. A. R. II, p. 96, v. 16, ἐθνῶν μεγάλων τε καὶ τὰ πολέμια ἀλκίμων p. 101, v. 13, ἀνδρας τὰ πολέμια ἀλκίμους v. 23, ἀνὴρ δραστήριος καὶ τὰ πολέμια ἔργα διαφανής p. 544, v. 7, τὰ πολέμια ἀλκίμος. Thucydid. IV, c. 126; ἀγαθοῖς γὰρ εἶναι ὑμῖν προσήκει τὰ πολέμια. Utitur autem his Luciani verbis praestantiss. Dukerus, existimans similiter accipiendam esse Thucydidis phrasin τοὺς πολέμους διέφερον, ad VI, c. 54. Non moleste feret vir humanissimus, si dissentire

me profitear, & Scholiastae Caff. omniumque interpretum partibus potius accedam; quas sane, simul atque locus boni scriptoris incontroverfus fuerit prolatus, ubi τοὺς πολέμους διαφέρειν idem valere constet, quod bello strenuum atque egregium esse, lubens deferam. HEMST.

ead. l. 5. Ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω) Iulian. Caesar. p. 318 A. καὶ ὁ μὲν Ἑρμῆς ἡξίου λέγειν ἕκαστον ἐν μέρει περὶ τῶν αὐτοῦ. Illud ἐν μέρει vel ἐν τῷ μέρει apud Nostrium frequens, ad quod, etsi bene monuerat G. Budaeus C. L. G. p. 772, saepe nihilominus interpretes offenderunt, eleganter illustravit Iac. Gronov. ad Arrian. A. A. III, c. 26, p. 142. HEMST.

ead. l. 8. Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἔξ.) Non necesse erat hoc a Luciano fingi: nam Hannibal, cum in superis esset, Graece sciebat, cum opuscula Graece scripsisset. Corn. Nepos c. 13 eius vitae: *Hic tantus vir, tantisque bellis districtus, nonnihil temporis tribuit literis: namque aliquot eius libri sunt Graeco sermone confecti. In his ad Rhodios, de Cn. Manlii Vultonis in Asia rebus gestis.* CLER. Credemusne Luciano innuenti hic, Hannibalem, tam diu extra patriam bellis gestis, & in exilio Graece nescivisse? Haud sane mihi fit vero simile. Corn. Nepos ait, eum *Sosilo* *literarum Graecarum usum esse doctore.* SOLAN. *Hannibalem Graece etiam locutum lepide ait Lucianus τῶν Νεκρικῶν Dial. XII, ut notat A. Schott. ad Corn. Nepot. Hannib. n. 38, loco, quem afferebat, parum attente considerato. Lucianus autem vix est, ut notam non mereatur, qui Hannibalem ad inferos penetrare iussit, ut ibi demum Graecae linguae notitiam hauriret: quid enim est minus credibile, quam virum suae civitatis principem, tot annos exercitus ex diversissimis gentibus conflati ducem versutissimum Graeco sermone caruisse, aut omnino carere potuisse, idque eo tempore, cum usus eius Carthagine propter commercia Graecorum & bella Sicula esset familiarissimus? Quid porro? quando patria extorris ad Antiochum se contulit, ab eoque maximarum rerum consiliis adhibebatur? is Graece non calluerit, qui Graeculorum aliquando scholis interesse non fuerit dedignatus, eosque se praesente de virtutibus imperatoriis disputantes riserit? Sed clara sunt veterum testimonia. Dion. Coic. in Exc. Vales. p. 393, καὶ παρὰ δαίᾳ πολλῇ μὲν Φοινικῇ κατὰ τὸ πάτριον, πολλῇ δὲ καὶ Ἑλληνικῇ ἥσκητο. Zonar. T. II, p. 74, Hannibal τὴν τε διάλεξιν ἀλλοτε ἄλλην ποιοῦμενος, ἥδαι γὰρ πλείους, καὶ τὴν τῶν Λατίνων. Habet ergo, quod de Luciano conqueratur, Hannibal, qui sibi veris adversus Alexandrum argumentis abundanti in ipso*

dicendi initio falsum orationis colorem attribuerit. HEMST. Ita Io. Matth. Gesnerus ad me: *Non difficile fuerit crimen depellere a Luciano, quasi nesciverit, Hannibalem Graece potuisse; modo levi transpositione sic legamus: "Εν μὲν τοῦτο, ὃ Μίνως, ὠνάμην ἐνταῦθα, ὅτι καὶ τὴν Ἑλλάδα.* Hoc mihi unum hic prodest, quod etiam Graece didici, cum nempe apud superos effem. Ego Luciani patrocinium suscipi, acquisitissime fero. IDEM in *Addendis*.

ead. l. 13. Τῷ ἀδελφῷ) Sororis suae viro, qui successerat focero Hamilcari: ei Haidrubali nomen fuit. Vid. Polyb. initio lib. II. CLER. *Non fratri, sed sororis viro.* Vide Liv. XXI. SOLAN.

ead. l. 16. Τὰ μεγάλα ὄρη &c.) Deceperat interpretes virosa distinctio, & una litera redundans: neminem fore arbitror, qui lectionem iam olim a me repositam improbet. Usitatum est *κατατρέχειν ἅπαντα, χώραν πολλὴν, τὴν Ἀσίαν ἅπασαν* contra ab indole linguae Graecae abhorret *κατατρέχειν τοὺς τὴν χώραν οἰκοῦντας*: longe aliud est *κατατρέχειν, καταδρομὴν ποιεῖσθαι τινος*. Ad Lucianum quadrant, quae coram Scipione de se gloriatur Hannibal apud Appian. Syr. p. 91 D. *νέος γὰρ ὢν ἔτι Ἰσθρίας τε ἐκράτησα, καὶ στρατῷ τὰ Ἀλπεία ὄρη μετ' Ἡρακλέα πρῶτος ὑπερῆλθον, ἔς τε τὴν Ἰταλίαν, ἡμῶν οὐδενός πο' παρρῶντος, ἐμβαλὼν τετρακοσίᾳ ἀνέστησα ἄσση &c.* Si pro *τοσαύτας* in Luciano numerus everfarum urbium, haud poenitendus utique, legeretur *τριακοσίας* vel *τετρακοσίας*, neutiquam aspernaret: *πεντακοσίας* πᾶσις *Ρωμαίων* πορῆσαι Hannibalem, affirmat Dion Chryf. Or. LXIV, p. 599. HEMST.

ibid. ἅπαντα) Omnes libri habent, excepto Wecheliano & Hemsterh. *ἅπαντας*: horum uterque *ἅπαντα* reposuit, uti & ego conieceram: quam emendationem etiam Vorstio placuisse video. Potest tamen aliquo modo stare vulgata, si uno balitu legas, *τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβάς τὰ περὶ τὸν Ἠριδανόν.* Sed indigna haec sunt Luciano. SOLAN.

Pag. 172. l. 4. Δακτυλίου αὐτῶν μεδίμνοις) Variarum annulorum mensura sententiae. Quorundam sententias profert Liv. lib. 23, *expleffe tres modios super dimidium*. Sed famam veriore putat, quae tradit non fuisse plus modio. Alii Flor. aliter Plin. pro quo stant Valer. Eutrop. Orof. Multi, ne litem hanc suam facerent, modum indefinitum posuerunt: ut Dio Pruf. Tertull. Apol. & hic Lucian. Omnium ratio Livii optima, qui modium putat. Ferrei isti fuere, non aurei, ut voluit Valer. quique eum secuti. BOURD. Accommo-

datius hic, quam superiore loco urbium, numerus medimnorum definitus omittitur. Verae mensurae detraxit aliquantum Florus II, c. 6, referens *modios duos annulorum Carthaginem esse missos*; additque, ne Florum non agnoscas, *dignitatem equestrem taxatam mensura*. Cum Plinio plerique *annulorum trimodia* memorant. Parum a Nostro distat Tertulliani dictum Apol. c. XL: *Hannibal apud Cannas Romanos annulos caedes suas modio metiebatur*: dura quidem, sed in Afro scriptore forte tolerabilis appositio; nisi potius inserto *ac caedes suas* mollienda videatur. Zonaras, ut satis constat, ex Dione Cocceiano refert, numerum inire vulgaris turbae, quae Cannensem proelio absumpta fuerit, Hannibalem insuper habuisse, *περι δὲ τῶν ἱππέων καὶ τῶν ἐκ τῆς βουλῆς ἀριθμὸν μὲν μὴ γράφαι τοῖς οἰκοῖς Καρχηδονίοις, διὰ δὲ τῶν δακτυλίων ἐνδείξασθαι τοῦτον Χοϊνίξι γὰρ σφᾶς ἀπομετρήσας ἀπέστειλε*. Dion autem Chryf. Or. LXIV, p. 599 A. quid quemve fuerit secutus, vix intelligo: *Ἐπάρας δὲ (Hannibal) τὸν χιτῶνα αὐτοῦ τοῖς πολίταις ἐδείξε Ρωμαίων σφραγίδων ἀνάπλεων, ὧν ἐκάστην εἶχεν ἀπὸ πολεμίων σκύλων ὑπ' αὐτοῦ πεφορτισμένον*. Commisit erroris si quis Dionem infimulet, haud equidem intercedam; quippe non ignarus saepe tales naevos viri doctissimi, dum rebus intentus memoriae nimium fudit, scriptis adhaerere: videtur sane in Hannibalem contulisse factum Magonis, qui nuntius victoriae Cannensis Carthaginem a fratre missus, ad fidem tantae cladis annulos effundi in vestibulo curiae iusserat, teste Livio XXIII, 12, & qui hunc sequi solet, Sil. Ital. XI, 536. De tunica subblata, annulisque ostensis (nam non vereor, ne quis signa vestis hic, purpureaeve notas interpretari velit) nemo alius, si recte memini, quidquam tradidit: praeterea verbis integritatem constare vix ac ne vix quidem persuaderi possum: ne dicam, quod levioris est momenti, *σκύλων* esse pro *σκύλων* scribendum, suspicatus aliquando fui, post *πολίταις* excidisse *κάλπον*, cui commode iungatur *ἀνάπλεων* verum aliunde forsitan huic loco felicior salutis affabit aura. Porro qui hac de re notarunt plures Luciani verbis sunt usi, Fr. Fabric. ad Oros. IV, c. 16, Freinshem. ad Flor. M. Host. de Mens. Rom. & Gr. p. 52, 78. De *modio* & *μεδίμνῳ* vide ad Tim. c. 57. Eutropii *modios* in hac eadem historia Graece dedit *μεδίμνους* Paeanius: & scriptor aliquis apud Suidam, ut orationem cultius expoliret, *τρεῖς μεδίμνους Ἀττικοῦς πλήρεις χρυσῶν δακτυλίων*. HEMST.

ead. l. 9. Ἀντεξεταζόμενος) Noli hic sine Mss. aut impr.

Codicum auctoritate mutare: sed non dubito, quin scriptum fuerit ἀντιταξάμενος. Probabunt, credo, viri elegantes & critici, quibus harum vocum differentia nota est: duces enim cum ducibus bella gerentes, milites cum militibus confert; quod haud paulo vehementius est, quam si ducum merita aut artes examini subiicias iudicis rationes pensantis: sic enim res ipsa & eventus, qualis dux fuerit, docent. Hinc in proxime sequentibus verbis non solum συμπλεκόμενος, quod per se satis superque emendationem confirmarit, sed Medorum mentio luxu perditorum, Dariique imperatoris ignaviae infimulatio. Videndus denique Plutarchi locus in Alex. p. 488. SOLAN. Ἀντεξέταξόμενος mutari vetat Lucianus verbi huius usu gaudens Δ. Ν. XXIX, § 1, περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. c. 24. maiorem exemplorum copiam praebebit Index. Poterat sane, si libuisset, adhibere ἀντιταξάμενος, ut περὶ τῶν πρωτείων ἡμῶν ἀντιτάσσασθαι apud Demosth. p. 38 E. sed alterum non minus accommodatum est, dignumque ab elegantibus viris probari: valet enim, *tanquam parem componi, & cum alio congrēdi*; quare de iudiciis etiam usurpatur. Alciphr. III, Ep. 54, ῥωμαλέοις συνεξέταξέσθαι νεανίαις, *cum robustis iuvenibus contendere & manum conferere*. Similis potestas, quamvis ab Atticis fastidiatur, in συγκρίνεσθαι συγκριθῶμεν ἐαυτοῖς, *armis inter nos experiamur*: I Maccab. X, 71. HEMST.

ead. l. 11. Μήδους καὶ Ἀρμενίου) Quamvis Armenii essent in exercitu Darii, attamen hic non illibenter legerim Ἀσσυρίους, qui a temporibus Sardanapali luxu & ignavia infames erant; non Armenii, qui tam beatam regionem non incolebant, adeoque erant duriores & fortiores. CLER.

ead. l. 15. Τὸν ὀλεθρὸν) Cave veritas miserum *Darium*: ὀλεθρὸς est exitio dignus. Hoc autem convicio proscindit Hannibal *Darium*, quod nulla fortitudine, nullis imperatoris artibus esset ornatus. CLER.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἀλμίκαστον καὶ κάρη πρὸς τὴν) Videtur Graeculus hic pro Alexandro respondens nomina Africana-rum aliquot gentium adiecisse: sed ex portentosis ab imperito librario adiectis vocibus, quatenus eae fuerint, divinabunt sagaciores. CLER. In V. erat ἀμίλκα καὶ καρτά πρὸς. Leg. Ἀμίλκα τοῦ καὶ Βαρκη πατρός. GRON. Ἀλμικά: στον καὶ Καρκά πρὸς. C. SOLAN. Ego in V. nisi me fefellerunt oculi, cum illam partem inspicerem, reperi tantum ἀλμίκαστον καὶ καρτά πρὸς. Veram lectionem, quae fugere non poterat eum, qui in πρὸς deprehendisset πατρός, dudum ante coniectura fueram affecu-

tus. Corn. Nepos: *Hamilcar, Hannibalis filius, cognomine Barcas.* Polybius: Ἀμίλκαν τὸν Βάρκαν ἐπικαλούμενον. Zonar. T. II, p. 70: Ἀννίβας παῖς τοῦ Ἀμίλκου τοῦ Βαρχίδου. Vide egregie doctum virum Fr. Oudendorp. ad Frontin. III, cap. 10, § 9. HEMST.

Pag. 173. l. 1. Ἀποστὰς τῶν πατέρων) Subaudi ἐθισμῶν, a patriis institutis desciscens, non, a paterna virtute, ut habet interpres. Obiectum est potissimum Alexandro, quod relictis moribus Macedonicis Perficos indueret. Vid. Dial. Philippi & Alexandri. CLER.

ibid. καὶ διαίταν τὴν Μηδικὴν μετεδίητησεν αὐτὸν) Locum integrum quoties ego intueor & contemplor, non video, quin exciderit ἐς vel eis, legendumque sit, καὶ ἐς διαίταν τὴν Μηδικὴν μετεδίητησεν αὐτὸν. Alexander vero acceptum a patre imperium auxit, & fortunae quodam impetu usus multum ampliavit. Qui postquam perditum illum Darium ad Issum & Arbela devicit, a paterna virtute degenerans, adorari voluit, seseque assuefecit mori vivendi apud Medos recepto, assumsit Medorum mores; transiit in Medorum mores. Scio inferri posse, accusativos illos διαίταν τὴν Μηδικὴν positos esse per ellipsin τοῦ κατὰ. At vereor, ne hoc plus aequo hic sit durum, & ab mollissima, quam Lucianus tenet dicendi ratione paulo alienius. IENS. Ἐς διαίταν) In omnibus libris deest illud ἐς, quod sententia tamen, ut recte vidit Ienius, requirit. In ed. l. loco suo motum reperitur; quod haud dubie operarum incuriae imputandum est. Bonis itaque avibus in pristinas redeat sedes; quod iam a clariss. Hemsterhusio factum in sua Dialogorum editione video. SOLAN. Non poenitet interiunctae iam olim particulae: certam linguae rationem, & consensum eruditorum hominum contra MSS. Codices aestimo, praesertim in hac causa Stephano praeunte Thes. T. I, p. 985. Μεταδιαίτῳ, inquit, quoque voce ἀετῖνα apud Lucian. de Alexandro, διαίταν τὴν Μηδικὴν μετεδίητησεν αὐτὸν, id est, suum vitae genus Medico commutavit. Sed non dubito, quin mendose omissa sit praepositio eis ante διαίταν. Eiusmodi mutatam vivendi rationem, & in deterius a patriis institutis degenerantem vocat Plutarch. τῶν πατέρων ἐκ διαίτησιν ἐθῶν, rectius ex Grammaticorum praeceptis, quam Lucianus ἀποστὰς τῶν πατέρων utriusque vocabuli discrimen, in eoque cautionem Atticistarum exposuit Graevius ad Soloe. § 5, subdubitans, an recte legatur πατέρων, cum potius existimandum sit probatae sibi normae voluisse Lucianum obtemperare: verum, quoniam saepe, quos in Soloeicista ridendi

causa posuerat, ipse fines refixit, & castigatissimi veterum scriptores aliquando *πάτρια & πατρῶα* promiscue deprehenduntur usurpasse, nihil est causae, cur lectioni vulgatae controversia moveatur. HEMST.

ead. l. 3. Καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ) In duabus praecedentibus editionibus vertunt, *interficientibusque auxilium tulit*; pro quo Benedictus, & *interficientibus opem tulit*. Mira & ridicula. Recte adscripsit pater, *inftar lictoris*. Id enim vult, & ipse corripuit duxitque ad mortem. GRON. Haec sic vertuntur vulgo: & amicorum caede convivia contaminavit, & interficientibus opem tulit. Equidem non possum non mirari, quomodo phrasin συλλαμβάνειν τινὰς ἐπὶ θανάτῳ reddere potuerint, interficientibus opem ferre. Συλλαμβάνειν quidem cum dativo significat opem ferre, sed non cum accusativo, ut hic: nam τοὺς φίλους non tantum ad ἐμιαιφόνει pertinet, sed etiam ad συνελάμβανεν. Est autem συλλαμβάνειν τινὰ, aliquem capere, comprehendere. Sed quid illud ἐπὶ θανάτῳ denotare poterit interficientibus? hoc inauditum est. Mihi nihil aliud est, quam ad mortem. Ergo συλλαμβάνειν τινὰ ἐπὶ θανάτῳ est ad verbum, aliquem comprehendere ad mortem, h. e. ut ad mortem ducatur, vel, mortis supplicio afficiatur. Eandem phrasin habet Diodorus Sic. lib. XVI, p. 513: φοβούμενος δὲ αὐτὸν ὁ Διονύσιος ἔκρινεν ἐκ ποδῶν ποιήσασθαι τὸν ἄνδρα, συλαβὼν ἐπὶ θανάτῳ. Ceterum τὸ συνελάμβανεν hic est συλλαμβάνειν ἐκέλευε, comprehendere iubebat, vel, comprehendebat per alios: ut apud Aelian. V. H. XIV, 49, de Philippo, Ἀφθόνιον ἑμαστίγῳσεν, Aphthonetum flagris cecidit, nimirum per alium suo iussu. Vid. ibi cl. Perizonium. L. BOS Animadv. c. XII, p. 57.

ead. l. 5. Ἐπιπλευσάντων τῆς λιβύνης) Discedit haec structura a certa scribendi consuetudine: ferri poterat *πλευσάντων ἐπὶ τῆς λιβύνης*: si teneas *ἐπιπλευσάντων*, ut sane retinendum est, omnino refingi decet, τῇ λιβύῃ. Longus H, p. 48, ἐπέπλει τοῖς παραβαλαττίοις τῶν Μιτυληναίων ἀγροῖς: mox iterum, ἐπέπλευσε ταῖς τῆς Χλόης ἀγροῖς: sic & ἐπιπλεῖν ταῖς πολεμίοις apud Diodorum, Arrianum, Aelian. V. H. XII, 61, aliosque frequens; ex Thucydide locutionem eandem annotavit H. Stephanus. In Appiano de Bell. Mithr. pag. 213 C. quamvis haud plane repudiandum sit, ἐπέπλει δ' αὐτὴν (Ἀσίαν) καὶ ληστήρια πολὺνδρα φανερώς, malim, αὐτῇ. Diversum est Xenophontis Ἑλλ. II, p. 267, v. 18, καὶ τὴν ἐπὶ Χίον καὶ τὴν Ἐφεσον ἐπέπλεον, neque mutari convenit. Modo ἡρῶα ἐπίσης τῆς πετρίδος mirifice verterant interpretes, pariter patriae dominatus

sum; quod & obscurum est, & longe a Luciani mente discedit, qui significare scilicet volebat, Hannibalem, multo secus atque Alexandrum, in administrandis rebus publicis aequo iure fuisse contentum, patriaeque legibus ac iussis libentem paruisse. Socrat. Ep. I, p. 2, τὰς διατριβὰς ἐν κοινῷ ποιῶμαι ἐπίσης ὁμοίας (ita lego pro ὁμοίως) ἀκούειν τῷ ἀεὶ ὄντι τε καὶ μὴ· quae Leo Allatius & male tentat, & non melius interpretatur. HEMST.

ead. l. 8. Βάρβαρος ὢν) Valer. Max. V, 1, ext. §6, postquam Hannibalis aliquot exempla humanitatis retulerat, addere non dubitavit: *Ergo humanitatis dulcedo etiam in efferata barbarorum ingenia penetrat.* Idem Carthaginienfibus in Atilio Regulo crudelissime necando *barbaram feritatem* exprobrat IX, 2, ext. § 1. nam Graecis quidem quidquid eruditum erat, atque humanitatis & officii plenum, Ἑλληνικὸν dicebatur; qua de re satis arroganter, neque tamen falso, Isocrat. Panath. p. 51 A. Quod autem, verba Luciano ministrante, barbarus audire non refugiat Hannibal, eius appellationis convicio Philippum Alexandri patrem profecutus est Demosthenes, idque tam impotenter, ut ne hoc quidem ipsi vix integrum relinquit: οὐ μόνον, inquit p. 90 B. οὐχ' Ἕλληνας ὄντος οὐδ' ἐπ' ἀποσκευῆς αὐτῶν τοῖς Ἕλλησιν· ἀλλ' οὐδ' ἐπ' αὐτῶν βαρβάρου ἐντυθεῖν, ὅθεν καλὸν εἰπεῖν. Longe mutata fuit rerum facies, quando Romanis obiiciebant Macedones apud Liv. XXXI, 29, eos *alienigenas* esse & *barbaros*, cum quibus aeternum omnibus Graecis bellum est eritque. Alexander vero quam ad unguem calluerit Homeri carmina, perquam accurate docet Dion Chrys. Or. IV, p. 65 C. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος μέγιστον ἐφρόνει, ὅτι ἡπίστατο μὲν τὸ ἄτερον ποίημα ὅλον τὴν Ἰλιάδα, πολλὰ δὲ καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας. Haud mirum, Odyssaeam inferiore fuisse loco apud regem, qui Martem ac bella spirabat: quapropter Iliadem τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφόδιον καὶ νομίζων καὶ ὀνομάζων ἔλαβεν μὲν Ἀριστοτέλους διορθώσαντας, ἣν ἐκ τοῦ γάρβηκος καλεῦσιν· εἶχεν δὲ αἰετὸς μετὰ τοῦ ἐργχειρίδιου κειμένην ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον, ὥς Ὀνησικράτης ἱστόρηκεν. Haec Plutarch. in Alex. p. 668 D. & Eustath. in Prooem. p. 1. HEMST.

ead. l. 10. Παφώδων) Hanc lectionem in sola Salm. Benedictus expressit, quam, licet auctoritate membranarum destituatur, decora construendae orationis lex commendat: quapropter eam adoptare non sum veritus. F. & I. habent ἐπαφώδων· A1. H1. V2. ἐπαφώδων. B2. P. melius ἐρραφώδων portentum dedit A. ἐρραφώδων. HEMST.

ead. l. 11. Μόνη τῇ φύσει ἀγαθῇ) Verum hoc non est: nam; ut vidimus ex Nepote, literas Graecas didicerat. *Huius bella multi memoriae prodiderunt*, ait in sequentibus idem scriptor; *sed ex his duo, qui cum eo in castris fuerunt, simulque vixerunt, quamdiu fortuna passa est, Philaenius & Sosilus Lacedaemonius. Atque hoc Sosilo Hannibal Graecarum literarum usus est doctore.* CLER.

ead. l. 14. Μακεδόσι) Diadema itaque non Perficum ornamentum, sed regium apud Graecos insigne, ut in numismatis videre est. Cave itaque cum *tia* confundas, quae Perfarum est propria. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀπὸ στόμ. προφ.) Ἀεὶ & Ὀμήρου adiecta sunt a Solano. Ego ἐπὶ τῇ scripsi pro eo, quod erat in A. ed. ἐπὶ τῷ. HEMST.

Pag. 174. l. 1. Τῇ γνώμῃ) Ingenio & prudentia. Frigide interpres, *qui mentis sententia magis, quam fortuna, est usus*: quamvis enim γνώμη hoc saepe significet, id tamen non sonat, cum opponitur fortunae. Subiiciam locum insignem Polybii *lib. I, p. 50*, ubi γνώμη, ut hic, pro sapiente consilio in re militari fumitur: Το παρ' Εὐριπίδῃ πάλαι καλῶς εἰρησῶσαι δοκοῦν, ὥς ἐν σοφὸν βούλευμα τὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ, τότε δὲ αὐτῶν τῶν ἔργων ἔλαβε τὴν πίστιν· εἰς γὰρ ἄνθρωπος καὶ μία γνώμη τὰ μὲν ἀπτήτητα πλήθη καὶ πραγματικὰ καθεῖλε. CLER. De Eumennis Pergameni ingenio prorsus simile iudicium Polybii in Exc. Valef. p. 166, quod quia cum his egregie consentit, adscribendum videbatur: Ταῖς μεγίσταις τῶν καθ' αὐτὸν δυναστειῶν ἐφάμιλλον ἐποίησε τὴν ἰδίαν ἀρχὴν, οὗ τύχη τὸ πλεῖον συνεργῶ χρωμένος, οὐδ' ἐκ περιπετείας, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγχινοίας καὶ φιλοπονίας, ἔτι δὲ πράξεως τῆς αὐτοῦ. Hannibalis indolem, & admirabilem eius ἀγχινοίαν, multisque experimentis exercitam bellandi peritiam describit Diodor. in Exc. Valef. p. 278; illumque talem imperatorem existimat Polybius, in quem propter summam prudentiam ac virtutem fortunae minimum licuerit: vide praeterea Dion. Cass. in iisdem Exc. pag. 593. HEMST.

ead. l. 3. Αὐτοῦ) Ita pro αὐτοῦ, quod in omnibus impr. erat, legendum est. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐχρῆν μὲν) Nihil erat respondendum. BOURD.

ead. l. 7. Ληστῆς) Non defuere, qui Alexandrum eodem ignominioso titulo perstrinxerint; qui Romanos *latrones*, communisque omnium libertatis raptore appellarint. Quam Hannibali dicit contumeliam, didicisse potuit a Demosthene, qui parentem eius Philippum dignum iudicabat, quem pro concio-

ne praedonem Graeciae nuncuparet, Philipp. IV, p. 100 C. ὑπὲρ δὲ τοῦ ἐπὶ ταῖς θύραις ἐγγὺς οὕτως ἐν μέσῃ τῇ Ἑλλάδι αὐξανόμενου ληστοῦ τῶν Ἑλλήνων. Quod autem eximie se βασιλεία ferat, eoque insigni ab Hannibale discerni postulet Alexander, parum ipsius causae prodest; nam & Hannibalem βασιλεία Graeci scriptores agnoscunt: Dion Chrys. Or. LXIV, p. 599 A. τί δαὶ ὁ Λιβύων βασιλεὺς; eoque nomine Suffetes, quo magistratu fuerat functus, honorari solent, ut I. Andr. Bofius ostendit ad Corn. Nepot. Hannib. c. VII, § 4. Sic Ἀντωνος τοῦ Καρχηδονίου βασιλείας Periplus inscribitur: eoque modo Solinus c. 56, Hannonem vocat Poenorum regem, quem Plinius ducem vel imperatorem. HEMST.

ead. l. 8. Νέος ὢν) Vigesimalis annus. Plutarch. pag. 487 F. SOLAN.

ead. l. 10. Καταφοβήσας) Legendum est aut καὶ καταφ. aut κατὰ φοβήσας id enim sequentia necessario postulant. Prius autem magis placet, quia mox in ed. I. loco alieno insertum est καὶ post χειροτονηθεὶς. SOLAN. Debilitanda non est verbi καταφob. potestas detracta praepositione: malim καταφοβήσας τε, quod ante τὴν facile perierit. Eandem Thebarum funditus everfarum rationem reddunt Diodor. Sic. XVII, p. 569 D. τὴν πόλιν κατασκάψας πολὺν ἐπέστησε φόβον τοῖς ἀφισταμένοις τῶν Ἑλλήνων & μοχ, populus Atheniensis διὰ τὴν Θηβαίων ἀπώλειαν ἐκπεπληγμένος τὸ δεινὸν περίφοβος καθεστήκει. Plutarch. Alex. p. 670 E. τὸ μὲν ὅλον προσδοκήσαντος αὐτοῦ τοὺς Ἕλληνας ἐκπλαγέοντας πάθει τηλικούτῳ καὶ πτήξαντας ἀτρεμήσειν. atque alii. Pronuntiare tamen non veretur Liban. Or. XII ad Theodos. p. 391 D. Ἦν δ' ἂν καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν βελτίων οὐ κατασκάψας Θήβας. Mox pro ἐπινοήσας praetulerim equidem περινοήσας, quod accommodatius est ad πᾶσαν τὴν γῆν. HEMST.

ead. l. 16. Γρανικῷ) Ad Granicum fluvium. Arrian. Curt. BOURD.

in Schol. Κατέσχειν ἀρχεῖσθαι) F. κατέχειν ἀρκεῖσθαι. In Exc. G. sic legitur, κατέχων ἀρχεῖσθαι. ita & C. nisi quod ἀρκεῖσθαι. SOLAN. Ex V. refecerat Solanus κατέχων ἀρκεῖσθαι. Ego certissimam eius coniecturam praetuli: ἀγαπᾶν exposuit per ἀρκεῖσθαι, ἀρχεῖν per κατέχειν. HEMST.

Pag. 175. l. 7. Διαπηξάμενους) Commodius utique συμπηξάμενους usurpasset satis frequens in hac ipsa re: nam διαπηξάει compositum rarius, ac Luciani solius, non indicato tamen hoc loco, auctoritate firmatum a Stephano, diversae vir:

tutis est, atque ad hunc locum parum appositae; vel *pangendo figendoque distinguere*, vel *ita desigere*, ut *stabilitum diu perduret*. Eunap. Prooem. p. 5: Τὰ ἐκ τῆς ἀκοῆς ὑπὸ τοῦ χρόνου κατασειόμενα καὶ μεταβάλλοντα διαπῆξαι καὶ στηρίζαι τῇ γραφῇ πρὸς τὸ στάσιμον καὶ μονιμώτερον. Hic itaque legendum potius videtur, ἀλλὰ σχεδίας δὴ πηξάμενους, ut Herodot. V, 82, νῆας τε πηξάμενοι. Similiter in Philostrati Icon. II, p. 853, v. 19, Penelope ἀναλύει ἀ διύφηνεν, placet ἀ δι' ὕφηνεν. HEMST. ead. l. 16. Τοῖς ἀνθρώποις) Non barbaris solum, sed & ipsis Atheniensibus. Vid. Plutarch. 1439, 2. SOLAN.

Pag. 176. l. 2. Ἐνφυγῇ δὲ) Dion Chrys. Or. LXIV, p. 599 B. Ἀτίμως ἀπέθανε μάτην πολλὰ φιλονεικήσας πρὸς τὴν τυ-
χην. Illud ipsum ἀτίμως in fine dialogi adversus Hannibalem a se fugatum intorquet Scipio. Duobus vitiis Hannibalem in primis insignem fecerunt Romani scriptores, avaritia & crudelitate: ut Valerium Maxim. praeteream, vide Liv. XXVI, 38, XXI, 4. prius in dubitationem eo minus venit, quod ipsi Carthaginenses, quibus popularis sui mores bene notos fuisse credas, huic accusationi subscribant: alterum eius ingenio in faevitiam per se proclivi, an rerum, in quibus varia fortuna fuit versatus, necessitati sit tribuendum, prudenter disputat Polybius in Exc. Valef. p. 30 & seq. Contra Romanorum Hannibalem incusasse crudelitatem, Diodorus narrat in Exc. Valef. p. 281: Τῶν Ῥωμαίων δ' Ἀννίβας πολλὰ κατηγορήσας εἰς ἀμό-
τητα καὶ πονηρίαν, ἢ μᾶλλον ὑπερηφανείαν &c. mox tamen idem: ἔνθα δὲ δικαίως ἂν τις τοῦ μὲν Φοίνικας ἐμίσησε τὴν ἀμό-
τητα. HEMST.

ead. l. 5. Νόμιμον δὲ ἢ πρ. οὐδὲν) Legitima acie & aperto Marte nihil perfecit, ut proxime antecedentia ostendunt: non vero, nunquam iusti aut claritudinis alicuius memor, ut absurde habet interpretes. Est locutio ducta a certaminibus, in quibus victores debebant vicisse κατὰ νόμον, servata ludorum lege: sin minus, praemium non referebant. CLER. Sumfit a Demosth. p. 92 C. HEMST.

ead. l. 8. Ἐτέrais συνὼν) Pro ἑτέrais συνὼν lege, ut legendum vidit Latinus interpres, ἑταίrais συνὼν, cum amicis consuefcens, hoc est, meretricibus. GRAEV. Ἐταίrais συνὼν Flor. Ἐτέrais peccatum est posteriorum edd. Scribit Florus II, 6, § 21, Hannibalem a victoria Cannensi maluisse, relicta Roma, Campaniam Tarentumque peragrarē; ubi mox & ipse, & exercitus ardor clanguit. Mitto Tarentum, quod tamen haecenus fuisse nemini suspectum miror: de Hannibale Campanae volupta-

ris lenociniis implicato tacet Servius bonum ducem securus
 ad Aen. VI, 846, cum narrat, Fabium Maximum, qui Hanni-
 balis impetum ferre non posset, mora eum elusisse, & ad Campaniam
 traxisse, ubi deliciis Carthaginiensium virtus obtorpuisset: tacent plu-
 res: nam ipsum, ut ad Annaeum notat eruditiss. Dukerus, de-
 licius his emollitum fuisse, Polybius, Livius alique historici quidem
 non produnt: sed tamen probabile est; eamque in rem Luciani no-
 stri verba profert. Verum sunt sane non pauci, qui Hanniba-
 lem ipsum pestifera luxuriae Campanae contagione delini-
 tum relanguisse scripserunt. Ne Aurelio Victori testimonium
 denuntiem, qui solo imperatoris nomine exercitum indicasse
 videri potest, quid Valerii Maximi verbis est disertius IX, 1,
 ext. § 1: *Invictum enim armis Hannibalem illecebris suis complexa
 vincendum Romano militi tradidit. Illa vigilantissimum ducem, illa
 exercitum acerrimum dapibus largis, abundantii vino, unguentorum
 fragrantia, Veneris usu lascivior ad somnum & delicias evocavit.*
 Parum utique Venus profecisset, nisi, fractis in molliem co-
 piis, eadem caput ipsum labe adflasset: idcirco Cupidines al-
 locuta, sic ait apud Sil. Italic. XI, 402: *Combibat illapsos ductor
 per viscera luxus, Nec pudeat picto fultum iacuisse cubili, Nec cri-
 nem Assyrio perfundere pugnet amomo: & ne putes intra votum
 spem Veneris improbam stetitisse, cavet Silius v. 422: Ipse
 etiam adfatus fallente Cupidine ductor Instaurat mensas dapibus, re-
 petitque volentum Hospitia, & patrias paulatim decolor artes Exiit,*
occulta mentem vitiant sagitta. At si horum fides sit fortasse le-
 vior, historicum dabo, qui amicam ad Hannibalem deducet,
 eumque nobis monstrabit *ἑταίρῃς συνόντα*. Appian. de Bell.
 Hann. p. 338 C. *Ὁ δ' Ἀννίβας, ἐπεὶ τῆς πείρας* (obsidione libe-
 randae Capuae) *ἀπέτυχεν, ἐς Λευκανοὺς διαλθὼν ἐχέμαζε,*
καὶ ἐπὶ τρυφῇς ἢ οὐ συνήθους, ἐρωμένην τε εἶχεν ἄγριος ἄνηρ.
 Hoc paulo quidem serius, modo ne Appiani, qui de Campanis
 illecebris, si recte memini, mentionem nullam fecit, scriptoris
 in ordine rerum gestarum digerendo non nimis accurati, in-
 dustria parumper hic vacillet, accidisse non diffiteor: neque
 tamen eo minus obiectum ab Alexandro flagitium confirmat.
 Est autem elegans loquendi formula *τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς
 καθυπαθεῖν*, cuius genuinam vim haud equidem scio, an
 Budaeus C. L. G. p. 1079, penitus non fuerit affecutus, *per
 luxum & voluptatem contere*: debuerat potius, *luxu & volupta-
 tibus avocatum belli opportunitates perdere atque e manibus amittere.*
 Plutarch. in Anton. p. 928 A. *Ἐκεῖ δὲ μείρακιον σχολὴν ἄγρον-
 τος διατριβαῖς καὶ παιδιαῖς χρώμενον ἀναλίσκειν καὶ καθε-*

δυναθεῖν τὸ πολυτελέστατον, ὥς Ἀντιφῶν εἶπεν, ἀγάλωμα τὸν χρόνον eamque potestatem pluribus verbis conserti affixa praepositio κατὰ. Καταπορνθεῖν, κατακυβεῖν τοῦ πατρὸς τὴν οὐσίαν, καταπεπαιδευμένην τὸν οἶκον, καθιπποτροφεῖν, καταδωροδοκεῖν, καταριστᾶν, καταγυμνάσασθαι, vide Hesych. in Κατεγυμνάσατο, καταπάλειν, καταφροντίζειν Aristophani Nub. v. 855, ad quem legendus est Schol. Nonnihil hinc diffidet Synesii ratio de Prov. I, p. 105 B. μείζω συμφορὰν ἐπεποίητο τῆς βασιλείας ἐκπεπτωκέναι τὸν ἄνδρα, ἐκείνως ἂν οἰομένη δημοσιεύσειν τὴν πολιτείαν ἐπὶ μείζονος ὑποθέσεως, καὶ καθηδυναθῆσιν τὴν ἐξουσίαν quoniam scriptoris sui mentem omnino perperam accepit Petavius, ne alios in errorem trahat, explanare libet: eo indignius ferebat Typhonis uxor regno maritum excidisse, quod si potiretur, in maiore rerum argumento se liberius existimaret ac palam posse flagitiosam vivendi consuetudinem evulgare, & potentiam luxui impendere ac deliciis: quamquam nervos orationis Graecae multum interpretatione Latina debilitari facile concedam. Suidas ex scriptore, nescio quo, profert: τὴν τῆς ἐξουσίας καιρὸν καθηδυναθοῦντα ἱκανῶς notatque, genitivum etiam annexi: cuius structurae quod ponit exemplum, καθηδυναθῶν τοῦ βίου, exstat sane in Basilii Hom. ad Div. p. 60 C. ἀλλ' ὃν μὲν ἔζη χρόνον, καθηδυναθῶν τοῦ βίου καὶ τῇ τρυφῇ διαρρέων ubi miror equidem, ex tot Codicibus, ad quos Basilium exegerunt Benedictini, nullam enotari variationem; cum tamen vel invitis membranarum ac Suida non dubitandum videatur, quin refingi praeestet τὸν βίον nam alteram illam lectionem si loco cedere prohibeas, utique foret interpretanda, *per luxum ac voluptates immoderatas insultare vitae*: quod ab eloquentissimi patris mente non parum discrepat. Vereor autem, quod Alexander gloriatur, se μικρὰ τὰ ἐσπέρια δόξαντα ἐπὶ τὴν ἐω μᾶλλον ὀρμησαι, ut Romanos, illos rerum dominos, suffragatores habeat: multa disputat in contrariam partem Livius IX, 17, in isto nobili diverticulo, quo quaesivit, *quidnam eventus Romanis rebus, si cum Alexandro foret bellatum, futurus fuerit*: ibi non pauca reperies, quae ad hunc Luciani dialogum collata voluptati erunt. Omnino confer Arrian. initio lib. VII. HEMST. De Hannibale Campana luxurie corrupto, tanquam de re vulgo nota loquitur Cicero de L. Agr. § 95: *deinde ea luxuries, quae ipsum Hannibalem, armis etiam tum invitum, voluptate vicit*. Marcellus apud Livium XXIII, 45, quo summa vi milites ad pugnam hortaretur, *Capuam Hannibali Cannas fuisse: ibi virtutem bellicam, ibi militarem disciplinam, ibi*

praeteritū temporis sumam, ibi spem futuri exstinctam: quae non minus ipsum Poenorum ducem, quam milites, petere videntur. IDEM in *Addendis*.

ead. l. 16. Ἦν μὴ) Sic omnes libri nostri pro ἤ. SOLAN.

Pag. 177. l. 2. Ἰταλιώτης) Incurrisse videri potest Lucianus in regulam a Grammaticis praescriptam, quae ut Σικελούς & Σικελιώτας, sic etiam Ἰταλούς atque Ἰταλιώτας discernit: hanc enim normam si sequi voluisset, Scipio non Ἰταλιώτης, sed Ἰταλός dicendus erat. Vid. Menag. ad Diogen. L. II, 5. Verum eam legem optimi scriptores migrare saepe solent; proque Siculis Σικελιώτας posuit Diodor. Sic. tum XI, p. 279 D. tum alibi non raro; de quo more copiosius alio loco dicemus. HEMST.

ead. l. 12. Οὗτος) Commodius, mea quidem sententia, legitur οὗτος. sed libri omnes aliter. SOLAN.

Pag. 178. l. 3. Καὶ ἡμεῖς) Καὶ ex MS. Ox. SOLAN.

ead. l. 10. Ὁμοία) Quorsum pertineat, quoque referendum sit, exputare nequeo: nam quae similia, aut quibus ante narratis, de Olympiade ferebantur? experiamur, an minimae mutationis beneficio sensus verborum enitescere queat: καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὅποια ἐλέγοντο; δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ· &c. at vero de Olympiade qualia ferebantur? draconem cum ea consuecere: haec, puto, conveniunt Diogenis admirationem irrisoriam fingentis personae. Ὅποιος autem, ποῖος & οἷος frequenter similem usum habere notum est. Dial. Mort. XXII, ἀγνοεῖς, ὅποιον ἀνδρὰ διαπύρρμευσας. Magnis viris apud antiquos & fortitudinis admirandae laude praestantissimis illa singularis honoris praerogativa fuit attributa, ut draconum, atque adeo Deorum (hi enim nullius aequae animalis specie celari gaudebant) filii perhiberentur: ex tali concubitu gens orta Ὀφιογενεῖς, teste Aeliano de Anim. XII, 39. De Augusto quid mandare memoriae sustinuerit Asclepiades Mendesiuss, vel inter Aegyptios homo nugacissimus, traditum a Suetonio. c. 94. Sed exempla, quae magno sunt numero, congerere nihil attinet. Alexandri ortus quam varie fuerit a scriptoribus expositus, enarrat Plutarchus in initio vitae eius: quosdam sane non puduit Philippum infandi concubitus spectatorem agenti rimas ianuae admoveere, ideoque post orbatum oculo male curioso, qui volutantem cum uxore draconem fuerat conspiciatus. Olympias vero rumorem pudicitiae suae noxium averfata dicere solebat argute: Οὐ παύσεται με διαβάλλων Ἀλέξανδρος πρὸς τὴν Ἥραν quod dictum ut ipsi sit hono-

rificum, Alexandri certe stultitiam parentem draconem non aspernantis perstringit: inde *Draconigenam* appellat Apollin. Sidon. Paneg. Anthem. v. 80, 121, ubi vide Savar. Livius quidem non continuit se, quin scriberet XXVI, 19, *retulitque famam* (Scipio Africanus) *in Alexandro Magno prius vulgatam, & vanitate & fabula parem, anguis immanis concubitu conceptum, & in cubiculo matris eius per saepe visam prodigii eius speciem, interven- tuque hominum evolutam repente, atque ex oculis elapsam*. Equidem, si quis me roget, quid sentiam, nullus intercedo, quo minus anguinae stirpis fulgore nobilissimi viri superbiant: neque ta- men coniectorem acutissimum perhibebo, qui divinarit, quod- nam genus ad eorum matres draconis pelle tectum in cubicu- la lectosque ventitavit: haud difficilior dracones, quam alias Deorum formas subeundo simulabant. Sequuntur binae le- ctiones Cod. Ox. quarum prior κλέπτεσθαι pro βλέπεσθαι, ut forte probatorem inveniat, haud magni momenti videtur: quamvis enim interpreteris, *occulte versari in lecto conspectum aliorum subterfugientem*, eratque sane draconum eiusmodi fur- tivus accessus, & emissitiis testium oculis minime fidens, quip- pe qui repente, ut Livius ait, hominum interventu evolve- rentur, ne sic quidem satis erit expeditum: aliud existimarem, si praeberet κυλίσθαι, verbum opportunissimum, ex cuius corruptela nescio profecto, an nata fuerint, supponentibus, quod quisque menti scriptoris optime congruere putabat, correctoribus, ista duo minoris pretii βλέπεσθαι & κλέπτε- σθαι: altera quidem egregie placet παρ' αὐτοῦ σε εἶναι. Dial. XVI: δύο ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὴν μὲν ὑπ' Ἀμφιτρύωνι, τὴν δὲ παρὰ τοῦ Διὸς: sic paulo aliter apud Cornut. de Nat. Deor. c. 2, Iuppiter peperit τὸν Διόνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἑπταμηναῖον παρὰ τῆς Σεμέλης. HEMST. "Ο- μοια praestantissimus Gesnerus accipit *similia*, i. e. *consentientia & convenientia oraculo Hammonis*. Mallem, si retineri debeat ὁμοια, παρὰ τῆς Ὀλυμπιάδος: nam paulo post, οὐδ' ἐν ὕγίῃς οὐ- τε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμονίων τροφήται ἐλεγον. Sed pristina coniectura displicere mihi nondum potest. Usum verborum *volutari* & κυλίσθαι eximie declaravit Pricaeus Not. ad Apul. Miles. IX, pag. 488. Commodè vero Alexander & Diogenes apud inferos novitii colloquuntur: utrique enim eodem die, hic Corinthi, ille Babylone, in orcum se penetrarunt, ut te- stantur Diog. L. VI, 63, & Plutarchus. IDEM in *Addendis*.

ead. l. 12. Ἐξαπατῆσθαι) Mireris profecto editorum diligen- tiam. Sed ἔξαπατᾶσθαι, vel ἐξηπατῆσθαι scribendum, dice-

rent γραμματικῶν παῖδες. At hoc in loco ἐξηπατῆσθαι sua-
dent praecedentia; veluti & hoc maluit interpretes, reddens,
Atqui de Olympiade similia ferebantur, draconem cum ea consuetu-
dinem habuisse, & in lecto visum fuisse, deinde te ex hoc concubitu
editum in lucem venisse: porro deceptum Philippum, qui se tuum pa-
trē existimaret. IENS. Ἐξηπατῆσθαι Mf. Ox. recte. Omnes im-
pressi ἐξαπατῆσθαι, quod merito cl. Iensio displicuit. SOLAN.

Pag. 179. l. 1. Οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται) Incolae nemoris,
ut Curt. IV, c. 7, § 20, quos Hammonios vocant, dispersis tugu-
rius habitant: medium nemus pro arce habent triplici muro circumda-
tum. Diodorum paene de verbo ad verbum vertit XVII, p.
589 A. Sic & Herodoto III, c. 26, οἱ ἐπ' Ἀμμωνίους ἀποστα-
λάντες στρατεύσθαι, quos Cambyfes cum ipso oraculo fun-
ditus deleri iusserat: Excerpt. Diodor. p. 249. Ephorus apud
Plutarch. T. I, p. 447 F. refert, Lyfandrum, cum frustra Py-
thiam ac Dodonidas auro tentasset, εἰς Ἀμμωνος ἀναβῆναι,
καὶ διαλέγεσθαι τοῖς πολίταις πολὺ χρυσίον δίδόντα. Hic
vires Ammonii sunt in arce vel circa vicatim degentes: quam-
vis enim commemoret Diodorus τὰς ἐπικαλουμένας Ἀμμο-
νος πόλεις p. 588 D. illae tamen ab ipso templo diei admodum
itinere aberant. Tota fere gens sacra, &, non secus ac Delphi,
caerimoniis fanique religioni vacans: unus tamen prae reli-
quis aetate atque honore insignis, qui personam Iovis Am-
monis gerens oracula reddebat: eum egregie προφῆτην vo-
cabant; Plutarch. Alex. pag. 680 D. Diodoro ὁ προφητεύων
ἀνὴρ πρεσβύτερος τὴν ἡλικίαν. Formula, quam responsa datu-
rus adhibebat, a Platone traditur Alcib. II, pag. 458 E. ἄλλο
μὲν οὐδὲν ἀποκριθῆναι τὸν προφῆτην, τὸν γὰρ θεὸν οὐκ εἶναι δη-
λονότι, καλέσαντα δὲ αὐτὸν Ἀθηναίους (sic malo, quam ut vul-
gatur) φάναι, τάδε λέγει Ἀμμων· atque ita Arrian. A. A. VII,
p. 305, aliique plures. Poterat ergo Noster forte non deterius
scripsisse, ὁ τῶν Ἀμμωνίων προφῆτης. Ceterum Etearchi regis
Ammoniorum mentio est apud Herodot. II, 32. δυναστὰς &
τυράννους appellat Diodorus. HEMST.

ead. l. 2. Προφῆται) Narrat M. Felix Oët. BOURD.

ead. l. 3. Οὐκ ἄχρηστόν σοι) Alexander apud Curt. VIII, 8,
15: Obtulit nomen filii mihi (Ammon) recipere ipsis rebus, quas
agimus, haud alienum fuit. Ibi Freinshemius ad hunc sensum
vergentia Luciani loca collegit. Paulo post ἐφθασα ἐπισκῆψαι
legas, an ἐπισκῆψας, τὴν ἂν τινὶ parum refert: hoc tamen in
usu frequenti. Apollodor. II, p. 105, Clymenus ἐπισκῆπτει
τελευτῶν Ἐργῶν τῷ παιδὶ ἐκδικῆσαι τὸν θάνατον αὐτοῦ. Chry-

Lucian. Vol. II.

H h

sipp. apud Athen. IV, p. 159 B. ἐπισκῆψαι τοῖς οἰκείοις δάψαι οὕτως: utrobique de moribundis positum. Inter testes autem annuli Perdiccae traditi Lucianus ab eruditiss. Freinshemio non est omisus ad Curt. X, 5, 4. HEMST.

ead. l. 11. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην) Non concinnus est in responsione Diogenis sensus, nisi legas, Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ὅτι ἀνεμν. &c. Ὅτι videtur excidisse; idque consideravit interpret: *At quid rides, Diogenes?* Diog. *Quid autem aliud rideam, quam quia in mentem venit eorum, quae Graeci fecerunt* &c. IENS.

ead. l. 14. Τοῖς δώδεκα θεοῖς προστιθέντες) Sic ipse Alexander Dial. praeced. dixerat, εἰ δὲ θεοὶ ἐδύκουν τοῖς ἀνθρώποις. SOLAN. Vide Kuhnium ad Aelian. V. H. II, 19, V, 12. Elegans dictum Pythaeae, cum de Alexandro duodecim Diis adiungendo psephisma Demadisturpissimum in suffragia mitteretur, refert Plutarch. Apophth. pag. 187 E. Orta ab Atheniensibus, in quamcunque partem incubuissent, nimium vehementibus adulatione ceteros etiam cito contigit: quare Babylone Graecorum οἱ πρέσβεις αὐτοῖ τε ἐστεφανωμένοι Ἀλέξανδρον προσήλθον, καὶ ἐστεφάνουν αὐτὸν στεφάνοις χρυσοῖς, ὥς θεοὶ δῖθ' ἐν εἰς τιμὴν θεοῦ ἀφργμένοι, teste Arriano A. A. VII, p. 305. V. Diogen. L. VI, 63. HEMST.

Pag. 180. l. 1. Τρίτην) Suspecta mihi haec vox: certe ad trigessimum usque diem insepultum iacuisse Alexandrum legimus apud Aelian. V. H. XII, 64. SOLAN.

ead. l. 2. Πτολεμαῖος) Vide Freinshem. ad Curt. X, 10, 20, & doctos Commentat. ad Aelian. V. H. XII, 64. HEMST.

ead. l. 3. Ἐς Αἴγυπτον) Quod & factum est: vide Lucan. IX, 154; X, 20. In vitrea theca asservatum cadaver Augustus conspexit. Sueton. Octav. c. 18, & Dion Cass. LI, p. 454, citante H. Prideaux Part. II, p. 588; cum olim in aurea conditum fuisset: P. I, p. 451. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀνουβιν) Scribendum Ἀνουβιν, ut recte B. Pr. c. 16. Correpta est prima; *Latrator Anubis*. IENS. Ἀνουβιν recte Ox. in reliquis Ἀνουβιν. Vid. B. Pr. c. 16. SOLAN. Iunguntur Ἰσιδι, Ὀσίριδι, Ἀνούβιδι in App. Marm. Oxon. n. 2; Σαρράπιδι, Ἰσιδι, Ἀνούβιδι in Op. Gruteri p. 84, 3; & apud Sponium. Alexander autem in Aegypto, Memphi certe & Alexandriae, pro Deo cultus. Lucan. X, 272, *Summus Alexander regum, quos Memphis adorat*. Longe discrepabat a nostri Diogenis sententia Theocritus, quippe poeta coelique regionum peritus, qui Eid. XVII, 18, aedem auream Ptolemaeo Philadelpho in Iovis aula construxit — παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος

φίλα εἰδὼς Ἑδριάει Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομήτας· pro quo posteriore vocabulo αἰολομήτης posuit H. Stephan. Th. T. II, p. 259 G. Eundem honorem, quem numerosissimo bestiarum gregi tribuerant Aegyptii, deinceps regibus suis Alexandri successoribus iure quidem denegare non potuerunt: infaniam eorum superstites nummi testantur. HEMST.

ead. l. 10. Ἐς τὸν εἶσω τοῦ στομίου) Neque enim fas est quemquam reverti, qui semel paludem transmiserit, atque intra specus hiatus descenderit. In verbis ἔς τὸν εἶσω τοῦ στομίου posset quidem intelligi τόπον· at non dubito, quin Lucianus scripserit ἔς τὸ εἶσω τοῦ στομίου, ut Dial. seq. καθάλασσαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους. In editionis quoque Florentinae exemplari, in pergamenum impresso, video doctam manum in vocula τὸν extrivisse literam ν. IENS. Το εἶσω optime ed. l. & St. Ms. Ox. & P. non, ut in reliquis est, τόν. Vid. περὶ Πειθ. c. 5. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀμελῆς) Quia ianitor erat Orci. Vid. Dial. XX initio & fine. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐκεῖνα) Melius Luciani consuetudini quadrat ἐκεῖνο. HEMST.

Pag. 181. l. 2. Ταῖνιά λευκῇ) Sic Dial. seq. BOURD.

ead. l. 4. Οὐδὲ ταῦτα &c.) Interpretes ita ceperunt, quasi hac orationis structura fuisset scriptum: οὐδὲ Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσέ σε ταῦτα, τὸ μὴ οἰεσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης· aptius ad hunc sensum τοῦτο convenisset, quam ταῦτα· ut mox, τοῦτο γὰρ τὸ λυπεῖσθαι· nunc ταῦτα fieri non potest, quin idem sit, quod modo, οὐ λυπεῖ ταῦτά σε, illa nimirum, quae recensui, luxuriae & superbiae instrumenta; atque adeo copulari deceat, ταῦτα μὴ οἰεσθαι βέβαια εἶναι. Eam ob rem orta mihi fuit suspicio, num forte τὰ παρὰ τῆς τύχης lectoris ingenio debeantur, ut clarius explicaret ταῦτα, margini affixa: ceteroquin cur ordinem orationis expeditum multoque apertiore in super habuisset Lucianus? οὐδὲ, vel οὐχὶ ταῦτά σε τὰ παρὰ τῆς τύχης ὁ σ. Ἄρ. &c. HEMST.

ead. l. 7. Κολάκων ἐπιτριπτότατος) Sic in Tim. Aristotelis φιλορηματίαν, δωπείαν, κολακείαν ubique perstringit. BOURD.

ead. l. 8. Ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἄρ. εἰδέναι) Quamquam structurae norma constet, ut p. 140, ἐκεῖνον ζῆν ἔασον· p. 158, ἔασόν με ἔχειν, sententia tamen tam languida videtur atque inepta, ut a Luciano profectam esse difficulter persuaderi mihi patiar: quid enim est post intortum illud acerbius convicium ἀπάντων ἐκείνος κολάκων ἐπιτριπτότατος, aut quomodo tantae vehementiae respondet, me solum sine quac ad Aristotelem

ſpectant ſcire? Cum vitium ſentiret Kuhniiſ, ſuccurrere conatus eſt laboranti loco pro εἰδέναι reponendo διέναι ad Diogen. L. VIII, 30, ſine modo, ut *recenſeam aliquid de Ariſtotele*. Sol-
 lerter excogitatum; neque tamen eiufmodi, ut repertae verita-
 tis perſuaſione mentem feriat: aliud latere quiddam credide-
 rim, quod olim forte fidelior membrana deteget. Mirum au-
 tem non eſt, Alexandrum hic aſperius invehi in Ariſtotelem,
 cuius magiſtri ſui iam dudum, antequam ad plures abiret, re-
 verentiam omnem depoſuiſſet: literas ad Antipatrum pro-
 fert Plutarch. p. 696 D. ubi ſcripſerit: τὸν δὲ ſοφίſτην (Cal-
 liſthenem ab Ariſtotele commendatum: vid. Diogen. L. V,
 10.) ἐγὼ κολᾶω, καὶ τοὺς ἐκπέμψαντας αὐτὸν δις. ἀντικρὺς
 ἔν γε τοῦτοις ἀποκαλυπτόμενος πρὸς Ἀριſτοτέλην. & p. 706 A.
 ad Caſſandrum, ταῦτα ἐκεῖνα, inquit Alexander, ſοφίſματα
 τῶν Ἀριſτοτέλους εἰς ἑκάτερον λήγων. Invidioſe vero Athen.
 XII, p. 537 F. non eſt, quod miremur, ait, aetate noſtra Her-
 culem haberi voluiſſe Commodum, eiufque Dei inſignibus
 ornari, Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀριſτοτέλεως τοσούτοις αὐτὸν ἀφο-
 μοιούντος θεοῖς. HEMST. Si color aliquis vulgatae lectioni poſ-
 ſit induci, nihil equidem ſpecioſius invenio, quam quod ſug-
 geſſit Io. Matth. Geſnerus: *Non puto*, inquit, *hanc vocem eſſe*
ſilentio regi volentis dedecus Ariſtotelis: contrarium enim apparet.
Sed hoc vult, ſine me ſcire, id eſt, *concede*, ut ego melius quam
 quiſquam ſciam, & dicam adeo, quis fuerit Ariſtoteles; ut noſtri,
 das muſs ich am beſten wiſſen. Μόνον non excludit alios a cog-
 nitione futura, quam omnibus iam impertit, ſed a praeterita. IDEM in
 Addendis.

ead. l. 11. Ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος δις.) Adduxit Thom. Ma-
 giſter in Ἄρτι, & quod ſtatim ſequitur, ὥς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ
 αὐτοὶ λαμβάνων in Ως, perverſe tamen praemiſſo titulo dialo-
 gi Diogenis & Herculis. HEMST.

Pag. 182. l. 3. Οἷσθα δὲ δράσεις) Ἀττικώτερον eſt dicere οἷσθ'
 δὲ δράσον, ut apud Ariſtoph. Eq. 1155, ubi v. Schol. KUSTER.

ead. l. 9. Ὁρῶντας) Ed. I. ὁρῶντας. Sed praestat vulgata,
 quam firmat etiam Ox. SOLAN.

ead. l. 27. Οὐκ ἔχαρτος γένειο, μὴ οὐκ δις.) Hoc exemplum
 poſuit Henr. Stephan. Anim. in Libr. de D. A. p. 32, ut mor-
 rem Atticorum probaret ad negationem fortius intendendam
 duas trefve particulas negantes cumulantium: plura dabit
 Steph. Bergler. ad Alciph. p. 215. Olearius ob ignoratum vul-
 gariffimae ſtructurae modum merito caſtigatus a L. Bos in
 Ep. ad Hebr. XII, 19. HEMST.

Pag. 183. l. 5. ὡς χρήσιμον) Existimet aliquis vel ὡς super-
vacuum esse, vel οἰόμενος εἶναι, vel denique scribi non absur-
de posse ὡς χρησιμώτατον. Verum sciendum est, eum saepe
locum tenere particulam ὡς, quem sine orationis detrimento
facile relinquere queat: de Luft. § 24, τοὺς γοῦρας τοῦ τετε-
λευτηκότος παῖθουσι γεύσασθαι ὡς οὐκ ἀνδῶς μὰ Δι' οὐδ' αὐ-
τοὺς ἀναγκαζομένους: alibi plura dicuntur. In opinione divi-
nae stirpis excitanda & fovenda plures astum Alexandri agno-
scunt. Arrian. A. A. Vñ, p. 311: Ὅτι δὲ εἰς δευρὰ τὴν γένεσιν
τὴν αὐτοῦ ἀνέφερον, αὐδὲ τοῦτο ἡμοῖ δοκεῖ μέγα αὐτῶ τὸ πλημ-
μέλημα, εἰ μὴ καὶ σόφισμα ἦν τυχὸν εἰς τοὺς ὑπηκόους τοῦ σε-
μεῖου ἔνεκα. HEMST.

ead. l. 13. Γέρρα οἰσύνα) Crates vimineae: quid gerrae, do-
cet Ioseph. 3 Excid. erant veluti scuta quadrangula, ἰτέα, de
quibus alibi: ἰταλας vocat Hesych. quem vide: lege Lucian,
de Hist. Confer. cap. XXIII. BOURD. Has ipsas voces ponit
Etymol. atque explicat p. 619, v. 18. Si Luciani verba pures,
quod verisimile viderur, solum eo referendum est illud inter-
pretamentum, σπαστήρια ταῦτα πολεμικὰ, οὐ κυκλοτερῆ δὲ,
ὡς αἱ ἀσπίδες, ἀλλὰ τετράγωνα: cetera minus quadrant. Οἰ-
σύνας ἀσπίδας ex Thucydid. IV, 9, annotavit Poll. VII, 176,
X, 176. Luciani locus utriusque scriptoris Commentatores
eruditos non fefellit, uti nec H. Stephan. ad Xenoph. K. Π. p.
24, v. 13. De gerris autem scuto Persico luculenter agit Barn.
Briffon. de Regn. Pers. III, p. 290, 291. HEMST.

ibid. Οἰσύνα) Vid. Not. ad Ἀλεκτρ. c. 21. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ τὸ Ἀρκάδων ὄπλιτ.) Haec ita distinxerant in-
prioribus edd. quasi praecedentibus adhaererent: separavi, ut
ad verbum χειρώσασθαι esse referenda liquidius constaret. In
his vertendis mirum est aberrare potuisse interpretes: suas res
adversus fortes viros ac bellicosos gestas commemorat Philip-
pus, ut instituta comparatione Alexandri victorias ab imbelli
hoste reportatas deprimat. Vicissim Alexander paulo post pa-
trem perstringit, se procul absuisse testatus a pravis artibus,
quibus ille potius, quam vera virtute bellica, Graecos supe-
rarit: eo spectant ista amarulenta, ὅμως οὐ διαστήσας αὐτοὺς,
οὐδὲ προσοίσις ἀνούμενος τὰς νίκας &c. nam Philippus reve-
ra inter Graecos ob haec facinora male audiebat, nihilque eo-
rum est, quod inprimis a Demosthene ipsi non fuerit obie-
ctum. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 6. Περσικὰ) Haec eadem in Etymologo
leguntur. Doctior exstat Scholiastae nostri de γέρροις anno-

tatio ad Toxar. ubi plura nobis dicenda erunt. HEMSTERH.

Pag. 184. l. 1. Τὴν Θετταλὴν ἵππον) Mf. Θετταλικὴν ἵππον. Scio οἶμος σκύθης, & similia: sed Lucianum haec obsoleta non amare, id quoque scio. GRAEV. Θετταλικὴν praeter G. etiam P. & L. Alibi tamen Noster Θετταλὴν de equa. Ζευξ. c. 6: τὴν Θήλειαν δὲ, ἵππου γε τῆς καλλίστης, οἶαι μάλιστα αἱ Θετταλαὶ εἰσιν ἀδμήτες ἐτι καὶ ἄβατοι. In Amor. cap. 45, Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλουσιν αὐτῷ. Forfan, cum de equitatu sermo est, aliter solebant efferre: certe Z. τρ. cap. 21, ἵππων Θρακικῶν. SOLAN.

ead. l. 5. Χρυσοφόρων) Dico alibi. BOURD. Χρυσοφόρων, com-
mode: hac enim per contumeliam velut inusta mollitiei nota
Persas Medosque victores Graeci significabant. Epigr. apud
Lycurg. in Leocr. p. 163: Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι
Μαράθωνι Χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρσαν δύναμιν. Simul hinc
patet, legendum esse καὶ, quod praecedit χρυσοφόρων. HEMST.

ead. l. 6. Μύριοι) Vide Xenophonis ea de re libros ab omni-
bus legi dignos. SOLAN.

ead. l. 10. Οὐ διαστήσας) Idem codex pro οὐ διαστήσας αὐ-
τοὺς, scribit, οὐ διασπάσας αὐτοὺς, eos non divellens, sive didu-
cens: sed in vulgata sententia eadem est. GRAEV. In MS. suo
invenit Graevius διασπάσας pro διαστήσας, & ita legit quo-
que in suo codice Scholiafles. Sed recte iudicat vir cl. in vul-
gata eandem esse sententiam. Quin & in hoc usu διίσταται est
frequentissimum pro διασπᾶν, χωρίζειν, διαχωρίζειν: quemad-
modum passim hoc verbum interpretatur Hesychius. IENS.

ead. l. 11. Προδοσίαις) Tangit patris cauponium, de quo De-
mosth. alii. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Διασχίσας) C. διαστιχίσας λέγεται
γὰρ ὅτι Φ. Lege διαστήσας, quod & in textum multarum edi-
tionum irrepsit. SOLAN, Videtur in hoc corrupto vocabulo
duplex lectio confusa διαστήσας & διασχίσας. HEMST.

Pag. 185. l. 2. Δορατίω) Venabulum, hastam, sarissam, lan-
ceam, αἰχμὴν vocant; quibus Luciani δοράτιον addidit Io.
Freinshem. ad Curt. VIII, 1, 52. HEMST.

ead. l. 3. Ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινεῖσαι ἐτόλμησε)
Luscinius: eo quod nomen meum celebraret & meas res gestas cum
tuis conferre auderet. Admodum lenta. Benedictus accuratior:
eo quod me, collatis utriusque rebus gestis, laudare ausus fuisset.
Sed cur elegantiam Graecam obscurant & malunt circumire,
quam mera & nuda verba auctoris sequi? Quod non aliunde
profectum, quam quod auctores earum non cogitarent Cice-

ronem dixisse, *Isocrates maiore mihi ingenio videtur, quam ut cum orationibus Lyſiae compareretur*; Iuſtinum, *Lydorum reges fuere variis caſibus memorabiles*; nullus tamen fortunae Candauli comparandus. Et ſic alii. GRON.

ead. l. 4. Μακεδονικὴν χλαμύδα) Conſule Spanhem. de Pr. & U. N. A. p. 457. Mollior enim erat & habebatur Perſarum veſtis, ut ſupra in hoc dialogo dixit; & iterum, quamvis de Parthis iam, ex eodem conſtat; 'Αλεξ. c. 27, *Ξυλυχίτων ἀνὴρ* pro Partho. SOLAN.

ead. l. 5. Κάδυν) *Χιτῶνα Περσικὸν στρατιωτικόν*) lege Suid. Heſych. dico ad Heliodor. lib. 7. de taenia dictum antea. BOURD.

ibid. Τίανρον ὀρθόν) Vid. eundem Spanhem. p. 466. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅτι ἐλευθέραν) Admodum diſplicet illud ὅτι. Ego delendum cenſeo. SOLAN.

ead. l. 9. Λέουσι) Temere vulgari fabulam, qua Lyſimachus leoni obiectum ab eo ſcribunt, ait Curt. VIII, 1. Iuſtinus tamen ei fidem facit XV, 3. SOLAN.

ead. l. 10. Γάμους ταιούτους) Seponere non poſſum levem vitii ſuſpicionem in vocabulo ſecundo: debuiſſe videtur Lucianus designare conditionem nuptiarum, quas improbabat: nemini obtrudo, quod in mente:n venit, *γάμους αὐτότους*. Quae hic Alexandro nuptiae vitio vertuntur, eas ipſe verbis plane ſimilibus laudi ſibi ducit in illa elaboratiſſima oratione apud Arrian. VII, c. 10: *γάμους δὲ ὑμῖν τοὺς αὐτοὺς γεγάμηκα, καὶ πολλῶν ὑμῶν οἱ παῖδες συγγενεῖς ἔσονται τοῖς παισὶ τοῖς ἡμοῖς*. Hac etiam in parte, ut in plerisque aliis, a Luciano diſſentit Plutarchus Alexandri vel inprimis admirator *περὶ τῆς Ἀλ. Τ. ἢ Ἀ. Or. I, p. 329 E. 330 A.* HEMST.

ead. l. 16. Ἐν Ὀξυδράκαις) Communem historicorum opinionem ſecutus eſt Noſter, quam reſutavit Arrian. VI, c. 11, Alexandrum in Mallis audaciſſimum facinus edidiſſe docens. Utroſque Mallos & Oxydracas in hac hiſtoria coniunxit Diodor. Sic. XVII, p. 613 D. & 614 C. *καθῆλατο μετὰ τῶν ὀπλῶν μόνος εἰς τὴν πόλιν*. Vide Io. Freinſhem. ad Curt. IX, 4, 26. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Λύσανδρον) Nota Calliſthenis hiſtoria: quamquam de eius poena & morte valde diſſentiant: vide Freinsh. ad Curt. VIII, 8; ſed quem Lyſandrum, caveae leonum itidem incluſum, indicet, non reperio. Suidas in *Καλλιſθένης* Nearchum Tragicum illi affociavit: an pro eo memogiola vacillans Schol. nobis Lyſandrum ſuggeſſit? HEMST.

itid. l. 2. Ὁξυθράκαις) Hoc ed. A. vitium correxit Solanus: HEMST.

Pag. 186. l. 13. Ἐπικερτομοῦντας) Iam irrita fuerat, atque obiecta Alexandro vivo praesentique stirpis ementiendae superbia. Arrianus eodem hoc usus verbo VII, c. 8: Μακεδόνες οὐκ οὖν σιγῇ ἔχοντες ἐκατέρησαν, ἀλλὰ πάντας γὰρ ἀπαλλάττειν τῆς στρατιᾶς (στρατείας) ἐκέλευον, αὐτὸν δὲ μετὰ τοῦ πατρὸς στρατεύεσθαι τὸν Ἀμμόνα δὴ τῷ λόγῳ ἐπικερτομοῦντες. HEMST.

in Schol. col. 1: l. 1. Διψιν) Debuerat Διβύσι: sed quae ex G. Exc. promuntur, plerumque notae sunt non optimae, & nonnunquam vix bene Graeca; quale quod mox sequitur χρῆσιν δεισόμενος ἦλθε. HEMST.

Pag. 187. l. 3. Πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεές) Mentem Luciani non ceperunt interpretes, in his verbis, πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεές ὑπὸ θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν, quae sic sunt interpretanda: *Omne enim id videtur minus, quod a Deo creditur geri.* Dixit, id multum imminuit gloriam tuam & res gestas, quia venditabas te Deum esse, seu Dei filium. Id enim, quod a Deo geri creditur contra homines, quia Deus omnia potest, & longe viribus omnium hominum est potentior, non tanti faciunt homines, nec putant virtuti adscribendum, sed potentiae divinae omnibus humanis opibus maiori. Vertunt: *Nam etsi haec a Deo geri viderentur, Diis tamen longe inferiora agere visus es.* Vides, quam male. GRAEV. Interpretes merito castigavit Io. Freinshemius ad Curt. IV, 7, 30, ubi, positis Luciani verbis, monet: *Sensum non ceperunt interpretes; est autem hic: quidquid enim egisti, id omne, siquidem ut a Deo gestum aestimari debebat, imperfectum longeque infra dignitatem positum censebatur. Et patet ratio: nam ab homine victas esse nationes, expugnatas urbes, eversa imperia si narres, quilibet profecto censebit, cum hominem inter ceteros excelluisse: at si Deo, vel etiam angelo tribuas, nemo certe magnopere id mirabitur, cum omnes sciant, nullas esse hominum adversus Deos vires, ut loquitur Iustin. II, 12, 10.* HEMST.

ead. l. 7. Ἀορνόν) Ἀορνιν Mf. non ἄορνον, sed utroque modo scriptum hoc vocabulum inveniri, & in usu esse, docuit Eustathius ad Dionysium Periegeten. GRAEV. Ἀορνιν etiam P. & L. habent; sed aliter ceteri tum hic, tum Ἐρμ. c. 4, & Πντ. c. 7. SOLAN. Tzetz. ad Lycophr. v. 704. Vid. ad Πντ. Διδ. § 7. Multa de hac celeberrima petra contulerunt Raderus & Freinshem. ad Curt. VIII, 11, 2, ubi inter Aornon & Aornin Codices non minus, quam editi libri, fluctuant. Herculi autem

Liberoque saepe conferri Alexandrum, docebit idem Freins-hem, ad Curt. IX, 2, 29. HEMST.

ead. l. 12. Συνῆς) Fl. nullum subscripsit iota, quod omnes reliquae citius, quam oportebat, arripuerunt: verum addenda fuerat litera per iniuriam vicinae similis extrita συνήση, ut γνώση, ἀπομάθηση. HEMST.

ead. l. 26. Οἷα πρόν) Dialog. ex his versibus Odyss.

Μὴ δὴ μοι θάνατόν γε παράυδα φαίδιμ' Ὀδυσσεύ,

Βουλοίμην κ' ἐπαύρους ἔων θητεύμεν ἄλλω

Ἄνδρι παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίωτος πολὺς εἰν,

Ἢ πᾶσιν νεκύεσσιν καταθιμένοισιν ἀνάσσειν.

Cetera item ex variis locis Homeri. BOURD.

Pag. 188. l. 3. Ἐπαύρους ὦν) Argumentum huius dialogi ex Homero Lucianus derivavit Od. A, 488, utque erat in principem poëtarum paulo iniquior, abstinere non potuit, quin animadversionis, testae quidem atque ingeniosae, maculam ipsi adspiceret; secutus hac in parte Platonis, quem tamen ipsum alibi non mollius tractat, iudicium: is enim initio lib. III de Rep. hos versus inprimis aliosque similes, tanquam ad frangendum animi robur idoneos, expungendos esse censuit. Quod de Pelidae magistris modo Noster, a Platone quoque sumtum p. 612 C. Ἀχιλλεὺς θεῶς ὦν παῖς καὶ Πηλεὺς σωφρονεστάτου τε καὶ τρίτου ἀπὸ Διὸς, καὶ ὑπὸ τῷ σοφωτάτῳ Χείρῳ τετραμμένος &c. Firmat autem vulgatam Homeri lectionem ἐπαύρους, cuius duplicem significatum, ut ex Eustathio & Hesychio pater, veteres exposuerunt, ἐπίγειον scilicet, vel κηπουρὸν ἐπιμίσθιον sive τὴν γῆν ἐργαζόμενον cum aliis scribendum videretur, Βουλοίμην κ' ἐπαύρους ἔων, id est, φύλαξ, εἰς φυλακὴν τινα τεταγμένος μισθωτικῶς, testibus Etymol. pag. 353, & Eustath. p. 1695. Eundem Homeri locum, sed alia ratione, Dion Chrys. adhibuit Or. IV, p. 67 B. Facete Lucilius apud Non. p. 519, *Nunc paucis malim ac sapientibus esse probatum*, Ἢ πᾶσιν νεκύεσσιν καταθιμένοισιν ἀνάσσειν. Mox δειλὸν non equidem improbo; quia hac tamen accessione indigere non videtur ἀγεννή τινα Φρύγα, considerandum est, an praestet δούλον. HEMST.

ead. l. 16. Ἐκείνη) Respicit ad vocem δόξα, quam in animo habebat Lucianus, non ad δόξιον, qua usus erat. CLER.

ibid. Ὅ, τι μάλιστα) Perperam in omnibus libris excusis, quos vidi, scribitur εἰ καὶ ὅ, τι μάλιστα, οἱ ἀνωρᾶ ἡδύσουσιν, cum ὅτι scribendum sit; ὅτι μάλιστα, ut ὅτι τάχιστα, maxime, celerrime: licet maximopere celebrarint homines. GRAEV. Sola Fl.

ὀτιμάλιστα, qui mos est scribendi vetustarum edd. exinde eunctae corruptius ὀ, τι μάλιστα. Quamquam dixerat τὸ δύσστηνον ἐκεῖνο δοξάριον, tamen hic, quasi δόξαν scripsisset, subiecit ἐκείνη μὲν ἀνωφελής. qualia multa veteres usurpant vel per incogitantiam oblata, vel variandae orationis ergo studio quaesita: vide Davif. ad Cicer. de N. D. II, p. 199. Duker. ad Thucyd. II, c. 47. HEMST.

Pag. 189. l. 6. Ἰσηγορία δὲ ἀκριβής) Manium, apud quos *Lydus Dulichio non distat Croesus ab Iro*, ut venuste canit Propert. III, El. 3, ἰσηγορίαν & ἰσονομίαν, salvo tamen προεδρίας cuiusdam iure, ubique Noster commendat; propterea laudatus a Barthio ad similem Claudiani locum in Rufin. II, 474. Senec. de Ir. III, 43, *Venit ecce mors, quae nos pares facit*. Sil. Ital. XIII, 776 — *Croesi mox advolat umbra, Dives apud superos, sed mors aequarat egenis*. Verum propius ad Luciani iocos accedit Plaut. Trin. A. II, Sc. IV, 92. Ingentem huiusmodi sententiarum cumulum, qui talibus delectatur, in veterum scriptis facile reperiet. HEMST.

ead. l. 12. Ἄλλως τε, ὁρᾷς) Legitur in editis: Ἄλλως τε, ὁρᾷς τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σε ἐσμέν οἷδε; μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος. Sed qui hunc locum inspexerit attentius, animadvertet, scribendum & distinguendum eum sic esse: Ἄλλως τε ὁρᾷς, τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σε ἐσμέν ὧδε. μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται. πάντως φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος. Vides alioquin, quanta turba sociorum tuorum sitis hic. Non longe post autem huc veniet quoque Ulysses. Omnino solatium affert societas earundem rerum. Nam solumen miseris socios habuisse malorum. In fine dialogi haeret quoque macula, quam ante complures annos eluimus, sed nunc nobis adstipulari Mf. gaudemus; sic enim in illo legitur: σιωπῇ γὰρ καὶ φέρειν δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν, ὥστερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι. Fixum nobis est tacere, ferre, & tolerare, nisi velimus ludibrio esse, ut tu, si optaremus talia. Nam δέδοται ἡμῖν, quod in editis est, respuit omnino sensus huius loci. Quis enim illis hoc dedit, & concessit? Immo dicit sibi deliberatum esse, & sibi firmam stare sententiam omnia potius ferre, quam inanibus querelis risum concitare. GRAEV.

ead. l. 17. Δέξαιντο) Qui non velint, non cupiant: quasi dicas, qui oblatam redeundi in vitam conditionem non accipiant. Phrynich. Praef. καὶ γὰρ αὐτοῖς εἰ τις αἰρέσιν προθεῖν &c. δέξαιντ' ἂν ἀντιπαρτὸς. ... τῆς ἀμείνονος γενέσθαι μοίρας. Δέχεσθαι hac si-

gnificatione usurpari, his etiam Luciani verbis prolatis, monet C. A. Duker. ad Thucydid. V, 94. HEMST.

Pag. 190. l. 1. Ἀκλήροις καὶ ἄβιοις) Philostr. de V. A. T. II, c. 6, ἄβιοι τε καὶ ἰππόται τῆς ἀγέλης ταύτης verti debuit, *ipopes*, & *elephantis equorum loco vestii*: errorem interpretis in ἄβιοι emendavit L. Bos Anim. c. VII, haec quoque Luciani verba cum Homero conferens. Apostolos eorumque instituti sectatores τοὺς ἄβιους τοὺτους καὶ ἀνεστίους, καὶ ἀσάρκους μικροῦ καὶ ἀναίμονας, vocat Gregor. Nazianz. Stel. I, p. 37. Contraria ratione ἄβιος erat Antiphonti ὁ πολὺν βίον κεκτημένος, ὁ πλούσιος, ut notant Harpocr. & Hesych. quod egregie Polluci restituit adiutus a membranis Iungerm. ad VI, 196. Ibidem S. 197, quamvis omisum in nonnullis Codd. retineri debet commoda vox ἀκλῆρος. Xenoph. K. A. III, p. 179, v. 40: ἔξδὴν αὐτοῖς τοὺς νῦν οἴκοι ἀκλήρους πολιτεύοντας ἐνθάδε κομισαμένους πλουσίους ὄραν. In fine dialogi quin pro δέδοται legendum sit δέδοκται, minime dubitandum videtur. HEMST.

ead. l. 4. Εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταῦτη χεῖρους ἐστὲ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πᾶσχοιτες) Eximia discordia interpretum, Ottomaro Luscinio vertente, *etiamsi non palam confiteamini, nequiores sane in eo, quod tacite huiusmodi per quietem toleratis*; Benedicto, *quod si confiteamini, eo deteriores estis, quod haec toleratis*. Aut vana, aut nimis indecenter accisa omnia. Adscripsit pater: *codem modo affecti, sed dissimulantes, vel, quod cum eodem modo affecti sitis, dissimuletis*. GRON.

ead. l. 7. Σιωπᾶν γὰρ) Sententia postulat, *σιωπᾶν γοῦν, καὶ φέρειν* particulas istas γοῦν & γὰρ iam supra vidimus inter se permurari. HEMST.

ead. l. 8. Δέδοκται) G. & St. SOLAN.

ead. l. 22. Οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν;) Hic dialogus, itidem ut superior atque aliquot sequentes, Homero exagitando impenditur; cuius, ut horum lepor recte capiatur, omnino legendi sunt versus Od. Λ, 601. nam quo minus obscurum esset, quem perat, ne poëtae quidem verbis abstinuit. In eo autem Homeri loco, ne Lucianum aut primum aut solum putes, iam olim exstiterunt, qui valde offenderentur: διαβάλλουσι δὲ, inquit Eustathius p. 1702, καὶ τὸν τοιοῦτον τόπον οἱ Ὀμηρομάστιγες: tum moras difficultates pro muneris suscepti ratione diligenter remove conatur: quamquam paulo post p. 1703, v. 18, facies huius dialogi iocis delectatus scribat, οὐ καταπαίξει εὐρυῶς ὁ Λουκιανός. Ut summi poëtae dignitati confulerent, nodum alii secare maluerunt, & violentius quidem ex-

pulsis versibus istis binis, Εἶδ' ὅλον αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρπεται ἐν Σαλίῃ, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην quibus accedere se testatur Scholiastes parvus: ego bene sinceros existimo, qui & a veteribus agnoscantur, vid. Pausan. II, p. 140; nec magnopere causam Homeri laedant. Fallimur scilicet, qui duabus hominem partibus constare censemus: quatuor sunt, quas accurate discrevit Epitaphium antiquum:

Bis duo sunt homines, manes, caro, spiritus, umbra:

Quattuor has partes tot loca suscipiunt.

Terra tegit carnem; tumultum circumvolat umbra;

Orcus habet manes; spiritus astra petit.

Vid. Barth. Adv. LII, 1. neque multum abit Serv. ad Aen. IV, 654; nisi quod tres sufficere putat, *animam, quae superne est, & originem suam petit; corpus, quod in terra deficit, & umbram, quae quoddam simulacrum ad nostri corporis effigiem factum inferos petit*: porro monet usus hoc ipso Homeri loco, sciendum, *simulacra haec esse etiam eorum, qui per apotheosin Diis facti sunt*: quam doctrinam repetit ad Aen. VI, 134, V, 722; nam sibi videtur quodammodo dissentire ad Aen. II, 772. Tale ergo Deorum in numerum relati Herculis εἶδ' ὅλον apud inferos versatur. Platonici vero tantum aberant a repudiandis illis Homeri versibus, ut arcanæ disciplinae mysterium ibi residere non vulgare arbitrarentur: ὁ μὲν γὰρ Ἡρακλῆς διὰ τελεστικῆς καθάρσεως καὶ τῶν ἀχράντων καρπῶν μετασχὼν τελείας ἔτυχε τῆς εἰς θεοὺς ἀποκαταστάσεως, αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρπεται ἐν Σαλίῃ, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην longe secus atque Achilles, qui πρακτικὴν σχὼν ἀρετὴν ἐφίετο τῆς μετὰ σώματος ζωῆς ὑπηρετεῖν αὐτοῦ δυναμένου ταῖς πράξεσιν. Haec & plura Proclus ad Plat. p. 382. omitto Pindari εἶδ' ὅλον in Plutarch. Παραμυθ. p. 120 D. Lucianum advocavit Gisb. Cuper. in Apoth. Homer. p. 21. Confer, quae dicemus ad Hermot. c. 7. HEMST.

Pag. 191. l. 1. Ω Καλλίνικος) Sic erat scribendum. Herculis cognomen est ex Hymno Archilochi, qui decantabatur in ludis Olympicis, cuius initium Καλλίνικ' ἀναξ' Ἡράκλειος. Sic in Piscat. BOURD.

ead. l. 4. Καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην) Ex Homero, hymno Herculis. BOURD. ἔχειν, sicuti Latinis habere, vir eximius Io. Schultingius illustrat ex hoc loco ad Senec. Controv. p. 247, addens, *ambiguum esse, rectene ceperis interpret.* Hesych. ἔχειν, ἐγγεγαμῆκει quod ad Homerum pertinet Od. Λ, 269. Propert. I, El. XIII, 23: *Nec sic coelestem flagrans amor Herculis He-*

IN DIALOGOS MORTUORUM. 493

ben Senfit ab Octacis gaudia prima iugis. Ibi vide I. Broukhusium. HEMST.

ead. l. 10. Ἀνταδρον) Sic Catapl. § 10. μοκ dixit ὑποβολιμαίων. dico alibi. BOURD. Existimabant nimirum veteres, interdum posse cuiuspiam vitam redimi, si quis eius loco Plutoni veluti traderetur. Liquet hoc ex fabula Admeti & Alcestidis, suntque etiam eius rei recentiora exempla, de quibus consulendi Is. Casaubon. ad Calig. Suetonii, & Cl. Salmasius ad Adrianum Spartiani. CLER.

Pag. 192. l. 2. Μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ) Thom. Mag. in Μή· εὐρηται δὲ παρὰ τῷ Λουκίανῳ ἅπαξ καὶ ἐπὶ ὀριστικοῦ ἐνεστῶτος ἐν τοῖς Νεκρικοῖς· ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ. Miremur hoc ipsi rarum videri, ac paene inusitatum, cum Moschopulus in Ἀ. Ὁ. Ἑκλ. regulam condiderit, ἰσθὶ δὲ, ὅτι τὸ μὴ, ὅταν κεῖται μετὰ τοῦ ὅρα, ὑποτακτικῶ συντάσσεται. Quod fieri vetat, scriptores probatissimos non refugisse docet Budaeus C. L. G. p. 953. Non adversalabor autem, si quis, ut mollius oratio fluat, interponi velit, ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ, καὶ σὺ μὲν εἰ ὁ Ἡρακλῆς. HEMST.

ead. l. 7. Τομὲν τόξον) Mf. τὸ μὲν ξύλον γυμνὸν καὶ πρόχειρον. Sed nihil mutandum. Allusit ad Odyss. Λ, v. 606: Γυμνὸν τόξον ἔχων ἐπὶ νευρῇφιν ὀίστῳ· Nudum arcum habens, & ad nervum sagittas. Veteres enim thecas habebant, in quibus, ut arma cetera, reconditos quoque circumferebant arcus, ne coeli iniuria violarentur. Eos expediebant, cum res exigeret. GRAEV.

ib. Γυμνὸν) Id est, extra thecam est, promptum est. GUYET. Solebant enim veteres arcus integumento domi involutos, ne corrumperentur, asservare. Vid. Od. Λ, 606, quo haud dubie respicit. SOLAN.

ead. l. 10. Παρὰ) O. Fl. l. & W. recte: in reliquis mendose περί. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐρεσχελοῦντα) Φιλονεικοῦντα, φλυαροῦντα. BOURD.

Pag. 193. l. 2. Ὑπ' Ἀμφιτρίωνι) O. Codici non auscultandum est ἐπ' praebenti. Homerica loquendi ratio: Ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε, Ὑπ' Ἀγχιόῃ Il. B, 714, 820. Ἡ ρ' ὕπὸ Τυνδαρέφ κρατερὸφρονε γαίνατο παῖδες Od. Λ, 298. Imitatur Eunap. Aedes. p. 65, παῖδας μὲν ὑπὸ σοὶ τέξομαι τρεῖς. HEMST.

ead. l. 3. Ὡστε ἐελθήτε δίδυμοὶ ὄντες ὁμομήτριοι) Verunius apud Basileenses & Bourdelotius, ex quo factum est, ut gemini unius matris utero lateretis. Benedictus, ita ut eodem in utero gemini lateretis. Sed non hoc in sensu adhibetur ista locutio apud scriptores. Itaque adscripsit pater locum ex dialogo de Sacri-

ficiis, de Iove, quem ait vulgo credi pluere & tonare, ὃ δὲ ἐλελήθει πάλας τεθνεὺς, ubi Erasmus, & recte, ac ab eo Benedictus, & illud nos latuit, eum iam olim fuisse defunctum: & de Saltatione, ἐλελήθεις, ἔφη, ὧ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἔν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων, Benedictus, *Nesciebam te unum quidem hoc corpus, sed plures animas habere.* In Necyomantia: ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανὼν, &, ἐλελήθειν δὲ ἑμαυτὸν ἐς αὐτὸ τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος. GRON.

ead. l. 5. Ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν) Cum hic dixisset, quid quid in se fuisset Amphitryonis, obiisse; quidquid Iovis, vivere, & apud superos frui sempiterna beatitate; ille vero reposuisset, duos igitur Hercules esse natos ex Alcmena gemellos, alterum Amphitryonis, alterum Iovis filium, respondit Hercules, οὐκ, ὦ μάταίε, ὃ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. Ratio loquendi & sententiae requirit, ut legas ἡμην, & vertas, *nequaquam, fatue, solus enim ambo eram.* Ego Hercules solus eram ambo, filius Iovis & Amphitryonis. Αὐτὸς est saepe μένος. Aristoph. αὐτοὶ γὰρ ἐσμεν, *soli enim sumus:* & superius in dialogo Mercurii & Solis, αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν, *soli enim nos sumus.* Αὐτὸς ἡμην ἄμφω est, ut apud Phaedrum, *Aefopus cum solus esset familia.* GRAEV.

Pag. 194. l. 3. Ἐν Οἴτῃ) Miror, unde prodierit lectio quorundam librorum ἐλύθη, illa quidem singularis, nectamen prorsus incommoda: nam λύεσθαι de corporibus, quae post mortem vel igne vel putredine consumantur, satis est frequens, nihilque vetat, quo minus cadaver Herculis in cineres redactum dici potuerit λυθῆναι: utram prae altera eligam, vix sane dispicio. Quid si coniungas? τὸ δὲ σῶμα ἐλύθη ἐν Οἴτῃ: nam in Hermotimo quoque § 7, τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ κατακαυθέντα θεὸν γενέσθαι. Eustathius certe ἐν Οἴτῃ videtur hic reperisse p. 1703: ὡς τοῦ μὲν σώματος καυθέντος κατὰ τὴν Τραχινίαν Οἴτην, τῆς δὲ ψυχῆς ἀνω οὔσης, τοῦ δὲ εἰδῶλον περὶ τὸν ἄδην, οὗ καταπαίζει εὐφυῶς ὁ Λουκιανός. HEMST.

ead. l. 8. Αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία) Lepidissime Diogenes: Αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὅμηρου καὶ τῆς τοσαύτης ψευδολογίας καταγελάων. Nihil quidem hic est difficultatis; sed venustas tamen huius loci perspicere satis non potest, nisi obversetur memoriae locus Homeri, ad quem allusit. Is est Odyss. A. v. 600:

Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα βίην Ἡρακλεΐην

Εἰδῶλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι

Τέρεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον ἦβην.

Post hunc vidi Herculem

Simulacrum? ipse vero cum immortalibus Diis

Obliscatur convivis, & habet pulchris pedibus Heben.

Verum pro ψευδολογίας in Luciano Ms. habet ψυχρολογίας. tam frigidae sententiae: optime sane: quae sit ψυχρότης & ψυχρολογία nemo potest ignorare, nisi qui nec Longinum, nec alios Rhetores vidit. GRAEV.

ead. l. 10. Ψυχρολογίας) Sic praeter Ms. Gr. P. Ox. Coll. & ed. I. SOLAN. Quamquam ψευδολογία non abhorreat, & Ἰσοκράτης τῶν λόγων τοὺς τερατείας καὶ ψευδολογίας μεστούς sub initium Panath. ac Polyb. IV, p. 432, τῆς τῶν πλοῖζομένων ψευδολογίας καὶ τερατείας χάριν dixerint, ψυχρολογία tamen auctoritate membranarum suffultae negare non potui, quin pristinas in sedes remigraret: scilicet genuinam vocem, quod appositum erat interpretandi causa, deiecit. Hesych. Ψυχρολογία, ψευδολογία. Ψυχρολόγος, μηδὲν χρήσιμος (ἀγαθὸν Suid.) λέγων Phot. de Damascio, οὐκ εἰς ἀμουςον ψυχρολογίαν &c. idem saepius apud Galenum occurrit. Neque metuentum est, ne pro suo non agnoscat Lucianus: in Somn. p. 16, ἔωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία. Ἀλ. Ἰστ. II, c. 20, κατεγίνωσκον οὖν τῶν ἀμφὶ τὸν Ζηνόδοτον καὶ Ἀρίσταρχον γραμματικῶν πολλὰ τὴν ψυχρολογίαν. HEMST.

ead. l. 26. Ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑστὼς) Respicit omnino locum Homeri Od. Δ, 582. Aristarchus tamen haec ut notha respuebat: vide Schol. Pindar. ad Olymp. Od. I, v. 97. SOLAN. Ad lacum constituit Noster, quem Homerus fecit ἑσταδὶ ἐν λίμνῃ, ἢ δὲ προσέπλεζε γενεῖω eum fere sequuntur omnes, & apud Ciceronem poeta Tragicus, Mento summam aquam attingens, eneasus fuit Tantalus. Ne autem, sibi rem esse cum Homero solo, non clare demonstret, imminetis faxi, quo suspenso ad poenasque ceteras addito posteriores Tantalum expavescerunt, nihil omnino meminit: alioquin poterat hanc scenam ornasse commentum illud. Vid. Schol. Pindar. ad O. A, 97. Ἐπικύψας illustrat Pric. ad Apul. Mil. I, p. 50. HEMST.

Pag. 195. l. 11. Ἐν Λυδία πού) In Sipylō sepultus; quod eius monumentum θεῶς ἀξίον vidit Pausan. II, p. 161. Sipylus autem & Lydiae & Phrygiae contribuitur: Hesych. Σίπυλον, ὅρος Λυδίας καὶ Φρυγίας. Everfa terrae motu Sipylus fabulae fingendi licentiam dedit: vide Strabon. XII, p. 868 C. Ex Tragodumenis Asclepiadae sunt depromta, quae scripsit Schol. Homer. ad Od. Δ, 581, Ἴοῦ ἐκβαλεῖν τὸν Τάνταλον τῆς ἐν οὐρανῷ διαίτης, καὶ ἐξαρτῆσαι ἐπ' ὅρους ὑψηλοῦ ἐκδεσμένον τῶν

χειρῶν, καὶ τὴν Σίπυλον, ἔνθα ἐκεκήμευτο, ἀνατρέψαι. Plures; quos, si libet, de Tantalii miraculo consulas, suppeditabit ad Hygin. F. LXXXII Th. Muncker. HEMST.

Pag. 196. l. 1. Δέδιας μὴ ἐνδεία τοῦ ποτοῦ ἄ.) Longe quidem ab hac opinandi infania Tantalus abest, si Dioni Chrysf. credimus Or. VI, p. 97 A. tyranni, inquit, omni terrorum genere circumfessi velut inter cuspides corpori undiquaque imminentes versantur, ὥστε τὸν ἐν ᾧδου Τάνταλον, ὃν φασι κεφαλῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνειν πέτρον, πολὺ βῆδον διάγειν· οὐ γὰρ δὴ ἐτι φοβεῖται ὁ Τάνταλος μὴ ἀποθάνῃ. Euripidis expressit locum in Or. v. 6. Verum Lucianum tuetur, nihilque eum temere dixisse probat Xenophon ipso fine Oeconom. "Ὡς περὶ ὁ Τάνταλος ἐν ᾧδου λέγεται τὸν ἀεὶ χρόνον διατρίβειν φοβούμενος μὴ δὲ ἀποθάνῃ· unde non obscure colligas, ex veteris cuiusdam ingenio poetæ commentum illud emanasse, quod Tantalo secundae mortis metum affinxit. Fieri vix potest, quin eodem Lucianus, etsi suo satis dives, nihilo minus antiquorum facerías expolire atque in lucro ponere solitus, mentem retulerit. Clarissimum autem ignorantiae descriptorum est indicium eis mutatum in ἡ, quia venustatem dicti Lucianeī minime capiebant: post ἄλλον μετὰ τοῦτον ἄδην si accedat languidum hoc τε ἡ ἕτερον τόπον, multum deteritur lepos orationis: contra θάνατος ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον cumulatam sententiam ac nitidius instructam facit, parum discrepans ab illa μετὰβολῇ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, quam commemorat infra Δ. N. 26. Aeschin. Dial. IH, § 4, ὥς περὶ εἰς ἕτερον ζῆν ἀποθανούμενος. Agatharchidae locus iocī similis aculeum habet apud Phot. p. 720, quem eo libentius totum repraesento, quod & Homerum tangat, neque a Luciano non videatur fuisse cognitus: τῶν δὲ μεταπλαχόντων τὸν βίον ἐπὶ σχολῆς πρὸς Ὀδυσσεά διεξέρχεσθαι παντοδαπὴν ἀδολεσχίαν, ἐκ τῆς ἀμύρρου σκιᾶς τὸ τῆς ὄψεως γινώσκοντας ἰδίωμα, (malim ἐπὶ τῆς ἀμ. & sine dubio γινώσκοντα, nimirum Ulyxem: infelix horum, ut consuevit, interpretes Schottus) καὶ τοὺς μὲν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ (pro binis posterioribus oculis foede corruptis esse reponendum αἵματος liquet ex inferna scena, quam Homerus apparavit Od. Δ, 50, 95, 152, 225, 231.) οὐ κοιλίας, οὐ βρόγχους ἔχοντας· ἑτέροις δὲ φοβεῖσθαι τὸν σίδηρον οὐκέτι δυναμένους τροφῆναι· τινὰς δὲ πέτρον κυλίσιν τῶν σωμάτων πάλαι κατακαυμένων· ἄλλους δὲ δικάζειν ἑτέροις τεθνηκόσι ἀδικήματος οὐδενὸς ὑπάρχοντος· τὸ δὲ ἔσχατον τῶν οὐκ ἐτι ὄντων τοὺς τύπους ἐν πορφύρῃ διαπλεῖν ἔχοντας Χάρανα ναυκληρὸν καὶ κυβερνήτην, ἵνα μὴ καταστρα-

φέντες ἐκφορᾶς ἐπιδέονται πάλιν. Nonne tibi videntur, quod ad res quidem & fabulas inferorum attinet, egregie sententiis inter se conspirare Agatharchides ac noster Lucianus? sane sic existimo: praesertim huc ultimum illud convenit de iteranda funeris elatione, si forte sine vectore perito in Acherontem merfi manes moriantur. HEMST.

ead. l. 3. Εἰς ἕτερον τόπον) Illud *εἰς* agnoscunt omnes impres-
si: abest ab Ox. & P. uti & ab ed. I. in quibus pro eo legitur ἢ
non incommode. Magis tamen arridet *εἰς*: sic enim Noster ite-
rum Dial. XXVI, μεταβολὴν ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐλλαβόρου) Cogn. 50. SOLAN. .

ead. l. 9. Τὴν δίδαν) Dixerat initio Dialogi ἀπόλωλα ὑπὸ
τοῦ δίδους, ut Aristoph. Equ. v. 531, δίδη δ' ἀπολωλός· &
τῷ δίδει κολλάσθαι· nunc mutato genere δίδαν non magis
ergo Noster distinxit, quam Pollux VI, 31, utrumque ponens.
Hoc Grammatici vetustius, quippe solum ab Homero usur-
patum statuunt; illud recentioris notae: eo factum est, ut in
membranis antiquis saepe commutentur, prout librarius vel
doctior suum scriptorem ad Atticam loquendi formam, vel
rudior ad quotidiani sermonis usum redigebat. Sic in Dione
Chryf. p. 133 B. pro δίδην vel δίδαν alii codices δίδος prae-
ferebant: eadem varietas apud Thucyd. VII, 87; ubi plura no-
tavit erudit. Dukerus his etiam Luciani verbis usus. HEMST.

ead. l. 10. Τὸν ἐλλαβόρον) Afferit Thom. Mag. in Ἐλλαβόρος,
ἐπὶ ἀρσενικοῦ, οὐ τὸ ἐλλαβόρον· verum est, quod observat: hoc
vergentis & prolapsi, illud veteris est Graecismi: sic Theo-
phrastus & Dioscorides, ἐλλαβόρος ὁ λευκός, ὁ μέλας. Meminit
huius loci Erasmus in *Bibe elleborum*. Θάρρει mox nihil aliud,
quam ἀμέλει, eoque modo saepe ponitur apud Platonem, ut
alterum in alterius vicem facile possit succedere. HEMST.

ead. l. 12. Θάρρει) Norandus hic huius vocolae usus: non
enim, quomodo vulgo usurpari solet, *bono animo* iubet esse
Tantalum; sed aliud quid vult, quod nondum satis assequor.
Nisi forsan legendum sit iterum *ληρεῖς*. Certe iis, quae hic Me-
nippus afferit, nulla consolatio inest. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐκ καταδίκης δίδωσι, τοῦ ὕδατος αὐτοῦς οὐχ ὑπο-
μένοντος) Doctiss. amiratus meus Abrethius in Animadv. ad
Aeschyl. p. 63, deleta distictione legit: δίδωσι τοῦ ὕδατος,
& sic τὸ ὕδωρ οὐχ ὑπομένον ait forte δεικτικῶς illam λιμνῆς
aquam, quae initio dialogi φύγον ὕδωρ. REITZ.

Pag. 197. l. 4. Κατ' ἐκείνο αὐτὸ) Ut non desiderarem αὐτὸ,
si abesset, ita nunc, quandoquidem exstat in cunctis edd. ex-

cepta Fl. cur repudietur, causam non video. In Θ. Κρ. p. 61; κατὰ τὸν ἑμὸν οὕτως δ' ἀκτυλον. HEMST.

ibid. Ἐκεῖνο αὐτὸ) Respuunt illud αὐτὸ Ox. & Fl. Agnoscit P. cum reliquis impressis. Faceſſat ego etiam auſtor ſim. SOLAN.

ead. l. 7. Τυρῶ) Salmonei filia, ex qua & Neptuno nati Neleus & Pelias. Vide Od. Λ, 235 ſqq. Supra Ἐν. Δ. XIII. SOLAN.

ead. l. 12. Θανμάζουσι) Deſcribunt iis verſibus, qui eorum

formae admirationem in nobis creant. CLER.

Pag. 198. l. 2. Εἶτα αἱ χίλιαι νῆες) Notae particulae vis atque elegantia praefertim ſcriptoribus Atticis valde familiaris, quam hoc etiam adhibito loco Kuſterus illuſtravit ad Ariſtoph. Plut. v. 79. Lucianus, ut verum Atticiſmi florem, qui nervos orationi & gratiam conciliat, ſectabatur contemto vocabulorum faſtidioſo delectu, ſaepe uſurpat: nec ſprevit pater epiſtolae ad Hebr. XII, 9, ut dudum monuit H. Stephan. Diſſ. de Styl. N. T. & poſt eum Raphaelius ex Arriano, atque alii. Apud Latinos eadem poteſtas reſidet in &, quod qui Graecae particulae loco poſuerunt interpretes, digni non ſunt, qui propterea reprehendauntur: nos eorum veſtigiiſ inſiſtere non piguit. Ut autem mox Noſter πῶλεις ἀναſτάτοι γηγῶνας, ſic verbis iſſdem Iſocr. in Helen. Laud. pag. 216 A. ἀλλ' οἱ μὲν (Troiani) περιεώρων καὶ πῶλεις ἀναſτάτους γινομένης, καὶ τὴν χώραν πορθουμένην ὥς τε μὴ προέσδει αὐτὴν (Helenam) τοῖς Ἕλλησιν. HEMST.

ead. l. 7. Ἀνεμέσῃτον) Ex Homeri Iliad. 3, Οὐ νέμεσις. Ariſtaen. alii. BOURD. Nobiles Homeri verſus exquisitam Helenae laudationem complexi: δημογέροντες enim fatentur, ad conſpectum tam inuſitatae pulchritudinis ſe velut igne novo concaleſcere, atque adeo paene dubitare, an belli calamitates Helena conſervata penſentur. Expreſſere multi, atque ad alias tum formas tum res traduxerunt: facete Noſter περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. cap. 16. Vide Maxim. Tyr. Δ. XV, p. 150. Euſtath. de Hyſm. Amor. III, p. 93. Ariſtaen. I Ep. 1 ſub finem. Homericum Οὐ νέμεσις habet Callimach. H. in Dian. v. 64. Luciani ἀνεμέσῃτον Syneſ. Ep. 101, p. 240 C. ἀνεμέσῃτον δ' ἐκ περινοſτεῖν καὶ τὴν Ἑλλάδα. Quinctilian. I. O. VIII, cap. 4, p. 716: Non putant indignum Troiani principes Graios Troianosque propter Helenae ſpeciem tot mala, tanto temporis ſpatio, ſuſtinere: quatenam igitur illa forma credenda eſt? HEMST.

in Schol. l. 3. Τοῖς δ' ἀμφὶ) Τοῖς δ' ἀμφὶ γυναικὶ] Delenda haec: neque enim novum eſt Scholium. niſi forſan decurtata in eius Codice verba Homeri fuerint. SOLAN.

Pag. 199. l. 1. Κεῖσο καταβαλὼν σεαυτὸν) Βάλλειν, καταβάλλειν, ῥίπτειν, καταῤῥίπτειν ἑαυτὸν vel τὸ σῶμα ea virtute poni solent a Graecis, ut ad illos proprie pertineant, qui temere ac negligenter, ut Livius ait, *se proiciunt*, vel *corpora humi prosterunt*, IX, cap. 6, idque in magno luctu gravibusque malis, quae decori habitus cogitationem excutunt: Xenoph. Eph. II, p. 22, καταβαλόντες ἑαυτοὺς ἑκκλαιον' p. 50, αὐτὸν ἐπὶ τῆς εὐνῆς ῥίψας ἑκκλαιε' aut si quis duriorē cultu & vitae genere commode corpus componere non curet. Philopoemenes apud Plutarch. p. 357 E. καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ στιβαδίου τοῦ τυχόντος, ὥσπερ ἕκαστος τῶν ἐργατῶν, ἀνεπαύετο. Ideo Lucianus Alcidas in Lapith. c. XIV, εἰς τοῦδαφος καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, quippe Cynicus; & c. XLVII, ἐπεὶ ἅπαξ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης πλαγίως ἐκάθευδε: paulum aliter in Arriani Epiet. II, 20, p. 233, εἰ γὰρ οὕτω ταῦτα ἔχει βαλὼν κάθευδε. Cicero de Orat. I, § 28, & quod ille (Socrates in Phaedro Platonis) durissimis pedibus fecit, ut se abiceret in herbam: sequitur Crassi responsum, Immo vero commodius etiam, pulvinosque poposcisse. Haec si fuissent in promptu Vulteo Fabroque, vix, ut aberrarent, fieri potuisset in Aeliani loco V. H. VIII, 14, ubi Diogenes moribundus ἑαυτὸν φέρον μόνον ἔρριψε κατὰ τινος γεφυρίου. Sic οἱ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐρριμμένοι Dioni Chrys. p. 659 D. pro mendicis egenisque hominibus, qui se in triviis prostraverunt stipis exorandae causa. Recte vero κεῖσο: hoc enim umbris Noster tribuit: supra pag. 189, κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι: idcirco non prorsus aspernanda est Cod. O. lectio in huius dialogi principio, ἐνθα Ἰάκινθος κεῖται &c. Dial. XX, § 2, χαμαὶ ἐρρίπται. HEMST.

ead. l. 10. Ἡμιτελῆ) Ex Iliad. 2. Philostr. Heroic. ex quibus hic Dial. & Dial. XXIII. quem tangit in Contempl. c. 1, & in Catapl. c. 8, ubi quaedam. BOURD. Multa de ea voce ad Homer. II. B, 701, Eustathius, quae in pauca contraxit, quisquis is est, qui sub nomine Didymi prodit Scholiastes: ἡμιτελῆς, inquit, ἢ τοι ἄτεκνος, ἢ ἀφρημένος τοῦ ἑτέρου τῶν δεσποτῶν, ἢ ἀτελείωτος: ἔθος γὰρ ἦν τοῖς γήμασι θάλαμον οἰκοδομεῖσθαι. LEED. Allusionem ad Homeri locum II. B, 701, notavit magnus Leopardus Em. IV, c. 9. Quem poeta dixerit δόμον ἡμιτελῆ, parum ipsis veteribus apertum est, ut parvus Scholiastes & Eustathius docent. Quid Valerius Flaccus voluerit, *imperfectam domum* vertens VI, 689, coniectare difficile est, etsi Turnebi sententiam Adv. XXI, 17, XXIX, 25, traditam, & Gaulmini ad Eustath. p. 29, non ignorem: aliquanto liquidius Ca-

tullus ad Manl. domum inceptam frustra, ubi Scaligerum vide: nam If. Vossius pag. 293, dum Homeri verbis utitur ad stabiliendam Mediol. Codicis lectionem, *Possset ab innupto vivere coniugio*, quid praecipue spectaverit, haud satis assequor: nisi certiores accesserint membranae, nescio equidem, an praefendum sit, quod ante vulgabatur, *Possset ut abrupto vivere coniugio*; quam scripturam versiculi sequentis sensus paene flagitat. Mihi haecenus illa δόμου ἡμιτελοῦς maxime placuit explicatio, quam Hesychius proponit in v. cui Strabo, vel potius Posidonius suffragatur, monens apud eum lib. VII, p. 454 C. τὸν οἶκον ἡμιτελῆ τὸν Πρωτεσιλάου, ideo dici ab Homero, διότι χῆρος· dissentire Lucianus non videtur, ut qui post ἡμιτελῆ δόμον velut interpretaturus adiungat χῆραν τε τὴν νεύγαμον γυναῖκα· nam haec si pro diversis habuisset, scripsisset potius χῆραν δὲ τὴν v. illud autem τε omnium est editionum ac vetustorum Codicum. Tzetzes Ch. II, v. 760, historiam Protefilai narrans, cum Lucianum testem citat, hunc dialogum cogitabat. HEMST.

ead. l. 12. Γυναῖκα) Laodamiā, cuius epistola ad maritum apud Ovidium est XIII. LEED.

Pag. 200. l. 4. Δύσπαρι) Homericum est. Apud Euripidem αἰνόπαρι eodem sensu. LEED. In hac Paridis appellatione maritus ab uxore Laodamia non dissentit: sic enim illa, Ovidio verba ministrante Ep. Her. XIII, 43, *Dyspari Priamide, damno formosae tuorum*: ubi valde miror, doctos homines, & virtutis poëticae non expertes, anteposuisse languidum illud & enerve, *Dux Pari Priamide*; cum altera lectio, nihil habens molestum, & eruditione Nasonis sit digna, & expetatur ab adiumentis, *damno formosae tuorum*. Varie, prout solent, interpretantur Grammatici, quos vide ad Il. Γ, 39. Hesychius emendandus: Δύσπαρις, ἐπὶ κακῇ παρακληθείς· lege, Πάρις κληθείς. HEMST.

Pag. 201. l. 6. Ἐπικεκλῶσθαι) Ridet Homeri fatalia stamina, eodemque, quo ille solet hac in re, verbo utitur. Multa praeter istum Luciani locum congeffit Gataker. ad Antonin. IV, § 26. HEMST.

ead. l. 14. ΜΕΝΙΠΠΙΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ) In editione Basileensi adduntur ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΚΑΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, quae si sunt ex Mss. libris prodita, non debebant ab aliis induci, licet non minor sic haberi debuisset videatur ratio Empedoclis. GRON.

ead. l. 15. Περιήγησαί μοι) Eustath. in Epist. Commentariis ad Dionysium praemissa p. 110: Ἐλῆχε δὲ τὴν περιήγησιν

ἐλπίσιν παρὰ τὸ περιηγεῖσθαι, ὅπερ τὴν κατὰ λεπτὸν δηλοῦν ἀφήγησιν βούλεται· καθὼ καὶ τῶν ῥητόρων τινὲς ὁ μὲν, περιήγησαι μοι τὰ ἐν ἄδου, φησὶν, ὃ ἐστίν, ἔκθου πρὸς λεπτὰ ἀφηγηόμενος· ὁ δὲ περιήγησιν ὕβρεως τὴν ὁμοίαν λέγει ἀφήγησιν· non fugerunt eruditum editorem ed. Twaites, quae ob scdulos habuit Eustathius, Hermogenis & Luciani loca. Significat autem περιηγεῖσθαι proprie officium, quod peregrinis praestari solet, *per omnes partes circumducendi, quaeque visu digna sint, monstrandi atque enarrandi.* In primo Navigio ὁ περιηγούμενος τὸ πλοῖον· quorum interpretationis pravae Benedictus Iac. Gronovio poenas dedit. Sub initium Ἐπισκοπ. Charon ad Mercurium: περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὥς τι καὶ ἰδὼν ἐπανελθοίμι· Schol. λεπτομερῶς εἰπεῖ consentiens Eustathius: neutrum probō: ea, quae paulo ante Charon dixerat, potestatem huius verbi eleganter explanant: *ξεναγήσεις γὰρ εἰς οἶδ' ὅτι συμπερινοστώ, καὶ δεῖξεις ἕκαστα.* Inde περιηγῆται, qui per urbes Graeciae, plerasque praeclararum historiarum monumentis claras, se peregrinis comites applicabant, & ostendendi singula narrandique operam tenui lucello vendebant: tale genus Delphis fabularum veterum foecundissima frequentes, ut videre licet apud Plutarch. περὶ τοῦ μὴ χρᾶν ἑμ. νῦν τὴν Π. p. 395 A. 396 C. 397 D. 400 D. F. 401 E. eosdem, qui saepius ἐξηγῆται vocantur a Pausania, Lucianus intelligit in Philop. c. 4, & ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκόνος, *tabulae pictae interpres & enarrator, περὶ τοῦ μὴ ῥαδ. πιστ. Διαβ. c. 5.* Longo Poemen. I, p. 2, ἀναζητησάμενος ἐξηγητὴν τῆς εἰκόνος· qualem catus ille Cebes non de plebe aliquem, sed doctum sane Pythagoreorumque disciplina probe imbutum adhibuit, qui omnes mirificae picturae regiones mirabundis spectatoribus exponeret. Ab hac origine porro περιηγεῖσθαι est, *accurate singulas rei gestae partes narrando persequi:* quod Aeliano frequens V. H. III, c. 18, de Anim. III, 6, XVI, 23. ideo ἐκφράσιν Theon Prog. p. 118 describit λόγον περιηγηματικόν. Salmasius ad Solin. p. 68 C. de hoc verbo tractans diversa confudit, nec, quid inter περιηγεῖν & περιηγεῖσθαι interesset, liquido perspectum habuit: dum fluctuat tamen in Herodoti φοῖνικος περιηγήσει, revolvitur, ut saepe solet, vir summus ad veram rationem: addam insignem Platonis locum, qui pictorum illud περιηγεῖν egregie illuminat, de LL. VI, p. 867 D. Οὐ μὴν ἀλλ' ὅσα γε μὴ σμικρὰ, καὶ τὸ ὅλον εἰς δύναμιν οὐκ ἀνήσομεν ἀπεριήγητον καθάπερ τινὲ περγραφῇ· τοῦτο δὲ δεήσει συμπληροῦν τὸ περιηγῆέν. HEMST. ead. l. 18. Οὐτοσὶ μὲν, ὅτι Κέρβερός ἐστιν. οἷσθαι καὶ τὸν πορ-

μεία τοῦτον) Prava distinctione laborat hic locus, qui ita interpungendus, Οὐτοσὶ μὲν, ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσδα. καὶ τὸν πορθμέα &c. Omnia exponere, Menippe, haud facile est. Tamen quae praecipua sunt, accipe. Hunc quidem esse Cerberum, novisti. Et portitorem hunc, qui te transvexit, & paludem, & Pyriphlegethontem iam tum, ubi ingrediebaris, vidisti. Distinctione hac nostra nihil planius, & ut puto, verius: immo, ut nunc demum video, sic omnino, & recte, habet Florentina editio. IENS. De distinctione mutanda recte monuit doctiss. Ienius: dubites tamen, an copulari conveniat, οὐτοσὶ μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσδα, καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὅς σε διεπέρασε: ut ad ἑώρακας sola pertineant τὴν λίμνην καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα: nam Charontem sane non vidisse tantum, sed propius etiam novisse debebat Menippus, cum quo familiarissime fuerat confabulatus, in eiusque, Mercurio commendante, gratia positus. HEMST.

Pag. 202. l. 2. Πυλωρεῖς) Passim hoc muneris Aeaco assignat Noster: supra Dialog. XIII, & fine huius. Philostratus etiam p. 311. Apollodorus claves inferorum ei tradit III, p. 94 C. SOLAN. Attigit hunc locum P. Wesseling. Obf. I, c. 3, p. 10, & Aeacum ex Apollodoro III, p. 229, τὰς κλεῖς τοῦ Ἄδου φυλάττοντα produxit: ideo sollicitus est in fine dial. μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν λάβῃ διαφυγῶν & plagas ab eo metuit Charon, si quem redire siverit in vitam D. XXII, § 3. περὶ Πένθ. § 4, Αἰακός ἐστι τὴν φρουρὰν ἐπιτετραμμένος. Alioqui Cerberus Ἄδου πυλωρός Euripidi in Herc. Fur. v. 1277, & immanis ianitor aulae Horatio. Primae dignitatis est Minos: proximum gradum tenent Aeacus & Rhadamanthus apud Plat. in Gorg. p. 397 A. Aeacus autem λέγεται παρὰ Πλούτωνι καὶ Κόρη τιμὰς μεγίστας ἔχων παρεδρεύειν ἐκαίνοις, teste Isocrate in Evag. p. 192 A. — *immanis urnam quatit Aeacus umbris*: Stat. II, 1, v. 219. Plurimum hi tres iunguntur, etiam in illa proverbiali Demosthenis sententia pro Cor. p. 494 B. εἰ γὰρ Αἰακὸς ἢ Ῥαδάμανθυς ἢ Μίνως ἦν ὁ κατηγορῶν, ἀλλὰ μὴ σπερμαλόγος &c. Sed iudicium infernorum numerum auxit, adiecto nominatim Triptolemo, Platō Apol. p. 31 A. ne scilicet vetustissimus Atheniensium legislator, haud minus atque illi, apud Orci incolas iuri dicundo non praeesset. HEMST.

ead. l. 10. Ἀμεννὰ ὡς ἀληθῶς κάρνηα) Vere imbecillia capita, non caduca, ut interpretes. Ad Homeri locum respexit in Odyss. K, v. 251: Πολλὰ δ' ἐχούσθαι νεκρῶν ἀμεννὰ κάρνηα, Multum vero precare mortuorum imbecillia capita. GRAEV. Illud Homeri solemne perstringit — νεκρῶν ἀμεννὰ κάρνηα Od. K

& A. De ipsa voce, cuius potestatem ambiguum fecit Grammaticorum dissensus, alibi dicam. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Τρυφερὸς) Τρυφερώ... V. SOLAN. Τρυφερώ-
τατος igitur, quod reposui, supplendum fuit. De Sardanapalo hermaphrodito res est non protrita: eodem spectat, quod ab Hellanico vel Callisthene sine dubio sumtum tradit Schol. Aristoph. ad Av. v. 1022: Ἦν δὲ τῷ βίῳ τρυφῆλος, καὶ τῷ εἶ-
δει ἐκτράπελος, καὶ τῷ σχήματι ἀλλόκοτος. HEMST.

Pag. 203. l. 6. Προσπτύξομαι γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι) Vid.
Καταπλ. c. 12, Ὀν. c. 56, & Συμπ. c. 33, & Not. cl. Hemsterh.
SOLAN. Cunctarum membranasum atque edd. lectio nulli eru-
ditorum suspicionem vitii praebeuit. Ostendam primum macu-
lam in eo verbo manifestam: tum unius literae mutatione
sinceram veteremque scripturam revocare conabor: haec enim
nihil fuit oblatum, quod a pristina coniectura dissidere
me cogat. Nego verbum illud Medium προσπτύσσεσθαι vel
προσπτύξασθαι ex ingenio linguae Graecae recte Dativo con-
iungi: id Budaeo quidem & Stephano fuit persuasum, sed hoc
solo Luciani loco deceptis: genuinam structurae rationem da-
bit Noster Dial. D. VII, § 3, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν καστὸν ἔκλε-
ψε προσπτύξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ· nunquam aliter Home-
rus, Euripides ceterique scriptores. Achill. Tat. V, p. 295,
προσπτύξαμένους με πολλὰ ἐφίλει. Non dissimilis est causa ver-
bi περιπτύξασθαι. Idem p. 303, καὶ τὸν τε Κλεινίαν περιπτύσ-
σονται: nam quod lib. IV, p. 241, legitur, ἐγὼ περιπτύξαμενος
αὐτῇ δεσμὸς ἔσομαι, ita capiendum est: *amplexus vinculi modo
ipsi adhaereba*: attendenti copia exemplorum, quibus hoc con-
firmetur, ubique occurret: ne quis tamen in fraudem incidat;
si forte repererit περιπτυσσόμενον τῷ πεπαιδῶτι, τῷ πεπληγῶ-
τι τόπῳ apud Dioscoridem; δεῖ μὲν γὰρ ὡς ἐνὶ μάλιστά περι-
πτύσσεσθαι τῷ λαμβανομένῳ τὸ λαμβάνον, Galen. de Us. Part.
Corp. Hum. lib. I; σὺκονταῖς τῶν βρωμάτων ἀδικαῖς περιπτυσ-
σόμενον Iulian. Ep. XXIV, p. 391 C. similisque modi plura,
recordetur haec forma passiva proferri, multumque adeo di-
stare ab usu verbi Medii. Ergo Lucianum ut liberemus inde-
centi orationis structura, reficiendum est emendatione procli-
vi προσπτύσομαι, vel, si quis fastidiosior offendatur hoc futu-
ro medio, quamvis eam difficultatem non magni faciam, προσ-
πτύσω μὲν γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι. Gravem habet contu-
meliam, acerbissimique notam contemptus plerorumque po-
pulorum moribus προσπτύειν τινι, os alicui conspuere, qua de
re copiose Barth. ad Claudian. Paneg. in IV. Conf. Honor. v.

404, & Commentatores ad illa Petronii c. 75, p. 373, *Si quid perperam feci, in faciem meam inspue*. Sophocl. Ant. v. 1246, Πτύσας προσώπῳ ubi vide Schol. Ex Hyperide ponit Poll. VIII, 76, inter iniuriæ per ignominiam illatae vocabula, præter τὸ κοινδυλίζειν, cui finitimum est πατάξαι τὰ κόρης, πρὸς τὸ πρῶτον προσπτύειν. Iunxit Mufonius apud Stob. p. 169, λοιδορηθῆναι, ἢ πληγῆναι, ἐμπτυσθῆναι ὧν τὸ χαλεπώτατον, inquit, & iure quidem, ut nobis videtur, optimo, πληγῇ quorum ὕβρεως γραφὴν γράψασθαι sapientem suum, plagarum etiam, si ita res tulerit, tolerantissimum vetat. Galenus in Protr. Diogenis Cynici, quem magistrum ut Menippus imitetur, nihil abhorret, historiam referens, qui ad coenam vocatus hospiti, quod turpiorem alium fordidioremve locum non inveniret, in faciem inspuebat, & scribit: Ἐστῶμενος παρὰ τινὶ τῶν μὲν ἐαυτοῦ πάντων ἀκριβῶς προνενομημένῳ, μόνῳ δ' ἐαυτοῦ παντάπασιν ἡμεληκότῳ, χρημψάμενος ὡς πτύσων, εἴτ' ἐν κύκλῳ περισκοπήσας, εἰς οὐδὲν μὲν τῶν περὶ ἐπτύσε, αὐτῷ δὲ μόνῳ προσέπτυσεν τῷ δεσπότῃ τῆς οἰκίας hoc Diogeni Laërt. dicitur εἰς τὴν ὄψιν πτύειν VI, 32, & προσπτύειν τῇ ὄψει II, 75. Asini scriptor sub Luciani nomine latens cap. 56, mulier ista figura membrorum multo contractiore, quam fueram dudum, me conspiciata, προσπτύσασά μοι, non tu, inquit, in malam rem hinc a me faceffes &c. rariore structura Noster usurpavit in Sympol. c. 33, προσέπτυσέ τε τὸν Ζηνόδεμιν. Hinc προσπτύειν τινὶ πράγματι, quancunque rem abominari, despectam longe a se aspernari, & quod Latini dicunt, consputare. Aristaenetus, si-ve quicunque Epistolarum illarum sunt auctores, non enim omnium unum esse censeo, II Ep. 20, καὶ βδελύττεσθε ταῖς ἀρτίως ἐπιποθήτοις προσπτύοντες ἡδοναῖς. & fastidiose aversamini summo nuper studio desideratas consputantes voluptates: quod tractum ab Epicuro: eius enim est apud Stob. p. 159, βρῶζω τῷ κατὰ τὸ σωματίον ἡδεῖ ὕδατι καὶ ἀρτῷ χρώμενος, καὶ προσπτύω ταῖς ἐκ πολυτελείας ἡδοναῖς quæ, si vel nomen abfuisse, non sententia solum, verum ipsis etiam vocabulis philosophum eum designant: nam præter alias voces insolentius formatas huius scholæ sunt βρῶζειν & βρῶσμοι, a doctis interpretibus parum intellectæ, ut ex Plutarcho liquet T. II, pag. 1098 B. 1107 A. & προσπτύειν τῷ καλῷ καὶ τοῖς κενῶς αὐτὸ θαυμάζουσι, quod Epicuri dictum profert Athen. XII, p. 547 A. illudque Metrodori, πολλάκις προσεπτύσαμεν ταῖς τοῦ σώματος ἡδοναῖς, Plutarch. T. II, p. 1088 B. Similis usus in περιπτύειν τι, quo Stephani potest in posterum locupletari The-

faurus, apud Aristaen. I, 21, &, qui hoc verbo delectatur in primis, Simplic. ad Epiet. p. 52, 66, 103, 135, 144, 229, 278. Iam si animum attendas ad Luciani sales, locique rationem, optime lectionem hanc congruere patebit. Mollissimo mortali Sardanapalo alapam incutere Menippus parabat: dum capitis eius fragilitati metuit Aeacus, periculosissimum inceptum inhibuit. Menippus autem, ne hominem invisum nullo afficeret dedecore, ut effeminatum illum saltem conspuere liceat, petit: in hac enim contumeliosae despectionis nota nulum erat frangendae calvariae periculum; ubi, si Sardanapalum imprudentius & κυνικώτερον fuisset amplexatus, omnem illam forte osseam larvam longo luxu permollitam contrivisset. In Catapl. c. 12, de servulo nequam conqueritur Megapenthes, qui se in funebri lectulo cubantem κατὰ κόρης ἔπαιε· τέλος δὲ πλατὺ χρεμίσμενος, καὶ καταπτύσας μου . . . ὤχετο. Si quis autem ita lectioni vulgatae patrocinari aggrediatur, quasi Menippus in amplexum ire Sardanapali tanquam mollis & cinaedi cupiat, is multum vereor, ne ab instituto Luciani longe aberraret: ne nunc dicam, verbi structuram, quam repudiavimus, prius esse veterum exemplis affirmendam. HEMST.

ead. l. 11. Ω Εὐφορβῆς) Lege Menag. ad Diogen. L. VIII, 5, 11, Kuhn. ad Aelian. V. H. II, 26. uterque Luciani loci meminit. HEMST.

ibid. *Η Ἀπολλων) Quia Apollinem eum esse crediderant discipuli. Diogen. L. p. 216 D. E. Porphyrius & Iamblichus. Sed Noster ipse adeundus Ἀλ. c. 16. SOLAN.

ead. l. 14. Χρυσούς ὁ κηρὸς) Passim hoc. BOURD.

Pag. 204. l. 3. Οὐδὲν ἴσον κύαμοι) Diligentiam effugit hic locus eruditissimi Rittershusii ad Porphy. Vit. Pythag. p. 66, 67, ubi multa de hoc Pythagoreo praecepto studiose collegit: inde discas in animo fuisse Nostro, ut Clemens ait, τὸ ἐπύλλιον ἐκεῖνο, in quo τρώγειν & ἑσθῆναι pro τε φάγειν, vel φαγεῖν alii praeferunt. Eustathii locus a Casaubono ad ista Luciani declarandi productus exstat p. 948, v. 23. Eundem vide ad II. I, p. 757, v. 42, ubi quae scribit sumta sunt ab Athen. II, p. 65 E. Sext. Empir. II. γ. III, p. 184, ἐνίοι δὲ θᾶττον ἂν τὰς κεφαλὰς φαγεῖν (Aegyptios sacerdotes; eo enim haec pertinere puto) φασὶ τῶν πατέρων ἢ κυάμους observat Fabricius, qui a plerisque Empedocli tribuantur, Orpheo versus adscribi a Didymo Geopon. II, 35; quod in pluribus esse factum alias ostendam. Zaratae Chaldaeo grande hoc arcanum Pythagoram debuisse refert Origenes, quem vocant, Φιλοσ. c. II, p. 42.

portentofum opinionis mirificae documentum prodit: si quis fabam eiusque florem ollae inditumque in terram defoderit, postque dies paucos retexerit, ἰδοὶ αὐτὸ εἶδος ἔχον τὸ μὲν πρῶτον ὡς αἰσχύνην γυναικῆς, μετὰ δὲ ταῦτα κατανοούμενον παιδίου κεφαλὴν συμπεφυκυῖαν quae vel auditu sunt tremenda. Dicitur amplius ad B. Πρ. c. VI. interea lege Ia. Windet. de Vita Funct. Statu Sect. V. HEMST. Vide pereruditam & ingeniosissimam de Pythagorae κυάμφω disputationem in Miscell. Observ. A. 1735, p. 417. quam qui legerit, nihil est, cur quidquam amplius a nobis desideret. IDEM in *Addendis*.

ibid. Κυάμμοι) Eustathius: Τοῖς παλαιοῖς λόγον φασὶν εἶναι ἰσὺν τοιοῦτον·

Ἰσὸν τοι κυάμους τε φάγειν κεφαλὰς τε τοκίων
διὰ τὸ Ψυχῆς αἰζηῶν βάσιν ἔμμεναι, ἢ δ' ἀνάβαθμον
Ἐξ αἰδέω ὅταν αὐγὰς εἰσανίωσιν.

Empedoclis versus esse ait Rittershus. p. 30 ad Porphyrr. ubi aliter scribuntur. Pythagoricae scholae hoc scitum fuit. Casaubon. ad Athen. 136, 25. Vide Nostrum B. Πρ. c. 6. Laudat etiam Clem. Alex. Στρ. III, p. 187. Vide & Plutarch. 1129, 1, & Porphyrr. n. 43 cum Not. A. Gell. IV, 21. SOLAN.

ead. l. 5. Σόλων ὁ Ἐξηκαστίδου) Ceteris de Solonis patre testem addunt Lucianum I. Meurs. in Sol. c. 2, Aeg. Menag. ad Diogen. L. I, 45. Κορρίδης, inquit Suidas, ὁ Σόλων ἐκέκλητο πατρωνυμικῶς alium hac de re apud reliquos scriptores silentium esse queritur Kusterus. Litera mutata difficultatem omnem expediet Κορρίδης hoc enim sanguine nobilissimo Solon erat creatus. Plutarch. de patre Execestide: ἦν γὰρ Κορρίδης ἀνέκαθεν. Vide Suid. in Πλάτων. HEMST.

ead. l. 9. Ἐγκρυφίας ἄρτος) Ὁ ἐν σποδῷ γενόμενος διὰ τὸ μὴ εἶναι κλιβανόν. Hesych. de pane ῥυταρῶ alii dixerunt. Lucian. Lexiph. sic post αὐτοπυρίτην. BOURD.

ead. l. 10. Ὁ ταῖς φλυκταῖναις &c.) Φλυκταῖναι pustulae sunt & corporis & panis sub cineribus cocti ardore ignis excitatae: in panibus etiam ἀττάραγοι, quam vocem ingeniosissime restituit Callimacho Ep. XLIX magnus Bentleius: plura diximus olim ad Poll. VII, 23. Venuste Noster tale verbum posuit, quod Empedocli non minus, quam subcineritio pani conveniret, de quo Gataker. in Posth. c. XXII, p. 675. Salus Empedoclis Aetnaeus a Luciano saepe priscisque Ecclesiae patribus irritus quam fidem apud se mereatur, Strabo, vir emunctae naris, ostendit VI, p. 423 B. Εἰ δὲ ταῦτ' ἐστὶ πιστά, οὐκ ἀπιστητέον ἴσως τοῖς περὶ Ἐμπεδοκλέους μυθολογηθεῖσιν,

cuius ego sententiae libenter subscribo. Vide Salvagn. ad Ovid. Ib. v. 599, Menag. ad Diogen. L. VIII, 69. Iis, qui Ulpianum L. 6, § 7 D. de ini. rupt. & irr. test. ad Empedoclem potissimum respexisse censuerunt, calculum adiecit P. Faber Sem. I, c. 10, pag. 50. quorum tamen opinionem minime probandam existimo: hos eruditos homines Luciani loca non fugerunt. Ut autem Empedoclis *κενοδοξίαν* Noſter exagitat, sic non minus acriter, hac quidem in causa nihil dissentiens, Gregor. Nazianz. in Anecd. Muratorii Epigr. 84, 85, & Stelit. I, pag. 31. Longum foret ceteros eiusdem gregis recensere, quibus hunc in campum exspatiari voluptati fuit. HEMST.

ead. l. 13. Χαλκῆπου) Διὰ τὴν κρηπίδα χαλκῆν. inferius: GUYET.

in Schol. col. 1. l. 2. Αἴς) Ed. A. οἷς, quod mutandum erat: Tum satis inconcinne dixit *βουλὰς κατεσκεύαζον*, *fabrum fortitione senatores creabant.* De *κυνάμοις* lege, quae olim cum praestantiss. Kuſtero communicavimus ad Iamblich. de V. P. § 260. HEMST.

Pag. 205. l. 2. Ἀνάξιον) Miror, inter tot viros doctos neminem repertum, cui mendum vulgatarum edd. quae hic *ἄξιον* legunt, suboluerit. Ed. I. *ἀνάξιον*, ut edi curavimus. P. etiam & L. & Ienius ipse genuinam esse lectionem demonstrat. Sic Lucianus loqui amat: vid. *Συγγρ.* c. 26, & *Ἐτ. Δ.* XIV. De Empedoclis interitu variae sunt sententiae; vide Strab. VI, p. 274, Diog. Laërt. p. 230, Kennet. & Cler. Ar. Crit. p. 221, Suid. v. Ἀμυκλαι. Vide *Περ.* c. 1, ubi magis graviter ista tractantur: Empedoclem enim illic videbis latere voluisse suam mortem; verum, quod ex aliis discimus, sive vis ignis, seu alius aliquis casus crepidam eius aeream prodidit, quae rem totam aperuit. Fabulam esse censet Dacerys ad Horat. Art. Poët. 461; quae etiam T. Fabri sententia est, quam in nota ad illum de Peregrini morte locum vide, & si ita videtur, ad examen revoca. SOLAN. Utrumvis erat, flagitante sententia, recipiendum, vel *ἄξιον*, vel *οὐκ ἀνάξιον ὄντα*. Nonn. *Συναγ.* 1στ. pag. 127, *κατεκῆν δὲ εἰς τέλος* (Empedocles) *ἄξιως τῆς εἰκείας κενοδοξίας.* HEMST.

ead. l. 12. Τὸν σιμὸν λέγω) Sane ludit pervenuste Menippus; easque formae notas, quibus, uti vivum veteres solebant, Socratem Aeacus describit, nihil ad eum discernendum valere, sed omnibus aequè mortuis esse communes, iocatur. Simus erat Socrates inter superos & calvus, eamque ob causam Sileno comparatur: Schol. Aristoph. ad Nub. v. 223, *ἐλέγετο*

δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὕψιν Σειληνῶ παρεμφαίνειν σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρός ἦν· nam ibi facetissime Comicus illis uti verbis Socratem facit, quae Sileno tribuerat Pindarus cum Olympo colloquenti. Talem depingit illa mirabilis Alcibiadis laudatio in Plat. Symp. p. 1202, & p. 1203 A. τὸ σχῆμα αὐτοῦ τοῦτο ὁ Σειληνῶδες σφόδρα γε· ibidemque Σάτυρος & Μάρσυνας audit. Hoc autem praecipuum suae formae decus, ut erat εἰρων ad unguem factus, defendit ipse Socrates in Xenoph. Symp. p. 519, 520. nam tali eum dicto tetigerat Critobulus p. 515, v. 28, νῆ Δία, ἢ πάντων Σειληνῶν τῶν ἐν τοῖς Σατυρικοῖς (δράμασιν) intelligi; longe aliter atque interpretes) αἰσχιστος ἂν εἴην· additque Xenophon, ὁ δὲ Σωκράτης καὶ ἐτύγχανε προσεμφορῆς τοῦτοισι ὄν. Re tamen vera singulari vultus pulchritudine Socrates nec gloriari poterat, nec profecto cupiebat, qui externam speciem despiceret, internam solam admiraretur: quare Theodorus de Theaeteto adolescente in cognomine Platonis dialogo p. 107 C. οὐν δὲ, καὶ μή μοι ἄχθου, οὐκ ἔστι καλός· προσέειπε δὲ σοι τὴν τε σιμότητα, καὶ τὸ ἕξω τῶν ὀμμάτων. Eo saepissime scriptores antiqui reserant: vide Athen. V, pag. 219 A. Max. Tyrium Διαλ. XXXVI, p. 375, οἱ σιμοὶ καὶ οἱ προγαστορες. Julian. Caes. p. 314 D. Synes. Calv. Enc. p. 69 B. Atque adeo non iam suspicor verba Varronis apud Nonium p. 25, ut olim ad Poll. IX, 148, de Sileno, sed paene mihi persuadeo de Socrate esse intelligenda, modo parumper emendata huic homini accommodentur: *Nonne enim unum (quod etsi retineri possit, malo tamen, Nonne enim vel eum senem) scribunt esse grandibus superciliis, silonem, quadratum?* fieri certe non potest, quin in Sartyra Menippea Γνωθὶ σεαυτὸν, unde haec sunt deprompta, Socratis Varro meminerit. Ex Latinis similes formae philosophorum parentis imagines protulit Sava-ro ad Apollin. Sidon. IX, Ep. 9, p. 586. HEMST.

ead. l. 13. Καὶ τοῦθ' ὅμοιον) *Viden' calvum illum?* Men. *Omnes calvi sunt; quare & omnium hoc insigne sit.* Aeac. *Simum illum dico.* Men. *Et illud simile: simi enim omnes.* Lucianum scripsisse existimo ὅμοιοι, non ut vulgo, ὅμοιον. Si Lucianus voluisset hunc in modum, uti vulgo legitur, scribere, meo iudicio scripsisset ἴσον. At maluit vulgarissimum illum Hellenismum, quo & infra utitur in Reviviscentibus c. 13: Πολλὰς ὁμοίας ὄρω τὸ γε σχῆμα, καὶ τὸ βᾶδισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν, *Multas similes inter se esse video, quantum & ad habitum, & ad incessum, nec non vestitum: & sic passim.* IENS.

ead. l. 17. Πολλοὶ τῶν νέων &c.) Legitur in editionibus: πολ-

λοι τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τὰ γε σχήματα αὐτὰ καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοὶ τὰ δ' ἄλλα ἐώρακας οἶμαι. Hunc locum foedatum esse, dudum vidi; sed quomodo purgari posset, non videbam. Exciderunt enim voces, quas ubi ex Mf. reposueris, cognosces emaculatum. Sic autem in illo scribitur: πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τὰ γε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἐώρακα. Με. ἀλλ' ἐώρακας, οἶμαι, οἷός ἦκε παρά σοι Ἀρίστιππος καὶ Πλάτων. Multi iuniorum se philosophari profiteantur. Ac habitum quidem ipsum & incessum si quis aspiciat, summi philosophi videntur, sane quam multi. Socr. Valde multos vidi. Men. Sed vide qualis ad te venerit Aristippus, & ipse Plato. De Platonis & Aristippi luxuria vide Theodoret. Σεραπευτ. β. ex ipso Xenophonte; vide & Athen. XIII Deipnosoph. de amore Platonis in Archeanassam Colophoniensem. Inde & ab Antisthene Σάβαν dicitur, quasi diceret Priapum. Athen. lib. XI. Sequitur, paucis verbis interiectis, qui prava laborat interpunctione locus, quem sic restituas: Εὐδαίμων, ὃ Σόκράτης, ἄνθρωπος εἶ. τὰ γε τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἶονταὶ ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωνέμεναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τάλῃθες λεγεῖν, οὐδ' ἐν εἰδότα. Felix homo es, Socrates. In his omnes te virum admirandum fuisse existimant, & omnia ista novisse, cum nihil, verum enim dicendum est, scias. Hinc Socratem alii fuisse idiotam dicunt, & vere dicunt. GRAEV.

Pag. 206. l. 2. Ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί) Supplet hic quaedam MS. Graevii. Possit tamen sine isto supplemento locus hic constare, modo tollatur importunum punctum post φιλόσοφοι. Quomodo se res Athenis habent? Men. Multi novitiorum se philosophari praedicant; & quantum ad ipsum habitum & incessum, si quis eos conspiciat, summi philosophi sunt quamplurimi: ceterum vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus &c. Liber vero MS. quo usus est vir cl. ita supplet, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἐώρακα. Με. ἀλλ' ἐώρακας οἶμαι &c. Num quidem credibile est, fingi hic Socratem, qui iam dudum esset mortuus, vidisse νέους illos, iactantes se esse philosophos? IENS.

ead. l. 3. Σω. Μάλα πολλοὺς ἐώρακα. Με. Ἀλλὰ) Ita hunc locum restituimus ex ed. I. confirmaturque ea lectio auctoritate Mf. Gr. P. & Ox. in quibus eadem leguntur, nisi quod in Ox. pro μάλα vitiose legitur πάλα in P. vero ἐώρας. At quod Gr. codex ante haec Socratis verba habet μάλα πολλοί, non

probo: est enim ex corruptis exemplaribus, in quibus sine Socratis nomine pro his, quae adscripti, legitur tantum *μάλα πολλοί*. Τὰ δ' ἄλλα in omnibus reliquis edd. Vide tamen Γυμν. c. 34. SOLAN. Quandoquidem membranarum quarundam auctoritatem suffragio suo viri eruditi firmare non refugiant, eorum consensum quia liquidis rationibus refutare non poteram, parvi pendere religioni duxi. Neque tamen diffiteor, subodorari me in hisce restitutis nescio quid improbi & notae minus sinceræ: non enim videtur Socratis personae convenire responsum, *μάλα πολλοὺς ἑώρακα*: tum colorem Lucianeum habent, si habitum quis & incessum spectet, summi philosophi valde frequentes: porro τὰ γε σχήματα αὐτὰ (vel αὐτῶν) καὶ τὰ βαδίσματα sententiam quandam, nisi fallor, oppositam flagitant, quae nihil eos esse minus, quam veros philosophos, indicet. Ideo mihi probabile fit, post τὰ δ' ἄλλα praetermissum esse iampridem segni librariorum negligentia unum atque alterum versum, in quo eiusmodi fere fuerit, qualem dixi, sensus, cui commode iungantur illa sequentia, *ἑώρακας οἶμαι, οἷός ἦκε παρὰ σοί* (nisi, quod puto, praestiterit *παρὰ σέ*) Ἀριστιππος &c. Postmodum quam reperiebant lacunam, quisque pro ingenii sui modulo fuit conatus explere: inde orta, quam hic videmus, lectionum illa varietas: alii contra conglutinatis, quae spatio interiecto longius diiungebantur, vocibus omne deficientis orationis vestigium deleverunt. HEMST.

ead. l. 5. Μύρον) Diogen. L. p. 51 F. τίς ὁ μεμυρισμένος; de eodem Aristippo. SOLAN.

ead. l. 6. Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους) Vid. Corn. Nepos in Dione. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐδαίμων, ὃ Σ. ἀνθ. εἰ τὰ γε τοιαῦτα πάντες οὖν) Εὐδαίμων, ὃ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἰ τὰ γε τοιαῦτα. πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἰοῦνται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι ἀληθὲς λέγειν, οὐδὲν εἰδόντα. Sic locum hunc interpungendum puto, inque eo iam praevisse videtur interpret. Vulgo priora ita disponuntur, Εὐδαίμων, ὃ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἰ. τὰ γε τοιαῦτα πάντες οὖν &c. Sed εὐδαίμων, inquit, ἄνθρωπος εἰ τὰ γε τοιαῦτα: scilicet quantum ad illa vitia attinet, (quibus, ut praeceffit, laborabant Aristippus, Plato, alii) tu, Socrates, homo beatus es: propterea omnes admirabilem te fuisse existimant virum &c. In prioribus tamen his Graevius vulgatam servat distinctionem, ponens recte deinceps comma post ταῦτα, ubi vulgo habebatur punctum. IENS.

ibid. Τά γε τοιαῦτα) Graevium aberrasse miror : eam adhibuit commode distinguendo medicinam Iensius, quae cum usu particulae οὖν ordine suo collocandae perpetuo congruit : nam quis ferat Graece sciens eius structurae scabritiem? τὰ γε τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἶονται. Postea καὶ ταῦτα extra dubitationem mihi positum videtur : in corrigendo Luciano Lucianum sequi malui, quam scriptis editisque libris, in quibus, cur particula καὶ fuerit elisa, facile potest animadverteri, obtemperare. Dial. XIX, § 1, & XXIX, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέν σου, καὶ ταῦτα παρὰ Τρωσὶ δικάσταίς. Necyom. § 4, καὶ ταῦτα εἰδὸτα σαφῶς. § 14, alibique saepe. Alcidas. p. 185, v. 3, ἄνδρα σύμμαχον. . . . καὶ ταῦτα πρότερον ἐν ὑμῖν εὐδοκιμηκότα. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ ταῦτα) Misere antea sine καὶ oratio claudicabat, & in sensum absurdum volentes nolentes rapiebat, in hunc modum : πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἶονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα : δεῖ γὰρ οἶμαι τάλληθες λέγειν οὐδὲν εἰδὸτα : quae vides nunc hac levi mutatione, quam elegans & limpida evadat. Omnino legendum καὶ ταῦτα : quod adeo liquere perfecta sententia existimo, ut plura dicere pigeat. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐδὲν εἰδὸτα) Unum scio, quod nihil scio. GUYET.

ead. l. 15. Χαριμίδης) Glauconis filius dicitur a Xenoph. Ἀπομν. III, 429 & 434. V. Plat. in Theag. & Apol. & Aelian. V. H. VIII, 1. Critonis filius dicitur Diog. Laërt. pag. 40 D. Dion. Halic. SOLAN.

Pag. 207. l. 1. Μέτει τὴν σουτοῦ τέχνην) Notabile vitium Cod. O. μεγίστην ἀσχεῖς σουτοῦ τέχνην, dignumque quod observetur ad simile mendarum genus minore negotio detegendum. Primum T transeunte in Γ, quomodo creberrime peccatur, natum est ex ΜΕΤΕΙ ΤΗΝ ΜΕΓΙΣΤΗΝ. Deinde, cum facile deprehendi posset orationem labare, nisi addito verbo fulciretur, adoptare consultum duxerunt quam interpretationem τοῦ μέτει in margine positam inveniebant ἀσχεῖς. Τέχνην autem Socratis intelligit παιδευαστίαν sive puerorum formosorum amorem; quod crimen admirabili viro saepe quidem, sed falsissime fuit obiectum : de Platone res ista maiorem habet controversiam : vide Davif. ad Cicer. T. D. IV, 34. Quod modo Socrates aiebat, καὶ αὐτὸς ἐφασκον &c. eius specimen illustre reperire licet in Aeschin. D. III, c. 6, sed cum solita tamen εἰρωνείᾳ coniunctum : vide Cicer. Acad. I, c. 5, pag. 18, quaeque ibi notat Davifius. HEMST.

ead. l. 2. Οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν) Nondum Socratem accusus incesti arguere, modum in iocis aliquem servat. Ars autem, quam hic nominat, ea est, qua Socrates animorum se obfetricem & dici & haberi cupiebat. De Alcibiade Socratisque in eum amore Diog. Laërt. p. 38 F. & 40 F. apud Athenaeum Aspasia ipseque Athenaeus: quin & ipse Alcibiades apud Plat. Συμπ. Alibi Noster non tam caute de amoribus istis loquitur; ut & Περ. c. 43. Sed vide illic Notas nostras, ad Περ. autem T. Fabri. SOLAN.

ead. l. 5. Μὰ Δῖ', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι) Benedictus: *Non per Iovem: Croesum enim & Sardanapalum adeo.* Non secus ac, si voluisset negationem Lucianus, non potuerit nunc quoque dicere, ut mox ante οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος &c. & in Vitarum auctione, οὐ μὰ τὸν μέγιστον ὄρκον τὰ τέτταρα. In Mercede cond. οὐ μὰ Δία τῆς Ἑλένης ἕνεκα, οὐδὲ τῶν Πριάμου Περγᾶμων. Sed vides, auctorem nunc loqui, ut fecit in dialogo Noti & Zephyri, θεραπευτέα τοιγαροῦν ἤδη δέσποινά γε οὔσα. νῆ Δία εὐνοστέρα γὰρ οὕτω γένοιτο. Sensus est, *Itane? immo ad Croesum &c.* GRON. Nihil mutandum; passim ita adhibent optimi quique scriptores Graeci. Vide initium lib. VI Cyrop. Xenophontis, quod hisce scatet: neque unquam aliter Xenophon, nisi vitiatis forte codicibus. SOLAN.

ead. l. 24. Θεὸν ὄντα) Cerberus Luciano multum debet, a quo titulo tam honorifico, quem vix quisquam alius impertiverit, cohonestetur: neque tamen secus in B. Πρ. c. XVI. Vid. Barth. ad Stat. Th. II, 26, IV, 486. Canem hunc dirum intellexit Callimachus in Fragm. Bentl. n. CLXI, Ξείνος Ἐχιδναῖον νέρβαν ἀγων δάκετον. Hercules est ille ξείνος: nec dubito, quin ex Αἰτίοις Cyrenaei vatis depromptus sit versus: vide Quint. Calabr. VI, 260. HEMST.

Pag. 208. l. 4. Ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ) Τῷ in plerisque deerat: reperitur in MS. Ox. Coll. edd. Fl. & P. Sic Polyaen. Strat. VIII, p. 556. SOLAN. Vultus Socratis semper idem admirationi fuit veteribus, etiam Xanthippe luculenta teste; quam fuisse talem praedicant, quae cuiuscunque mariti alterius vultum facile movere potuisset: vide Cicer. T. D. III, § 31, quaeque norant Gataker. ad Antonin. I, § 8, Kuhn. ad Aelian. V. H. IX, 7. Ἀτρέστῳ suppeditatum a P. si exigas ad ἀτρέπτῳ, eiusmodi est, ut difficulter, utrum a Luciano fuerit profectum, statuere liceat: illud οὐ πάντῳ δεδιέναι si spectes, palmam forte dederis huic lectioni; praesertim accedente Platone, qui

Socratis habitum fatale poculum hausturi graphice depingit in Phaed. p. 86 E. καὶ ὃς λαβὼν καὶ μάλα ἴλεως, οὐδὲν ΤΡΕΣΑΣ, οὐδὲ διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος οὔτε τοῦ προσώπου, ἀλλ' ὡς περ εἴωθει, ταυρηδὸν ὑποβλέψας. Solent autem illa vocabula vulgo a librariis permutari: velut in Iosepho de B. I. VII, 8, p. 430, pro φρόνημα πρὸς τοὺς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας κινδύνους ἀτρεστον, duo non spernendi Codd. praeferunt ἀτρεπτον. similis variatio notatur ab eruditis viris apud Aelian. V. H. V, 6, XIV, 31. In Nostro tamen nihil esse novandum credo, quia sententiae non minus, quam illud alterum, servit ἀτρεπτον πρόσωπον optime respondens verbis Platonis οὐδὲν διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος, οὔτε τοῦ προσώπου iterum in A. I. II, c. 23, Socrates τὸ πρόσωπον ἀτρεπτος· vide Λατ. c. 16. Verum paucos fore arbitror, siquidem attenderint, qui non offendantur inconcinna structura ἐδόκει... δοκῶν exterminata voce postrema expoliri poterit hic locus tali pacto: παντάπασιν ἐδόκει ἀτρεπτῶ τῷ προσώπῳ προσιέναι, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον, καὶ τοῦτ' ἐμῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἐστῶσιν ἐθέλειν. De priorē video mecum sentire magnum I. Fr. Gronovium in Corrīg. & Inser. ad Observ. p. 683; pro ἐθέλων vero substituit ἤθελεν ad meam partem accessuros spero literarum Graecarum peritos. HEMST.

cad. l. 7. Διαμέλλοντα) Traiectio vituperanda: quid enim Luciano causae fuit, cur ira discerpta orationis membra temere disseminaret? Cave tamen absque Mss. ope mutassis: mox idem in seq. Dial. iterum, καὶ γὰρ τῷ ξύλῳ σου κατὰ ξασ διαλύσω τὸ κρανίον &c alibi passim. SOLAN.

cad. l. 8. Δακὼν τῷ κανεῖφ) Δοκῶν forte. GUYET. De Cerbero decenter, quippe cane, dicitur, qui non latratu solum umbras territat, sed & morfu petit: maiore audacia, sed quae facitissima ioci venustate redimitur, de fato tanquam Cerbero locutus est in Hermot. c. 6: Οὐκ εἰδὼτα εἰ σε πλησίον ἤδη τοῦ ἄκρου γενόμενον τὸ χρεὼν ἐπιστὰν κατασπάσει λαβόμενον τοῦ ποδὸς ἐξ ἀτελοῦς τῆς ἐλπίδος· quamvis alioqui τὸ χρεὼν καταλαμβάνειν & ἐπιλαμβάνειν τινὰ frequens sit apud Pausaniam atque alios, &c rapaces faei manus memorēt Seneca Hippol. v. 567. Illud autem κατασπᾶν τοῦ σκέλους vel τοῦ ποδὸς nescio an ab Antiphane Comico sit sumtum; quod is tamen Charonti tribuit: locus eius simillimus existat apud Stobaeum p. 608: Τοὺς γλιχομένους δὲ ζῆν κατασπᾶ τοῦ σκέλους Ἀκοντας ὁ Χάρων, ἐπὶ τόπον θείον τ' ἀγει &c. Eadem fere, si Luciano credimus, Socratis fuit causa: verum indignor, viri sapientissimi,

sinceraeque virtutis, quantam aetas illa capiebat, strenui cultoris memoriam ignominia tali adspergi: pluris est apud me, quam Luciani aliorumque, qui ceteroquin ab eo longe diversi huic iniuriae subscribunt, inanes argutiae, Xenophontis fides ita scribentis in ultima Socratis Apologia: Ἐπεδείξατο δὲ τῆς ψυχῆς τὴν ῥάμην· ἐπεὶ γὰρ ἔγω τοῦ ἐτι ζῆν το τοῦ θάνατοι αὐτῶ κρείσσον εἶναι, ὥσπερ οὐδὲ πρὸς τὰλλα τὰ γαθὰ προσάτης ἦν, οὐδὲ πρὸς τὸν θάνατον ἐμαλακίσατο, ἀλλ' ἰλαρῶς καὶ προσεδέχετο αὐτὸν καὶ ἐπετελέσατο commemorataque Socratis σοφία & γενναϊότητι, quae auditorum ex animis effluere nunquam possint, finem elegantissimae defensionis simul, & cumulum meritis eius laudibus imponit: εἰ δέ τις τῶν ἀρετῶν ἐφισμένῳ ὀφελιμωτέρῳ τινὶ Σωκράτους συνεγένετο, ἐκείνου ἐγὼ τὸν ἄνδρα ἀξιωμακαριστότατον νομίζω. Menander in Ὅργ. apud Athen. XII, p. 552: Ὁ λιμὸς ὑμῖν τὸν καλὸν τοῦτον δακνόν. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 2. Ὅντως) Credo legendum οὕτως: sic ipse contextus habet. HEMST.

Pag. 209. l. 5. Ἀξίως τοῦ γένους, καὶ Διογένους) Ut dignum erat genere canino: ad Cerberum supra dixerat Menippus, συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι. Diogeni tamen Cerberus apud Aufon. Epitaph. XXXI non perinde benignus est; nam ad manes abire veruit, canemque superum iis in sedibus morari noluit canis infernus: Quoniam igitur? clari flagrat qua stella Leonis Additus est iustae nunc canis Erigonae. Quod imitatus est Aufonius, Graecum epigramma cultu simplici multo mihi nitidius videtur. In alio Epigr. 14, Anth. III, c. 33, Cerbero blanditur Diogenes, eumque affinitatis proximae commonefacit: Ἀλλὰ κύον σαίνους Κέρβερε τὸν με κύνα. HEMST.

ead. l. 6. Διογένους) Quomodo sibi mortem consciverit Diogenes, alibi dicendi locus est ad B. Πρ. c. 10. Vid. Sotadis fragm. apud Grot. Flor. p. 397 & 399. Diog. Laërt. 162 B. ὑπ' ἀθυρίας βρόχῳ τὸν βίον μεταλλάξαι Menippum dicit: idem tamen in epigrammate, parum sibi constans, negare videtur factum, cum ait, εἰ δ' ἐνδοίει φύσιν κυνὸς, αὐτὸν ἂν ἐκράμασεν. SOLAN.

Pag. 210. l. 1. Ὁβολὸν μὴ ἔχων) Unum obolum ori mortuorum immittit Lucianus, cuius ab Indice petenda sunt loca. Ceteri fere consentiunt: Lucill. Anth. II, c. 50, Ep. 7, καί το δὲ γ' οὐδὲν ἔχων ὀβόλου πλεόν — Antiphan. apud Stob. p. 128, & Anth. II, c. 50, Ep. 3, Τεθνήξῃ, πλουτοῦσαν ἀφείς μεγάλην διαθήκην Ἐκ πολλῶν ὀβολῶν μόνον ἀνεγκάμενος ubi vide Brodaeum. Diogenes etiam, ut erat antantissimus iustitiae, debita Charontem stipe fraudare noluit, porrexissetque ipsi ναυτιλίας

ὄβολον, sive τὴν φθιμένους ναυστολέοντα ὄβολον, teste Antipatro, vel alio forte quodam poëta Anth. III, c. 33, Ep. 15, 16. doctoris exemplum quo minus apud Menippum valuerit, quamvis cetera Cynicae frugalitatis instrumenta secum porteret, egestatem a contemptu divitiarum ortam obstitisse credendum est. Porro τὸν ὄβολον τὸν συγκυδευόμενον τοῖς τελευταῖσιν Suidas habet in Καρκάδοντα, vel quod, monente Kustero, Photius scriptique Codices praebent, Καρκάδονα: quam vocem etsi iuxta cum aliis ignorem, suspicor tamen ex Pherecratis Comici Crapattalis defunctam: Cuperus certe in Num. Ant. Expl. p. 235 labitur, quando minus diligenter inspectis Grammatici verbis illud ipsius oboli funebris esse nomen opinabatur: ὄβολον μισθὸν τῷ πορθεῖ idem Suidas in Μελιττοῦτα, quae derivata sunt ex Aristoph. Schol. ad Lysistr. v. 601, 603, neque aliter Diodor. Sic. I, p. 61 C. ubi quidquid est de Orci statu & Charonte Graecarum fabularum, ab Aegyptiis Orpheum transtulisse contendit: τὸ μὲν γὰρ διακομίζον τὰ σώματα πλοῖον βάριν καλεῖσθαι, τὸ δ' ἐπιβάθρον νόμισμα τὸν ὄβολον τῷ πορθεῖ δίδοσθαι καλούμενον κατὰ τὴν ἐγχώριον διάλεκτον Χάρωνι: ubi propiendum puto, τὸ δ' ἐπιβάθρον νόμισμα τὸν ὄβ. Ναῦλον proprie sic dictum Hesych. & Etymol. interpretantur, τὸ εἰς τὸ στήμα τῶν νεκρῶν ἐμβαλλόμενον νομισμάτιον: atque ita Schol. Iuven. ad Sat. III, 267, qui inopem Virgilii iurabat Aen. VI, 325, longe secus ac Servius, exponit eam, cui, quod portitori solvat, nummus vel naulum deest. Strab. VIII, p. 573 A. διότι οὐκ ἐντιθέασιν ἐνταῦθα (apud Hermionenses) τοῖς νεκροῖς ναῦλον: & Charon apud Aristophan. v. 372, Ἐκβαῖν, ἀπόδος τὸν ναῦλον. Rarius est, quod Moeris Atticista protulit, Καττιτέρων τὸν τοῦ νεκροῦ ὄβολον. Praeterea δανάκη, vel potius δ δανάκης, a veteribus vulgo nummus hicce mortualis fuerit appellatus, si verum est, quod viris eruditis Grammatici persuaserunt; id enim ex Hesychio, Etymologo & Suida in Δανάκης, Ἀχερουσία iure sibi colligere videbatur. Sed minime dubito, quin a Callimacho fluxerit ista glossa, qui auctor novandi vocabulorum usus haud infrequens forte solus antiquorum viaticum illud infernum δανάκην dixit, oboli vice eo nummi Persici genere posito, quod Graecis non ignotum pretio proxime respondebar: quod autem undecunque investigatum Natalis Comes scripsit, versus esse ex Hecale depromptos, certissimum arbitror; in quibus post limatissimam Casauboni curam ad Strabonem & Theocr. Lect. c. IV, nihil ultra tentare debuerat Salmaf. de Usur. p. 427. In eo solum a

Casaubono dissentio, quod proferri hos versus, *non quia in illis voce δανάκνης usus sit poeta, sed ad confirmationem moris existimarit*, cum mihi satis apertum videatur, tribus, quos egregie refinxit, adiungi debere initium quarti versus Δανάκην —. Dixerat Iuvenalis — *nec habet, quem porrigat ore trientem*, nummulo designato: Propertius paulo laxius IV El. 11, 7, *Vota movent superos: ubi portitor aera recepit Obserat herbosos lurida porta rogos*: quae posteriora vereor, ut a quoquam commode possint explicari. Passeratius *umbrosos rogos* unde eruerit, non reperio; certe mirabiliter interpretatur, *unde multae umbrae evolant iis exstinctis*; quam vocis inauditam potestatem sermo Latinus, credo, fastidiet. Ego minuendae difficultatis in emendatione sola spem pono: *Obserat umbrasas lurida porta domos: quemadmodum alibi, Nigrantesque domos animarum intrasse silentium*: sensum nemo melius explanaverit, quam Theognis, Κυνάεας τε πύλας παραμείψεται, αἵ τε Δανόντων Ψυχὰς εἰργουσίην, καί περ ἀναινομένας nec facile quidquam, quod prioribus aptius adiungatur, invenies. Hunc vero mortuis imponendae stipis morem, quem inter alios iam obsoletum apud Athenienses sua etiam aetate permansisse notat Scholiastes Iuvenalis, hodie retinent Tataři Wogulskii, pluresque barbarae gentes, ut perhibent scriptores Itinerariorum. Iam quod duum obolorum, qui Charonti sint tradendi, mentio fiat in Aristoph. Ran. v. 140, 272, ioci gratia numerum duplicari, ut τὸν δικάστικόν μισθὸν traducat, manifesto liquet ex v. 141, idque bene Scholiastae perspexerunt; quamvis eorum unus, ἅμα διὰ τὸ λεγόμενον, ὅτι τοῖς νεκροῖς ἐπὶ τοῦ στήματος βάλλουσι δύο ὀβόλους &c. scribat, antiquae consuetudinis ignoratione nimis erga portitorem avarum liberalis. Aliud erat, si ad lucem ab inferis remeandum foret, iterumque traiciendus Acheron; quemadmodum in Apul. Metam. VI, p. 180, turris illa loquax & consiliaria Psyche iussu Veneris ad *Orci ferales penates* defensionis praecipit *offas polentae mulso concretas ambabus gestare manibus, ac in ipso ore duas ferre stipes*, quarum altera primam transvectionem, redditum altera mercetur. Sed ita sunt quaedam Apuleii verba ad Lucianum accommodata, ut comparationis instituendae causa proponi mereantur: *Nec mora, cum ad flumen mortuum venies; cui praefectus Charon protinus expetens portorium, sic ad ripam ulteriorem sutili cymba deducit commeantes. Ergo & inter mortuos avaritia vivit? nec Charon ille, Ditis pater* (suspicabar olim, *Ditis portitor*, quod necdum plane displicet; quamvis vulgatam lectionem tueantur, quae notat Th. Mun-

ckerus ad Hygin. p. 91.) *tantus Deus quidquam gratuito facit: & pauper moriens viaticum debet quaerere, & aes si forte prae manu non fuerit, nemo eum expirare patietur? Huic squalido seni dabis nauli nomine de stipibus, quas feres, alteram, sic tamen ut ipse sua manu de tuo sumat ore.* Pauloque post: *ac deinde avaro navitae data, quam reservaveras, stipe, transitoque eius fluvio recalcans priora vestigia, ad istum coelestium siderum redibis chorum.* Nonnulla notavit Pricaeus, adhibito Luciano; cuius aliquot loca neque Meursii diligentiam fugerunt de Fun. c. V. HEMST.

ead. l. 3. Ἀγξω σε) Concinnius ἀγχειν dici, quam πνίγειν, monet Thom. Mag. ubi L. Bos, hoc etiam loco prolato, propriam esse verbi rationem in creditoribus ostendit, qui debitores segnes obtorto collo corripunt, adque solvendum aes alienum acerbe cogunt. Sic & Basil. Hom. in Ps. XIV, p. 109 D. ὁ δανειστὴς ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἀγχει· πνίγειν tamen eadem potestate a probatissimis scriptoribus usurpatur. HEMST.

*ead. l. 5. Σου πατάξας δ. τὸ κρανίον) Suavius est, & venustiore Atticae structurae formam praefert, quod vulgatur, quam Graevio probata scripti codicis lectio: solent saepe genitivum ab eo nomine, unde pendet, nonnihil remove: ut Noster in Necyom. μου πρὸς τὸ πρόσκρον ἀποπτύσας. Δ. Θ. VII, § 1, τοῦτου γὰρ ἐξείλκυσε λαβὼν τοῦ κουλεοῦ τὸ ξίφος. Lyf. pag. 93, v. 17, 20, πάντα μου εἰς τὴν γνώμην εἰσῆει· & ταῦτά μου πάντα εἰς τὴν γνώμην εἰσῆει. Long. pag. 71, τοῦτων ὀρνιθῶν ἐπὶ προφάσει θήρας. Aristaen. I, Ep. 9, διανίστησι πεπτωκυίας λαβόμενος τῆς δεξιᾶς· ubi multum fallatur, si quis πεπτωκυίαν reponat. Plato initio Parmen. μου λαβόμενος τῆς χειρός· quo in genere, quod innumerum est, tum ornatus orationis spectatur, tum vehementia non nisi a perito iudice sentienda; velut in illo Socratis ad Antisthenem, Ὁρῶ σου διὰ τοῦ τριβωνος τὴν φιλοδοξίαν. Diogeni Cynico minitatur aliquis superstitiosus apud Diogen. L. VI, 48, μιᾷ πληγῇ τὴν κεφαλὴν σου διαρρήξω. Quod sequitur μάτην ita ceperunt interpretes, quasi nihil differret a προῖκα· neque diffiteor, si sententiam aspicias, optime convenire; sed quoniam renititur usus vocabuli certissimus, a Graevio iure castigatos existimo, eamque Luciano fuisse mentem: ergo tu frustra susceperis tam longinquae navigationis inanem molestiam, siquidem, nisi ratam oboli mercedem expromiseris, in vitam tibi erit redeundum: confer D. XXIII, § 3. ideo mox Menippus, ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν· nec multum ab Apuleii iocus, *aes si forte prae manu non fuerit, nemo eum expirare patietur?* Ceterum illud μάτην in Episcoporū*

contra Paulum Samosatensem epistola apud Euseb. H. E. VII, c. 30, p. 361, usu rariore ponitur: μάτην καρπούμενος τὴν τῶν ἐν πράγμασιν ὄντων ἐτοιμότητα πρὸς τὸ διδόναι &c. id est, nulla pro pecuniis acceptis opera reddita: frustratus eorum spem, qui auxilium eius ad pericula depellenda pretio emerant. HEMST.

ead. l. 7. Μάτην οὖν &c.) Male vertunt haec verba: μάτην οὖν ἔση πεπλευκὸς τοσούτον πλοῦν, *nauti ergo tam longo traiectu te gratis transvehere*; cum illorum haec sit sententia: nihil igitur tibi proderit tam longa navigatio confecta, cum obolum naulon non tecum attuleris. Sed paulo ante melius Mf. καὶ γὰρ τῷ ξύλῳ σε πατάξας διαλύσας τὸ κρανίον male in editis σου πατάξας. GRAEV.

ibid. "Εση") Εσομαι forte. GUYET.

ead. l. 13. Τούτου γὰρ ἕνεκα νεοληθείσας τὸ πορθηεῖον παράμεινε) Interpretantur omnes, auctore Erasmo, quin igitur vel huius gratia, perge, ut facis, navem trahere, quo nihil aliud, quam ostendunt se nihil percepisse. Quid enim id notat? Merito ammonavit pater, nave subducta naulum vel portorium exspecta. GRON.

Pag. 211. l. 3. Μόνος... προῖκα) Etymol. Magn. v. Δανάη docet immunes fuisse omnes Averni vicinos, Strabo autem Hermionaeos lib. VIII. SOLAN.

ead. l. 14. Θέρμιος) Profert Thom. Mag. in Θέρμιος. Quod Barthius ad Calpurn. Ecl. III, 82, subdubitante & velut auctoris oblitus scribit, *lupinos in mortuariis veterum coenae exhibitos manibus*, id iam confidentius ac temere pro vero vendirat Keuchen. ad Seren. Samon. v. 736. nequidquam in hac causa Luciano testimonium denuntiatur: longe rectius ex iisdem locis Gonsal. de Salas observavit ad Petron. c. 14, p. 76, *lupinos olim vilissimum fuisse pauperum cibarium*; Cynicorum vero adeo creberrimum, ut vix unquam a Cynici pera abesse lupinos contingeret. Cum autem addit, *Inde Crates apud Aristotelem*, vel errore vel memoria labitur: exstat enim ille locus in excerptis Teletis apud Stob. p. 524; Οὐκ ἀνδρῶς γὰρ Κράτης, Οὐκ οἶσδ' οὖν, φησί, πῆρα δύναμιν ἡλικίην ἔχει, Θέρμιον τε χοῖνιξ, καὶ τὸ μηδενὸς μέλειν τῷ ὄντι γὰρ μέγας καὶ ἀξιόλογον μετὰ πῆρας καὶ θέρμιον, καὶ λαχάνων, καὶ ὕδατος μηδενὸς φροντίζειν, ἀλλ' εἶναι ἀδυνάτευτον καὶ ἀκολάκιστον. Duo iambi rotundissimi, quorum alterum habet etiam Diogen. L. VI, 86, quin ex ephemeride Crateris sint decerpti, minime dubito. De δαίπνῳ Ἐκάτης dictum est p. 397 sqq. HEMST.

Pag. 212. l. 4. Κούδενός αὐτῷ μέλει) Verba illa vertunt, *ne quidquam ipsi curae est*. Mavelim ego, neminem curat. Illud οὐδέ

νός non ad πρᾶγμα, sed ad personam referri debere videtur. Sic in Evang. Marci XII, 14, Pharisei & Herodiani dicunt Iesu: Διδάσκαλε, οὐδαμὲν ὅτι ἀληθὴς εἶ, καὶ οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός. Magister, novimus te veracem esse, & non curare quemquam. L. BOS Animadv. c. XII, p. 55. Οὐδενός pro mutato genere vel rem, vel personam indicat: posterius mihi non secus atque clariss. L. Bos placuit: eum explicandi modum postulat solius veritatis memor Cynici persona, cuius dicendi libertatem nulla hominum conditio, nulli dignitatum gradus refrænebant. Cratetem sine dubio sic intellexit Teles, quem superiore nota testem citavimus, quando post μηδενός φροντίζειν subiicit ἀλλ' εἶναι ἀνθρώπου καὶ ἀπολαύτου, nullius hominis respectum habere, sed talem se gerere, qui nemini nec verborum lenociniis obrepat, nec assentetur: longe ab ista mente aberravit interpret Stobaei. Hoc sane multo magis in Christo verum Matth. XXII, 16, Marc. XII, 14; sed a calidis veteratoribus laquei vice cumulatae laudis simulatio adhibebatur, quia quaestionem erant insidiosam proposituri de censu Caesari solvendo: quasi dicerent, ubi veritas agitur, scire se, adeo nullam personarum dignitatis rationem habere Christum, ut ne Caesaris quidem maiestate retineri possit, quin animi cogitata libere planissimeque explicet. Neutrum genus utrobique non tantum vim orationis corrumpet, sed sententiam insuper alienam reddet. Diogen. L. II, 34, εἰ δὲ φαῦλοι, ἡμῖν αὐτὸν οὐδὲν μελήσει. Saepius autem accidit, ut commode ponatur: ut apud Dion. Chrys. Or. XXXII, p. 370 D. ὡς τῶν γε ἄλλων οὐδενός αὐτοῖς μέλει. Est alioqui frequens loquendi formula, οὐδὲν αὐτῷ μέλει. Alexis apud Athen. X, p. 421 D. — τῷ δ' οὐδὲν μέλει. Plato p. 19 D. ὅτι σοι οὐδὲν μεμέληκεν. Euthyd. p. 211 A. τῶν πολλῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν σεμνῶν δὴ καὶ δοκούντων τι εἶναι οὐδὲν ὑμῖν μέλει. atque adeo Xenophonem in Symp. p. 516, v. 31, una litera locupletare mihi liceat, οὐκέτι οὐδὲν μέλει οὐδενί, pro οὐδέ. HEMST.

ead. l. 14. ΠΛΟΥΤΩΝ) Dolendum est, adeo caeca ratione procurari editiones, cuius hoc sane quam perspicuum documentum est, non nisi ex editione Benedicti, in multis nugatoria, adoptatum, cum recte Basileensis non hanc appellationem praemiserit, sed alteram ΠΡΩΤΕΣΙΑΔΟΣ, quod necessario fieri debere quivis videt; nunc tamen admoneri debuit vel in futurum bonum. GRON.

ibid. Ἡμέτερε Ζεύ) Sic Homero Il. I, Ζεὺς καταχθόνιος. Eodem nomine appellat Virgil. IV, 638, Iuppiter Stygius. SOLAN.

Poëtarum usu Zeus commune quasi trium fratrum nomen Neptuno etiam Plutoni tribuitur, ac velut imperii ac maiestatis habet significationem: Pausan. II, pag. 166, de Neptuno, quod insolentius est, testem laudat Aeschylum: atque ita Doris Simmiae Rhodio κυμοκτύπων Ἡρα ἀλίων μυχῶν, *praeses & domina*, apud Hephaest. pag. 43. Eidem eleganter in Suppl. v. 239, Zeus ἄλλος Pluto dicitur, qui de manibus decretoriam pronuntiat sententiam: Tragici mentem improba Stanleii versio obfuscavit. Barthius autem ad Stat. Th. II, 49, ubi *nigrum, Stygium, Tartareum Iovem* illustrat, istorum Luciani verborum non fuit oblitus. Egregia vero ex Pythagorae disciplina de duobus hemisphaeriis, quorum superioris imperium sit penes regem Iovem, & reginam Iunonem, inferioris penes Ditem Iovem infernum, & Proserpinam Iunonem infernam, annotavit Lutat. ad Stat. IV, 527; quae de plenis Servii commentariis ad Aen. VI, 138, esse prompta suspicor: si contuleris, quae observavimus ad p. 88 l. 9, facile constet, unde Socrates hauserit πόλον σφαιροειδῆ, οὗ τὸ μὲν ἕτερον ἡμισφαίριον θεοὶ ἐλαχον οἱ οὐράνιοι, τὸ δὲ ἕτερον οἱ ὑπὲρθεον apud Aeschin. Dial. III, p. 162. Verum Lucianus, cum Protefilaum hic dicentem facit ἡμέτερος θεῶν, principem poëtarum tetigit, cuius est Il. I, 457, Zeus τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινὴ Περσεφόνηα. HEMST.

ead. l. 19. Φυλάκιος) Α Φυλάκη, Φυλάκιος. unde & Φυλακίδης. Vid. Stephan. GUYET. A Phylace urbe Phthiotidis non procula Thebis, quae tamen inter fines Thessaliae; unde nonnunquam apud hunc auctorem *Thessalus* vocatur Protefilaus. LEED. Mf. Ox. Φινάκιος. Sed proba vulgata. V. Il. B, 695, 698. Thessaliae urbs Phylace: hinc inter Thessalica etiam, certe appendicis loco, in Ὀρχ. Protefilaum recenset Noster c. 52 & 53. SOLAN. Gentile Φυλακῆσιος, quemadmodum Ἰθακῆσιος, fingit Stephanus: vide Burmanni Catal. Argon. in *Iphichus aliter*. Α Φυλάκιος, vel potius Φυλακεῖος, aut Φυλακεὺς nascitur Apollonii Φυλακῆς Argon. I, 47. Antiquum Phylaces nomen abiisse in Θήβας τὰς Ἀχαιῖδας scribit Dicaearchus: καὶ Θήβας τὰς Ἀχαιῖδας· πρότερον Φυλάκην καλουμένην, ὅθεν ἦν καὶ Πρωτεσίλαος· verum utrasque situ tamen propinquas distinguit Strabo IX, p. 661 C. 664 C. Haec est, cuius Stephanus meminit, Θήβη τρίτη Θεσσαλίας τῆς Φθιώτιδος. Protefilaum autem cum poëtae vocant Phylaciden, non ab oppido ductam esse hanc appellationem, sed ab avo, praeter formam patronymicam syllabae primae quantitas ab Homero signata Il. B, 700 & 705, manifesto demonstrat. Quae huc spectant, multa da-

bit N. Heinsius ad Ovid. Ep. Her. XIII, 35, ubi *Phylleides* cupidius admiratione vocabuli rarioris intrusum puto, quam verius; nam nihil aequè opportunum, quam *Conveniunt matres Phylacides*, ab illa urbe, quam utique Loadamia incolebat Homero notam, apud quem nulla usquam Phyllus comparet, tum forte nondum condita: idcirco tutius eam lectionem teneri arbitror, quae a communi varum fonte fuerit derivata. Tzerz. Chil. II, c. 52, postquam Protefilai historiam explicuit, *Λουκιανός, αἰτ, Φιλόστρατος γράφει τὴν ἱστορίαν, καὶ τινες ἄλλοι μέμνηται καὶ ποιηταὶ καὶ νέοι*, sine dubio dialogum istum indicans: Philostratum vide p. 662, cum Oleario, & saepius in Heroic. Aristid. T. III, pag. 374 C. *καθὰ περ τὸν Πρωτεσίλαον φασὶ παραιτησάμενον τοὺς κάτω γεγενῆσθαι μέτα τῶν ζώντων*. Propert. I El. XIX, 7, & Broukh. Minuc. Fel. c. 11: *Quis unus ab inferis vel Protefilai sorte remeavit, horarum (trium) saltem permissio commeatu, vel ut exemplo crederemus*. Plane verum est, quod monet Tzerzes, multos decantatissimi casus fecisse mentionem; neque lubet ab aliis prolatos veterum locos accessione nova cumulare. HEMST.

Pag. 213. l. 4. *Αὐτῶν*) Mallem, si codex aliquis addiceret, αὐτοῦ, scilicet ἔρωτος. HEMST.

cad. l. 8. *Ἐκτορος*) Homerus Hectorem non nominat, sed Dardanum tantum. Hyginus tamen CIII, & Ovid. Metam. XII, 67, cum Luciano sentiunt. SOLAN.

cad. l. 13. *Τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν*) Id est, amor, desiderium uxoris. GUYET. Reddiderunt Micyllus & Benedictus, sed haec res praevaluit pondere: quamquam obscurius, voluisse tamen eos puto, sed is in uxorem amor meus omni pondere, quomodo loquitur Cicero de Off. III, § 35, gravior erat, quam ut hausta Lethes aqua potuerit exstingui. Eiusmodi certe sententiam nexus orationis institutae requirit: sed valde vereor, ut Graecae linguae consuetudo potestatem illam in ὑπέρογκος ferat. Quare, nisi quid vitii maioris occultetur, potius flexu significationis levi dederō, meus amor omnem modum excedebat, molisque grandioris erat, quam ut Lethaeo liquore obrui posset. Ὑπέρογκος sane dicuntur a Graecis proprie, quae molem magnitudinis enormem habent, atque immoderata sunt: ideo Ὑπέρογκον Hefychius exponit non tantum μέγα, ὑψηλόν, sed & ὑπερμετρον inde manat, pro tumide magnificis, extraordinariis rebus, quaeque hominum oculos ad se convertunt, eandem vocem poni, sic tamen, ut in illa potestate semper aliquid vitiosi atque indecori haereat admixtum. Mox pro οὐκ αὖν for-

te non deterius legeretur, σὺ γοῦν. HEMSTERHUSIUS.

Pag. 214. l. 5. Κἀκείνην) Uxori eius nomen erat Laodamia, quam ferunt desiderium mariti non ferentem sibi necem concivisse. Vid. Hygin. CCXLIII, & CIII, & CIV. Eo itaque hic respicit Lucianus. Nomen habet Ὅρχ. c. 53. SOLAN.

ead. l. 11. Τὴν ὁμογενῆ μου Ἀλκίστιν) Si velis scire, Lector, in quo gradu consanguinitatis fuerint Protefilaus & Alcestis, en tibi stemma ex Apollodoro, Didymo, Pindari Scholiaste, Plutarcho, Pausania & aliis:

Aeolus

Certheus	Deioneus
Pelias	Phylacus
Alcestis	Iphiclus

Protefilaus. PALM.

ead. l. 15. Προσέσται) MSS. Ox. P. & L. pro vulgato προσόψεται. Vid. Xenoph. Cyrop. L. VII, pag. 103, 21. SOLAN. Ferri non poterat admissum in edd. vulgatas προσόψεται, quippe quod nec cum οὐδὲ διαγῶναι δυναμένη, nec cum φεύξεται se satis accurate conveniret. Moschopul. Ὅν. Ἀττ. Ἑκλ. Προσίεμαι, τὸ μέλλον προσήσμαι, ὁ ἀρίστος προσηκάμην δις. Ex Appiano Suidas: Ταρκύνιον προσήσεσθαι. Nofl. Phal. I, § 14. HEMST.

Pag. 215. l. 3. Καθιόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ) Mercurium iube, postquam ad lucem pervenerit Protefilaus, contactum virga, mox in adolescentem formosum eum convertere. Sed quid sibi velit praepositio ἐν, in καθιόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, non intelligo. Καθικέσθαι τῇ ῥάβδῳ satis plene dicitur. Homerus Il. E, v. 104: ὦ Ὀδυσσεύ, μάλα πῶς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ Ἀργαλέῃ, O Ulysses, valde meum penetraisti animum increpatione gravi. Neque vero si in hac locutione intelligatur praepositio, videtur ἐν, sed σὺν subaudiendum. An μὲν pro ἐν legendum? IENS. Miratur clar. Iensius, cur ἐν hic praeponatur; & merito miratur: ubinam enim his similia reperiās? Servandam tamen, quam omnes Codd. tuentur, lectionem duximus: sic enim iterum Noster alibi Συγγρ. c. 12, ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα (cui similis exstat phrasis in Epigrammate, teste Constant. Lex. ἐν βέλει πληγῇς) quamquam ibi MS. G. & L. ἐν legunt. Euripid. autem El. v. 321, καὶ σκήπτρ' ἐν οἷς Ἑλλησιν ἐστρατηλάτει & Iust. v. 593. Has partes virgae Mercurii datas an etiam scriptores Graeci superstites agnoscant, nescio: haud temere unique a Luciano dictum crediderim. SOLAN. Quamvis in Symp. § 16 scripserit Lucia-

αἷς, τάχα δ' ἂν τις καθίκετο τῇ βακτηρίᾳ, nihil tamen ab optimorum scriptorum usu alienum fecit, cum hic interposuit ἐν τῇ ῥάβδῳ. Multi haud infimi ordinis ita sunt locuti non tantum quando ablativus instrumenti, sed & alius quicumque ponendus erat: ideo non raro fit, ut in eodem orationis contextu additum omissumque reperiatur. Aristot. Z. I. IV, p. 111, λαμβάνονται δὲ καὶ λάβρακες. τριόδοντι. . . εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν δοκεῖ τῶν τοιούτων ληθῆναι ἐν τῷ τριόδοντι. Tryphon I Anth. c. 37, Ep. 14, Οὐκ ἄορι πληγῆς, οὐδ' ἐν βέλει, ἀλλ' ἐνὶ σύμφε χεῖλεα —. Arriano 'A. A. III, c. 30, ἐν κλοιῷ δῆσαι, quod apud Xenophontem & Nostrium περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. c. 24, simpliciter est κλοιῷ δεθείς. Aelian. V. H. XIII, 1, ἐτρέφετο ἐν αὐτοῖς ἐν ὀρείῳ τῇ τροφῇ· ubi prius ἐν Mss. auctoribus est delendum. Philo Βελοπ. V, ἐν ὑπερώοις διακλημιμένοι ἐν ἀμόργῳ. Polemo Physiogn. I, p. 170, πειθόμενος ἐν δόροις ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ. Antiphon de Herod. Caed. p. 136, v. 18, σὺ δέ με ἐν ἀφανεί λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι· qualia notavit ex Herodoto Raphael. ad 1 Theff. IV, 18. Manetho I, 239, — ἐν κατοχαῖσι θεῶν πεπεδημένοι αἰεῖ. Quint. Calab. VIII, 9, — νῆας τ' ἀμαθύνει· Ἐν πυρὶ λευγαλέῳ —. Neque erat causa, cur Needhamus Hierocli de-meret ad Aur. Carm. pag. 206, τὴν λυγρὰν ἐρίν περικόπτων ἐν ἐκουσίῳ φυγῇ. Verum huius generis exempla numero carent: vide Th. Muncker. ad Hygin. F. XX, quem Luciani locus hiccē non effugit. Erat autem virga Mercurii potentissimae virtutis, ac paene magicae, qua, si vellet, admota formas alias inducebat: sic Cadmum suo caduceo taetum vertit in serpentem, teste Schol. Cruquiano ad Horat. A. P. v. 187. ideo θαυμασίαν τὴν δύναμιν dixit Apollo Δ. Θ. VII. HEMST.

ead. l. 4. Ἀπεργάσασθαι αὐτὸν) Thom. Mag. in Βούλομαι p. 31. HEMST.

ead. l. 6. Μίαν &c.) Satis erat: nam uxor viso marito statim prae gaudio in amplexibus eius moriebatur, ut Servius habet ad Aen. VI, 447. Hyginus aliter narrat historiam F. CIII & CIV. LEED.

in Schol. col. I. l. 1. Τῆς Περσεφ.) Haec videtur Scholiastes monuisse, quia omīssa fuerat eius in exemplari Proserpinae persona. HEMST.

Pag. 216. l. 2. Καὶ καλὸς ἦν) Mox tria Diogenes commemorat, quibus umbra Mausoli efferebatur, τὴν βασιλείαν, τὸ κάλλος, & τὸ βάρος τοῦ τάφου· eadem in his etiam verbis ut commode distincta cognoscas, una vocula faciet apto loco interposita, καὶ ὅτι καλὸς ἦν. Nunc omnia sunt liquida, & ordine

iusto decurrunt: μέγα φρονῶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ . . . καὶ ὅτι καλὸς ἦν τὸ δὲ μέγιστον ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ &c. nam ὑπηγαγόμενος & ἐπέβην a superioribus pendent, δεῖ βασιλεύσα, ἤρξα &c. Verum de Mausoli rebus gestis & hoc ipso loco alibi dicemus accuratius: videntur enim mendo laborare ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην quamquam ex Polyaeo constet VI, c. 8, Miletum Ionicarum urbium florentissimam a Mausolo fuisse proditione tentatam. Mausolei autem septem mirandis terrarum orbis spectaculis adscripti qui mentionem fecerint, ostendunt Leo Alatius ad Philon. Byzant. Gisb. Cuper. Num. Ant. Ill. p. 236, qui Luciani quoque verba protulit, itidemque Davis. ad Cicer. T. D. III, c. 31. Eustath. ad Il. Ψ, p. 1298, v. 52, καὶ ὁ μὲν τοῦ Μανσώλου μάλα πολλὰς (πολυτελεῖς, περιβόητος, vel aliud, quod propius accedat, vocabulum reponi debet) τάφος ἄκρως περιείργασται, καὶ θαῦμα καὶ ἦν καὶ ἐστίν. Mox pro ἀνδρῶν nescio an melius scribatur ἀνδριάντων nam cur ἀνδρῶν, ubi statuae plureserant, & Deorum? Equos intelligere puto illius quadrigae marmoreae, quam in summo pyramidis cacumine Pythis sive Pytheus exegerat. Quod autem ad sui sepulcri magnificentiam vix templum ullum comparari posse Mausolus iactat, de Rufino dixit Claudian. in Rufin. II, 448: *Qui sibi pyramidas, qui non cedentia templis Ornatura suos exstruxit culmina manes.* HEMST.

cad. l. 3. Παμμέγεθες) Patebat, teste Plinio, ab Austro & Septemtrione sexagenos ternos pedes. SOLAN.

cad. l. 14. Οὐκ ἔχω) Mirum, in omnibus qua scriptis, qua vulgatis libris hoc proflare, cum tamen nihil expeditius videatur, quam persona mutata legendum esse, οὐκ ἔχοις εἰπεῖν quod si formae arbitrum deligamus, dicere tu nequeas, cur tuum cranium meo sit praeferendum: plane ut Dial. XXVIII, οὐκ ἔτ' ἐν εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεύς ἦν &c. HEMST.

cad. l. 17. Ἀποσεσιμώμεθα) Hinc Stephanus annotavit in Thes. ἀποσεσιμώμεθα τὴν ῥῖνα. Paulus Aegin. VI, p. 213: Τῆς ῥινὸς τὸ μὲν κάτω μέρος χονδρῶδες δὲ οὐ κατάγνυται οὐδ', ἀλλὰ θλάττεται καὶ σιμούται καὶ διαστρέφεται. Egrege Sulpicius Luperc. in Catal. Pith. p. 23, *Simataeque iacent pando sinuamine nares.* HEMST.

Pag. 217. l. 2. Εἶεν ἐπιδείκνυσθαι) Putaverit aliquis, abesse εἶεν ἱκανοί, vel οἷοι ἐπιδείκνυσθαι. Nihil abest; amant eam struendam aliquando in verbo εἰμί paulo aliter Lyfias p. 153, v. 27, ἐκείνῳ μὲν γὰρ ἦν τὰ ἑαυτοῦ πράττειν. De Mausoleo Gregor. Nazianz. in Anecd. Murator. Ep. 147, Μανσώλου τάφος

ἔστι παλῶριος, ἀλλὰ Κάρεσσι Τίμιος· οὐτις ἐκεῖ τυμβολέτις παλάμη. HEMST.

ead. l. 13. Καὶ ἀδελφεῖς) Sororem Gellius non dicit: sed apud Suidam & Strab. XIV, pag. m. 452 B. soror etiam traditur. SOLAN.

ead. l. 14. Τοῦ μὲν σώματος) Interpretes, quasi legissent, aut legi voluissent περὶ τοῦ μὲν σώματος, contra Diogenes ne id quidem suo de corpore novit: nimirum fraudi fuit optimis viris interpunctio cunctis in edd. post σώματος posita; qua demtra partes orationis ita connectuntur: ὁ Δ. δὲ οὐκ οἶδεν εἰ καὶ ἔχει τινὰ τάφον τοῦ σώματος. Diogenes enim, ut tale philosophum decebat, existimans mentem esse solam τὸν ὄντως ἀνθρώπον, huic excolendae tantum incubuerat, corpore suo quid fieret post mortem, nihil omnino curans: expressit hanc eius sententiam, qui epistolis a se confictis Diogenis nomen praescripsit Ep. 25. Vid. Diog. L. VI, 77, 78, 79. Illud autem aculeatum Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε· praeterquam enim quod philosophi ἀνδράποδα vocent & ἀνδραποδάεις eos homines, qui corpori corporisque voluptatibus servili nexu sunt addicti, mancipia corporis, ut ait Seneca, voluptatumque, respicitur ad Cariae conditionem, ex qua non minus atque ex finitimis regionibus fervorum greges in Graeciam mittebantur: hinc Καρίων frequens mancipii nomen, etiam apud Nostrum: similis elegantia notata ad p. 134, l. 6. HEMST.

ibid. Τάφον ἔχει) Habuit sepulcrum prope Corinthum. Vide Pausan. Corinth. p. 45, 37. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀνδρὸς βίον βεβιωκώς) Adscripsit pater, forte βεβιωκός: sed & prius ferri potest. GRON.

Pag. 218. l. 8. Πότερος εὐμορφώτερός ἐστι) Sic quidem scribitur. Sed, ut iam plus semel in eodem mendo monuimus supra, εὐμορφώτερος scribendum. In hoc unius paginae dialogo quater, quod mirandum, peccatur in hanc scripturam. At recte ea observata cum passim, tum in Hermot. c. 19, πρὸς τὸ εὐμορφώτατον. Adde pro Imaginibus cap. 6 & 20. Eadem scripturae macula infuscavit Achillem Tatium lib. VI initio, ὡς εὐμορφώτερος, ἔφη, παρὰ πολὺ γέγονας τῇ στολῇ. Similiter male apud eundem ibidem p. 379 legas, ἵνα αὐτὸν ἴδοις στερρότεροις δεσμοῖς δεδεμένον, pro εὐμορφώτερος & στερρότεροις. Apud Aelianum quoque IX Ποικιλ. cap. 4 perperam, Ἀνακρέων ἐπὶ ἤνεσε Σμερδίνην θερμώτερον, pro θερμώτερον ut recte apud eundem scriptorem II, c. 12, IX, c. 39, X, c. 2. In contrarium peccatum in Isocratis Panathen. p. 243 B. Καὶ τοὶ τινὰς αὐτὸς κρι-

τὰς ἱκανωτέρους ποιήσαιτο καὶ πιστοτέρους. lege ἱκανωτέρους
ut recte p. 260, ἐπὶ τὰς ἀρχὰς καθιστάναι τοὺς ἱκανωτάτους
τῶν πολιτῶν. Apud eundem ibid. p. 289 E. pro φιλοσοφε-
ρους scribendum φιλοσαφωτέρους. IENS.

ead. l. 10. Τίνας δὲ καὶ ἐστὲ;) Vide, quam inepte distinguatur
haec περικοπή· τίνας δὲ καὶ ἐστὲ πρότερον οἶμαι; χρὴ γὰρ τοῦτο
εἰδέναι· hanc ineptam distinctionem non poterat non inepta
sequi versio. Sed sic interpungendum: τίνας δὲ καὶ ἐστὲ; πρό-
τερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι. Quinam vos estis? Prius
enim, opinor, decet hoc scire. GRAEV.

ibid. Πρότερον) Lege omnino, πρότερον γὰρ, οἶμαι, χρὴ, non
ut in libris est, πρότερον οἶμαι χρὴ γὰρ. SOLAN. Πρότερον, οἶμαι,
χρὴ γὰρ) Priorem illam, quae cunctas edd. obsederat, distin-
ctionem, auctore Graevio, iamdudum mutavi. Scriptum fuit
in Fl. τίνας δὲ καὶ ἐστὲ πρότερον οἶμαι· χρὴ γὰρ.... Ceterae ni-
hil aliud, quam interrogandi notam supposuerunt: γὰρ nimis,
ut videbatur, ab initio remotum hanc interpungendi absurdi-
tatem peperit. Nihil erat, cur ista particulae sede offenderetur:
ne quis movere velit, pauca de multis exempla facile per-
ficient. Plato Charm. p. 464 F. Ἐγὼ οὖν ὁμώμοκα γὰρ αὐτῷ.
Aristoph. Plut. v. 425, Ἀλλ' οὐκ ἔχει γὰρ δάδας — v. 1190,
Ὁ Ζεὺς ὁ σωτὴρ γὰρ πάρεστιν ἐνθάδε. Euphron apud Athen. IX,
p. 377 D. — οὐδεὶς εἶχ' ἔσσι Κωβίδος ὅλως γὰρ ἦπαρ — ita recte
Cafaubonus, qui simul annotat, coniunctionem γὰρ transpositam
esse in alienum locum, ut saepe. Sophilus apud eundem XIV, p.
640 D.... κωμάσαι πρὸς τὴν Ταραγρικὴν δεῖ γὰρ.... Xenoph.
K. Π. VII, p. 113, v. 36, Ὡς ἐν κώμῃ δοκεῖ γὰρ ἢ πάλαι πάντα
εἶναι τῇδε τῇ νυκτὶ ibi mire H. Stephanus aestuat: quod au-
tem variatur in membranis, non aliunde ortum putem, quam
quod locum particulae γὰρ commodiorem assignare conaretur.
Huc referre nolim Herodoti verba I, 24, Καὶ τοῖσι ἐσελ-
θεῖν γὰρ ἠδονήν, ob suspicionem vitii. Sufficere ferme poterat
domesticum exemplum Δ. N. III, § 3, εἰ μὴ εἰς Λαβάρειαν γὰρ
παρέλθω. Contra in proximis particulam οὖν opportuniore se-
de collocari libenter sum passus. HEMST.

ead. l. 13. Πότερος οὖν ὁ Ν. καὶ π. ὁ Θ.) Auctore Mf. Ox. sic
restituimus. Οὖν antehac loco suo motum ante ὁ θεοσίτης de-
mum legebatur. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Σκύμνης) Σύμνης esse reponendum ex
Homero patet Il. B, 671. accurate de Syme & rege Nireo
Diodor. Sic. V, p. 225 C. HEMST.

Pag. 219. l. 3. Ὡρα δέ σοι) Τὸ λέγειν hic desiderari videtur,

vel post τὸ ἡγή. GUYET. *Iam vero tempus est, ut pronunties, o Menippe, utro alterum formosiorum putes: sic interpretes. Sed in Graecis non est, ut pronunties: haec interserunt, ut sententiam eliciant, quae nulla est; nec enim haec solent subaudiri, quae facere tempus praecipit. Rescribendum ex Mf. ὦρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ὄντινα καὶ εὐμορφώτερον ἡγή. Vide tu vero, Menippe, quem pulchriorem ducas. GRAEV. ὦρα σὺ δ' G. P. & L. pro vulgato ὦρα δέ σοι & ita cl. Hemsterhusius edidit. SOLAN. Quod praebent scripti Codices, iam olim repudiandum non putavi. ὦρα δέ σοι iure locum tueri poterat, si infinitivus aliquis aptus praesenti sententiae sequeretur, ὦρα δέ σοι σκοπεῖν, ut p. 65 & 67 fin. quo posteriore loco male membranae Graevii, ὦρα. Aelian. V. H. I, 21, ὦρα σοι τὰ ἐκ τοῦ νόμου δρᾶν. atque ita semper Graeci solent. Simul atque vetus liber prodierit, qui talem infinitivum suppeditet, deferam ipse non invitus lectionem restitutam. HEMST.*

ead. l. 5. Χάρπος) Non dubitat clariss. Dukerus ad Thucyd. II, c. 80, quin perperam edatur Χάρπος pro Χαρόπου. nam pater ei erat Χάρπος, non Χάρο. res certa est ex Homer. Il. B, 672, Eustathio ad illum locum, & Hygin. F. XCVII. Hyginus quidem utramque formam usurpavit; nam F. CCLXX, Nireus Charopis filius: quamquam ibi merito Schefferum Charopi praeferre censeat Munckerus. Ego nihil, utrum praeferas, interesse puto: solet enim eiusmodi nominum in aliam ex genitivo declinationem migrantium duplex forma frequentari: sic μάρτυρ, μάρτυρος. φύλαξ, φύλακος. τριβαξ, τριβακος. ἱέραξ, ἱέρακος. ἀναξ, ἀνακος, unde Ἄνακτες & Ἄνακοι Castores; quaeque huius generis alia notantur a Grammaticis: quamobrem perinde valent Θάρυ. & Θάρυπος, Χάρο. & Χάροπος. in Hesychio, quod rarius est, πάνδαξ invenitur pro πανδᾶκος. simili modo recentioribus brax, calix, delphix, pro braca, caliga, delphica; non aliter atque στέρο. & pro στεροπῆ Sophocli, notante Eustath. ad Il. K, p. 786, v. 13. Nirei vero Therpsitaeque conditionem formae plane diffimilem eo colore depinxit Homerus, ut in utramque partem proverbio locum dederint: vide N. Heins. ad Ovid. A. A. II, 109, ubi huius quoque dialogi mentionem fecit. Materia rhetoribus digna fuit visa, in qua ingenium exercerent, ita par diffimillimum componendo, ut palmam sibi cedere postulet Therpsites: istiusmodi declamationis meminit Aeneas Soph. Ep. XV. Si tamen verum est, quod Er Pamphylius, fabularor haud absurdus, retulit apud Platon. de Rep. X, p. 765 C. vidisse se, cum animus eius reli-

ἐτο corpore peregrinatus miracula vitae alterius inspiceret; τὴν τοῦ γελωτοποιοῦ Θεραΐτου ψυχὴν πίθηκον ἐνδυομένην, causa Nirei, vel invito Luciano, multum adiuuabitur: sed nos magnae litis iudices non sedemus. Platonem in oculis habuit Aeneas Gaz. in Theophr. pag. 15, cuius loci sententiam, alioqui fatis expeditam, prava errantis Barthii versio obscuravit. Porro quam mox Menippus statuit ἰσοτιμίαν ἐν Ἄδου, alii quoque Therfitae exemplo, inferorum in civitate principibus viris aequati, confirmarunt. Apud Suidam veteris epigrammatis pars in Ἀτιμότερον — εἰν αἶδα γὰρ Μένων Θεραΐτης οὐδὲν ἀτιμότερος. Pro μένων olim huius dialogi argumento ductus rescribendum arbitrabar Νιρέως· in eandem fere coniecturam inciderat St. Berglerus Act. Erud. Lips. MDCCXXII, p. 162; sed aliis quibusdam adiectis, quae probari non poterant. Quamquam verosimillimum videbatur, facile repudiavi, simul atque apud Salmasium Ep. de Com. p. 703 reperissem Μίνω, non dubitans, quin ab eo ex Anthologia necdum edita forent deprompta: accedebat Codex Suidae Lugduno-Batavus, in quo pro μένων quod exaratum est μίν δ, manifestum servat germanae lectionis vestigium. Sed nihil amplius suspicione vel coniectura fuit opus, postquam beneficio viri insignis I. P. D'Orvillii nactus sum ipsum Theaeteti epigramma, quod, quia Kusteri diligentiam effugit, integrum cum lectore communicabo:

Θεραϊτήτου εἰς Φιλέαν τὸν αὐτάρεσκον καὶ δοκησίσσορον.

Τὰν γράμμαν ἐδόκει Φιλέας οὐ δεύτερος ἄλλου

Εἶμεν ὃ δὲ φθονερός κλαίεται, ὥς κε Τάλη·

Ἄλλ' ἔμπας δόξας κενεὰ χάρις· εἰν αἶδα γὰρ

Μείνω Θεραΐτας οὐδὲν ἀτιμότερος.

Vice ἄλλου aliud exemplar ἄλλων. Dorica dialectus epigrammatis poscit ἄλλω· tum extremo versu adscriptum Μίνω, & Θεραΐτης. Ceterum quae poëtae sit mens, & quomodo cum praescripto titulo conveniat, explanabit praestantissimus D'Orvillius, qui sibi tanto gratiore munere literarum amantes obstringet, quo citius Anthologiam omnibus numeris perfectam debere desierit. HEMST.

Pag. 220. l. 8. Ἦκουσα, ᾧ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπιθυμήσειας ἀποθανεῖν) Chiron est Deus mortuus: vid. Apollod. Biblioth. lib. 2. GRAEV.

ibid. θεὸς ὢν) Vid. Apollod. II, p. 46 & 53 C. SOLAN. Postquam obierat mortem Chiron veneno sagittae Herculeae contactus, pietas eius ac studium virtutis permovit Iovem, ut

astris haud indignum infereret. Hoc Eratosth. Catast. cap. XL, paene versus ab Hygino P. A. II, cap. 38, aliique plures tradunt: eo pertinere, ut arbitror, non potest Luciani *Ζεὺς ὦν*. A Pausania tamen memoratur *Χείρων ἀπηλλαγμένος ἤδη παρὰ ἀνθρώπων καὶ ἡξιωμένος εἶναι συνοικὸς θεοῖς* lib. V, pag. 426. quod sane, nisi ad Chironem fideribus additum referri debeat, parum intelligo. Chiron, dum in terris agebat, quippe Saturno patre prognatus, fuit immortalis: dolore vulneris insaniabilis confectus obeundae mortis solatium impetrare non potuit, nisi dato, qui suam in immortalitatem succederet, vicario: repertus est, qui optato beneficio Chironem demeretur, Prometheus. Apollodor. II, pag. 113: *καὶ κεῖ τελευτῆσαι βουλόμενος, καὶ μὴ δυνάμενος, ἐπεὶ περ ἀθάνατος ἦν, ἀντιδόντε τῷ Διὶ Προμηθεῖ τὸν ἀντ' αὐτοῦ γενησόμενον ἀθάνατον, οὕτως ἀπέθανε*: ita legendus est hic locus; quamquam propius etiam Pal. Cod. vestigiis insistere licet, si structura non quidem prorsus inusitata, sed paulo tamen rariore ponas, *ἀντιδόντος Διὶ Προμηθεῖ*. Idem p. 129: Hercules, exsoluto vinculis Prometheo, *παρέσχε τῷ Διὶ Χείρωνα θνήσκειν ἀθάνατον ἀντ' αὐτοῦ θέλοντα*: ubi nihil est, cur quidquam mutatum velis, nisi interponendum putes *ἀθάνατον ὄντα*. Ergo Lucianus forte melius *ἀθάνατος ὦν* scripsisset, quam *Ζεὺς ὦν*, ut mox *ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος*. HEMST.

cad. l. 12. Τίς δέ σε ἔρω? Hunc locum profert Thom. Mag. in *Ἀνέριστος*, verso duarum vocum ordine: *τίς δέ σε τοῦ θανάτου ἔρω?* ἔσχεν &c. Ersi τίς non videatur plane repudiandum; maluero tamen, *τί δέ σε τοῦ θανάτου ἔρω?* ἔσχεν; HEMST.

cad. l. 16. Ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς) Familiarem Euripidi sententiam totidem paene verbis expressit: Iphig. in Aul. v. 1218, — *ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς βλέπειν* — v. 1250, *Τὸ φῶς τόδ' ἀνθρώποισιν ἡδίστον βλέπειν* quod Stobaeus etiam descripsit c. 118. Alcest. v. 691, *Χαίρεις ὁρᾶν φῶς*; HEMST.

Pag. 221. l. 1. Ἐγὼ δὲ (ζῶν ἀεὶ) Est in hac oratione ἀνακλόουθον dicturus erat, Ἐγὼ δὲ . . . τροφῆς, ἐνεπλήσθην αὐτῶν hanc feriem interrumpunt, quae post τροφῆς addita leguntur: quamobrem γοῶν idem, quod saepe, munus habet, ut priorem structuram repeti patefaciat. Opportunum sane Menandri locum attulit Clericus, deinde repositum in eius Comici Fragm. pag. 185, ubi perbene fecit, quod omiserit *σαπρότερα*, quippe non digna quibus attendatur. Egregiam sententiam, sicut emendandam existimo vestigia fere viri summi secutus, apponam: — *τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω, ὅστις θεωρήσας ἀλύπως, Παρ-*
Lucian. Vol. II. L I

μένων, τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχὺ, τὸν ἥλιον τὸν κοινὸν, ἀστρ', ὕδωρ, νέφη, Πῦρ· ταῦτ' ἐπὶ τις καὶ ἑκατὸν βίωσεται, ὅ·φει παρόντα, καὶ ἐνιαυτοὺς σφόδρ' ἐλίγους· Σεμνότερα τούτων ἄτερ' οὐκ ὄ·φει ποτέ. Πανήγυριν νόμισόν τιν' εἶναι τὸν χρόνον, Ὀν φημί, τούτον, καὶ πιδημίαν ἀν' Ὀχλος, ἀγορὰ, κλέπται, κυβεῖαι, διατριβαί. quae sequuntur, curam adnuc, ut puto, diligentiores postulant. Ista vero sumsit Menander ab Alexide, cuius simillima quaedam exhibentur ab Athen. XI, p. 463 D. Alexis a Pythagora: insignem philosophorum principis cum principe Phlasiarum Leonte sermonem habitum retulit ex Heraclide Cicero T. D. V, c. 3, ubi πανήγυρις illa mercatusque virae humanae diversis longe studiis celebratus perquam scite depingitur: egregia notat Davisius, nisi quod Synesii παραγγεῖλαι εἰς τὸν κόσμον sollicitare non debuisset. Paulum alia ratione Gnostici vitam πανήγυριν ἀγίαν appellavit Clemens Str. VII, pag. 728 B. Nihil autem publico velut consensu frequentius est, quam ἐπιστημίας vel παρεπιστημίας imago vitam humanam adumbrari: quare sententiam illam, παρεπιστημία τις ἔστιν ὁ βίος, τὸ κοινὸν τοῦτο καὶ πρὸς πάντων δρυλλούμενον appellat Aeschin. Dial. III, c. 3, cum quo contulisse non pigebit Hipparchi locum in Stobaeo pag. 573. haec Pythagorae tamen Platonisque disciplinae figura maxime convenit, quae scilicet revera profitetur, animas, relicto aethere patrio, tanquam peregrinabundas in hoc corpus terraeque carcerem immigrare. Ceterum a Chirone nonnihil discedit Epictetus Arriani lib. II, p. 216, stulti hominis intempestivum Athenarum arcisque desiderium perstringens: οὐκ ἀρκεῖ σοι, ἀ βλέπεις καθ' ἡμέραν; κρεῖττον τι ἔχεις ἢ μαιζον ἰδεῖν τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης, τῶν ἀστρον, τῆς γῆς ὅλης, τῆς θαλάσσης; Haec etiam adpectu videbantur gratissima Praxillae Adonidi, qui ab inferis rogatus, quid pulcherrimum apud superos reliquisset, ingenue respondit: Κάλλιστον μὲν ἐγὼ λείπω φάος ἡλίου, Δεύτερον ἀστρα φαεινὰ, σεληναίης τε πρόσωπον· nihil haecenus, quod inficete dictum offendant; sed addito puerilis simplicitatis versu tertio, Ἥδ' καὶ ὠραίους σικύους καὶ μῆλα καὶ ὄχρους, non ipse tantum insulsi notam commeruit, verum ad homines etiam insulos proverbium a se natum propagavit, ἡλιθιώτερος τοῦ Πραξίλλης Ἀδωνίδος. Docentur ista plenius in Montefalconii Select. Histor. Bibl. Seguer. p. 609, quam apud Zenob. C. IV, n. 21. prorsus enim imperite Praxillae filium Adonidem nobis effinxit Mich. Apostol. C. IX, n. 81. Simul ex hisce patet, ἀστρα quam vere fuerint in Menandro repo-

ita. Alias tamen & Epictetus & Marcus Antoninus Chironi libenter concedent, rerum omnium, quae conspectu quotidiano hauriuntur, satietatem oriri atque adeo fastidium propter τὸ ὁμογενὲς αὐτῶν καὶ ὁμοειδές vide Imperatorem lib. II τῶν εἰς ἑαυτὸν § 14. VI, § 37, 46, τὰ αὐτὰ ὁρώμενα, καὶ τὸ ὁμοειδές προσκορῇ τὴν δέαν ποιεῖ & plura passim, quae cum Menandri Lucianique sententia non solum, sed & verbis saepe congruunt. Egregie Lucret. III, 958. HEMST.

ead. l. 2. Ἀπολαύων τῶν ὁμοίων &c.) Crediderim Luciani animo, cum haec scriberet, obversatum eximium locum Menandri ex Hypobolimaeco, quem habet Stobaeus Tit. CXXII: — τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω, ὅστις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμένων, τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπηλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχύ, Τὸν ἥλιον τὸν κοινὸν ἀστέρ, ὕδωρ, νέφη, Πῦρ ταῦτα (lege τ' αὐτὰ) καὶ ἑκάστην ἐτη βιώσεται ὅψαι παρόντα· καὶ ἐνιαυτοὺς σφοδρ' ὀλίγους, Σαπρότερα (ita leg. non σεμνότερα, quod est contra rationem oppositionis) τοῦτων οὐκ ὅψαι ποτὶ. Hunc beatissimum aio, quisquis contemplatus, sine moerore, Parmeno, egregia haec abiit eo, unde venerat, celeriter, Solem commune astrum, aquam, nubes, ignem: eadem, quamvis vixerit centum annos, videbit praesentia. Quamvis vero vixerit annos valde paucos, deteriora hisce nunquam videbit. CLER.

ibid. Αἱ ὄραι) Καὶ ὄραι. μοχ, post αἱ αὐτὰ, τὸ ἦσαν aut quid simile deesse viderur. GUYET.

ead. l. 5. Ἐν τῷ μετασχεῖν) Ἀν μεταβάλλειν; GUYET. Ad sensum, qui satis expeditus interpretes non fugit, minime respondebat hoc verbum: nunquam enim μετέχειν pro vices putare, quantum memini, positum invenies. Olim timide considerandum proposui ἐν τῷ μεταλλάττειν, ex contracta eius verbi descriptione μετασχεῖν haud difficulter nasci potuisse suspicatus. Nunc fere malim μεταστῆναι quae utraque loci vitaeque mutationem una continent: neque me fefellerat Guye-κιμεταβάλλειν sed ista literarum ductibus propiora censebam: alioquin accedit Euripidae dictum in Orest. v. 234, — μεταβολὴ πάντων γλυκύ· quod, quamvis, ut monet Schol. a Comicis irrisum, Aristoteles etiam usurpat 'Hθ. Eὐδ. VIII, p. 186. Fortasse gravius est huius loci vitium, quam quod opera tam levi & sine librorum veterum adiumento possit sanari. Retinenda non est viri doctiss. Io. Iac. Wettstenii coniectura, ἐν τῷ μετασχεῖν ἄλλον. HEMST.

ead. l. 8. Ἦκει) Confer cum sine Dial. XI. SOLAN.

ead. l. 10. Καὶ τὸ πρᾶγμα &c.) Ἀντ' ἢ γὰρ ἰσοτιμία, πάντῃ δημοτικὸν τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐδὲν ἔχει &c. vix enim dubito,

quin corruptela quaedam facilem filii Lucianei cursum impediverit; quam utilitatem habeant in hac disputatione, οὐδὲν — σκότῳ, mihi quidem non fatis liquet. HEMST.

ead. l. 12. Ἀνεπίδευς) Thomas Magister v. Ἀτέλειστον videtur in suo Codice legisse ἀτελείς. Sed praestantior est nostrorum librorum lectio. SOLAN. Eius, quam Thomae Magistri liber praetulit, lectionis ἀτελείς nullum exstat in nostris vestigium: ipsa tamen indicio est, quod ante nos suspicari diximus, hunc dialogum male fuisse a descriptoribus habitum. Cum autem interpretatur ἀτελής, ὁ ἀμέτοχος, id quidem ut satis est ad huius loci sententiam conveniens, sic magnopere vereor, ne a consuetudine Graeci sermonis abhorreat: equidem memini, non dissimili structura scribi a Dionys. Hal. A. R. VIII, p. 506, v. 38, Εἰ δὲ διαμαρτὸν τῆς πείρας ἀτελής τοῦ ἔργου ἀναστρέψαιεν sed alia est & potestas & significandi ratio. Forte quis existimet, ita defendi posse ἀτελείς, si eum in modum intelligatur, ut Latinorum *immunis*: in Glossis alterum alterius explicationi inservit vocabulum. Tum sensus erit, isque minime contemnendus: *sed immunes sumus rerum istarum omnium: sed oneribus illis ac functionibus sutiendi esuriendique sumus levati*. Qui hanc elegantiam non capiebant, videri possunt mutasse. Nos interea, dum certius fundamentum detegatur, lectione vulgata erimus contenti. HEMST.

ead. l. 13. Μὴ περιπίπτῃς σέαυτῷ) Non est, *ne tibi contradicas*, ut Benedictus; sed, cum multum circummiveris, te veluti fugiens, in te ipse incidas. CLER. Budaeus C. L. G. p. 431, positis Luciani verbis addit, *revolvatur & circumagatur*: quod proprie pertinet ad explanandum περιστῇ. Modo in Gregorii Nazianz. loco, οὕτως εὐάλωτόν ἐστιν ἡ πονηρία, καὶ πανταχόθεν ἐαυτῇ περιπίπτουσα; reddiderat: *in semet ipsam incurrens, ipsa sibi contraria*. Est autem περιπίπτειν ἐαυτῷ, quando quis iis argumentis & probationibus utitur, quibus in se conversis facile refutetur, eoque pacto in semet ipse incurrens absurdi convincatur: hoc sane eius est, qui adverso capite pugnancia locutus sibi contradicit: qua in causa Chironem versari Menippus demonstrat. Exempla huius virtutis plura reperies in Budaeo p. 533. HEMST.

Pag. 222. l. 4. Ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον β.) Subint. *δείξει μεταβολὴν ζητεῖν*. GUYET. Non intelligenda cum Guyeto, sed haec ordine continuo praecedentibus absque distinctionis signo sunt adiungenda. Vide Notas ad Dial. XVII. HEMST.

ead. l. 6. Ὅπερ, οἱμαί, καὶ φασί) Garaker. ad M. Antonin.

IX, § 6, haec Lucianeae protulit adiecta Benedicti versione tanquam proba: *Illud nimirum, ut cum sis sapiens, quemadmodum opinor, & vulgo praedicant, praesentibus rebus sis contentus*. Secutus fuerat priores; quos tamen, quia formam orationis Graecae minus attenderant, a scriptoris nostri mente deerrasse puto, dum ad Chironem referunt, quae sententiae proverbialis more fuerant efferenda. Nihil est apud veteres isto monito ad conciliandam animi tranquillitatem accommodatissimo familiarius, ἀγαπᾶν, στέργειν δέ τὰ παρόντα· εὐ τίθεσθαι τὰ παρόντα· ἀρέσκεισθαι, ἀρεσκῆναι τοῖς παροῦσι, τῇ παρούσῃ καταστάσει sic ut paroemiae communis imaginem saepissime gerat: vide M. Antonin. X, 1. Ad illam normam versionem exegi. HEMST.

ibid. Συνετὸν) Eximiam hanc sententiam minus apte Menippo suo tribuit Lucianus, utpote qui sibi ipse, ut supra visum est Dial. XXI, mortem consciverit. SOLAN.

ead. l. 21. Ἀπὸ μὲν εὐθὺ τῆς καθόδου) Haec iungenda, non περιπατήσοντας εὐθὺ τῆς καθόδου. Προῖεναι εὐθὺ τῆς Φρυγίας, πλεῖν εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, τείνειν εὐθὺ Βαβυλῶνος & plura Noster habet. Ita vero scribunt Attici, non ἐπ' εὐθείας vel εὐθὺς, quod, monente Phrynicho p. 24, solius temporis significatione gaudet: quamquam posterius pro altero nonnunquam vitiose possum reperiri. Ex membranarum emendavimus in Poll. IX, 12, εὐθὺ τῶν ἀγρῶν ἀπελθεῖν sicuti Segm. 47, εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων, recta in forum aromatarium: quam ob rem merito Codicibus asfentitur praestantiff. Dukerus ad Thucyd. VIII, c. 88. neque aliter est scribendum in Aelian. de Anim. I, c. 2, εὐθὺ τοῦ κύρτου ἄγειν. Hoc de genere Kuhnii ad Aelian. V. H. IX, 18, τὴν ἑτέραν ἦλθον τὴν εὐθὺ τοῦ ἥδου, & in Ind. notavit accuratius Perizonio, qui non solum εὐθὺς & εὐθὺ prorsus eadem habuit, sed & εὐθὺ pro *ex adverso*, *e regione*, non distinxit: vide H. Vales. ad Evagr. H. E. III, cap. 28. Plato in primo Lyfide: Ἐπορευόμεν μὲν ἐξ Ἀκαδημίας εὐθὺ Λυκείου· mox: Ἐξ Ἀκαδημίας πορεύομαι εὐθὺ Λυκείου· alibique saepe. Haec cum sint factis nota, atque in aperto posita, iure mireris, Olearium in Philostr. V. A. T. VII, p. 280, v. 25, ὁ μὲν (Διογένης) εὐθὺ Χαιρωνείας ἦκον, verti voluisse, statim post pugnam Chaeroneam accedens, cum sine ulla dubitatione vertendum sit, recta Chaeroneam tendens. Omitto Chaeroneam pro Chaeronensi negligentius scriptum. HEMST.

Pag. 223. *l.* 4. Ὅμως ἀντιβάνοντας καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας, εὐδὲν δέον) Micillus: reluctari tamen & resupinos obniti nuli

la necessitate aut commodo suo. Equidem nihil plane nunc agitur de commodo descendendum, & nullus huic voci locus in hac oratione dari potest. Itaque Benedictus eo animadverso postremas tres voces abscedit. Sed nihilo plus huc conuenit illa necessitas. Non enim modo ipsis necesse non est obniti, sed contraria necessitas ipsis incumbit quiete & cupide descendendi. Sed nec Graeca quidquam de necessitate. Verte: *resupinos obniteres, cum id fieri non oporteret, non sic faciendum esset.* Ut de Saltatione: ἐπαίνους ἐπιβοῶντα ἀλέθρῃ τινι ἀνθρώπῳ εἰς οὐδὲν δέαν κατακλωμένῳ. Hermotimo: διεξὼν αὐτὰ καὶ ἀκριβολογούμενος οὐδὲν δέον. Et alibi, ubi recte attenderunt. Sic & alii, ut Demosthenes Olynthiac. 3, πλέω ἢ χίλια καὶ πεντακόσια τάλαντα ἀνηλώκαμεν εἰς οὐδὲν δέον. GRON.

ead. l. 11. Ἰσμενόδωρος) Thebanus Crates; ergo & hic Ismenodorus. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀρσάκης) Ficta an vera haec sint nescio. SOLAN. Nominum huius dialogi propriorum usus apud Graecos non infrequens: neque tamen certos homines, verasque res gestas a Luciano denotari censeo. Si quid aliunde ductum, id omne scenae novae comicis crediderim deberi; cuius documentum aliquod paulo post afferetur. De Arface moveri poterat dubitatio: quamvis enim fortissimus Parthici regni conditor a Iustino matura senectute, ab Ammiano placida morte decessisse narretur, Syncellus tamen, ut ab H. Valesio observatum ad Marcellin. XXIII, c. 6, diversos auctores secutus occisum esse tradidit: genus autem mortis ita descripsit Suidas, ut a narratione Luciani non multum abire videatur: Ἀρσάκης Πάρθων βασιλεὺς, ὃς δόρατι πληγὴς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τὴν πλευρὰν ἀποθνήσκει quae quidem undecunque deprompta, Suida saltem iudice, ad primum Arfacem spectare, ex sequentibus est manifestum. Verum ego, qui potuerit appellari Μηδίας ὑπαρχος hic Arfaces, non video: praeterea τῆς ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν Καππαδόκην συμβολῆς quis alius ullam fecit mentionem? Quare probabilius existimo, dum certiora promantur, haec esse a Luciano, fabularum artifice perquam idoneo, vel conficta, vel ex comoedia nova derivata. HEMST.

in Schol. Ἀνεκαλεῖτο) Exhibui manum doctiss. Solani: apparet tamen explicare Schol. voluisse ἐαυτῷ ἐπιμέμμετο τῆς τ. HEMST.

Pag. 224. l. 1. Κιθαιρῶνα) De Cithaerone pauca tetigi ad Δ. Ἐν. VIII, § 1. Hic autem Eleutherarum urbis situm accurate definit: nam Thebis per Plataeas iter facienti in regionem At-

nicam superandus erat Cithaeron, qua parte demissior flexu-
que leni interruptus viam planiorem ostendebat. Herodoto
vocantur αἱ ἐκβολαὶ αἱ Κιθαίρωνίδες, αἱ ἐπὶ Πλαταιῶν φέρουσι,
τὰς Βοιωτοὶ μὲν τρεῖς κεφαλὰς καλέουσι, Ἀθηναῖοι δὲ Δρυὸς κε-
φαλὰς IX, c. 27. Apud Thucyd. II, c. 24, Plataeenses, qui
de nocte obsessa urbe eruperant, ut hostes fallerent, viam,
quae Thebas ferebat, ingrediuntur, simulque vident τοὺς Πε-
λοποννησίους τὴν πρὸς Κιθαίρῳ καὶ Δρυὸς κεφαλὰς τὴν ἐπ' Ἀ-
θηνῶν φέρουσαν μετὰ λαμπάδων διώκοντας. Ad ipsum Cithae-
ronis pedem, superatis angustiis, occurrebant Eleutherae,
campusque urbi subiectus, Oenoën Atticae pagum, ut ex Har-
pocrate constat in Οἰνῶν, contingens: qua de re diligenter,
ut solet, Pausan. I, p. 93. Ideo memorat Arrian. 'A. A. I, pag.
18, Thebarum τὰς πύλας τὰς φέρουσας ἐπ' Ἐλευθέραις τε καὶ
τὴν Ἀττικὴν cum his consentiunt, quae scribit Strabo IX,
p. 631 B: 582 C. Soli Aristophanis Scholiastae ad Acharn. v.
242, quae ceteris Ἐλευθέραις, dicuntur unius literae discrimine
Ἐλευθραι, πόλις Βοιωτίας haud inepte, si quis attendat ad vul-
gatam nominis originem, quam fluxisse docet Stephanus ἀπὸ
Ἐλευθῆρος τοῦ Ἀπόλλωνος matrem, si quis scire desideret, Ae-
thufam Neptuni filiam indicabunt Pausan. IX, c. 20, & Schol.
Hesiodi ad Theog. v. 54, Μνημοσύνη γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος με-
δέουσα digna est, quam ex ed. Trincavelli Ven. proferamus
integriorem, annotatio: Ὁ δὲ Ἐλευθῆρ ὄνομα πόλεως ἐστὶ τῆς
Βοιωτίας ἀπὸ τινος βασιλέως αὐτῆς τῆς πόλεως οὕτως ὀνομα-
σμένου, υἱοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Αἰθούσης τῆς Ποσειδῶνος. Ἔστι δὲ
καὶ ὄρος, ὡς φασιν, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἥρωος. Οὕτω δὲ λέγεται, ὅτι
ἐκεῖ ὁ Διόνυσος τῆς μανίας ἐπαύσατο καὶ ἡλευθέρωθη. Inde Bac-
chus Ἐλευθῆριος, Hesychio teste, nisi praeferatur Ἐλευθερεὺς,
& Eleutheris cultus & Athenis: eo enim sacra Dei primum
magno Atheniensium malo reiecta, deinde oraculi testimonio
commendata Pegasus Eleutheris traduxit: quae ab antiquo
Comici enarratore enucleatius exposita Pausaniae non parum
lucis afferunt I, p. 7, 93. Merito autem imprudentissimae te-
meritatis accusandus Ismenodorus, qui Thebis Eleusinem pe-
tens periculosum iter nullo fere comitatu suscepit: erant
enim haec loca, quae Cithaeronem adiacebant, idque iam o-
lim ab heroum usque aetate, latronibus infesta: nunc eo ma-
gis, quia sub hoc ipsum tempus Attici Boeotique fines conti-
nuis bellis fuerant devastati. In Dicaearchi Excerptis praeci-
pua habet commendationem via, quae Oropo ducit Tana-
gram παντὸς καθαρεύουσα τοῦ ἀπὸ τῶν κλώπων (ita legendum,

non κλοπῶν) φόβου· quod scilicet rarum alias illo in tractu. Paulo post, qua Plataeas itur Tanagra, ὁδὸς ἡσυχῇ μὲν ἔρημος καὶ λιθώδης, ἀνατείρουσα δὲ πρὸς τὸν Κιθαिरῶνα, οὐ λίαν δὲ ἐπὶ σφαλῆς· si non alio, quam ad latrocinia possit referri, ut videbatur H. Stephano, scriberem potius, λίαν δὲ ἐπ. vel οὐ λίαν δὲ ἀσφαλῆς· nunc sensu diverso intelligendum arbitror, quamvis in Cithaeronem erigeretur, praecipitiis tamen non valde fuisse periculofam. Apud Diogen. L. II, 136, Menedemus, Alexini uxorem comitatur ἐκ Δελφῶν ἕως Χαλκίδος εὐλαβουμένην κλωπείας τε καὶ τὰς καθ' ὅδον ληστείας· hoc iter praeter aduertum Cithaeronis latus erat faciendum. HEMST.

ead. l. 2. Ἐλευθερὰς) Athenas Thebis petenti pagus hic, caede Persarum nobilis, in via erat, qui locus, regnante tum Philippo aut Alexandro, latronibus infestior erat. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπήγετο) Mf. ὑπήγετο. BOURD.

ead. l. 4. Φιάλας — καὶ κυμβία) Iunxit Demosthen. in Mid. pag. 628 E. Διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖ κυμβία καὶ ῥυτὰ καὶ φιάλας ὀνομάζων· iterumque pag. 625 A. Midias ad iter secum portat χλανίδας καὶ κυμβία καὶ κάδους. Vid. Athen. XI, p. 482 A. & qui vel illum, vel eosdem, quos ille, Grammaticos exscripsit, Macrobi. Saturn. V, 21. HEMST.

ibid. Κυμβία) Εἶδος περικεφαλαίου, πλοίου, καὶ ποτηρίου. duas ultimas species habet Hesych. BOURD.

ead. l. 5. Ὁ δὲ Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἦδ' ἡ, καὶ νῆ Δί', οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ἤχθετο) Latinus interpres: *Arfaces autem (senior enim iam erat per Iovem pro barbarico illo ritu facie non inhoneste) graviter ferebat.* Abhorret a Graecae linguae genio haec locutio, οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ut & ab indole Latinae linguae, *pro barbarico ritu non inhonesta facie est.* Aliter interpungendum est, si velis Lucianum emendate & humane locutum esse; sic autem distingue: οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν, εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο, *non illiberali facie, barbaro more ferebat aegre, ut solent barbari:* hoc est εἰς βαρβαρικὸν, quod non male verterunt, *barbarico ritu*, sed male coniunxerunt cum facie. Sic εἰς τὸ ξυμμαχικὸν apud Thucyd. lib. 6 est *pro societate inita.* Paulo ante κυμβία sunt pocula cymbae forma. Coniungit ea quoque cum phialis Demosth. Orat. in Mid. GRAEV. De Thucydidis illa phrasi εἰς τὸ ξυμμαχικὸν iure merito dissentit eruditiss. Dukerus, quem vide ad VIII, 9. HEMST.

ead. l. 7. Ἡγανάνττει πεζὸς βαδίζων) Persis enim nobilioribus vel tantillum sine equis in via conspici infamiae dabatur.

V. Xenoph. Cyrop. L. IV, & VIII extremo: quod & apud Medos obtinuisse a vero non abhorret: immo ab iis mutatus erat Cyrus. V. L. I. SOLAN.

ead. l. 14. Τὸν Ἀρσάκου κοντὸν) Eleganter describit congressum Parthi equitis & Thracis pelrasiae. Scythae, Parthi, Sarmatae, Alani praelongis ex equo contis pugnabant: ideo *κοντοφόροι*, pro quo prave scribitur *ἀκοντοφόροι* apud Dion. Cass. XL, p. 127 C. ut manifesto liquet ex p. 130 E. eorundem meminere in describendo infelici cum Parthis Craffi proelio Plutarch. in Craffi. p. 558, 559, & Appian. de B. Parth. pag. 240, 241, ubi reperies ista Lucianeae phrasi proxima, *πῶδας διαμπαῖς προσελημένους πρὸς τοῦδαφος* quemadmodum in Philopoeum. p. 359 B. *διελαύνεται διαμπερές ἑμοῦ τοὺς μηροὺς ἑκατέρους ἐν μεταγκύλῳ* confer Suidam in Ἑξέσχῃ. *Pondera conti Sarmatici* Silius habet XV, 687, ubi plura suppeditabit eruditiss. Drakenborch. Talem equitum ornatum pugnandique morem usu docti adsciverunt postea Romani, ut constat ex Arriani Tacticis. HEMST.

ibid. Οὗτος δὲ ὑποβαίς τὴν σάρισσαν) Cogitabam olim οὕτως δὲ ὑποβαίς τὴν σάρισσαν αὐτὸν τε διαπείρει καὶ τὸν ἵππον, sic vero subiecta *sarissa* ipsum & equum perfodit: sed nunc coniecturae praefero lectionem Mf. αὐτὸς δὲ ὑποβαίς. GRAEV.

ibid. Σάρισσαν) *Sarissam* vocat etiam Latine Liv. XXXVII, 42, 2, & *Sarissophoros*. SOLAN.

Pag. 225. l. 2. Εἰκοσάπηχυν — κοντὸν) Longioribus equites usos esse hastis non ignoro, quod & nummi Castoris & Pollicis ostendunt, & locus a Suida v. *Δόλιχον* allatus. Verum longe humanam mensuram haec excedit. Apud Polyaeum Strat. II, p. 146 C. tamen memorantur sarissae XVI cubitos longae. SOLAN.

ead. l. 11. Ὁ δὲ γὰρ Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης) Angl. *Ἡρώδης*. BOURD. De Oroete satrapa, qui Polycratem cruci affixit, Noster in Ἐπιστ. cap. 14, de quo Herodotum consule III, 130. — Sed quis hic sit privatus, haud facile expiscabere. Post necem enim Polycratis, cum aliquamdiu Oroetes satis prospera usus esset fortuna sub magis, Dario iam imperante, per proprios satellites occisus est. De alio itaque hic Lucianus. Sed quo pacto *ἰδιώτης*, qui supra Armenius dictus est, hoc est, Armeniae rex aut satrapa? Corruptum locum censeo; nisi forsan privatus aliquis Oroetes exstiterit mollitiae insignis, de quo mihi non constat. SOLAN. Fateor structuram esse verborum talem, quae mendae suspicionem facile commoveat. Parvula muta-

tione lenius oratio procedet: ὁ δὲ γε Ὀροίτης ὢν ιδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τῷ πόδε οὐδ' ἐστάναι χαμαί, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο: quamquam ne sic quidem illud ιδιώτης fatis placet; videtur enim huiusmodi quiddam sententia postulare: ὁ δὲ γε Ὀροίτης ἰππεύειν εἰθὺς καὶ πάνυ ἀπαλὸς &c. alioquin ιδιώτης addiderit, ut Oroeten privatae conditionis nota distinguat ab Arface, qui magnae dignitatis ac Mediae praefectus. Quod autem in uno alteroque libro scribatur Ἡρώδης, non alia ratione factum est, quam qua Parthorum rex Orodes, a quibusdam Ἡρώδης, a Polyaeo VII, 41, & Plutarcho in Anton. p. 930 F. 932 D. Ἡρώδης appellatur. Ceterum Medorum Persarumque morem, quibus, praesertim si liberi locique honestioris essent, in publicum prodire, nisi equo vectis, paene fuit turpe, iam Brisslonius annotavit de R. P. lib. III ex Xenophonte: eo parasitus Libanii spectavit Decl. VII, pag. 317 C. ὅτε καιρὸς ἐπὶ δεῖπνον ἐκάλει, τρέχειν ἐπενόησα κατὰ τοὺς Μήδων ἀλάζονας ὁ πάντα περιττός, καὶ ἐφ' ἵππου στείλαμενος εὐτρέπῳς οὕτως ἐπείγεσθαι παρὰ τὸν κεκληκότα. De Parthis, qui istos vitae cultu imitabantur, Iustin. XLI, 3: *Equis omni tempore vestantur: illis bella, illis convivia, illis publica ac privata officia obeunt: super illos ire, consistere, mercari, colloqui.* Hac tamen consuetudine labefacti pedes sic debilitabantur, ut firmo stabilique gressu incedere non possent: cuius virii causas in Scythis, illis praecipue, qui sedibus incertis vagantur, explanavit Hippocrat. περὶ A. F. T. pag. 292, 293: Ἰπὸ τῆς ἰππασίης, inquit, αὐτοὺς κέδματα λαμβάνει, ἅτε αἰὲ κρεμαμένον ἀπὸ τῶν ἵππων τοῖς ποσίν· ἔπειτα ἀποχωλοῦνται, καὶ ἄλκονται τὰ ἰσχία. De Hunnis, quos negat Zosimus IV, p. 224, εἰς γῆν πῆξαι τοὺς πόδας οἷους τε εἶναι ἐδράϊως, plura docent ad Amm. Marcellin. XXXI, c. 2, H. Valesius, & Sirmond. ad Apollin. Sidon. Carm. II, v. 226. Etsi vero Armenium supra dixerit Oroetem, Μήδους πάντας tamen hic commemorat sub eo nomine complexus, quod fieri saepe solet, Persas, Parthos & Armenios moribus vivendique genere non admodum diffimiles. HEMST.

Pag. 226. l. 7. Ἐτερπόμεν ἐν αὐτοῖς) Scribi potuisset ἐτερπόμεν ἐπ' αὐτοῖς, qua de re notavimus ad Nigr. pag. 33 l. 3. sed nec minus commode retineas hoc in loco ἐν αὐτοῖς illa enim particula nonnunquam eiusmodi verbis adstruitur. Lucian. de Gymn. in fine: οὐ πάνυ ἀρεσκόμενος ἐν τούτοις. Julian. Misop. pag. 338 A. εὐφραϊνομένους ἐν τοῖς μέλεσι. Micyllus & Benedictus intellexerunt, inter illos sedens, omnino perperam. HEMST.

ead. l. 9. Βλεψίας .. Δάμπις .. Δάμις) Aut obscuri, aut ficti homines. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐκ Πειραιῶς) Angl. Πίσης. BOURD.

ead. l. 13. Ὁ δὲ Δάμπις δι' ἔρωτα Μυρτίου &c.) Scortum nobile huius nominis in deliciis habuit Ptolemaeus Philadelphus, ut narrat Athen. lib. XIII. Sed puto, non fuisse eandem illam meretricem, quae Lampidi causa mortis fuit, si rationem temporum habuit hoc loco Lucianus; vel dicendum foret, Ptolemaeum vetulis fuisse delectatum. Nam commorientem Lampidi illi Diogenem facit Lucianus, qui simul ad inferos descendebant: Diogenes autem, ut ait Laërtius ex Demetrio in Homonymis, eodem tempore mortuus est, quo Alexander, hoc est, Olympiade 114. Philadelphus vero regnare coepit circa Olympiadem 123. Computa, & invenies, non potuisse Myrrium illam Lampidis minorem fuisse annis 50 regnante Philadelpho. PALM.

ead. l. 14. Ἀθλιος ἐλέγετο ἀποσκληκέναι) Ὁ ἀθλιος est scribendum, ut paulo post ὁ μάταιος, vel ἀθλιός: alterutrum venustas orationis Graecae flagitat. Proprie vero λιμῶ ἀποσκληκέναι nam fames extenuatum corpus contabescit; atque adeo *fame miserum in modum emori*. De formula loquendi, ipsoque hoc loco, tractat H. Stephan. Th. G. L. T. III, p. 816. Alciphronis quae ponit verba, suppeditaverat Eustathius ad II. Ψ, p. 1295, v. 39. nunc Bergleri curae debemus, ut propius inspicendi sit copia: exstant scilicet lib. III, Ep. IV, sed paulum aliter, quam fecerat Eustathius, distincta: ἐγὼ δὲ ἀποσκληκῆναι κινδυνεύω, τῷ λιμῶ κεντούμενος· sequitur inferius, ὡς νῦν ἐγὼ σοὶ αὐτὸς ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρός. Verum Epistola priorē, quod magis ad Lucianum accedat, legitur, μὴ δ' ἂν φθάνοιμι λιμῶ κατασκληκῆναι· ut vir Graece callentissimus egregie restituit. Grammatici simpliciter exponunt ἀποθανεῖν. Hesych. Ἀπέσκλη, ἀπέθανεν· Ἀποσκληκῆναι (leviter vitiatum in Suida, Ἀποσκληαῖοι) ἀποξηραίνουσι, ἀποθάνουσι· ubi reponendum ἀποξηραίνουσι, ne Stephanum audiamus, qui tantilla menda deceptus τῷ ἀποσκληκῆναι significationem activam tribuere non dubitavit. Ea virtute Comicus Vesp. v. 160: mihi Delphis oraculum consulenti Deis respondit, Ὅταν τις ἐκφύγῃ μ' ἀποσκληκῆναι τότε. Ratio non dissimilis est in ἀναθῆναι, ἀφαναθῆναι. Aristoph. Ecclesiaz. v. 146, Δίλει γὰρ, ὡς εἰπεν, ἀφαναθῆσομαι· &c. ἐπαφαναθῆναι γελῶντα Ran. v. 1121. Athen. VII, p. 290 E. τοὺς ἀκρωμένους ἐποίουν ἐπιλαθνομένους τῶν τροφῶν διὰ τὴν ἡδονὴν ἀφαναθῆναι· lib. IX, p. 401 F. ἵν' οὖν μὴ καὶ σὺ ζή-

τῶν τὸν σύαγρον ἀφανανθῆς poterat scripsisse, ἀποσκαίης. Ta-
ceo confignatam a Scholiaste variam lectionem in Sophoclis
Philoct. v. 951, Ἄλλ' ἀνανοῦμαι pro ἄλλ' αὖ θανοῦμαι. HEMST.
in Schol. col. 2. l. 3. Κατεξηρᾶσθαι) Virium ed. A. κατεξήρα-
σθαι correxerat etiam Matth. Sladus. HEMST.

Pag. 227. l. 2. Ἀποθάνοιεν) Ita recte L. In reliquis ἀποθάνοι
sed omnes interrogari ab eo praestat. Ne dicam incertum, ad
quem referas, si unum tantum interrogantem facias. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁμοῦ) Versionem purgavimus interpretum erro-
re, quibus ὁμοῦ ἔχειν ἅπαντα χίλια fuit, talenta mille habere
coacturata. Frequens apud Atticos ὁμοῦ numeris adiunctum,
& significans circiter, admodum: ut in illo Demosthenis loco in
Aristog. pag. 836 B. quem annotavit Harpocr. in Ὁμοῦ Εἰς τὸν
ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι ubi Wolfius a Valesio repre-
hensus, quod omnino reddidisset. Habet autem ideo potestatem
eam, quia τοπικὸν est Atticis, sive adverbium locale; neque
minus, ut solet hoc genus, χρόνου δηλωτικόν. Τὸ ὁμοῦ, inquit
Schol. Aristoph. ad Equit. v. 245, λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ
ἑγγύς: quod autem addit, ὡς καὶ ἐν Εἰρήνῃ, καὶ μὴν ὁμοῦ ὅτιν
ἦδε, omnino declarat, nunc una vocula plus, quam oporteat,
in ea fabula legi v. 512, καὶ μὴν ὁμοῦ ὅτιν, ἦδ' ἑγγύς: eieclo
Scholio vel rescribendum est, quod antiquus enarrator prae-
bet, vel cum Mf. Vatic. ὁμοῦ ὅτιν ἦδη. Vide L. Bos Obs. Crit.
c. IV, p. 14. Non aliter usurpant ὁμοῦ τι, de quo If. Casaubon.
ad Strab. VI, p. 425. Verum hoc in loco male vulgo verti Lu-
cianum iam ante nos observavit L. Bos Anim. c. VII, p. 34.
HEMST.

ead. l. 5. Ὁκτώκαιδεκάετις) Iuveni illi octodecim annos nato.
BOURD.

ead. l. 10. Ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου) Haec tam
prope sententia verbisque absunt a Thrafonidae querela in
Menandri Μισοιμένῳ, ut, quin Lucianus fuerit imitatus, du-
bitari ferme non possit. Comici locum debemus Arriano in
Epiet. III, pag. 351: Παιδισκαρίον με καταδεδούλωκ' εὐτελές,
Ὅτι οὐδεὶς πώποτε τῶν πολεμίων —. Pro ἀτελές oportere legi
εὐτελές, quia continuo sequitur, παιδισκαρίου δούλος εἶ, καὶ
παιδισκαρίου εὐτελοῦς, ut recte viderunt Wolfius & Bergle-
rus ad Alciph. II, p. 271, non coniectura est, verum certa
fide constat ex Clem. Alex. Strom. II, p. 463, τὸν γὰρ κομικὸν
ἠκέϊον Θρασυίδην ἄλλη σκηνῇ, Παιδισκαρίον με, φησὶν, εὐτε-
λές καταδεδούλωκεν. Est etiam παιδισκαρίον εὐτελές in Al-
ciph. III, Ep. 27, pro quo Noster τὰ τυχὸν παιδισκαρίον. Ut

αὐτὴν ἐπίπλαστα δάκρυα, sic in eodem Menandri *μισομένην*, Ἀπαμφιστὶ γὰρ τὸ κατὰπλάστον τοῦτο μου (ἀν σου;) καὶ λαθάνειν βουλόμενον ἢ μέθῃ πότε; quae a Suida conservata v. Ἀπαμφιστάρτες, in Comici Reliquiis Clericum fugerunt. HEMST.

ead. l. 11. Ὁ μὲν Βλεψίας αὐτὸς, ἑαυτοῦ κατηγορεῖ φθάσας, πολλὴν τὴν ἀνοίαν) Dele duo commata, ut loquuntur, post αὐτὸς & φθάσας, quae in omnibus editionibus conspiciuntur, & interpretare: prior ipse se accusavit mulierae dementiae. GRAEV.

ead. l. 15. Παρέσχοντ' ἑ στένοντες) Amabo, quid hic loci est τῷ τε. Nec id profectum est a Luciano, qui scripsit, *τερπικλὴν παρέσχον τότε στένοντες, attulerunt mihi voluptatem tunc gementes*. GRAEV. Παρέσχον τότε W. ed. uti & Graevius vidit esse legendum, & secutus est deinceps cl. Hemsterh. SOLAN.

Pag. 228. l. 4. Ἀρα τὸ φίλτρον) Quamvis edd. consentiant, non tamen dubito, quin melius sit ἄρα τί φίλτρον. HEMST.

ead. l. 5. Ὑπέρηρον) Vid. Dial. VI, § 2, ubi omnes edd. recte ὑπέρηρον, cum P. B. & Fr. hic peccent: eademque opera elegantissimam decrepiti senis descriptionem habebis. SOLAN.

ead. l. 15. Βίον ἀπορον ἀπὸ κ. καὶ ὁ.) Nota piscatorum pauvertas, & proverbio dictus ἀλίων βίος: ea de re quaedam observans Burmann. ad Ovid. Met. III, 585, hunc etiam Luciani locum attulit. Dicaearch. de Anthedoniis: ἀλίεις ἀπ' ἀγκίστρων καὶ ἰχθύων, ἔτι δὲ καὶ πορφύρας καὶ σπόγγων τὸν βίον ἔχοντες. HEMST.

Pag. 229. l. 4. Ἡδὺ) Euripidis putem. Vide Iphig. Aul. v. 1250 & 1218, & Hec. M. v. 281, & Fragm. Grot. p. 47. SOLAN.

ead. l. 6. Μαιρακισμὸς πρὸς τὸ χρ.) Budaeus C. L. G. p. 934 interpretatur, Ita mortem horres, ut adolescens. Non credo eiufmodi potestatis exemplum aliud certum proferri posse: longe diversum est apud Graecos *μαιρακισμός* πρὸς τινα, atque ex illo genere, quod facilius intelligatur ab homine perito Graecae proprietatis, quam exacte vertendo explanetur. Ibi dem aberravit vir magnus in istis Plutarchi, ὥσπερ Ἰσοκράτης καὶ Ἀναξίμενης τοῖς σοφισταῖς *δραμαιρακισμῶν*: quod non est, quasi apud Sophistas glorians, & sese iactans adolescentis licentia; sed, cum Isocrate atque Anaximene Sophistis iuveniliter ac iactabunde contendens concertansque. Illa vis in compositis ex δια verbis saepe viros egregie doctos fefellit. HEMST.

ead. l. 7. Τὶ οὖν ἂν τις λέγει) Una vacula hic auctiores sunt editiones veteres, legentes, τί οὖν ἂν τις ἐτι λέγει. Ceterum quis aures Graecae phrasi assuetas habens, non illico offen-

datur audiens, *Τί οὖν ἂν τις λέγει*, nec soloecum deprehendat? Non puto ita scripsisse tersissimum scriptorem, qui haud dubie dedit *λέγει*. Id genius huius linguae postulat. Sensus autem, *Quid igitur quis amplius de iuvenibus dicat, ubi id aetatis homines vitae amantes sunt?* Adiecta particula *ἂν*, praecipue in interrogationibus, sed & in aliis loquendi formis, vel Praesens Optativi, vel Imperfectum, Aoristumve Indicativi, vel etiam Optativi exigit. Quoties *τί γὰρ ἂν πάθοιμι* in hoc scriptore? Sed & statim Dial. sequentis initio, *Τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις*, Ceterum non iam amplius dicere possis. & sub finem Dial. XXX, *οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἂν* & hunc in modum millies alibi. Imperfectum ita habes in Contempl. cap. 4, *Ἥ τίνος γὰρ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἂν*; Aoristum in Necyomantia cap. 17, *εὐ οἶδα, ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν*. paulo post, *πολλῷ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας*. Vide, quae supra notavimus. IENS. *Λέγει* cl. Iensius & B. 2. In reliquis prave *λέγει*. SOLAN. Gataker. ad Antonin. IV, § 50, Luciani verba proferens posuit *λέγει* certe *λέγει* vel *λέγη* scribendum est. HEMST.

Pag. 230. l. 1. *Ὅμοια*) Melius Ms. *ἅπανσι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὅμματα κενά*. Vulgo, *ὅμοια τὰ ὅμματα κενά*. GRAEV. *Ὅμοιως* omnino scribendum cum ed. I. & Mss. Gr. P. & L. pro vulgato *ὅμοια* minus concinno; quod & Vorstium acute coniecisse video. SOLAN. *Ὅμοια τὰ ὅμματα κενά*) Credi poterat excidisse καὶ propter similitudinem pronuntiandi, καὶ κενά sed praeferrī non aegre fero *ὁμοίως* a Codd. adiutum. Apoll. Rh. II, 254, Phinei vocat *κενὰς γλήνας*, id est, interprete Scholiasta, *τοὺς κενούς καὶ τυφλοὺς ὀφθαλμοὺς*, ut Oedipi *vacuos oculos* Stat. Theb. I, 53, & *vacua ora leonum* VII, 276. HEMST.

ead. l. 2. *Μόνον δ' ἐκί*) Ms. *κεναὶ μόναι χῶραι*. BOURD.

ead. l. 3. *Τίς δ' Φινεύς ἦν, ἢ τίς δ' Λυγκεύς*) Phineus fuit vates oculis captus: vid. Apollod. Biblioth. lib. 1. Lynceus *ὄξυδερκής* Stat. Eurip. Med. GRAEV.

ead. l. 7. *Ὅποτε ἀνὴρ &c.*) Uno ductu in Fl. ed. & Ms. Ox. ἢ *ὁ γυν. ἀμείνων ἦν*, quod non probo. Scrupulus tamen restat, quod haec duo non eodem modo effert; nam post *ὅποτε ἀνὴρ ἦσθα* quis non putet dicturum ἢ *ὅταν γυνή*, quo ferme modo *Ἀλ. c. 19*. Verum Lucianus stilius est. Vide *Προμ. c. 4*: *εἰς ἀπρόασιν σοφιστικὴν, οἷος εἰ συ πανουργότατος ἐν τοῖς λόγοις* & alia multa, quae taedium afferrent, quaeque lectorem monitum semel non latebunt. SOLAN.

ibid. *Ἥ δ' ἡ γυναικίος*;) Malim, ἢ *ὅποτε γυνή* τὸ δ' *γυναικίος*

ex sequentibus hinc repetitum videtur: ἀμείνων &c. ὁ γυναι-
κῆτος. GUYET.

ead. l. 9. Καὶ δεσπίζουσι) Dixi alibi. BOURD.

ead. l. 14. Μηδΐας) Legendi omnino versus, quos tangit,
apud Euripidem ipsum in Med. a v. 230 ad 251, quorum hic
finis: — ὡς τρίς ἂν παρ' ἀσπίδα Στῆναι Δέλομαι ἂν μᾶλλον, ἢ
τεκεῖν ἅπαξ. SOLAN.

Pag. 231. l. 4. Οὐδ' ἐν γαλεπὸν, ᾧ Τειρεσία.) Interpres: nihil
acerbi, Tiresia: immo, non grave est quod quaero, seu, difficile
explicatu. Sic in Βίῳν πράσσει, χαλεπὸν μὲν οὐδ' ἐν, nil grave est.
GRAEV.

ead. l. 11. Καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν) Potest ferri. Censeo
tamen Lucianum scripsisse, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάκῃσαν, mam-
mae marcuerunt, mammae factae sunt pannosae, ut Martialis lo-
quitur. GRAEV. Pro ἀπετάθησαν censet cl. Graevius scriben-
dum ἀπετάκῃσαν, marcuerunt, cui sententiae subscribo. Con-
trarium enim τῷ ἀποτεινῆν hic innuitur. Nam si Tiresias ex
femina denuo factus est mas, oportuit quoque mammarum
tubera fieri contractiora; cum mammae potius in feminis sint
ἀποταθεῖσαι, distentae, extensae. Statim D. XXX, ἀποταθεῖς di-
citur is, qui porrectus iacet: 'Ο δὲ τύραννος παρὰ τὸν Τιτυδὸν
ἀποταθεῖς &c. IENS. Ἀπετάκῃσαν Graevio obsecuti pro ἀπε-
τάθησαν scripsimus, quod in omnibus impr. & Ox. Cod. est.
SOLAN. Quod ante vulgatum fuit, ferri nullo modo potest.
Graevius quin felici coniectura ipsam Luciani vocem fuerit
affecutus non dubito*: quam ob rem, etsi pro corrupto stent
libri veteres, congruentis tamen ad sententiam verbi potio-
rem esse rationem habendam censui. Corn. Cels. II, c. 8: Mu-
lieri gravidae si subito mammae emarcuerunt. HEMST.

Pag. 232. l. 5. 'Οπὸτ' ἀκούσης ὄρεα ἐν γυναικῶν ἐγένοντό τι-

* Nunc ut dubitem faciunt, quae perquam ingeniose pro vulgata
lectione scripsit ad me politissimus Gesnerus: eummet ipsum audi
causam hanc agentem. Certatim viris doctis placuit ἀπετάκῃσαν, quod
ipse eius restituendi auctor Graevius vertit, emarcuerunt, pannosae factae
sunt. Sed hic nondum viri character erit, verum vetulae aut aegrotae. Quia
retinendam puto scriptionem constantem omnium, qui usquam sunt, libro-
rum ἀπετάθησαν, extensae sunt, non in longitudinem dependentem, sed
crati pectoris intentae, ut nihil ibi laxum, nihil pendens relinqueretur. Ita
collis ἀποτεινεται, sive extenditur, cum solo aequatur: unaquaeque enim
linea curva, sive arcus circumscribens collem illum extenditur, & fit recta;
certe ad rectam magis accedit. Haec ille: quibus si vetusti scriptoris
ad usum eum verbi ἀποτεινέσθαι firmandum auctoritas accederet, iam
sublata foret omnis dubitandi causa, HEMST. in Add.

ves;) Perspicuum est, hic intercidisse ὥς vel ὅτι requiritur enim, ὁπότ' ἂν ἀκούσης ὥς (vel ὅτι) ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ἐγένοντο τινες; Tunc igitur nec alia etiam ita facta fuisse credis, ubi quasdam ex feminis legis factas fuisse aves? Similiter vocula, vel ὥς, vel ὅτι, excidit, mea quidem sententia, ex loco Aeliani in elegantissimo illo libri XII capite 1 de Aspasia; de qua, invitissimo animo adventitium corporis cultum, quo magis placeret, sumente, ita legitur, Πατισθεῖσα δὲ πρὸς ἀνάγκην ἐνέδν, καὶ εἶπε τοῖς ἐπιτάγμασιν, ἀλγοῦσα ὅμως, οὐ παρθενικὰ, ἀλλ' ἐταιρικά πράττειν ἐβιάζετο. Verba haud dubie luxata, quaeque vulgaris interpres ad lubitum intorsit. Verum sensum Aeliani scribentis fuisse hunc existimo, *Alapis vero percussa, coacta induebatur, & cedebat imperatis, dolens tamen, se talia cogi, quae meretricem, non ingenuam virginem decerent.* Legendum ergo, ἀλγοῦσα ὅμως ὥς οὐ παρθενικὰ, ἀλλ' ἐταιρικά πράττειν ἐβιάζετο. Videtur autem oscitabundus descriptor, ubi scripsisset ὅμως, insuper habuisse ultimam huius vocis syllabam denuo scribere. Ὡς pro ὅτι passim scriptores, & Aelianus aliquoties; ut lib. VIII, c. 2, ὥς ἦν φιλοχρήματος ὁ Σιμωνίδης, οὐδεὶς ἀντιφύσει & alibi. Lucianus quoque innumeris locis; ut in Hermotimo c. 24, *Ελεγε ὥς ξύμπαρτες ξένοι εἶεν adde c. 16, 27, 37, 38, 46, 79. Hunc particulae ὥς usum notavit quoque Thomas Magister, ac post eum H. Stephanus. IENS.

ibid. Ὁρνεα) Ante ὄρνεα τὸ ὥς forte hic desideratur. GUYET. Mihi, quod Guyeto, placuerat, ὥς similitudine forte praecedentium literarum oppressum: Halc. p. 130, ὥς ἐξ ὀρνέων γυναικῆς ποτε ἐγένοντο. Ceterum τὴν Ἀνδρῶν, ἢ τὴν Δάφνην, ἢ τὴν τοῦ Λυκάρορος θυγατέρα structurae orationis aliena vix putarem esse Luciani, nisi succederet Menippi responsum, ἢν πον κἀκεῖναις ἐντύχω, quod ipso nomine fuisse designatas videtur indicare: nunc σύγχυσις quaedam est constructionis statuentis, cuius ordo legitimus foret, ὁπότ' ἂν ἀκούσης τὴν Ἀ. ἢ τὴν Δ. ἢ τὴν τοῦ Λ. θυγατέρα ἐκ γυναικῶν ὥς ἐγένοντο, ἢ δένδρα, ἢ θηρία. HEMST.

ibid. Ὅτι) Coll. & P. In reliquis deest. SOLAN.

ead. l. 6. Τὴν Ἀνδρῶν) Ad τὸ πιστεύεις referendum. GUYET.

ead. l. 13. Ἐριν) Vid. Ovid. Met. III, 316. SOLAN.

ead. l. 15. Τῶν θεσμάτων) Id est, divinandi arti adhaeres; eam amplecteris, probas. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 1. Βλάνα) Totidem verbis apud Etymol. & Suidam exstant. HEMST.

Pag. 233. l. 1. Μὴδ' ἐν ὕγιᾳ λέγειν) Non ita penitus veterum

animos obfederat superstitio, quin varibus mendacii crimen saepe fuerit obiectum, praesertim a poetis scenicis, quibus mira libertate licuit religionem ipsosque Deos vel cothurnatis sententiis castigare, vel comicis salibus irridere. Ideo dicti frequenter ἀλαζόνες, qui se scire, quae prorsus ignorarent, luctri fallendique causa profiterentur: quam opprobrii notam plerisque saltem convenire non negat Aristot. Ἠθ. Νικ. IV, c. 7. Aristoxeni Selinuntii versus in Hephaest. Ench. p. 25, Τίς ἀλαζονείαν πλείστην παρέχει τῶν ἀνθρώπων; τοὶ μάντιες. Illum imitatus fuit Epicharmus; vide Poll. IX, 82; Epicharmum Ennius apud Cicer. in fine lib. I de Divin. De Luciano non est quod miremur, si hominum illud genus odio prosequatur. Frequens autem, mendaces dici μηδὲν ὑγιὲς λέγειν. Dinarch. p. 96, v. 18, Οὕτω Δημοσθένης τῷ ψεύδεσθαι καὶ μηδὲν ὑγιὲς λέγειν ἐτοιμῶς χρῆται. HEMST.

ead. l. 7. Ἐμέλησας) Ἐμέλισας. GUYET. Pro ἠμέλησας, quod nihili est, & omnes tamen obsidet editiones, scribe ἠμέλισας. Si tu, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfecisti, nosque omnes concidebas, quid Ulysssem accusas? μαλίζειν est membratim concidere. Ajax furore percitus pecudes iugulabat, & cum in illas grassaretur, putabat se Graecorum obtruncare duces. Res nota. Vide Sophoclis Aiaceum flagelliferum v. 297 & seq. In Mss. tamen legitur ἠμέλλησας, quod si quis malit, non repugnabo; subaudiendum autem φονεύειν, nos etiam occisurus eras. Statim cum Agamemnon dicit, Aiaceum noluisse apud inferos alloqui Ulysssem, respicit ad Homerum, quem vide Odyss. Λ. v. 543 & 526; sicut & quae inferius de Theti arma in medium ponente narrat Agamemnon, ex eodem loco petita sunt, v. 545. Quod addit postea de Troianis sententiam ferentibus, & quae respondet Ajax, novi, quae me damnarit, intelligenda sunt ex versu sequente Homeri: Παιῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Πάλλας Ἀθήνη. De hac conqueritur etiam apud Sophoclem in laudata fabula. GRAEV. Pro ἠμέλησας, quod nihil est, & tamen omnes occupavit editiones, coniecit ὁ πᾶν Graevius scribendum ἠμέλισας, hoc sensu: Si tu, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfecisti, nosque omnes concidebas, quid Ulysssem accusas? Ajax enim furore percitus pecudes iugulabat, & cum in illas grassaretur, putabat, se Graecorum obtruncare duces. Ego tamen praefero lectionem, quam Mítos habere testatur vir cl. modo laudatus, sc. ἠμέλλησας, ut subaudiatur φονεύειν ex praecedenti, h. e. interfecturus eras. Simili plane modo locuti sunt alii. Dio Chrysost. Or. LXIV de Alexandro:

Ἀπέκτεινε δὲ Κλεῖτον τὸν σοφὸν, . . . καὶ διδάσκαλον Κελλιάδην, καὶ Ἀριστοτέλην ἐμέλλησε, καὶ Ἀντίπατρον ἐβουλεύσατο. Julian. Or. I, p. 33, ὅν τοὺς μὲν ἀνῆρκε, τοὺς δὲ ἐμέλλησεν & pag. 44, καὶ τιμὰς ἐπ' αὐτοῖς τὰς μὲν ἐχάρισεν, τὰς δὲ ἤδη μέλλεις. In quibus exemplis subintelligendum verbum, quod praecessit; ut Ἀριστοτέλην ἐμέλλησε, pro Ἀριστοτέλην ἀποκτεῖναι ἐμέλλησε & τοὺς δὲ ἐμέλλησεν, pro τοὺς δὲ ἀνελεῖν ἐμέλλησε. L. Bos Animadv. c. XII, p. 56. Ἐμέλισας P. Ald. I. H. Fr. IV. St. edd. optime. Recentiores omnes ἐμέλλησας, vitiōse. Aiācis exemplo furens celebris ille Cervantes Quixotus in oves etiam defaevit. SOLAN. Aliquantulum olim, utri lectioni primas darem, non secus ac Graevius, addubitavi: μελίζειν enim cum sit membratim discernere vel concidere apud Dionys. Halic. A. R. VII, p. 461, Apollodor. Bibl. I, p. 156, Schol. Apoll. Rh. IV, 223, Aiāci non absurde tribuatur, qui quamvis in gregem consilio Minervae saeviret, principes tamen Achivorum flagris ferroque dilaniare se putabat. Nunc sine controversia verum arbitror ἐμέλλησας, cui calculum adiecit eruditiss. Kuhniius ad Diog. L. I, 98, elegantem esse Graecismum observans: nam revera saepius ita ponitur μέλλειν, ut praecedentis verbi repetitus infinitivus illi annecti debeat, etiam si persona, quae loquitur, ut in Tragoediis Comoediisque fieri solet, fuerit mutata. Aristoph. Pl. v. 1103, Μὰ Δί', inquit Mercurius, ἄλλ' ἔμελλον, scilicet κόπτειν τὴν Σύραν, quod Carion ante dixerat; & in illa frequenti apud Platonem formula, τί δ' οὐ μέλλουσι; nimirum μισοῖν τε καὶ φεύγειν, Πολ. VIII, pag. 726 B. Dinarch. in Demosth. p. 96, v. 26, οὐτ' ἐμὲ ἀπέφηνεν ἡ Βουλὴ, οὐτ' ἐμέλλησεν. Liban. de Vit. sua p. 41 A. βαρβάρων δὲ τῶν μὲν ἡττημένων, τῶν δὲ μελλόντων. Isocr. Paneg. p. 68 D. ταιγαροῦν τὰ μὲν ἔχει, τὰ δὲ μέλλει, τοῖς δὲ ἐπιβουλεύει. Hel. Enc. p. 213 B. τὰς μὲν ἐπύρβουν, τὰς δ' ἔμελλον, παῖς δ' ἡπείλουν τῶν πύλων. Panath. p. 254 A. Λακεδαιμόνιοι δὲ οὔτε πάσχοντες κακὸν οὐδ' ἐν, οὔτε μέλλοντες, οὔτε δεδιότες. Aeschyl. Pers. v. 816, Τοὶ γὰρ κακῶς δράσαντες οὐκ ἐλάσσονα πάσχουσι, τὰ δὲ μέλλουσι. — Thucyd. III, 55, οὐδ' ἐν ἐκπρεπέστερον ὑπὸ ἡμῶν οὔτε ἐπάθετε, οὔτε ἐμελλήσατε. Demosth. Ep. IV, p. 202 D. Diis est proprium φλαῦρον μηδ' ἐν μηδέποτε ἐν παντὶ τῷ αἰῶνι μήτε παθεῖν, μήτε μελλῆσαι. Exempli vero plura, ubi πάσχειν praemittatur, ideo potissimum adduxi, ut liquido pateret, quam perversè Libanium intellexerit verteritque Olearius de Ulc. Iul. Nec. § 12, Οὐδ' ἐνὸς τῶν ἐγγυτάτω καὶ ὑφ' ὧν ἐφρουρεῖτο παθόντος οὐδ' ἐν, ἀλλ' οὐδὲ μελλή-

φαντος quod pro μελήσαντος merito probavit, allatis etiam Luciani nostri verbis, doctiff. Steinheilii, errante, dum bonum ducem deferit, Waechtlero: vide Aët. Erud. Lipf. A. 1721, p. 266. Sic Aristoph. in Pl. v. 551, ἄλλ' οὐχ ὁ ἐμὸς τοῦτο πέποιθεν βίος· οὐ μὰ Δι', οὐδέ γε μέλλει. Porro quam prona sit in hunc errorem librariorum manus, docuerit Thucydidis locus I, c. 134, Καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μὲν ἐς τὴν Καϊάδαν, οὐ-
περ τοὺς κακοῦργους εἰώθασιν ἐμβάλλειν· hanc enim receptae Codicum optimorum lectionem anteponendam censeo: ibi non libri tantum quidam inepte ἐμέλισαν, sed & Scholiastes, five potius lector aliquis imperitus exponit εἰς δύο ἔτεμον. HEMST.

ead. l. 9. Προσεῖπεν ἡξιώσας) Vide Homeri Od. XII. CLER.

ead. l. 13. Ἐπὶ τοῖς ὅπλοις) Benedict. pro armis. Verte, propter arma. GUYET.

ead. l. 15. Ἀνανταγώνιστος) In Thucyde IV, 92, pro ἀναναγώνιστοι non contemnendae notae libri ἀνανταγώνιστοι legunt: Waffio probatum, & Dukero monenti ἀνανταγώνιστος esse etiam apud Lucianum, qui Thucydidis crebro utitur, Dial. Mort. & Hermot. Cyrillo frequens, cuius unum alterumque locum notavit Suicerus. HEMST.

Pag. 234. l. 10. Τὸν Ὀδυσσεῖα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος) Ut qui solus sese mihi opposuerit. Sic omnes interpretes, quos vix dicas, an Graecam vocem nunc recte vel ceperint vel expresserint. Sane optime pater notavit subintelligi τῶν ὀπλων, & verti debere, solus vindicabat. Sic in Reviviscentibus Philosophia minatur, se contrituram κακοῦς κακῶς, ὡς μὴ ἀντιποιοῖντο τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς ἀλαζόνες ὄντες. GRON.

ead. l. 14. Ὑπομένει, ἐπεὶ) Sic interpungendo meliuscule sese habebunt haec; sed nondum sic etiam satis sana. SOLAN.

ead. l. 15. Παρὰ Τρωσὶ δικ.) Homer. Od. Δ, 544, Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Πάλλας Ἀθήνη. Agamemnon enim iudicii invidiam subire nolens a captivis Troianis petiit, uter plus eis nocuisset, Ajax, an Ulysses: qui cum continuo, Ulysses, respondissent, arma statim ei adiudicata sunt. V. Schol. Homer. l. c. SOLAN.

ead. l. 16. Οἶδ' α.) Lege versum, quem ex Homero in nota praecedenti vides. Quo tamen pacto Minerva una iudicaverit, non docent aut poëta, aut enarrator ille. SOLAN.

ibid. Ἄλλ' οὐ θέμις &c.) Ergo iam experimentis sapere didicerat. Prudens Minervae monitum ad Ulyssē in Ai. Flag. v. 128, — ὑπέρομον Μηδ' ἐν ποτ' εἰπὴς αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος, tra-

Etum est ab Aiakis impia in Deos superbia, cuius in ea fabula paulo ante v. 112 exemplum ediderat roganti Minervae negans. Observat Scholiastes, tradi τὸν Αἰάντα τρίτον ὑπεβηκέναι περὶ τοὺς θεούς. πρῶτον μὲν ἐκβαλεῖν τοῦ διφροῦ τὴν Ἀθηνᾶν βουλομένην αὐτῷ συμμαχεῖν· δεύτερον ἀπαλεῖψαι τὴν γλαύκα τὴν ἐγγεγραμμένην τῷ ὄπλῳ αὐτοῦ ἐξ ἔθους πατρός· τρίτον ὅτι οὐκ ἐπίστανται τῷ πατρὶ συμβουλευόντι πείθεσθαι τοῖς θεοῖς. Egrege vero Lucianus ingenii morem denotat: postquam enim dicentem fecisset, οὐ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν, mox tamen Ulysses se non posse non odisse profiteretur, ne si Minerva quidem ipsa vetet: quo dicto simul offendit, quem armorum Achillis sibi abiudicatorum auctorem statuat. HEMST.

Pag. 235. l. 2. Οὐδ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι) Illa minus recte vertuntur ab interpretibus: *est ipsa Minerva hoc nolit*. Tu verte: *non si ipsa mihi Minerva hoc imperaret*. Sic eleganter post negationem ponitur οὐδ' εἰ Homer. II. E, 644: Οὐδέ τί σε Τρώεσσις εἰομαι ἄλκαρ ἴσσομαι Ἐλθόντ' ἐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός εἴσαι. Sic Lat. non si sequitur negationem; Liv. VII, cap. 10: *In iussu tuo, Imperator, extra ordinem nunquam pugnaverim, non si certam victoriam videam*. Idem lib. XXXVIII, c. 57. L. Bos Anim. c. XII, p. 57.

ead. l. 8. Σὺ σφραγίσας) Vide in Ἀλεξ. c. 4, ubi iterum inter latrones famosos recensetur. Softrati cuiusdam Boeotii vitam scripserat Lucianus, ut in Δημῶν. ipse testatur, ob vires corporis celebratissimi, ut & nomen Herculis consecutus fuerit. Sed Softratus ille alius ab hoc videtur: hic enim latro caedibusque infamis: ille non robore, laboribus, patientia tantum, quae omnia in latronem etiam cadere possunt, clarus, sed ab operibus laudatur nomini respondentibus, a latronibus sublati, viarumque & pontium structura difficillima. Ut ut sit, utriusque fama, ni per Lucianum foret, prorsus ex hominum memoria intercidisset: nam quae de eo Philostratus in Herodis Vita habet p. 552, quis absque hoc intelligat? Recte vidit cl. Hemsterhusius ad Pollucem Praef. p. 29, Herodis Herculem esse Softratum illum, de quo ad initium Demonactis fusius dicendi locus dabitur. Negligentia maiorum etiam factum, ut tam utili vita careamus. SOLAN.

Pag. 236. l. 12. Ἐκείνη ὑπηρετοῦντες) Synef. Ep. LVII, p. 193 A. τὴ γὰρ ἡ δὲ γένεσθαι ὑπηρετῆσαι τῷ Χρυσῶν, οὐκ ἀσπείας ἀπολογίας ἐστὶ. Frustra quoque ad hanc criminis commissi defensionem apud filium Oresten confugit Clytaemnestra in Aeschyli Choëph. v. 910, dicendo: Ἥ μοῖρα γούτων, ὃ τέχνην, παραίτια. HEMST.

Pag. 237. l. 4. Ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτὸ) Lepide Noster videtur his σκαμπτικῶς tangere ritum Atheniensium in festo Βουφονοκίας cum nempe is, cuius manu eo in festo caesus esset bos, fugeret; securis autem, qua caedes facta esset, quasi rea in iudicium traheretur atque damneretur. Rem hanc enarratam apud Meursium & Castellanum de festis Graecorum videre licet. IENS.

ead. l. 5. Ξίφος) V. Iens. & Pott. 102 & 166. SOLAN.

ead. l. 6. Δεῖ οὖν τὸ πᾶν ἀναθεῖναι) Haec verba in solo P. inveniuntur; & mox τῷ πρώτῳ pro τῷ πρώτῳ, quod forsan etiam rectius. SOLAN.

ibid. Τῷ πρώτῳ παρασχόντι τὴν αἰτίαν) Tanti non sunt apud me Exc. Cod. Regin. Poli, ut eorum auctoritate sola munitis augere Lucianum sustineam; praefertim si suspicio non levis subfit male fidae manus & nimium de suo liberalis. Sane istis, quae suggerit, omisiss sen-

tentia loci satis apte procedit; tametsi non invitus largiar, orationem ambitu paulo latiore potuisse plenius explicari: sed haec eum colorem non habent, qui Lucianeis commode respondeat. Locutionem ipsam paulo aliter usurpavit Maxim. Tyr. Λογ. λθ. Σακράτην δὲ τὸν μὴδὲ τῶ Ἀπόλλωνι παρασχόντα ἀμαθίας αἰτίαν. HEMST.

ibid. Παρασχόντι τὴν αἰτίαν) Ut Συγγρ. c. 1, & Τυρταίον. c. 11, 13. Argumentum hoc latius exsequitur in Ζ. Ἐλεγχ. SOLAN.

. ead. l. 7. Ἐπιδαφίλῳ) Interpr. Bene est, Minos, quod haec etiam exemplo, quasi quodam auctario locupletas. Qui praecedentia legit, videbit, Sostratum, qui quaestionem proposuerat, utrum, si quis ab alio coactus aliquem occiderit, reus habendus sit caedis, an is, a quo coactus fuerit, addidisse exemplum hoc: Cum carnifex iussu iudicis, aut satellites iussu tyranni aliquem vita privaverit, uter caedis reus agendus esset. Ad quae respondet Minos, reum agendum esse iudicem, aut tyrannum, & addit, siquidem neque ipsum gladium accusare possumus: subservit enim hic tanquam instrumentum explendo animo eius, qui primus causam praebeuit. Ad ea iam Sostratus, Εὖγε ὦ Μίνως &c. h. e. Bene facis, Minos, quod exemplo etiam corollarium, sive auctarium addis: i. e. quod exemplo, quo ego usus sum de iudice &c. tu auctarium addis de gladio. Ita enim intelligenda sunt verba, & ea vis est phraeos, ἐπιδαφίλῳσαι τινὶ πράγματι, superaddere quippiam rei alicui, auctarium rei addere. Vide Budaeum in Comment. L. Gr. pag. 854, ubi exemplum e Synesio habet: Δίδωκε, καὶ εὐλόφουμι, καὶ ἐπιδαφίλῳσατο ταῖς ὑποδείξεσι τῆς ἀποκρυψίως. Ipse dedit (documentum) postque cepimus: corollarium etiam addidit his sceleribus, ob quae abdicatus fuerat. L. Bos Obs. Crit. cap. IX, pag. 49. Budaei explicationem istius verbi, Synesii loco nixam, huc contulit vir doctiss. L. Bos, neque iniuria castigavit interpretem, qui, quamvis & ipse Budaeum secutus, eo tamen modo reddiderat, ac si scriptum a Luciano fuisset, ἐπιδαφίλῳ παράδειγμα τι: haec enim locutio valere potest, alterius dicta locupletare exemplo quodam addito, ampliusque illustrare. Verum quoniam Lexicis, quae perpauca suppeditant, haud sane multa Suicerus adstruxit, agendum rationem & usum verbi, apud recentiores multum celebrati, paulo dilucidius explanemus. Δαφίλλος, δαφίλεια, δαφίλειον copiam & abundantiam significant, at talem praecipue, quae prolixa largitate ad utilitates aliorum & commoda diffundatur: δαφίλλος τῶν δασῶν ὅσκι, Eratosthen. apud Schol. Euripid. ad Hecub. v. 574. Spionia dapsilis musto; dapsili proventu fatigata vitis, Columellae. Δαφίλεια τῇ ἐνδοίᾳ, quemadmodum τῇ πονία πλούτος, saepius est contraria: Europam prae ceteris terrarum orbis regionibus excellere scribit Agathem. II, c. 7, tum pluribus bonis, tum πρὸς φουρμίνων ποικίλῃ δαφίλειαν: trita sunt δαφίλεια τροφῆς, τῶν ἐπιτηδείων ἀπάντων πολλὰν ἔχειν δαφίλειαν Diodor. II, p. 80 D. Δαφίλειέσθαι non tantum adfluere, abundare, ut Philoni Byzantio de Pyram. Aegypti, ἀγίλαις ἐλεφάντων ἡ Λιβύῃ δαφίλειται, pro quo peius editur δαφίλειέσθαι: sed & passive, ut in Comment. ad Aristot. Eth. VI, ἐπειδὴ μὴ χρόνος αὐτοῖς ἱκανὸς δαφίλειται πρὸς τὸ πείραν εὐλοφῆναι τῶν καθ' ἑκάστα πράξεων: nam quod scriptor Ἀποκρ. πρὸς τοὺς Ὀρθοδ. Resp. ad Quaest. 96 agendi vim addidit, τοῦ θεοῦ τοῦ καὶ τοῖς παρὰ γνῶμην καλοῖς τὸν ἱκανὸν δαφίλειουμένου, est illud, modo vitio vacet, inusitatus, neque alibi fere, quam in composito ἐπιδαφίλειέσθαι, solet reperiri. Pecora solent, si in uber-

tate pabuli largissima versentur, ἐνδαφιεύσασθαι. Heliodor. VIII, p. 398, κίλπον πολλὴν πόαν καὶ χίλον ἄφθορον ἐνδαφιεύσασθαι πέντε τομὴν ἀπαστοματίζοντα· sed apud Suid. in Φιλίσκος· Κερκυραῖος alia loquendi facie metrum Philicium vel Philiscium ex eo dicitur appellatum, ἐκείνῳ αὐτῷ ἐνδαφιεύοντι, quoniam illo genere perlibenter Philiscus Corcyraeus ac frequentius aliis utebatur. Indidem hocce nostrum ἐνδαφιεύειν potestatis originem traxit per varios veluti rivulos divergentis: nam primum activae formae neutra virtus est subiecta: Ister, Athenaeo teste XIV, pag. 650 B. Peloponnesum scripsit Apiae nomen olim habuisse διὰ τὸ ἐνδαφιεύειν ἐν αὐτῇ τῇ φυτῇ· parique modo apud Hesych. in Συβαριτικὸν λόγοις Aesopus refertur, cum in Italiam venisset, tantum sui studium excitasse, ὥς καὶ τὸ τῶν λόγων αὐτοῦ εἶδος ἐνδαφιεύσαι καὶ Συβαριτικὸν προσαγορευθῆναι. Multo rarius est, ut forma media hunc in usum veniat, quomodo Cyrillus Hierosol. Catech. VI, p. 51 B. ἐνδαφιεύσατο ἡ πορνεία τῆς εἰσβολοκρατίας· itemque contra valde infrequens, si activa ponatur pro munifice largiri, quod extra Grammaticos vix alibi reperias: vide Suid. in Ἐπίκλοσαι & Ἐπικόσασα. Hesych. Ἐνδαφιεύσει, μεγαλοφυχῶσι· ubi μεγαλοφυχῶν, perinde atque in Ἐνδαφιεύμενος & Δαφιεύματος, valet *splendidum ac liberalem esse*: nam μεγαλόφυχος aliquando, ut magnanimus Latinis, nihil aliud quam μεγαλοπρεπής, Achill. Tat. VI, p. 387, χρυσὸς τε καὶ μεγαλόφυχος τοῖς δεομένοις· & μεγαλόφυχία, quam, interprete Thom. Mag. ἢ ἐν ταῖς μεταδόσεσιν ἵτοιμος δαφίλια· sicut in Aristide T. III, p. 513 D. Liban. T. I, pag. 242 A. & in Inscript. antiquis, ἀρετῆς ἵσχυα καὶ τῆς εἰς τὴν πόλιν ἀδιαλείπτου μεγαλοφυχίας. Deinde forma verbi ἐνδαφιεύσασθαι media virtute sibi propria gaudet, *luculentum ac copiosum five liberaliter largiendo, five quodlibet aliud faciendo se praebere*. Ita Pollux III, 119, vim eius adiecto similibus verborum numero satis declarans. Dionys. Halic. Art. Rhet. pag. 72, v. 27, ἐπὶ μὲν οὖν τῶν ἐν πόλεσιν πσιόντων καὶ ἐνδαφιεύσασθαι τις ἐν τοῦ τοις· oratione copiosa luxurietur aliquis, atque ingenio fraena laxet: paulo dilutius reddidi, *prolixius immorari*, Sylburgius. Tum porro solemoni more, qualem verba media recipiunt, vim activam adipiscitur, *fructurae tamen, ut patebit, ductu vario disparatam, suis ex copiis & facultatibus largiter aliquid erogare, atque aliis tribuere*. Χρήματα ἐνδαφιεύσομαι, Philostorg. apud Suid. in Λεόντιος· Εἰ σοὶ δεῖ . . . ὃ παῖ, κλήρου μείζονος, ὁ πατὴρ ἐγὼ σοὶ τὰ δυνατὰ προσενδαφιεύσομαι Liban. T. I, p. 788 D. Philo Iud. p. 775 C. Εἰ μὲν ὁ εὐχάριμος (οἰκίας γενέσθαι ἀνάθημα) ἀναχομίζεσθαι προέλοιτο, ἐνδαφιεύσασθαι τὸ πῦμπτον, *insuper adiciat & persolvat quintam partem*. Sed minime praetereundus, quem & Suidas posuit, egregius Herodoti locus V, c. 20, ubi Alexander Amyntae filius ad Persas legatos iam iam dotis eius perituros, Nihil est, inquit, nostrarum rerum, quod vobis invidemus, quo minus omnibus ad vos abundantissime collatis fruamini: καὶ δὲ καὶ τόδε τὸ πάντων μέγιστον, τὰς τε ἰαυτῶν μητέρας καὶ τὰς ἀδελφὰς ἐνδαφιεύμεθα ὑμῖν· in quibus est manifesta per se significandi virtus. Hinc alio transit, cunctisque rebus, quae luculenter in aliorum utilitatem praestantur ac conferuntur, aptari solet; quod iterum ad partes vocandus, qui vel in primis hoc verbo delectatur, Philo Iud. confirmabit p. 712 C. ἐνδαφιεύόμενος δὲ τὸ ἐπικτεδὲς πάλιν πλουσίως αὐτῷ καὶ καταχρησῶς χρῆται· iidem paene verbis Hebraei legislatoris aequitatem lau-

daverat p. 701 D. contra ne cum Solone quidem comparari dignus est Aegyptius, qui fratrum sororumque naturae adversa connubia concedens εὐφύρῃσιν εἰς ἀσίλγειαν ἐπίδαφιλεύμενος δυσθεράπυτον κακὸν σώμασι καὶ ψυχαῖς ἀφρασίαν p. 779 E. & p. 18 D. τὴν ἐκ τῶν ὄντων φερέντων τέχνης γυμνασίῃς ἐπίδαφιλεύσασθαι. Simili modo Themistius pag. 223 D. ἐπίδαφιλεύσεται μοι ὁ μουσηγέτης (Theodosius) καὶ ἀμεινόνος καιρὸν μελωδίας: quod a Petavio versum, *in super occasionem sit praebiturus: malim, sed opportunam mihi melioris concentus copiam est largiturus*. Synes. Ep. LXVII, p. 214 A. καὶ ἄλλα πολλὰ προσέξουσιν ἐπίδαφιλεύόμενος αὐτῷ πόρους: ubi veram sententiae vim idem Petavius non perspexit. Euseb. de V. C. III, p. 608, Ὁ Σατὰρ . . . τὴν ἰαυτοῦ ἐπιφάνειαν τῷ Ἀβραάμ ἐπίδαφιλεύσατο: quae vertentem Valesium scripsisse credibile videtur, *praesentiae suae copiam Abraham fecit, non, quod in editis fertur, praesentiae*. Ad hanc rationem optime quadrat, qui genitivum, sed hoc in casu accusativo parem, adiunxit Xenophon K. Π. II. p. 29, ἡμῖν δὲ πάντως, ἴφη, ἐν τοῖσδε τοῖς φίλοις τούτου τοῦ ἐλγίου ἀξίου γίλωτος ἐπίδαφιλεύσῃ: ubi pro *liberaliter & copiose fundes purissimum scriptorem* usurpasse bene notat Budaeus, atque adeo tantundem esse, ac si diceret, *praelarge nobis ridendi materiam praebebis*. Pari structura non infrequens Xenophontis imitator Basiliius Hom. X, p. 85 E. si contumeliosis dictis incessare, aliorum insaniam exercendae tuae virtutis occasionem duces, ὥστε, ἂν ἡμοὶ πείθῃ, καὶ ἐπίδαφιλεύσῃ σῶν ὕβρεων: quod quomodo sit capiendum, non melius discere licet, quam ex subiectis exemplis; quorum hoc est primum: ἀφανῆ σε εἶπεν καὶ αὐτοῖς καὶ μὴδὲν μὴδαμῶθεν, οὐ δὲ γῆν εἰπὶ καὶ σποδὸν σεαυτὸν, sic ut obiectum opprobrium non tantum fatearis, sed maius etiam cumulatiusque tibi convenire libenter agnoscas. Singulari modo, cuius tamen intellectus sit facilis, adhibuit Origen. in Cels. IV, p. 229: non prorsus abhorret, ut phoenicis historia sit vera, ἐπίδαφιλευσαμένη τῆς θείας προνοίας καὶ ἐν ταῖς διαφοραῖς τῶν ζώων παραστήσῃ τοῖς ἀνθρώποις τὸ πικρὸν τῆς τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κατασκευῆς. Diversi generis accusativus adiungitur a Iosepho A. I. XIX, 7, § 5. Agrippa ἐπίδαφιλεύσατο αὐτῶν (theatri, balneorum &c. Beryti) τὴν καθιέρωσιν μεγάλῃσιν πρῶς profusa liberalitate instruxit ornavitque eorum dedicationem: nisi forte malis locutionem in hanc partem accipere, *magnifica liberalitate sumtus dedicationis de suo suppeditavit*. Solet aliquando casu dissimulato poni; quemadmodum apud Nostrum ὑπὲρ Εἰχ. c. XIV: tu, Luciane, ceteroquin ad laudes ingerendas nequaquam promptus, nunc οὐκ εἶδ' ὅπως ἀθρόαν πεποιῆσαι τὴν μεταβολὴν ἐπίδαφιλεύμενος: nisi sede mutata, tametsi res eodem redeat, paulo post ἀναπίφνης subsequi iubeas καὶ ἐπίδαφιλεύμενος: quod, ubi eo nos operis ordo deduxerit, considerandum venit. Plutarch. de Mus. pag. 1146 E. Soterichus ὅσα καὶ πρὸς Σωτήριαν . . . συντίθει διδάσκων ἡμᾶς ἐπίδαφιλεύσατο. Philo Iud. pag. 711 C. Moses προδιαταξάμενος (non προδιατ.) ἐπίδαφιλεύεται φάσκων: Interpres, *in super addit*. Hic ergo loquendi modus quam fuerit, praesertim recentioribus, familiaris, iam satis superque constat: verum rarius occurrit, quem Noster usurpat, additus huic verbo casus tertius: quo magis dignum puto, qui animadvertatur, de Andronico homine perditissimo Synesii locum Ep. LXXII. Eum ab ecclesia segregaverat Synesius flagitiis iusignem: mox deinde, vinci se passus aliorum precibus, hac conditione iterum admisit, ut datam melioris fru-

gis fidem re ipsa repraesentaret, peccatorumque labem vera poenitudine vitae sanctiore aboleret: ἰδοὺ ταῦτα, inquit, καὶ πείραν αὐτὸς τε ἴφη ὁσέων καὶ ἡμᾶς λήψονται· δίδωκε καὶ εἰλήφμεν· ἐπιδαφιεύσατο ταῖς ὑποθήσσει τῆς ἀποκρυψίως. Haec postrema cum Suidas tacito scriptoris nomine protulisset, neque unde sumta forent compertum esset, fieri non potuit, quin versio Latina fingeretur prorsus a recto sensu diffidens: ad exponendum autem usus est eadem formula, κατὰ κράτος ἐχρήσατο, quam isti verbo supra iunxisse vidimus Philonem; quae potestas licet pluribus in locis commode respondeat, hic tamen verior est Budaei explicatio, *corollarium etiam & auctarium addidit his sceleribus, ob quae cieclus fuerat ecclesia*: a qua ratione nec Petavius discedit: eam quidem Synesio fuisse mentem, exinde clare conficitur, quod scelera mox enumeret graviora, quibus cum ante vacasset Andronicus nunc semet illigaverat: atque adeo paene par est illud Firmi de propudiosa muliercula Ep. XLI, οὐδὲμίαν ἑλλείπον μοχθηρίας ὑπερβολὴν εἰς τὸ προσθεῖναι ἀμαρτίας ἐφ' ἀμαρτίας. Obscurior est non ipso sensu, qui satis expeditus, sed ambigua Grammaticae proprietatis facie loquendi ratio apud Euseb. H. E. III, c. 23: Menander Simonis magi successor εἰς ἀχρον τῆς γοντίας οὐκ ἔλαττεν τοῦ διδασκάλου προσελθὼν μειζοῖν ἐπιδαφιεύεται τερατολογίας: magnus Valesius eum in modum Latine convertit, ut, vim huic verbo non mediam se tribui velle, sed passivam, ostendat: *pluribus adhuc & absurdioribus figmentis exuberavit*; tanquam si recte dici putasset ἐπιδαφιεύεται πλὴν, τιμαῖς, abundare divitiis, honoribus, ac similia; quale genus ego quidem nullis adhucdum exemplis munitum reperi. Idcirco potius dederim: *supra magistrum se profudit in opiniones portentosiores*: diversa nonnihil ratio foret, si legeretur, *μειζόνως ἐπιδαφιεύεται τερατολογίαις, magis augeat cumulatque impii doctoris absurda portenta*. Gregor. Nyssēn. T. II, pag. 35 B. ἀψευδὲς γὰρ ὁ ἐπαγγελιάμενος, ὑπὲρ τὴν αἴτησιν ἐπιδαφιεύόμενος (multum enim abest, ut ex ἐπιδαφιεύόμενος, quod depravatam editur, cum Suicero verbum plane inusitatum constituam ἐπιδαφιεύσας) τῇ μεγαλοῦριᾳ τῶν χαρισμάτων· qui promisit Deus mentiri nescit; & supra quam petas largius exaggerat donorum gratiose tributorum ubertatem. Ex his intelligi satis potest, sive sententiam Luciani, seu phrasin spectes, parum omnino interesse, utrum accipias, Bene vero factum, Minos, quod exemplo producto largius aliquid accumules atque admetiaris; an, quod in exemplo proposito uberius illustrando impensus etiam, atque ipse fecerim, verseris. Utrovis modo ingenio Graeci sermonis aequae fuerit satisfactum. HEMST.

ead. l. 13. Ποιεῖς κολάζων) Longe aliter Ms. qui sic habet: ποιῶν φανῇ εἰ κολάσεις μὲν ἡμᾶς ὑπερέτας γινομένους ἀν' ἡ Κλωθὰ προσέταττε, τιμῆσεις δὲ τοῦτους. Cur potius hanc Parcam, quam aliam, nominet, ratio est, quia Μοῖραι alio nomine Κλωθοῖ. BOURD.

Pag. 238. l. 5. Δοκέεις) Hoc si retineas, ut tempora melius inter se congruant, scribendum erit ἀπολαύεις· sin ἀπολαύσεις placuerit, δοκέεις iidem migrare iusserim in futurum δόξεις. HEMST.